

Khó Có Được Tình Yêu Trọn Vẹn

Contents

Khó Có Được Tình Yêu Trọn Vẹn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	31
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17	69
18. Chương 18	73
19. Chương 19	77
20. Chương 20	81
21. Chương 21	86
22. Chương 22	90
23. Chương 23	96
24. Chương 24	101
25. Chương 25	105
26. Chương 26	111
27. Chương 27	116
28. Chương 28	120
29. Chương 29	125
30. Chương 30	129
31. Chương 31	134
32. Chương 32	139
33. Chương 33	144
34. Chương 34	150
35. Chương 36	153
36. Chương 37	157
37. Chương 38: Chương 35	161
38. Chương 39	164
39. Chương 40	168
40. Chương 41	173
41. Chương 42	177

42. Chương 43	181
43. Chương 44	185
44. Chương 45	191
45. Chương 46	195
46. Chương 47	200
47. Chương 48	205
48. Chương 49	209
49. Chương 50	213
50. Chương 51	218
51. Chương 52	224

Khó Có Được Tình Yêu Trọn Vẹn

Giới thiệu

Thật sự rất khó để kiếm được một người em yêu, mà người ấy cũng yêu em. Đây là một loại hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-co-duoc-tinh-yeu-tron-ven>

1. Chương 1

Khoảnh khắc Mục Táp nhìn thấy Tống Vực, cô cảm thấy người thật so với nhân vật cô được nghe qua những lời đồn đãi, không phải chỉ khác biệt một chút.

Anh ta rất cao, là người đàn ông cao nhất Mục Táp từng gặp qua. Ăn mặc mộc mạc, giản dị, phía trên là chiếc áo sơ mi trắng phối với dây đai cùng màu, cổ tay áo vén lên khoảng một tấc, thẳng thớm sạch sẽ không tí nếp nhăn, phía dưới là quần tây màu đen. Gương mặt mang mắt kính đen, tay trái xách theo đồ vật cùng màu đen nốt, là túi đựng máy tính có kiểu dáng đơn giản và thời thượng, tay phải nhét trong túi quần. Bộ dáng ngọc thụ lâm phong, khí chất lạnh lùng.

Bắt đầu vào xuân, bên ngoài mưa phùn rơi rả rích, nhiệt độ chỉ có 11 độ, anh ta ăn mặc như vậy, quả thực hơi thiếu vải..... Mục Táp đang say sưa đánh giá, anh ta đã nghiêng thân đi đến, vươn tay phải muốn bắt tay với cô, cô hơi thất thần trong giây lát, rồi tức thời vươn tay tiếp đón.

Lúc bắt tay, Mục Táp kinh ngạc vì nhiệt độ của lòng bàn tay anh ta, nóng hầm hập, so với chiếc áo bành tô cô đang mặc, so với hai ly cà phê nóng cô vừa uống, còn nóng hơn. Sức lực bắt tay của anh ta rất lớn, thế nhưng, lại cho cô ảo giác, bản thân cô được coi trọng.

“Mục Táp?” Mọi cảm xúc trong ánh mắt anh ta đều được che khuất sau mắt kính đen, chỉ có đôi môi hơi nhúc nhích.

“Vâng, em là Mục Táp.” Cô mỉm cười, ngẫm nghĩ và bổ sung thêm câu chào hỏi quen thuộc: “Rất hân hạnh được quen biết anh.”

Anh ta cong cong khỏe miệng, nụ cười như thể mặt hồ gợn sóng, rất nhạt và rất ngắn. Anh ta kiểm soát lễ nghi giao tiếp khá tốt, vừa đủ, không thừa cũng không thiếu.

Từ lầu một của sân bay đi xuống đại sảnh, bên ngoài đã có xe chờ sẵn bọn họ. Dọc đường đi, hai người chỉ nói với nhau một câu, là Mục Táp chủ động hỏi anh ta: “Anh cao bao nhiêu thế?”

Cô cực kì tò mò về vấn đề này, mỗi lần nhìn anh ta đều phải ngược mặt lên, cổ vừa đau vừa mỏi.

“Một mét tám chín.” Anh ta nhanh nhẩu trả lời, và hỏi lại chiều cao của cô.

“Một mét sáu lăm.”

Sau đó, hai người chẳng còn gì để trao đổi.

Ngồi trên xe, Tống Vực tháo mắt kính xuống, mở laptop ra, hai tay gõ liên thoắng trên bàn phím. Hai tay Mục Táp đặt trên đầu gối, nghiêng đầu nhìn anh ta. Tống Vực lặng thinh, để mặc cô ngắm nghía, không để ý đến ánh mắt hiếu kì của cô, anh ta tựa hồ đã đi vào “cảnh giới” của công việc, hoàn toàn tập trung cao độ.

Không thể không thừa nhận, anh ta có vẻ ngoài thuộc hàng thượng phẩm bậc nhất. Mặt mày, mũi, đôi môi đều như bức tranh được vẽ theo lối miêu tả tinh tế, bộ phận xuất sắc hợp thành tổng thể hoàn mỹ có tác dụng “bồi bổ” mắt người nhìn.

Mục Táp thật sự muốn soi mói, tìm ra vài điểm thiếu sót trên gương mặt kia, chỉ có sắc môi nhạt, nhạt đến mức không tí huyết sắc, và còn...hai quầng thâm màu xanh tím dưới mí mắt, xem ra anh ta không được nghỉ ngơi tốt.

Bỗng nhiên, anh ta nhìn vào màn hình, cất tiếng cười trầm thấp, một bàn tay mò tìm gói thuốc lá, rồi bất chợt nhớ trong xe có sự hiện diện của một cô gái, anh ta bèn đặt gói thuốc vào chỗ cũ, chuyển sang vặn mở nắp chai nước khoáng của mình, uống một ngụm.

“Muốn uống nước không?” Giọng nói của anh ta tựa như tiếng mưa xuân rơi, êm dịu và lành lạnh.

“Không cần.” Mục Táp mỉm cười, bàn tay nhét trong túi đã xuất mồ hôi lạnh.

Cô thừa nhận, bản thân có chút khấn trương căng thẳng, bởi cô ý thức được chuyện hệ trọng, Tống Vực không phải là người đàn ông dễ sống chung.

Mấy năm nay, cô tiếp xúc với không ít người, người nào dễ dàng ở chung, người nào khó chung đụng, chỉ cần dựa vào một ánh mắt, một nụ cười, thậm chí là một động tác nhếch mày của đối phương, là cô có thể đoán biết được.

Kinh nghiệm của bản thân mách bảo, Tống Vực không phải là lựa chọn tốt để cô gắn bó cuộc đời. Là trực giác của cô? Hay cô vẫn bị ảnh hưởng bởi những lời đồn đãi về anh ta?

Câu chuyện về Tống Vực được ví như một truyền kì. Khi mười lăm tuổi, anh ta đã thi đỗ vào trường đại học danh giá nhất cả nước, mười chín tuổi đứng ra thành lập công ty internet AME, là CEO trẻ tuổi nhất trong lịch sử. Làm giàu trong một đêm, giá trị của con người tăng gấp trăm lần, tạo ra một sự tăng trưởng vượt bậc. Đáng tiếc, mặc dù anh ta là thiên tài nhưng vẫn là một Thiên chi kiêu tử*, vì hăng hái quá mức, đâm ra bị sẩy chân, “chết non” ở tuổi hai mươi ba. Vì gây trọng thương cho người khác, anh ta phải “ăn cơm tù” hai năm. Sau khi ra tù, anh ta nghỉ ngơi khoảng nửa năm, rồi đi Luân Đôn học khóa quản lí hành chính, sau này làm việc trong công ty đầu tư và quản lí ở Luân Đôn, mãi cho đến giờ mới về nước.

* Thiên chi kiêu tử [天之子]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. (Theo Baidu)

Đúng vậy, anh ta là truyền kì, và còn...gia tộc của anh ta nữa.

Là con cháu của công thần khai quốc, tương môn hồ tử*, đây là những nhận xét ban đầu của mọi người về anh ta.

*Tương môn hổ tử: Dùng để hình dung một người có thành tích xuất sắc, và còn có thêm sự hậu thuẫn, ủng hộ của gia đình có tiếng trong lịch sử.

Về sau lại dần biến thành, là thằng con bất hiếu, kẻ lông bông và ngông cuồng, có khuynh hướng bạo lực, giới tính không rõ....

Trước kia chỉ được nghe qua tai, bây giờ, người thật cách cô chưa đầy một thước, quả thực khiến cô hơi áp lực.

Mục Táp nghiêng đầu, phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ nhằm phân tán lực chú ý, có điều, dáng vẻ thanh nhã, sườn mặt tuyệt mỹ của ai kia vẫn thấp thoáng ẩn hiện trên mặt kính cửa, đôi mắt cô vẫn luyến tiếc nhìn ngẩn.

Bất giác nhớ tới ấn tượng của cô với anh ta trong một tiết mục hỏi đáp trên truyền hình. Lúc ấy, người dẫn chương trình hỏi anh ta: Sự thành công quá sớm, có tài năng hiếm thấy, cộng thêm khối tài sản khổng lồ đem đến cho anh cảm thụ gì?

Câu trả lời của anh ta thật đáng đánh đòn, ý tứ là, tôi không rõ lắm, bất tri bất giác đi đến con đường này, cũng chưa kịp suy nghĩ nhiều. Còn về tài sản, từ trước tới giờ, cái tôi không thiếu nhất chính là tiền bạc, vì thế, cũng không có cảm thụ gì đặc biệt.

Bên dưới khán đài lập tức vang lên những tiếng cười pha lẫn nhiều sắc thái, có người hâm mộ, có người nghi ngờ, có kẻ trào phúng, cũng có kẻ khinh thường.

Còn anh ta vẫn điềm nhiên ngồi trên khán đài, âu phục thẳng thớm, hai tay thoải mái đặt trên đùi, bỏ ngoài tai những tiếng cười kia, cả người thông dong, đứng đĩnh.

Tổng Vực không về nhà, mà đi đến nơi anh ta đã chọn lựa trước, là một khách sạn năm sao.

Mục Táp theo anh ta đi lên, giúp anh ta sắp xếp lại hành lí, tất nhiên trước đó, cô đã lễ phép hỏi ý: Em giúp anh sắp xếp lại hành lí được không?

“Được thôi, em mở ra đi, mật mã là xxxxxx.” Anh ta không để ý những tiếng động xung quanh, ngay cả giày cũng không mang, trực tiếp đi chân trần trên tấm thảm nhung.

Mật mã là sinh nhật của anh ta.

Đương cúi đầu sắp xếp hành lí, anh ta bất ngờ đưa tách trà nóng, cô lập tức ngẩng lên, lịch sự nói cảm ơn, tiếp nhận tách trà, nhấp một ngụm, là Hồng Trà không bỏ đường, vị đắng ngọt.

Tổng Vực ngồi xuống giường, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng người về trước, duỗi đôi chân dài, cúi đầu đánh giá Mục Táp.

Cô mặc chiếc áo lông cừu màu xanh tím, trên cổ đeo sợi dây chuyền bạc, mái tóc dài, xõa tự nhiên xuống hai bên bả vai. Hai bàn tay trắng trẻo sạch sẽ, lưu loát giúp anh ta xếp quần áo gọn gàng. Thoạt nhìn, cô là người hiền lành và tốt bụng.

“Em đói chưa?” Anh ta cười hỏi.

“Hơi hơi.” Mục Táp nói thật.

“Muốn ăn gì nào? Khách sạn có cơm Trung, cơm Tây, cơm Thái, đồ ăn Ấn Độ, cái gì cũng có.”

“Vậy có món cơm cà ri gà không ạ?”

“Ất hẳn không thành vấn đề.” Anh ta nghĩ nghĩ, đứng dậy đi gọi điện cho phục vụ, kêu một phần cơm cà ri gà và một phần cơm xào hải sản. Gọi cơm xong, anh ta trầm ngâm một lát, rồi gọi thêm cho cô phần tráng miệng bằng bánh pudding và ly trà sữa.

Không bao lâu sau, bữa tối được dọn lên, món cà ri gà có màu vàng sáng đậm, nước sốt sệt sánh đậm đặc, thoạt nhìn khiến người ta nhỏ dãi.

Hai người ngồi đối diện, cùng dùng bữa tối, Tổng Vực chuyển phần bánh pudding và ly trà sữa đến trước mặt Mục Táp.

“Cám ơn.”

Anh ta nhếch khóe miệng, khẽ cười không nói.

Vốn dĩ cô muốn tìm vài chủ đề để tán gẫu, nhưng anh ta liên tục tiếp điện thoại, còn vô cùng nghiêm túc bàn chuyện công việc với đối phương bên kia, cô đành từ bỏ chủ ý.

Khi cô ăn xong, anh ta vẫn còn nói chuyện điện thoại, phần cơm xào hải sản chỉ mới với đi một nửa. Cơm canh đã sớm nguội lạnh, những hạt cơm sền sệt quện vào một chỗ. Anh ta vừa bàn chuyện vừa cầm thìa đảo lung tung trên đĩa cơm, khiến đĩa cơm trông cực kì...tệ hại.

Nói chuyện điện thoại xong, anh ta không hề đụng đến đĩa cơm nữa.

Thời gian lặng yên tĩnh tiến đến bảy giờ tối.

“Em ở lại qua đêm đi.” Ngữ khí của anh ta rất tự nhiên, dứt lời, bèn xoay người lấy cái gạt tàn thuốc trên bàn.

Mục Táp đang uống nước, xem phun hết ra miệng, bị sặc phải ho khan hai tiếng.

Anh ta bật cười trước phản ứng của cô, tiếng cười thật trầm thấp, sau đó anh ta từ từ thu lại nụ cười, nếp nhăn nơi khóe mắt dần biến mất theo nụ cười, anh ta ngẫm nghĩ và nói:“Đừng khấn trương, tôi sẽ không làm chuyện quá đáng.”

“Em chưa chuẩn bị tốt.” Cô ăn ngay nói thật, cho dù bọn họ đã quyết định tiến vào mối quan hệ kia, và đây cũng là chuyện sớm hoặc muộn. Tuy nhiên, anh ta tự mình quyết định như vậy, khiến cô xấu hổ và sợ hãi, hề nhìn thấy anh ta, cô sẽ để phòng theo bản năng.

Anh ta ngồi trên sofa, nổi bật tay dài chân dài, đôi mắt đen tuyền và thấu suốt, tựa như hai khối đá huyền vũ thời xa xưa. Đôi mắt ấy nhìn sâu vào mắt cô, như thể khẽ cười, như thể quan sát, như thể đánh giá... thật sự quá khó để nắm bắt.

“Em cảm thấy tôi là người tùy tiện?” Anh ta trầm ngâm một hồi, nhẹ nhàng duỗi đôi chân dài, hỏi một cách nghiêm túc.

“Không phải.” Mục Táp cố áp chế cảm xúc khác thường,“Em chỉ cảm thấy quá nhanh.”

Anh ta gạt đầu, với lấy tờ giấy quảng cáo trên mặt bàn, nhìn một lúc rồi gấp đôi tờ giấy, tiếp tục gấp đôi, lại gấp đôi, vừa mải mê gấp đôi vừa nói chuyện với cô:“Đúng rồi, có một số việc tôi cần nói rõ với em. Tôi không phải là kiểu người dễ dàng sinh hoạt chung với người khác, đôi lúc tính tình hơi nóng, sẽ không quan tâm đến cảm xúc hay sắc mặt của bất kì ai cả, cũng sẽ mất bình tĩnh mà mắng chửi, nói tục. Tuy nhiên, những chuyện ấy chỉ xuất hiện trong những tình huống đặc biệt. Còn bình thường, tính tình tôi khá hòa hòa, chỉ cần em không động đến những điểm cố kị của tôi là ổn.”

Anh ta tạm dừng một tẹo, sau tiếp tục:“Nói thẳng ra, tôi cần một người vợ có hiểu biết, em tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính. Nếu em thích giận dỗi, tôi cũng không bỏ thời gian để dỗ dành em đâu.”

Mục Táp run người trong vài giây, còn chưa kịp phản ứng, anh ta đã xếp tờ giấy thành hình trái tim, sau móc ra cây bút máy, ngoáy viết trên mặt giấy.

“Nếu em có thể đáp ứng được, chúng ta sẽ lập tức kết hôn.” Anh ta khôi phục lại nụ cười, trở về phong thái của chuyên gia đàm phán,“Tôi sẽ đem một phần bất động sản ở thành H sang tên cho em. Về tiền mừng cưới, em cần bao nhiêu, cứ nói cho tôi biết. Bất luận là con số thế nào, tôi đều đáp ứng được.”

“.....” Mục Táp khẽ khàng thở dài, lồng ngực nhói nhói khó chịu, không biết vì nguyên nhân gì, mà khi trò chuyện với anh ta, cô cảm thấy cực kì bí bách.

Anh ta vẫn mỉm cười, ngữ điệu thản nhiên, giọng nói ôn hòa, nhưng cô cảm giác, có sự lạnh lẽo pha lẫn vào trong đấy.

“Vâng, em đã biết.” Đã đi đến bước này, cô đâu còn tư cách để làm kiêu. Nên cần cái gì, phải trả giá bằng thứ gì, cô phải ngoan ngoan học cách chấp nhận.

Đang nói, điện thoại của anh ta lại đổ chuông, anh ta tiếp điện thoại, đi đến bên giường, chống tay trên cửa sổ và từ tốn nói chuyện.

Mục Táp đứng dậy, đặt ly thủy tinh về chỗ cũ, tầm mắt cô dừng lại ngay chiếc bàn ăn nhỏ, tờ giấy hình trái tim nằm yên trên bàn. Cô tò mò cầm lên nhìn, mặt trên tờ giấy viết tên cô – Mục Táp. Màu mực vẫn chưa khô hẳn, ngón tay cô không cẩn thận chạm vào, mực liền in trên lòng ngón tay.

Nghiêng đầu nhìn anh ta, bóng hình cao lớn in trên vách tường, có vẻ thực xa lạ. Đáy lòng bỗng dội lên nỗi uất ức khó kìm nén, cô phải kết hôn với người đàn ông xa lạ này ư? Cô chỉ vừa ở chung với anh ta trong một buổi chiều đã cảm thấy ngọt ngào, tù túng. Cô nên làm thế nào để thích ứng với hiện thực đây?

Trong nháy mắt, đầu óc mê mang rối loạn, cô lấy tay cốc mạnh vào đầu mình.

“Sao lại tự gõ đầu mình?” Phía sau truyền đến âm thanh đầy từ tính.

“À, không có gì.” Mục Táp giải thích, “Là động tác theo thói quen thôi ạ.”

“Nếu em không có bất kì thắc mắc nào, vậy xem như giữa chúng ta đã đạt được sự nhất trí, đúng không?”.

Mục Táp lặng thinh.

Anh ta đến trước mặt cô, nhoẻn miệng cười, ngữ khí nhẹ tênh: “Mục Táp, Táp Táp (ào ào), âm thanh tiếng gió vi vu, tiếng mưa thì thầm, tên rất hay. Suýt nữa anh quên nói, rất hân hạnh được quen biết em.”

Mục Táp về nhà, nhìn thấy hai mẹ con bà Kiều Tuệ Tuệ ngồi tâm sự trong phòng khách.

Mục Kiều quần lấy Kiều Tuệ Tuệ, huyền thuyên đủ chuyện.

“Đã về?” Thấy Mục Táp, Kiều Tuệ Tuệ cười nói, “Trong bếp có canh hạt sen nấu nấm nhĩ, con muốn ăn một bát không?”

“Dạ không, con không đói bụng.” Mục Táp lắc đầu.

“Chị, Tổng Vực là người thế nào?” Mục Kiều hồn nhiên hỏi, “Có giống với lời đồn không chị, cả người tràn ngập hơi thở tàn bạo, có khuynh hướng bạo lực.”

“Không đâu, anh ấy hoàn toàn bình thường.” Mục Táp lãnh đạm nhìn thoáng qua Mục Kiều.

Kiều Tuệ Tuệ vỗ đầu Mục Kiều, khẽ khiển trách: “Sao có thể tin vào những lời đồn thất thiệt bên ngoài, con làm ơn vận dụng đầu óc được không, Tổng gia là danh gia vọng tộc, Tổng Vực từ nhỏ được coi là thần đồng, mười lăm tuổi thi đỗ đại học, mười chín tuổi trở thành chủ một công ty, là nhân vật kiệt xuất hiếm thấy.”

“Vâng.” Mục Kiều thè lưỡi, gật gật đầu.

“Con xin phép về phòng trước.” Mục Táp mang theo túi xách, đi lên lầu. Giờ phút này, cô không hề có hứng thú cùng họ nói về Tổng Vực, không có sức lực theo hầu sở thích ngồi lê đôi mách của họ.

Chờ đến khi bóng dáng Mục Táp biến mất nơi góc rẽ cầu thang, Mục Kiều liền cong khóe miệng, lôi kéo cánh tay Kiều Tuệ Tuệ, nũng nịu: “Mẹ, có phải chị ấy giận con không?”

Kiều Tuệ Tuệ thở dài thườn thượt, lấy ngón tay chọc vào đầu con gái: “Con biết vậy thì tốt, sau này nhớ quần mồm miệng cho kĩ, đừng hời vớ vẩn nữa.”

“Con chỉ tò mò thôi mà.”

Ban đầu, người phải gả cho Tổng Vực là Mục Kiều, nhưng cô ta lại sống chết phản đối.

Tin đồn về Tổng Vực chất đầy như núi, trong đó có rất nhiều thứ khiến cô ta hoảng sợ. Người ta nói anh ta là kẻ cuồng vọng, tình tình bất định, khi tốt khi xấu, rất khó ở chung. Đặc biệt, còn có khuynh hướng bạo lực, năm đó đánh người gây thương tích đến mức nội tạng xuất huyết, thiếu chút nữa đã xảy ra tai nạn chết người. Sau đó, anh ta phải vào tù ngồi hai năm. Với cả, mấy năm nay, Tổng gia đã bắt đầu sa sút, quyền thế không bằng trước kia, bề ngoài trông cao sang, thực chất, chỉ còn cái thùng rỗng.....Mục Kiều bị dọa, sợ chết khiếp, nháo khóc âm ỉ, thúc ép bố mẹ phải hủy bỏ cuộc hôn nhân này.

Thế nhưng, Mục Chính Khang và Kiều Tuệ Tuệ đã nhận tiền cưới của Tổng gia, và đổ toàn bộ số tiền vào tài chính của công ty vận tải, chẳng còn dư một đồng, lấy đâu ra tiền đền người ta?

Mục Kiều tràn đầy tủi hổ, nhưng hết cách từ chối, đành phải miễn cưỡng đáp ứng, có điều, cả ngày trốn trong phòng khóc rầm rức đến sưng húp hai mắt. Dẫu sao, từ nhỏ Mục Kiều đã được bố mẹ nâng niu, chiều chuộng, làm sao chịu nổi uất ức, cam tâm tình nguyện gả ột kẻ không hề quen biết. Hơn nữa, cô ta tự nhận bản thân là người có trình độ, có đẳng cấp nhất định, mà bắt đắ dĩ phải trói buộc cuộc đời với tên Tổng Vực bệnh hoạn, cô ta cảm thấy không công bằng.

Bên Tổng gia vốn có ý định, chờ sau khi Mục Kiều tốt nghiệp sẽ kết hôn ngay với Tổng Vực, tranh thủ hai năm sinh một đứa nhỏ, nguyên nhân là do Tổng Vực đã bước sang tuổi hai mươi chín. Bà Tổng còn cười nói, sinh con khi còn trẻ thì tốt cho sức khỏe người mẹ.

Mọi việc vốn dĩ đang phát triển tốt đẹp theo dự định của mọi người, lại bất ngờ xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Tổng Vực còn chưa về nước, mối quan hệ giữa Mục Kiều và Cảnh Chí Sâm đã tiến xa thêm nhiều bước .

Cảnh Chí Sâm là ai? Là nhân vật mới nổi trong ngành quản lí truyền thông, là một trong những nhân tài hùng mạnh của thương giới. Anh ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tay không tranh đấu giành thiên hạ. Trải qua sáu năm phấn đấu, đã thành công tiến vào thị trường, khí thế hùng hực lửa, phát triển như vũ bão. Hiện tại, anh ta là đại gia danh tiếng của thành phố H.

Anh ta chủ động đến Mục gia, tự ra mắt bản thân, thái độ khiêm tốn mà trịnh trọng, chân thành hy vọng Mục Chính Khang và Kiều Tuệ Tuệ có thể tác hợp cho anh ta và Mục Kiều.

Ngày hôm đó, không chỉ Mục Chính Khang và Kiều Tuệ Tuệ cả kinh trợn tròn mắt, ngay cả Mục Táp đứng trên cầu thang cũng thế, tay cô đang cầm ly trà run bần bật, đáy lòng chậm rãi vỡ nát.

“Con sẽ đối xử tốt với Mục Kiều, sẽ yêu thương, trân trọng em ấy, cho em ấy cuộc sống tốt nhất. Tình cảm của con rất chân thành, mong được hai bác đồng ý, và tác thành cho chúng con.” Cảnh Chí Sâm khom thân mình, hành lễ một cái. Khoảnh khắc anh ta ngược mắt, liền giao hòa với ánh mắt của Mục Táp đang đứng trên bậc thang.

Đã nhiều năm qua, Mục Táp mê luyến gương mặt tuấn tú ấy, song trong tích tắc, cô cảm thấy nó cực kì xa lạ.

Mục Chính Khang nghiêm nghị khiển trách Mục Kiều, tỏ ý quyết liệt phản đối, hung hăng cảnh cáo Cảnh Chí Sâm, nhắc nhở anh ta, con gái ông đã có hôn ước. Mục Kiều nghe vậy thì sợ run, nhát gan trốn sau lưng Cảnh Chí Sâm. Thân hình vạm vỡ của Cảnh Chí Sâm mạnh mẽ che mưa, cản gió cho cô ta, anh ta thân nhiên nói một cách đầy kính cẩn:“Bây giờ, tình cảm của chúng con không phải ở giai đoạn mới tìm hiểu hay bắt đầu nắm tay, chúng con đã quen nhau từ trước, và đã có quan hệ sâu sắc. Con phải có trách nhiệm với em ấy.”

Câu nói khiến mong ước của hai vị phụ huynh hoàn toàn vỡ vụn.

Ngón tay cầm ly trà của Mục Táp dần lạnh run, cô lặng thinh nhìn chăm chắ Cảnh Chí Sâm, cho đến khi tầm mắt anh ta lần nữa dừng trên người cô, ánh mắt kia đã lấy lại nét thông dong, trầm tĩnh. Cô không hề tránh né, cứ nhìn anh ta như vậy, dần dần, đáy mắt anh ta xuất hiện tia cảm xúc phức tạp. Anh ta mất tự nhiên ngoảnh mặt đi, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng Mục Kiều, ý bảo cô ta đừng sợ, có anh ta ở đây, anh ta sẽ bảo vệ cô ta.

Sau đó, trong nhà diễn ra một phen tranh chấp đầy mưa bão, song Mục Táp không còn tâm trạng để xem kịch vui. Cô xoay người, tay cầm ly trà, đi từng bước nặng trĩu lên lầu.

Cô đặt cái ly trên bàn vì tính, tay điều khiển con chuột, bầu trời đầy sao trong màn hình từ từ tán đi, phát ra ánh sáng chói lóa. Trong đầu bất giác hiện ra hình ảnh của một bữa ăn tối, lúc ấy Cảnh Chí Sâm đang có men rượu trong người, bỗng nhiên nắm tay cô, vỗ nhẹ lên đầu. Giọng nói anh ta trầm trầm biểu hiện cơn say đang kéo tới, khóe miệng nhoẻn nụ cười hiền, mang trên người dáng vẻ của một công tử ôn nhuận như ngọc:“Mục Táp, em đối với anh tốt quá. Đợi đến khi em ba mươi tuổi, mà chưa gả cho ai, thì hãy đồng ý gả cho anh nhé.”

“Anh nói thật không ?” Mục Táp cười nói, “Hay là lợi dụng cơn say để trêu chọc em?”

Anh ta khẽ thở dài, tiến tới, ngậm lấy môi cô, dịu dàng mút mát. Đôi mắt anh ta sáng tựa sao trời, cất tiếng cười nhẹ nhẹ: “Anh đương nhiên rất nghiêm túc.”

2. Chương 2

Từ khi nộp đơn xin thôi việc đến lúc được phê chuẩn phải mất hơn nửa tháng trời.

Ngày hôm nay, cầm những vật dụng ra khỏi văn phòng có những lần ô vuông được nối tiếp nhau, Mục Táp hí hóp mắt nhìn ánh mặt trời treo trên đỉnh đầu. Mặt trời tỏa ra từng vòng ánh nắng rất tròn và rất sáng, phản chiếu trên mặt đất. Hàng cây trước mặt xen lẫn trong những công trình kiến trúc cao chót vót, rợp màu vàng óng của ánh mặt trời, tạo cảm giác thơ mộng mà thiêng liêng.

Sau khi tốt nghiệp, cô liền vào làm ở Duy Cách, dốc sức tận tụy cho công ty của Cảnh Chí Sâm suốt bốn năm. Trong bốn năm này, đêm không xuể những giọt mồ hôi cô đã đổ, đã gặp biết bao uất ức và cũng không thiếu những niềm vui, tiếng cười. Nơi đây chính là giấc mộng thời thiếu nữ của cô, và cũng chính nó đã từng bước chứng kiến sự biến đổi của một cô gái ngây thơ trong sáng thành một kẻ lão luyện, lỏi đời.

Xoay người, vẫn lưu luyến cái liếc mắt cuối cùng -

Đôi mắt cô nhìn thẳng tắp lên cửa sổ phòng làm việc của Cảnh Chí Sâm.

Người đàn ông kia vẫn mặc bộ âu phục chỉnh tề như ngày thường, sống lưng ưỡn thẳng, đang đứng trên cao quan sát cô. Gương mặt anh ta giàu cảm xúc, khóe miệng tựa hồ cong thành nét cười ôn hòa, rất có thiện ý. Lúc cô xoay người, ánh mắt hai người liền giao thoa, anh ta bèn giơ cánh tay, vẫy vẫy với cô, ý tứ tạm biệt.

Vẫn là bộ dáng lịch lãm, nhã nhặn như ngọc, hết như lần đầu gặp gỡ của hai người. Lúc ấy, anh ta vươn bàn tay thon dài, lịch sự nắm tay cô, lực bắt tay vừa phải và mỉm cười: “Hoan nghênh em tới Duy Cách, trở thành thành viên của đại gia đình này.”

Nghe câu nói của anh ta, trái tim cô lỡ một nhịp đập, tuy vẻ mặt vẫn trầm tĩnh nghiêm túc, nhưng thâm tâm cô đã vô thức phát sinh ấn tượng tốt với anh ta.

Bốn năm này, có thể nói cô phấn đấu vì tiền đồ của chính mình, cũng có thể nói cô vì anh ta mà hao tâm tổn trí. Chỉ cần anh ta ném cho cô một nụ cười, một lời khen tặng hoặc đơn giản chỉ là một cái gật đầu thể hiện sự hài lòng, là cô nguyện ý nhảy vào dầu sôi lửa bỏng. Đây, bạn xem đi, phụ nữ đôi khi thật ngu ngốc.

Còn anh ta? Mọi việc trong cuộc sống đều công thành danh toại, thương trường thắng tiến, tình trường thành thang. Anh ta hết như nhà tâm lý học tài ba, có thể nắm giữ suy nghĩ và cảm xúc cô. Anh ta dễ dàng điều khiển tình cảm của cô, luôn giữ nó trong mức độ hạn định, không trực tiếp bóp nát nó, cũng không hoàn toàn đón nhận nó. Những lúc cô tỏ ra mê luyến, anh ta lập tức biểu hiện sự xa cách, ngầm nhắc nhở cô bọn họ chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới. Rồi khi cô nản lòng thoái chí, anh ta lại tỏ vẻ ân cần quan tâm, tốt bụng đưa cho cô ly sữa nóng, ngón tay thon dài cố ý cọ xát vào lòng bàn tay cô, thấp giọng khuyên nhủ: Em vất vả quá, uống ly sữa cho ấm dạ dày nào, nghỉ ngơi tí rồi làm tiếp.

Anh ta giống như con lừa luôn treo lủng lẳng củ cải đỏ trước mặt, mãi cho cô hi vọng, nhưng tàn nhẫn không cho cô chạm vào.

Lục Tây Dao – cô bạn tốt của Mục Táp từng phát biểu, Cảnh Chí Sâm là kẻ lừa bôn lòng người rất cao tay, hẳn đã dày công tôi luyện đến cảnh giới thượng thừa. Chẳng những hắn dễ dàng đem cậu bán đi mà còn có thể khiến cậu tình nguyện kiếm tiền về cho hắn.

Nhưng cô vẫn cố chấp thích anh ta suốt bốn năm ròng, trong lòng luôn ấp ủ hi vọng, tự an ủi chính mình, trải qua vạn dặm chinh chiến, ắt hẳn sẽ

Mãi đến ngày ấy.....cái ngày anh ta lái xe, chở cô đến trường đại học, đưa đồ cho Mục Kiều. Chiếc xe dừng trước cánh cổng của khu kí túc xá, Mục Kiều cầm ly trà sữa chạy từ trong ra, vừa đi vừa cố hút một hạt trân châu, nở nụ cười ngọt ngào không kém gì trà sữa: “Chị, người ngồi trong xe là bạn trai của chị hả?”

Cô mỉm cười, tức khắc phân bua làm sáng tỏ: không phải, anh ấy là ông chủ của chị, Tuy nói vậy, nhưng trong lòng cô vẫn dập dềnh cảm xúc ngòn ngọt khó tả. Sau đó, Cảnh Chí Sâm bước xuống xe, đi đến trước mặt Mục Kiều, ôn hòa chào hỏi: “Anh họ Cảnh, em đây chắc hẳn là em gái của Mục Táp rồi. Hai chị em nhìn giống nhau quá.”

Miệng Mục Kiều đình chỉ động tác nhai nuốt trên châu, mắt mở to ngây ngốc nhìn Cảnh Chí Sâm. Thân hình cô ta thoáng run lên, tức tốc vứt bỏ bộ dáng tinh nghịch quỷ quái, thay thế bằng dáng vẻ đoan trang hiền thực: “Vâng ạ. Em chào anh.”

Khóe miệng Cảnh Chí Sâm cong nhẹ, ánh mắt lóe tia thưởng thức. Một bộ dáng trầm ổn, tuấn tú, kín đáo khoe khoang sự ưu việt của bản thân. Và tất nhiên, một cô bé còn chưa trải đời như Mục Kiều làm sao tránh thoát khỏi sức hút mãnh liệt của anh ta.

.....

Ánh mặt trời càng lúc càng chói mắt, Mục Táp quay đầu, vẫy một chiếc taxi. Xe dừng lại, cô mở cửa lên xe.

Đứng trước cửa sổ, đôi mắt Cảnh Chí Sâm dõi theo hình bóng cô cho đến khi nó biến mất. Đáy mắt anh ta loé lên chút cảm xúc phức tạp.

Taxi chạy chưa được bao xa, Mục Táp liền nhận được điện thoại của Tống Vực.

Không thể không thừa nhận, trông thấy tên anh ta nhấp nháy trên màn hình điện thoại của mình, cô cảm thấy không chân thật lắm.

Cô tiếp máy, khẽ a lô. Anh ta không hề dông dài, trực tiếp nói thẳng vấn đề, yêu cầu cô sắp xếp thời gian đến thăm nhà anh ta, tiện thể ra mắt mẹ anh ta.

“Vậy anh cứ xem bao giờ thích hợp là được.”

“Ok, đến lúc đó anh sẽ báo cho em biết.” Ngữ khí anh thản nhiên, thanh âm hơi trầm khàn. Vừa định gác máy, thì Tống Vực loáng thoáng nghe được bài hát của ca sĩ Trần Dịch Tấn truyền qua loa điện thoại, bèn hỏi Mục Táp đang ở đâu.

Âm cuối thoát cao lên, lộ ra sự hài lòng xen lẫn vẻ thành thực.

“Hôm nay em chính thức nghỉ việc, đang ngồi taxi từ công ty về nhà ạ.”

“Ồ, vậy em chú ý an toàn.” Tốc độ lời nói anh ta chậm dần, hé lộ sự săn sóc.

“Vâng ạ.”

“Anh cúp đây?”

“Dạ.”

Cúp điện thoại, Mục Táp có chút hoảng hốt, tay gắt gao nắm chặt di động. Radio phát lên câu hát “Thói quen thay đổi vô thường, đây mới là may mắn. Chân trời góc biển bao la, nơi đâu mới là nhà. Khi màn đêm buông xuống, là lúc bữa tiệc tàn,” Cô nghiêng đầu, sờ nhẹ sống mũi, bỗng nhiên cúi đầu dò tìm thời gian cuộc gọi vừa kết thúc, một phút bốn mươi giây.

Tống Vực, hai chữ này như muốn nhảy bật ra khỏi màn hình điện thoại. Cô ngẩn ngía hồi lâu, quyết định xóa đi cuộc gọi khỏi nhật ký điện thoại.

Về nhà, Kiều Tuệ Tuệ và Mục Chính Khang đều ở nhà. Một người bận rộn trong phòng bếp, một người ngồi thanh thoi đọc báo, trên bàn đặt tách trà xanh bốc khói nghi ngút.

Thấy cô ôm hộp các tông đi vào, ông Mục Chính Khang bèn bỏ tờ báo xuống, tháo mắt kính màu vàng kim ra khỏi mắt, thở dài: “Bố thực sự không hiểu. Con đã làm ở Duy Cánh đến bốn năm, đạt thành tích cũng không tồi, vì cố gì lại đột ngột xin thôi việc?”

“Con cảm thấy chán nó.” Mục Táp thả hộp các tông xuống, ngồi trên sô pha, rót ly nước ỉnh.

Ông Mục Chính Khang đương nhiên không hài lòng với cái lý do vớ vẩn của cô, đôi mày ông chau chặt, miệng bắt đầu một bài thuyết giáo đầy lí lẽ.

Mục Táp ngoài mặt vâng dạ, song trong lòng thâm nhủ, con làm sao có thể thú thật với mọi người, con thôi việc vì lí do thất bại trong việc theo đuổi Cảnh Chí Sâm. Anh ta sắp thành em rể con, cũng đồng nghĩa với việc, mọi hi vọng của con đều tan biến. Vì thế con ghen tỵ, buồn bực khổ sở, không thể dối lòng vui vẻ với anh ta, tiếp tục sống vai cùng anh ta phấn đấu trong công việc. Thôi thì mắt không nhìn thấy, tâm sẽ không phiền, dứt khoát ngoảnh mặt làm ngơ, tìm lại sự thanh thản cho bản thân.

Nếu biết được chân tướng, không biết hai người lớn trong nhà sẽ giận run đến mức nào?

“Thôi được rồi, ông bớt la mắng con bé đi.” Kiều Tuệ Tuệ bưng một đĩa bắp luộc đặt lên bàn, lên tiếng bênh vực, “Táp Táp đã quyết định như vậy thì ông đừng ngăn cản nữa. Tôi thấy bây giờ, những người trẻ tuổi liên tục thay đổi công việc là chuyện bình thường. Điều quan trọng là bản thân mình được vui vẻ, đúng không Táp Táp?”

Mục Táp gật gù.

Mục Chính Khang vỗ trán, thở dài mấy lượt. Sau đó, ông nói vài chuyện vòng vo, dẫn đường đến đề tài Tổng Vực.

“Con và nó có tiến triển gì chưa?” Mục Táp vươn tay lấy trái bắp, lòng bàn tay lập tức nóng hôi hổi, đáp lời, “Dạ, qua vài ngày nữa, con sẽ ghé thăm nhà bên ấy, sẵn tiện chào hỏi người lớn luôn.”

Kiều Tuệ Tuệ không giấu nổi nét mừng rỡ trong đôi mắt, sốt sắng đề nghị: “Dì sẽ giúp con chuẩn bị lễ gặp mặt thật chu đáo.”

“Dạ.” Mục Táp cắn một hàng bắp nhỏ, thản nhiên nói, “Những việc này con mù tịt, nhờ dì chuẩn bị giúp con.”

Một tay Mục Chính Khang vuốt ve cái tách sứ, tay kia sờ sờ mắt kính, hỏi: “Về những tin đồn, con thật sự cảm thấy cậu ta bình thường, nhân phẩm cũng tốt?”

“Tóm lại, con không nhìn ra khuynh hướng bạo lực của anh ấy.” Mục Táp buông trái bắp, hai tay phải phải vào nhau, “Con về phòng xem phim đây.”

Dứt lời, cô liền đi lên lầu. Mục Chính Khang lại tiếp tục thở dài. Kiều Tuệ Tuệ vừa giúp ông đầm lưng, vừa nhỏ giọng khuyên nhủ: “Những lời đồn đãi đa phần đều là thêm mắm dặm muối. Họ Tổng là gia tộc có danh vọng, gia giáo, phẩm hạnh cực kì nghiêm trang, Tổng Vực không thể xuất hiện những tính cách tiêu cực kia đâu.” Bà tạm dừng một tẹo rồi nói tiếp, “Còn về chuyện trước kia cậu ta phải ngồi tù, theo tôi biết là do cậu ta bị đối phương khiêu khích, nhất thời mất kiểm soát gây thương tổn cho đối phương.”

“Được rồi, bà khỏi nói nữa.” Mục Chính Khang đánh gãy những câu nói liên miên không dứt của bà, thần sắc thoáng nặng nề, tay ông nắm lấy bàn tay đang đặt trên vai mình, “Tuệ Tuệ, bà cũng biết mẹ của Táp Táp mất sớm, tôi đối với con bé có phần áy náy, nên quan tâm đến nó nhiều hơn một chút.”

Kiều Tuệ Tuệ nghe vậy thì ngẩn người, vẻ tủi thân choáng đầy trên khuôn mặt: “Ông ám chỉ tôi không quan tâm con bé? Lão Mục, nếu ông thật sự nghĩ như vậy thì oan ức cho tôi quá. Tôi không thẹn với lương tâm, dám thẳng thắn bảo rằng, tôi đối xử với nó cũng y như Mục Kiều, chẳng thiên vị đứa nào.”

“Tôi không có ý đấy.” Mục Chính Khang không đành lòng nhìn Kiều Tuệ Tuệ tủi hổ, vội vàng xoa tay bà, nhằm trấn an cảm xúc của bà, dịu dàng phân trần, “Đều là lỗi của tôi, là tôi ăn nói không khéo léo, tôi nhận lỗi với bà.”

Kiều Tuệ Tuệ quay ngoắt mặt đi, không thèm đoái hoài đến ông. Mục Chính Khang vừa cười hề hề, vừa cố sức dỗ dành bà. lát sau, bà mới nguôi ngoai, tiếp tục xoa bóp cho ông.

Trong phòng. Mục Táp xem một bộ phim điện ảnh. Bộ phim quá mức nhàm chán. Cô liên tục tua nhanh, theo dõi qua loa đoạn cao trào, rồi tắt trình duyệt web, đi uống một ly nước ấm, sau đó thả mình nằm trên giường, hai tay ôm chặt gối, cặp mắt dần khép lại.

Nhưng lúc này, Lục Tây Dao lại gọi điện tới, bắt cô kể tường tận chuyện thôi việc của mình.

“Cậu xin thôi việc mà hần không hề giữ lại sao?” Tất nhiên, ‘hần’ trong lời Lục Tây Dao là ám chỉ Cảnh Chí Sâm.

“Không có.” Mục Táp lật người, ngược mặt ngó thẳng trần nhà.

“Cũng đúng thôi, hần ta cùng cậu chơi trò ái muội đã bao năm, giờ thì công khai qua lại với em gái cậu, nào dám can đảm để ‘quả bom hẹn giờ’ ở bên người? Nếu như em gái cậu phát hiện được những chuyện trong quá khứ của hai người, thế nào nó cũng làm rùm beng, hành chết cậu luôn.”

Mục Táp rủ hàng mi, cười chua chát: “Cùng lắm chỉ nắm tay, ôm hôn vài lần, như thế cũng tính là nghiêm trọng à?”

“Đừng cố thể hiện vẻ thản nhiên như gió thoảng mây bay, tớ biết trong lòng cậu rất khổ sở.” Lục Tây Dao không có ý định buông tha, kiên quyết vạch trần, “Người khác không hiểu cậu, tớ cũng sẽ không hiểu ư? Cậu yêu thích Cảnh Chí Sâm đến mù mịt đầu óc, vì hần mà cố gắng thức đêm để đẩy nhanh tiến độ công việc. Vất vả tăng ca kiếm thêm tiền, mà có dám xài đồng nào cho bản thân đâu, thế nhưng lại phung phí mua tặng hần cái áo hơn 4000 đồng, còn mình thì gặm mì gói suốt một tháng liền..... Những chuyện ngu ngốc tương tự chất đầy cả thúng đầy cô ạ.”

Mục Táp trầm mặc, chính xác đây là những việc cô đã làm. Cô luôn dùng thái độ chân thành và tinh thần mạnh mẽ, kiên trì để theo đuổi Cảnh Chí Sâm.

“Còn nữa, khi hần khoác lác bảo rằng, nếu đến năm ba mươi tuổi, cậu vẫn chưa thể gả đi, hần sẽ nguyện ý cưới cậu. Lúc đó, cậu kích động như điên ấy, liên mồm nhắc đi nhắc lại với tớ đến hơn n lần.” Lục Tây Dao nói tiếp, “Hiện tại thì xong phim, cậu phải trở mặt nhìn hần cưới em gái cậu, từng bước trở thành em rể của mình. Nghĩ tới những điều này, tớ liền tức thay cho cậu”

“Thôi..... Đổi đề tài khác đi.” Mục Táp nói, “Tớ thật sự không muốn nhắc lại những chuyện liên quan đến anh ta. Hể nói đến là cảm thấy trên trán tớ khắc chữ NGU to bự, không sao chấp nhận nổi.”

“Được thôi, vậy Tổng Vực ngoài đời có đẹp trai giống tấm hình chân dung đăng trên mạng không?” Tốc độ chuyển đề tài của Lục Tây Dao cực kì nhanh gọn lẹ.

Tấm hình chân dung ấy được chụp vào khoảng thời gian Tổng Vực đạt được thành công. Một tờ tạp chí mời anh ta làm gương mặt của ảnh bìa. Trong tấm hình, anh ta mặc bộ âu phục sang trọng, ngồi trên chiếc ghế da, thái dương sắc bén, ngũ quan tinh xảo, thần thái tươi tỉnh, hăng hái, bật rõ dáng vẻ của một ‘thiên chi kiêu tử’. Lục Tây Dao luôn cảm thán, tấm hình ấy chụp vô cùng nghệ thuật, Tổng Vực rất tuấn tú, đẹp đến mức khiến người ta động chân tâm.

“Anh ta ư?” Mục Táp thoáng nhớ lại dáng dấp của Tổng Vực, “Không còn trẻ như trong hình, dù sao cũng đã trải qua nhiều năm rồi. Hiện giờ anh ta thành thực, chín chắn hơn. Anh ta cao lắm, còn diện mạo, quả thật rất xuất sắc.”

“Vậy cậu đã xao động chưa?”

“Ồ hay, tớ thiên cận đến mức chỉ biết theo đuổi chủ nghĩa bẽ ngoài ư?”

“Thế sao cậu lại mê đắm Cảnh Chí Sâm nhiều năm vậy?” Lục Tây Dao trở về vấn đề cũ.

“Năm đó tớ thích anh ta, không phải vì anh ta đẹp trai, mà vì khí chất trên người anh ta. Cậu cũng biết mà.” Mục Táp thở dài.

“Tớ biết chứ, cậu là đại diện cho phần đông chị em phụ nữ luôn bị thu hút bởi loại đàn ông áo mũ chỉnh tề, bẽ ngoài ôn hòa, nhã nhặn như ngọc, song kì thực mang một bụng tâm kế, cố biểu hiện phong độ giả dối của cánh mày râu.”

Mục Táp “Ồ” một tiếng, vờ ho nhẹ: “Ồ, cậu nói chính xác. Gu thưởng thức của tớ quá kém, từ giờ sẽ sửa.”

3. Chương 3

Trước khi chính thức ra mắt người lớn của hai nhà, Mục Táp và Tổng Vực quyết định hẹn hò một bữa. Hai người đi đến đường Nam Sơn dùng bữa ăn Nhặt. Lúc ăn xong, Tổng Vực thuận tiện hỏi Mục Táp có muốn đi xem phim không. Cô ngẫm nghĩ chốc lát rồi gật đầu đồng ý.

Vì thế, bọn họ đi đến một rạp chiếu phim đã khá cũ ở gần đó, lựa chọn xem một bộ phim kinh điển.

Mục Táp vừa ngồi xuống, Tống Vực liền đem ly trà sữa lúc này anh ta mới mua ở đại sảnh đưa cho cô. Cô lập tức tháo đôi bao tay bằng nhung ra, nhận lấy ly trà, tay kia xoa khẽ hai bên thái dương rồi bắt đầu xem phim.

Uống quá nửa ly trà, Mục Táp nghiêng đầu, phát hiện Tống Vực không hề chú ý đến nội dung phim, mà cúi đầu tập trung gửi tin nhắn. Nội dung tin nhắn bao gồm hàng loạt các số liệu, mật mã mà cả đời cô xem cũng chẳng hiểu. Anh ta gửi đi hàng loạt mật mã ngoằn ngoèo liên tiếp nhau, tác phong rất chuyên nghiệp.

Không hổ danh thiên tài đã đỗ đại học danh tiếng khi vừa tròn mười lăm tuổi. Cô lặng thinh ngẫm nghĩ, nhớ đến bản thân lúc mười lăm tuổi đang làm những việc gì? Đáp án đương nhiên rất tầm thường, lúc ấy cô mê mẩn shoujo Nhật*, mười móng tay thì tô tô vẽ vẽ đủ các loại màu, còn điệu đà tập tành thoa son bóng.

*shoujo Nhật: truyện tranh dành cho các thiếu nữ

Xem ra, sự chênh lệch giữa cô và anh ta không hề nhỏ.

Ánh sáng màu xanh lam trên màn hình hắt xuống chỗ bọn họ, Mục Táp nheo nheo đôi mắt, đem ly trà sữa đặt cạnh ghế ngồi.

“Phim xem không hay?” Anh ta vừa hỏi vừa gửi đi dãy số liệu, mật mã cuối cùng.

“Không phải không hay.” Cô đáp, “Chỉ là đã quá quen thuộc.”

Đúng lúc này, màn hình phát ra lời tự sự kinh điển của nhân vật: “Ta trước kia từng nghe nói, nếu như bị đao chém, thì tiếng máu phun trào từ miệng vết thương sẽ giống như âm thanh của làn gió thổi, nghe rất êm tai. Nhưng không thể tưởng tượng được, lần đầu tiên trải nghiệm lại chính là tiếng máu chảy của bản thân mình.”

Tống Vực nhét di động vô túi, tay vỗ vỗ trán, tầm mắt di chuyển đến màn hình lớn, song vẽ mặt lại vô cùng miễn cưỡng.

Cô thoáng xê dịch cơ thể, khuỷu tay không cẩn thận chạm phải cánh tay anh ta. Chỗ ngồi dành cho tình nhân có không gian tương đối nhỏ hẹp, nên hơi ngột ngạt. Điều đó khiến cô bồn chồn bất an, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, ngoan ngoãn đặt tay trên đầu gối, trưng ra bộ dáng của cô học trò ngoan, ngồi nghiêm túc không hề động đậy.

Trên màn hình đang chiếu hình ảnh Trương Mạn Ngọc* ngồi trước cửa sổ, u oán trông về nơi xa.

* Trương Mạn Ngọc: nữ diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc

Mục Táp thấp thoáng thấy được hình ảnh của cô qua đoạn phim ấy. Bỗng nhiên trên mu bàn tay truyền đến làn hơi ấm, cô cúi xuống nhìn, thấy tay anh ta đang dè trên tay cô.

“Tay em lạnh quá.” Dứt lời, anh ta kéo tay cô, nhét vào túi áo, nhằm sưởi ấm cho nó.

Anh ta hành động rất tự nhiên, thế nên cô cũng thản nhiên tiếp nhận.

“Anh bình thường thích xem phim điện ảnh à?” Cô hỏi.

“Không thích lắm.”

“..... Vậy sao anh rủ em đi xem phim?”

“Anh nghĩ quá trình hẹn hò đều diễn ra như thế thôi, ăn cơm, đi dạo, rồi xem phim.” Tống Vực rũ thấp mí mắt, giọng nói chậm chậm “Hình như đa số phụ nữ đều thích vậy.”

“Anh xem bộ phim này chưa?”

“Chưa xem.”

Mục Táp sưng sỏ mồm được đề tài trò chuyện, nên bắt đầu kể liên miên về nội dung bộ phim, tay cô phụ họa chỉ về hình ảnh Trương Quốc Vinh*: “Đây là Âu Dương Phong, tuổi trẻ mang theo chí khí cao ngút trời,

háo hức ra giang hồ gây dựng nghiệp lớn, bỏ lại vị hôn thê nơi quê nhà. Khi ông trở về, vị hôn thê đã trở thành chị dâu của ông. Rồi ông dần nghiệm ra chân lí sống ở đời, thứ gì mới quan trọng, cái gì chỉ là phù phiếm. Do đó ông rời khỏi núi Bạch Đà, đến nơi sa mạc, dựng tửu quán và trở thành kẻ môi giới chuyên giải quyết mọi vấn đề rắc rối của người khác.....”

*Trương Quốc Vinh: nam diễn viên nổi tiếng TQ. Ông đã qua đời.

Lúc cô nói chuyện, Tống Vực lẳng lẳng lắng nghe. Trong túi áo, bàn tay hai người đan xen vào nhau, anh ta bắt giác tăng thêm lực nắm. Mãi đến khi bàn tay xuất hiện cơn đau nhói, cô bèn tạm dừng kể và hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Không có gì.” Có vẻ anh ta vừa tò mò với vài đoạn phim, vừa buồn chán trước những cảnh dư thừa, nên qua quýt lắc đầu, trả lời chiếu lệ. Sau, anh ta chau mày, chỉ vào màn hình: “Đây là nhân vật nào?”

Cô ngó hình ảnh Lưu Gia Linh* đang ngồi trên lưng ngựa, đáp: “Người đó được gọi là hoa đào, thê tử của kiếm khách mù, cùng tên với chị dâu của Âu Dương Phong. Cô ta lại yêu bằng hữu của tướng công mình – Hoàng Dược Sư.....”

*Lưu Gia Linh: Nữ diễn viên nổi tiếng TQ, là vợ của nam diễn viên Lương Triều Vỹ.

Mục Táp vẫn kể nội dung cho đến khi bộ phim kết thúc. Khi nhạc phim vang lên, cô rút cuộc hỏi một câu: “Anh thích chuyện phim này không?”

“Cũng không tệ lắm.” Khóe miệng Tống Vực cong cong, đưa nhận xét, “Nghe em kể còn thú vị hơn xem bọn họ đóng.”

.....

Xem phim xong, Tống Vực lái xe chở Mục Táp về, sẵn tiện hẹn cô thời gian đến nhà ra mắt mẹ anh ta.

Xe dừng trước cổng, hai người vừa vặn chạm mặt Mục Kiều đang muốn ra ngoài mua thức ăn khuya. Cô ta mặc bộ đồ hồng nhạt, mang đôi dép nhung, mái tóc tết thành nụ hoa trên đỉnh đầu. Lúc thấy chiếc xe màu bạc của Tống Vực, Mục Kiều hiếu kì nhìn ngó, lát sau phát hiện người ngồi trên ghế phó lái chính là chị mình, trái tim cô ta giật thót một cái, theo phản xạ liền quan sát Tống Vực đang ngồi ngay vị trí lái.

Mục Táp tháo dây an toàn, xuống xe. Ở khoảng cách gần, Mục Kiều vẫy cao bóp tiền đang cầm trên tay, hướng Mục Táp ngọt ngào kêu chị.

Bên trong xe, Tống Vực hơi nghiêng mặt, lãnh đạm liếc nhìn Mục Kiều, tay khẽ vuốt cằm.

Mục Kiều sững sốt, lập tức cười duyên bên lên với anh ta.

Tống Vực quay mặt đi, nói hẹn gặp lại với Mục Táp, chậm rãi quay đầu xe, chạy ra tiểu khu.

“Đi mua thức ăn khuya?” Mục Táp hỏi.

Mục Kiều gạt đầu, kinh ngạc cảm thán: “Em không ngờ ngoài đời, anh ta đẹp trai đến thế.”

Mục Táp thản nhiên nhìn cô ta, không phát biểu ý kiến. Cô đeo túi xách lên vai, nói: “Em đi nhanh về nhanh. Ngoài này gió lớn quá, chị lên trước đây.”

Mục Kiều gạt đầu, hí hửng đi mua thức ăn.

Mục Táp vào nhà, trực tiếp trở về phòng mình. Cô vội vàng tẩy trang, rửa mặt thật sạch sẽ. Lát sau cảm thấy hơi khát nước, cô bèn xuống lầu, đi tìm đồ uống. Vừa đúng lúc Mục Kiều mua thức ăn trở về, đang rầm rì to nhỏ với bà Kiều Tuệ Tuệ trong phòng bếp.

“Mẹ, hồi nãy Tống Vực chở chị về đây. Con nhìn thấy hai người ngồi trong xe. Bề ngoài anh ta nhìn bảnh bao lắm cơ.”

Kiều Tuệ Tuệ cầm ly trà táo đỏ, cảnh giác hỏi: “Con không ăn nói lung tung, bày bịa đấy chứ?”

“Không có đâu.” Mục Kiều cắn món cá viên nổi tiếng ở vùng Quan Đông, miệng liên loang loáng vết dầu mỡ.

“Không có thì tốt. Tóm lại, con đừng nhiều chuyện, đừng nên thắc mắc việc giữa chị con và Tống Vực. Nhớ phải quản kĩ mồm miệng ẹ.” Kiều Tuệ Tuệ dặn dò.

Mục Kiều có chút ủy khuất, lằm bằm hai tiếng.

“Con còn dám trưng ra vẻ mặt tủi thân đấy hả. Việc này đều do con gây ra hết, còn chị con phải dọn dẹp đồng tàn cục con vứt lại, nên trong lòng nó nhất định không được thoải mái. Con có đầu óc thì đừng nhắc đi nhắc lại chuyện này nữa.” Kiều Tuệ Tuệ thở dài, thương yêu vuốt tóc Mục Kiều, “Lo chuyện của con trước đi. Còn nữa, mẹ trịnh trọng nhắc nhở con lần cuối. Tuy mẹ và bố đã đồng ý cho con và Tiểu Cảnh kết giao, nhưng không có nghĩa là chấp nhận cho các con xem thường quy củ. Con nhỏ này, cuối tuần trước lại dám đi suốt đêm không về” Nói tới đây, bà bèn hạ thấp giọng, “Dù sao con cũng là gái chưa chồng, sao lại phóng túng, xem thường phép tắc thế hả?”

Mục Kiều ăn xong món cá viên, xoay xoay cây xiên trong tay, cười xì một tiếng: “Mẹ của con ơi, bây giờ là thời đại nào rồi. Người ta sống chung trước khi kết hôn có mà đầy ra đường. Con cùng lằm chỉ đi chơi suốt đêm thôi mà.”

“Mẹ mặc kệ thời đại thời điếc gì. Con còn sống trong nhà này một ngày, thì nhất định phải tuân thủ quy tắc ẹ. Giờ giới nghiêm của con là 12 giờ.” Kiều Tuệ Tuệ kiên nhẫn dạy bảo, “Kiều Kiều, mẹ biết các con đang trong thời kì yêu đương nồng nhiệt, say đắm, đôi lúc khó nén được tình cảm. Thế nhưng không thể vin vào đó mà buông thả bản thân mình..... nhớ đâu ảnh hưởng đến sức khỏe và thân thể thì nguy?”

Mục Kiều nghe vậy, trong đầu bắt giác liên tưởng đến đôi mắt đê mê của Cảnh Chí Sâm khi say rượu, cộng thêm giọng nói trầm khàn gợi cảm của anh ta. Trên mặt cô ta liền đỏ au, bực bội dậm chân: “Mẹ, mẹ toàn nói đi đâu không thể.”

Đương nói, Mục Táp khề đằng hắng hai tiếng, cầm cái ly đi đến, mỉm cười: “Con muốn pha ly sữa .”

Đáy mắt Kiều Tuệ Tuệ lóe tia xấu hổ, cười cười, nghiêng người cho cô vào bếp.

Mục Kiều tiếp tục ‘chiến đấu’ với xiên cá viên mới.

Mục Táp mở gói sữa Ovaltine, đổ vào ly, ngẫm nghĩ rồi nói: “Dì Kiều, cuối tuần này con đến nhà họ Tống gặp mặt người lớn, nhờ dì chuẩn bị giúp con lễ gặp mặt.”

“Ồ, đã thống nhất thời gian hẹn rồi à ?” Kiều Tuệ Tuệ vui vẻ đồng ý, “Được được, dì nhất định giúp con chuẩn bị chu đáo.”

Mục Kiều nghe vậy, suýt nữa thốt ra lời cảm thán, hai người tiến triển như tên lửa. Song dưới ánh mắt ngăm ngăm dọa nạt của bà Kiều Tuệ Tuệ, cô ta biết khôn mà ngậm miệng.

“Cám ơn dì.” Mục Táp pha xong sữa, cầm ly đi lên lầu.

Quan hệ giữa cô và Kiều Tuệ Tuệ vẫn khách sáo như thế. Luôn trong giới hạn nhất định, không quá xa cách cũng không thể thân cận thêm. Cô vĩnh viễn không có khả năng hành động như Mục Kiều, thoải mái tâm sự nổi lòng hoặc làm nũng, giận lẫy với bà. Cô không thể xem bà như một người mẹ tri kỉ của mình.

Có đôi khi, chúng ta không thể không thừa nhận, huyết thống đóng vai trò quan trọng trong tình cảm của con người.

Mục Kiều ‘chiến’ xong thức ăn khuya, thoả mãn về phòng, nằm nhoài trên giường, trong đầu lại hiện lên gương mặt của Tống Vực khi nhìn thoáng qua cô ta. Mục Kiều cúi đầu, cắn cắn móng tay, tâm trí đang phiêu diêu, điện thoại nằm trên giường bỗng đổ chuông inh ỏi.

Là điện thoại của Cảnh Chí Sâm.

Như mọi ngày, hai người tâm tình rất lâu.

“Đúng rồi, hôm nay em nhìn thấy Tống Vực đó. Anh ta chở chị em về, đúng lúc bị em bắt gặp .” Mục Kiều lười biếng xoa bóp đôi chân, ngữ khí dường như rất hồ hởi, “Anh ta quả thật rất đẹp trai.”

Âm thanh giọng nói của Cảnh Chí Sâm bỗng nhiên nhỏ đi, đoạn hững hờ hỏi: “So với anh còn đẹp hơn à?”

Mục Kiều cố ý khiêu khích anh ta, bèn hừ nhẹ: “Dĩ nhiên là đẹp hơn anh, anh là đầu heo mà.”

Cảnh Chí Sâm không để bụng lời nói đùa vô tư của cô ta, chỉ cất tiếng cười trầm thấp, ẩn chứa sự tán tỉnh: “Em không phải chỉ thích đầu heo thôi sao? Cái gối ôm của em có hình ‘công tử heo’ to thiệt to đấy thôi.”

“Hừ, nó so với anh đáng yêu hơn.”

Ở bên này, Cảnh Chí Sâm vênh nhẹ mi tâm, đột nhiên không có tâm tình ‘nấu cháo điện thoại’ tiếp. Nụ cười trên khóe miệng dần tan biến, anh ta tán dóc thêm vài câu rồi gác máy.

.....

Đúng ngày hẹn, Tống Vực lái xe đi đón Mục Táp đến nhà họ Tống.

Tống gia ở cạnh ven sông nổi tiếng của thành phố H, tiếp giáp với con phố có bề dày lịch sử văn hóa, giao hòa giữa nét đẹp cổ xưa và hơi thở của thời đại mới. Mỗi tư gia đều có tiền viện, trung viện và hậu viện.

Tường trắng ngói xám, cổng cao sơn đỏ, khung cửa sổ treo đầy dây thường xuân, toát lên hơi thở tôn quý đặc trưng của hoàng gia phương Bắc.

Mặc dù trên đường đi, Tống Vực đã miêu tả sơ lược về nơi ở của anh ta. Nhưng giờ phút này, khi đặt chân đến đại viện, Mục Táp không tránh khỏi căng thẳng, hồi hộp.

“Cảm thấy thế nào?” Anh ta hỏi.

“Rất đẹp ạ.” Mục Táp bụng bảo dạ, nơi đây quá mức lộng lẫy và sang trọng. Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến một trang viện rộng lớn đến mức này..... Nếu muốn đi vào gặp mẹ anh ta, có cần phải mua vé vào cổng không nhỉ?.....

Cô đương mơ màng suy nghĩ, Tống Vực đã xòe tay ra, bàn tay thon dài hợp cùng bộ âu phục sang quý có tác dụng hỗ trợ, nâng sự vững chãi, thành thực và trịnh trọng đến mức cao nhất.

Cô đặt tay vào lòng bàn tay anh ta, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng bên trong. Bàn tay dày rộng gặt gao thu hẹp lại, anh ta bỗng dừng nhoẽn miệng cười, trêu chọc cô: “Hiện tại em không còn cơ hội để hối hận đâu. Cho dù là hang hùm hay động hổ, cũng phải theo anh vào.”

Cô nghe vậy liền đờ người, trên người anh ta tỏa ra khí thế hào sảng, tựa như luồng sức mạnh ép sát đến cô.

“Dọa em sao, đừng khấn trương quá.” Anh ta mỉm cười, thuận tay kéo cô lại gần mình, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cô. Thanh âm kề sát tai cô, như thể đang an ủi cô bé sắp bước vào trường thi, dịu dàng trấn an, giúp cô ổn định tinh thần.....

Bọn họ dắt tay nhau đi vào. Đi được một đoạn, Mục Táp trông thấy một người phụ nữ đang cúi thấp mình, tay cầm cái siêu, tưới hoa trong vườn. Động tác của cô ta thành thạo, song không kém phần tao nhã.

Tựa như hình ảnh của bộ phim nghệ thuật, người phụ nữ ấy từ từ đứng dậy, ánh mắt cô ta hướng về bọn họ.

Dáng người cô ta mảnh mai, thon thả. Mái tóc dài xõa tự nhiên bên vai, làn da trắng ngần, ngũ quan tinh xảo, mắt sáng tựa sao, không lẫn chút tạp chất. Khoảnh khắc nhìn thấy hai người, cô ta lễ phép nở nụ cười nhu mì. Hình ảnh ngoài đời mà như thể đang chụp họa báo, nhã nhặn lịch sự, đoan trang xinh đẹp.

Mục Táp theo bản năng mỉm cười lại, rồi kín đáo hỏi Tống Vực cô ta là ai.

Ánh mặt trời lả lướt trên toàn thân Tống Vực, phản chiếu trong đôi tròng mắt đen sẫm của anh ta, tỏa ra những luồng sáng nóng bỏng. Bước chân anh ta thoáng dừng lại. Bờ môi khẽ nhếch, lơ lửng giữa độ cong của niềm vui sướng và cung độ của sự châm chọc:

“Đó là chị dâu của anh.”

P/s: Bộ phim hai nhân vật đi xem có tên là Đông Tà Tây Độc của đạo diễn Vương Gia Vệ. Phim có sự góp mặt của các diễn viên nổi tiếng: Trương Quốc Vinh, Trương Mạn Ngọc, Lương Triều Vỹ, Lưu Gia Linh....

4. Chương 4

Chị dâu.....

Mục Táp khê khàng gật đầu. Cô sớm biết trưởng nam nhà họ Tống quanh năm suốt tháng phải sống chung với bệnh tật, đầu năm trước, anh ta đã qua đời khi bệnh trở nặng.

Người phụ nữ xinh đẹp phía trước là dâu trưởng hiền thực của Tống gia, vợ của trưởng nam Tống Hạo, góa phụ Mạc Tử Tuyền.

Mạc Tử Tuyền không tiến về phía họ, chỉ đứng tại chỗ mỉm cười, hệt như làn mây ngọn gió phiêu diêu tự tại. lát sau, chị ta cầm theo cái siêu, xoay người bước đi duyên dáng với một tư thái thanh tao, mỹ lệ.

“Chị ấy đẹp quá.” Mục Táp tán thưởng từ tận đáy lòng. Hiếm khi nhìn thấy mỹ nhân đích thực, cô không hề keo kiệt lời khen ngợi.

Tống Vực lơ đãng ‘ừ’ một tiếng, rồi dẫn Mục Táp đi vào nhà lớn.

Cơ ngơi của họ Tống luôn toát lên vẻ trang nghiêm mà không thiếu phần tinh xảo. Mục Táp vừa đi theo Tống Vực, vừa đưa mắt thưởng thức xung quanh. Rất nhanh, phía trước xuất hiện hai người phụ nữ trung niên, mỉm cười kính cẩn nghênh đón họ, dẫn họ đi đến phòng khách.

Bà Tống đã ngồi sẵn trên sô pha chờ hai người. Thấy họ tiến vào, bà lập tức đứng dậy, thần sắc hòa ái dễ gần, giữa hai hàng chân mày hiện ẩn vẻ vui tươi.

Mục Táp lễ phép chào hỏi, khéo léo tặng bà phần quà gặp mặt đã được chuẩn bị chu đáo. Bà Tống tiếp nhận, thoáng nhìn giấy gói tinh xảo bên ngoài, cười nói: “Bác rất thích ăn bánh ngọt của nhãn hiệu này, ngọt vừa không ngấy.” Sau đó, bà thân thiết nắm tay cô, vỗ nhẹ lên mu bàn tay, ý bảo cô hãy ngồi xuống, đừng quá khách sáo.

Mục Táp lễ độ ngồi cạnh Tống Vực. Anh tự nhiên ngồi vắt chéo chân, một cánh tay khoác trên thành sô pha, nổi bật phong thái nhàn nhã.

Trình tự của buổi gặp mặt diễn ra theo cách thức rất phổ thông, bà Tống hỏi Mục Táp một ít chuyện trong nhà, công việc làm ăn hiện tại của cô, và không hề đề cập đến chuyện lúc trước Mục Kiều hủy hôn, như thể chuyện đó chưa bao giờ phát sinh. Mục Táp nghiêm túc trả lời từng câu hỏi của bà, nhưng trong lòng thầm nhận định, đây chính là đẳng cấp khác biệt giữa người với người..... Nếu là người bình thường, gặp phải chuyện ‘động trời’ đó, đã sớm mất bình tĩnh, đen mặt xám mày bắt đối phương giải thích cho ra lẽ. Thế nhưng, trong giờ khắc này, khuôn mặt bà Tống như được tắm trong gió xuân, tâm tình có vẻ khá tốt

Nếu nhận xét một cách khách quan, diện mạo của bà Tống chỉ ở mức bình thường, không có nét sắc sảo để tạo nên điểm nhấn. Tuy nhiên, bà gây ấn tượng ở nụ cười hiền lành, ở cách nói chuyện ôn nhu nhỏ nhẹ, ngữ điệu vừa phải. Đặc biệt khi trò chuyện, bà luôn nhìn thẳng đối phương bằng ánh mắt tràn ngập từ ái. Vì thế hàn huyên không bao lâu, Mục Táp đã có ấn tượng tốt với bà mẹ chồng tương lai này.

Lúc dì giúp việc bưng lên trà và điểm tâm, Tống Vực liền nghiêng người, vươn tay rót trà vào tách của cô, lấy thêm mấy miếng điểm tâm đặt trước mặt cô. Mục Táp khê cười với anh. Anh đáp lại bằng cái gật đầu nhẹ, mí mắt hơi rũ xuống.

Không biết là do hương trà thơm thoang thoảng, hay do hành động tinh tế của anh, cô bỗng nhiên cảm thấy bớt khấn trương hơn lúc đầu, thần kinh đang căng thẳng cũng dần thả lỏng.

“Chúng ta sẽ sớm thành người một nhà. Nếu bên nhà con có gặp khó khăn gì, cứ thẳng thắn nói ra, chúng ta sẽ cùng giải quyết.” Bà Tống chưa vội uống trà, gơ tay chỉnh lại áo choàng có hoa văn hình ô vuông trên người, nở nụ cười vô cùng thân thiện.

Một cách nói chuyện uyển chuyển, khéo léo! Chung quy vẫn không thể tránh né sự thật. Nếu không vì công ty của ông Mục Chính Khang mắc phải nợ nần chồng chất, và có nguy cơ ra hầu tòa nếu không thanh toán cho chủ nợ, thì Mục Táp sẽ không miễn cưỡng ngồi đây, cùng họ diễn vở kịch hòa bình vui vẻ.

“Dạ.” Cô cười cười, ngón tay trắng nõn vân vê những đường hoa văn trên tách sứ, làn khói nóng hằm hập tỏa ra từ tách trà hun đỏ hồng khuôn mặt cô.

Tổng Vực bất thành linh cất tiếng cười trầm thấp, rồi lấy một viên bánh tròn. Viên bánh gạo trong suốt nằm ngay trước mặt cô: “Bánh này ăn ngon lắm. Em ném thử xem.”

Cô chưa kịp giơ tay nhận, anh đã cầm miếng bánh dí sát môi cô, cô đành cắn một miếng, quả nhiên rất ngon.

Ánh mắt cô đối diện với cơn lốc xoáy lượn lờ trong đôi mắt anh, cô lần đầu cảm thấy ánh mắt anh đẹp quá!

Ngồi thêm một lúc lâu, bà Tổng thoáng nheo mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, cười nói: “Nào nào, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Trên chiếc bàn ăn tròn chỉ mới đặt vài món khai vị nguội, chưa dọn món chính. Bà Tổng bảo Mục Táp ngồi xuống, rồi sai dì giúp việc bưng thức ăn nóng lên.

Món ăn rất phong phú, mỗi món đều được trang trí khéo léo, kích thích khẩu vị người dùng.

Khi món cuối cùng được dọn lên, người phụ nữ luôn bận rộn trong phòng bếp cũng từ tốn đi ra. Chị ta buộc sơ mái tóc của mình, nhìn mọi người bằng ánh mắt nhu mì.

“Tử Tuyền, con cũng ngồi xuống đi, dùng cơm với mọi người luôn.” Bà Tổng dịu dàng nói.

Mạc Tử Tuyền cười hiền, vâng lời mẹ chồng, chọn vị trí ngồi bên trái bà.

Mục Táp thoáng bồn chồn, thăm hăm mộ. Chị dâu này quả thật đẹp người đẹp nết, lại chịu khó tự mình xuống bếp làm thức ăn chiều đãi cô.

Ý cười lan tràn nơi khóe mắt bà Tổng, bà chỉ những món ăn trên bàn, nói: “Những món này đều do Tử Tuyền nấu. Không phải bác khoe khoang, khoắc lác đâu, tay nghề của Tử Tuyền rất khéo, ăn một lần là ghiền. Con mau dùng thử xem.”

“Mẹ à.” Mạc Tử Tuyền then thùng lấy tay quạt nhẹ chóp mũi, “Mẹ đừng nói quá lên như thế.”

Mục Táp ngẩng nhìn món cải xào tôm đặt gần chỗ cô nhất, lấy đũa gắp con tôm đã bóc vỏ, ném thử, thịt tôm tươi ngọt, ăn ngon vô cùng, cô lập tức thốt lời khen: “Bác không nói quá đâu chị, đây là món tôm bóc vỏ ngon nhất em từng ăn.”

Bà Tổng cười rộ đến híp cả mắt, vẻ mặt như muốn bảo: “Đúng chưa! Bà già này nói có sai đâu!”

Mục Táp dùng cơm, lâu lâu lại liếc nhìn Mạc Tử Tuyền ngồi đối diện, phát hiện tính cách chị ta thật trầm lặng, đem đến cảm giác yên bình cho người xung quanh. Cô càng lúc càng có thiện cảm với người chị dâu tương lai này.

Không khí trên bàn ăn khá tốt, bình thản mà ấm áp. Mục Táp ăn rất ngon miệng, ăn hết cả một bát cơm đầy. Trong quá trình ăn, Tổng Vực thường xuyên gắp thức ăn vào bát cô, hầu như đều là món cô thích. Cô cũng gắp lại cho anh ta một con tôm bóc vỏ, anh dùng đũa gắp gắp, sau cắn một miếng, mỉm cười nói hương vị không tồi.

Mạc Tử Tuyền nghe vậy thì nhướng mắt nhìn, tầm mắt kín kẽ rơi trên sườn mặt tuấn tú của Tổng Vực, lưu lại rất lâu. Đáng tiếc từ đầu đến cuối, Tổng Vực không buồn ném cho chị ta một cái liếc mắt.

Sau khi mọi người dùng cơm xong, thì chuyển sang dùng món tráng miệng nóng hổi kiểu Trung Quốc, là món bánh bí đỏ, cũng do Mạc Tử Tuyền làm. Lúc chị ta bưng lên, Tổng Vực có điện thoại, bèn đứng dậy đi ra khỏi bàn ăn, toan nghe máy, vừa vắn lướt qua người chị ta. Khoảng khắc đó, chị ta nhướng mắt, cười như không cười nhìn anh. Ánh mắt Tổng Vực lạnh te, dứt khoát bước đi thẳng.

Món tráng miệng dọn lên bàn, bà Tổng tức thời nói: “Táp Táp, mau ăn lúc còn nóng đi con, để nguội sẽ mất ngon.”

Mục Táp ngoan ngoãn thưởng thức một miếng bánh bí đỏ, chậm rãi nhai nuốt. Mạc Tử Tuyền rót cho cô tách trà, cô lịch sự nói cảm ơn.

“Có gì đâu em. Chúng ta sắp là người một nhà, đừng nói mấy lời cảm ơn khách sáo nữa.” Mạc Tử Tuyền tươi cười nhìn cô, giọng điệu thật bình tĩnh.

Cảm tình của Mục Táp dành cho người chị dâu càng tăng thêm. Người phụ này thật sự quá hoàn hảo..... Người đẹp, tính cách dịu hiền, nấu ăn khéo léo, còn đối xử tốt với người trong nhà. Lần sau gặp mặt, cô nhất định phải chuẩn bị quà đáp lễ chị ta.

Bà Tổng lại tìm đề tài mới, cùng Mục Táp tán gẫu mấy chuyện linh tinh trong nhà, Mạc Tử Tuyền lặng yên ngồi một bên, thần thái nhàn tĩnh. Chị ta nói rất ít, thi thoảng mới phát biểu một câu, lâu lâu cười một cái, tận lực đóng tốt vai trò góp vui, phụ diễn.

Mục Táp và bà Tổng hàn huyên hơn bốn mươi phút. Cho đến khi bà Tổng khẽ dang hắng một tiếng, ý bảo dì giúp việc châm thêm trà. Lúc này Mục Táp mới phát hiện, Tổng Vực nói chuyện điện thoại đã lâu, chị dâu xinh đẹp cũng chẳng biết đi nơi nào. Tách trà cô uống đã pha được hai nước, màu nước trà dần nhạt hẳn, thấp thoáng thấy được đáy tách.

*

Tổng Vực đọc số liệu mật mã trong văn kiện cho người bên kia điện thoại. Đọc xong dây mật mã cuối cùng, anh gác điện thoại. Đang muốn đóng lại laptop, ánh sáng nơi khóe mắt anh chợt lướt qua dáng hình của Mạc Tử Tuyền. Thân ảnh duyên dáng đứng trước cửa phòng anh, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt trong suốt, miệng vẽ nên ý cười nhàn nhạt.

“Có việc gì à?” Anh đóng laptop, bàn tay thon dài nắn vuốt hai bên thái dương.

Mạc Tử Tuyền đi vào, thuận tay đóng cửa, sau đó nhìn thẳng Tổng Vực, thở dài ai oán: “Đã lâu không gặp rồi. Trong khoảng thời gian này, cậu luôn ở khách sạn, không chịu về nhà, có phải vì muốn tránh tôi không?”

Tổng Vực vắt chéo chân, cười châm chọc, móc ra điều thuốc lá, ngậm trong miệng, tay lục tìm bật lửa trong túi.

Mạc Tử Tuyền đi đến, vô cùng tự nhiên giật điều thuốc trong miệng anh, để qua một bên: “Hút thuốc không tốt cho sức khỏe.”

“Hình như chị có chuyện riêng muốn nói với tôi.” Tổng Vực nâng mắt, đáy mắt bắn ra tia treu tức, “Còn cần thận đóng cửa?”

Mạc Tử Tuyền ngồi xuống sofa, cố ý né sát Tổng Vực, nghiêng đầu nhìn anh: “Cậu thật sự muốn cùng cô gái kia kết hôn?”

“Quan hệ gì tới chị nào?” Anh ngửa mình ra sau, hai tay chắp trên đầu gối, ngữ điệu lười nhác.

“Tôi muốn nhắc nhở cậu, hôn nhân không phải trò đùa, trăm ngàn lần đừng xúc động mà làm bậy.” Nói đoạn, Mạc Tử Tuyền khe khẽ nhắc chân, nhẹ nhẹ miết trên chân Tổng Vực.

“Cám ơn chị đã nhắc nhở.” Tổng Vực chậm rãi gạt đầu, rút mạnh chân lại, trả lời có lệ.

Mạc Tử Tuyền trầm ngâm chốc lát, sau hất mái tóc trên vai, tỉnh bơ ngả đầu, đặt trên vai Tổng Vực, ông ọ nói: “Em ghen tị với cô ta, vừa nhìn thấy đã ghen tị đến phát điên, tâm trạng bây giờ rất xấu đấy nhé. Lúc nãy ăn cơm, anh tỉ mỉ gấp thức ăn cho cô ta, cười với cô ta. Thậm chí, còn ăn món tôm bóc vỏ mà anh không thích. Có phải anh cố ý diễn cho em xem không? Để em bị lừa là anh đối xử với cô ta rất đặc biệt....”

Tổng Vực ngồi nghe chị ta ‘hát xàm’, ngón tay nhịp nhịp trên đầu gối, đôi môi mỏng nhếch thành đường cong hấp dẫn, biểu cảm thâm sâu khó lường.

Mạc Tử Tuyền giận dữ trừng anh, rồi trườn thân mình như rắn, hai tay thân thiết ôm cổ anh, nhìn sâu vào mắt anh: “Anh nói đi, anh có thật sự thích cô ta hay không?”

“Cô lấy thân phận gì để chất vấn tình cảm của tôi...” Khóe miệng anh giương thành ý cười nhợt nhạt, nhưng trong đôi mắt là một vùng hoang lạnh, “Hả chị dâu?”

“Xem ra anh vẫn còn giận em.” Mạc Tử Tuyền nở nụ cười, cánh tay chị ta được nước lấn tới, luồn sau gáy Tổng Vực, vẽ từng vòng tròn. Cặp mắt chị ta híp lại, bờ môi hai người gần trong gang tấc “Vậy cũng không tồi. Ít nhất.... anh đối với em vẫn còn cảm giác.”

“Chú ý thân phận của mình đi.” Tổng Vực kéo bàn tay ‘vô liêm sỉ’ của chị ta xuống, nghiêm giọng nói, “Đừng đùa quá trớn.”

Nhưng chị ta nắm lại tay anh rất nhanh, ngoan cố không chịu buông.

Anh tăng thêm lực, hung hăng gạt mạnh tay chị ta. Mạc Tử Tuyền cười ha ha, người mất trớn ngã xuống sô pha. Chị ta vẫn cười điên cuồng, cười đến khi lệ trào trên khóe mắt: “Tổng Vực, anh thực không có lương tâm.”

Tổng Vực đứng dậy, đi lên trước vài bước, từ trên cao nhìn xuống chị ta, sắc mặt lãnh đạm: “Tôi không có lương tâm, vậy cô có lương tâm lắm chắc? Là ai đã lựa chọn buông tay khi thấy tôi phải vào tù?”

Mạc Tử Tuyền nghe vậy, chưa vội đáp lời. Chị ta lấy tay lau khô khóe mắt, rồi mới ngược lên nhìn anh trìu mến: “Đúng, em thừa nhận đó là sai lầm của em, em chân thành xin lỗi anh. Nhưng hiện tại, anh nghĩ em ghen tỵ cũng được, hoặc vì tình cảm bao năm của hai ta cũng tốt, mà là chị dâu cũng không sao, em thật tình muốn khuyên anh, hôn nhân không phải trò đùa, anh không nên tùy tiện quyết định.”

Đáy mắt Tổng Vực lóe lên tầng ý lạnh mông manh, chỉ cười không nói.

“Anh không thích Mục Táp.” Mạc Tử Tuyền nhận xét, “Anh biết không, anh diễn giả tạo đến buồn nôn?”

“Tôi thích ai, không thích ai, diễn hay không diễn...chẳng liên quan đến cô.” Tay Tổng Vực chỉ thẳng mặt Mạc Tử Tuyền, nhấn nhá từng chữ, “Quan trọng là cô nên biết giữ thân giữ phận. Sau này tôi về nhà, phiền cô đừng mon men đến phòng tôi nữa.”

“Sao nào, anh sợ hãi điều gì? Sợ anh đối với em sẽ mất tự chủ ư?” Mạc Tử Tuyền bĩu môi, tựa hồ đang nói chuyện bông đùa, lát sau vươn đôi chân dài trắng mịn, cố ý khoe khoang dáng vẻ phong tình vạn chủng.

Đôi mắt Tổng Vực sầm xuống, anh đến gần chị ta, khoan thai cúi người, hai tay chống cạnh sườn eo thon mảnh, điềm nhiên liếc nhìn khuôn ngực phập phồng cao ngất, và lạnh lùng nhếch khóe miệng: “Cô khỏi cần tốn công tốn sức khiêu khích tôi nữa. Vô dụng thôi, tôi đối với cô, từ lâu đã ngán đến tận cổ.”

*

Lúc Tổng Vực xuống lầu, Mục Táp vẫn cùng bà Tống nói chuyện phiếm. Từ góc độ đứng của anh nhìn xuống, sẽ thấy rõ sườn mặt thanh lệ của cô, bộ điệu tươi cười đáng yêu phản vào đôi mắt anh. Anh rảo bước đi tới, cánh tay khoác lên vai cô, cười hỏi: “Hai người tán gẫu chuyện gì thế?”

“Đang nói xấu con đó.” Bà Tống cười rằng, “Liệt kê những tội lỗi chồng chất của con.”

Tổng Vực thản nhiên cười, dịu dàng vuốt tóc Mục Táp, điềm tĩnh nói: “Con biết mẹ luôn thích nói xấu sau lưng con mà.”

Mục Táp nhấp một ngụm trà, nghiêng đầu, ngấm ngấm nụ cười tươi rói và đôi mắt nuông chiều của anh, trong tích tắc, lòng cô bỗng trở nên mềm mại.

5. Chương 5

Buổi gặp mặt kết thúc, Tổng Vực lái xe chở Mục Táp về. Dọc đường đi, tâm tình Mục Táp có chút khó tả, tựa hồ trút được gánh nặng, toàn thân được thả lỏng, tinh thần khoan khoái. Có lẽ do ánh mặt trời tươi sáng chiếu qua cửa sổ xe, cũng có thể nguyên nhân xuất phát từ người đàn ông bên cạnh. Tóm lại, cô đã rũ bỏ hoàn toàn áp lực.

“Em cảm thấy thế nào?” Anh chậm rãi bẻ tay lái, giọng điệu từ tốn, nhỏ nhẹ, “Ý anh là người nhà của anh đấy.”

Cô nghiêng đầu ngấm anh, gương mặt cương nghị tuần tú sạch sẽ, đôi môi mỏng nhếch thành cung độ tao nhã, còn có...nếp nhăn gọn sóng giữa hai hàng chân mày. Những chi tiết xuất sắc tạo nên tổ hợp của sự ưu việt. Cô cười trả lời: “Tốt lắm ạ, bác gái thân thiện dễ gần, còn chị dâu anh vừa xinh đẹp vừa đoan trang. Mọi người đối đãi với em rất tốt.”

Anh gật đầu: “Em thấy tốt là được.”

“Phải rồi, khi em tiếp xúc với chị dâu anh....có cần kiêng dè, tránh né điều gì không? Em muốn nói đến anh trai anh đó.”

Anh lại lưu loát bẻ tay lái, chiếc xe quẹo trái, đi con đường hướng đông rạng ánh mặt trời. Chút ánh sáng hắt xuống gương mặt Tống Vực, anh nhoẻn miệng cười:“Không cần đâu, em cứ nói chuyện tự nhiên với chị ta thôi, không cần đặt nặng đề tài này nọ. Nếu muốn, chị ta sẽ chủ động tìm đề tài tán gẫu với em.”

Mục Táp gật gù, ra chiều đã hiểu.

Tống Vực lái xe rất chắc tay, tốc độ vừa phải, không nhanh không chậm, khiến Mục Táp hết sức an tâm.

Khi đi ngang qua cửa hàng bán hoa lớn nhất trên con đường, Tống Vực đột nhiên dừng xe, đề nghị Mục Táp vào chọn hoa. Anh lấy lý do vì mình chưa chính thức tặng cô món quà nào.

Mục Táp vui vẻ đồng ý. Tống Vực chồm người sang phía cô, giúp cô tháo dây an toàn.

Xuống xe, vào cửa hàng, Mục Táp phát hiện nơi đây có bán loại hoa sơn trà cô thích nhất. Những bông hoa màu hồng phấn, bó thành từng đóa tựa như chiếc đèn lồng. Cô cảm thấy rất đẹp. Tống Vực không nói đến hai lời, sẵn khoải yêu cầu nhân viên gói lại cho anh. Gói xong đóa hoa, nhân viên bán hàng liền giới thiệu cho họ những chậu hoa có nhiều kiểu dáng được làm bằng cỏ rêu. Trên mỗi chậu hoa treo lủng lẳng tấm thiệp màu xanh lam. Và chữ LOVE được viết trên tấm thiệp. Thoạt nhìn rất xinh xắn đáng yêu, nhưng giá không hề rẻ. Tống Vực gật đầu, yêu cầu nhân viên bán cho họ một chậu. Mục Táp lén lút nhìn bảng giá, khẽ nhíu mi tâm, lí nhí nói đắt quá.

Cho dù kiểu dáng độc đáo, nhưng chẳng qua chỉ làm bằng cỏ rêu rẻ tiền. Bỏ ra số tiền lớn như thế để có món hàng này...quả thật không đáng. Cô cũng không phải là bé gái vừa dậy thì, đối với những thứ nhỏ nhẩn dễ thương này, cô đã miễn dịch từ lâu.

“Đừng đắn đo về giá.” Tống Vực cười, “Quan trọng là em thích hay không thôi?”

Mục Táp thoáng nôn nao, không nhìn được, giơ tay về phía chậu hoa có hình con gấu nhỏ, véo nhẹ tai chú gấu, nói:“ Thật sự quá đáng yêu .”

Trở lại xe, Mục Táp liền mở hộp gỗ được đóng gói khéo léo, thích thú ngắm nghía chậu hoa, luôn tay vuốt ve lớp cỏ rêu bên ngoài, nói trong niềm xúc động:“Anh tặng em món quà tốt quá. Em cũng nên tặng quà cảm ơn anh, anh thích gì?”

“Món quà này mà tốt ư? Em dễ thỏa mãn nhỉ.” Tống Vực mỉm cười, trả lời, “Anh không đặc biệt thích thứ gì cả .”

“Ồ...Em nghe bác gái bảo, anh đặc biệt kén ăn, thích nhất là món gà vo viên nấu hạt dẻ và phi lê cá nướng xiên, em nấu cho anh nhé?”

“Ok, anh nghe mà ngóng chờ ghê.”

“Nhưng mà...anh đừng ôm nhiều hi vọng vào em. Tài nấu nướng của em chỉ ở mức tầm tầm, chắc chắn thua xa chị dâu anh.”

Tống Vực hạ mí mắt, nhoẻn miệng cười, tỏ vẻ không sao hết.

Tới Mục gia, Mục Táp xuống xe. Bên ngoài gió lớn thổi tung mái tóc cô, khiến nó bay tán loạn. Tống Vực thấy thế, liền giúp cô chỉnh lại tóc, suốt cả quá trình, anh vẫn nhìn cô chăm chú. Đầu ngón tay anh nóng , như thể cánh chuồn chuồn lướt trên mặt cô. Cô có chút ngứa ngáy, song vẫn cố đứng thẳng để anh giúp đỡ. Anh vén gọn mái tóc cô xong, bèn mỉm cười:“Ồn rồi. Em mau vào đi.”

“Cảm ơn anh.”

“Không cần....” Anh bỗng nhiên khom người, tay búng nhẹ trán cô, giọng nói trầm ấm, tựa như tách trà đầu xuân, “...khách sáo như vậy với anh”

Dứt lời, Tống Vực liền áp người tới gần, cặp mắt sáng nhìn cô đăm đăm, dường như muốn hỏi cô đồng ý hay không.

Mục Táp gật đầu, trong trái tim dập dềnh làn sóng nhẹ. Anh luôn hành động đứng đắn, tuân thủ lễ nghĩa, lại rất ga lăng, không hề gây phản cảm. Do đó, cô thản nhiên tiếp nhận.

Anh khẽ cười. Hôm nay anh không nhẫn tâm đem đến áp lực quá lớn cho cô, nên chỉ lấy tay vuốt nhẹ đầu cô.

“Mai mốt em làm đồ ăn.” Khi đi tới cổng, cô xoay người, nhìn anh cười thật tươi, “Là món gà vo viên nấu với hạt dẻ và phi lê cá nưong xiên, anh hứa không được chê là khó nuốt đấy nhé!”

Anh vừa mang bao tay, vừa ừ một tiếng. Sau đó phất phất tay, ý bảo gió lớn lắm, cô mau vào nhà nhanh.

Tổng Vực ngồi vào xe, vừa định nổ máy, điện thoại liền phát ra tiếng chuông báo tin nhắn. Anh mở điện thoại, thấy màn hình hiện vài tin nhắn mới, đều được gửi từ số Mạc Tử Tuyền.

Sắc mặt Tổng Vực không thay đổi, xem xong đồng tin nhắn rồi cười lạnh, ném điện thoại qua một bên. Nụ cười bên môi tắt ngúm, anh lặng thinh, quan sát đường phía trước.

*

Về nhà, thấy đôi giày da lạ nằm trên kệ giày, Mục Táp thầm đoán trong nhà có khách đến chơi. Bà Kiều Tuệ Tuệ buộc tạp dề xong, cầm cái vá từ trong bếp đi ra, cười hỏi: “Con về sớm thế? Dì cứ nghĩ hai đứa dùng cơm tối bên ngoài luôn.”

Mục Táp cười gật đầu, hỏi bà trong nhà có khách đến chơi sao?

“Ừ, là Tiểu Cảnh. Nó đến thăm chúng ta.” Nhắc tới con rể tương lai, Kiều Tuệ Tuệ không nén nổi vẻ vui sướng dâng tràn trong đáy mắt, “Nó đang ở trên lầu, nói chuyện với Kiều Kiều.”

Hèn chi dì Kiều sốt sắng chuẩn bị cơm tối sớm như vậy, hóa ra là để tiếp đãi Cảnh Chí Sâm. Từ sau khi chính thức kết giao với Mục Kiều, anh ta tới nhà hai lần. Những lúc ấy, Mục Táp đều không ở nhà, nên không gặp anh ta. Vậy cũng hay, gặp mặt chỉ khiến cô thêm khó chịu, nhắm mắt ngó lơ là tốt nhất. Nhưng không ngờ, cuối cùng cũng chạy trời không khỏi nắng.

Mục Táp bình thản nhún vai, trong lòng hiểu rõ, tránh được nhất thời không có nghĩa là tránh luôn cả đời. Cảnh Chí Sâm đã xác định muốn làm chồng Mục Kiều và làm em rể của cô, cô không nên lẫn trốn sự thật. Càng trốn càng khiến người ta cảm thấy kì quái, tốt nhất dứt khoát cho xong, cứ xem anh ta như người xa lạ.

Đang muốn lên lầu, Kiều Tuệ Tuệ gọi cô lại, đưa cho cô bát cá viên: “Dì mới nấu xong, con sẵn tiện lên lầu thì giúp dì mang đến phòng Mục Kiều, con cũng lấy mấy viên ăn đi.”

Mục Táp tiếp nhận bát, thấy bên trong có hơn mười viên cá màu vàng óng, trên mặt cá phủ lớp nước sốt cà chua thơm ngào ngạt, hương sắc mê người.

“Dạ.”

Vừa lên lầu, còn chưa đi đến phòng Mục Kiều, cô đã nghe thấy tiếng nói cười giòn giã, không biết Cảnh Chí Sâm nói gì, mà Mục Kiều cười ha hả mắng anh ta.

Đẩy cửa đi vào, đập vào mắt cô là hình ảnh:

Cảnh Chí Sâm và Mục Kiều ngồi trên giường, hai người xem phim trên laptop, cùng chia sẻ một cái tai nghe. Mục Kiều ngồi gọn trong lòng Cảnh Chí Sâm, thân thể lắc lư, miệng cười nắc nẻ. Một tay Cảnh Chí Sâm ôm eo Mục Kiều, tay kia mơn trớn mái tóc cô ta, dịu dàng cúi đầu, hôn lên chóp mũi cô ta.

“Chị!” Mục Kiều thấy Mục Táp bưng bát tiến vào, hơi sượng sùng, lập tức giẫy khỏi lòng Cảnh Chí Sâm. Cảnh Chí Sâm không tình nguyện buông tay, khẽ gật đầu chào Mục Táp, không quên trưng ra nụ cười giả dối.

“Chị mang đồ ăn lên cho hai người.” Mục Táp đặt bát lên bàn, rồi xoay người bước đi, “Không quấy rầy nữa.”

Khuôn mặt Mục Kiều đỏ bừng, lăm bằm gì đó trong miệng. Đợi Mục Táp ra khỏi phòng, cô ta tức thì lên tiếng trách móc: “Sao chị ấy lại không gõ cửa cơ chứ?”

Cảnh Chí Sâm vươn đôi chân dài, bàn tay vỗ nhẹ tẩm lưng Mục Kiều: “Cô ấy có gõ cửa đấy, nhưng em không nghe thôi.”

“Anh nghe được à?” Mục Kiều bỏ nhào qua, tay nắm cổ áo anh ta, “Vậy sao anh không chịu kêu em? Còn cố ý hôn em một cái? Đều bị chị ấy nhìn thấy!”

Cảnh Chí Sâm giữ chặt hai đấm tay hươu loạn xạ của Mục Kiều, cúi đầu cắn hai cái vào môi cô ta, nói tỉnh rụi: “Thấy thì sao nào, chúng ta có làm chuyện xấu đâu.”

Mục Kiều nghe vậy, trong đầu tự nhiên nhớ tới hình ảnh hai người ‘làm chuyện xấu’ ở một khách sạn năm sao, khuôn mặt cô ta liền đỏ như gan heo, xấu hổ đánh tới tấp lên người anh ta, ồm ồm nói đáng ghét đáng ghét..... Cảnh Chí Sâm càng khoái trá, nhường cô ta đánh vài cái, rồi ghì chặt cô ta vào lòng, đặt ngón trỏ lên đôi môi cô ta, ý bảo cô ta nhỏ tiếng một tí.

Cách vách, Mục Táp ngồi xếp bằng trên sofa, cẩn thận cắm những bông hoa sơn trà vào lọ hoa đặt trên bàn. Cô ngó nghiêng trước sau, quan sát từ phải tới trái, đến khi cảm thấy vừa lòng mới thôi. Bàn tay cô nâng niu những bông hoa, ghé mắt nhìn sang chậu hoa cỏ rêu hình chú gấu bên cạnh, trong lòng bất giác vui vẻ.

Đã lâu rồi, Mục Táp chưa nhận được món quà nào từ người khác phái. Món quà này thật đáng yêu, thật ngây ngô..... Tuy không hợp với độ tuổi của cô, nhưng vẫn đem đến niềm vui cho cô.

Tiếng động phát ra từ căn phòng bên cạnh cũng không khiến cô cảm thấy chói tai.

Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, cô nhảy phắt xuống sofa, chạy đến bàn làm việc đằng trước, mở laptop, lên mạng dò thông tin Tống Vực.

Trên màn hình xuất hiện một loạt các trang tin tức liên quan đến anh.

“Mười lăm tuổi đỗ vào trường đại học danh giá.....”

“Thành tích đứng nhất toàn tỉnh.....”

“Mười chín tuổi thành lập công ty mạng AME, là tổng giám đốc trẻ tuổi nhất trong lịch sử.....”

Cô xem sơ qua những nội dung bài viết, nhìn từ trên xuống dưới, một loại cảm giác xa lạ bỗng len lỏi vào đáy lòng cô. Những vinh quang anh từng có, tài năng và tài phú của anh. Thời điểm công ty anh bị người khác thu mua, lúc anh gặp khó khăn và vấp ngã, khi anh phải trả giá cho hành vi bạo lực..... Có nhiều người hâm mộ anh, cũng không thiếu kẻ khinh miệt, mỉa mai anh..... Tất cả tạo nên con người Tống Vực bây giờ.

Mục Táp xem thật lâu, lát sau tắt trang web, toàn thân nặng nề đứng lên. Cô bỗng dưng nhớ đến một bài luận văn cô từng đọc qua. Bài văn bàn luận về những thiên tài tiêu biểu, đa phần đều thống nhất ý kiến, thiên tài mà thành công quá sớm, ắt hẳn vận mệnh luôn ẩn chứa phần bi kịch.

Tống Vực cũng tương tự như vậy. Mặc dù hiện giờ anh lấy tư thế của một người thành công, thành thực ổn trọng để xuất hiện trước mặt cô. Nhưng cô tin tưởng, những thứ này chỉ là bề nổi của tảng băng trôi.

Cuộc đời anh không thiếu những gian truân, quá khứ là điều không thể phủ nhận. Những năm tháng tuổi trẻ của anh không hề có sự hiện diện của cô. Vào lúc anh ngự trị trên đỉnh cao danh vọng, thì cô....lại đang trầm mê trong thế giới truyện tranh Nhật Bản.

Sự chênh lệch như thế khiến đầu óc cô có chút thanh tỉnh hơn.

“Chị, xuống ăn cơm thôi.” Mục Kiều gõ cửa, đứng bên ngoài gọi cô.

“Ừ, xuống liền!” Mục Táp xoa xoa đôi mắt, đứng dậy uốn thẳng lưng, thở hắt một hơi dài.

Bởi Cảnh Chí Sâm đến chơi, nên bà Kiều Tuệ Tuệ nấu đến tám món ăn, hết sức nhiệt tình chiêu đãi con rể tương lai.

Trên bàn cơm, ông Mục Chính Khang và Cảnh Chí Sâm cùng bàn luận về vấn đề suy thoái kinh tế thế giới thật lâu. Thái độ của Cảnh Chí Sâm với bố vợ tương lai rất kính trọng và điềm tĩnh, không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, biểu hiện khéo léo. Tán gẫu hồi lâu, ánh mắt Mục Chính Khang dần ánh lên tia thưởng thức lẫn khen ngợi.

Mục Kiều nũng nịu đòi Cảnh Chí Sâm lột vỏ tôm cho cô ta, liền bị bà Kiều Tuệ Tuệ khiển trách một trận. Cảnh Chí Sâm bèn đứng ra làm người giảng hoà, rồi gấp một con tôm bỏ vào bát, dùng tay giúp Mục Kiều lột vỏ.

Mục Táp yên lặng húp bát canh. Đối với hành động của Cảnh Chí Sâm, cô không hề bất ngờ. Trong bốn năm làm việc chung, Mục Táp cũng hiểu sơ sơ con người anh ta. Nếu anh ta nguyện ý, anh ta có thể vì bạn làm mọi việc, đem bạn sủng đến tận trời, khiến người khác phải trầm trồ tán tụng. Không ngoa khi nói Cảnh Chí Sâm là một quân tử hiếm gặp, là người đàn ông tiêu chuẩn của thời đại mới, là con rể hoàn hảo của mọi gia đình. Nhưng kì thực, Mục Táp biết, những thứ đó đều do anh ta cố ý tô vẽ cho bề ngoài của bản thân, nhắm đánh lừa thị giác người khác.

Cảnh Chí Sâm đem con tôm đã lột vỏ bỏ vào bát Mục Kiều. Khoảnh khắc anh ta nâng mắt, liền chạm phải ánh mắt của Mục Táp đang ngồi đối diện. Cô khẽ cười một tiếng cực kì nhỏ, rồi không dấu vết chuyển dời tầm mắt.

Cảnh Chí Sâm nhấp ngụm trà, đôi mắt ẩn chứa nhiều hàm ý, môi cong thành ý cười hàm súc.

Sau khi ăn xong, Kiều Tuệ Tuệ vào bếp rửa bát, Cảnh Chí Sâm tiếp tục hàn huyên với Mục Chính Khang. Mãi đến bảy giờ rưỡi tối, anh ta mới cáo từ ra về. Mục Kiều ăn cơm xong thì ngồi lì trong toilet, nên Mục Chính Khang tự mình đứng dậy tiễn anh ta. Khi tới cửa, Cảnh Chí Sâm nhìn thấy hai túi rác to nằm ở đấy, anh ta lễ phép nói, “Để con mang hai túi rác ra ngoài luôn, dù sao cũng tiện đường”.

Mục Chính Khang lập tức xua tay từ chối, sao có thể để Cảnh Chí Sâm làm những việc này. Ông liếc mắt nhìn xung quanh, trông thấy Mục Táp đứng cắt quả táo, bèn nói: “Táp Táp, con đi đổ rác, sẵn tiện thay mọi người tiễn Tiểu Cảnh về đi.”

Mục Táp gật đầu, thả con dao và quả táo xuống bàn, tay lau nhẹ lên khăn trải bàn, nhanh nhẩu cầm hai túi rác đi ra.

Hai người ra cửa, Cảnh Chí Sâm lấy khoá điều khiển, nhắm ngay chiếc Bentley của mình. Mục Táp không thèm nhìn ngó anh ta, chăm chú đi về trước.

“Táp Táp.” Anh ta gọi cô.

Mục Táp ngoảnh đầu, ánh mắt lạnh lùng: “Chuyện gì?”

Anh ta nhắc chân, tiến tới gần cô. Vẫn là diện mạo khôi ngô tuấn tú, dáng người hào hoa phong nhã, khí chất tôn quý không có chỗ để soi mói, anh ta nhìn cô chăm chăm: “Hôm ở công ty, em đi vội vàng quá, nên vẫn còn bỏ sót mấy thứ vật dụng. Anh đã giúp em thu dọn gọn gàng, khi nào em rảnh thì nhớ ghé lấy.”

Mục Táp buồn bực: “Là thứ gì vậy?”

“Mấy cd, vài cuốn sách với mấy gói đồ ăn vặt.”

“Thôi, mấy thứ đó tôi không dùng đến nữa. Anh giúp tôi ném đi.”

Cảnh Chí Sâm tựa hồ đoán được cô sẽ nói như vậy, nên chỉ cười không nói.

Mục Táp đang muốn đi, anh ta lại ép tới, hơi cúi đầu, thanh âm trầm khàn vang sát bên tai cô: “Đó là những thứ đã từng gắn bó với em, sao anh có thể nhẫn tâm vứt bỏ..... Táp Táp, không phải em vẫn còn buồn anh chứ, là vì anh cố ý che giấu chuyện giữa anh và Mục Kiều?”

Làn hơi ấm áp phả xuống vành tai, Mục Táp hoảng hốt lui sau hai bước, cố gắng trấn tĩnh bản thân rồi mạnh mẽ lên tiếng: “Anh nghĩ nhiều quá đấy, chuyện liên quan đến anh chả ảnh hưởng gì đến tôi nữa. Được thôi, nhờ anh giữ đồ giúp tôi thêm vài ngày. Khi nào rảnh, tôi sẽ tự mình đến lấy.”

“Anh chờ em.” Cảnh Chí Sâm thoáng chau mày, đi lách qua người cô, nhìn vành tai cô bằng ánh mắt đầy thâm ý.

6. Chương 6

Sau khi về nước, Tống Vực không dọn về Tống gia, mà thuê phòng ở khách sạn năm sao ven hồ, sống tự do tự tại một mình. Vì thế, Mục Táp đúng hẹn nấu ăn cho anh, gói ghém cẩn thận rồi bỏ vào hộp giữ nhiệt, sau đó đón xe tới khách sạn.

Khoảng khắc cánh cửa mở ra, Tống Vực khiến cặp mắt Mục Táp phải sáng lên. Anh mặc áo sơ mi màu trắng, quần tây màu đen, hai màu đen trắng phối hợp, tôn lên khi chất ưu việt của con người anh. Vì mới cạo râu, nên gương mặt anh sạch sẽ, tươi sáng hơn lúc thường. Toàn thân anh như thể bước ra từ bức họa hoàn mỹ, thiếu mất một nét vẽ thì sẽ ảm đạm, mà nhiều thêm một nét vẽ sẽ trở nên dư thừa. Lúc này, trong đôi mắt cô, chỉ chứa đựng duy nhất hình bóng anh.

“Vào đi.” Anh mỉm cười, tiếp nhận hộp thức ăn trong tay cô.

Căn phòng thực sạch sẽ, vật dụng bên trong được sắp đặt ngăn nắp, ngoại trừ vài thứ như: hai cái laptop, gạt tàn thuốc, gói thuốc lá, bật lửa, chai nước khoáng, mấy gói trà, vài cây bút, bản ghi chép lịch trình công tác.....

“Anh đang làm việc?” Cô hỏi.

“Ừ.” Anh đáp, “Làm từ sáu giờ đến tận giờ, anh vừa cảm thấy đói thì em đã mang thức ăn đến.”

“VẬY anh mau ăn đi.” Mục Táp chỉ hộp thức ăn trong tay anh, “Em làm món gà viên, phi lê cá nướng xiên, canh dưa nấu rong biển và salad rau.”

Anh nhúm mày, cười nhận xét: “Nhiều món quá.”

Trước khi tới đây, Mục Táp đã ăn một bát cơm rang, bụng còn no căng. Nhưng cô vẫn ngồi xuống cùng dùng cơm với anh. Mục Táp phát hiện dáng vẻ khi ăn của anh cũng rất đẹp mắt, không há to mồm ăn nhồm nhoàm, hay vừa ăn vừa hí hục uống nước, cũng không ra vẻ ta đây quý phái, đúng chất quý tộc dùng cơm. Tốc độ ăn của anh vừa phải, nhai nuốt kĩ càng, lâu lâu nhấp nhẹ ngụm trà. Động tác lưu loát sạch sẽ, tuyệt đối không để rơi vãi cơm.

“Vị được không anh?” Cô chỉ đĩa gà viên mà anh đã ăn được sáu viên.

“Hương vị không tệ.”

“Còn món cá?”

“Tuy da cá hơi bị cháy xém nhưng thịt tươi ngon. Tạm ổn.”

“Còn canh?”

“Canh hơi mặn, lần sau nhớ bỏ ít muối thôi.” Anh ăn ngay nói thật.

Mục Táp tay chống cằm, ngắm nhìn tướng ăn ưu nhã của anh, tựa như đang thưởng thức cảnh đẹp ý vui: “Đã lâu em không xuống bếp, không tránh khỏi bị lục nghề, thể nào cũng thua xa chị dâu anh. Thôi thì anh cố gắng dùng vậy.”

Anh nâng mắt, đôi con ngươi đen thẫm nhìn cô đắm đắm, khoé miệng hơi nhếch, thoát nhìn có vẻ đang cười. Anh gấp miếng salad cà chua đưa tới môi cô. Cô hé miệng cắn, vị nước ngọt lan tràn trong từng kẽ răng. Một giọt nước cà chua nhỏ xuống bờ môi dưới. Cô chưa kịp chùi, tay anh đã vươn tới giúp cô lau sạch, rồi anh tự nhiên ăn tiếp cơm của mình.

Cơm nước xong xuôi, cô pha cho anh một ly hồng trà. Lúc cô bưng trà lên thì thấy anh đang mở gói thuốc lá.

“Anh vừa ăn cơm xong đã hút thuốc?” Cô buột miệng hỏi.

Ngón tay anh đang rút điếu thuốc, nghe cô nói vậy, bèn nhét điếu thuốc vào lại gói, gạt đầu: “Đây là thói quen.”

Cô đi qua, đem ly trà nóng đặt trên bàn, thuận miệng hỏi: “Anh nghiện thuốc lá à?”

Tổng Vực nhịp nhịp đôi chân, ngẫm nghĩ và nói: “Có lẽ vậy. Thời đại học anh giao lưu với đám bạn ngỗ nghịch, nên tập tành hút thuốc, sau này muốn cai cũng khó. Hơn nữa, anh làm công việc này, nhiều khi gặp áp lực lớn, thời gian làm việc không cố định, không hút thuốc thì thấy khó chịu.”

“Hút thuốc không tốt cho sức khoẻ, anh nên giảm bớt đi.” Cô khuyên một câu rất thông thường. Mục Táp không hi vọng anh sẽ nghe theo ý mình, dầu sao cai thuốc lá cũng là một trong những chuyện khó khăn nhất đời.

“Ừ.” Anh thoải mái gạt đầu, cầm ly trà cô pha, nhấp một ngụm.

Bọn họ ngồi đối diện, tự nhiên tiến tới giai đoạn tìm hiểu đối phương.

Gần đây, Mục Táp luôn hiếu kì về con người Tổng Vực, song cô không có gan hỏi thẳng: “Lúc anh 19 tuổi đã là một ông chủ đầy quyền lực, nắm giữ trong tay khối tài sản khổng lồ, khi ấy anh có cảm giác gì?” hoặc “Năm đó anh vì nguyên nhân gì mà đánh người ta đến mức tàn phế. Có phải giống như lời đồn, là do tranh chấp người đẹp?”.....Không được, hỏi những câu như vậy... có vẻ không được lễ phép. Quan hệ của bọn họ chưa thân thiết đến mức ấy. Cứ để quan hệ giữa họ phát triển một cách tự nhiên, không nên miễn cưỡng gò ép

Thần trí cô đương phiêu diêu, anh bỗng nhiên mở miệng, giọng nói trầm bổng du dương

“Trước kia, em từng yêu đương với ai chưa?”

“.....” Mục Táp ngơ ngác một lúc, sau thành thật khai báo: “Một lần ở trung học, thời đại học thì không. Sau khi ra trường....yêu đơn phương có được tính không ạ?” Cô từng yêu đơn phương Cảnh Chí Sâm bốn năm.

Anh nghe vậy thì nở nụ cười, ngón tay miết theo đường cong miệng ly, hoà vào làn khói nóng lan toả lượn lờ: “Em còn ngây thơ lắm.”

Mục Táp muốn hỏi lại vậy anh thì sao, song anh đã nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: “Ở cùng anh, em có cảm giác gì, có điểm nào không được thoải mái hay không?”

“Không có.” Cô phát hiện ánh mắt anh ẩn chứa ý cười, do dự bổ sung thêm, “Ít nhất cho đến giờ thì không.”

Anh gạt đầu, lại hỏi: “Anh và đối tượng kết hôn lý tưởng của em, có nhiều chênh lệch không?”

Vấn đề này quả thật khiến cô khó xử. Kì thực, khoảng cách chênh lệch....khá lớn. Cô luôn có cảm tình với tuýp đàn ông giống Cảnh Chí Sâm, lịch lãm nho nhã, đối xử thân thiện với phụ nữ, luôn đem đến cho người xung quanh làn gió xuân man mát. Còn Tổng Vực... cô luôn cho rằng, bất luận về ngoài anh hiền hoà cởi mở bao nhiêu, nhưng sự lạnh lùng, ngạo mạn đã thấm vào tận xương tuỷ, loại người như vậy rất khó thân cận.

“Không sao hết.” Anh không làm cô khó xử, “Phần lớn đối tượng kết hôn với chúng ta, rất khác so với hình mẫu mà ta tưởng tượng. Có lẽ sau khi hai ta chung sống, sẽ dần phát hiện những ưu điểm khác của đối phương.”

Mục Táp gạt đầu.

Ý cười vẫn không giảm nơi khoé môi Tổng Vực, anh đứng dậy, đi vào phòng nhạc, rút ra một cái đĩa, nhìn cô và nói: “Đây là sở thích của anh, cùng nghe nhé.”

Những giai điệu của tiếng đàn piano cổ điển chậm rãi vang lên. Tuy Mục Táp không biết đây là bản nhạc gì, nhưng nghe êm tai lắm.

“Nhạc của Shostakovich*.” Anh cúi người, điều chỉnh thanh âm, nhỏ giọng giới thiệu.

* tên thật là Dmitri Dmitriyevich Shostakovich là một nhà soạn nhạc Nga thời Liên Xô và một trong những nhà soạn nhạc nổi tiếng nhất của thế kỷ 20.

Cô “Ừm” một tiếng..... Thật ra anh có giới thiệu hay không, đối với cô cũng như nhau. Cô mù tịt về nhạc cổ điển.

Anh xoay người đi tới chỗ cô, hai tay đặt trên bờ vai cô, cười nói: “Khi nghe nhạc phải thả lỏng toàn thân, tứ chi đừng cứng nhắc như vậy.”

Cô gật đầu, nhưng không cách nào thả lỏng được người..... Giây tiếp theo, anh khom người xuống thấp. Đôi mắt anh đen thẫm mà sáng ngời, cuốn cô vào đáy mắt sâu hun hút. Mục Táp cảm thấy gương mặt của họ cách nhau càng lúc càng gần. Làn hơi thở thơm mát, sạch sẽ hướng tới miệng cô. Nhịp tim cô tăng đột biến, song cô vẫn lớn mật nghênh đón ánh mắt anh. Tống Vực hoàn toàn không có ý trêu đùa cô, môi anh trực tiếp dán trên môi cô, chậm rãi ma sát, trần trọc mát mẻ. Sau đó, đầu lưỡi anh cạy mở hai hàm răng cô, từ từ tiến vào, ngậm hết bờ môi trên của cô.

Lúc hôn cô, đôi mắt anh không hề chớp, vẫn nhìn cô chăm chú. Ánh mắt kia như muốn câu hồn người, tựa như con tằm từng chút ăn mòn lí trí và sự xấu hổ của cô.

Phải thừa nhận, nụ hôn của anh quá tuyệt, đem đến sự dễ chịu cho thân thể và cảm giác xao động của tâm hồn.

Nụ hôn kéo dài hơi lâu, cô có chút khó thở, anh lập tức thoái lui, để cô có được không gian thở, sau đó nụ hôn lại tiếp tục..... cô khó thở, anh lại thoái lui, cho cô thở vài hơi, rồi lần tới dán môi vào..... Nụ hôn tưởng như kéo dài đến tận cùng thời gian, anh không biết mệt mỏi, mãi miết hôn cô.

Một tay anh trượt theo mái tóc cô, vuốt ve từng cái một.

Sau khi nụ hôn kết thúc, trán anh kề sát trán cô, thấp giọng hỏi: “Em có bài xích nụ hôn của anh không?”

Đôi môi Mục Táp sưng tấy, đỏ bừng, như thể ăn phải nắm tiêu cay. Hương vị của anh đầy rẫy khắp khoang miệng, cô e thẹn lắc đầu, bày tỏ mình không bài xích.

“Vậy thì tốt.” Anh nở nụ cười hài lòng, đến ngồi xuống cạnh cô, bàn tay vỗ vỗ sau lưng cô, tốt bụng giúp cô bình ổn hơi thở.

Cô ngại ngùng cúi gằm mặt, mắt nhìn giày.

“Lần sau nấu thêm vài món cho anh nhé.” Anh yêu cầu tỉnh bơ, “Anh còn thích hẹ xào trứng, cải xào tôm thịt, dưa leo luộc*.” (nguyên bản là dưa leo trộn nước, tớ thấy kì kì, chuyển thành dưa leo luộc).

Đều là thức ăn đơn giản, chế biến không khó. Cô vui vẻ gật đầu, bảo anh chờ mình nấu.

Trước khi đi, Mục Táp bỗng dừng nhớ đến một vấn đề, tức thời dùng thái độ trịnh trọng, ngữ khí nghiêm túc: “Anh hẳn biết, em đồng ý gả cho anh xuất phát từ việc nhà anh giúp gia đình em thanh toán các khoản nợ, giúp bố em khỏi phải ngồi tù. Nguyên nhân như vậy vốn không hợp tình hợp lý, mang tính thực dụng, dựa vào vật chất. Anh....có để bụng không?”

Một tay anh rút túi quần, tay kia vén tóc cô, khoé miệng nhếch nhẹ: “Không ngại.”

*

Mục Táp đi rồi, Tống Vực hút liên tiếp hai điếu thuốc, tiếp tục xử lí công việc. Anh làm việc đến khi trời nhá nhem tối, sau đó nhận được điện thoại của mẹ anh.

Bà Tống giận lẫy, trách móc anh không chịu dọn về nhà, cứ ở ru rú trong khách sạn, dư tiền lắm sao. Anh cười xởi lởi, nói vài câu ngọt ngào, hồng xoa dịu cơn giận của mẹ đại nhân. Bà đành chịu thua anh, thở dài xa xăm, nói: “Tối nay con về nhà đi, mẹ có chuyện muốn thương lượng cùng con”.

Tống Vực về nhà, ngồi ở sofa phòng khách. Bà Tống bưng ra một hộp gỗ tử đàn bọc da bên ngoài, cẩn thận lựa chọn trang sức bên trong.

“Mẹ tính tặng con dâu thứ vài món trang sức gia truyền, con lại đây nhìn xem, coi cái nào được.”

Tống Vực ơ thờ nhìn lướt qua, cầm lên mặt dây chuyền hồng ngọc hình trứng chim bồ câu: “Cái này được nè. Màu hồng ngọc tôn lên nước da trắng của cô ấy.”

Anh cầm mặt dây chuyền trên tay, thẩm ánh chừng, khá nặng, khoảng 20 carat.

Đang nói, chị dâu Mạc Tử Tuyên bưng khay trà cùng điểm tâm tới, nhìn Tống Vực, “Biết cậu về nhà chơi, nên chị chuẩn bị sẵn mấy món cậu thích.”

Tống Vực đem mặt dây chuyền bồ câu trả bà Tống, xoay người ngồi lại sô pha, lạnh nhạt nói cảm ơn.

Mạc Tử Tuyên đặt khay xuống bàn, tầm mắt nhẹ nhàng dừng trên món trang sức trong tay bà Tống, mỉm cười, khen: “Cái này đẹp quá.”

Bà Tống gật đầu tán thành: “Là thằng hai chọn đấy, tặng cho vợ tương lai của nó.”

Mạc Tử Tuyên nghe vậy, trầm ngâm hạ mí mắt, khoé miệng giữ nguyên nét cười, ôn nhu nói: “Tống Vực luôn đối tốt với người nhà.”

Tống Vực ngồi vắt chéo chân, vươn tay lấy cái bánh hạnh nhân, cắn một miếng, không lên tiếng.

“Mục tiêu thật may mắn.” Mạc Tử Tuyên bổ sung thêm một câu.

Lúc này bà Tống mới ngước lên, nhìn con dâu trưởng bằng ánh mắt trào dâng vẻ thương tiếc, bà thả món trang sức xuống, cầm tay con dâu, vỗ nhẹ an ủi.

“Con không sao đâu.” Mạc Tử Tuyên ra chiều khéo hiểu lòng người, nhẹ giọng trấn an, “Mẹ, mẹ đừng băn khoăn cảm xúc bất chợt của con, con tốt lắm.”

“Hình như sinh nhật của con cũng sắp tới. Đến đây, tiện thể chọn một món đi con.” Bà Tống kéo chị ta ngồi xuống.

Mạc Tử Tuyên cười gật đầu, thận trọng quét mắt nhìn những món trang sức châu báu trong hộp gỗ. Mặt dây chuyền hình trứng chim bồ câu toả ánh sáng đỏ đậm vào mắt chị ta. Viên đá đỏ tươi như máu, không pha lẫn chút tạp chất, rực lên vẻ đẹp ma mị khiến người ta rung mình mà thêm khát.

Mạc Tử Tuyên cười lạnh trong lòng, thứ tốt nhất đã bị phỗng tay trên mất rồi, còn chọn chi ệt.

Tuy trong lòng nghĩ thế, nhưng ngoài mặt, chị ta vẫn ngoan ngoãn chọn một chiếc lắc tay, ngọt ngào nói cảm ơn bà Tống, vỗ hai lòng đeo vào.

Tống Vực ăn xong món bánh hạnh nhân, dùng khăn ăn cẩn thận lau mười ngón tay. Ngồi thêm một lát thì anh ngước mắt nhìn đồng hồ, bảo không còn sớm nên mình phải về.

“Hay đêm nay cậu ở lại đi.” Mạc Tử Tuyên nhân cơ hội nói, “Ồ khách sạn làm sao thoải mái, thuận tiện như nhà mình được?”

“Không được. Tôi phải về xử lý công việc.” Tống Vực tạm biệt bà Tống, sải bước đến cửa.

“Chị tiễn cậu.” Mạc Tử Tuyên cũng đứng dậy đi theo.

Một trước một sau ra khỏi phòng khách, lát sau Mạc Tử Tuyên đuổi lên trên, đi song song với Tống Vực, cười nhạt: “Em đâu phải hổ cái, sao anh cứ trốn em như trốn tà thế? Thậm chí nhất đến mức ngay cả nhà cũng không dám về.”

Bước chân Tống Vực vẫn trầm ổn, áo khoác vắt trên khuỷu tay, cứ đi thẳng một đường không hề quay đầu. Ngọn đèn trên cao hắt ánh sáng xuống thân người cao to của anh, đẹp đến không chân thật.

Mạc Tử Tuyên tăng tốc độ, đi sát người anh, huých nhẹ cánh tay anh, chậm rãi dò la: “Xem ra anh có vẻ yêu thương cô vợ sắp cưới của mình.”

Tống Vực bước chậm lại, nghiêng đầu, tầm mắt bao khắp khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Tử Tuyên, lẳng lặng cười. Ánh sáng ngọn đèn nhuộm vào đôi mắt anh, như muốn câu hồn đoạt phách Mạc Tử Tuyên, anh vặn lại: “Có thằng đàn ông nào không yêu thương vợ của mình không. Chị dâu rảnh quá đến nói mấy chuyện nhảm nhí à?”

“Chỉ thương một mình cô ta thôi hả?” Mạc Tử Tuyên ‘gặp chiêu phá chiêu’, tươi cười chào đón. Chị ta nhón mũi chân, tay sờ soạng cổ áo Tống Vực, cặp mắt lúng la lúng liếng, trắng trợn đùa tình với người đàn ông ngạo nghễ đối diện. “Thỉnh thoảng chia cho em một chút được không?”

Nói đoạn, môi chị ta chu ra, ép xuống cổ áo Tổng Vực, cho đến khi trên cổ áo trắng tinh in dấu son môi diễm lệ, chị ta mới hài lòng thả ra.

Tổng Vực lạnh lùng xem hết trò diễn của chị ta, miệng cười châm biếm, vẻ mặt thâm sâu khó đoán. Anh thông thả rút khăn tay trong túi áo, chùi sạch dấu son môi dơ dáy, rồi xoay người bước đi, không hề lưu luyến.

Mạc Tử Tuyền đứng chôn chân tại chỗ, hai tay khoanh trước ngực, nụ cười đã bay biến. Chị ta ý thức được, sự khiêu khích của chị ta triệt để vô dụng với Tổng Vực. Anh ngay cả tức giận cũng lười, hoàn toàn không để hành động của chị ta vào mắt.

Tựa như chị ta là một kẻ vô lại bản thủ.

7. Chương 7

Mục Táp bắt đầu nấu nhiều món ăn đa dạng hơn cho Tổng Vực. Cô thường mua nhiều nguyên liệu tươi sống, đặc biệt là rau củ xanh tươi, hề rãnh là thử nghiệm những món rang xào mới, còn dụng tâm mua quyển sách chuyên dạy nấu các món canh ngon bổ. Đối với việc này, Kiều Tuệ Tuệ hay cười, ghẹo cô đã chuẩn bị sẵn tâm thế để làm vợ người ta. Lục Tây Dao thì đầu môi phát biểu, cậu vẫn chứng nào tật đấy, ngựa quen đường cũ, đi theo con đường của Cảnh Chí Sâm.

Cũng khó trách Lục Tây Dao nói như thế, cô ấy chính là ‘nhân chứng’ duy nhất cho quá trình cô theo đuổi Cảnh Chí Sâm suốt bốn năm.

Có đoạn thời gian Cảnh Chí Sâm vì bận bịu công việc, ăn uống thất thường dẫn tới viêm dạ dày. Bác sĩ dặn dò anh ta phải ăn chú ý cách ăn uống, một ngày ba bữa đúng giờ giấc, hơn nữa, chỉ được ăn thức ăn nhẹ. Nhưng, một người đàn ông độc thân sống tùy tiện đã quen, sao có thể đột nhiên đi vào khuôn khổ, nên anh ta vẫn tiếp tục theo thói quen cũ, rãnh lúc nào ăn lúc nấy, chạy mặt đều dùng xả láng. Lúc đó, Mục Táp vô cùng lo lắng, sau xung phong làm nhiệm vụ nấu bữa trưa cho anh ta, món ăn thay đổi suốt sáu ngày trong tuần. Buổi sáng gà còn chưa gáy, cô đã lồm cồm bỏ dậy, lụi lụi trong bếp đến mệt lả người, tuy vậy, nhưng cô vẫn vui vẻ chịu đựng.

Có điều, món ăn cô làm không hợp khẩu vị Cảnh Chí Sâm. Mỗi lần anh ta ăn rất ít, vả lại, anh ta xả giao nhiều, giữa trưa thường có khách hàng hẹn anh ta ra quán ăn đối diện công ty dùng bữa, tiện thể uống lai rai vài ly bia. Do đó, đồ ăn cô làm thường xuyên bị ế, anh ta chẳng buồn động đũa, cứ vứt chúng ở một xó nào đấy, chờ đến khi tan việc thì dùng về mặt ấy nấy trả lại cô, ngần ngại nói: “Táp Táp, sau này đừng tự dày đoạ bản thân như vậy, anh có thể tự lo liệu bữa ăn của mình.”

“Thế à?” Mục Táp vừa nói chuyện điện thoại, vừa nghiên cứu sách nấu ăn, nhovn miệng cười, “Dù sao dạo này tớ cũng rãnh, trau dồi tay nghề nấu nướng cũng tốt.”

“Đừng đánh trống lảng nha cưng.” Lục Tây Dao nói, “Cậu hiểu ý tớ mà. Chỉ cần cậu quan tâm đến người đàn ông nào, thì sẽ moi hết tim gan, rút cạn máu để đối đãi với người ta, chẳng bao giờ chịu thừa đường lui cho mình!”

“Thế thì có gì không tốt ?” Mục Táp hỏi lại, “Hơn nữa, Tổng Vực không phải là Cảnh Chí Sâm, hai người ấy hoàn toàn khác biệt.”

Anh là đối tượng kết hôn của cô. Phụ nữ đối tốt với ông xã tương lai của mình có gì không hay?

“Giờ ạ, chưa gì đã bênh người ta rồi kìa. Tớ hỏi nè Táp Táp, cậu động lòng với anh ta rồi phải không?” Lục Tây Dao ‘tra khảo’, “Hay thích luôn rồi?”

Mục Táp lấy tay quệt mũi, cười khẽ, thần nhiên thừa nhận: “Nói thế nào nhỉ, tuy anh ấy khác xa đối tượng kết hôn lý tưởng của tớ, nhưng càng ngày tớ càng có thiện cảm với anh ấy. Tớ thừa nhận, cảm xúc của tớ với anh ấy đang dần thay đổi.”

Lục Tây Dao nhân cơ hội chế nhạo cô thêm vài câu, cuối cùng dặn dò “Cậu đã có bài học xương máu, phải biết rút kinh nghiệm cho bản thân. Nhớ đừng đi theo vết xe đổ của mối tình đơn phương trước, ngu ngốc dâng cả trái tim cho người ta, đến cuối cùng chỉ có mình cậu chịu đau khổ”.

Mục Táp gạt đầu, tiếp nhận ý tốt của cô bạn.

Quả thật, Tổng Vực rất khác với Cảnh Chí Sâm, lấy việc cô nấu ăn cho anh làm ví dụ. Lần nào anh cũng ăn hết, rồi mỉm cười khen tay nghề cô có tiến bộ, hỏi ngày mai cô có thể nấu món đậu hũ chiên hành không?

Mục Táp tất nhiên đồng ý vô điều kiện, sáng sớm hôm sau cô liền lọ mọ ra chợ, lựa mua đậu hũ tươi ngon nhất.

Cô em gái Mục Kiều thấy cô cả ngày loay hoay trong bếp, bèn trợn mắt há mồm: “Chị, chưa gì chị đã biến thành hầu gái miễn phí cho anh ta rồi hả?”

Không chờ Mục Táp mở miệng nói năng, Kiều Tuệ Tuệ đã vỗ đầu cô ta trước, quở trách: “Con ăn nói kiểu gì đấy? Được nấu ăn cho ‘một nửa của mình’ là điều hạnh phúc, biết không hả? Con tưởng lấy chồng là chuyện dễ lắm sao, tính về nhà chồng sống hưởng thụ thôi ư? Tuy bây giờ xã hội luôn hô hào khẩu hiệu nam nữ bình đẳng, nhưng nam hướng ngoại, nữ lo nội là chuyện từ xưa đến nay. Phụ nữ có thể không giỏi việc nước nhưng phải đảm việc nhà. Con nên noi theo chị con đi, đừng để bản thân vẫn là đứa trẻ trong thân xác già nua. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tự giặt ình một cái quần hay cái áo.”

Mục Kiều phồng mang trợn má, yếu ớt cãi: “Mẹ khỏi lo chuyện đấy. Con và Chí sâm đã giao ước rõ ràng hết rồi. Sau khi chúng con lấy nhau, con không cần làm mấy công việc nội trợ chán ngắt. Anh ấy đã hứa với con, sẽ thuê hai người giúp việc, một người quét dọn nhà cửa, một người chuyên về nấu nướng.”

“Con đó, chỉ biết hứng đầu nói đấy, không bao giờ chịu suy nghĩ kĩ càng. Già đầu rồi chứ có phải là con nít con nôi đâu, cho dù Tiểu Cảnh nhường nhịn con, nhưng bố mẹ nó thì sao? Chẳng có bà mẹ chồng nào thích một đứa con dâu lười cả.” Kiều Tuệ Tuệ lắc đầu, “Kiều Kiều, con cần phải nghiêm túc học tập công việc quán xuyến nhà cửa.”

“Thôi đi ạ, con còn trẻ phơi phới mà phải học tập cách sống của mấy bà thím sao? Mẹ à, bây giờ chúng ta đang sống trong thời đại tiên tiến, đâu đâu cũng dùng công nghệ cao, ngay cả chén bát cũng có máy để rửa. Thời buổi này chỉ cần có tiền thì mua tiền cũng được, sống phè phỡn cả đời” Mục Kiều ngoan cố cãi bướng, “Nếu Chí Sâm vì muốn tìm một bà giúp việc không công mà cưới con, thì còn lâu con mới ưng.”

Kiều Tuệ Tuệ ngán ngẩm thở dài, có chút xấu hổ nhìn Mục Táp. Mục Táp tắt bếp gas, nhẹ nhàng nói: “Nồi này con mới nấu xong, còn nóng lắm. Hai người chờ động vào.”

Chờ Mục Táp bùng mâm ra ngoài, Mục Kiều lăm bằm trong miệng: “Tổng gia chắc chắn đang tuyển người giúp việc trá hình. Nghèo đến mức ngay cả một đầu bếp cũng không thuê nổi. Hoá ra lời đồn chính xác, nhà họ chỉ là cái thùng rỗng kêu to.....”

“Con câm miệng!” Kiều Tuệ Tuệ thấp giọng trách cứ, “Càng ngày càng chẳng ra gì.”

Bị mắng, Mục Kiều âm ức ngậm miệng.

Mục Táp mang thức ăn đến chỗ Tổng Vực. Hôm nay cô nấu ba món, và cả ba đều vào hết bụng Tổng Vực. Anh ăn xong, dùng khăn lau sạch khoé miệng, cười tươi khen hương vị rất ngon, không quên tặng bốc tay nghề hiện tại của cô.

Sau đó, anh theo thói quen mở nhạc để hai người thư giãn. Trong giai điệu du dương của âm nhạc cổ điển, đầu óc Mục Táp dần lâng lâng, ngủ thiếp lúc nào không hay. Khi giật mình tỉnh dậy, cô cảm thấy luồng khí ấm áp vây khắp toàn thân, tất nhiên, Tổng Vực đã tăng nhiệt độ điều hoà trong phòng.

Anh ngồi trên sofa, dùng laptop thiết kế phần mềm mới, nghe tiếng động của cô, bèn ngẩng đầu: “Vẫn còn sớm lắm, em cứ ngủ thêm đi.”

“Không cần.” Mục Táp lắc đầu, “Lát tỉnh đầu sẽ khó chịu lắm.”

Cô đi qua, đứng cạnh anh, ghé mắt nhìn những kí hiệu trên màn hình laptop, nở nụ cười: “Thiết kế của anh nhìn cao siêu qua, em xem mà chẳng hiểu tẹo nào.”

Mười ngón tay anh lả lướt trên bàn phím, từng thao tác nối tiếp, trông thật tao nhã, giọng nói anh nhẹ nhàng: “Mỗi nghề đều có chuyên môn riêng của nó, em xem không hiểu là bình thường.”

Mục Táp gạt đầu.

“Bữa nào anh dẫn em đi tham quan công ty nhé?” Anh đưa ra lời mời.

“Được ạ.” Mục Táp biết anh làm trong một công ty internet ở thành H, tuy nhiên cô không biết rõ chức vị của anh

Anh dừng động tác, nghiêng người, tay sờ đầu cô, tỏ vẻ cho phép cô ngồi cạnh mình, rồi tiếp tục công việc còn dang dở.

Mục Táp chăm chú nhìn sườn mặt anh, phát giác thần thái khi anh nghiêm túc tập trung làm việc cực kì thu hút. Đặc biệt trí tuệ của anh khiến người khác ngưỡng mộ. Hằng ngày phải đối mặt với đồng số liệu phức tạp, khô khan, vậy mà anh vẫn xử lí thành thạo, giải quyết đâu vào đấy.

Cô vất một tay lên thành sofa, khẽ nghiêng thân mình, lặng thinh ngắm nhìn sườn mặt tuấn tú của anh, còn có...mắt phượng mày cong, đôi môi mỏng...tất cả đều thuộc về anh.

Hôm nay, lúc Mục Táp ra về, Tống Vực sực nhớ điều gì, vội vàng lấy một tấm thẻ từ trong ví đưa cho cô: “Em cầm đi, mật mã là xxxxxx”

“Em không thiếu tiền.” Mục Táp nói theo phản xạ. Dứt lời, cô cảm thấy bản thân có phần già mồm cái láo. Chẳng phải bên nhà anh luôn cho rằng, Mục gia vì thiếu tiền nên mới gả con gái sao? Vì thế cô giải thích thêm, “Ý của em là... lúc trước mẹ anh đã chuyển một khoản tiền cho nhà em. Còn tiền lễ, bác bảo khi người lớn của hai bên gia đình chính thức gặp mặt sẽ đưa chúng ta. Nên anh không cần thiết đưa em tiền.”

Cô giải thích không được trôi chảy, giờ phút này, lòng Mục Táp ngổn ngang trăm mối. Mở miệng là tiền, ngậm miệng cũng tiền, cô thực chán ghét bản thân mình, hệt như ‘con buôn’ tính toán chi li. Nhưng cô làm gì có tư cách để tỏ vẻ thanh cao, thuần khiết?

Tống Vực nhìn cô, đáy mắt chậm rãi lan tràn ý cười. Anh kéo tay cô, đem tấm thẻ nhét vào trong: “Em suy nghĩ đi đâu thế? Tiền này là để em mua sắm những thứ em cần. Không phải phụ nữ đều thích đi shopping ư? Đạo này công việc của anh khá bận, không có thời gian đi cùng em, nên mới đưa thẻ cho em.”

Hoá ra là vậy.....

Bạn trai đưa tiền lương cho bạn gái đi mua sắm....chắc cũng là chuyện thường tình ...

“Bên trong có bao nhiêu tiền vậy anh?” Mục Táp ngượng ngịu hỏi. Nếu giá trị của tấm thẻ quá lớn, cô làm sao có thể ‘mặt dày’ nhận lấy?

“Anh không nhớ rõ, chắc cũng không nhiều lắm.” Tống Vực cúi đầu, ý cười vẫn không giảm. Dáng vẻ hiện giờ của cô thật sự rất đáng yêu, “Đàn ông đưa tiền cho phụ nữ của mình là đạo lý bình thường ở đời. Em đừng lo lắng hay khấn trương quá.”

Trái tim đập thình thịch thịch, không biết do nụ cười của anh quá mê người hay giọng nói trầm thấp gợi cảm của anh, Mục Táp cảm nhận rõ rệt, trái tim cô đang đập loạn xạ. Cô nắm tấm thẻ trong tay, khẽ gật đầu: “Vâng ạ.”

Đầu ngón tay anh cuộn lên, gõ nhẹ sau gáy cô, nở nụ cười hài lòng.

Mục Táp đi thang máy xuống lầu một, ding một tiếng, cửa mở, điện thoại trong túi cũng đổ chuông.

Cô móc điện thoại ra, nhìn màn hình, là Cảnh Chí Sâm gọi.

Cô thoáng do dự, cuối cùng quyết định nhận.

“Táp Táp.” Dù Mục Táp không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, song dựa theo giọng điệu ôn nhu này, cô có thể đoán anh ta đang mỉm cười nói chuyện.

“Gi vậy?”

“Hôm bữa có nói với em, lần trước em rời công ty quá vội, vẫn còn bỏ sót vài vật dụng. Anh đã giúp em thu dọn gọn gàng, em mau ghé qua lấy đi.”

Mục Táp nhìn chiếc đồng hồ treo ở đại sảnh khách sạn, đúng hai giờ chiều, ngẫm nghĩ và nói: “Được, giờ tôi sẽ ghé qua lấy.”

“Anh chờ em.” Ngữ điệu của Cảnh Chí Sâm ẩn chứa ý vị khó đoán.

Đón xe đến Duy Cách, đi lên lầu một, trông thấy gương mặt xa lạ đứng ở vị trí nhân viên lễ tân, Mục Táp bỗng thán thía câu nói “cảnh còn người mất”.

Cảnh Chí Sâm ở văn phòng của tổng giám đốc chờ cô, bởi vì biết cô sắp đến, nên anh ta chỉ khép hờ cửa phòng.

Mục Táp đẩy cửa đi vào, thấy Cảnh Chí Sâm đang ngửa đầu, toàn bộ thân mình dựa vào ghế da, khẽ nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngón tay anh ta gõ gõ trên đùi, ánh sáng ngoài cửa sổ phủ lên người anh ta một lớp màu vàng nhạt, thoát nhìn như một bức tranh nghệ thuật. Nghe tiếng bước chân cô, anh ta chậm chạp mở mắt, ngồi thẳng người, hai tay đặt ngay ngắn trên bàn, nhìn cô mỉm cười: “Em đến rồi? Hôm nay tiết trời oi quá, em khát không, trong tủ lạnh có nước ép đấy.”

“Không cần” Mục Táp nói thẳng, “Tôi không rãnh, phiền anh trả đồ cho tôi.”

Cảnh Chí Sâm khẽ nhếch mép, khoé miệng tạo thành đường cong thâm hiểm. Anh ta đứng dậy, xắn tay áo, đi đến tủ lạnh: “Làm gì mà gấp thế. Uống một ly nước sẽ không tốn bao nhiêu thời gian của em đâu”

“Cảnh Chí Sâm, tôi đã nói tôi không rãnh.” Mục Táp cất cao giọng, “Đồ của tôi đâu?”

Cảnh Chí Sâm vẫn đứng đĩnh mở cửa tủ lạnh, lấy hai chai nước uống, xoay người tới chỗ Mục Táp, cười nói: “Cơn tức không nhỏ nhỉ. Nước lê sẽ giúp em hạ hỏa đấy.”

Mục Táp không nhận.

Cảnh Chí Sâm nhúu mày, đặt hai chai nước xuống bàn thủy tinh. Sau đó anh ta khoanh tay trước ngực, nhìn về mặt cảnh giác của Mục Táp, không nhin nổi thở dài thườn thượt “Chẳng nhẽ em định tránh né anh cả đời à? Em chán ghét anh đến nỗi dự định không bao giờ nói chuyện với anh nữa sao?” Ánh mắt anh ta dò xét khắp khuôn mặt Mục Táp, tiếp tục hỏi, “Em vẫn để bụng chuyện anh giấu giếm mối quan hệ của anh và Mục Kiều, đúng không?”

“Bây giờ nói mấy chuyện này, anh không thấy vô ích hả?” Mục Táp nói, “Về sau, anh cứ đi con đường riêng của anh, đường tôi tôi tự đi. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Mà nhờ có đụng mặt nhau thì lịch sự mỉm cười một cái là đủ, còn những thứ khác, hoàn toàn không cần thiết”

“Thế à?” Cảnh Chí Sâm nhắc đôi chân dài, áp sát Mục Táp, đáy mắt bắn tia cười thâm hiểm, anh ta cố ý hạ thấp giọng, gần như thì thầm, “Anh lại cảm thấy rất cần thiết. Bây giờ quan hệ của anh và Mục Kiều khá thân thiết, e rằng sau này... chúng ta phải thường xuyên đụng mặt. Nếu hề gặp mặt là em lại tránh anh như tránh tà, thế nào người khác cũng sinh nghi”

Mục Táp chưa kịp phản bác. Anh ta đã đặt tay trên vai cô, lòng ngón tay như có như không chạm vào mái tóc cô, nhìn cô triu mến: “Táp Táp, anh đâu phải kẻ thù của em, vì sao em luôn nhìn anh bằng ánh mắt tràn ngập địch ý? Dù sao chúng ta đã từng kề vai sát cánh ở Duy Cách suốt bốn năm, cũng xem như là chiến hữu thân thiết.”

Khi phát ra hai chữ ‘thân thiết’, anh ta cố ý nhấn giọng rõ ràng, tựa hồ khơi gợi những cảm xúc ngày xưa cho cô.

Cảnh Chí Sâm có tài dùng ngôn ngữ để điều tiết bầu không khí xung quanh, thậm chí anh ta chỉ cần dùng một động tác nhỏ như là một cái chớp mắt, hoặc một nụ cười thân thiện cũng đủ khiến người ta bị mê hoặc, bất luận là trên thương trường hay tình trường.

Chiến hữu thân thiết, Mục Táp nghe bốn chữ này.....thật sự quá đổi châm chọc.

8. Chương 8

“Em nói có đúng không, Táp Táp.” Tay anh ta vẫn đặt trên vai cô, dùng lực không nặng không nhẹ. Ánh mắt anh ta trầm tĩnh bao khắp khuôn mặt cô, như thể đang trần thuật một chuyện bình thường trong cuộc sống .

“Cảnh Chí Sâm, hiện tại chỉ có hai chúng ta, làm ơn lột mặt nạ giả dối của anh xuống giùm.” Mục Táp nghiêm túc đáp trả, “Anh sớm biết bốn năm nay, những việc tôi làm là vì điều gì, bất kể động lực hay mục tiêu của tôi, đều chỉ xoay quanh một thứ duy nhất. Chẳng phải IQ anh cao lắm sao, chưa kể khôn lỏi là số một, thế mà lại không nhận ra tôi thích anh? Mỗi khi tôi nản lòng thoái chí, anh lại bố thí chút tình cảm để làm tôi nhử, châm lên ý chí chiến đấu cho tôi. Một lần rồi lại một lần, tôi hết như con rối, bị anh đùa bỡn trong lòng bàn tay. Tôi thừa nhận, ở phương diện này, anh là cao thủ. Một kẻ ngu như tôi, không thể là đối thủ của anh, tôi thua đẹp mặt lắm rồi. Hiện tại anh và Kiều Kiều đã công khai quan hệ, đồng nghĩa với việc chúng ta chấm dứt trò chơi ái muội đó.”

Trước kia, anh ta và cô đều là những người độc thân tự do. Lúc ấy, hai người họ chơi trò ồm ờ, đùa đẩy tình cảm. Tuy rằng, cô luôn phải sống trong cảm giác bất an, lo được lo mất, song thỉnh thoảng vẫn có tí ngọt ngào lãng mạn. Nhưng bây giờ cô sắp lập gia đình, anh ta cũng đã đến với em gái cô, nếu tiếp tục duy trì tình cảm mập mờ khi gần khi xa ấy.... quá ghê tởm, chẳng bằng cầm thú.

Cảnh Chí Sâm nghe vậy, bật tiếng cười khê: “Dù em tin hay không, anh vẫn phải nói, anh không hề có ý đùa giỡn em. Táp Táp, anh chưa bao giờ muốn tổn thương em”

“Ồ, ra thế?” Mục Táp cười lạnh, vặn hỏi, “Là ai say rượu liền nắm tay tôi, chủ động hôn tôi, hứa với tôi khi tôi ba mươi tuổi mà chưa gả đi thì sẽ lập tức cưới tôi? Lúc ấy, tôi y chang con khờ, ngây ngô tin lời anh nói. Kết quả ra sao? Chưa đầy một tuần, anh đã đột ngột thay đổi thái độ, lạnh lùng xa cách, cố ý trốn tránh tôi, hèn đến nỗi không dám tiếp điện thoại..... Cảnh Chí Sâm, đến mức ấy thì anh còn phủ nhận cái gì, còn ‘mặt dày’ muốn phân bua, giải thích gì? Tôi chẳng thêm so đo với mấy câu lẻo mép của anh nữa, cũng không lấy chuyện này để phá bình tình cảm của anh và Mục Kiều, anh không cần phải sợ.”

“Táp Táp, anh biết hiện giờ anh nói gì em cũng không tin.” Bàn tay Cảnh Chí Sâm đặt trên vai cô tăng thêm lực, đôi môi mấp máy, cân nhắc dùng từ, “Em đã nghĩ qua chưa, có lẽ lần đó, những lời anh nói đều thật lòng thật dạ? Ít nhất tại giây phút mở miệng hứa hẹn, suy nghĩ của anh chính xác là vậy. Em luôn đối tốt với anh, anh nguyện ý thề ước cùng em.”

“Say rượu thành ‘vu lý khán hoa’* đúng không?” Mục Táp nghiêng người, chau mày tránh bàn tay anh ta “Đợi khi tỉnh rượu thì phải tay vút sạch, xem như việc gì cũng chưa làm, cái gì cũng chưa nói. Cảnh Chí Sâm, anh là điển hình của người làm việc lớn, tôi biết những việc ‘nhi nữ tình trường’ với anh chỉ là ruồi muỗi, không đáng để mắt đến. Con người anh luôn điềm tĩnh thông dong, nào biết xấu hổ. Tôi phấn đấu cả đời cũng không thể đạt tới ‘đẳng cấp’ đó. Tôi không phải đối thủ của anh đâu, về sau đừng quấy rầy tôi nữa.”

* vu lý khán hoa: thành ngữ hình dung người lớn tuổi thị lực kém đi, hay nhầm lẫn nọ kia. ví việc nhầm lẫn sự vật nọ ra sự vật kia, do không tinh hoặc không tỉnh táo. Tương tự với câu ‘trông gà hóa cuốc’ Cảnh Chí Sâm chậm rãi thu hồi cánh tay lơ lửng giữa không trung, tay áo của bộ âu phục hoàn mỹ bao bọc theo cánh tay anh ta. Đầu ngón tay cuộn lại, anh ta cúi đầu, cười khổ: “Xem ra em quyết tâm không nhìn mặt anh cả đời. Cũng đáng đời anh mà, vô ý trêu đùa tình cảm của em. Em tức giận, phần nọ là đúng. Thế nhưng Táp Táp à, không phải với ai anh cũng đối xử như vậy. Anh không phải kẻ thích chơi trò tình cảm ái muội. Không thể không thừa nhận, em có nhiều phẩm chất tốt khiến anh ấn tượng. Anh luôn có thiện cảm với em.” “Đồ của tôi đâu?” Ánh mắt Mục Táp dời khỏi gương mặt anh ta, quan sát khắp phòng. Cô không muốn tốn thời gian vào đề tài vô bổ này.

Hai chữ ‘thiện cảm’ thoát ra từ môi anh ta từng khiến trái tim cô đập dồn dập, mặt đỏ tai hồng. Nhưng hiện tại, nó không thể khiến đáy lòng cô dậy nổi một gợn sóng. Cô đã nhìn rõ bản chất của sự việc, với anh ta, lời nói chẳng mất tiền mua, nên đại gì không dùng mấy lời ngon ngọt để lấy lòng người khác. Cái mồm bép xép quen rồi, nói gì cũng chẳng biết ngượng. Lời nói và chân tình của anh ta hoàn toàn không liên hệ.

“Những vật đó cứ để anh giữ đi.” Anh ta thấp giọng nói, “Coi như lưu lại chút kỉ niệm về em.”

“Tôi không tính lưu lại cho anh kỉ niệm gì cả..... Những thứ ấy chẳng khác rác rưởi, anh muốn giữ tùy anh, tôi không quan tâm.” Mục Táp xoay người. Trước khi đến đây, cô đã đoán được mục đích của Cảnh Chí Sâm không đơn giản là muốn trả đồ cho cô. Anh ta nhất định có ý khác. Mà cô quyết định đến đây... là bản thân phải thẳng thắn đối diện với sự thất bại của mình.

Không việc gì phải trốn, cô chỉ phạm một lỗi duy nhất, là ôm hi vọng quá lâu với Cảnh Chí Sâm, chưa đến tường Nam chưa quay đầu *. Cô chịu đau khổ là đáng, bây giờ tất cả đều được giải thoát rồi.

*chưa đến tường Nam chưa quay đầu : Ý nói hành vi cố chấp của một người, khẳng khái với ý định của mình, không tiếp thu ý kiến người khác.

Tường Nam cũng chỉ là một bức tường. Gọi như vậy vì ở thời Nam triều, cơ ngơi của quan lớn hay những người có địa vị, thế lực đều xây dựng một bức tường làm bình phong trước cổng chính. Cho nên khi ra cổng, người ta phải rẽ hướng trái hoặc phải. Nếu đi thẳng, chắc hẳn sẽ đụng phải bức tường(hay Tường Nam)

“Táp Táp.” Cảnh Chí Sâm gọi tên cô, nán bước chân cô lại, anh ta nhướn mày, húng hắng ho, “Mặc kệ thế nào, anh vẫn cảm ơn em, sự yêu thích của em đem đến vinh hạnh cho anh. Vì anh, em trả giá cho Duy Cách nhiều hơn thu hoạch, anh mãi không quên”

Mục Táp ngoái đầu, bình tĩnh nhìn anh ta, vẫn là bộ dáng tuấn tú của buổi đầu gặp gỡ, chỉ khác biệt ở chỗ, giờ đây anh ta trầm ổn, nội liễm hơn xưa. Mặt mày thần thái sáng ngời, toát lên vẻ tự tin phi thường, trời sinh đã là dáng vẻ lãnh đạo. Nhớ tới khoảng thời gian bốn năm tiếp xúc...anh ta là người hăng hái, năng nổ trong công việc, lại cẩn thận tỉ mỉ, là tín đồ của chủ nghĩa hoàn mỹ. Còn với đồng nghiệp hay cấp dưới, anh ta luôn dùng thái độ ôn hòa để giao tiếp, nói chuyện hài hước hóm hỉnh, không hà khắc hay cứng ngắt. Nhiều lúc còn tự mình hoàn thành những việc nhỏ nhặt. Anh ta khiến cấp dưới ngưỡng mộ, trầm trồ tán tụng, nguyện ý góp hết sức vì ông chủ. Và với đa số phụ nữ, anh ta mãi là người đàn ông xứng đáng với chữ “độc”.

“Tốt nhất anh nên quên đi, hãy nhớ tới quan hệ của anh và Mục Kiều” Mục Táp bắt chước bộ điệu mỉm cười của anh ta, “Trong mắt em gái tôi...tuyệt đối không chứa chấp được nửa hạt cát. Anh nhất định phải toàn tâm toàn ý với nó, đừng mơ tưởng những thứ linh tinh nữa.”

Cảnh Chí Sâm nghe vậy, ánh mắt bỗng lóe lên tia cảm xúc khác thường. Ngoài cửa sổ, ánh nắng nóng cháy mặt trời, chiếu muôn vàn ánh kim xuống mặt đất. Anh ta khẽ nhú mày ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Khoan đã, có phải hai bác muốn gả em cho Tống.....”

Chưa nói xong đã bị cô cắt đứt: “Chuyện đó không liên quan đến anh, đừng thắc mắc chuyện riêng của tôi.”

Dứt lời, cô kéo cửa, nghiêng thân đi ra.

Cảnh Chí Sâm đứng tại chỗ, hơi ngửa thân mình ra sau, tựa vào bàn làm việc, hai tay khoanh trước ngực, thần sắc thoảng ngưng đọng, như thể lâm vào trầm tư. Qua một lúc lâu, anh ta xoay người, đấm một cú vào chông tài liệu đặt trên bàn.

Ra khỏi Duy Cách, Mục Táp khe khẽ thở dài, cảm thấy toàn thân khoan khoái dị thường, tựa như trút bỏ gánh nặng bấy lâu trên đôi vai, ngay cả bước đi cũng nhẹ tênh thoăn thoắt.

Đón xe, cô yêu cầu tài xế chạy đến đường Nam Sơn nổi tiếng với những món ăn Nhật. Đến nơi, cô nhảy xuống xe, đi vào cửa hàng bánh ngọt sang trọng. Lúc trở về xe, bên cạnh cô là hai phần bánh pudding thơm nức mũi. Cô hí hóp nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cảm thấy chiều tà rải ánh kim vàng, bóng cây lác lác theo làn gió, mùa này ở thành H đẹp quá.

Nếu có thể cùng bạn bè lái xe dạo quanh hồ, hay chơi bóng, hoặc leo núi...thì tuyệt.

Đêm nay, Lục Tây Dao gọi điện thoại tới, Mục Táp kể lại chuyện buổi trưa cô và Cảnh Chí Sâm gặp nhau. Lục Tây Dao nghe xong, cảm thán: “Thái độ của cậu bỗng nhiên trở nên quyết tuyệt như vậy, tổ cóc tin không có nhân tố bên ngoài ảnh hưởng đâu nhé, thừa nhận đi nhóc, cậu yêu Tống Vực rồi.”

Mục Táp nghe vậy, chớp chớp đôi mắt, sau đó sờ sờ trán, thành thực nói: “Yêu anh ấy.....? Hiện chưa tới mức đó. Tổ không lừa cậu đâu..... sao nhanh thế được.”

“Chỉ cần một giây ngắn ngủi, tình yêu cũng có thể phát sinh đấy nhóc, chờ cậu phản ứng kịp, chắc phải qua thêm vài năm quá.” Lục Tây Dao cười hì hì, “Cậu không biết mấy ngày nay, mỗi lần nhắc tới anh ta, giọng nói của cậu đặc biệt mềm mại ư? Ngọt y như kẹo đường.”

“Nói chơi hay thiệt thế?” Mục Táp cảm thấy cánh tay mình nổi rộm tâng da gà.

“Thật mà.” Lục Tây Dao gần từng chữ, “Mục Táp, chắc, chắn, cậu, đã, nhảy, vào, con, đường, tình, yêu, với, Tống Vực rồi.”

Mục Táp bật cười: “Không sao cả, tớ yêu anh ấy chẳng phải là việc đáng mừng à?”

“Còn anh ta? Anh ta đối với cậu thế nào?” Lục Tây Dao hỏi.

“Anh ấy rất tốt.”

“Anh ta từng nói thích cậu chưa? Có khen ngợi ánh mắt cậu đẹp đến mê người không, có bảo rằng mái tóc cậu khiến anh ta mê muội không, gu thời trang của cậu có khiến anh ta yêu thích không?”

“Hỏi lảm thế.” Mục Táp lấy tay vỗ trán, không khỏi mỉm cười, “Anh ấy sẽ không nói như vậy đâu. Tây Tây, anh ấy theo chủ nghĩa thiết thực, không phải tuýp người lãng mạn.”

“Ồ” Thanh âm Lục Tây Dao lộ vẻ tiếc hận.

“Lãng mạn vốn không thể biến ra cơm ăn.....”

“Nhưng tuyệt đối không được thiếu.” Lục Tây Dao lập tức căn dặn, “Cậu đã xui xẻo đụng trúng một gã đàn ông cặn bã rồi, lần này phải biết rút kinh nghiệm. Nâng cao yêu cầu của bản thân lên, đừng quá chiều chuộng anh ta, cũng không được e dè gia thế của anh ta mà nhân nhượng vì lợi ích chung.”

“Không đúng.” Mục Táp nghĩ một lúc, nói như đinh đóng cột, “Anh ấy rất tốt.”

“Quên đi, giờ nói gì với cậu cũng tốn nước bọt.” Lục Tây Dao chuyển đề tài, “Ngày mai thứ bảy, cùng đi dạo nhé. Cậu sắp làm cô dâu, thế nào cũng cần chuẩn bị khối đồ.”

Mục Táp vui vẻ đồng ý.

Hôm sau, hai cô gái đến trung tâm thương mại trên đường Bình Hải để mua sắm, Mục Táp có cơ hội trải nghiệm việc yêu thích của phái nữ, chính là vô tư quẹt thẻ của bạn trai. Trước đó, cô không biết giá trị tấm thẻ là bao nhiêu, chờ đến khi máy ATM hiện lên dãy số, con số trên màn hình khiến Lục Tây Dao lóa mắt. Cô nàng cứng họng, lấy ngón tay chỉ từng con số 0. Loạt số 0 dài ngoằng khiến cô nàng hoa mắt chóng mặt.....

“Ôi mẹ ơi, Tống Vực nhiều tiền quá!” Lục Tây Dao gào rống, “Lại hết sức hào phóng! Tớ thu hồi mọi thành kiến lúc trước nhé bạn yêu!”

Mục Táp mỉm cười, sờ đầu cô bạn, rút tấm thẻ, nắm tay bạn kéo đi.

Tầng một, tầng hai, rồi tầng ba, Mục Táp vẫn giữ nguyên dáng vẻ cẩn thận xem xét, lật coi kỹ bằng giá, thứ nào cần mới mua. Lục Tây Dao đâm bực: “Đừng như thế, dù cậu có mua cả cửa hàng cũng không thành vấn đề, cùng lắm chỉ mất đi phần lẻ tẻ.”

“Không nên. Anh ấy kiến tiền vất vả lắm đấy.” Trong đầu Mục Táp bắt giắc hiện lên hình ảnh anh hút thuốc, hai tay gõ bàn phím, “Cậu không biết đâu, công việc của anh ấy..... lao lực lắm, tiêu tốn nơ ron kinh khủng. Tớ chỉ xem sơ vài số liệu mật mã đã muốn cắn lưỡi tự sát. Thế mà anh ấy phải giải mã, sửa sang, thiết kế lại. Anh ấy thức suốt đêm làm việc là chuyện thường. Tóm lại, sự gian khổ ấy, người ngoài nghề không hiểu nổi đâu.”

Lục Tây Dao tròn tròn mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nghiêng răng ken két: “Cậu thuộc dạng cuồng ngược đãi bản thân à? Lúc trước leo đèo theo Cảnh Chí Sâm bốn năm, chẳng thu được thứ gì hay ho. Còn ngu ngốc vì sinh nhật hân ta, tặng cái áo cao cấp cho lắm vào, sau đó gặm mì gói suốt nguyên tháng trời. Giờ cũng chẳng kém, sắp làm vợ người ta tới nơi, mà ngay cả mấy ngàn đồng cũng không dám tiêu hả?”

Lời nói của Lục Tây Dao truyền từ lỗ tai trái sang lỗ tai phải của Mục Táp rồi bay tót ra ngoài, cô cầm món đồ giá một nghìn đồng, cười nói: “Cái này được nè, lớn hay nhỏ đều hợp, không biết có giảm giá không nhỉ?”

Vì Mục Táp tiết kiệm tiền cho Tống Vực, thành thử phải chịu ánh mắt khinh bỉ của Lục Tây Dao suốt từ tầng 1 đến tầng 4. Cuối cùng, Mục Táp chịu không thấu sự ‘đay nghiến’ của cô bạn, đành miễn cưỡng đến tầng bày bán sản phẩm cao cấp.

Đi vào nơi xa hoa sang trọng, Lục Tây Dao kéo Mục Táp tới quầy hàng bán trang sức và trang phục nổi tiếng của Pháp, chọn giúp cô một cái áo khoác tây trang màu tím.

Mục Táp thấy ưng cái áo, vừa định cầm đi thử, tia sáng nơi khoé mắt chợt lướt qua bóng dáng xinh đẹp đang tiến vào.

Là Mạc Tử Tuyền. Chị ta ăn mặc thanh nhã, bên ngoài là áo khoác màu sáng, phía trong là áo mỏng hơi trễ ngực màu xanh ngọc. Trên cổ mang khăn lụa màu trắng, thấp thoáng che đi viên ngọc phỉ thúy màu xanh đen hình giọt nước. Phía sau buộc tóc đuôi ngựa, tay trái cầm cây dù màu đen, tay phải cầm một đồ vật lạ, nhìn rất đẳng cấp và thời thượng, tuyệt đối không phải là túi xách bình thường.

Lục Tây Dao bật giọng tán thưởng:“Ôi, mỹ nữ kia, nhìn có khí chất của Lương Lạc Thi*.”

* Lương Lạc Thi: một nữ ca sĩ, diễn viên Hồng Kông.

Mạc Tử Tuyền quay đầu lại, Lục Tây Dao nhận xét tiếp:“Nhưng ngoại hình không giống Lương Lạc Thi, cô này đẹp hơn gấp bội.”

Mục Táp cười cười, nhẹ nhàng vẫy tay. Mạc Tử Tuyền nhìn thấy Mục Táp, bèn bước nhanh tới, thanh âm êm dịu :“Thật khéo, em đi dạo với bạn à?”

“Vâng, lâu rồi em chưa đi shopping.”

“Tổng Vực đâu? Cậu ấy không đi cùng em ư?”

“Anh ấy bận quá, chưa có thời gian rồi.”

Mạc Tử Tuyền nghe vậy, nụ cười thoáng âm trầm:“À, công việc của cậu ấy rất bận, cậu ấy lại là người tham công tiếc việc, em đừng để bụng nhé.”

“Sao có thể ạ.” Mục Táp hỏi,“Chị thường tới đây mua sắm?”

“Ừm, chị thích quần áo và trang sức ở đây, lâu lâu đến xem có hàng mới hay không.” Ánh mắt Mạc Tử Tuyền liếc dọc áo khoác trong tay Mục Táp, đánh giá một phen,“Quá khéo, tuần trước chị mới mua kiểu áo này nè.”

“Thế hả chị?” Mục Táp nghe xong, cúi đầu nhìn áo khoác. Tuy cô rất thích, nhưng ‘đụng hàng’ với chị dâu tương lai thì không hay lắm. Cho dù cô không ngại, nhưng chắc gì chị ta sẽ không để ý.

“Có điều...dù chị đã lựa số nhỏ nhất, nhưng mặc vẫn hơi rộng. Cái em đang cầm có cùng cỡ với cái chị mua, hay em vào thử đi. Nếu mặc vừa, không cần tốn tiền đâu, chị tặng em cái của chị.” Mạc Tử Tuyền vui vẻ nói,“Chị mới mặc một lần thôi, đã giặt ủi sạch sẽ, được bọc trong túi chống bụi, treo ngay ngắn thẳng thớm, nhìn y như mới.”

“Thế thì ngại quá .” Mục Táp nói,“Cái áo này đắt tiền lắm.”

“Coi như chị tặng quà cưới sớm đi.” Mạc Tử Tuyền tươi cười rạng rỡ,“Em đừng ghét bỏ nhé.”

Thình tình của chị ta khiến Mục Táp khó từ chối. Nếu kiên trì cự tuyệt thì lại giống làm kiêu, nên Mục Táp gật đồng đồng ý. Lục Tây Dao cùng cô đi vào phòng thay đồ, luôn mồm xuýt xoa:“Cô ta là chị dâu tương lai của cậu hả? Lời đồn không hề khoa trương nhỉ, tố chất động khi thấy cô ta đấy. Chao ôi,làn da trắng nõn, mịn màng non ra nước. Cô ta dùng son môi hiệu gì thế? Màu tự nhiên tươi ghê.....”

Mục Táp mỉm cười, cởi áo khoác trên người, mặc cái áo mới, vừa soi gương vừa nói:“Tớ kể với cậu rồi mà, chị ấy là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.”

“Đáng tiếc hồng nhan bạc phận, trẻ đẹp thế mà”

Mục Táp lập tức ngăn cản những lời tràng giang đại hải của cô bạn:“Đừng nói nữa, người ta còn ở bên ngoài đó.”

Lục Tây Dao tự vả miệng mình, nói tiếp “ Cô ta cũng tinh tế lắm nha. Nhìn ra được cậu thích cái áo này, lại bắn khoản việc cậu ngại đụng hàng, nên cố tình tìm lý do tặng cậu.”

Mục Táp gật đầu: “Chị ấy tốt lắm, lần trước tớ đến Tống gia, chị ấy tự xuống bếp nấu nguyên một bàn thức ăn ngon, còn pha trà cho tớ uống. Lúc tớ trò chuyện với bác Tống, chị ấy lẳng lặng ngồi một bên, nói rất ít, luôn để ý chăm trà cho bác Tống. Chị ấy là người biết quan tâm, săn sóc người khác.”

“Ái chà, cậu làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ?”

“Cô ta đẹp người đẹp nét, tài nấu nướng tuyệt vời, còn hiếu thuận với nhà chồng. Ăn đứt cậu mọi mặt.” Lục Tây Dao đưa ra nhận xét khách quan.

“Quan hệ gì đến tớ.” Mục Táp nghiêng người, ngó phía sau, “Vì sao tớ phải cạnh tranh với chị ấy?”

“Bởi hai người đều là con dâu Tống gia, nên người bên ngoài thế nào cũng ngầm so sánh hai người với nhau.”

Mục Táp bắt đầu dĩ nễ nụ cười, lắc đầu: “Không sao cả, ai muốn so cứ so.”

Mục Táp vô cùng hài lòng với cái áo. Lúc cô đi ra, Mạc Tử Tuyền tới gần, cười tươi rói: “Đẹp lắm, vừa khít người. Ok, quyết định vậy đi, chị lấy cái kia tặng em.”

Mục Táp đồng ý, nói cảm ơn.

“Đừng khách sáo, đây là tâm ý của chị mà.” Mạc Tử Tuyền nói.

Đã đến đây, còn mặc thử đồ của người ta, nếu không mua thứ gì thì kì lắm. Mục Táp quyết định dạo thêm một vòng, chọn mua một bao khoá tinh xảo. Lúc quẹt thẻ, cô kí tên Tống Vực. Mạc Tử Tuyền đứng bên cạnh trông thấy, mắt liền tối sầm. Song khi nhìn Mục Táp, ánh mắt chị ta lại trong veo, cười nói tự nhiên như đùa giỡn: “Đây là thẻ của Tống Vực à, chắc cậu ấy ầy náy việc không thể đi dạo phố cùng em, nên lấy tiền bồi tội.”

“Hoá ra là vậy, may mắn có chị nhắc nhở, để tối nay em gọi điện, hỏi rõ anh ấy xem sao.” Mục Táp hùa theo sự đùa bỡn của chị ta.

Ý cười không giảm nơi khoé môi Mạc Tử Tuyền, có điều, bàn tay giấu trong tay áo co thành nắm đấm chặt, móng tay đâm mạnh lòng bàn tay.

Thế nhưng, lại có sự khoái trá xen lẫn cơn tức giận.

Tống Vực hiển nhiên không đặt Mục Táp trong lòng, thậm chí lừa dối dạo phố cùng cô ta. Gì mà công việc bận bịu? Chỉ là cái cớ. Đã từng... chỉ cần chị ta giả chiêu ‘không nhẽo’, Tống Vực liền xuất hiện, dẫn chị ta đến các khu trung tâm lớn của thành H, mua sắm nhiều không đếm xuể. Chị ta muốn cái gì, có cái đấy. Lúc đó, trong mắt Tống Hạo và Tống Vực, Mạc Tử Tuyền là nàng công chúa kiêu kỳ diễm lệ, chị ta chính là niềm ao ước của hai anh em họ.

Chị ta vẫn nhớ rõ, có một lần, dù xách về linh kính những túi đồ to nhỏ, nhưng tâm trạng chị ta vẫn không tốt lên được, nên miệng ngậm chặt, nửa chữ cũng không thốt. Lúc ấy, Tống Vực đi tới, vừa bắt đầu dĩ nễ nụ cười, hỏi: “Tiểu công chúa, em còn yêu sách gì nữa?”

Hiện tại... quá đổi chăm chọc.....

Mục Táp xách đồ, cười với Mạc Tử Tuyền: “Tụi em định đi dạo chỗ khác, chị đi cùng tụi em nha?”

“Thôi khỏi.” Mạc Tử Tuyền dịu dàng nói, “Hai người đi đi, chị hơi mệt, chắc vào quán cà phê phía sau ngồi nghỉ tí.”

“Được ạ.”

Buổi tối, Mục Táp gọi điện cho Tống Vực. Tống Vực cười trêu ghẹo: “Tiêu hết tiền chưa em?”

“Sao tiêu hết nổi.” Mục Táp mỉm cười, “Tầm thẻ của anh xem hù chết em và Tây Tây. Em không có năng lực xài hết đâu.”

“Đều nói kiếm tiền khó, nào thấy ai than xài tiền khổ. Có phải em tiếc tiền cho anh không?” Ban đêm, giọng nói Tống Vực lạnh lạnh tựa nước, như thể truyền qua sóng điện thoại, thấm vào da thịt Mục Táp, khiến tâm hồn cô nhột nhạt.

“Nhưng anh kiếm tiền vất vả lắm.”

Tống Vực cười nhẹ, lười nhác nói: “Không hề vất vả. Đừng tiết kiệm giúp anh, em thích gì cứ mua. Cả đời chỉ làm cô dâu một lần, sao em có thể buồn xỉn với bản thân mình được. Dù em mua hết khu trung tâm, anh cũng không nhíu mày một cái đâu.”

Sao lời anh nói nghe êm tai thế?

Nhất là câu, cả đời chỉ làm cô dâu một lần.

“Ừm, vậy em sẽ học cách tiêu xài.” Mục Táp lắc lắc đầu, “Sau này em mà sa đoạ thì anh đừng hối hận đấy.”

“Anh cầu còn không được.”

“À mà.”

“Gì thế?”

“Anh đang làm gì vậy?”

“Mới từ công ty về khách sạn, tắm rửa xong xuôi thấy bụng hơi đói, nên anh uống tí rượu, dùng chút đồ ăn nhẹ.”

Hèn gì giọng nói anh bỗng dừng trầm khàn gợi cảm, mê mẩn đến thế, hoá ra có men rượu làm chất xúc tác. Thanh âm của anh như hoà vào lớp cát mịn, dán sát tai cô, từng chữ lọt sâu xuống đáy tai, thông thả, trầm thấp, bùi bùi.

“Em..... có chút nhớ anh.” Mục Táp buột miệng cảm thán.

Chữ ‘anh’ vừa chấm dứt, điện thoại liền tắt máy. Mục Táp ‘Á’ một tiếng, phóng xuống giường, tức tốc sạc pin.

Sau khi màn hình sáng lên, cô nhận được tin nhắn.

Mở tin ra thì thấy.

“Cám ơn em đã nhớ anh. Anh thật sự rất vui.”

Cô ngồi trên tấm thảm, lặng thinh nhìn tin nhắn. Làn gió đêm thổi vào, bay lơ phơ lất phất sau gáy cô, mang theo hương hoa say lòng người, cô cảm thấy một nơi nào đó trên cơ thể mình đang tê dại.

Cái gọi là gió xuân đêm mê đắm, hoá ra để chỉ tình cảnh này.

9. Chương 9

Bà Kiều Tuệ Tuệ làm điểm tâm ngọt cho bữa ăn khuya xong, đi tới cầu thang gọi hai chị em Mục Táp xuống ăn. Mục Táp cất di động, ra ngoài, đi ngang qua phòng Mục Kiều, nghe thấy giọng nói nũng nịu của em gái đang hờn dỗi với Cảnh Chí Sâm qua điện thoại: “Anh là đầu heo, đồ dê xồm, em không thèm kẹo que của anh đâu.”

.....

Mục Táp xuống lầu, Kiều Tuệ Tuệ đưa cô ly cocktail, cô tiếp nhận, chậm rãi uống. Uống hơn phân nửa ly, Mục Kiều mới xuống, hí hửng vừa đi vừa hát. Tới ghế ngồi, cô ta vui vẻ khoe khoang chuyện Cảnh Chí Sâm dự định mua nhà.

Ở thành H, Cảnh Chí Sâm có hai căn nhà. Một căn ở ngay khu trung tâm thành phố và một biệt thự gần trên núi. Cả hai đều là những căn hộ cao cấp, có giá hơn chục triệu, là niềm mơ ước của biết bao nhiêu người. Tuy nhiên, Mục Kiều không ưng ý với chúng. Môi trường xung quanh căn nhà ngay trung tâm thành phố khá ồn ào, còn biệt thự trên núi thì hẻo lánh, cách xa nơi công tác của Cảnh Chí Sâm và trường học của cô ta. Sau khi kết giao với Cảnh Chí Sâm, Mục Kiều liền đưa ra yêu cầu, muốn anh ta mua một căn biệt thự gần ven hồ của thành H, vừa thuận tiện cho công việc tương lai của cô ta, vừa có thể ngắm cảnh hồ mỹ lệ, vô cùng hoàn hảo.

Hiện nay nguồn lực kinh tế của Cảnh Chí Sâm khá ‘dồi dào’, vả lại, con người anh ta cũng có yêu cầu cao trong việc hưởng thụ cuộc sống, nên cảm thấy biệt thự ven hồ rất tốt. Hơn nữa, bạn gái đã mở lời, anh ta đương nhiên đáp ứng.

“Biệt thự ven hồ đắt lắm con ạ.” Kiều Tuệ Tuệ kinh ngạc, “Trên báo nói nơi đó là tắc đất tắc vàng. Căn rẻ nhất cũng hơn 45 triệu. Kiều Kiều, con không nên dùng công phu sư tử ngoạm như thế chứ.”

Mục Kiều vô tư ăn cocktail, chép chép miệng: “Chí Sâm cũng thích biệt thự ven hồ. Cái này là tội con cùng sở thích, không thể tính là con đòi hỏi. Hơn nữa, nếu đã quyết định mua thì phải mua một lần cho đáng. Con chẳng ưng mấy căn giá 45 triệu đâu, cách hồ xa lắm, đứng bên cửa sổ chẳng nhìn thấy cảnh hồ. Không được, con phải thương lượng kĩ càng với Chí Sâm đã.....” Cô ta cười cười, ánh chừng giá tiền.

Kiều Tuệ Tuệ ghen hòng nhìn trân trối, đôi tay run lẩy bẩy, líu cả lưỡi: “Toàn giá trên trời thôi, Tiểu Cảnh có đủ tiền không đấy? Kiều Kiều, con đừng quá đáng.”

Mục Kiều dẫu môi: “Thu nhập hằng năm của anh ấy khá lắm. Vả lại, biệt thự cao cấp mới xứng với địa vị của anh ấy. Thôi mẹ đừng lo, nếu chúng con mua biệt thự ven hồ, đương nhiên phải bán biệt thự trên núi. Biệt thự đó anh ấy đã mua ba năm, giá tăng không ít.” Nói đoạn, cô ta xúc thêm một thìa, bắt đầu ‘hoang tưởng’, “He he...Sau này, mỗi khi con ăn cơm tối xong, sẽ đi dạo quanh hồ hóng mát. Nghĩ mà thích!”

Mục Táp ăn xong cocktail, dùng khăn tay lau khoé miệng, xin phép: “Con lên phòng đây ạ. Khuya rồi, đi với em ăn xong thì đi ngủ nhé.”

Mục Kiều chẳng buồn đoái hoài đến cảm nhận của chị gái, tiếp tục phấn khởi bàn về cuộc sống tươi đẹp ở biệt thự ven hồ.

Kiều Tuệ Tuệ ngẫm nghĩ rồi nói: “Kiều Kiều, về sau đừng nói mấy chuyện nhà cửa trước mặt chị con.”

Mục Kiều ngẩn ra, lập tức phụng phịu giận lẫy: “Tại sao? Trước mặt chị ấy không được nói chuyện liên quan đến Tổng gia, giờ chuyện nhà cửa cũng cấm tít. Vậy con có miệng để làm gì? Nhà này còn tự do ngôn luận không thể”

Kiều Tuệ Tuệ khê thở dài: “Con à, dù vết thương lành lặn nhưng vẫn lưu lại sẹo. Nếu Mục Táp không đứng ra thu dọn đồng tàn cục do con vứt lại, thế nào bên Tổng gia cũng truy cứu trách nhiệm, nhà ta dù có mười cái đầu cũng không đủ cho họ chém.”

“Mẹ làm ơn đừng nói quá. Xã hội bây giờ được pháp luật bảo hộ, dù Tổng gia có là bá chủ một phương cũng không thể muốn làm gì thì làm. Họ không thể qua mặt pháp luật hay truyền thông. Chúng ta đang sống trong thời kì xã hội chủ nghĩa công bằng, ừ phải thời phong kiến bất công.”

“Con thì biết gì? Con cho rằng người Tổng gia đều là kẻ ăn không ngồi rồi? Gia tộc bọn họ cực kì phức tạp, chú bác Tổng Vực đều là những nhân vật chủ chốt trong quân đội và giới chính trị ở thành B. Thế hệ sau cũng rất có thành tựu..... Ở đất Giang Nam, họ Tổng là gia tộc có ‘máu mặt’ nhất..”

Mục Kiều cắn môi, không cam lòng phản bác: “Xì....toàn là họ hàng xa thôi. Ít nhất ở thành H, Tổng gia chỉ là cái thùng rỗng kêu to. Con trai trưởng chết yếu, con trai thứ phải ‘ăn cơm tù’. Chừng đó thôi đã đủ khiến người đời xa lánh nhà họ. Bây giờ nhà họ chỉ còn một bà lão nắm quyền, gia cảnh cô đơn quạnh quẽ, chẳng còn quyền thế như xưa.”

Kiều Tuệ Tuệ hận không thể lấy thìa gõ mạnh vào đầu con gái. Song nhìn bộ dạng hồn nhiên, không hiểu sự đời của Mục Kiều, bà ngán ngấm cúi đầu, dịu giọng khuyên nhủ: “Kiều Kiều, con nghe lời mẹ đi. Sau này đừng nhắc đến biệt thự ven hồ trước mặt Mục Táp. Sao con không chịu đứng ở góc độ của nó mà suy nghĩ? Nếu không phải vì con, con bé sẽ không mất đi quyền lựa chọn trong hôn nhân. Đừng thấy vẻ ngoài bình thản của nó mà lầm, có lẽ trong lòng nó vẫn còn oán hận. Con lại vô tâm không để ý, cứ vô tình châm dầu vào lửa, coi chừng con bé ‘tức nước vỡ bờ’, không chịu giúp con nữa thì nguy”

Mục Kiều sững sốt, lập tức lấy tay che miệng, trừng to đôi mắt, thuê thảo: “Mẹ nói đúng đấy, hèn gì giọng điệu vừa nãy của chị ấy hơi hằn học, hóa ra ghen tỵ với con, tám chín phần cũng đang mơ tưởng biệt thự ven hồ.”

“Cho nên con làm ơn hiểu chuyện giùm mẹ, sau này đừng nói linh tinh nữa.” Kiều Tuệ Tuệ dặn dò.

Mục Kiều bấu môi, không tình nguyện gật đầu.

*

Cuối tuần, Tổng Vực lái xe chở Mục Táp đến tham quan công ty mình. Công ty AGE của anh nằm ở khu CBD của thành H. Văn phòng công ty có kiểu dáng độc đáo mới mẻ, hấp dẫn những ánh nhìn chuyên chú. Mục Táp lúc này mới biết, Tổng Vực cũng tham gia thiết kế văn phòng công ty.

Anh dẫn cô đến tầng hai mươi mốt, vào phòng làm việc của anh.

Mục Táp giờ mới biết chức vị của anh, là CTO kiêm CEO*

CTO (Chief Technology Officer): Giám đốc công nghệ hoặc giám đốc kỹ thuật, là một người điều hành cấp cao trong một công ty hoặc một tổ chức. CEO: Chief Executive Officer là chức vụ điều hành cao nhất của một tổ chức, phụ trách tổng điều hành một tập đoàn, công ty, tổ chức hay một cơ quan. CEO phải báo cáo trước hội đồng quản trị của tổ chức đó. Diện tích phòng làm việc rất lớn, được thiết kế theo lối mở, chia làm ba khu vực: nơi tiếp khách, nơi làm việc cá nhân và nơi tổ chức hội nghị.

“Em uống gì? Chỗ anh có trà, cà phê, sữa, dừa nước, sữa chua.....” Tổng Vực mở tủ lạnh, liệt kê thức uống bên trong.

“Em uống trà được rồi.” Mục Táp hỏi, “Có trà hoa quả không anh?”

Bàn tay thon dài của Tổng Vực đặt ngay cửa tủ lạnh, trầm ngâm một lát và nói: “Có.”

Đợi một hồi lâu, anh tự mình bê lên ly trà hoa quả. Mục Táp cúi đầu, nhìn thấy trong ly trà có một lát chanh và vài miếng táo nhỏ. Hương trà thanh khiết vương vấn bên chóp mũi cô.

“Là anh pha?” Cô tò mò.

Tổng Vực ngồi xuống sofa, chỉ ly trà: “Uống thử xem sao.”

Mục Táp nhấp một ngụm, vị không tệ, chua chua ngọt ngọt, thông cổ mát họng, đặc biệt vị chanh khiến tinh thần khoan khoái, cô bèn gật đầu: “Uống ngon lắm.”

Tổng Vực mỉm cười.

“À, vừa rồi chúng ta lên đây, có gặp mấy nhân viên, em cảm thấy họ nói chuyện với anh khá thoải mái, hi hi ha ha đủ kiểu, có vẻ không hề sợ anh. vậy khi làm việc, anh và cấp dưới đều dùng phương thức đó để trao đổi sao?” Mục Táp hỏi.

“Ừm, công ty anh xem trọng tài năng và sự tự do sáng tạo, không đặt nặng vấn đề cấp bậc. Mọi người trong công ty đối xử với nhau như bạn bè.” Anh cười giải thích, “Bọn họ đều là nhân tài, là tinh anh trong lĩnh vực, chuyên môn của mình, luôn làm nên những việc khiến người khác thán phục. Tất nhiên, tài cao đi kèm tính būng, nên rất khó quản thúc họ.”

Điểm ấy Mục Táp hiểu, cô thường nghe nói, công ty chuyên về IT có văn hóa hơi khác biệt so với những công ty bình thường. Họ xem trọng sự tự do sáng tạo, không muốn bị gò ép trong những khuôn khổ sáo rỗng. Chẳng phải năm đó Steve Jobs đã thiết kế ra laptop Apple nổi tiếng ngay trong chính gara nhà mình sao.....

“Vậy lúc họp hành, họ có thường xuyên cãi nhau không?” Cô hỏi.

Tổng Vực gật đầu: “Những khi có mâu thuẫn, bọn họ luôn cứng đầu, kiên quyết bảo vệ ý kiến của mình, không chịu lui nhường. Nếu nghiêm trọng có thể dẫn tới đánh nhau.” Lúc Mục Táp cười xì ra tiếng, anh từ tốn nói thêm, “Tuy nhiên, bọn họ đánh xong thì lại khoác vai nhau đi ăn khuya, vui đùa âm ỉ đến tận sáng. Trở lại văn phòng, họ cùng ngủ trên sofa, thi nhau xem ai ngủ to hơn.”

“Nếu bọn họ không phục anh, anh sẽ giải quyết thế nào?”

“Thì bình tĩnh đàm phán cùng họ. Nếu anh sai, anh sẽ xin lỗi, hứa sẽ rút kinh nghiệm. Còn nếu đúng thì anh cố gắng thuyết phục họ.”

“Anh sẽ không đánh nhau với họ chứ?” Không biết vì sao, Mục Táp chợt nhớ đến tin đồn Tống Vực có khuynh hướng bạo lực.

Tống Vực khoanh tay trước ngực, rũ mí mắt, trầm tĩnh ngắm soi đầu gối của mình. Anh thấp giọng cười một tiếng, ngữ điệu thản nhiên :“Cũng có...Nhưng là chuyện của nhiều năm trước .”

Uống trà xong, Mục Táp dạo quanh phòng một vòng, rồi tới bàn làm việc của Tống Vực, lia mắt khắp một lượt, trông thấy phía dưới cái chặn giấy thủy tinh có tờ giấy ghi chép. Cô nhấc cái chặn giấy lên, lấy tờ giấy ghi chép, bên trên viết một bài thơ.

Trùng hợp là bài thơ cô thích.

“Đời người cần có niềm tin. Phải giữ ước mơ cùng hi vọng. Sau cơn mưa sẽ có cầu vồng. Ta hãy vui vẻ hát ca. Dừng cảm xúc thân cho điều cao quý .”

“Xem gì thế?” Tống Vực lặng yên đứng sau lưng cô, trong tay là lon cà phê. Anh mở khóa lon, cạch một tiếng, mở xong rồi đặt khóa lon lên bàn.

“Em rất thích bài thơ này.” Mục Táp cười nói,“Trước kia từng đọc trong một cuốn sách, nhưng không biết của tác giả nào.”

“Đỗ Uy.” Tống Vực nói,“Ông ta là học giả, bạn anh cho anh mượn tập thơ của ông ta. Anh lật vài trang thì ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại, thấy dưới sàn nhà rơi đầy mấy trang thơ, nhặt lên thì phát hiện bài thơ này, đọc qua thấy hay hay, nên viết ra một bản.”

“Chữ của anh đẹp lắm.”

“Thế à? Anh tùy tiện múa vài bút thôi.”

Mục Táp đứng cạnh khung cửa sổ, phóng mắt nhìn phong cảnh phía xa, Tống Vực đứng sau lưng cô, cùng cô nói chuyện phiếm. Lúc cô xoay người, chân vấp phải tấm rèm cửa sổ, thân mình liền lảo đảo, Tống Vực nhanh tay đỡ lấy cô. Mục Táp liền cảm thấy quanh tai có luồng khí âm ẩm, anh nhoẻn miệng cười:“Cẩn thận tí.”

Cô ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh. Đôi mắt anh sâu đen, tựa như đá huyền vũ thời Man*. Lúc anh nhìn cô, ánh mắt tĩnh lặng và đắm đắm, như thể trong mắt anh chỉ tồn tại duy nhất một mình cô.

* Man: dân tộc phía Nam Trung Quốc thời xưa.

“À mà, hôm chúng ta nói chuyện, điện thoại của em hết pin giữa chừng, nên mới cúp máy.” Cô đột nhiên nhớ tới sự việc đó, bèn lên tiếng giải thích.

“Ừ.” Tay anh nhẹ nhàng ôm eo cô, cúi đầu nhìn cô,“Em vừa nói nhớ anh xong thì cúp máy luôn.”

.....

Mục Táp hắng giọng rồi mới chậm rãi nói:“ Hôm đó thật sự em có chút nhớ anh.”

Theo góc nhìn của anh, sẽ thấy vầng trán cao cao của cô. Ánh sáng ngoài cửa sổ hắt xuống làn da non mịn, chiếu rõ từng cọng lông tơ bé li ti trên khuôn mặt cô. Cằm cổ trắng tựa tuyết, mùi thơm thoang thoang của thiếu nữ vẫn vút quanh chóp mũi anh, không biết có phải là mùi xà phòng cô dùng để tắm hay không.

“Anh rất vui vì được em nhớ.” Tống Vực bổ sung thêm,“Tuy chỉ có một chút.”

Mục Táp buột miệng:“Không hẳn chỉ có một chút....”

Đáy mắt anh lóe lên tầng ánh sáng nhu hòa, đôi môi mỏng vẽ nên đường cong nhẹ, đôi tay thu lại, đem cô ôm gọn vào lòng. Cằm anh cọ sát trên trán cô, thanh âm trầm thấp, như lẫn trong lớp cát mịn:“Thật không?” Không chờ cô trả lời, anh tự nhiên khom người, môi tìm tới ánh mắt cô, hôn thật sâu. Nụ hôn rơi xuống chóp mũi, rồi trượt xuống bờ môi anh đào.

Nụ hôn kéo dài như vô tận. Khi anh buông ra, hai má cô đã đỏ hây hây, đôi tay không nhịn được co thành nắm đấm.

Sau đó, anh ngồi xuống ghế da, nhìn cô rồi chỉ vị trí bên cạnh, ý bảo cô đến ngồi. Cô ngồi xuống, tay anh liền vòng qua eo cô, lấy cái logo công ty ở trên bàn, giải thích với cô vì sao logo của công ty có màu xanh lam, vì sao chính giữa logo có kí hiệu vương miện..... Anh nói chuyện một cách từ tốn, ngữ khí trầm lắng, thi thoảng nhắc đến vài chuyện khôi hài, Mục Táp nghe đến nhập thần.

Từ đầu tối cuối, tay anh không rời khỏi eo cô, siết cô trong vòng ôm ấm áp. Dần dần, không biết bằng cách nào, nửa người cô áp trên chân anh, cuối cùng ngồi gọn trên đùi anh..... Anh vờ như chẳng có gì, dịu dàng đỡ eo cô, giúp cô ngồi thoải mái hơn, và tiếp tục nói về những chuyện quá khứ của công ty..... Hai người tự nhiên tịnh tiến tới trạng thái thân mật hơn.

Thư kí gõ cửa, Tổng Vực bảo vào đi.

Nhìn thấy hình ảnh ‘đặc sắc’ trong phòng, đôi mắt thư kí tức thời sáng quắc, gương mặt bừng bừng vẻ hứng thú.

Mục Táp then thùng, Tổng Vực lại điềm nhiên như không, nhận tài liệu trong tay thư kí, phân phó: “Cô ra ngoài trước đi, tôi sẽ phê chuẩn sau.”

Thư kí lễ phép nói tiếng vâng. Rồi khỏi phòng, cô ta vỗ vỗ ngực, vội hít thở mấy hơi rồi nhanh chân đi đến phòng trà nước, bắt đầu sự nghiệp ‘bát quái’ (nhiều chuyện).....

“Bị thư kí bắt gặp, anh không thấy xấu hổ à?” Mục Táp nghiêng đầu nhìn anh, cười hỏi.

Tổng Vực ung dung nhìn lại cô, giọng nói trầm tĩnh: “Anh thân mật với vợ chưa cưới, có gì không ổn nào?” Tay anh vuốt ve mái tóc cô.

10. Chương 10

Xế chiều, Mục Táp và Tổng Vực dùng bữa trong nhà hàng chuyên về thức ăn Hoài Dương. Khẩu vị của Mục Táp rất tốt, ăn liền ba cái bánh xoài.

Ăn xong, hai người cùng nhau đi dạo, vừa đi vừa nói chuyện.

Những ngày cuối hè, trong làn gió mang theo nhiều hơi ẩm, thổi lùa vào mặt họ. Mục Táp thông thả đi từng bước, hít một hơi thật sâu. Quả nhiên, mùi hè ở thành H có vị đặc trưng riêng của nó, phảng phất mùi thơm ngọt trộn lẫn giữa vải và nhãn.

Phòng bị ban đầu dần tan biến, sự tiếp xúc giữa hai người ngày càng gần gũi tự nhiên hơn. Lúc này, Mục Táp dùng ngữ khí thần nhiên hỏi: “Sao anh đồng ý cưới em?”

Mối duyên của họ bắt đầu từ sự trao đổi lợi ích của hai gia đình. Nếu đã lựa chọn, đương nhiên cô sẽ không lẩn tránh nguyên nhân ‘sắc mùi tiền’ đấy nữa. Nhưng khoảnh khắc này, thắc mắc ấy tự nhiên nổi lên trong lòng, thế là cô hỏi thôi. Hỏi xong, cô hơi xấu hổ nên lấy tay sờ chóp mũi, giữ nguyên ý cười: “Anh trả lời hay không cũng được, không cần miễn cưỡng bản thân đâu.”

Tổng Vực nghiêng ngẫm một lúc, sau trả lời thẳng thắn: “Lúc nhìn thấy ảnh chụp, anh đã đồng ý.”

“Người trong ảnh không phải là em, là Kiều Kiều.” Mục Táp lập tức làm sáng tỏ, trong lòng thoáng thất vọng, “Hoá ra anh nhất kiến chung tình với Kiều Kiều.”

“Thế ư?” Tổng Vực hạ thấp mí mắt, nhoẻn miệng cười, “Nói thật, anh chẳng nhớ người trong ảnh có mặt mũi ra sao nữa. Vì mẹ đưa anh quá nhiều ảnh, anh lại lười xem, nên chọn bừa một tấm, nói cô này Ok.”

Lúc ấy, bà Tổng y như chủ nợ, khăng khăng đòi anh tìm con dâu cho bà. Thừa dịp một tuần Tổng Vực về nước ăn tết, bà quảng cho anh “bộ sưu tập ảnh” các ứng cử viên sáng giá, nhất quyết buộc anh phải chọn ra người ưng ý. Anh bị bà căn nhắc đậm phiền, nhìn lướt qua vài tấm, rồi chọn đại một tấm cho xong’.

“Là thế à.” Mục Táp trầm ngâm một lúc và hỏi, “Vậy lí do gì anh đồng ý kết hôn? Bởi vì đã đến tuổi, cộng thêm áp lực từ gia đình, nên anh chấp nhận thoả hiệp, phải không?”

“Mỗi phương diện đều có một ít.” Tổng Vực trả lời đơn giản.

Mục Táp “Ừm” một tiếng, không hỏi nữa. Cô nhét hai tay vào túi áo khoác, cúi gầm mặt, ngó đôi giày của mình.

“Tuy nhiên, bây giờ có thêm một nguyên nhân.” Tổng Vực bày tỏ, “Táp Táp, em tốt lắm.”

Mục Táp đành chỉ bước chân, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt anh. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, tạo thành nét cười nhợt nhạt, tựa như hồ thu gợn sóng nước. Đôi đồng tử sâu đen và sáng ngời, phản chiếu bóng hình cô trong đấy. Cô thoáng run người, lạc hồn trong ánh mắt tuyệt mỹ kia. Nét cười nơi khóe môi anh dần đậm lên, tay anh dịu dàng vén những sợi tóc lòa xòa ra sau tai cô.

Anh bật cười thành tiếng, nụ cười so với đêm mưa mùa xuân còn khiến người ta tê mê hơn vài phần .

“Nếu em có yêu cầu gì đặc biệt với anh, cứ thẳng thắn nói ra, để anh xem xét, coi có trong phạm vi năng lực của mình không.” Giọng điệu anh trở nên khô khan.

“Nếu nói đến yêu cầu thì.....” Mục Táp lưỡng lự nói, “...đó là sự duy nhất.”

“Sao cơ?”

“Ý em là, em muốn bạn đời của em phải chung thủy với mình.” Giọng cô thỏ thẻ nhưng chứa đầy sự nghiêm túc. Những tia sáng bất chợt lưu động trong đôi mắt cô, khiến nó càng thêm ngời sáng: “Đương nhiên, có qua ắt phải có lại, em nhất định sẽ chung thủy với anh, với cuộc hôn nhân của chúng ta .”

Dáng người anh cao dong dỏng, đứng thẳng tắp giữa phố thị, những ngón tay thon dài vẫn lưu luyến trên sợi tóc cô. Anh nhìn sâu vào ánh mắt chập nháy của cô gái nhỏ, mỉm cười hứa hẹn: “Được.”

“Tạm thời chỉ có thế.” Cô cười tủm tỉm, “Sau này em nghĩ ra thêm sẽ bổ sung sau.”

“Ok.”

Bước chân hai người tiếp tục trải dài trên con đường, Tổng Vực bỗng nhiên hỏi: “Mẹ em qua đời khi em còn nhỏ?”

Mục Táp không hề kiêng kị đề tài này, gật đầu: “Lúc em mười một tuổi, mẹ em vì mắc bệnh thận mà qua đời. Mẹ mất, nên em về sống với bố, lúc đó bố mẹ em đã ly hôn bảy năm, bố kết hôn với dì Kiều được sáu năm, Kiều Kiều vừa tròn năm tuổi.” Cô tạm dừng một tẹo rồi kể tiếp, “Mẹ em là nhà thiên văn học, bà là kiểu phụ nữ giỏi giang, thành đạt trong công việc. Bà đã chọn sự nghiệp thay vì bố em. Sau khi ly hôn, bà chuyển đến sống ở Tây Xương, để tiện cho việc nghiên cứu phóng vệ tinh. Em theo bà đến Tây Xương ở nhiều năm, điều kiện sống nơi đó không tốt bằng nơi này, nhưng sao ở đây rất đẹp. Muôn vàn vì sao như phủ những lớp áo lấp lấp trên bầu trời bao la, nhìn đẹp và lãng mạn lắm .”

Lúc cô kể chuyện, trên mặt sáng bừng nét cười rạng rỡ. Song không biết vì sao, nỗi đau xót vẫn dội xuống đáy lòng cô, ánh mắt man mác vẻ buồn thương.

Cô từng nghĩ rằng, mẹ cô – bà Trình Hạo Anh là một nữ siêu nhân. Dù vùi đầu nghiên cứu trong phòng thí nghiệm gần như cả ngày, nhưng khi về nhà, bà vẫn có thể vui vẻ ôm cô vào lòng, rèn cô viết chữ, dạy cô diễn kịch, chơi nhảy dây, chơi đá cầu cùng cô..... Bà luôn tràn đầy tình lực, dư thừa sự nhiệt tình, có niềm khao khát cống hiến cho khoa học quốc gia. Thế nhưng, trời kêu ai nấy dạ, bà vẫn gục ngã trước bệnh tật.

Bệnh tới như núi đổ*, vật lộn với bệnh tật hai năm, Trình Hạo Anh đành buông xuôi. Mục Táp làm theo di nguyện của bà, rải tro cốt của bà xuống bãi đất trống gần khu nghiên cứu khoa học Tây An , nghe nói nơi đó là chỗ ngắm sao lý tưởng nhất ở Tây An.

* Bệnh tới như núi đổ: Một vế trong câu thành ngữ: Bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ (bệnh lai như sơn đảo, bệnh khứ như trừu ti.): dùng để hình dung tốc độ phác tác của bệnh tật.

Biết được tin dữ, Mục Chính Khang tự mình tới Tây Xương đón Mục Táp, dẫn cô về nhà, giới thiệu Kiều Tuệ Tuệ và Mục Kiều với cô.

Bà Kiều Tuệ Tuệ là điển hình của ‘vợ hiền mẹ tốt’, diện mạo bà bình thường, nhưng nụ cười thực dịu dàng. Bà toàn tâm toàn ý sống vì gia đình, vì chồng con của mình, là người vợ lí tưởng của ông Mục Chính Khang.

Lúc ấy, dáng người Mục Kiều bé tí, hai má hồng hồng bầu bĩnh, mái tóc ngắn hơi xoăn, tay ôm búp bê công chúa. Lần đầu gặp Mục Táp, đôi mắt Mục Kiều mở tròn xoe, vừa tò mò vừa cảnh giác nhìn cô, sau đó Mục Kiều đột nhiên nhào vào lòng Kiều Tuệ Tuệ, miệng oa oa khóc lớn: “Mẹ ơi, sao chị này lại đến nhà chúng ta?”

Kiều Tuệ Tuệ vội vàng vỗ nhẹ sau lưng con gái yêu, nhẹ giọng dỗ dành: “Kiều Kiều, không phải hôm qua bố mẹ đã nói với con sao. Hôm nay chúng ta đón chị con về. Sau này, chị sẽ sống chung với chúng ta, chị sẽ chơi với con, sẽ cùng con đọc sách.....”

Khuôn mặt Mục Kiều nhạt nhòa trong nước mắt, gắt gao co rúc trong lòng mẹ, mếu máo khóc hu hu, nấc lên từng tiếng: “Con không thèm..... không thích chơi với chị này đâu..... Con chỉ muốn sống với bố mẹ thôi..... Con không thích người lạ vào nhà mình.....”

Khi đó, vẻ mặt Mục Táp không chút biểu cảm nhìn gia đình họ, mười ngón tay cô nắm chặt dây túi xách trên vai. Thần trí cô trở nên hoang mang, trong đầu bỗng dưng xuất hiện ý niệm, cô không muốn sống trong ngôi nhà này, cực kì không muốn. Cô tình nguyện lang thang bên ngoài, sống đầu đường xó chợ, tự kiếm tiền nuôi bản thân mình..... Nhưng ý tưởng cũng chỉ là ý tưởng, hiện thực không cho phép cô hành động như vậy. Cô chỉ có thể im lặng chịu đựng, lắng nghe tiếng cười sượng sùng của Mục Chính Khang, lắng nghe những lời dụ khị, an ủi của ông và bà Kiều Tuệ Tuệ dành cho Mục Kiều. Mục Kiều khóc một lúc lâu thì mệt lả người, Kiều Tuệ Tuệ bèn ôm con gái lên lầu nghỉ ngơi. Mục Chính Khang tiến đến chỗ cô, khom người ôm cô: “Kiều Kiều còn nhỏ, nên không hiểu chuyện. Con bất ngờ tới đây, khó tránh em nó có chút không quen. Qua vài ngày nữa sẽ ổn thôi, con nít đều như thế, dễ cáu giận, cũng dễ làm quen.”

.....

“Có cơ hội chúng ta đến Tây Xương chơi nhé, sẵn tiện ngắm sao luôn.” Lời nói Tống Vực đánh gãy sự hồi tưởng của cô, kéo cô về thực tại.

“Được ạ.” Cô gạt đầu đồng ý, ánh mắt đang âm thầm bóng rục rực sáng.

*

Hai người dự định tổ chức hôn lễ vào tháng chín, chỉ còn bốn tháng nữa, mà việc cần chuẩn bị vẫn còn ứ đọng cả một đống. May mắn bà Tống tìm đến công ty chuyên tổ chức hôn lễ, ủy quyền cho họ an bày, cần thận sắp xếp đến từng chi tiết nhỏ.

Hai bên gia đình hẹn ngày gặp mặt. Trên bàn cơm, bà Tống trình trọng giao số tiền cưới còn lại cho thông gia. Bà Kiều Tuệ Tuệ cười có chút cầu nệ, còn ông Mục Chính Khang chẳng thể nói rõ tư vị dưới đáy lòng. May thay thái độ của Tống Vực trên bàn ăn khá tốt, thành thực ổn trọng, lễ nghĩa đủ đầy, ghi ấn tượng tốt với bố vợ tương lai.

Giữa bữa, Mục Táp xin phép đi toilet. Lúc cô đi ra, liền thấy Tống Vực đứng trước cửa. Thân hình anh cao lớn vững chãi, vận bộ âu phục savile row* sang trọng đắt giá, cổ tay áo tỏa ánh kim loại sáng bóng, rực rỡ nhưng không chói lóa. Anh khẽ nghiêng đầu, tươi cười nhìn cô, chờ cô đến gần mới hỏi: “Biểu hiện của anh tốt chứ?”

* savile row: là con đường ở Mayfair, trung tâm London. Được biết đến là nơi chuyên may những bộ âu phục truyền thống dành cho nam giới.

Mục Táp giúp anh sửa sang lại cổ áo, gạt đầu một cách dứt khoát, và khẳng định: “Cực kì hoàn hảo.”

Sau khi kết thúc buổi gặp mặt, bà Tống hơi vầng đầu, liên tục ho khan, dấu hiệu cho sức khỏe không ổn, Tống Vực liền chở bà về Tống gia. Dùng cơm tối xong, anh ở lại theo yêu cầu của mẹ đại nhân. Đành chịu, lệnh của người bệnh là trên hết mà. Dỗ mẹ ngủ xong, Tống Vực trở về phòng mình ở lầu hai, cởi bỏ quần áo và caravat, đi vào phòng tắm.

Khi anh khoác áo choàng tắm màu xám nhạt đi ra, liền thấy một người phụ nữ tự nhiên nằm trên giường mình, chẳng phải Mạc Tử Tuyền thì còn ai nữa?

Mạc Tử Tuyền nằm nghiêng người, bàn tay chơi đùa những sợi dây tua của chiếc đèn ngủ. Theo chuyển động tay của chị ta, trong phòng phát ra âm thanh nghe rất vui tai.

Nghe được động tĩnh của Tống Vực, chị ta chậm rãi xoay người, hai má ửng đỏ, đôi mắt ngà ngà men say, hiển nhiên vừa uống rượu.

Tống Vực bình tĩnh quan sát chị ta, tay buộc chặt lại đai lưng. Anh ngồi trên sô pha, vắt chéo chân, ngữ khí không hề nổi sóng: “Phòng của chị ở cuối hành lang đây, đừng cố tình nhầm lẫn.”

Mạc Tử Tuyền đứng dậy, đi đến phía sau anh, đôi tay vòng quanh cổ anh: “Anh nhất định muốn kết hôn à? Vì sao em luôn cảm thấy mọi chuyện không chân thật.” Nói đoạn, bàn tay chị ta như rắn, trượt dọc theo áo choàng, đi xuống hông anh, thuần thục cởi bỏ nút thắt đai lưng, len vào giữa hai khe hở, hướng về “cội rễ” nóng rẫy của người đàn ông, ý đồ đùa bỡn.....

Tống Vực ngăn cản bàn tay ‘kinh tởm’ kia, dùng lực như muốn bóp nát nó. Mạc Tử Tuyền ăn đau, miệng la oai oái, nói anh làm em đau quá, rồi ngoan ngoãn rút tay về, ứ dăm lộn xộn nữa.

Tống Vực vẫn bóp chặt tay chị ta, cố ý hất mạnh một cái. Chị ta mất trấn, toàn thân chao đảo, ngã ngửa ra sau, đầu đụng trúng khung cửa sổ, đau điếng. Chị ta nghiêng đầu, nhìn anh: “Tống Vực, anh thật sự lãng quên quá khứ của chúng ta. Còn dẫn vợ chưa cưới đến trước mặt em, diễn trò thân mật thăm thiết, anh xem em như người đã chết rồi ư? Anh nở nhần tâm đến thế?”

Tống Vực đứng dậy, hơi nóng đã bốc lên đầu, nhưng vẫn điềm tĩnh lấy tay buộc lại nút thắt. Sau đó, anh đến giường nằm, tay với tờ tạp chí ngay tử đầu giường, chậm rãi lật từng trang. Tạp chí che lại gương mặt anh, giấu đi cảm xúc cuộn cuộn trong ánh mắt sắc bén, chỉ còn ngữ khí nặng nề: “Cút ra ngoài, đừng có lần tiếp theo đây.”

Nụ cười giảo hoạt cứng đờ trên khóe miệng Mạc Tử Tuyền, ánh sáng nơi khóe mắt dần tiêu biến.

Chị ta kéo lê từng bước chân nặng nề, ra khỏi phòng Tống Vực, uể oải trở lại phòng mình. Trong phòng, hai ly thủy tinh ngã lăn ngã lóc trên bàn trang điểm, tấm thảm trắng trải sàn loang lổ vết rượu đỏ sẫm. Hai màu đỏ trắng đối lập, như máu thịt nhầy nhụa, nhìn mà rợn người. Mạc Tử Tuyền ngấm ngấm thật lâu, miệng câu thành nụ cười méo mó, vắn vẹo.

Trong phòng tắm, hơi nước đục mờ khuếch tán khắp không gian, Mạc Tử Tuyền nằm trong bồn tắm hình bán nguyệt, bọt xà phòng vây quanh thân thể. Đôi chân thon dài, trắng như ngọc như ngà đặt tại hai bên thành bồn. Chị ta nhìn thẳng vào tấm gương đối diện, đánh giá chính mình.

Không thể phủ nhận, chị ta sở hữu một cơ thể tuyệt mỹ, là báu vật của nhân gian. Mỗi một bộ phận đều là kiệt tác của tạo hóa, toát lên vẻ phong tình khó cưỡng. Nhưng mỹ miều thì có ích chi, không người thưởng thức, cũng như hoa tươi nở trên sa mạc, tự mình thưởng thức vẻ đẹp của mình, chẳng khác gì ‘mèo khen mèo dài đuôi’.

Ngón tay chị ta miết quanh bộ ngực sữa của mình, từ từ trượt xuống, lưu luyến nơi vòng eo bằng phẳng, cuối cùng luồn vào u cổ thần bí giữa hai chân, đùa ngoáy xoay tròn, tự tìm đến cơn sung sướng.

Tống Hạo chết trẻ, chị ta trở thành góa phụ khi mới hai mươi lăm tuổi. Thậm chí, chị ta còn nhỏ hơn Mục Táp đến hai tuổi, thế nhưng phải chấp nhận vai vế chị dâu. Chị ta biết, từ đây tới cuối đời, chị ta phải an phận làm con dâu trưởng của Tống gia, nhưng làm sao có thể xua tan nỗi cô đơn, hoang vắng? Chị ta sẽ bị bức điên mất.

Tịch tịch đã lâu, nên thân thể chị ta nhanh chóng động tĩnh ướn ắt. Trong đầu chị ta dâng trào những hình ảnh về Tống Vực. Nụ cười quyến rũ của anh, cái nhíu mày gợi cảm của anh, thần thái nghiêm túc khi anh làm việc, cơ thể mướt mồ hôi khi anh chơi bóng rổ, mười ngón tay anh thon dài, mùi hương nam tính chết người..... Mạc Tử Tuyền vừa nghĩ tới Tống Vực, vừa tự mình leo lên đỉnh cao trào.

Hô hấp dồn dập, khuôn mặt tuyết trắng chớm chớm những rặng mây đỏ, đôi mắt ngân ngấn nước, sắc môi thuần màu máu đỏ tươi, đôi chân duỗi thẳng tắp, từng ngón chân phát cơn run rẩy. Giờ khắc này, chị ta hận không thể khiến Tống Vực tàn bạo xé rách cơ thể chị ta. Chị ta thà bị anh đè dưới thân hung hăng phát tiết, vắn vò cơ thể chị ta đến cực hạn, chứ không muốn đối diện với dáng vẻ lạnh lùng, băng lãnh của anh.

Sự xem nhẹ của anh khiến chị ta phát hoảng.

Sau khi kết thúc, Mạc Tử Tuyền oằn người rúc xuống nước, thở hồng hộc. Lát sau, nước mắt trào ra khóe mi, hòa cùng dòng nước đã lạnh tanh.

11. Chương 11

Càng gần hôn lễ, số lần hẹn hò của hai người càng tăng. Bởi công việc bận rộn, Tống Vực phải liên tục tăng ca nhiều ngày, mới được một ngày nghỉ hiếm hoi, thành thử việc hẹn hò đều nương theo thời gian của anh. Số lần Mục Táp đến công ty anh cũng nhiều hơn. Dần dà, cô quen biết nhiều nhân viên trong công ty. Những nhân vật tài hoa này khá tinh ranh, luôn mồm trêu ghẹo cô, gọi cô là bà chủ. Có lần, bọn họ còn ép Tống Vực khai ra ngọn nguồn tình cảm của hai người.

Tống Vực trầm ngâm một hồi, mỉm cười trả lời: “Có một đêm tôi nằm mộng, mơ thấy mỹ nhân đứng bên cây cầu phía Tây thành phố ngắm hoa mai nở. Tỉnh mơ hôm sau, tôi liền tìm đến cây cầu đấy, trông thấy Mục Táp đứng đúng nơi đó, vì thế tiến tới làm quen.”

Mọi người ngơ ngác, cảm thấy cơn gió độc vờn sau lưng. Câu chuyện ‘sến như con hến’ này... chẳng hợp với tính cách lạnh như băng của sếp tổng tẹo nào.

Mục Táp đưa lưng về phía bọn họ, lấy tay xoa chóp mũi. Quái lạ, sao cô cảm thấy cả người nóng.

Buổi tối, Tống Vực chở Mục Táp đến quán hải sản nằm ven bờ sông, gọi một bàn đầy thức ăn ngon. Khói lửa trong quán ăn hoà cùng làn gió đêm lành lạnh. Những món rang xào tươi sống vang vọng tiếng xèo xèo, tiếng nồi niêu xoong chảo va vào nhau, thanh âm đĩa thìa gõ trên chén đĩa, tiếng nói chuyện rầm rì của bàn ăn cách vách, tiếng quẩy nước tung tăng của những chú cá trong thùng gỗ.... Mục Táp cảm thấy bầu không khí nơi đây thật tốt.

Trước giờ, cô cực kì bài xích bầu không khí trang trọng đến tù túng của những bữa ăn Tây. Cô thích mùi vị khói lửa nhân gian bình dị và ấm cúng này. Mọi người đều buông lỏng tinh thần, hoà vào sự náo nhiệt. Cô húp một ngụm canh, cơn nóng lan tràn đến tận ngón chân.

Vì đặc biệt thích món tôm hấp muối, nên Mục Táp ăn rất nhiều. Đồng vò tôm dần chiếm tích lớn trên bàn ăn.

Tống Vực nhẹ nhàng xoay chuyển mâm thức ăn trước mặt cô, vui vẻ nhìn đỉnh đầu cô, mỉm cười hỏi: “Sao em ăn tôm không thể, không thèm đụng những món khác?”

“Em mê món tôm mà.” Mục Táp lấy tay chặn lại vòng xoay của cái mâm, giữ rịt món tôm hấp muối trước mặt mình, chỉ phần lưng tôm, “Chỗ này ăn rất giòn, thịt tươi non mềm, chỉ cần ăn một miếng, sẽ không dừng lại được.”

Lúc cô nói chuyện, đôi mắt sáng long lanh, vẻ mặt thập phần thoả mãn. Tống Vực bỗng nhiên rút tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau sạch chóp mũi cô: “Thịt tôm dính trên mũi nè.”

Mục Táp cười cười, tự mình lột vỏ tôm, bỏ vào bát Tống Vực: “Anh ăn thử xem, biết đâu sẽ thấy ngon. Giống em trước kia đấy, vì sợ đắng nên chúa ghét khổ qua, nhưng tình cờ ăn món khổ qua xào trứng ở một tiệm cơm, cảm thấy hoàn toàn khác biệt, khổ qua chẳng đắng tẹo nào, còn cực kì ngon miệng. Cuối cùng, em ‘xử’ hết đĩa xào.”

Tống Vực nhìn con tôm được lột vỏ sạch sẽ trong bát, thịt tươi trắng ngần. Anh chậm rãi dùng đũa gắp lên, cắn một miếng.

“Thế nào?” Cô sốt sắng hỏi.

“Khá ngon.”

“Em nói đúng chứ, món tôm này là số một.”

Trong quán, người đến người đi, từng tốp nối tiếp nhau, đa phần là thanh niên trẻ tuổi. Họ kẻ vai sát cánh, mồm miệng luôn sang sảng những tiếng hét to. Mục Táp thích thú ngắm nhìn họ. Tống Vực cong cong khóe môi, uống một ngụm trà nóng, cẩn thận giơ cao tay áo, tránh đụng vào một bàn đầy vỏ tôm cua, sò hến.

“Hình như hôm nay em rất vui?”

Mục Táp gật đầu: “Em từ nhỏ đã khoái ăn hải sản, nhất là ăn hải sản nơi đông người, càng đông càng thích.”

“Không chê ồn?”

“Không hề, em thích chỗ náo nhiệt.” Mục Táp ngẫm nghĩ, đổi câu chính xác hơn, “Dĩ nhiên không phải lúc nào cũng thích. Tùy theo tâm trạng thôi ạ, đôi khi em thích ngồi thờ người, một mình trải qua buổi trưa nắng gắt. Có lúc lại thích chui đầu vào những nơi đông vui nhộn nhịp.”

“Nếu em thích như vậy, sau này anh sẽ thường xuyên chở em tới đây.” Anh hạ đôi đũa, bàn tay thon dài dưới ngọn đèn mờ tựa như bức tranh mang đầy tính nghệ thuật, không vương chút tì vết. Quần áo anh sạch sẽ phẳng phiu, không hề dính dầu mỡ.

Mục Táp thấy thế, vội rút khăn giấy, lau sạch mấy ngón tay loang loáng vết dầu mỡ.

Bọn họ tiếp tục hàn huyên tâm sự, bất tri bất giác, họ đề cập đến những chuyện thuở còn đi học. Tổng Vực nhắc lại sự kiện laptop có mặt ở Trung Quốc, lúc đó, anh với Tổng Hạo lái xe vào nội thành tìm mua. Lúc trở về, trời đổ mưa to, làm ướt đầm hộp đựng bên ngoài. Hai anh em bực bội, đâm ra trách móc nhau. Anh trách em không chịu lái xe nhanh, em bực anh nôn nóng quá, một mực đòi mua hôm nay, không chịu chờ thêm mấy ngày.

.....

Mục Táp chăm chú lắng nghe, rồi nhớ lại hôm cô tới nhà Tổng Vực, bà Tổng cho cô xem album ảnh, bên trong chứa đầy ảnh của Tổng Hạo và Tổng Vực, bèn nói: “Em nhớ ra rồi, làn da của anh ấy rất trắng.”

Tay Tổng Vực xoay xoay tách trà nhỏ, giọng điệu không nhanh không chậm: “Thân thể anh ấy từ nhỏ đã yếu. Có lần, trong tiết thể dục, anh ấy phải chạy 3000 thước. Chạy xong thì lảo nhào. May mắn đưa tới bệnh viện kịp thời, nếu không...chẳng biết hậu quả thế nào. Kể từ đó, mẹ anh không cho phép anh ấy vận động nặng. Anh ấy hầu như ở cả ngày trong phòng, không tiếp xúc với ánh mặt trời, thành thử da rất trắng.”

“Các anh có thường cãi nhau không?” Mục Táp cười hỏi.

Tổng Vực buông tách trà, ngửa người ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, gật đầu: “Khá nhiều là đằng khác.”

“Cãi nhau vì việc gì ạ?”

“Nhiều lắm, từ việc nhỏ đến việc lớn.” Tổng Vực nói, “Bọn anh đều là hai kẻ cứng đầu cứng cổ, không thích nhún nhường. Tuy bề ngoài nhìn bọn anh khác biệt, nhưng tính cách bên trong gần như là một, thích cạnh tranh, thích truy đuổi, thích thể hiện bản thân, háu thắng và không dễ dàng nhận thua.”

Mục Táp ra chiều thấu hiểu, lại hỏi: “Vậy lần cãi nhau nghiêm trọng nhất của hai người là vì việc gì hoặc là vì ai?”

Tổng Vực nghe cô hỏi, rũ mí mắt, tay trái nhẹ nhàng phẩy phẩy ống tay áo bên phải, nói khẽ: “Kì thực đều xuất phát từ những chuyện vụn vặt, anh chẳng nhớ chi tiết nữa.”

.....

Trong đầu anh mơ hồ tái hiện chuyện xưa, lần cãi nhau nghiêm trọng nhất, là vì Mạc Tử Tuyền.

*

Trời vào tháng tám, cách hôn lễ càng ngày càng gần, bên nhà Mục Táp còn khá nhiều việc cần chuẩn bị.

Mẹ Cảnh Chí Sâm bị khối u ở gan nên phải vào viện mổ. Mục Kiều vì lo chuyện thực tập nên chỉ đến thăm bà ta một lần, hơn nữa, chỉ nán lại tầm ba mươi phút. Về sau, Cảnh Chí Sâm không nhìn được, thở dài, nhắc khéo cô ta: “Kiều Kiều, dù thế nào bà cũng là mẹ ruột của anh.. em làm ơn quan tâm bà tí đi.”

Vì chuyện đó, Mục Kiều cãi nhau một trận với anh ta, chạy về nhà khóc lóc kể lể. Sau khi Kiều Tuệ Tuệ biết rõ sự tình, liền la rầy con gái không hiểu chuyện. Dĩ nhiên, Kiều Tuệ Tuệ luôn mong muốn Mục Kiều chiếm được lòng của mẹ Cảnh Chí Sâm, chỉ có thế thì cuộc hôn nhân sau này của hai đứa mới có thể cập

vào bên bờ hạnh phúc mỹ mãn. Vì vậy, bà tự mình nấu cơm, hầm canh bổ, tỉ mỉ bỏ hộp giữ nhiệt, đón xe tới bệnh viện, thăm bà thông gia tương lai.

Thời tiết ngày càng nóng gắt, Kiều Tuệ Tuệ ba ngày hai bữa liên tục di chuyển giữa nhà và bệnh viện, kết quả... bị cảm nắng. Ngày hôm đó, bà cố gắng hầm xong món canh, nấu vài món ăn ngon, chuẩn bị đưa tới bệnh viện. Nhưng vừa ra cửa thì đầu văng mắt hoa. Trời đất như đảo lộn, hai chân liểng xiểng không đứng vững. Mục Táp đứng lúc xuống lầu tìm đồ, thấy bộ dáng bà như vậy, tức tốc chạy đến đỡ bà, dìu tới sofa, lật đặt tìm thuốc trong ngăn kéo.

Kiều Tuệ Tuệ uống thuốc xong thở dài, lấy tay vuốt nắn thái dương, ngược nhìn đồng hồ, sốt ruột nói: “Thôi chết, sắp 11h rồi. Hôm qua trong điện thoại, dì nói với mẹ Cảnh Chí Sâm thân thể dì tốt lắm, hứa hôm nay sẽ làm cơm cho bà ta. Nhưng bây giờ, dì chẳng còn hơi sức, cả người chóng váng Táp Táp, con giúp dì mang cơm đến bệnh viện được không?”

Mục Táp đang nghĩ cách từ chối, Kiều Tuệ Tuệ lại vỗ mu bàn tay cô, nói tiếp: “Con xem như giúp Mục Kiều vậy. Mấy bữa nay, mặt nó lúc nào cũng chù ỳ, chắc hẳn là cãi nhau với Tiểu Cảnh. Bữa trước, dì có nói chuyện điện thoại với Tiểu Cảnh, tuy nó không nói ra miệng, nhưng đã ngầm ngầm phê bình Mục Kiều không hiểu chuyện..... Khổ lắm con ạ, con bé Kiều Kiều chẳng chịu nghe lời dì khuyên. Dì chỉ còn cách tự mình đến bệnh viện, tận lực lấy lòng nhà họ, hy vọng họ không quá xét nét, không giữ thành kiến xấu với Kiều Kiều. Con cũng biết đấy, thời buổi này, khó tìm được người đàn ông nào có điều kiện và phẩm chất tốt như Tiểu Cảnh. Dì lo Mục Kiều nhất thời ngang bướng, để hụt mất thằng bé thì uổng lắm.”

Người như Cảnh Chí Sâm là mẫu con rể lí tưởng trong mắt Kiều Tuệ Tuệ, sự nghiệp ổn định, kinh tế khá giả, diện mạo xuất chúng, cư xử chín chắn lễ độ, nói chuyện hài hước thú vị, biết kính già yêu trẻ... Nói chung, ưu điểm tràn lan mà khuyết điểm chẳng thấy. Ngược lại, con bé Kiều Kiều nhà bà, trừ bỏ xinh đẹp đáng yêu, thì tật xấu chất đầy cả núi. Bà hiểu rõ, đàn ông càng giỏi giang thì sự nóng nhiệt trong tình cảm càng chóng vánh. Nếu phụ nữ không thông minh, không biết cách chộp lấy cơ hội, không hiểu đạo lí lùi một để tiến hai, thế nào cũng chịu kết cục mất đi rồi hối tiếc.

Hơn nữa, Cảnh Chí sâm là đứa con hiếu thảo, chuyện của Kiều Kiều với cậu ta có thành hay không, phụ thuộc rất lớn vào ý kiến bà Cảnh.

Mục Táp muốn từ chối, nhưng tìm không ra lí do. Từ sáng tới giờ, cô nằm lì trong phòng, hết đọc sách rồi xem phim, vô cùng rảnh rỗi. Còn dì Kiều bận tới mất tối mũi suốt mấy ngày nay, huống hồ, sức khỏe bà không tốt. Thêm những lời tâm sự chân thành, thấm thía, và sự thành khẩn của bà, khiến cô không cách nào cự tuyệt.

Mục Táp đành giúp Kiều Tuệ Tuệ làm chân chạy vặt. Cô đón xe tới bệnh viện, tìm được khu nội trú, đi thang máy đến tầng dành cho khoa ung bướu. Phòng bệnh của bà Cảnh nằm ở cuối hành lang, Mục Táp đi tới, gõ cửa, người mở cửa là Cảnh Chí Sâm.

Nhìn thấy Mục Táp, anh ta vô cùng kinh ngạc. Qua vài giây ngẩn ngủ, đáy mắt anh ta bắn tia cười sáng lóa, sự mệt mỏi trong giọng nói giảm đi không ít: “Táp Táp, sao em lại tới đây?”

Mục Táp nói đơn giản mục đích đến, đưa hộp thức ăn cho anh ta, xoay người toan rời đi, nhưng bà Cảnh bất ngờ gọi cô lại.

Bà Cảnh cứ nghĩ người đến là Mục Kiều, nên thân thiết kêu con dâu tương lai vào chơi. Mục Táp nghe thấy tiếng bà gọi, bèn xoay người lễ phép chào hỏi, giải thích rõ tình huống.

“Cháu là chị của Mục Kiều à, vậy ra đây là Mục tiểu thư, trợ lí ngày trước của Chí Sâm.” Bà Cảnh cười nói, “Thời tiết bên ngoài nắng gắt, cháu đã vất vả chạy tới đây, chỉ ít nên nán lại một tí, uống ly nước với mẹ con bác chứ. Chí Sâm, con mau gọt táo mời Mục tiểu thư đi.”

Cảnh Chí Sâm cười nói vâng, giơ tay vỗ vai Mục Táp, tự nhiên kéo cô vào trong.

Mục Táp ngại từ chối người bệnh, đành ngồi xuống, tính tán gẫu với bà ta vài câu, đoạn tìm cơ đi về.

Bà Cảnh có cảm tình từ trước với Mục Táp. Cảnh Chí Sâm từng kể bà nghe, Mục Táp là người siêng năng, chịu khó trong công việc, là nhân viên tích cực tăng ca nhất của công ty. Cô hành xử cẩn thận từng li từng

tí, chưa bao giờ gây sai lầm, lại biết cách đối nhân xử thế, là một cô gái tốt, đót đuốc khó tìm. Vậy nên, bà tích cực trò chuyện cùng cô, có ý cảm tạ công sức cô bỏ ra.

Trò chuyện khoảng mười phút, Mục Táp lấy lí do có việc gấp, xin cáo từ trước, vội vàng rời đi.

Ra khỏi phòng bệnh, cô rảo bước tới thang máy, bấm nút xuống tầng. Lát sau, cửa thang máy mở toang, cô vừa định bước vào, người đàn ông phía sau đã nhanh chân đuổi tới, túm chặt cổ tay phải của cô.

Thân hình Cảnh Chí Sâm vốn to cao vạm vỡ, lực cánh tay rất mạnh. Anh ta là người leo núi giỏi nhất trong công ty. Cánh tay anh ta chỉ cần dùng tí lực, là có thể nhẹ nhàng kéo cô qua một bên.

“Anh nắm tay tôi làm gì thế hả? Tôi có việc gấp, cần xuống thang máy!” Mục Táp chưng hửng trước tình huống vừa xảy ra, theo bản năng đề cao cảnh giác.

Đình một tiếng, cửa thang máy đóng lại.

“Táp Táp.” Cảnh Chí Sâm kéo cô về một góc, đặt một tay lên vách tường, ép cô vào phạm vi nhỏ hẹp. Anh ta cúi đầu, hô hấp gấp gáp, hơi thở hai người như dung hòa một chỗ. Anh ta áp người tới gần, hít sâu mùi hương trên người cô, hương thơm quen thuộc phả vào hai cánh mũi, xua bớt cơn mệt mỏi của anh ta. Cảnh Chí Sâm cười hài lòng, ngữ điệu thân thiết “Anh rất mừng vì em đã tới, anh cứ lo cả đời này, em chẳng thêm chủ động xuất hiện trước mặt anh nữa.”

“Cảnh Chí Sâm, anh nên hiểu rõ sự việc, tôi chỉ giúp dì Kiều đưa cơm, không phải tới gặp anh.” Mục Táp nghiêm túc làm sáng tỏ. Cô chau mày, khó hiểu nhìn ánh mắt vui sướng của anh ta.

“Anh biết.” Cảnh Chí Sâm vẫn giữ nguyên nụ cười. Thấy vẻ mặt đề phòng của Mục Táp, anh ta càng khoái chí, miệng áp sát lỗ tai cô, hạ giọng, “Em không cần sợ anh như vậy, chẳng nhẽ ở nơi công cộng, anh lại can đảm sàm sỡ em?”

Câu tán tỉnh vô cùng lộ liễu. Hơi thở ái muội dội xuống đáy tai, Mục Táp rùng mình, vội vàng nhấc chân, thúc mạnh đầu gối vào bụng anh ta, cảnh cáo: “Tránh xa tôi ra!”

Cảnh Chí Sâm rên lên một tiếng, tức thì thả cô ra, giơ hai tay tỏ vẻ đầu hàng, song nét cười càng lúc càng đậm. Hôm nay, sự xuất hiện của Mục Táp mang tới cho anh ta niềm vui to lớn. Tựa như hai năm trước, anh ta bị đau bao tử phải nhập viện, Mục Táp cũng mua hoa quả đến thăm. Sự cảm động, vui sướng, hứng khởi thay phiên đánh úp tới, khiến anh ta kiềm lòng chẳng dặng, cứ muốn đến gần cô, muốn tìm lại cảm giác khó quên của quá khứ.

“Táp Táp, đừng chán ghét anh như vậy.” Giọng nói anh ta trầm ấm, “Anh xin thề, anh không có ý chòng ghẹo em đâu. Anh chỉ là... hết sức cao hứng. Em đến đây khiến anh kinh ngạc. Dù biết em chỉ thuận tiện giúp đỡ người nhà, nhưng ít ra, điều này chứng tỏ, em sẽ không né tránh anh nữa, đúng không Táp Táp? Nếu được, chúng ta có thể như trước kia không, thỉnh thoảng cùng nhau ăn cơm, tâm sự....”

Còn chưa huyền thuyên xong, âm thanh trầm tĩnh, ẩn chứa ý cười đột ngột cắt ngang lời anh ta.

“Táp Táp, sao em ở đây?”

Nhìn lướt qua bả vai Cảnh Chí Sâm, Mục Táp thấy Tống Vực đang giơ cánh tay, hướng cô ngoắc ngoắc, ý bảo cô đi qua chỗ anh.

12. Chương 12

Khoảnh khắc Mục Táp nhìn thấy Tống Vực, vẻ mặt vốn căng thẳng đột nhiên thả lỏng. Cô thở phào nhẹ nhõm, lách qua người Cảnh Chí Sâm, hướng tới anh.

Cảnh Chí Sâm nghe tiếng, ngoảnh mặt lại. Trong nháy mắt nhìn thấy Tống Vực, chân mày anh ta khẽ nhíu, yên lặng đánh giá Tống Vực.

Cảnh Chí Sâm đương nhiên từng nghe ‘truyền kì’ về Tống Vực. Thời điểm Tống Vực ‘ngã ngựa’, vướng vào vòng lao lý, anh ta có nhận phỏng vấn với một tờ tạp chí, hợp tác phân tích nguyên nhân ‘sa cơ lỡ vận’ của Tống Vực. Khi đó, anh ta ra vẻ đĩnh đạc, mỉm cười nhận xét, “Phải thừa nhận, Tống Vực là nhân tài hiếm

thấy trong thương giới, nhưng tính cách anh ta quá rắn, hành xử táo bạo, không biết vận dụng chiến thuật lấy nhu chế cương...nên nhận lấy kết cục cay đắng này...là điều trong dự liệu.”

Tuy nhiên, hiện giờ trong mắt Cảnh Chí Sâm, người đàn ông mang tên Tống Vực này, so với người đàn ông nhận chức CEO khi mới 19 tuổi, người đã tạo ra sự tăng trưởng kinh tế vượt bậc...hoàn toàn không tương đồng.

Cực kì không tương đồng

Mục Táp đứng đối diện Tống Vực, thản nhiên hỏi:“Sao anh ở bệnh viện vậy?”

“Ông bạn của bố anh mỗ ở đây, anh tới thăm ông ấy.” Tống Vực giải thích đơn giản. Anh nhìn cô chăm chú, thân thiết giúp cô vén lại những sợi tóc bay lòa xòa, khẽ cười,“Còn em?”

Cảnh Chí Sâm đứng phía sau hai người, khẽ đằng hắng một tiếng, Tống Vực nhượng mắt nhìn anh ta.

“Táp Táp, vị này là?” Cảnh Chí Sâm mỉm cười, ôn nhu hỏi.

Hai chữ Táp Táp thoát ra từ miệng anh ta....mềm mại, êm dịu biết bao

“Anh ấy là Tống Vực.” Mục Táp xoay người, giới thiệu với Cảnh Chí Sâm,“Chồng chưa cưới của tôi.”

Tống Vực nghe vậy, nhẹ nhàng vươn tay khoác vai Mục Táp, gật đầu chào Cảnh Chí Sâm.

Câu giới thiệu nói lên tất cả.

Đáy mắt Cảnh Chí Sâm lóe lên tia cảm xúc ảm đạm. Không hiểu vì sao, khi nghe lời giới thiệu điềm nhiên và bình thản của Mục Táp, cộng thêm sự phối hợp của Tống Vực...Người đàn ông kia cố ý kéo sát cô vào lòng, tựa như đang ngầm tuyên bố chủ quyền của mình. Hình ảnh đó...làm Cảnh Chí Sâm gai mắt. Sự mừng rỡ khi nhìn thấy Mục Táp, thoát tan biến vào hư vô. Giây phút này, ngọn lửa không tên đột ngột trở dậy trong lòng anh ta. Anh ta cực kì không ưa cách Mục Táp nói chuyện với Tống Vực, không thích Mục Táp để mắt đến người đàn ông khác. (Ồ, ông này bệnh nhỏ, tiểu tam trong truyện ni, toàn thứ khìn với tưng)

Tất nhiên, có ầm ứ đến mấy cũng phải nuốt vào lòng, tự mình gặm nhấm thôi. Ngoài mặt, Cảnh Chí Sâm vẫn hành xử đúng mực, lịch sự mỉm cười:“Chào anh, tôi họ Cảnh, là bạn Táp Táp.”

Mục Táp tức thời bổ sung thêm:“Cũng là bạn trai của em gái em.”

Cảnh Chí Sâm thoáng đứng hình, nhưng rất nhanh lấy lại phong độ, chỉ cười không nói, tỏ vẻ thừa nhận.

“Bây giờ em định về, anh thì sao?” Mục Táp hỏi Tống Vực.

“Anh cũng vậy.” Tống Vực mỉm cười,“Để anh đưa em về.”

“Dạ.”

Vì thế, hai người liền rảo bước tới thang máy. Một tay Tống Vực cầm áo khoác, tay kia vẫn đặt trên vai Mục Táp, đi song song với cô.

“Táp Táp.” Cảnh Chí Sâm cất tiếng gọi.

Bước chân Mục Táp thoáng ngập ngừng, nhưng Tống Vực không có ý dừng lại. Anh cúi đầu, nhìn cô triu mến, thế nên...Mục Táp lựa chọn bỏ ngoài tai thanh âm của Cảnh Chí Sâm.

Cảnh Chí Sâm nhíu mày, đề cao giọng:“Cám ơn em hôm nay đã tới thăm mẹ anh, còn cùng bà nói chuyện phiếm. Để cảm tạ, lần sau anh mời em dùng cơm.”

“Không cần, anh cảm ơn dì Kiều đấy, tôi cùng lắm chỉ là chân chạy vặt.” Nghe đến đó, Mục Táp nhin không nổi, phải lên tiếng cự tuyệt.

Thang máy mở cửa, cô cùng Tống Vực đi vào, xoay người, trông thấy Cảnh Chí Sâm đứng chấp tay sau lưng tại chỗ cũ. Không biết có phải ảo giác hay không, cô nhìn thấy ánh mắt anh ta khẽ liếc xéo Tống Vực, xẹt qua tia bèn nhọn, như thể ngầm khiêu khích, thách thức.

Cửa thang máy khép lại, Mục Táp cảm thấy nên giải thích rõ cho Tống Vực hiểu, bèn mở miệng: “Mẹ anh ta nằm viện, dì Kiều luôn làm cơm tối thăm. Hôm nay, sức khỏe dì ấy không tốt, phải ở nhà nghỉ ngơi. Em thay dì ấy đem cơm tối, không hơn.”

Tống Vực nhướn miệng cười, giơ tay vuốt nhẹ vành tai cô, từ chối cho ý kiến. Nhưng ánh sáng trong đôi con ngươi đen thẳm, tựa như cơn lốc xoáy cuộn cuộn, từng chút cắn nuốt cô, không buông tha bất kì sự giấu diếm nào.

Cô đành tiếp tục nói: “Anh ta là ông chủ của Duy Cách, là người cùng làm việc với em bốn năm.”

“Và...?” Hơi thở anh ảm áp, ngón tay miêu tả đường viền của tai cô.

Mục Táp thở dài, nhún vai: “Em từng thích anh ta, chỉ là tình đơn phương thôi, anh ta chưa bao giờ chấp nhận.”

“Từng thích anh ta? Thích đến mức nào?” Tống Vực lại hỏi.

“Đều là những việc đã qua.” Cô lảng tránh.

“Vậy lúc em thích anh ta, thích đến mức nào?” Tống Vực hiển nhiên không định buông tha.

“Lúc thích anh ta..... đương nhiên là toàn tâm toàn ý thích. Vì muốn anh ta vui vẻ, em tình nguyện làm rất nhiều việc..... Thích vậy đấy.” Mục Táp nói, “Đã là quá khứ rồi, anh sẽ không để ý chứ?”

Tống Vực thả tay, buông thông xuống bên người, trầm ngâm một lát rồi nói: “Để ý ư? Xác thực có một chút.”

Mục Táp: “.....”

Tống Vực nhìn cô á khẩu, cảm thấy cô vừa thành thực vừa đáng yêu, anh cười như không cười: “Anh không thích sếp cũ của em, về sau đừng ở chung một chỗ với anh ta.”

“Vâng.” Mục Táp gật đầu.

Tống Vực đưa Mục Táp về, sau đó chạy tới công ty. Lúc Mục Táp xuống xe, anh giúp cô tháo dây an toàn, rồi cong hai đốt ngón tay, cốc nhẹ trán cô, cất giọng nghiêm nghị: “Nhớ kỹ lời anh nói.”

.....

Buổi tối, Mục Kiều về nhà liền chạy lên phòng, khóa cửa, tự nhốt mình trong phòng, ngay cả cơm cũng không ăn. Mục Chính Khang chán nản buông bát đĩa, không nói một lời. Kiều Tuệ Tuệ thở dài, đứng dậy gấp thức ăn vào bát mới, xới thêm non nửa bát cơm, đưa lên phòng Mục Kiều.

Mục Táp ăn xong, đứng dậy dọn dẹp, chuẩn bị đi rửa bát. Mục Chính Khang xua tay, ý bảo cô đừng dẹp vội.

“Này con, Tống Vực đấy... Con ở chung với nó có tốt không?” Mục Chính Khang hỏi.

“Rất tốt ạ.”

“Rất tốt?” Mục Chính Khang nghe câu trả lời của cô, không nhịn được nở nụ cười, “Con nói thực lòng?”

“Đương nhiên ạ, con nói dối bố làm gì.” Mục Táp nói, “Bố đừng lo, con không phải là kiểu người cao thượng, hi sinh hạnh phúc vì lợi ích chung đâu. Khi đó con nghĩ, cứ thử tiếp xúc với anh ấy. Nếu thấy không hợp, con nhất định sẽ từ chối lời đề nghị của bố và dì, cho dù mọi người có ép buộc cũng vô dụng. Thế nhưng, tiếp xúc thời gian dài, con phát hiện. Ô, anh ấy rất tốt.”

Với Mục Chính Khang mà nói, ông luôn bận lòng về nhân phẩm của Tống Vực. Nhưng hiện giờ, Mục Táp đã thẳng thắn bảo đảm với ông, Tống Vực là người tốt. Tăng đá đè ép trong lòng ông bấy lâu cũng được dỡ xuống.

Mục Táp cười cười, đứng dậy đi rửa bát. Rửa xong, cô lên lầu, đi dọc theo hành lang, ngang qua phòng Mục Kiều, nghe thấy tiếng khóc sùi của em gái, và những lời dỗ dành, an ủi của Kiều Tuệ Tuệ.

“Ai thêm gả cho anh ta! Anh ta bây giờ đã thay đổi, không giống trước kia, không chịu kiên nhẫn vỗ về con, lúc nào cũng mặt nặng mặt nhẹ với con!” Mục Kiều khóc đến đỏ bừng chớp mũi, “Con cũng bề bộn nhiều việc chứ bộ. Cái mẹ già trong công ty lúc nào cũng cố ý làm khó dễ con, luôn sai con làm mấy chuyện vặt vãnh. Thời gian này, con mệt chết đi được, nào có tinh thần đến hầu hạ mẹ anh ta. Anh ta lại vì chuyện đó mà giận dữ, trách móc con.....”

“Kiều Kiều, mẹ chẳng thiên vị bên nào cả. Mẹ chỉ nói thẳng, con quả thực không hiểu chuyện. Dù bận đến mấy, cũng nên bớt chút thời gian thăm mẹ Tiểu Cảnh. Tiểu Cảnh là đứa con hiếu thảo, nó dĩ nhiên phải xem trọng bà già nó chứ. Bây giờ, bà ta xảy ra chuyện, thân là con dâu tương lai, con cần nâng quan tâm, thăm viếng. Nhưng con lại lặn biệt tăm biệt tích, xét về tình hay về lý, con đều sai rõ mười mươi. Kiều Kiều, nếu con muốn cùng Tiểu Cảnh tiến xa hơn, thì nên tích cực cải thiện mối quan hệ với bà Cảnh đi, bằng không sau này, chỉ có con chịu khổ.” Kiều Tuệ Tuệ ân cần dạy bảo.

Mục Kiều khóc thút thít, buồn buồn nói: “Con không thích mẹ anh ấy.”

“Tại sao?”

“Ánh mắt bà ta quái lắm..... vô cùng nghiêm khắc. Nhìn thấy bà ta, cả người con liền không được tự nhiên.” Mục Kiều than thở, “Con không có biện pháp làm trái lương tâm, đi lấy lòng bà ta.”

“Sao con cứng đầu cứng cổ thế? Con cứ nghĩ là vì Tiểu Cảnh đi, con nên tâm tâm tận lực tôn kính, hiếu thuận với mẹ nó. Nếu không bà ta phản đối, không đồng ý cho con và Tiểu Cảnh quen nhau, hôn sự của hai đứa phải làm sao?” Kiều Tuệ Tuệ vội vã nói.

“Con và Chí Sâm bàn chuyện yêu đương hay kết hôn, đều là việc riêng của bọn con, không quan hệ tới bà ta. Nếu Cảnh Chí Sâm vì sợ bà ta mà để con chịu ầm ức, con goodbye luôn.” Mục Kiều hừ một tiếng, quay ngoắt mặt đi, nước mắt lại ào ạt chảy xuống.

“Con đừng tùy hứng nữa. Đàn ông có điều kiện tốt như Tiểu Cảnh, không dễ kiếm đâu. Có cơ hội thì phải giữ chặt. Hơn nữa, con và nó đã xảy ra..... cái kia, sao có thể dễ dàng chia tay?” Kiều Tuệ Tuệ lấy khăn lau nước mắt cho Mục Kiều, nhẹ giọng nói, “Con đây, vẫn y như con nít. Phụ nữ là thế, khổ lắm con ạ, quan hệ gay gắt giữa mẹ chồng nàng dâu là điều khó tránh khỏi. Có nàng dâu nào không cần chịu cảnh tủi thân, ầm ức? Ngay cả mẹ cũng thế, ngày trước phải ngâm đắng nuốt cay, nường theo sắc mặt của bà nội con để sống. Chao ôi, nội con là bà lão cực kỳ khó tính. Mẹ tận tâm tận lực nhường nhịn, hầu hạ bà nhiều năm, bà mới miễn cưỡng chấp nhận.” Kiều Tuệ Tuệ tạm dừng một tẹo rồi kể tiếp, “Người phụ nữ kia...mẹ Táp Táp đây, vì làm rách lòng nội con, nên nội con suốt ngày chì chiết, chê bai bà ta cái này không tốt, cái kia dở tệ. Dần dà, dẫn tới kết cục li hôn.....”

.....

Mục Táp về phòng, bên tai còn vang vọng những lời Kiều Tuệ Tuệ nói.

Lúc Mục Chính Khang và Trình Hạo Anh ly hôn, Mục Táp chưa đến năm tuổi. Cô thật sự không nhớ rõ thái độ ngày trước của bà nội với mẹ cô. Tuy nhiên, cô vẫn nhớ mang máng khuôn mặt bà hay nhăn nhó, khó chịu, cô rất ngại tới gần bà. Bố cô lại là người con hiếu thảo..... Nhớ đến mẹ, trong lòng cô đau đáu nỗi xót xa, bèn ngẩng nhìn chú gấu cổ râu trên bàn máy tính, chú gấu tựa hồ đang cười toe toét với cô.

Trong những ngày cuối cùng của sinh mệnh, người mẹ cô nhắc đến nhiều nhất, chính là bố cô. Bà nói bố cô là người tốt, là người vĩ đại. Sở dĩ hai người ly hôn là do tính cách không hợp, chứ bố cô không hề làm gì có lỗi với bà. Bà bảo cô không được trách móc hay oán hận ông, yêu cầu cô nhớ kỹ, bất kể thế nào, ông Mục Chính Khang vẫn mãi là người thân của cô.

Lúc ấy, Mục Táp hỏi: “Thế mẹ còn yêu bố không?”

Trình Hạo Anh nở nụ cười, trả lời ngay lập tức, không hề do dự: “Mẹ luôn yêu bố, yêu vô cùng. Đời này mẹ chỉ yêu ông ấy. Ngày xưa, mỗi ngày mẹ làm tận ba ca, ngày nào cũng tan tâm lúc nửa đêm. Bố con luôn đứng giờ chờ mẹ trước cửa nhà máy, mua theo hai củ khoai lang nóng hổi, còn cẩn thận dùng bao gói lại. Trông thấy ông ấy, mẹ liền mừng rỡ chạy tới..... Khi đó, ông ấy chỉ ngoài hai mươi, dáng cao dong dỏng, diện mạo tuấn tú. Đặc biệt là đôi mắt một mí, mỗi khi cười, đều thực mê người.....”

Đoạn thời gian đó, Trình Hạo Anh luôn nhấn mạnh với con gái, Mục Chính Khang là người tốt. Do đó, sau khi bà ra đi, Mục Táp dọn về ở nhà bố mà không mang nhiều tâm lý bài xích.

Thần trí cô đang phiêu diêu, điện thoại bỗng vang lên chuông báo tin nhắn.

“Ngày mai anh rảnh, đi chụp hình cưới nhé?”

Là số của Tống Vực.

Cô lấy tay sờ màn hình, khóe miệng dần nổi ý cười, nhẹ nhàng bấm chữ ‘Được’..

*

Tống Vực chọn nhiều địa điểm nổi tiếng để chụp ảnh cưới, phải mất bốn ngày mới xong.

Dường như ông trời cũng chiều cố đôi uyên ương, thời tiết của bốn ngày ấy rất tuyệt, hỗ trợ cho những tấm hình đẹp. Chờ đến khi mọi việc kết thúc, sắc trời đột nhiên đen kịt, cơn mưa nặng hạt thoát đổ xuống. Hai người vội vàng chạy về, nhưng khó thoát khỏi tình cảnh mắc mưa.

Tống Vực chở Mục Táp tới khách sạn, bắt cô phải tắm nước nóng, còn anh gọi điện kêu cơm

Toàn thân Mục Táp ướt sũng, nhanh chân vào tắm nước nóng. Lúc cô đi ra, trên người mặc áo khoác tắm, tay cầm khăn lông, lau mái tóc ướt rượt.

Tống Vực cầm máy sấy thử độ ẩm, vẫy vẫy tay: “Tối đây, anh giúp em sấy tóc.”

Mục Táp ngồi xuống, anh giúp cô sấy tóc. Ngón tay anh luồn vào suối tóc đen mượt. Những lọn tóc dài lần lượt trượt theo bàn tay anh. Mục Táp quan sát động tác thành thạo của anh qua gương, nói đùa: “Có phải anh thường giúp phụ nữ sấy tóc.”

Tống Vực không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, chỉ nở nụ cười, động tác tay càng lúc càng nhẹ nhàng.

Mục Táp khép đôi mắt, hưởng thụ sự phục vụ của anh.

Chờ tóc cô khô ráo, Tống Vực mới đi tắm. Tiếng chuông cửa vang lên, người phục vụ đẩy bàn ăn tiến vào. Người phục vụ thấy Mục Táp để chân trần, ngồi xếp bằng trên sofa, cúi đầu đọc tạp chí, mái tóc rối tung, chỉ mặc áo khoác tắm, trong lòng người đó nhất thời sáng tỏ, song vẫn bình tĩnh chào hỏi, và tuân tự giới thiệu món ăn.

Mục Táp nói cảm ơn.

“Chúc quý khách dùng bữa ngon miệng. Nếu có vấn đề gì, cứ liên hệ với chúng tôi.” Dứt lời, người phục vụ rời đi.

Lúc Tống Vực tắm xong, tùy ý buộc lại dây đai áo tắm. Nhìn thấy Mục Táp đang bố trí bàn ăn, anh liền đi qua, ngồi xuống, nhấp một ngụm nước, nói: “Mệt cả ngày rồi, em ăn nhiều một chút.”

Bọn họ say sưa hàn huyên, nên bữa cơm kéo dài khá lâu. Dùng cơm xong, sắc trời bên ngoài đã tối đen như mực, mưa vẫn rơi rả rích, tẩy rửa toàn bộ thế giới.

“Không biết chừng nào mới tạnh mưa.” Mục Táp nhìn đồng hồ, “Trời sắp tối rồi.”

Mưa to như vậy, lái xe không an toàn, đón taxi cũng khó.

Tống Vực nhàn nhã nằm trên sofa, hai tay gối sau đầu, duỗi đôi chân dài, yêu cầu tỉnh bơ: “Thôi em đừng về, hãy gọi điện báo cho nhà biết, đêm nay em ở chỗ anh, bảo họ không cần lo lắng.”

13. Chương 13

Mưa rơi tầm tã. Giọng nói Tống Vực không nặng không nhẹ, như thể lời đề nghị bình thường. Mục Táp thoáng dờ dẫm. Vài giây sau, cô cúi đầu, nghiêm túc xem xét lời đề nghị của anh.

Quả thật không có gì để cự tuyệt. Dù sao chưa đầy một tháng nữa, bọn họ sẽ chính thức thành vợ chồng.

Tống Vực tươi cười nhìn cô, giơ tay chỉ ngoài cửa sổ: “Cơn mưa này xem chừng kéo dài khá lâu. Lái xe trong thời tiết này rất nguy hiểm. Giờ cũng trễ rồi, em ngủ lại đi. Sáng mai anh đưa em về sớm.”

Mục Táp gật đầu, gọi điện về nhà. Người bắt máy là bà Kiều Tuệ Tuệ. Bà nghe xong, khẽ ‘ừ, ừ’ hai tiếng. Tuy bà không nói thêm gì, nhưng ngữ khí có vẻ xấu hổ.

Cúp máy, Mục Táp vào phòng tắm rửa mặt. Lúc cô ra ngoài, liền thấy Tống Vực trải tấm chăn lông cừu trên sô pha.

“Anh ngủ sô pha, em ngủ trên giường.” Anh nói.

“Anh ngủ sô pha?” Mục Táp nói, “Sợ là không thoải mái đấy.”

Tống Vực chỉ cười khẽ.

Mục Táp ngồi ngay mép giường, chớp mắt một hồi, sau cởi dép, tiến vào ổ chăn, tựa vào thành giường, lặng thinh nhìn Tống Vực.

Tống Vực vốn dài tay dài chân. Nằm trên sô pha phải co ro người lại. Tuy nhiên, anh có vẻ nhanh chóng thích ứng, cả người điềm nhiên như không. Tầm thâm che ngang bụng anh, một tay anh gối sau đầu, tay kia cầm văn kiện, tập trung nghiên cứu. Ngọn đèn tỏa ánh sáng ấm áp, chiếu xuống cơ thể anh, phác họa ngũ quan sắc nét của gương mặt, hàng mi dài cong vút, cung độ mị hoặc của đôi môi, những khớp xương xanh trắng nổi gồ trên mua bàn tay. Không thể không thừa nhận, bề ngoài của anh ‘bồi bổ’ thị giác người nhìn, ngấm bao nhiêu cũng không chán.

Ánh mắt cô chuyên chú dán trên người anh. May mắn anh dồn mọi sự chú ý vào tập văn kiện, ánh mắt không di chuyển nửa phần.

Hồi lâu sau, anh bỗng nhiên buông tập văn kiện, tầm mắt di chuyển tới khuôn mặt cô, bình tĩnh hỏi: “Không ngủ được?”

“Vâng, em chưa buồn ngủ.”

“Muốn tán gẫu?”

“Không cần đâu, anh cứ làm việc đi, đừng để ý đến em. Em chỉ hơi tò mò, cả đêm anh nằm trên sô pha, có thể bị đau mình không?”

Tống Vực khẽ nhú hai đầu mày: “Sô pha quả thực hơi chật.”

.....

Mục Táp tỏ vẻ hào phóng, lấy tay vỗ phần giường bên trái: “Nếu anh không ngại ảnh hưởng sự trong sạch của bản thân, thì lên đây ngủ chung.”

Cô vừa dứt lời, phía dưới vang lên tiếng ‘xoạt’, Tống Vực tức tốc tắt ngọn đèn cạnh sô pha, đứng dậy, leo lên giường.

.....

Thế là hai người ngủ chung.

“Em yên tâm, anh ngủ ngoan lắm.” Giọng nói Tống Vực dịu dàng như dòng nước chảy, “Sẽ không đá em đâu.” Nói xong, tay anh dường như vô tình chạm vào cánh tay cô, “Tay em lạnh quá, để anh tăng điều hòa.”

“Thôi khỏi, em không lạnh.”

“Căng thẳng à?”

“Hơi hơi. Đây là lần đầu tiên em ngủ chung với người khác phái”

Tống Vực xoay người, nhìn cô. Hai người gần trong gang tấc, anh trấn an: “Đừng căng thẳng, anh không động tay động chân với em đâu, ít nhất cho đến ngày cưới của chúng ta. Trừ khi em quá muốn, anh sẽ xem xét.”

“.....” Mục Táp phì cười, chỉ vào mặt mình, “Bộ trông em giống sắc nữ chưa được thỏa mãn nhu cầu à?”

“Không giống. Nhưng có nhu cầu cũng là điều bình thường, em chớ ngượng ngùng.” Anh thò tay, vuốt ve tóc cô.

“Vâng.” Mục Táp gật đầu, ngẫm nghĩ rồi nói, “Em chỉ là ...không quen giường. Ngày xưa, có lần mẹ em dẫn em đến Hải Nam chơi. Dù ban ngày chơi đến mệt phờ người, nhưng buổi tối, em vẫn không ngủ được, luôn mồm than phiền, gối trong khách sạn không có mùi hương giống gối nhà em. Mẹ em nghe vậy, liền ôm em vào ngực, dịu dàng vỗ lưng em, kiên nhẫn dỗ em ngủ. Mãi cho đến hừng đông, em mới chớp mắt được một tí.”

“Hóa ra là thế.” Tống Vực giơ tay, ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô; “Anh cũng có thể dỗ em ngủ.”

Mục Táp nép vào lòng anh, thoáng bối rối vì không biết đặt tay ở đâu. Cô ước thử vài lần, cuối cùng không cẩn thận, chạm phải tấm lưng nóng hầm hập của anh. Phát hiện đặt tay sai chỗ, đang dợm buông ra, Tống Vực bỗng nhiên ôm chặt cô, hai tay anh vòng trụ eo cô, kéo cô kề sát người mình, tay cô tự nhiên không rời đi nữa.

Chóp mũi đối chóp mũi, anh hôn nhẹ bờ môi cô, cười như không cười: “Thật sự phải đến hừng đông, em mới ngủ được ư?”

“Đương nhiên không phải, đó là khi còn nhỏ. Giờ đã lớn xác rồi, sao có thể khoa trương đến vậy?”

“Ừ.” Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước đậu trên mí mắt cô, “Em ngủ ngoan nhé. Thả lỏng toàn thân đi, coi chừng rụng phải ‘địa phương nguy hiểm’.”

Mục Táp nghe vậy, hạ thấp đôi mắt, dè dặt kiểm tra đầu gối phía dưới đụng trúng nơi nào của anh.

“Đương nhiên nếu em quá muốn, anh sẵn sàng xông pha.” Anh gian xảo bỏ thêm một câu.

..... Giận nha, làm như cô đói khát lắm không bằng?

Một đêm ngon giấc, không hề mộng mị.

....

Thời gian trôi dạt đến hừng đông, mưa đã tạnh. Lúc Mục Táp nhập nhèm mở mắt, Tống Vực đã không còn bên cạnh. Cả người cô chiếm gần hết chiếc giường. Tuy tư thế ngủ không đẹp đẽ hay mỹ miều gì, nhưng tay chân đặt ngay ngắn, gọn gàng trong chăn, cũng không chảy nước miếng xuống gối.

Nhìn khắp một lượt, cô thấy Tống Vực đứng trước ghế sofa, tỉ mỉ thắt nơ áo, thao tác nhuần nhuyễn lưu loát, đặc biệt vô cùng tao nhã, lịch thiệp. Anh thắt nơ rất chuẩn, rồi nhẹ nhàng chỉnh lại vạt áo phía dưới, sau đó khoác âu phục bên ngoài. Âu phục phẳng phiu màu xám tro, bao bọc thân thể cường tráng của anh, toát lên vẻ tinh anh trầm tĩnh, nổi bật khí chất thành thực nghiêm nghị.

Mục Táp thường thức ‘khung ảnh đẹp’ đến thất thần. Anh nghe thấy động tĩnh từ phía cô, xoay người, đôi mắt nhuốm ánh quang như tình: “Dậy rồi? Còn sớm lắm, em ngủ thêm đi.”

Buổi sớm tinh mơ, giọng nói người đàn ông đặc biệt trầm khàn, nghe hơi biếng nhác, và lộ ý tứ cưng chiều.....

“Anh thức sớm thế, bận việc à?”

“Sáng nay mới nhận điện thoại, anh có chút việc gấp, cần đến công ty xử lý.” Tống Vực gài khóa nút thắt, “Anh giúp em gọi bữa sáng nhé. Em ăn xong, chờ anh quay lại, rồi anh đưa em về, được không?”

“Không phiền anh đâu, em ăn xong sẽ tự về.” Mục Táp cười rộ lên, khẽ duỗi thắt lưng.

Tống Vực đi tới, khom người, xoa mái tóc rối bù của cô: “Nghe lời nào, nhớ chờ anh về.”

“Ok” Mục Táp giúp anh bẻ lại cổ áo, hài lòng nhìn dáng vẻ của anh: “ Perfect! Anh có thể xuất phát rồi đấy.”

.....

Tống Vực bận đến giữa trưa mới về khách sạn, Mục Táp quả nhiên nghe lời anh nói, ngoan ngoãn chờ anh trở lại. Hai người dùng cơm trưa xong, anh chở cô về.

Mục Táp mang theo tinh thần sảng khoái về nhà. Vừa bước vào cửa, đã nghe tiếng khóc rưng rức của Mục Kiều. Bà Kiều Tuệ Tuệ đang an ủi con gái, còn ông Mục Chính Khang đứng một bên la rầy.

“Sao vậy ạ?” Mục Táp buông túi xách, hỏi.

Kiều Tuệ Tuệ ngán ngẩm thở dài, kể đơn giản tình huống, Nguyên nhân là do Mục Kiều phát sinh mâu thuẫn với vị tổ trưởng trong công ty cô ta thực tập. Sáng nay, vì chút sai lầm, nên Mục Kiều bị vị tổ trưởng phê bình trước mặt mọi người hơn mười phút. Cô ta mất hết mặt mũi, thẹn quá hóa giận, chẳng quan tâm thực tập thức tiệc chi nữa, dùng dùng đón xe về. Trên đường, cô ta gọi điện cho Cảnh Chí Sâm, nhưng gọi hơn mười cuộc, bên kia vẫn tắt máy. Lúc thông điện thoại, Mục Kiều khó nén nổi uất ức, giận cá chém thớt, chỉ trích Cảnh Chí Sâm không quan tâm cô ta. Lúc cô ta cần bờ vai an ủi, anh ta ở đâu. Nếu cô ta xảy ra chuyện không may, chắc anh ta chẳng biết trời trăng mây gió gì hết. Cảnh Chí Sâm vốn đang bận đọc chuyện công việc, không có tâm tình dỗi dành Mục Kiều, chỉ nói qua quýt vài câu. Mục Kiều càng thêm tức giận, ném luôn điện thoại ra ngoài cửa sổ xe.....

“Tôi biết sớm muộn gì cũng thế mà. Trong nhà quen thói kiêu căng, ngạo mạn, giờ ra đường cũng muốn trở thành trung tâm vũ trụ hay sao? Người ta mới nói nặng cô vài câu, cô đã quay đít bỏ đi. Làm công mà còn hơn làm chủ. Nếu cô không sửa đổi, sau này chỉ mình cô chịu thiệt!” Mục Chính Khang trách cứ.

Mục Kiều khóc sụt sùi: “Rõ ràng bà già kia gai mắt con, cố ý hành hạ con. Cả ngày giao cho con đồng việc lật vật, còn bắt con pha cà phê hầu hạ bọn họ. Con đến đây thực tập, chứ không làm tạp vụ trá hình.....”

“Kiều Kiều, mẹ đã dặn bao nhiêu lần rồi, khi ra đời thì phải biết chữ ‘nhẫn’, sao con chẳng chịu tiếp thu lời mẹ thế?” Kiều Tuệ Tuệ cầm khăn tay, giúp con gái lau nước mắt.

“Bà nhìn nó đi. Bà chiều nó cho lắm vào, giờ thấy hậu quả chưa. Lớn già đầu mà hành động thua cả đứa con nít? Mới chịu tí ầm ứ đã ôm mặt khóc bù lu bù loa. Bà nghĩ người ngoài ai cũng giống bà à, suốt ngày chiều theo ý nó?” Mục Chính Khang hai tay vuốt ngực, tức tối trừng mắt nhìn Kiều Tuệ Tuệ.

Kiều Tuệ Tuệ sợ sệt ngậm miệng lại, trong nhà chỉ còn vang vẳng tiếng khóc nức nở của Mục Kiều. Mục Táp đứng một bên, không biết nên nói gì.

Đúng lúc này, điện thoại bàn đổ chuông. Mục Táp đứng gần nhất, liền nghe máy, là Cảnh Chí Sâm gọi.

“Táp Táp, Kiều Kiều có ở nhà không? Anh gọi cho em ấy, nhưng điện thoại không liên lạc được.....”

Mục Táp cầm ống nghe, quay sang nói Mục Kiều: “Cảnh Chí Sâm nè.”

“Chị nói với anh ta em chưa về, nói em chết bên ngoài rồi!” Mục Kiều đang nổi nóng, bạ đâu nói đấy, chẳng buồn suy nghĩ. Cô ta chỉ muốn khiến Cảnh Chí Sâm day dứt, hối hận. Dù là nói dối.

“Chính cô tự gây họa, giờ lại giận chó đánh mèo lên Tiểu Cảnh? Tính tình ‘cực phẩm’ tới độ này, ai chịu nổi cô đây? Đừng tưởng Tiểu Cảnh mãi nhường nhịn, nâng niu cô như trứng hay húng như hoa nhá. Có mà nằm mơ!” Mục Chính Khang mắng nhiếc vài câu, rồi tiến đến chỗ Mục Táp, cầm ống nghe, nói chuyện với Cảnh Chí Sâm.

Gác điện thoại, Mục Chính Khang thở dài xa xăm, vừa lắc đầu vừa lên cầu thang. Tựa hồ nhớ ra điều gì, ông bắt chợt dừng bước, hỏi Mục Táp: “Đêm qua con ở chỗ Tổng Vực?”

“Dạ. Tối qua mưa lớn, lái xe không an toàn, nên con nghỉ ở chỗ anh ấy.” Mục Táp khẳng khái trả lời.

Mục Chính Khang gật đầu, không nói nữa, xoay người lên lầu.

Kiều Tuệ Tuệ và Mục Táp ở lại, cố gắng khuyên bảo Mục Kiều, Mục Kiều khóc đến lả người, khuôn mặt trở nên đỏ ửng.

Lát sau, Mục Táp về phòng, vừa định nghỉ ngơi, di động lại đổ chuông. Màn hình nhấp nháy ba chữ Cảnh Chí Sâm.

Cô không nghe máy. Nào ngờ di động đổ chuông dai dẳng. Người bên kia dường như quyết thi gan với cô. Cuối cùng, Mục Táp ngại phiền, đành ấn nút nghe: “Cảnh Chí Sâm, anh muốn gì nữa?”

“Táp Táp.” Thanh âm Cảnh Chí Sâm lộ vẻ mỗi mệ, “Gần đây, mối quan hệ giữa anh và Kiều Kiều đang căng thẳng. Cô ấy hết nháo rồi lại khóc. Thú thật anh chán nản quá.” Anh ta tạm dừng một tẹo, nói tiếp, “Vừa nãy anh cứ suy nghĩ mãi, tại sao anh và Kiều Kiều trở nên như vậy.”

Mục Táp thờ ơ đáp trả: “Tôi không có hứng bình luận chuyện của hai người, cũng không phải chuyên gia tư vấn tình cảm. Anh tìm sai đối tượng rồi.”

Cảnh Chí Sâm khề khàng thở dài, cười bất đắc dĩ: “Đôi khi anh suy nghĩ. Nếu Kiều Kiều có thể hiểu chuyện bằng một nửa em thôi, thì tốt biết bao.”

“Anh khỏi bao biện. Lúc anh mới quen Mục Kiều, tính cách nó đã thế. Hết thấy đều do anh tự nguyện. Bây giờ, chiếm được người nó xong, anh lại định gỡ quẻ à? Cảnh Chí Sâm, nếu anh là thằng đàn ông, thì nên gánh vác trách nhiệm, nên yêu thương, đối xử tốt với Mục Kiều. Tôi chỉ nói vậy thôi, còn những chuyện khác, anh tự mình hiểu lấy. Và làm ơn sau này, đừng quấy rầy tôi nữa.” Dứt lời, Mục Táp dập điện thoại.

Cô nằm trên giường, trong đầu nhớ tới hình ảnh của Cảnh Chí Sâm và Mục Kiều.

Ngày ấy, cô cùng khách hàng đến hội sở cao cấp để dùng cơm. Trên đường đi toilet, cô đi ngang qua phòng bao ‘thanh quan ngọc châu’. Đúng lúc người phục vụ bưng mâm ra ngoài. Cánh cửa phòng rộng mở, ngọn đèn bên trong soi rõ thân ảnh Cảnh Chí Sâm và Mục Kiều.

Thân hình Mục Kiều bé bỏng rúc sát vào lòng Cảnh Chí Sâm.

Cảnh Chí Sâm cúi đầu, say mê hôn môi cô ta. Bàn tay bọn họ đan lồng vào nhau. Tay còn lại của Mục Kiều ve vuốt vòm ngực Cảnh Chí Sâm. Hai người họ quấn quýt triền miên, bỏ quên tất cả.

Lúc hai bờ môi tách ra, Cảnh Chí Sâm nghiêng đầu, thân thiết thì thầm bên tai Mục Kiều. Mục Kiều mơ màng lắng nghe, lát sau bỗng sáng giọng: “Đừng mà anh”. Cảnh Chí Sâm cười thích thú, lại tiếp tục vờ vò đôi môi đỏ mọng kia....

Mục Táp bản thân đứng bên ngoài. Cả người như bị sét đánh, chết lặng. Cô không tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt. Cảnh Chí Sâm – người đàn ông cô thầm yêu bốn năm. Giờ phút này, anh ta đang ôm ấp, hôn hít em gái cô. Hơn nữa chỉ mấy ngày trước, anh ta còn ‘mặt dày’ chơi trò tình cảm ám muội, ỡm ờ với cô.

Không lâu sau, Cảnh Chí Sâm tự mình tìm tới nhà, ra mắt bố cô và dì Kiều, tỏ ý muốn bắt đầu mối quan hệ nghiêm túc với Mục Kiều.

Giây phút ấy, cô rối cuộc cũng hiểu. Cảnh Chí Sâm đã lừa gạt cô, giấu nhem chuyện của anh ta và Mục Kiều suốt thời gian dài. Người anh ta chân chính thương yêu là Mục Kiều. Còn với cô, anh ta chỉ muốn thỏa mãn thói hư vinh, thói kiêu ngạo của cánh mày râu khi được phụ nữ say mê, theo đuổi. Bốn năm qua, cô cố gắng hết mình, trả giá rất nhiều, nhưng anh ta chưa bao giờ đặt cô trong lòng.

14. Chương 14

Gần ngày cưới, Tống Vực chở Mục Táp đến salon tóc để làm tóc mới. Nơi này tập hợp phần đông các thợ tạo mẫu tóc nổi tiếng. Họ căn cứ vào đường nét khuôn mặt, khí chất và cá tính con người, nhằm tạo ra những kiểu tóc phù hợp nhất với khách hàng.

“Cắt tóc mái nhé.” Người thợ mỉm cười đề nghị.

“Để tóc mái á?” Mục Táp lấy tay sờ chóp mũi. Trong suy nghĩ của cô, tóc mái chỉ thích hợp với các bé gái từ mười lăm tuổi trở xuống, nên do dự hỏi: “Có thích hợp với tôi không?”

Người thợ tạo mẫu hất hất mái tóc trước trán cô, tự tin trả lời: “Tuyệt đối thích hợp.”

Mục Táp ngồi trên sofa màu tím nhung suốt sáu giờ liền, lưng mỏi cổ đau, đờ mình như khúc gỗ. Cuối cùng cũng được ‘đại xá’, người thợ nhẹ nhàng tháo tấm khăn trắng choàng quanh vai cô. Cô sầm soi khuôn mặt mình qua gương. Ô! Có chút xa lạ.

Ngay sau đó, một bàn tay thon dài đặt trên bờ vai cô. Tay kia di chuyển lả lướt trên suối tóc mềm. Tổng Vực cùng cô thưởng thức kiểu tóc mới, cười nhận xét :“Đẹp lắm.”

Lúc trước, tóc Mục Táp dài tới thắt lưng. Hiện tại, cắt đến ngang vai. Mái tóc cô đen óng, suôn mượt, đuôi tóc xõa tung bồng bềnh, tựa như tóc mây của mỹ nhân thời cổ đại. Tóc mái phía trước chấm ngang lông mày, nhìn nhu thuận, đáng yêu, còn trẻ ra vài tuổi.

Ngón tay Tổng Vực lùa sâu bên trong, hưởng thụ sự cọ xát mềm mượt.

“Thật à?”

“Ừ, vừa đẹp vừa dễ thương.” Tổng Vực tán thưởng.

Con gái được khen ngợi, có ai mà không thích. Mục Táp cũng thế, tinh thần như được lên dây cót, cô hài lòng nhìn vào gương, mặt dày tự sướng:“Em cũng thấy vậy. Cắt tóc xong nhìn đáng yêu hơn hẳn, lại trẻ ra mười tuổi.”

Hai người ra khỏi salon tóc, tiện thể ghé vào cửa hàng đồ dùng gia đình ở phía đối diện . Mục Táp trông thấy cái gối ôm hình chú dê con nằm chính giữa loạt gối ôm mang nhiều hình thù. Chiếc gối màu vàng đậm thu hút ánh mắt cô. Mục Táp mỉm cười, cầm lên ngắm nghía. Tổng Vực hỏi thích không? Cô gật đầu, rồi lại phân vân hỏi anh, có trẻ con, nhí nhảnh quá không?

“Quả thực hơi trẻ con.” Tổng Vực đề nghị,“Nhưng nếu em thích, vậy chúng ta mua nó đặt ngay đầu giường.”

Kết quả là, Tổng Vực thay cô quét thẻ, mua cái gối ôm hình chú dê con, cộng thêm chiếc váy ngủ sắc lam nhạt, chất vải mềm tựa bông. Mục Táp tiếp nhận túi đồ từ tay người bán hàng. Trên túi đồ gắn thêm chiếc nơ bướm màu hồng phấn. Trong lòng Mục Táp vô cùng phấn khởi. Không thể phủ nhận, phụ nữ dù bao nhiêu tuổi, thì nội tâm vẫn khó chống cự lại những vật xinh xắn, nhỏ nhắn, đáng yêu.

Cả đời chỉ làm cô dâu một lần, thôi thì cứ thoải mái sắm sửa những thứ mình vừa ý đi.

Hai người tìm một nhà hàng để dùng bữa tối. Ăn xong, Tổng Vực chở cô về nhà. Giao thông trên đường khá thuận lợi. Tổng Vực vừa lái xe vừa cùng Mục Táp tán gẫu. Về tới Mục gia, Tổng Vực chòm người qua, giúp Mục Táp tháo dây an toàn, cười hỏi:“Em hồi hộp không?”

“Có tí, vì là lần đầu tiên em kết hôn mà.” Mục Táp thành thực trả lời: “ Ai cũng vậy cả, lần đầu kết hôn, khó tránh khỏi bất an”.

Tổng Vực gật đầu thấu hiểu, đoạn tốt bụng nhắc nhở cô vợ sắp cưới của mình:“Anh tin tưởng cũng là lần cuối cùng. Xác suất em kết hôn lần hai.... là con số không tròn trĩnh.”

“Sorry, sorry...em run quá nên nhờ lời.”

“ Sau này em chú ý nhé! Nhỡ lời kiểu này...dễ gây tổn thương lòng anh lắm.”

“Dạ.” Hai người cách nhau quá gần, cô phát hiện ngay viền tai phải của anh có nốt ruồi nho nhỏ, màu cà phê nâu nâu. Cô nhin không được, thò tay, chọc chọc tai anh, ngửi khí tò mò“Chỗ này của anh có cái nốt ruồi nè.”

“Thế à?” Tổng Vực đáp,“Anh không biết đấy.”

“Chỗ này nè, gần tóc mai, nho nhỏ giống hạt mè vùng.....” Mục Táp thích thú miêu tả cho anh nghe.

“ Nốt ruồi gợi cảm không em?”

“.....” Cô nàng Mục Táp chỉ còn biết câm nín.

.....

Mục Táp vào nhà. Trong phòng khách, bà Kiều Tuệ Tuệ ngồi trên sô pha, tai đeo máy trợ thính nghe hí kịch. Thấy Mục Táp, bà liền tháo máy trợ thính, cười hỏi:“Về rồi à? Ăn cơm tối chưa con?”

“Dạ rồi .” Tâm tình Mục Táp vui vẻ. Hiếm khi chủ động kể với bà về những món ăn ngon trong bữa tối .

Kiều Tuệ Tuệ tựa hồ không tập trung lắng nghe. Chờ cô nói xong, bà chỉ khẽ gật đầu, rồi chuyển đề tài: “Táp Táp nè, dì hỏi con tí. Lúc trước con làm trợ lý cho Cảnh Chí Sâm ở Duy Cách, ắt hẳn cũng biết ít nhiều về công việc và đời sống của nó. Dì biết với thân phận và điều kiện của nó, cộng thêm tính chất đặc thù của công việc, xã giao nhiều là điều đương nhiên, nhưng không biết nó có hay tiếp xúc với người khác phái không nhỉ?”

Mục Táp ngơ ngác trong thoáng chốc. Vài giây sau, cô lập tức hiểu được ý tứ hàm súc mà Kiều Tuệ Tuệ muốn biểu đạt. Kỳ thực bà muốn hỏi, Cảnh Chí Sâm có lăng nhăng hay không.

Cô dợm trả lời, trên cầu thang chợt vang lên tiếng ho khan của ông Mục Chính Khang. Ông khoác áo gió lông cừu màu nâu nhạt. Tay cầm ấm trà, đi xuống hỏi Kiều Tuệ Tuệ: “Tuệ Tuệ, gói sơn trà trị ho của tôi, bà để đâu mất rồi? Nãy giờ tôi tìm khắp nơi, trong thư phòng, trên bàn, ngăn kéo, giá sách nữa.....chỗ nào cũng không có”

Kiều Tuệ Tuệ nghe vậy liền đứng dậy: “Ôi trời, gói cũ hết rồi, tôi quên lấy gói mới cho ông.” Dứt lời, bà vội vàng đi lấy gói sơn trà mới.

Mục Chính Khang mệt mỏi ho khan hai tiếng, lắc đầu nhấp ngụm trà nóng, nhướn mắt nhìn Mục Táp: “Mới cắt tóc à? Xinh lắm, nhìn cứ như cô học trò nhỏ.”

Mục Táp nở nụ cười: “Bố đừng ghẹo con ạ. Làm gì tới mức đấy.”

“Dạo này, thần sắc của con gái bố ngày càng tươi tỉnh.” Giọng nói Mục Chính Khang rậm rật niềm vui sướng, “Xem ra, tình cảm của con và Tống Vực đang trên đà phát triển thuận lợi.”

“Anh ấy tốt lắm.”

“Thế thì bố yên tâm.” Mục Chính Khang thoáng trầm ngâm, nói, “Táp Táp, hai con phải sống thật hạnh phúc đấy, có thể, bố mới bớt đi nỗi băn khoăn, lo lắng. Chờ thêm một hai năm nữa, Kiều Kiều và Tiểu Cảnh kết hôn, vậy thì đời bố xem như viên mãn.”

“Vâng ạ. Mà bố cũng nên chú ý sức khỏe của mình nhé. Bố đừng thức khuya xem báo cáo nữa” Mục Táp thấy đôi mắt ông vẫn đầy tia máu đỏ, lo lắng lên tiếng khuyên nhủ.

Mục Chính Khang gật đầu. Có lẽ, Mục Táp sắp thành vợ người ta. Sau này, ông không thể thường xuyên gặp mặt con gái, cho nên mấy ngày nay, ánh mắt ông tựa hồ dán chặt trên người Mục Táp. Đôi mắt ông đọng đầy những cảm xúc phức tạp, nhưng ngoài miệng lại không biết nên nói gì. Cuối cùng, ông phát tay, dịu dàng cất tiếng: “Con đi ngủ sớm đi, chú ý giữ gìn sức khỏe đấy.”

Mục Táp về phòng, rửa mặt thật sạch. Vừa ngả mình xuống giường, di động liền đổ chuông báo tin nhắn.

Là tin nhắn của Cảnh Chí Sâm: “Táp Táp, em sắp kết hôn. Thú thật, anh không cách nào bình thản nói hai chữ ‘chúc mừng’ em. Xin em cho anh cơ hội để giải bày mọi thứ. Em biết không? Bốn năm em ở cạnh anh, những việc em làm vì anh, anh thật sự biết ơn tận đáy lòng. Hơn nữa, anh đối với em, không hẳn là không có cảm giác, ít nhất anh từng thích em. Lần anh say rượu... những lời nói và hành động của anh, đều thật lòng thật dạ, không có nửa điểm đùa cợt hay khi dễ em. Và bất kể sau này, mối quan hệ của chúng ta có đi về đâu, thì anh vĩnh viễn không quên những tháng ngày có em làm bạn đồng hành. Cuối cùng, sự hi sinh thầm lặng của em, anh mãi mãi sâu trong tâm tưởng”

Mục Táp đọc nội dung tin nhắn hai lần, mi tâm nhú chặt, nghiền ngẫm một lúc và nhắn trả: “Anh đừng nhắn tin cho tôi nữa. Đừng ép tôi đưa tin nhắn cho Mục Kiều đọc. Lúc ấy, để xem anh thu dọn tàn cục thế nào.”

Lát sau, Cảnh Chí Sâm nhắn lại: “Anh đoán chắc sẽ không. Táp Táp, bốn năm kề cận đủ để anh tường tận con người em. Em là cô gái có trái tim lương thiện, sao nỡ nhắn tâm gây sóng gió, bão táp cho gia đình mình.” Đi kèm tin nhắn là kí hiệu mặt cười đáng ghét.

“Anh thử nhắn thêm một tin nữa coi, rồi sẽ biết tôi có nỡ hay không.”

Gửi xong tin nhắn, cô vút điện thoại qua một bên giường.

Thú thật, trong lòng cô dấy lên sự xúc động mãnh liệt, thôi thúc cô chạy đến căn phòng cách vách, thuật lại đầu đuôi sự việc giữa cô và Cảnh Chí Sâm cho Mục Kiều nghe. Nhưng cô hiểu rõ tính tình Mục Kiều, nếu con bé biết được mọi chuyện, thì trong nhà khó tránh khỏi một phen xào xáo, chỉ sợ ầm ĩ đến mức không thể văn hồi, tình cảm gia đình sút mẻ. Huống chi, cô nhìn ra được, bố cô và dì Kiều rất hài lòng với người con rể tương lai này. Còn Mục Kiều, dù hiện giờ đang giận dữ anh ta, nhưng người sáng suốt đều thấy, con bé si mê anh ta vô cùng tận. Vả lại, hai người đó đã có quan hệ... ‘rối ren’, còn bàn tính đến chuyện mua nhà sống chung. Cô không nên ném đá vào mặt hồ đang yên ả, không khéo lại biến thành kẻ tiểu nhân, ti tiện.

Nhưng nếu Cảnh Chí Sâm còn lì lợm quấy rầy cô, cô sẽ bất chấp tất cả, nói ra hết thấy ọi người vỡ lẽ.

*

Đầu tháng mười, Tống Vực và Mục Táp thành hôn. Hôn lễ tổ chức khá đơn giản, đãi tầm ba mươi bàn. Khách mời chủ yếu là bà con thân thích của hai bên gia đình, bằng hữu thân thiết của Tống gia, và những nhân vật ‘đầu não’ của thương giới.

Lục Tây Dao làm phù dâu. Cả ngày kẻ sát bên cô dâu Mục Táp.

Đúng tám giờ sáng, xe hoa của Tống Vực đậu trước cửa nhà Mục Táp. Lúc anh xuống xe, trên tay cầm theo đóa hoa hồng diễm lệ. Anh nhìn cô trùi mền, nở nụ cười tươi rói.

Tất nhiên, chú rể là một trong hai nhân vật tiêu điểm của hôm nay. Bộ âu phục scabal sang quý tôn lên dáng người tiêu chuẩn và khí chất trác tuyệt của Tống Vực. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, anh mỉm cười với cô.

Sau đó, anh nâng bàn tay phải, ngón giữa chỉ vào huyệt thái dương, dùng phương thức đứng chuẩn quân nhân Anh quốc, tặng cô dâu của mình cái chào đầy phóng khoáng và lãng mạn.

Mục Táp lập tức học theo cách chào của anh. Lục Tây Dao đứng một bên, nhin không được nhắc nhở: “Này này, cô dâu của tôi ơi, làm ơn biểu hiện chút e dè, yếu đuối thực nữ xem nào. Nếu không có tôi kẻ kẻ bên cạnh, thế nào cô cũng nhảy bổ vào lòng chú rể.”

Lần trong mấy anh chàng phù rể điển trai, Tống Vực ôn tồn tiến lên phía trước, tiếp đón cô dâu xinh đẹp.

Ông Mục Chính Khang, bà Kiều Tuệ Tuệ, và Mục Kiều ngồi cùng một chiếc xe, theo sau xe cưới, lái thẳng đến khách sạn. Mục Kiều ngồi nép vào một góc, mặt hầm hầm, rầu rĩ không vui. Cả quãng đường, hình ảnh Tống Vực chiếm lĩnh đầu óc cô ta. Tống Vực – chú rể hoàn hảo nhất Mục Kiều từng thấy. Còn khuôn mặt chị Mục Táp...dạt dào niềm hạnh phúc chân thật. Bọn họ ngọt ngào ôm nhau lên xe hoa. Hình ảnh ấy rung động lòng người, khiến người ta trầm trồ ngưỡng mộ..... Chứng kiến quang cảnh đó, đáy lòng Mục Kiều dội lên cảm giác lạ lẫm. Cụ thể là gì? Cô ta không biết. Cô ta tạm thời lý giải, sở dĩ xuất hiện loại cảm giác ấy, là do ban đầu, người đính ước với Tống Vực là cô ta. Thế mà hôm nay, chị Mục Táp thay cô ta làm dâu nhà họ Tống, nên tâm trạng cô ta có chút bồi hồi, xao xuyến.

“Sao vậy con?” Thấy Mục Kiều đang thơ thơ thẩn thẩn, Kiều Tuệ Tuệ cất tiếng hỏi.

Mục Kiều choàng tỉnh, đáp vu vơ: “À, con cảm thấy ông trời rất ưu ái chị Mục Táp. Mấy hôm nay, trời mưa dầm dề. Hôm qua, tivi dự báo thời tiết, còn nói sáng nay sẽ có mưa phùn. Kết quả....trời xanh nắng vàng. Không biết mai mốt con kết hôn, có gặp may mắn như chị hay không”

Kiều Tuệ Tuệ cười rộ lên: “Mẹ đã bảo mà. Người trẻ tuổi hễ tham gia hôn lễ, sẽ có xúc động muốn bước vào thánh đường thiêng liêng. Tuy con mới hai mươi hai tuổi, song con gái kết hôn sớm một chút cũng không thành vấn đề. Mẹ dặn này, nếu Tiểu Cảnh cầu hôn con, con nên cẩn trọng suy tính, đừng tiếc những ngày tháng tự do rong chơi mà hấp tấp từ chối. Đàn ông tốt như Tiểu Cảnh, trăm nghìn mới có một, con phải biết quý trọng.”

Nghĩ tới thái độ không mặn không nhạt của Cảnh Chí Sâm trong khoảng thời gian gần đây, Mục Kiều tức tối nhăn mi chau mày: “Mẹ có cần ‘dim hàng’ con gái của mẹ đến mức đấy không. Cứ như không bầu vịu vào anh ta, con sẽ héo hon, tàn tạ không bằng. Không có anh ta, vẫn còn khối đàn ông xin chết dưới gấu vảy của con.”

Hai mẹ con tiếp tục lời qua tiếng lại.

.....
Hôn lễ được tổ chức tại khách sạn Thất Tinh ở ven sông thành H.

Trên khán đài, sau khi kết thúc bài phát biểu gãy gọn và súc tích, trong bầu không khí trang nghiêm mà đầm ấm, Tống Vực nắm tay Mục Táp, dịu dàng đặt nụ hôn trân trọng lên mu bàn tay cô. Bên dưới, vài anh chàng tình quái tức thời nháo nhào phản đối, hò hét chú rể không có thành ý. Bọn họ dọa dẫm sẽ cùng hợp sức cướp cô dâu, diễn lại màn cô dâu bỏ trốn theo phiên bản mới.

Tống Vực bó tay với đám người này, đành chiều theo ý họ. Anh nghiêng người, đặt tay lên vòng eo thanh mảnh của Mục Táp. Đôi tay anh từ từ khép chặt, ôm sát sao cô vào lòng, và chậm rãi cúi đầu, chuẩn xác chiếm trọn làn môi anh đào mộng nước, thông thả nhắm nháp vị ngọt đôi môi của cô vợ ‘mới ra lò’.

Âm nhạc du dương dung hoà tiếng vỗ tay vang dội, trái tim Mục Táp rộn ràng những nhịp đập mang tên hạnh phúc. Khoảnh khắc này, khách khứa bên dưới khán đài tựa hồ biến thành bọt nước nhỏ li ti, trôi nổi giữa dòng biển lớn. Biển bao la thuần màu trắng xóa, nhạt nhoà trong ánh mắt cô. Dần dần, đôi mắt đen thẳm mà sáng ngời của người con gái, chỉ chứa chấp bóng hình của chàng trai tuấn tú. Bóng hình ấy dường như len lỏi sâu tận trái tim, thấm nhuần trong dòng máu chảy, khắc nhập dồn dập vào xương cốt cô.

Suốt nụ hôn dài, Tống Vực nhìn Mục Táp đắm đắm. Ánh mắt anh như muốn câu hồn cô, để gắn kết với linh hồn anh tới tận thiên trường địa cửu.

Nhân lúc mọi người lơ đãng, Tống Vực buông lời thì thầm ngay giữa hai bờ môi: “Tống phu nhân, hãy nhớ kĩ. Cả đời này, em chỉ là cô dâu của mình anh.”

Sau đó, âm thanh rì rầm tiêu biến, nhường chỗ cho nụ hôn nồng nàn đắm thiết.

Mục Táp mê đắm trong chiếc hôn tuyệt hảo. Đôi tay cô ghì mạnh trên vai anh, mọi cảm xúc hoàn toàn bùng cháy. Trong đầu cô bỗng xuất hiện ảo giác, dường như họ đã quen nhau từ kiếp nào.

Đoạn thời gian tiếp xúc, cô luôn luôn kìm nén bản thân, chần chừ, không dám tín nhiệm anh. Một lần va vấp, đã tạo thành chướng ngại tâm lí khó chữa. Nhưng giờ khắc này, cô nguyện ý tin tưởng anh, cũng là tặng mình thêm một lần cơ hội.

Còn dưới khán đài, đôi mắt đen láy láy của Mạc Tử Tuyền bất chợt bắn phát tia âm u, bén nhọn.

Tay chị ta đặt trên đùi, siết chặt chiếc ví đính kim cương rạng rỡ. Bởi dùng sức quá đà, góc cạnh của viên kim cương đâm sâu vào lòng bàn tay chị ta, đau buốt. Cơn đau lan tràn trong từng ngóc ngách trái tim.

“Tử Tuyền, ẹ tờ khăn giấy.” Chứng kiến cảnh ngọt ngào, hạnh phúc của đôi trẻ, khoé mắt bà Tống cay cay, lệ nhoà phấp phất đôi rèm mi.

Mạc Tử Tuyền hồi hồn, sự thất thổ thoát tan thành mây khói. Chị ta tươi cười hiền lành, lấy khăn giấy trong ví, tự mình lau nước mắt ẹ chồng.

15. Chương 15

Tống Vực dắt tay Mục Táp, lần lượt đi từng bàn kính rượu. Bởi khách mời đa phần là người có ‘máu mặt’, có địa vị xã hội, nên hành vi của họ tương đối nghiêm trang lịch lãm. Không hoành hạ mấy yêu sách quái đản, đại loại như ép cô dâu chú rể ôm hôn nồng nhiệt, hoặc kì kèo, nhay nhưa chúc rượu cô dâu. Điều đó giúp Mục Táp nhẹ nhõm phần nào.

Thời gian lặng trôi, điểm chín giờ, lúc này, thân thể bà Tống uể oải cực độ, từng tế bào gào thét được nghỉ ngơi. Bà bèn nhờ Mạc Tử Tuyền dìu mình lên phòng nghỉ đã đặt trước. Mạc Tử Tuyền thu xếp xong chỗ ngủ cho bà, ra khỏi phòng, một mình quanh quệ đứng giữa hành lang thênh thang, trống hoác. Chị ta đắm chiêu, thất thần hồi lâu, đoạn bước vào thang máy, ấn nút xuống sảnh tiệc.

Cả sảnh tiệc đắm chìm trong giai điệu dập dìu êm ái của bài hát tình yêu lãng mạn đất Âu.

Ngọn đèn típ tắp trên cao, chói lọi khắp vùng không gian lớn, chiếu xuống đôi má hồng hây hây của nàng dâu kiều diễm. Lục Tây Dao tinh ý rút tờ khăn giấy ướt, Tống Vực thấy thế, bèn bảo: “Đưa tôi.” Anh cầm

khăn giấy, nhẹ nhẹ lau đi giọt rượu vương bên làn môi Mục Táp, miệng cười dịu dàng, ngón tay thon dài sượt qua làn da mịn, và thì thào, “Một không em?”

“Vẫn chịu được.” Dưới lớp váy dài thướt tha, Mục Táp mang đôi giày cưới bó chặt chân. Vừa nãy đi vài bàn kính rượu, dây giày cọ sát gót chân, khiến da thịt tươm máu. Ừ thì đẹp đấy, có điều phải trả giá bằng máu tươi. Về đẹp ‘bá đạo’ kiểu này, Mục Táp đành gờ hai tay đầu hàng.... Vì thế, Lục Tây Dao đỡ cô vô phòng hóa trang thay đôi giày khác.

“Cố gắng tí nha em, gần xong rồi.” Tổng Vực thấp giọng động viên.

“Dạ.”

Anh dùng khăn giấy vừa chạm vào miệng cô, chùi lau mấy ngón tay, sau kéo cổ tay cô, tiếp tục nhiệm vụ dang dở.

Qua hơn ba mươi phút, hai người mới kính xong bàn tiệc cuối cùng. Trong lòng Mục Táp hô hoán hai chữ ‘tự do’, đoạn áp miệng ngay tai Tổng Vực, thì thầm: “Em đi toilet nha, nhịn sắp chết rồi.”

Nói xong, cô vỗ vỗ bàn tay Lục Tây Dao. Lục Tây Dao hiểu ý, nhanh nhẩu túm lên làn váy. Hai người men theo cửa hông, đi vào toilet.

Tổng Vực đương muốn tìm chỗ nghỉ chân, lại có ông khách gọi to tên anh, kêu anh qua uống một ly. Anh vui vẻ gật đầu, bước nhanh qua đấy.

Lúc này, bất ngờ xảy ra sự cố.

Ở bàn tiệc chéo về góc khuất, Mạc Tử Tuyền đang chén tạc chén thù với cậu công tử của Trịnh gia. Cậu công tử này dung mạo tuấn mỹ, tiếng phong lưu phóng khoáng đồn xa. Ban đầu, hai người vốn không cùng bàn, nhưng cậu chàng ngó thấy mỹ nhân u sầu, lặng lẽ uống rượu buồn, lòng cậu liền đập dờn nỗi tiếc thương, bèn lân la tới gần, cởi mở bắt chuyện làm quen.

Bọn họ cùng nhau uống rượu tiêu sầu. Men say thấm thấu lòng người, tâm tư chàng công tử bỗng dưng rộn rạo, tay chân bắt đầu ngứa ngáy, mon men sờ soạng bàn tay trắng nõn của Mạc Tử Tuyền. Mạc Tử Tuyền dùng hành động rút mạnh tay để bày tỏ kháng nghị. Cậu ta bật cười ngỏ ngoãn, thốt lời xin lỗi. Kì thực là lấy lui làm tiến, sau vài lần đẩy đưa, dò dẫm, tay trái cậu ta đã càn quấy dưới bắp đùi Mạc Tử Tuyền, lè nhè mấy tiếng xuân tâm: “Người đẹp, chúng ta tìm chỗ yên ắng, kín đáo hơn đi, thế mới tiện cho việc tìm hiểu sâu sắc.”

Mạc Tử Tuyền tặng cậu chàng nụ cười vô vàn quyến rũ, đôi mắt lúng la lúng liếng, truyền tải đủ đầy nét phong tình vạn chủng, như muốn câu hồn đoạt phách cậu ta.

Công tử Trịnh gia triệt để ngây ngẩn.

Mạc Tử Tuyền tiến sát mặt cậu chàng, nụ cười bỗng chốc đậm đà vẻ khinh khi, miệng rừ rừ âm thanh miệt thị, “Dựa vào cái gì? Khuôn mặt, gia thế hay cái tiếng phong lưu phóng khoáng? Để tôi nói cho cậu nghe nhé... cả ba đều thối hoắc. Chỉ dựa vào mấy thứ bèo nhèo đó, mà muốn tìm hiểu sâu sắc với Mạc Tử Tuyền tôi? Giờ thì tôi đã hiểu, tại sao người đời luôn mồm mĩa mai Trịnh Dương Thịnh thất bại trong việc dạy dỗ con cái, để thằng con biến thành kẻ suy đồi, cận bã.”

Gương mặt Trịnh công tử vì sung huyết mà phình to, đỏ tía. Cậu ta giận run người, đứng phắt dậy, toan ‘tính sổ’ với Mạc Tử Tuyền.

Trong nháy mắt, cả sảnh huyền ảo.

Có người tốt bụng nhắc nhở Tổng Vực bên kia xảy ra chuyện. Tổng Vực nghe vậy, quay qua, thấy toàn thân Trịnh công tử sục sôi lửa giận. Anh khẽ rừ mí mắt, đặt ly rượu xuống bàn, phiến não đi tới đó.

Đương lúc Trịnh công tử dợm nắm tóc Mạc Tử Tuyền, cổ tay liền bị túm mạnh, vừa ngoảnh đầu thì thấy Tổng Vực. Gương mặt Tổng Vực bình tĩnh, nhưng ánh mắt lóe lên tia lạnh cảnh cáo, giữ rịt cổ tay đối phương, cười nhàn nhạt: “Trịnh công tử, tôi kính cậu một ly.” Tay còn lại của anh với lấy chai rượu trên bàn, rót đầy ly thủy tinh, khẽ nâng ly trước mặt Trịnh công tử, sau uống một hơi cạn sạch.

Trịnh công tử rơi vào hoàn cảnh đánh không được, nhưng nhường thì tức. Rất nhanh, khách mời xung quanh tức tốc ủa đến, tíu tít vài câu vô thưởng vô phạt, hồng giải nhiệt bầu không khí gay gắt.

Mạc Tử Tuyền giơ tay lau khóe mắt đỏ hoe, khoan thai đứng dậy, vẻ nhọc nhằn nhắc từng bước chân, thốt lời ôn nhu: “Không có việc gì đâu ạ, chỉ là chút hiểu lầm nho nhỏ. Đã sai thì phải biết sửa, tôi đây chân thành xin lỗi Trịnh công tử, mong Trịnh công tử tha thứ cho hạng đàn bà thiển cận như tôi.” Nói đoạn, chị ta áp hai tay trước bụng, lễ độ cúi đầu.

“Tôi..... Tôi.....” Trịnh công tử ôm đầy bụng tức giận, mắt trợn trừng, như muốn bằm vằm Mạc Tử Tuyền, “Người phụ nữ này, ăn nói hàm hồ!”

Mạc Tử Tuyền khịt khịt hai cánh mũi, nghiêng mặt lảng tránh, nước mắt chực trào nơi khóe mi. Mọi người nhìn thấy bộ dáng diễm đạm đáng yêu của chị ta, lòng trào dâng niềm thương xót. Khách quan mà xét, trước giờ Trịnh công tử có tiếng là hành vi phóng đãng, bậy bạ thành quen. Hôm nay, ắt hẳn là bệnh cũ tái phát, thấy gái đẹp thì hai mắt sáng rõ, tay chân xốn xác chẳng buồn suy nghĩ. Hừ, tình trùng lên não khiến đầu óc mụ mẫm, ghẹo ai không ghẹo, lại to gan ghẹo ngay con dâu trưởng của Tổng gia? Dân thành H chẳng lạ lắm gì người phụ nữ này. Là ‘gái ngoan’ chính hiệu, đẹp người đẹp nết, đoan trang hiền hậu, khiến người yêu người quý. Bấy nhiêu thôi đã đủ đoán, lỗi sai xuất phát từ cậu công tử nhà giàu phóng túng, mượn rượu làm càn, sàm sỡ người ta. Hiện tại, người ta vì cục diện êm đẹp mà nhún nhường nhận lỗi, bắc thang cho cậu ta leo xuống. Nếu cậu ta còn không biết phân biệt phải trái trắng đen, ngoan cố gây sự thì quả thật mất hết gia giáo, tự bôi tro trét trấu lên mặt. Ôi giờ, mới hai mươi tuổi đầu, đã hư hỏng đến độ này, chẳng biết sau này còn ‘khủng bố’ tới đâu?

Một vị lão tướng quân nhìn không vừa mắt tình huống này, bèn mặt lạnh khiển trách, phê bình Trịnh công tử, bắt cậu ta ngậm miệng, nếu không...cút thẳng về Trịnh gia.

Tổng Vực buông tay cậu ta, nở nụ cười thân thiện, ngầm bảo, hôm nay ngày vui, mọi sự nên hóa lành, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

MC trên đài lạnh lợi ứng biến, lập tức giới thiệu: “Sau đây là tiết mục tiếp theo của bữa tiệc, đặc biệt sẽ vô cùng hoành tráng, xin mọi người cho tràng pháo tay ủng hộ.”

Mọi người tuân tự tản ra, Trịnh công tử mất hết mặt mũi, phần uất rời đi, không thêm nán lại.

Mạc Tử Tuyền giương đôi mắt ngọc, lặng thinh nhìn Tổng Vực. Chờ Tổng Vực đi lướt qua người, chị ta nhỏ giọng: “Cảm ơn em đi, em giúp anh giữ lại mặt mũi đấy nhé..... Tổng Vực, em đã thắng. Vì em tự cá với mình, anh vẫn còn bận tâm đến em, nào nhần tâm tro mắt nhìn em bị người khác ức hiếp.” Ánh mắt chị ta lấp đầy tia vui sướng theo từng lời bộc bạch.

Tổng Vực cười cười, tay chắp sau lưng, nhìn chị ta một hồi, rồi đột nhiên nghiêng người, ghé sát tai chị ta, giọng điệu lạnh tanh: “Cô về tra ý nghĩa của bốn chữ ‘tự mình đa tình’ nhá?” Nói xong, anh dứt khoát bước đi.

Mạc Tử Tuyền vén lại mái tóc, tâm tư réo rắt điệu cười nắc nẻ: “Tự mình đa tình ư? Tổng Vực, em đa tình hay là anh trốn tránh, về sau sẽ rõ.”

Đáng tiếc, Mạc Tử Tuyền không hả hê được bao lâu. Bởi vì Mục Táp đã trở lại, chễm chệ đứng cạnh Tổng Vực. Anh dịu dàng giúp Mục Táp vén lại những sợi tóc bay lòa xòa, còn Mục Táp tự nhiên thay anh lau mồ hôi bên thái dương. Hình ảnh ấy chọc thẳng vào mắt Mạc Tử Tuyền, khiến nó đau đầu và nhức nhối. Chị ta xoay mặt đi, nụ cười tan biến, mây mù giăng kín đáy lòng.

*

Đêm nay, đôi uyên ương đặt phòng tân hôn ngay tầng trên khách sạn. Toàn thân Mục Táp rệu rã, Cô gắng gượng tẩy trang khuôn mặt, tắm tấp qua loa rồi nằm nhào ra giường, vừa nằm xuống liền ngủ mê man. Lúc Tổng Vực khoác áo choàng đi ra, khẽ khàng ngắm nhìn mỹ nhân ngủ. Cô ngủ rất say, anh không nỡ đánh thức, đành lắc đầu giúp cô dèm gòn chăn, và....tắt đèn.

Trong bóng đêm, bầu hoa cạnh cửa sổ tỏa hương thơm thanh dịu, xộc vào hai cánh mũi, an ủi giấc nồng say.

Mục Táp nằm mộng, mơ thấy cô bé Mục Táp lúc bốn tuổi, ngoan ngoãn ngồi trước cửa, chờ mẹ đi làm về. Lát sau, thân hình mẹ cô thấp thoáng phía xa xa, cô mừng rỡ, hăm hở chạy ào vào lòng mẹ. Mẹ cười hiền từ, ôm chặt cô, hôn khắp mặt cô, nói: “Hôm nay, Táp Táp của mẹ là cô dâu xinh đẹp nhất.”

.....

Tỉnh dậy, trời đã sáng bạch.

Mục Táp mở to mắt, phát hiện bản thân nằm ngay ngắn trên giường. Cô khẽ nghiêng đầu, đập vào mắt là gương mặt Tống Vực. Gương mặt anh lúc ngủ rất bình an và yên lành. Cô bất giác vươn tay, lướt nhẹ trên hàng mi cong vút.

Nào ngờ giây tiếp theo, Tống Vực đột ngột mở to mắt. May thay cô kịp rút tay về. Nếu không, đã chọc thẳng vào con ngươi đen tuyền.

Ánh mắt anh đen sẫm mà sáng ngời. Lúc anh chuyển chú nhìn cô, như thể xoáy sâu vào tâm hồn cô, và thấu triệt tất cả.

“Ngủ ngon không? Tống phu nhân?” Anh kéo tay cô kê sát môi mình, hôn một cái thật kêu.

“Em nằm mơ thấy mẹ.” Mục Táp cười nói, “Mẹ khen em là cô dâu xinh đẹp nhất, dặn dò em sau này phải thật lòng yêu thương chồng.”

Vừa dứt lời, Mục Táp cảm thấy phi thường kì diệu. Cô có thể điềm nhiên thốt từ ‘yêu’. Từ trước đây chưa từng xuất hiện trong những mẫu đối thoại của họ.....

“Cô dâu xinh đẹp nhất?” Tống Vực cười tủm tỉm, “Vây thì...,” Nói đoạn, anh nhồm người, đè hờ lên cô, dùng ánh mắt miêu tả ngũ quan nhu mì, giọng nói trầm khàn, ẩn vẻ lười nhác, “...để anh ngắm kĩ cô dâu xinh đẹp nhất nào.”

Đôi môi anh mê mẩn mép mắt cô, trượt xuống chóp mũi, cằm, cổ, rồi dừng trước ngực. Đúng lúc này lại xuất hiện chướng ngại vật, thách thức ông xã của Mục Táp. Tay anh trức trắc tháo gỡ chiếc áo con, nhưng mãi vẫn không xong, bèn than phiền: “Nút thắt gì mà phức tạp, rối rắm thế.”

“Tại anh không biết cách tháo đây chứ.” Cô cười trêu chọc, “Ngày thường thấy tay anh tung hoành ngang dọc trên bàn phím, thế mà...lại bị cái nút thắt cồng con gây khó dễ. Lẽ nào, chồng em chỉ là ‘anh hùng bàn phím’ thôi ư?”

Mặt Tống Vực liền bị sị. Hậu quả là.....một cái trở tay chớp nhoáng, kéo theo tiếng ‘phụt’, anh thành công loại bỏ chiếc áo vướng víu. Anh cúi đầu, không chút khách khí ngậm chặt đỉnh đồi tuyết hồng: “Nếu anh thành thực thao tác tháo nội y phụ nữ, phỏng chừng em sẽ lo sốt vó đấy.”

Trời đất như đảo điên, hỗn loạn. Cơ đau đón cùng khoái cảm đánh úp tới, Mục Táp quả thực không chịu nổi: “Anh..... nhẹ một tí.”

Anh say sưa gặm nhấm gò ngực đầy. Nghe cô nói thì chỉ ậm ừ qua quýt. Sau đó, anh thả nhẹ lực, nhẹ nhàng nâng đỡ thắt lưng cô.

Mục Táp hoàn toàn là lính mới trên chiến trường giường chiếu, nên mù tịt cách đáp lại anh. Cô ngơ ngáo nhìn anh vùi đầu vào ngực mình, đôi tay cô chần chừ ôm lấy cơ thể nở nang, rắn chắc.

Thấy Mục Táp phát cơn run rẩy, Tống Vực sợ cô không chịu nổi sức nặng của mình, bèn ôm cô lên, đặt ngồi trên đùi mình. Môi anh cần mẫn gieo trồng ‘dâu tây’ khắp cơ thể cô, tiện thể giàng đôi chân cô ra, đặt ở hai bên vòng hông cường tráng. Tay anh trượt dọc theo sống lưng cô, tìm đến bờ mông tròn lẳn, những ngón tay ác ý vẽ từng vòng tròn đầy ma mị, rồi tiếp tục lần xuống, dò dẫm ‘bến cảng’ cập bờ.....

Lần đầu ‘vào bến’ không được thuận lợi, vì bên trong cô quá chặt, liền từ chối anh theo bản năng. Tống Vực cũng không gấp gáp, anh kiên nhẫn chờ cô thích ứng, và từ tốn tiến công lần hai. May thay, lần này đã thành công. Cập mất anh nheo lại, dịu dàng trấn an cô: “Em đừng căng thẳng, anh sẽ vào thật chậm..... thả lỏng nào em...anh hứa, sẽ không làm em bị thương đâu.” Anh mơn trớn vòng eo cô, dần dần tăng thêm lực đạo, chờ đến lúc cô động tình ẩm ướt, anh bắt đầu ào ạt tấn công. Về ẩn nhẫn hóa thành sự cuồng si, ngang ngược. Phối hợp với động tác suồng sã là giọng điệu ngả ngớn, trêu đùa “Bất ngờ chưa này, nơi đó

của em hoan nghênh anh hết sức nhiệt tình.” Vừa dứt lời, anh hung hăng nhún tới, luân phiên tiến tiến lùi lùi, ngang ngược bá đạo lấp đầy trong cô.

Mục Táp “Ồi” một tiếng, sau đó rướn người, hôn lên mi tâm anh.

Triền miên hồi lâu, mồ hôi giao hòa, da thịt ma sát, thanh âm rạo rức, bỏ quên hết thấy hiện thực nhân gian.

Gian phòng rừng rực cháy lên ngọn lửa đam mê, tới khi sức cùng lực kiệt, hai người mới quay về ‘quỹ đạo’ cũ. Anh cúi đầu sau gáy cô, miệng không ngừng buông lời những nụ hôn vụn vặt, lúng búng hỏi: “Còn đau không em?”

“Hơi hơi.”

“Cho anh xem.” Anh nhướm dậy, chuẩn bị kiểm tra.

“Không được, để em tự làm, anh đừng như vậy.....” Mục Táp quýnh quýng ngăn cản anh.

“Sao em lảm lời thế.” Anh cười rãnh mánh, ve vuốt bàn chân cô, “Anh chỉ muốn kiểm tra, xem có làm em bị thương hay không.”

.....

Kết quả là, anh cầm hộp thuốc mỡ đã chuẩn bị sẵn, cẩn thận giúp cô bôi thuốc.

Bôi thuốc xong, cô nằm trong lòng anh, cười nói: “Anh làm đau em, em phải trả thù lại.” Đoạn, cô há to mồm, cắn phập xuống vai anh.

Anh bế cô đi đến khung cửa sổ, vén tấm rèm che cửa, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài

Thời tiết khá đẹp, khắp không gian như được dát lên lớp áo màu vàng nhạt, ánh kim sáng ngời nhuộm vào đôi mắt họ. Trước sự chứng giám của đất trời bao la, hùng vĩ, Mục Táp nghiêng người, dùng tay miêu tả viên môi Tống Vực, sau hôn lên mi tâm anh bằng tình cảm chân thành, quý trọng.

Trong cơn mộng mị, mẹ đã bảo, cô hãy yêu thương anh thật nhiều. Và cô tin...bản thân mình chắc chắn sẽ làm được.

16. Chương 16

Tống Vực véo yêu khuôn mặt vợ, hỏi: “Em đói chưa?”

“Rồi ạ.”

“Để anh gọi bữa sáng.”

Bữa sáng của khách sạn khá thịnh soạn, khẩu vị Mục Táp rất tốt, nên ăn rất được. Các món cháo, vằn thắn, trứng cuộn kiểu tây, điểm tâm ngọt...món nào cô cũng thử một ít. Trong đó Mục Táp thích nhất món sandwich. Vừa mới cắn một miếng, cô đã tấm tắc khen, đây là sandwich ngon nhất cô từng ăn. Tống Vực thích thú ngắm nhìn cô, đoạn yêu cầu cho anh thử một miếng. Cô đưa qua, anh chọn ngay phần bánh còn dầu răng cô lưu lại, cắn nhẹ, từ tốn nhai nuốt, mỉm cười nói không tồi.

Ăn xong bữa sáng, họ lại đi tới cạnh cửa sổ, lẳng lặng thưởng thức ánh mặt trời rực rỡ. Lát sau Mục Táp ngáp dài một cái, dụi dụi đôi mắt cay xè. Tống Vực kéo tay cô, xoa nhẹ trên đùi mình: “Em mệt lắm à? Về giường nằm nhé?”

Trận chiến kịch liệt, dữ dội lúc nãy đã tiêu tốn toàn bộ thể lực Mục Táp. Bây giờ ăn uống no đủ, tự nhiên chỉ muốn nằm lăn ra giường.

“Thôi khỏi, em dựa vào anh là được.” Mục Táp rúc trong lồng ngực anh, hít hà mùi hương “đặc trưng Tống Vực”, khẽ khàng nhắm mắt. Sau đó, cô phát hiện có chút kì kì, bèn cựa quậy cơ thể, nhưng cái thứ kì kì kia vẫn dán sát người cô. Vài giây sau, Mục Táp mới vỡ lẽ, phì cười, chòng ghẹo anh: “Vừa mới xong chưa được bao lâu mà....Đừng nói với em, bản chất của anh là lưu manh chính hiệu nhá.”

Tổng Vực thản nhiên nắm tay cô, kéo xuống đặt ngay vị trí cứng rắn, nóng rẫy của mình, nhõn miệng cười: “Đây là hiện tượng chứng tỏ phương diện sinh lý của chồng em cực kì tốt, em tập làm quen đi.”

.....

Tuần trăng mật của đôi vợ chồng trải qua ở hòn đảo Santorini.

Hòn đảo tựa như viên minh châu lộng lẫy nằm giữa biển khơi bao la, rộng lớn. Nơi đây đậm đà phong cách đồng thoại của Hy Lạp cổ xưa, và có kiến trúc độc đáo với hai gam màu trắng xanh làm chủ đạo. Đầu đặn hàng ngày, khi kim đồng hồ điểm đúng năm giờ, khắp nơi sẽ rộn ràng tiếng chuông reo. Thương nhân bản địa dùng lửa để mang hàng hóa ra trấn. Trên cổ mỗi chú lửa treo lủng lẳng một chiếc chuông. Theo từng bước di chuyển của chú lửa, tiếng chuông sẽ ngân vang những âm thanh véo von, réo rắt. Đây là nét đặc trưng vô cùng thú vị và lãng mạn.

Kì nghỉ kéo dài suốt sáu ngày, tuy mệt mỏi, song ngập tràn niềm vui.

Lúc trở về, trong hành lí của Mục Táp nhiều thêm những kỉ niệm tuyệt đẹp và ngọt ngào. Buổi đêm, cô thường cùng Tổng Vực ngồi trên bờ cát ngắm cảnh biển. Lúc ấy anh xắn hai tay áo lên cao, dùng dao gọt sạch hoa quả, rồi đút cho cô ăn. Cô xúc động cắn một miếng, vị ngọt đầy rẫy khắp khoang miệng, lan tràn đến tận trái tim.

Còn có, bọn họ ngồi dưới ánh trăng tròn vằng vặc, nhâm nhi món cá nướng thơm lừng lừng. Ăn xong, anh và cô ôm cái bụng no nê, nằm khoèo trên bờ cát. Thật lâu sau, anh nhích đến gần cô, bàn tay luồn dưới chiếc váy dài, mơn trớn những đường cong nuột nà Gió biển lành lạnh thổi ập xuống khuôn mặt cô, tay anh lại nóng như thanh sắt nung, từ từ đốt lửa trên làn da trơn tru, bóng bẩy. Dần dà, dưới bàn tay anh, thân thể ‘nguyên thủy’ của người phụ nữ hiển lộ. Bãi cát không một bóng người, chỉ còn ‘bài hát’ của sóng biển xô bờ cát, là chứng nhân cho đêm tình yêu mặn nồng ân ái. Anh hùng hổ tiến quân, dùng miệng nuốt vào toàn bộ tiếng hô rên của cô, siết chặt hông cô, dùng tần suất và biên độ dữ dội đưa hai người vươn đến đỉnh sóng cuộn trào sáng khoái..... Ánh trăng soi rọi đôi tình nhân, hắt ánh sáng le lói vào đôi đồng tử đen hun hút của người đàn ông, trong đó rục lên hai ngọn lửa tình, thiêu đốt và xé toạc lí trí cùng sự thẹn thùng của người phụ nữ.

Không thể kháng cự, không còn đường lui bước, cũng không có cách né tránh, sự mãnh liệt của anh căng tràn trong cơ thể cô. Thần trí cô lảng lảng, mê mải, vô lực hòa theo tần suất ác liệt của ai kia, để rồi bức phá giới hạn của sự ngại ngùng, băn khoăn. Phóng túng bản thân, chìm mê hoang lạc, đón đầu cơn khoái cảm ‘kinh hồn khiếp vía’. Anh dụ dăng hôn ánh mắt cô, rồi đột nhiên dùng sức rút ra, lật người cô qua, tì tê vùi vùi sát tai cô, từng chút tiến nhập từ đằng sau.

Sau khi kết thúc, Mục Táp đã rời, đơ mình nằm trên cát. Tổng Vực cởi áo ngoài, khoác lên người cô, chơi đùa với mười ngón tay cô. Mục Táp sức cùng lực kiệt, cặp mắt lim dim, đi vào giấc ngủ say. Lúc tỉnh lại, cô thấy mình nằm trên chiếc giường tinh tươm, êm ái. Còn anh...một thân quần áo phẳng phiu sạch sẽ, nghiêm túc ngồi trên sofa, tay ôm laptop, tập trung làm việc. Nghe tiếng động, anh nhướng mắt nhìn cô, mỉm cười: “Em đỡ mệt chưa? Nếu còn thì cứ ngủ tiếp đi.” Dùng một tạo, anh bồi thêm, “Xin lỗi em, vì là tân hôn nên anh hơi mất khống chế. Sau này anh sẽ chú ý hơn.”

Cô nghe vậy, trái tim đập dồn dập, khuôn mặt tức thời nóng nóng, nghiêng người lảng tránh tầm mắt anh, khóe miệng như có như không nhếch nhếch.

Trở lại thành H, hai người về Tổng gia thăm hỏi và tặng quà du lịch cho bà Tổng và Mạc Tử Tuyền.

Mấy ngày nay, Mạc Tử Tuyền bị cảm lạnh, sắc mặt tiêu tụy, hốc hác thấy rõ. Lúc xuống lầu, chị ta ho khan khàn khàn, đành nhờ dì giúp việc lấy khẩu trang cho chị ta đeo vào. Chị ta ngồi xuống sofa, khẽ gật đầu chào đôi vợ chồng son, cố ý lựa khoảng cách khá xa.

Mục Táp tặng chị ta chuỗi vòng cổ bằng trân châu. Chị ta tiếp nhận, vui vẻ nói cảm ơn.

Bà Tổng lo lắng nhìn sắc mặt xanh xao của con dâu trưởng, bật ra tiếng thở dài: “Sức khỏe tệ như vậy, mà con vẫn muốn về thành phố N thăm bà ngoại?”

Mạc Tử Tuyền gật đầu, khàn giọng nói, bất kể thế nào, chị ta cũng phải trở về, bởi vì là lễ mừng thọ bảy mươi của bà ngoại.

“Vậy để mẹ kêu thằng hai lái xe chở con về.” Bà Tổng vỗ vỗ bàn tay Mạc Tử Tuyền, “Nếu không, mẹ sẽ bắt an lằm.”

“Thôi mẹ à, không cần phiền phức thế đâu.” Thanh âm Mạc Tử Tuyền càng lúc càng yếu ớt, tựa như lớp cát bé li ti sắp bị gió thổi bay. Chị ta nhìn thoáng qua Tổng Vực, giả vờ phân vân khó xử, “Tổng Vực còn bận bịu nhiều việc.”

“Bạn đến mấy cũng phải ưu tiên người nhà. Huống chi từ đây tới thành N chỉ mất hai giờ lái xe.” Bà Tổng quay sang Tổng Vực, dặn dò, “Sáng mai, con lái xe về đây chở chị dâu tới thành N, biết chưa?”

Tổng Vực ngồi vắt chéo chân, ôn tồn thưởng thức ly trà nóng. Nghe bà Tổng dặn xong, anh đặt ly trà xuống bàn, cười hỏi Mục Táp: “Sáng mai em có việc gì không?”

Mục Táp lắc đầu: “Không ạ. Anh nghe lời mẹ đi, sáng mai qua chở chị dâu.”

Sự kiện xảy ra trong hôn lễ, Mạc Tử Tuyền bị công tử Trịnh sàm sỡ, cuối cùng còn phải nín nhịn chịu thiệt thòi, chỉ vì giữ gìn cục diện tốt đẹp của buổi lễ. Lúc Mục Táp biết chuyện, trong lòng thổn thức không thôi, vô vàn cảm kích thái độ và cách hành xử tinh tế, khôn ngoan của chị ta. Hiện tại chị ta bị bệnh, song vẫn ráng chịu đựng mọi đau đớn, về thăm bà ngoại nhân ngày ý nghĩa. Tấm lòng hiếu thuận ấy rất đáng cảm phục. Mục Táp cảm thấy không có bất kì lí do gì để khước từ lời đề nghị của bà Tổng.

“Ừm.” Tổng Vực khẽ gật đầu.

Mạc Tử Tuyền nhẹ nhàng rũ mí mắt, trở về dáng vẻ yên tĩnh, lặng thầm cố hữu.

Dùng cơm trưa xong, bà Tổng nhờ dì giúp việc đỡ lên phòng nghỉ.

Mạc Tử Tuyền không ngừng ho khan, uống được non nửa tách trà, cũng xin phép lên phòng nghỉ ngơi trước. Lúc chị ta đứng dậy, đầu óc chóiang váng, đôi chân liêu xiêu, suýt nữa ngã nhào. May thay Mục Táp đứng bên cạnh, nhanh tay đỡ chị ta.

“Chị dâu, không sao chứ ạ?”

“Không sao đâu em.” Mạc Tử Tuyền nhẹ giọng nói, “Cám ơn em.”

“Sắc mặt chị kém quá, để em đỡ chị lên phòng.” Mục Táp đề nghị.

Mạc Tử Tuyền gật đầu, lúc xoay người, ánh mắt chị ta tựa hồ lơ đãng rơi trên gương mặt Tổng Vực, uyển chuyển và kín đáo lưu lại trong thoáng chốc, chơi vơi hàm ý thâm sâu khó đoán.

Tổng Vực cười khẩy, những ngón tay thon dài nhịp nhàng gõ trên mặt bàn.

Mục Táp dìu Mạc Tử Tuyền lên lầu, vào phòng chị ta. Đây là lần đầu tiên cô ‘tham quan’ phòng Mạc Tử Tuyền. Bài trí của căn phòng thập phần thanh nhã. Lọ hoa mã đề đặt cạnh cửa sổ tỏa mùi hương thơm ngát, vấn vít quanh chóp mũi.

“Táp Táp, cho chị xin lỗi. Vì chị mà hôn lễ của bọn em xảy ra chuyện không vui. Em đừng để bụng nhé.” Ngờ ngời Mạc Tử Tuyền đứng dậy về áy náy.

Chị ta muốn nhắc đến sự việc của Trịnh công tử.

“Ôi trời, sao chị lại xin lỗi em. Chị là người bị hại mà, nào có liên quan gì.” Mục Táp vừa nói vừa giúp chị ta ngồi xuống.

“Em không trách chị là tốt rồi.” Mạc Tử Tuyền nở nụ cười dịu dàng từ tận xương tủy, “Nếu không, lòng chị vẫn day dứt không yên.”

Mục Táp đáp lại bằng nụ cười tí tít cả mắt. Cô nhìn ngó xung quanh phòng, tầm mắt bị thu hút bởi khung hình đặt ngay tử đầu giường. Trong khung hình là ảnh chụp của Tổng Hạo và Mạc Tử Tuyền. Phông nền là núi rừng bạt ngàn, xanh mướt. Ảnh mất dưng trên khung hình khá lâu, Mục Táp cảm thấy có điều không thích hợp. Trong ảnh, Tổng Hạo nở nụ cười xán lạn, đôi mắt anh ấy lấp lánh tia sáng hạnh phúc khó nén. Ngược lại, Mạc Tử Tuyền dù cười, nhưng nụ cười kia quá nhạt nhòa, dường như có thể phôi pha, tan biến bất kì lúc nào. Hai tay Tổng Hạo thân thiết ôm eo Mạc Tử Tuyền, còn đôi tay Mạc Tử Tuyền đặt ngay ngắn, quy củ trước bụng, vẻ mặt có chút xa cách và miễn cưỡng.

Mạc Tử Tuyền nhìn theo ánh mắt Mục Táp, bùi ngùi lên tiếng: “Bức ảnh ấy chụp sau khi chị kết hôn với Tổng Hạo. Ngày đó là sinh nhật của anh ấy. Bọn chị cùng nhau leo núi, rồi xin tá túc ở một gia đình nông thôn. Chính người trong gia đình ấy chụp giùm bọn chị bức ảnh này.”

“Thế à, chụp rất đẹp đấy chị.” Mục Táp nói.

Mạc Tử Tuyền thở dài: “Nhưng không ngờ, đó là ngày sinh nhật cuối cùng của Tổng Hạo. Phải thừa nhận, ông bà ta ngày xưa có những câu nói và nhận định vô cùng chính xác. Đời người là tập hợp những chuỗi biến cố vô thường, khó đoán. Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình. Ông trời ban cho thứ gì, chúng ta đều phải chấp nhận, bất kể là buồn hay vui. Trừ việc bình tĩnh đón nhận, chúng ta còn có thể làm được gì?”

Mục Táp không biết nên an ủi chị ta thế nào, cô nghiêng ngẫm và nói: “Chị dâu, có khổ ắt sẽ có may. Biết đâu vẫn còn nhiều thứ tốt đẹp đang chờ chị đón nhận.”

Mạc Tử Tuyền chỉ cười trừ, sau đó nói vòng vo nói vài đề tài, cuối cùng đề cập đến tuần trăng mật của vợ chồng Mục Táp.

“Tổng Vực luôn đối tốt với người nhà.” Mạc Tử Tuyền nói, “Cậu ấy là nhân tài hiếm thấy, khả năng sáng tạo rất cao, lại biết cách kiếm tiền. So với Tổng Hạo chồng chị, ưu tú hơn nhiều.”

Mục Táp chỉ nghĩ đơn giản, Mạc Tử Tuyền đang khiêm tốn, khách sáo với cô, bèn cười nói: “Hình như đâu phải thế. Em nghe mẹ kể, anh cả là người có tư chất tốt, ham đọc sách, thích học hỏi, tìm tòi những điều mới lạ. Còn là người con hiếu thảo, bản tính hiền lành, tốt bụng, được rất nhiều bạn bè quý mến.”

“Thế ư?” Mạc Tử Tuyền cố kìm nén tia bén nhọn lấp ló dưới đáy mắt, trái tim lại âm ỉ nhói đau. Ừ thì Tổng Hạo tốt đấy. Nhưng núi này cao còn có núi khác cao hơn. So với Tổng Vực, Tổng Hạo chẳng bằng một phần mười. Con nhỏ Mục Táp tầm thường này, sao có tư cách sánh ngang cùng Tổng Vực. Chỉ có chị ta... mới xứng với vị trí đó. Tuy trong lòng nhiệt tình rửa sạch, song ngoài mặt, chị ta vẫn trưng ra nụ cười thân thiện, vui lắp sự giả tạo buồn nôn.

Hai bên trò chuyện thêm vài câu, lát sau Mục Táp rời khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cánh cửa.

Mạc Tử Tuyền nằm nghiêng người, nhìn lom lom vào khung hình ngay tử đầu giường. Trong hình, Tổng Hạo cười thật hạnh phúc, như thể thấp sáng mọi thứ xung quanh. Mà nụ cười chị ta... rõ ràng không hề tình nguyện. Chị ta bỗng cảm thấy chướng mắt cực độ, liền với tay quơ đổ khung hình xuống đất. Sau, chị ta mở ngăn kéo, lấy ra cái bóp da, bên trong là tấm ảnh chị ta trân quý- chụp Tổng Vực và chị ta

Nhiều năm về trước, bọn họ đã chụp tấm ảnh này. Lúc ấy chị ta xinh đẹp, đáng yêu. Trên đầu cài băng đô nhỏ nhắn, mặc chiếc váy sắc hồng tươi, chân mang đôi giày được nhập khẩu từ nước Mỹ với số lượng có hạn. Hai tay chị ta ôm cổ Tổng Vực. Thừa lúc đèn flash gần lóe lên, chị ta nghiêng đầu, hôn mạnh vào má Tổng Vực.

Đó là thời gian huy hoàng nhất của cuộc đời Mạc Tử Tuyền, chị ta muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, là đối tượng để các cô gái hâm mộ lẫn ghen ghét. Hai anh em Tổng gia đều xoay quanh chị ta, cưng chiều chị ta hết mực. Mà nay hầu như đã trắng tay. Sao chị ta có thể cam lòng?

Mạc Tử Tuyền nhất quyết không rời Tổng gia. Bởi chị ta hiểu, chỉ cần ở lại Tổng gia một ngày, chị ta vẫn còn cơ hội nói lại tình xưa với Tổng Vực. Quan hệ của bọn họ mãi như sợi dây lò xo không bao giờ đứt đoạn, cơ hội vẫn nằm ngay phía trước.

*

Tổng Vực chở Mạc Tử Tuyền đến thành phố N. Lúc trở về, anh mua cho Mục Táp gói lớn gói nhỏ những thức ăn vặt. Mục Táp vui vẻ ‘đánh chén’, vừa ăn vừa dường như buột miệng hỏi: “Anh có về hơi xa cách, khách khí với chị dâu nhỉ?”

“Vây ư?” Tổng Vực hỏi lại.

“Ừm. Mỗi lần về nhà mẹ, anh không hề trò chuyện với chị ấy, đến nhìn cũng chẳng thèm. Lúc mẹ kêu anh chở chị ấy tới thành N, thái độ của anh miễn cưỡng, gượng gạo lắm.” Mục Táp tò mò, nhích lại gần anh, đem hạt đậu phộng đút vào miệng anh, “Chẳng lẽ chị ấy làm gì sai khiến anh tức giận?”

Không chờ Tống Vực mở miệng, di động Mục Táp đột ngột đổ chuông. Cô buông gói thức ăn, nhận điện. Cuộc điện thoại báo tin tức tốt. Là phòng nhân sự của công ty trách nhiệm hữu hạn chuyên về khoa học kỹ thuật và sinh học điện tới, mời cô đến phỏng vấn.

Nhận được tin mà Mục Táp bất ngờ. Cô vừa gửi CV qua email chưa đầy một tuần, nào ngờ đã nhanh chóng được gọi phỏng vấn. Mục Táp khó nén mừng rỡ, vui sướng nhảy cẫng lên.

Cúp điện thoại, cô bỏ nhào vào lòng Tống Vực, lôi kéo vạt áo anh, thông báo tin tức tốt. Tống Vực mỉm cười, sờ đầu cô: “Em nhớ biểu hiện thật tốt nhé. Có cần anh giúp em mô phỏng buổi phỏng vấn không?”

“Thật ư?” Đôi mắt Mục Táp bừng ánh sáng lấp lánh.

“Đến đây nào vợ. Chồng em có kinh nghiệm phỏng vấn qua n người rồi đấy.” Tống Vực nói.

Mục Táp gật đầu, ngoan ngoãn đứng trước mặt Tống Vực, bắt đầu mô phỏng buổi phỏng vấn. Tống Vực đóng vai thành viên của hội đồng phỏng vấn, thể hiện những kinh nghiệm dày dặn, sành sỏi. Đầu tiên anh yêu cầu cô tự giới thiệu sơ lược, tóm tắt những kinh nghiệm bản thân, kỹ năng làm việc, năng lực chuyên môn, lý do thôi việc ở công ty cũ....

“Em nhớ kỹ, khi trả lời nên lựa những câu lời ít ý nhiều. Đặc biệt nhấn mạnh những ưu thế của bản thân, chức vị mong muốn trong công ty. Tránh lặp lại những điều đã ghi trong bản lý lịch và đơn xin việc. Nếu người phỏng vấn có ý đề cập đến những vấn đề lắt léo, em phải ráng giữ bình tĩnh, từ tốn đối đáp cùng họ, không nên đối chọi gay gắt với họ, sẽ khiến họ phản cảm đấy.”

“Về nguyên nhân từ chức ở công ty cũ, em tuyệt đối không được nói mấy lý do như: không có tiếng nói chung với đồng nghiệp, bị đồng nghiệp xa lánh, hay bất mãn tiền lương quá thấp. Đây là những điều công ty tuyển dụng cực kì dị ứng. Tốt nhất em cứ nói, kế hoạch phát triển mới của công ty cũ không phù hợp với chuyên môn của em.”

“Để lưu lại ấn tượng tốt, em nên có chút sáng ý. Anh lấy ví dụ nhé, có một anh chàng đi phỏng vấn ở công ty chuyên về thiết kế. Anh ta cố ý mang theo cái tã giấy, và dùng tã giấy để ám chỉ, anh ta cực kì nhanh nhẹn trong việc tiếp thu những kiến thức mới.”

Mục Táp vừa nghe chỉ bảo vừa gật đầu lia lịa.

Chờ Tống Vực kết thúc bài giảng dạy, cô cười bẽn lèn, hỏi anh; “ Nếu anh là nhà tuyển dụng, anh có nhận em không?”

“Nếu em dùng sắc đẹp hối lộ anh, anh sẽ cân nhắc”

Cô nàng Mục Táp lần nữa....câm nín.

Đêm trước ngày phỏng vấn, Mục Táp xem dự báo thời tiết, biết được nhiệt độ ngày mai khá thấp. Cô lục lọi tủ quần áo, nhìn thấy cái áo khoác lúc trước Mạc Tử Tuyên tặng, rất thích hợp mặc vào những ngày giá lạnh. Mục Táp quyết định ngày mai sẽ mặc cái áo này. Cô khoác thử bên ngoài, ngắm soi chính mình qua gương. Bàn tay cô nhét trong túi áo bỗng chạm vào đồ vật lạ lạ. Cô lấy ra nhìn, nghiên cứu hồi lâu mới phát hiện là dây đồng hồ màu đỏ sẫm. Tuy đã hỏng, nhưng chất liệu bằng da rất đắt tiền.

Cô có chút nghi hoặc, quyết định tìm một cái hộp bỏ vào, dự định lần sau sẽ hỏi Mạc Tử Tuyên.

Ngày phỏng vấn, Mục Táp phát huy năng lực vượt xa những đối thủ cạnh tranh khác, được ưu tiên tuyển dụng tại chỗ. Lúc rời công ty, Mục Táp tức tốc gọi điện cho Tống Vực báo tin vui. Đầu máy bên kia, Tống Vực nói chúc mừng, hứa buổi tối chờ cô đi ăn cơm. Mục Táp bảo mình muốn ăn lẩu.

Cúp điện thoại, cô nhét di động vào túi xách, tia sáng nơi khóe mắt bắt chợt lướt qua chiếc xe Bentley màu xám bạc quen thuộc.

“Táp Táp.” Chiếc xe chậm rãi dừng trước mặt cô, kính cửa xe từ từ trượt xuống, gương mặt tuấn tú của Cảnh Chí Sâm phản vào đôi mắt cô, “Táp Táp, quả nhiên là em. Anh cứ sợ mình nhìn nhầm. Sao em lại ở đây?”

“Tôi đến phỏng vấn.” Mục Táp lãnh đạm đáp.

Đôi mắt Cảnh Chí Sâm óng ánh nét cười: “Vừa kết hôn đã tìm công việc mới?”

“Ừ.” Mục Táp nói, “Tôi đi trước, tạm biệt.”

“Táp Táp, chờ anh tí” Cảnh Chí Sâm cao giọng, “Em đi đâu thế, để anh chở em nhé.”

“Không phiền anh đâu, ông xã tôi sắp tới rồi.”

Gương mặt Cảnh Chí Sâm tức thời sa sầm, ý cười vơi đi ít nhiều, bàn tay đặt trên vô lăng nổi gồ gân xanh, song anh ta nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, cười nói: “Ồ, ra thế. Mà này, em chờ anh một chút, anh có thứ này đưa em.” Anh ta lục tìm trong xe, đoạn cầm cái hộp đóng gói tinh xảo, bên trên gắn chiếc nơ con bướm, “Bốn ngày nữa là sinh nhật em, anh đã sớm chuẩn bị quà tặng, đang muốn tìm thời gian thích hợp đưa em. Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay chúng ta tình cờ gặp mặt, sẵn tiện anh tặng trước luôn vậy.”

“Không cần.” Mục Táp cự tuyệt, “Quan hệ chúng ta không còn là cấp trên cấp dưới, cũng chẳng phải bạn bè thân thiết gì cho cam. Tôi không thể nhận món quà này.”

“Nhưng anh đã mua rồi. Nếu không nhận thì em cứ quẳng vô thùng rác đi.” Cảnh Chí Sâm cười càng thêm thâm trầm, giọng trêu chọc, “Vật này dành cho phái nữ, anh giữ lại chẳng có ích gì. Táp Táp, đừng tàn nhẫn cô lập anh, đẩy anh ra xa vạn dặm. Dù gì sau này, chúng ta vẫn phải chạm mặt dài dài. Đúng không em? Đây chỉ là món quà mừng sinh nhật, chẳng có ý tứ gì khác, em nhận đi.” Nói đoạn, anh ta vươn tay tới trước mặt Mục Táp, “Em cầm nhanh đi. Chỗ này không cho phép đỗ xe, chậm nữa thì phải nhận hóa đơn phạt đấy.”

Mục Táp theo bản năng lui về sau mấy bước. Khóe miệng Cảnh Chí Sâm liền xuôi xị, cuối cùng, anh ta dứt khoát ném mạnh chiếc hộp về phía Mục Táp. Cô theo phản xạ giơ tay đón lấy. Cảnh Chí Sâm cất tiếng cười sang sảng, nói lớn câu ‘sinh nhật vui vẻ’, rồi lái xe rời đi.

17. Chương 17

Quà tặng của Cảnh Chí Sâm là lọ nước hoa có giá cả bình thường. Xem ra...anh ta đã suy tính cẩn trọng, tránh tạo áp lực và gánh nặng cho người nhận. Lúc còn làm việc ở Duy Cách, Cảnh Chí Sâm vẫn thường tặng quà sinh nhật cho Mục Táp. Như đã nói, anh ta là cao thủ thấu đáo lòng người. Bất kể là màu sắc, kiểu dáng hay phong cách...anh ta đều chọn những thứ cô ưng ý nhất.

Nhưng thế sự xoay vần, hiện tại khác xa quá khứ. Lúc này, khi nhận quà của anh ta, Mục Táp không còn cảm giác tim đập thành thịch, tay chân run cầm cập vì quá hưng khởi. Cô chỉ cảm thấy, đang cầm củ khoai lang nóng phỏng tay, giữ không được mà quẳng cũng chẳng xong. Đắn đo hồi lâu, cô quyết định tạm thời nhét vô túi xách.

Trông thấy quán cà phê gần đấy, Mục Táp đi vào, gọi một ly hồng trà, vừa uống trà vừa xem tạp chí giết thời gian. Hơn hai giờ sau, Tống Vực lái xe tới, đèo cô đi ăn.

Đang ăn lẩu hải sản giữa chừng, cô bạn thân Lục Tây Dao gọi điện, Mục Táp dùng khăn ăn lau sạch ngón tay, đoạn móc di động trong túi xách. Trong lúc vô ý, cô kéo theo lọ nước hoa. Chờ cô cúp điện thoại, Tống Vực xoay xoay tách trà, cười đầy thâm ý, hỏi: “Vừa nãy em đi dạo phố à?”

“Dạ?”

“Anh thấy trong túi của em có cái hộp gì đấy.” Anh nói.

Mục Táp lúc này mới vỡ lẽ, Tống Vực đang nói bóng nói gió về lọ nước hoa Cảnh Chí Sâm tặng. Cô trầm ngâm thoáng chốc, rồi thành thật khai báo.

“Cho anh xem.”

Mục Táp đưa qua lọ nước hoa, anh đón lấy, liếc mắt một lượt. Sau đó, anh nhếch mép cười khẩy, thái độ hờ hững, không hề tức giận: “Em thích mùi hương này?”

“Em quen dùng loại này. Khi thoa lên người sẽ cảm thấy âm ẩm xen chút lạnh lạnh. Mùi thơm thoang thoang, không quá nồng, không quá gắt, vả lại, hương thơm kéo dài rất lâu.” Mục Táp trả lời đơn giản.

Tống Vực gật đầu, đặt lọ nước hoa lên bàn, nhướn mắt nhìn cô: “Tiện thể anh nói luôn, cá nhân anh không thích vợ mình dùng nước hoa do người đàn ông khác tặng. Tuy nhiên, nếu em nói đây là quà sinh nhật, vậy lần này anh nhắm mắt cho qua. Nhưng về sau, anh không muốn xuất hiện tình huống tương tự nữa, OK?”

Mục Táp cắn trúng lát ớt cay xé lưỡi, thêm hơi nóng bốc lên từ nồi lẩu, khiến nước mắt ứa mi. Nghe những lời lẽ đầy dứt khoát của Tống Vực, cô nghiêng đầu, dùng tay dụi dụi hai mắt, đáp, : “Được thôi ạ. Nếu anh không thích, em sẽ ném nó vào thùng rác.”

Tống Vực nhíu mày, từ chối cho ý kiến.

“Em không nói đùa đâu.” Mục Táp nhấp ngụm trà lạnh, hai tay đan một chỗ, trịnh trọng lên tiếng: “Tống tiên sinh, phu nhân của anh cực kì nghiêm túc. Nếu anh không thích, sau này cô ấy tuyệt đối không nhận lễ vật mang tính chất riêng tư của người đàn ông khác. Mà nếu xuất hiện tình huống bất khả kháng, cô ấy sẽ mang về, trình diện với anh, giao quyền xử lí cho anh.”

Tống Vực phì cười, giây phút này, anh cảm thấy Mục Táp vừa thành thực lại vừa lém lỉnh.

Mục Táp thu lại nụ cười, cầm đôi đũa gấp miếng thịt trong nồi lẩu, điềm tĩnh nói: “Bây giờ, em chán ngán những trò ồm ồm, ám muội lắm, vì thế, em nhất định sẽ làm được.”

Bao năm chơi trò lập lờ tình cảm với Cảnh Chí sâm, rốt cuộc, cô thua trắng tay, tự rước lấy nhục nhã, ê chề. Sau lần va vấp ấy, cô đã thề, không bao giờ vướng vào mấy trò đay đũa, đôi co đó nữa. Tình yêu thì phải rành mạch, rõ ràng. Nếu thích thì theo đuổi. Bị cự tuyệt thì nên buông tay, đừng chùng chình, dây dưa mãi. Còn không thương cứ từ chối thẳng, đừng làm tốn thời gian của chính mình và đối phương. Đời người chỉ gói gọn trong vài chục năm ngắn ngủi, qua vài cái chớp mắt là tóc xanh trở thành mái đầu bạc, biết bao nhiêu việc cần chúng ta hoàn thành. Tội gì phải tốn thời gian đi mò kim đáy biển hay bắt trắng trong nước, để theo đuổi những thứ hão huyền, viễn vông?

Huống chi, cô hiện tại đã có chồng, có mái ấm của riêng mình. Điều cô cần làm là vun đắp, giữ lửa cho gia đình đang chấp chững những bước đi đầu tiên trên con đường hôn nhân.

“Có vẻ em từng bị tổn thương rất nặng.” Tống Vực ngửa người ra sau, dựa vào thành ghế, nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu và sáng quắc: “Hãy trả lời thẳng thắn với anh, em đã buông bỏ đoạn tình duyên chưa?”

“Rồi ạ.”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn.” Mục Táp đáp xong liền hỏi vặn, “Hay anh không tự tin vào chính mình?”

Tống Vực bật tiếng cười nhỏ, tay nghịch nghịch chiếc thìa sứ, chăm chú ngắm nghía khuôn mặt bị hơi nước hun đến ửng hồng của cô, trêu ghẹo, : “Em đang nói kháy anh đó hả?”

“Vậy em vứt vào thùng rác nhé?” Cô hỏi.

Anh vờ tiu nguỉu đáp: ” Vứt vào thùng rác thì lãng phí lắm. Thôi giữ lại làm bình xịt thơm toilet đi.”

Xử lí xong nồi lẩu, bọn họ đi về. Vừa ra khỏi cửa quán ăn, đúng lúc một chiếc ô tô trường tơi. Cửa xe mở toan, bốn người đàn ông ăn vận sang trọng lịch lãm bước ra, nói cười vui vẻ hướng tới quán. Ngoài trời nổi cơn gió lớn, Tống Vực giúp Mục Táp buộc lại nút thắt khăn quàng cổ, rồi vờ nhẹ vuốt tóc dài suôn mượt, sau nắm tay cô, cùng bước xuống những bậc thêm đá. Bọn họ chạm mặt bốn người đàn ông kia. Trong đó, một người đàn ông có thân hình cao gầy, nước da trắng tái, cắt tóc đầu đinh kinh ngạo nhìn lom lom Tống Vực. Biểu cảm của anh ta tựa hồ có chút ngoài ý muốn, bước chân thoáng ngập ngừng, gượng gạo ra vẻ tự nhiên nói cười: “Ồ, Tống Vực. Lâu không gặp ông. Nghe nói ông về nước một thời gian rồi, hơn nữa, đã có vợ phỏng?”

Tống Vực lặng thinh nhìn anh ta hồi lâu, cất giọng bình thản: “Đúng vậy. Đây là bà xã của tôi.”

Mục Táp lập tức gật đầu chào anh ta. Đối phương cười đáp trả, tuy nhiên...nụ cười anh ta thân thiện, nhiệt tình quá mức, đậm ra lại có vẻ giả tạo: “Chị dâu xinh đẹp quá.”

“Khi nào rảnh thì tụ họp một bữa nhá?” Người đàn ông nói với Tống Vực.

Tống Vực không nhận lời, cũng chẳng từ chối. lát sau, anh dắt tay Mục Táp, lách qua đám người đó, tiếp tục đi.

“Anh ta là bạn anh?” Mục Táp hỏi.

“Chỉ là ngày trước, bây giờ....tình bạn phai nhạt rồi” Tống Vực lờn ít ý nhiều.

“Tại sao phai nhạt ă?” Mục Táp thắc mắc.

“Xảy ra mâu thuẫn, nên đôi bên mất niềm tin lẫn nhau.” Tống Vực lấy chìa khóa điều khiển, nhả ngay xe của mình, phong độ mở cửa xe cho Mục Táp.

Dễ nhận thấy, anh không muốn tán gẫu với cô về ‘chuyện xưa tích cũ’. Mục Táp cũng không ép hỏi. Cô ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế pho lá, để Tống Vực thắt dây an toàn giúp mình. Cô ngắm kĩ sườn mặt nghiêng tuấn tú của anh, tự nhủ , thân là vợ nhưng hiểu biết của cô về anh....ít ỏi đến đáng thương. Bản tính anh vốn thâm trầm, kín đáo, nên cô đoán chắc, anh sẽ không chủ động tâm sự hay chia sẻ với cô. Nếu cô hỏi, anh cũng sẽ trả lời đấy, nhưng câu trả lời chỉ nghiêng về hình thức bên ngoài, xa vời với với nguyên nhân cốt lõi chủ yếu.

Cô biết anh không phải đề phòng hay nghi ngờ cô, chỉ là anh không đủ thân cận, gần gũi cô.

Người sống nội tâm, ẫn ẫn như anh, một khi tiếp xúc với người mà anh thân thiết, đồng điệu trong tâm hồn, thì tự nhiên sẽ sinh ra niềm khao khát giải bày, chia sẻ hết thảy mọi cảm xúc bị dồn nén, ẫn sâu dưới đáy lòng.

Ít nhất cho đến bây giờ....Tống Vực chưa đặt cô vào vị trí đó.

Dọc đường đi, hai người đều bảo trì trạng thái trầm mặc. Thẳng tới khi chạy đến cửa hàng tiện lợi gần nhà họ, anh mới mở miệng:“Em cần mua gì không?”

Mục Táp trả lời có, cô đột nhiên thêm ăn sữa chua.

Xuống xe, hai người vào cửa hàng tiện lợi. Nhân viên bán hàng cười tươi rói, nói xin chào quý khách. Mục Táp đi thẳng đến tủ đông lạnh phía trong, lấy một lốc sữa chua vị nho, cẩn thận xem hạn sử dụng, thấy ngày sản xuất là hôm qua, cô vừa lòng ôm vào ngực.

Ngoài sữa chua, cô mua thêm mút hoa quả, chocolate, kẹo dẻo có tạo hình gấu mèo, mì ý, mấy gói thức ăn vặt, sủi cảo đông lạnh....kết quả, càng mua càng nhiều. Tống Vực chỉ lấy hai gói thuốc lá, rồi im lặng ‘hộ tống’ cô nàng háu ăn.

Lúc tính tiền, toàn bộ vừa chẵn một trăm năm mươi đồng. Vì đang trong chương trình khuyến mãi, khách hàng mua hơn một trăm đồng, sẽ được tặng món quà lưu niệm là thú bông kích cỡ nhỏ, có nhiều hình dạng.

Mục Táp toan từ chối, Tống Vực chợt cất tiếng hỏi ” Có những kiểu dáng nào?”

Nhân viên bán hàng mở ngăn kéo, lấy ra vài kiểu dáng khác biệt. Trong đó, Mục Táp ấn tượng với chú khỉ bông be bé, cô cảm thấy nụ cười chú khỉ vừa gian gian vừa đáng yêu, nhìn không được, gờ tay vuốt ve lỗ tai nó. Tống Vực hiểu ý, bèn yêu cầu nhân viên bán hàng gói lại.

Cuối cùng, Mục Táp mua linh kính mấy gói thức ăn, và ôm thêm chú khỉ nhỏ về nhà.

“Nhìn trẻ con quá không anh?” Lên xe, Mục Táp chỉ con khỉ nhỏ trong ngực, hỏi Tống Vực.

“Anh cảm thấy nụ cười của nó khá giống em.”

Mục Táp:”.....” Anh này vui tính nhõ? Bộ cô cười nhìn gian giảo lắm sao?

“Nụ cười của cả hai...” Tống Vực cân nhắc dùng từ.” Rất có nội hàm.”

Mục Táp triệt để ngơ ngáo.

Vào nhà, Mục Táp tắm rửa sạch sẽ, thay chiếc áo ngủ, hí hửng ngồi trên sô pha, ăn từng thìa sữa chua. Tống Vực xử lý xong tài liệu công ty, đóng laptop, đoạn tới chỗ cô, xoa xoa đỉnh đầu cô: “Sữa chua ngon lắm hả em?”

Mục Táp gật đầu, xúc một thìa, đưa tới miệng anh. Anh nếm thử, nói vị hơi ngọt.

“Em thích ăn hơi ngọt. Hơn nữa, bên trong càng nhiều vụn nho càng tốt.” Được ăn ngon, biểu hiện hớn hở của Mục Táp hết như con nít.

Tống Vực ngồi xuống cạnh cô, đoạt lấy hộp sữa chua và thìa trong tay cô. Mục Táp định lên án hành vi ‘cướp đoạt’ trắng trợn của anh. Nhưng anh tức thời xúc một thìa, ân cần dí sát môi cô. Mục Táp thoáng nao nao, xúc động há to miệng, hưởng thụ sự phục vụ của chồng.

Thìa nọ nối tiếp thìa kia, anh vui vẻ đút cô ăn, con ngươi đen láy đọng đầy ý cười ấm áp, thể hiện hình ảnh người chồng hoàn hảo.

“Bụng em tròn vo rồi nè, không chứa nổi nữa.” Mục Táp than thở.

“Ừ.” Tống Vực đặt hộp sữa chua lên bàn. Sau đó, anh nhìn cô đắm đắm, mê mải. Dưới ánh nhìn của anh, Mục Táp khó hiểu, đôi má thẹn thùng, dần lóe sắc hồng. Anh hành động chớp nhoáng, đột nhiên áp sát mặt cô, dùng chiếc lưỡi trơn mềm liếm sạch vết sữa chua dính trên chóp mũi đỏ. Trước khi rút về, đầu lưỡi anh còn cố ý đánh vòng vài cái, thấp giọng nói, “Ngon quá, ngon hơn lúc nãy nhiều.”

Người đàn ông này.....

“Được rồi, đi đánh răng rồi lên giường ngủ nào.” Anh chàng nào đó trêu ghẹo vợ xong, rồi lại điềm nhiên như không, đứng dậy, ôm vợ đi vào toilet.

Đêm nay, Mục Táp chìm vào giấc ngủ an ổn, bình yên. Dù đã chà sạch răng, nhưng cô cảm giác, khoang miệng mình vẫn thoang thoảng vị thơm ngọt của sữa chua tươi ngon.

Trước sinh nhật một ngày, Tống Vực hỏi Mục Táp thích quà gì. Cô vắt óc suy nghĩ thật lâu, cảm thấy bản thân chẳng thiếu gì cả, cũng không đặc biệt thích thứ gì: “Em không biết nữa.....Khoan đã, tặng quà là vấn đề của anh chứ, sao lại đùn đẩy cho em? Hừ, anh không có thành ý nhé!”

“Chính em còn không biết bản thân muốn gì, sao anh có khả năng đoán được.” Tống Vực nhẹ nhàng đặt tay trên vai cô, trầm tư hồi lâu, ngập ngừng đề nghị “Hay thế này đi. Anh đưa em thêm tấm thẻ, em cứ quẹt thoải mái. Muốn mua gì thì mua?”

“Tầm thường quá, chẳng mới mẻ gì cả.” Mục Táp phản đối.

Tống Vực chau mày, tự nghiêm ngẫm, đắn đo, cuối cùng hỏi: “Hay chúng ta ra ngoài chơi, được không?”

“Được đấy.” Mục Táp hào hứng, “Chúng ta leo núi nhé, hay dạo quanh hồ, vào mấy khu vui chơi giải trí cũng được, hoặc đi ăn vài món dân dã?”

“Chiều ý em hết.”

Trở trêu thay, ngày hôm sau mưa rơi tầm tã, phá hỏng mọi kế hoạch của họ. Mục Táp ngồi xem phim điện ảnh với vẻ mắt rầu rĩ, chán chường. Tống Vực cần mẫn làm việc như mọi ngày. Đến giữa trưa, cô xuống bếp làm hai đĩa mì trộn, bê lên phòng khách, vẫn thấy anh cắm đầu vào màn hình laptop.

Cô bỗng xót xa cho anh, làm chủ mà cực nhọc có kém gì ai đâu, bèn ân cần nói “Anh ăn xong hãy làm tiếp.”

“Em lại đây.” Tuy nói với cô, nhưng anh vẫn dán mắt vào màn hình, không hề mảy may dịch chuyển.

Mục Táp đi qua, anh thỉnh linh kéo tay cô, ép cô ngã lên người mình. Cô hốt hoảng, sợ tới mức ‘Á’ một tiếng. Còn chưa lấy lại thần hồn, hai bàn tay anh đã vòng chặt eo cô, cố định cô trước vòm ngực rắn chắc, và bảo cô cùng anh chơi game.

“Game gì vậy anh?” Cô tò mò hỏi.

“Đây là game dành cho các cặp tình nhân, chưa tung ra thị trường đâu.” Tống Vực đáp, “Chúng ta chơi thử xem.”

Màn hình xuất hiện hai nhân vật, trên ngực nhân vật nam viết ba chữ ‘Tổng tiên sinh’, còn nhân vật nữ viết ‘Tổng phu nhân’. Hai nhân vật đứng đối diện, nhìn nhau đắm đuối. Tổng Vực bảo Mục Táp chọn một trong hai nhân vật, Mục Táp chọn ‘Tổng phu nhân’, cô vừa mới nhấn nút, ‘Tổng phu nhân’ tức thời lao đến ‘Tổng tiên sinh’, hôn tới tấp lên mặt ‘Tổng tiên sinh’....

Tổng Vực cười khà, nhìn Mục Táp với vẻ mặt như muốn nói ‘Vợ anh nhiệt tình quá’.

Mục Táp chuyển qua điều khiển ‘Tổng tiên sinh’, ‘Tổng tiên sinh’ tức tốc phản công, ôm ghì thắt lưng ‘Tổng phu nhân’, xoay một vòng đứng ba trăm sáu mươi độ, tiếp tục hôn say đắm. ‘Tổng tiên sinh’ vừa hôn vừa giờ tay ấn nút tắt đèn. Màn hình lập tức tối đen như mực.....

Mục Táp há hốc mồm, ngây ngốc nhìn bốn chữ ‘Sinh nhật vui vẻ’ rực sáng trên màn hình.

“Sáng giờ anh ngồi thiết kế trò này à?” Mục Táp cảm động, “Chắc tốn nhiều thời gian và công sức lắm?”

“Vài giờ thôi.” Thanh âm Tổng Vực trầm thấp, lượn lờ quanh tai Mục Táp, như bùa chú mê hoặc lòng cô, “Trò này khá đơn giản, anh táy máy mấy một lúc là ok.”

Chỉ táy máy thôi ư? Táy máy mà có thể tạo ra trò chơi gần như hoàn hảo, chỉ chu hết các mặt, đủ tiêu chí để trở thành game hot. Rốt cuộc đầu óc anh được cấu tạo như thế nào?

“Em thích không?” Anh hỏi.

“Thích lắm ạ.” Cô cười tươi tắn, chan chứa niềm hạnh phúc, “Chồng em thật thông minh. Em rất vừa ý món quà này.”

Tổng Vực cúi đầu, cắn cắn vành tai cô.

Sau khi hai người dùng bữa trưa xong, liền nhận được điện thoại bên Tổng gia, là Mạc Tử Tuyền đích thân gọi đến. Chị ta nói bà Tổng đột ngột té xỉu, bác sĩ riêng đã khám cho bà, chẩn đoán tình hình có vẻ nghiêm trọng, đề nghị đưa bà tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe toàn diện, ngặt một nỗi là bà Tổng kháng kháng không chịu đi. Mạc Tử Tuyền kể lại đầu đuôi sự việc, rồi yêu cầu Tổng Vực: “Anh mau về nhà khuyên bảo mẹ đi.”

Tổng Vực cúp điện thoại, nói với Mục Táp anh phải về bên nhà mẹ gấp. Vì ngoài trời mưa to gió lớn, nên anh bảo cô ở nhà chờ.

Mục Táp muốn cùng anh về, nhưng mưa rơi xối xả, trút nước ào ào, vì thế Tổng Vực nhất quyết từ chối, anh véo nhẹ má cô, nói như dụ dỗ: “Em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

18. Chương 18

Lúc Tổng Vực về Tổng gia, sắc mặt bà Tổng đã bớt tái xanh, nhưng vẫn mệt mỏi nằm trên giường, toàn thân không chút khí lực. Vừa nãy bác sĩ riêng của gia đình đã khám sơ qua, chẩn đoán có nhiều nguyên nhân dẫn tới việc bà đột ngột ngất xỉu, cần đi bệnh viện làm kiểm tra toàn diện, tìm ra nguyên nhân chính xác nhất, song bà Tổng lại nhất quyết không đồng ý.

Từ khi Tổng Hạo tử vong ngay tại bệnh viện, bà Tổng liền hình thành tâm lý sợ sệt, hãi hùng với địa phương đó. Thế nên hơn một năm nay, bà bỏ hẳn việc đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kì.

“Ngày mai con đưa mẹ đi bệnh viện.” Tổng Vực lời ít ý nhiều, nhìn thẳng vào bà nói dứt khoát, “Việc này không cần thương lượng nữa.”

Bà Tổng nghiêm ngặt một lúc, mới gật đầu, tiếp sau miệng bà lẩm nhẩm, dường như đang niệm kinh Phật.

Dì giúp việc bê khay đựng thuốc với bát hoa quả tiến vào, Mạc Tử Tuyền tiếp nhận, tự mình giúp bà Tổng uống thuốc. Động tác chị ta cẩn thận, nhẹ nhàng, đưa bà từng viên thuốc, đợi bà nuốt xong mới đưa viên tiếp theo, chốc chốc lại lấy khăn giấy lau sạch những giọt nước vương trên khóe miệng bà.

Đợi bà Tổng uống thuốc xong, mọi người liền ra khỏi phòng, trả lại không gian yên tĩnh cho bà nghỉ ngơi. Mạc Tử Tuyền bảo dì giúp việc đi siêu thị và đưa dì tờ giấy ghi chép, liệt kê rõ ràng nguyên liệu cần mua.

Đi giúp việc đi rồi, trong phòng khách to lớn chỉ còn Tống Vực và Mạc Tử Tuyền. Tống Vực ngồi trên sofa gọi điện thoại, liên hệ với chủ nhiệm khoa ngoại của bệnh viện nổi tiếng thành H, nhờ chủ nhiệm sắp xếp ổn thỏa cuộc kiểm tra ngày mai.

Mạc Tử Tuyền khoanh tay đứng một bên nhìn anh, chờ anh cúp điện thoại, mới nhẹ giọng hỏi: “Ngày mai em muốn đi cùng mẹ, mai mấy giờ anh ghé?”

“Khoảng tám giờ.”

Mạc Tử Tuyền gật đầu.

Tống Vực đứng dậy, cầm áo khoác giắt trên khuỷu tay, xoay người toan ra về.

“Anh ở lại ăn cơm nha. Em bảo đi giúp việc mua tuyết ngư* rồi, lát nữa em ninh canh, làm thêm vài món anh thích.” Mạc Tử Tuyền thốt lời ôn nhu nín giữ.

*tuyết ngư: Cá tuyết. Một giống cá sinh ở đáy biển xứ lạnh, thịt trắng như tuyết, nên gọi là tuyết ngư. Trong bộ gan nó có dầu là một thứ rất bổ, ta gọi là dầu cá.

“Không cần.” Tống Vực từ chối thẳng thừng, đầu không buồn ngoảnh.

“Sao anh gấp gáp thế? Vì cô vợ mới cưới đang chờ ở nhà?” Mạc Tử Tuyền cất cao giọng, ngữ khí ngập ngừng mỉa mai, “Hay không dám ở chung một chỗ cùng em, sợ phải đối mặt với em ư?”

Bước chân Tống Vực thoát đình trệ.

Mạc Tử Tuyền nhanh nhẩu bước lên, lướt qua thân thể anh, giành lấy chiếc ô đặt trên kệ giày ngay trước cửa nhà, đưa anh: “Bên ngoài mưa lớn lắm, anh cầm đi.”

Tống Vực nghiêng đầu liếc nhìn chị ta, vẫn lặng thinh không nói, chỉ giơ tay lấy chiếc ô. Song Mạc Tử Tuyền bỗng dừng thụt tay lại, cố ý để anh bắt hụt.

“Tống Vực.” Cổ họng Mạc Tử Tuyền bật thanh âm rõ ràng, nhấn nhá từng câu chữ, “Lâm vào hoàn cảnh lúc đấy, lấy Tống Hạo là con đường duy nhất của em. Em không cố ý khiến anh rơi vào tình cảnh khó xử, cũng không muốn làm anh tổn thương. Anh cũng biết hoàn cảnh gia đình em mà, rất nhiều việc bản thân em không thể làm chủ, không có quyền lựa chọn. Tuy bây giờ tất cả đã lỡ làng, nhưng em vẫn muốn nói, từ đầu đến cuối, em không hề yêu Tống Hạo. Trong cuộc hôn nhân ấy, em chẳng khác nào người bị hại.”

Ngoài trời mưa rơi tí tách, nhiệt độ càng lúc càng xuống thấp, ánh mắt rét buốt của Tống Vực hòa cùng thời tiết giá lạnh đông cứng toàn thân Mạc Tử Tuyền.

“Xin anh.....” Mạc Tử Tuyền gắng gượng biểu đạt ý tứ, giọng điệu chất chứa nỗi oán thán, “Đừng chán ghét em, cũng đừng..... bỏ mặc em. Vì có gì em bám trụ Tống gia. Chính anh là người hiểu rõ nhất. Xin anh...đừng chà đạp chút tôn nghiêm cuối cùng của em, được không anh?”

“Chị dâu à, chuyện chị đi hay ở, đó là chuyện riêng của chị, chẳng ai ép uống hết.” Tống Vực lạnh nhạt đáp: “Còn tôn nghiêm ư? Đó là thứ luôn nằm trong tay chị. Nó còn hay mất phụ thuộc cách ăn ở, hành xử của chị đấy. Thêm nữa, đừng mặt dày, tự cường điệu bản thân là người bị hại. Chị tưởng tôi là thằng ngu à, tưởng tôi không biết năm đó, trong đầu chị toan tính những thứ gì hay sao? Sau khi gả cho anh tôi, chị vợ vét biết bao nhiêu là lợi ích, giờ lại mạnh mẽ bảo mình là người bị hại? Hành vi này nên gọi là gì? Vừa ăn cướp vừa la làng phải không?”

Mạc Tử Tuyền giận run người, tức tối nhón chân nắm cổ áo Tống Vực: “Anh nhất quyết phải dùng thái độ khinh miệt, trào phúng để thoái mạ em sao? Em đã nói hàng trăm lần rồi, rằng em không còn sự chọn lựa nào khác. Anh vẫn ngoan cố đổ mọi tội lỗi lên đầu em, anh đối xử tuyệt tình như vậy, thử hỏi có công bằng với em không?!”

“Thế thì...chị muốn tôi dùng thái độ nào đối xử với chị?” Tống Vực cong cong khóe môi, nhưng dưới đáy mắt là một vùng hoang vu, lạnh lẽo. Anh cúi đầu, nhìn chòng chọc vào sắc mặt xám ngoét của Mạc Tử Tuyền, đè thấp giọng, “Hả?”

Mười ngón tay Mạc Tử Tuyền lảng lơ trườn miết trên đôi vai Tống Vực, cặp mắt lúng la lúng liếng, đôi môi trái tim phả ra hơi thở mời gọi thăm thiết, gần như dán sát bờ môi Tống Vực.

“Em muốn tất cả trở về vị trí vốn có của nó, em khao khát ánh mắt anh luôn tồn tại bóng hình em, mong muốn anh vĩnh viễn bên em.”

Tống Vực sa sầm mặt, hất chị ta ra rồi dùng tay phủ sạch cổ áo và hai bên vai, “Chị dâu, làm ơn chú ý thân phận và lời ăn tiếng nói. Đừng hành động như một đứa dở hơi, nói mấy câu hồ đồ tự khiến mình bẽ mặt.”

“Bẽ mặt ư? Đã là gì so với cảm giác phải trở mặt nhìn anh và con nhỏ Mục Táp diễn trò tình cảm mùi mẫn?” Mục Tử Tuyền liền thoáng: “Anh có bao giờ đoái hoài đến cảm nhận của em chưa? Anh thật sự không hề quan tâm đến em nữa? Em không tin. Tống Vực, kì thật chúng ta kẻ tám lạng, người nửa cân thôi. Hiện tại anh cũng dùng hôn nhân để trừng phạt em đấy, đúng không? Chẳng nhẽ anh dám thừa nhận, anh quả thật yêu thương Mục Táp?”

“Chuyện tôi yêu ai hay ghét ai, chưa đến lượt cô xía vô.”

“Anh căn bản không yêu cô ta. Anh chọn cô ta như một người thích hợp đóng vai trò của bà vợ hình thức, cùng anh sinh hoạt qua ngày. Với anh, hôn nhân chỉ là một kiểu ứng phó với gia đình, với xã hội, với sự phát triển tất yếu của đời người.”

*

Mục Táp ngồi một mình chơi trò “Tổng tiên sinh” và “Tổng phu nhân” thật lâu. Lát sau, cô nhận được điện thoại của ông Mục Chính Khang. Ông chúc mừng sinh nhật cô, đoạn hỏi thăm vài câu, sau chuyển máy cho bà Kiều Tuệ Tuệ. Kiều Tuệ Tuệ vui vẻ nói, Táp Táp, chúc con sinh nhật vui vẻ.

Quả nhiên là sinh nhật, có thể nhận được nhiều lời chúc phúc.

Cô đột nhiên nhớ tới mẹ cô – bà Trình Hạo Anh. Nếu bà còn sống thì tốt quá, thế nào bà cũng tự tay làm một cái bánh ngọt, chuẩn bị thêm một bàn đầy ắp thức ăn, nở nụ cười hiền hậu, hân hoan nói :“Mừng công chúa của mẹ thêm một tuổi mới!”

Mục Táp đứng dậy, đi đến cạnh cửa sổ, vén tấm rèm che cửa, ngắm nhìn làn mưa trắng xóa:“Mẹ ơi, bây giờ con gái mẹ sống rất tốt, mẹ không cần lo lắng nữa.”

.....

“Mẹ có thắc mắc con rể của mẹ là người thế nào không? Để con kể mẹ nghe nhé. Ừm...anh ấy rất tốt, không giống tuýp đàn ông mà ngày trước con tưởng tượng. Anh ấy là người sống có trách nhiệm, là người chồng biết yêu thương, chiều chuộng vợ. Đặc biệt, anh ấy thông minh lắm, biết thiết kế trò chơi để con vui vẻ.....”

Sinh nhật hằng năm, Mục Táp đều tìm một nơi yên tĩnh, một mình tâm sự với mẹ. Cô sẽ hàn huyên về những việc trọng đại suốt một năm qua. Quá trình học tập hay công việc của bản thân, tính cách điển hình của bạn bè, kể cả những chuyện linh tinh, vụn vặt trong cuộc sống mà cô bất chợt nhớ tới trong quá trình kể. Vì thế, cô có thể trò chuyện cùng bà rất lâu. Nói một hồi, tâm trạng cô dần tươi tỉnh, phần chần chừ, tựa hồ mẹ thật sự ngồi đối diện với cô, cười mãn nguyện nghe cô kể chuyện.

Tiếng khoá mở cửa vang lên.

Mục Táp ngừng ngay việc trút bầu tâm sự, đi ra phòng khách.

Tống Vực về nhà, tay cầm túi quà nho nhỏ, áo khoác dính lấm tấm nước mưa, trên thái dương và vầng trán cũng ướt ướt.

Mục Táp vội vàng lấy khăn giúp anh lau khô, anh thuận đà nắm tay cô, đặt túi quà vào:“Bánh bơ nướng mới ra lò. Anh nhớ hình như em mê món này.”

Mục Táp kinh ngạc, háo hức mở túi, quả nhiên là món bánh bơ cô mê tít. Cô suýt nữa nhảy cẫng lên hoan hô, kim lòng chẳng đặt, tham lam lấy một khối bánh bỏ vào miệng. Hương bơ thơm phưng phức, hoà quyện vị sữa béo ngọt, thêm mùi thanh dịu của trái cây lan toả nơi đầu lưỡi, hạnh phúc từ khoang miệng len lỏi tận trái tim.

“Ngon thật đấy.” Đáy lòng cô thốt lời cảm thán,“Không ngờ sinh nhật năm nay, em may mắn nhận được nhiều món quà tuyệt vời quá.”

Tống Vực thân thiết vuốt ve đỉnh đầu cô: “Vợ anh dễ dàng thoả mãn ghê, rất dễ nuôi.”

“Đúng rồi.” Mục Táp xem quên bég chuyện hệ trọng, sốt sắng hỏi, “Mẹ thế nào rồi anh? Sức khoẻ vẫn ổn chứ?”

“Chưa rõ nữa. Phải đợi cuộc kiểm tra ngày mai coi sao. Mai anh chở mẹ đến bệnh viện.”

“Ồ! Ngày mai em phải tới công ty trình diện,” Mục Táp bắn khoản hỏi, “Hay là...em xin phép nghỉ nhé?”

Có điều... ngày đầu đi làm đã mở miệng xin nghỉ, thế nào cũng gây ấn tượng xấu.

“Thôi em, có anh và chị dâu đi cùng mẹ rồi, chắc không xảy ra vấn đề gì đâu.” Tống Vực cởi áo khoác vút đại trên ghế, rót ly nước uống.

“Đạ. Nhưng nếu xuất hiện tình huống không tốt, anh nhớ gọi em liền nha.”

“Ừm.” Tống Vực buông ly nước, tới gần Mục Táp, cúi đầu dò xét vẻ mặt áy náy của cô, khẽ bật tiếng cười, “Vẻ mặt của em khiến anh liên tưởng đến chú mèo trong bộ phim hoạt hình ngày bé anh hay xem. Biểu cảm cả hai y chang nhau.” Nói đoạn, anh dịu dàng mơn trớn tóc cô, hưởng thụ xúc cảm mềm mượt. Sau, môi anh ghé sát tai cô, thoát ra âm thanh đầy từ tính, như thể dẫn xuất men rượu nồng, “Sao biểu cảm của em phong phú thế. Tuy lo lắng, nhưng nhìn cứ ngô ngố.”

Mục Táp bĩu môi: “Mẹ đột ngột sinh bệnh, em đang sốt ruột đấy”

Từ khi bà Trình Hạo Anh qua đời vì bệnh tật, Mục Táp dần bận tâm đến thể trạng của những người lớn tuổi. Cô thực lòng cầu mong thân thể bà Tống luôn được khoẻ mạnh.

Tống Vực nghe vậy, thỉnh thoảng nhìn cô hau háu, rồi véo yêu chóp mũi nhỏ, tay anh thuận thể trượt xuống, nâng cằm cô lên, dùng tí lực ép cô hé miệng, lưỡi anh tức khắc xộc vào, ung dung nhắm nháp hương vị tuyệt hảo.

Vì bà Tống đột ngột ngắt xỉu, nên bác sĩ yêu cầu phải nằm viện quan sát mấy ngày. Tống Vực thông qua quan hệ, sắp xếp phòng bệnh cao cấp nhất.

Bởi Mục Táp gia nhập công ty mới nên khá ngỡ ngàng khi tiếp xúc với công việc, cần thời gian làm quen và thu xếp. Mấy buổi đầu, ngày nào cô cũng tan tầm lúc sáu giờ chiều. Ngay cả như vậy, cô vẫn ráng tranh thủ thời gian nghỉ trưa đi thăm mẹ chồng.

Lúc cô đến, Mạc Tử Tuyền đang ngồi bên giường, bón cơm cho bà Tống. Bà Tống thấy Mục Táp, nhoen miệng cười, đón đả tiếp đón.

Mục Táp hỏi han tình trạng sức khoẻ của bà. Bà nói không sao cả, hết thấy đều bình thường, là do Tống Vực thích làm lớn chuyện, rầm rập nghe theo lời bác sĩ, ép bà nhập viện quan sát. Bà không lay chuyển được thẳng con cứng đầu ấy, đành tự nhủ, quên đi, nằm viện thì nằm viện, mấy ngày sẽ trôi qua nhanh thôi. Để tụi nhỏ an tâm, bà tạm nhân nhượng vậy.

“Em ăn chưa?” Mạc Tử Tuyền mỉm cười, hỏi Mục Táp, “Chị có ninh canh, hương vị cũng không tệ, em uống một bát nhé?” Không đợi Mục Táp đối đáp, chị ta liền đứng dậy, múc bát canh trong cà mèn, đưa Mục Táp.

Mục Táp vì tiết kiệm thời gian chạy tới đây, chỉ ăn qua quýt ổ bánh mì trong taxi. Hiện giờ, bụng rỗng rêu rất biểu tình, có bát canh nóng thì còn gì bằng. Cô cảm kích tiếp nhận, nói cảm ơn.

Hương vị tuyệt vời, mùi thơm vẩn vít quanh chóp mũi, rót xuống dạ dày khiến cả người ấm áp, bất tri bất giác, Mục Táp đã uống sạch bát canh ngon. Lát sau, cô ngại ngùng đứng dậy: “Chị ơi, em đi nhờ toilet chút.”

“Trong kia đấy em.” Mạc Tử Tuyền chỉ gian phòng nhỏ phía trong.

Mục Táp xoay người, bước nhanh vô toilet.

Tiếng gõ cửa vang lên, y tá đẩy xe dụng cụ tiến vào, tiêm thuốc cho bà Tống. Mạc Tử Tuyền khách khí nói: “Phiền toái chị quá, mạch máu của mẹ tôi rất nhỏ, hơi khó tìm.”

Cô y tá cười nói: “Bác Tổng, cô con dâu này của bác thật khiến người khác phải ước ao, ghen tỵ đấy. Bác xem xung quanh đây, bệnh nhân nào cũng tìm hộ lí chăm sóc, chỉ có con dâu bác nhất quyết không rời hộ lí, tự mình ngày đêm túc trực tại bệnh viện, săn sóc bác từng bữa ăn giấc ngủ. Tụi con nhìn mà ngưỡng mộ quá. Người đâu mà đẹp người đẹp nét, mười phần vẹn mười.”

Bà Tổng cười hòa ái: “Đúng vậy, có được mấy nàng dâu tốt là phúc phần của tôi.”

Y tá vừa tiêm thuốc vừa tán gẫu với Mạc Tử Tuyền: “Lát nữa tan tầm, chồng chị có ghé qua không?”

Vừa vặn, Mục Táp bước ra. Cô y tá nghe tiếng động, bèn ngược mắt nhìn, vẻ nghi hoặc tức thời xuất hiện.

Mạc Tử Tuyền nhìn thoáng qua Mục Táp, đoạn thu hồi ánh mắt, chủ động giải thích: “Chị nhầm rồi. Người đó không phải là chồng tôi, là em chồng mới đúng.”

Bà Tổng lập tức giới thiệu: “Đây là con dâu thứ của tôi. Con bé rất ngoan hiền, hiếu thuận.”

Mục Táp đi tới, ngồi xuống, khẽ gật đầu chào cô ta, rồi giúp bà xoa bóp cánh tay.

Cô y tá cười xòa, nói xin lỗi vì mình hiểu nhầm.

Tiêm thuốc xong, cô y tá đẩy xe đi. Mạc Tử Tuyền bón bà Tổng uống thuốc, nói với Mục Táp: “Sắp đầu giờ chiều rồi, em mau về công ty đi. Chỗ này đã có chị, em không cần lo lắng.”

Mục Táp ngẩng đầu, nhìn đồng treo tường, gần một giờ, còn nán ná thì sẽ trễ mất. Cô bèn dặn dò bà Tổng vài câu, hứa trưa mai đến thăm bà, rồi mới cầm túi xách đứng dậy.

Di động trong túi đúng lúc đổ chuông, cô lấy ra xem, là Tổng Vực gọi. Nhận máy, anh hỏi cô đang ở đâu.

“Dạ. Em đang ở bệnh viện, giờ về công ty nè.” Mục Táp vừa nói chuyện vừa mở cửa, “Được rồi, được rồi, em sẽ cẩn thận mà. Gồm, làm như em là con nít không bằng.” Cô quay đầu, dợm vẫy tay chào Mạc Tử Tuyền, nhưng ngoài ý muốn, phát hiện vẻ mặt chị ta rất khác lạ.

Tuy nhiên ngay giây tiếp theo, Mạc Tử Tuyền tức tốc điều chỉnh cảm xúc, khẽ gật đầu, dùng khẩu hình nhắc nhở cô đi đường cẩn thận.

Mục Táp ra khỏi bệnh viện, đón taxi về công ty. Ngồi trên xe, cô gác tay trên thành cửa, định chớp mắt vài phút. Nhưng chẳng biết thế nào, vừa khép hai mắt, tâm trí cô liền ào ạt hiện lên thần sắc khi nãy của Mạc Tử Tuyền. Cô trông thấy rõ, ánh mắt chị ta lóe tia chán chường, hất hủi. Sắc mặt dữ dằn như thể về méo mó của mấy kẻ chơi đùa ngải, dùng kim ghim vào hình nhân. Chẳng nhẽ cô nhìn nhầm?

Xác suất nhìn nhầm rất thấp, khoảnh khắc đó.... Về mặt Mạc Tử Tuyền hệt như hình ảnh của cảnh phim quay chậm, tái hiện trong trí nhớ cô.

Lạnh lùng, tàn ác...Biểu hiện như với kẻ thù không đội trời chung. Nhưng khi cô đương bàng hoàng, tất cả liền tan thành mây khói. Một khuôn mặt thanh lệ tuyệt trần, từ ái dễ gần lại phản vào mắt cô.

Rốt cuộc là sao đây? Là cô quá nhạy cảm, hay cô đã vô tình đắc tội Mạc Tử Tuyền.

19. Chương 19

Bác sĩ chẩn đoán bà Tổng bị xuất huyết não, sau khi trải qua đợt trị liệu, bệnh tình tạm thời được khống chế. Mọi người dần an tâm hơn.

Bà Tổng không quen nằm viện. Bà chê không khí nơi đây ngột ngạt, bí bưng quá. Suốt ngày bị tra tấn bởi mùi thuốc sát trùng gay mũi. Buổi tối thì liên tục mất ngủ vì không quen giường, nên bà khăng khăng đòi xuất viện. Tổng Vực hỏi ý chủ nhiệm khoa, nhận được lời đảm bảo của ông ta, mới đồng ý với bà.

Ngày bà Tổng xuất viện, Mục Táp tranh thủ giờ nghỉ trưa chạy tới bệnh viện. Cửa phòng bệnh chỉ khép hờ, cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, đập vào mắt là hình ảnh:

Bà Tổng ngồi xe lăn, Tống Vực khom người, phủ tấm thảm lông cừu màu trắng lên đùi bà, đoạn nhổm dậy tìm áo khoác. Song Mạc Tử Tuyền nhanh tay cầm sẵn áo khoác đưa qua cho anh. Anh nhận lấy, đương muốn mặc vào, Mạc Tử Tuyền bỗng đứng dụi dãi lên tiếng: “Cậu đợi chút”. Chị ta áp sát lại, dè dặt giúp anh chỉnh sửa ngay ngắn, kín đáo biểu lộ sự thân mật vượt ngưỡng. Tống Vực hơi cúi đầu, nhìn hành động của chị ta. Mạc Tử Tuyền ngược đôi mắt sáng đẹp, điềm nhiên đón nhận ánh mắt anh.

Mục Táp lẳng lặng quan sát họ, qua hồi lâu mới giơ tay gõ cửa .

Tống Vực xoay người lại, trông thấy Mục Táp, vẻ mặt anh tựa hồ hơi ngạc nhiên, ngoài ý muốn:“Táp Táp, tối qua anh nói rồi mà. Em cứ lo việc của mình đi. Ở đây đã sắp xếp ổn thỏa.”

Mục Táp cười cười:“Hôm nay công việc không nhiều. Chưa đến mười một giờ, đồng nghiệp đã đi dùng cơm hết. Thời gian nghỉ trưa dài hơn mọi ngày, em rảnh rồi nên đến đây, xem có việc gì cần phụ không.”

Mạc Tử Tuyền lặng thinh thu tay, đứng nép một bên, nở nụ cười thân thiện:“Táp Táp, cảm ơn em nhiều .”

“Chị nói thế khiến em ngượng lắm. Đây là việc nên làm mà.” Mục Táp bình thản đối đáp.

Lát sau, cô y tá vào phòng, gọi Mạc Tử Tuyền đến phòng y tá làm thủ tục xuất viện. Mạc Tử Tuyền gật đầu, nhanh chóng đi theo cô ta.

Mục Táp định giúp bà Tống thu dọn quần áo hay vật dụng này nọ. Song bà Tống cười nói không cần. Tối qua, Mạc Tử Tuyền đã chuẩn bị hoàn tất mọi thứ, gói gọn trong ba cái túi, giờ chỉ chờ lấy thuốc là ra về luôn. Mục Táp gật đầu, mí mắt khẽ rũ, thầm nhủ, có Mạc Tử Tuyền ở đây, cô chính xác chẳng có việc gì để làm.

Tống Vực rót ly nước ấm đưa Mục Táp. Cô tiếp nhận, uống một ngụm, rồi cầm ly trong tay, ngược nhìn bà Tống, ngữ khí tích tụ ray rứt:“Mẹ, lần này mẹ sinh bệnh, con lại không có thời gian đỡ đần chăm sóc, cũng chẳng giúp ích được gì. Con thấy áy náy quá.”

“Con bé này, vợ va vợ vắn.” Bà Tống xua tay,“Người phải áy náy là mẹ mới đúng. Không biết giữ gìn sức khỏe, liên lụy mấy đứa, khiến tụi bây lo lắng không yên, còn tốn thời gian chăm sóc bà già này.”

“Mẹ trăm ngàn lần đừng nghĩ vậy. Người lớn tuổi thì thân thể xuất hiện vài triệu chứng bất ổn là chuyện bình thường. Đây là việc chúng ta không thể kiểm soát. Lại nói, thân là con cháu, tụi con phải có bổn phận săn sóc, chăm lo ẹ.”

Tống Vực nhân cơ hội đi tới, vỗ vỗ sau lưng Mục Táp, tỏ vẻ tán thành:“Táp Táp nói đúng đấy mẹ. Cũng do ngày thường tụi con lơ là, không chú ý quan tâm mẹ nhiều hơn. Sau này, tụi con sẽ rút kinh nghiệm.”

Bà Tống hài lòng, cười híp cả mắt.

Mạc Tử Tuyền làm thủ tục xong quay về, giúp bà Tống choàng khăn quàng cổ, và bón thêm nước ấm.

“Lần này thật sự cảm ơn chị dâu rất nhiều. Chị đã tận tâm tận lực trông nom mẹ. Nhìn chị mà em tự cảm thấy xấu hổ.” Mục Táp ngượng ngịu và chân thành bày tỏ.

Mạc Tử Tuyền vắn nắp bình giữ nhiệt, thả chai nước vô, tươi cười đáp trả:“Không có gì đâu em. Từ lâu, chị đã xem mẹ như mẹ đẻ của mình. Lúc mười mấy tuổi, mẹ nhận chị làm con nuôi. Từ đấy, chị luôn bên mẹ như hình với bóng. Vì thế, chị hiểu tường tận tính cách và thói quen của mẹ, nên để chị chăm bẵm mẹ là hợp lý nhất, đối người nào cũng không ổn.”

Mục Táp lặng thinh nghe chị ta nói, vẻ mặt dần dần chiu.

Tống Vực lái xe chở bà Tống và Mạc Tử Tuyền về Tống gia, rồi đưa Mục Táp tới công ty. Dọc đường đi, Mục Táp luôn bảo trì trạng thái trầm mặc, tầm mắt thủy chung hướng bên ngoài cửa kính, mơ màng như có điều tư lự.

“Nghĩ gì thế em?” Tống Vực thấy cô thơ thơ thần thần, bèn lên tiếng hỏi.

“Không ạ.” Mục Táp ngửa người ra sau, dựa thành ghế, thở dài một hơi và nói, “Xem ra, em cần học tập chị dâu rất nhiều..... Anh nói thử coi, sao chị ấy lại hoàn mỹ đến thế nhỉ?”

“Chị ta quả thực làm rất tốt. Tuy nhiên, em không nên tự tạo áp lực, cũng đừng so sánh hai người với nhau. Mỗi người đều có ưu và khuyết điểm riêng. Đừng căng thẳng hay khấn trương quá, mẹ không so đo, tính toán mấy chuyện nhỏ nhặt đâu. Theo anh thấy, mẹ cũng rất thích em.”

Mục Táp gật đầu, nghiêng mặt ngắm anh. Vừa vặn, anh cũng đang nhìn cô. Đôi mắt anh nhàn nhạt ý cười, vẫn nét thông dong, bình thản cổ hủ, không thêm bất kì cảm xúc dư thừa. Mục Táp bỗng nhớ tới ánh mắt chán ghét ngày ấy của Mạc Tử Tuyền. Và hôm nay nữa, khi chị ta nói chuyện với cô, giọng điệu cơ hồ ẩn chứa sự bài xích.

Cô đã xác định. Ngày ấy, bản thân không hề bị ảo giác. Mạc Tử Tuyền quả thực không thích cô.

*

Ngày chủ nhật, trời xanh nắng vàng, vì bù đắp hôm sinh nhật Mục Táp, Tống Vực quyết định bỏ bê công việc một ngày, chở Mục Táp đi chơi.

Mục Táp muốn đi dã ngoại. Tống Vực liền chở cô tham quan đồi chè và leo núi.

Xe tiến vào khu chè yên tĩnh, thanh mát. Hương chè dịu dịu thoảng theo làn gió vờn quanh chớp mũi. Bầu không khí trong lành khiến tinh thần Mục Táp khoan khoái. Hai tay cô gối sau đầu, ngắm nghía quanh cảnh xanh mướt bên ngoài cửa kính, lười nhác nhấp dài một cái.

Thu sơn như trang, đông sơn như thụ*. Nhưng nơi đây luôn bao phủ một màu xanh rì, cỏ cây mơn mớn muôn nơi, khí trời sạch trong, ướt át, ngập tràn hơi thở mùa xuân.

*Bốn câu đầy đủ là: Xuân sơn đậm dã nhi như tiểu. Hạ sơn thương thúy nhi dục tích, Thu sơn minh tịnh nhi như trang. Đông sơn thâm đậm nhi như thụ. Đây là “Sơn xuyên huấn” của Quách Hi thời Tống.

Mục Táp hăm hở cầm máy ảnh, chụp liên hồi phong cảnh bên ngoài. Chụp phong cảnh chán chê, cô đổi khẩu vị, quay sang chụp ‘trai đẹp’. Tống Vực mỉm cười tự tin, mặc cô loay hoay chụp mọi góc độ.

“Tống Vực, anh chụp hình ăn ảnh lắm đấy.” Mục Táp phơn phớt ngắm soi những bức ảnh. Khí chất anh cao quý, mặt mày tuấn tú, phong thái ung dung, “Em đăng hình anh lên blog, được không?”

“Tùy ý em.” Anh đồng ý một cách hào phóng.

Mục Táp nói là làm, ngay lập tức khoe hình chồng lên blog riêng. Vài phút sau, ý kiến phản hồi ùn ùn kéo tới. Dĩ nhiên, cô bạn thân Lục Tây Dao đời nào chịu đứng bên lề cuộc vui. Cô nàng ghi: Tổ hãm mộ cậu chết mất, đêm nào cũng được ôm trai đẹp ngủ.

.....

Rất nhiều ment hỏi: “Ôi, soái ca này là ai đây?”, “Là bạn trai của chủ nhà à?”

Cảm giác này....cực kì tự hào. Mục Táp hí hửng, đăng thêm một bức ảnh. Lần này, dưới bức ảnh, cô chú thích thêm dòng chữ tiếng Anh: He is my mr right.

Xuống xe, hai người tay trong tay cùng leo núi. Lên giữa lưng chừng núi, nhìn thấy quán ăn dân dã nổi tiếng, họ đi vào, lựa ngồi vị trí cạnh cửa sổ. Theo gợi ý của người phục vụ, họ gọi các món: canh cá nấu quế, gà hương trà, củ sen chiên, tôm rim, gân bò kho tàu và đĩa rau xào.

Trong lúc chờ thức ăn, Mục Táp cảm thấy nhàm chán, hai mắt bèn dáo dác ngó xung quanh, trông thấy chiếc chuông gió treo trên đỉnh đầu. Chuông gió có hình cái đầu thỏ, tua dây rủ xuống lại giống củ cà rốt, nhẹ nhàng lắc lư, lay động theo ngọn gió, réo rất tiếng chuông ngân, nghe khá vui tai.

Tống Vực lặng thinh ngắm nhìn Mục Táp, anh phát hiện cô luôn biết cách tự tạo niềm vui ình. Khi này ngồi trên xe cũng thế, cô ngắm cảnh trong niềm phấn chấn, hân hoan. Bất kể cảnh cây hay ngọn cỏ, hoặc người hái chè trên núi, đến cả chiếc chuông gió đơn giản cũng có thể khiến cô cười thỏa nguyện. Dường như cô đang nhìn bảo bối của nhân gian, hai mắt mở tròn tròn, tròn xoe không hề chớp.

“Sao thế ạ?” Cô phát hiện Tống Vực nhìn mình đắm đắm, thuận tay chỉ chiếc chuông gió, “Chuông gió hình đầu thỏ đáng yêu quá.”

Tống Vực đẩy tách trà về phía cô, bắt giác mỉm cười: “Em càng đáng yêu hơn.”

.....

Bọn họ dừng bữa rất lâu. Lúc đi ra, mặt trời đã dửng thẳng đứng, Mục Táp cởi áo gió, khoác trên tay. Tổng Vực dắt tay cô dạo bước trên con đường lát đá.

Địa hình xung quanh núi non trùng điệp, thanh u tĩnh lặng khiến lòng người lắng đọng. Những tắt bật, lo toan nhường chỗ cho sự an nhàn, thư thả. Các cô thiếu nữ hái chè diện những chiếc váy bông màu sắc sỡ, lưng đeo túi trúc đựng đầy lá trà xanh ngắt, góp phần tô điểm vẻ đẹp mộc mạc, bình dị nơi phong cảnh hữu tình.

“Không khí nơi này thật thoáng đãng. So với thành thị đầy khói bụi, hay không gian tù túng của những tòa văn phòng tốt hơn hẳn anh nhỉ.”

“Ừm.”

“Thỉnh thoảng chúng ta ghé đây chơi nhé?”

“Được thôi, khi nào em muốn, cứ bảo anh.” Tổng Vực nói, “Bất cứ chỗ nào cũng được, chỉ cần anh rảnh, chúng ta liền đi.”

Đi tiếp thêm đoạn đường, trời đang nắng gắt, vệt thoát mưa rơi lộp độp như kim nhỏ đâm xuống lớp quần áo. Tổng Vực liền cởi áo khoác, che trên đỉnh đầu Mục Táp, chỉ cái đỉnh nhỏ cách đây không xa, ý bảo cô chạy tới đó.

Lúc Mục Táp phối hợp theo bước chạy của Tổng Vực, trong đầu bất chợt lóe lên hình ảnh của bộ phim ‘The Classic’ nổi tiếng. Hai nhân vật chính cũng giống họ bây giờ. Dưới màn mưa liên miên không dứt, nam chính kéo căng áo khoác của mình che trên đỉnh đầu anh ta và nữ chính, bọn họ hối hả trong từng bước chạy. Lúc xem phim, Mục Táp luôn mồm xuýt xoa, khen ngợi đạo diễn quá tài ba, đã tạo nên một thước kinh điển, tuy đơn giản nhưng là đỉnh cao của sự lãng mạn.

* The Classic: Là bộ phim điện ảnh nổi tiếng của Hàn Quốc, được sản xuất vào năm 2003, do các diễn viên Son Ye Jin, Jo Seung-woo, Zo In Sung... thủ vai.

Nào ngờ, cô được may mắn trải nghiệm cảm giác đấy.

Đến đỉnh, quần áo Tổng Vực ướt nhẹp nước mưa. Những hạt mưa như thể mấy viên trân châu óng ánh, trượt từ thái dương, lan tràn khắp gương mặt anh. Anh xắn tay áo lên cao, tháo đồng hồ đeo tay, nhét vô túi áo khoác.

Mục Táp lấy khăn giấy, giúp anh lau khô nước mưa dính trên gò má, cổ, và mái tóc đen ngắn.

Cơn mưa càng lúc càng nặng hạt, nhiệt độ dần dần xuống thấp. Thấy Mục Táp khịt khịt hai cánh mũi, Tổng Vực liền kéo cô qua, sưởi ấm cô trong lòng. Bàn tay anh nóng hằm hập xoa đều sau lưng cô. Cái ôm vốn ấm áp, từ từ chuyển thành nóng bỏng. Mục Táp cảm nhận luồng khí nóng rẩy tỏa ra từ cơ thể rắn chắc, không khỏi treu tức anh: “Công nhận dương khí anh vượng ghê.”

“Hửm?” Anh nở nụ cười gian xảo, khóa chặt eo cô, đè thấp giọng, trầm trầm gợi cảm, khàn khàn dụ hoặc, “Em không thích vượng ư? Vậy giúp nó giảm vượng đi.”

“Anh hư lắm nhá. Già đầu rồi mà ăn nói không đứng đắn.”

” Xin thưa với em. Anh hoàn toàn có quyền ngã ngón với vợ hợp pháp của mình.”

Mục Táp trừng mắt lườm anh. Vì để bị mồm ai kia, cô vội vàng lấy viên ô mai chua trong túi, lột sạch vỏ, nhét vô cái miệng hay khiến cô cứng họng. Tổng Vực cắn thử một miếng, nhăn mặt chê chua quá, anh không thèm. Sau đó, dùng miệng trả lại cô. Mục Táp hé môi, đón lấy viên ô mai, nhưng chưa kịp cắn xuống, lưỡi anh đã thọc sâu vào. Cô ngậy người, quên mất phản ứng, viên ô mai liền rớt xuống đất. Anh nhanh chóng công thành chiếm đất...trao cô nụ hôn nồng nàn.

Tổng Vực có thói quen, lúc anh hôn môi không bao giờ nhắm mắt, mà nghiêm túc nhìn Mục Táp chuyên chú. Ánh mắt ấy gây sức ép cho cô. Cô không thể cùng anh ‘đấu mắt’ trong thời gian dài, bởi dễ lạc hồn giữa sóng mắt sâu đen cuốn cuộn. Thế nên, cô tìm cách lảng tránh. Nhưng ý định chỉ vừa manh nha, chưa

kip hành động, Tống Vực đã phát giác, bèn giữ chặt chiếc cầm thanh mảnh, bức bách cô nhìn thẳng mắt anh.

Ẩn trong nụ hôn của anh là sự chấp nhất đến đáng sợ. Phương thức hôn của anh hết như tác phong khi anh làm việc, quả quyết đi đầu, thâm tóm quyền chủ đạo.

Như thường lệ, nụ hôn kéo dài rất lâu. Lốp râu lún phún dưới cằm anh chà xát trên khuôn mặt cô, vừa ngứa lại vừa đau. Vị chua của ô mai dần chuyển thành ngọt lịm, ngọt đến từng tế bào cơ thể.

Lúc tạnh mưa, cô gần như lọt thỏm trong lòng anh, ngồi yên để anh chơi đùa mái tóc mình. Nhìn cô y như nàng mèo nhỏ vâng lời.

“Em nhớ trước kia, chỗ này trồng một rừng hoa mai.” Mục Táp kể, “Đầu mùa đông, màu trắng của tuyết phối cùng màu vàng của hoa mai khiến quang cảnh nơi đây đẹp tựa như tranh vẽ. Có một năm, em bị cảm lạnh, ho hen kéo dài, qua hết mùa đông mới khỏi bệnh. Lúc tới đây, đến một cánh hoa mai cũng chẳng còn, đành thất vọng lủi thủi đi về. Mẹ em liền an ủi, bảo em đừng buồn. Bà hứa tháng tư, sẽ dẫn em đến ngắm hoa đào, bảo đảm đẹp không kém hoa mai.”

“Vậy tháng tư em có tới không?”

“Có chứ. Hoa đào cũng đẹp lắm, rực một màu hồng khiến em lóa mắt.” Mục Táp quay đầu nhìn anh, “Sau này, em tình cờ đọc trong một quyển sách, thấy một câu thơ nói về hoa mai và hoa đào, tám chữ nghe rất êm tai: Dĩ ngộ mai ước, mạc phụ đào hoa*.”

*câu này nôm na là: Lỡ hẹn hoa mai thì đừng phụ hoa đào. Ý nói, con người nên có cái nhìn thoáng. Đừng chỉ chăm chăm, sa lầy vào một thứ. Thay vì bỏ thời gian chờ thứ đấy xuất hiện lần nữa, chúng ta hãy nhìn xa trông rộng hơn, ắt hẳn xung quanh vẫn còn nhiều thứ đẹp không kém.

Tống Vực cúi đầu, dịu dàng in nụ hôn lên trán cô, xoáy sâu vào đôi mắt cô, trả lời: “Quả thực rất êm tai.”

*

Tuần giữa tháng, Mục Táp mua ít thuốc bổ về thăm hai ông bà bên Mục gia.

Lúc ông Mục Chính Khang mở cửa, giọng điệu đầy rẫy sự mỗi mệ: “Táp Táp về đấy à?”

Mục Táp nhạy cảm phát hiện điều bất thường. Vào phòng khách, cô trông thấy bà Kiều Tuệ Tuệ ngồi trên sofa, tay che trán, hai mắt khép chặt, sắc mặt nhợt nhạt, xanh xao.

Mục Táp đem mấy gói thuốc thả lên bàn, nhẹ giọng hỏi ông Mục: “Trong nhà xảy ra chuyện hả bố?”

Mục Chính Khang thở dài, toan mở miệng. Kiều Tuệ Tuệ bỗng nhiên mở mắt, âm thanh khàn đặc: “Lão Mục!”

Mục Chính Khang nghiêng đầu nhìn bà, chau mày: “Bà sao thế? Táp Táp có phải người ngoài đâu? Sao phải giấu nó?”

Hai cánh môi Kiều Tuệ Tuệ run bần bật, cuối cùng không ngăn ông nữa.

Mục Chính Khang kéo Mục Táp qua một bên, thấp giọng kể lại chuyện Mục Kiều bị sảy thai.

20. Chương 20

Mục Kiều sảy thai trong tình trạng chẳng hề hay biết bản thân đang mang thai, hằng ngày vẫn vô tư diện giày cao gót đi làm. Ngày đó, Mục Kiều dùng thang máy chuyển tải liệu xuống tầng trệt. Xui xẻo thay, thang máy phát sinh trục trặc, dừng giữa chừng.

Mục Kiều vốn mắc chứng sợ hãi khi bị giam cầm, tức thời lồng ngực co thắt chặt, ngọt ngọt không thở nổi...Lúc nhân viên sửa chữa mở cánh cửa thang máy, liền nhìn thấy cảnh tượng, Mục Kiều ngã sõng soài, hôn mê bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch, sắc máu đỏ thẫm dần xâm chiếm lớp vảy màu xám tro.

Đồng nghiệp công ty hốt hoảng đưa cô ta tới bệnh viện. Bác sĩ chẩn đoán, cô ta mang thai hơn một tháng, bởi vì thiếu thận khí, khí huyết lưỡng hư mà sảy thai.

Mục Kiều triệt để ngổ ngẩn, ngay cả muốn khóc cũng không có cảm xúc hay động lực để khóc. Ngược lại, bà Kiều Tuệ Tuệ luôn âm thầm lau nước mắt ứa mi. Tâm tình ông Mục Chính Khang xuống dốc trầm trọng, liên tục tìm đến khói thuốc độc hại.

Mấy ngày nay, Cảnh Chí Sâm luôn túc trực tại bệnh viện, hòng an ủi, xoa dịu cảm xúc Mục Kiều nhưng hiệu quả không cao. Mục Kiều buồn rười rượi, mặt mày ỉu xiu, xuôi xị, tự nhốt mình trong ốc đảo riêng. Giây phút gặp chuyện không may, hình ảnh máu tươi lênh láng dọa cô ta sợ chết khiếp. Ở bệnh viện, tận tai nghe thấy lời bác sĩ nói, thần trí cô ta tức khắc nổ tung nổ tóe. Mọi suy nghĩ liền trì trệ, cả người như chới với giữa mép bờ vực thẳm.

Càng tồi tệ hơn, người ôm cô ta ra khỏi thang máy là hai anh thợ sửa chữa lạ hươ lạ hoắc. Mà ở bên ngoài, các đồng nghiệp xúm xít vây quanh, tận mắt chứng kiến tình cảnh thê thảm của cô ta. Giờ thì hay rồi, cô ta trở thành nhân vật chính trong những lời đồn đãi miên man không dứt của mấy “ông bà tám” hạng nặng. Mọi người đều rỉ tai nhau ‘bài về’ về cô thực tập sinh mới vào công ty. Chuyện xoay quanh cô gái này thì kể hoài cũng khó hết. Nào là gây gổ với tổ trưởng tổ thiết kế, trước mặt mọi người phát ngôn bừa bãi, chẳng biết tôn trọng lớn nhỏ, hùng hù hỏ hỏ bỏ thẳng về nhà. Nhưng ngày hôm sau lại lấm lét vác mặt đến công ty. Im ắng được vài ngày thì tiếp tục tranh cãi với đồng nghiệp cùng tổ. Giờ thì làm nên ‘chiến tích vẻ vang’ – sẩy thai trong thang máy

Đến mức này thì thể diện coi như mất hết ráo, nhưng điều khiến bà Kiều Tuệ Tuệ bồn chồn, nôn nóng là thái độ của bà Cảnh. Sau khi sự việc xảy ra, bà ta chỉ gọi cuộc điện thoại mang tính chất an ủi. Bà Kiều là người tiếp điện. Hai bà khách khí qua lại hồi lâu. Bà Cảnh bày tỏ mong muốn Mục Kiều sớm hồi phục sức khỏe lẫn tinh thần, chuyện không vui hãy để nó qua đi, và nếu phía Mục gia có cần hỗ trợ, cứ thẳng thẳng yêu cầu.

Kiều Tuệ Tuệ lịch sự nói cảm ơn bà ta, đồng thời ý thức được sự trách móc ngầm ngấm ẩn sau những lời nói khách sáo, chân thành. Bà đoán đại khái ý tứ của bà Cảnh là, chê bai Mục Kiều sao mà khờ khạo, cẩu thả quá vậy. Mang thai hơn một tháng mà ngờ nghệch chẳng biết cái gì. Thôi thì con gái nhỏ tuổi có thể chậm chước bỏ qua. Nhưng người làm mẹ cũng thế luôn à? Kinh nghiệm làm vợ, làm mẹ hơn hai mươi năm vứt đi đâu cả rồi? Lần đầu mang thai, lại bất cẩn sẩy thai trong tình trạng đó, sau này sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng, gia đình bà có biết hay không?....

.....

Song, tất cả những chỉ trích đấy, cũng không địch nổi thái độ lập lờ, khi thân khi cách của Cảnh Chí Sâm. Thái độ anh ta khiến Mục Kiều luôn phấp phỏng, bất an.

Tuy mỗi ngày anh ta đều đến Mục gia thăm hỏi, mang theo những món ăn bổ dưỡng do chính đầu bếp khách sạn năm sao chuẩn bị, vô cùng kiên nhẫn khuyên nhủ Mục Kiều, biểu hiện tỉ mỉ, cẩn thận từng ly từng tí. Nhưng Mục Kiều vẫn sốt ruột, bởi từ đầu đến cuối, cô ta không nghe được câu nói “Đừng buồn nữa em. Chúng ta còn trẻ mà. Sau này vẫn còn cơ hội có thêm nhiều đứa bé khác.”

Không biết từ khi nào, Cảnh Chí Sâm ít nhiều hờ hững với việc cùng Mục Kiều thảo luận về tương lai hai người. Trước kia, anh ta thường hay vờ vịt mặt nhăn mày nhí, than thở cuộc đời sếp Cảnh lầy lùm, thế nào cũng bị bé con Mục Kiều trối chết. Sau này già rồi, nếu cụ Cảnh đi đứng khó khăn, cụ Kiều có nguyện ý dìu đỡ cụ Cảnh ra ngoài phơi nắng hay không?

Ngày trước ngọt ngào là thế, bây giờ thì sao? Anh ta trở nên giả lả qua loa, cố tình trốn tránh trao Mục Kiều hai chữ ‘tương lai’. Thậm chí, số lần anh ta thất thần khi ở cạnh cô ta đang có xu hướng tăng dần đều. Hai người như thể em huyên thuyên một đường, tâm trí anh phiêu diêu một nẻo.

Những biến đổi đó khiến thâm tâm Mục Kiều hoang mang, sợ hãi. Lần đầu tiên, cô ta cảm thấy tương lai vô định, xa xôi, không nằm trong tầm kiểm soát của mình. Lại thêm sự ập đến bất ngờ, cũng như sự ra đi chóng vánh của cái thai ngoài ý muốn, khiến cô ta ngơ ngác, hoảng loạn.

Cho dù một người kiên cường, có tâm lí vững vàng, cũng khó chống chọi, đương đầu những khó khăn ào ạt, khôn lường đấy. Huống chi Mục Kiều, cô gái luôn sống trong sự bảo bọc, nâng niu của gia đình, chưa bao giờ va chạm hay nếm phải gai góc mùi đời.

Mục Táp lên lầu thăm Mục Kiều, thấy em gái ngồi ngay đầu giường, mái tóc xoăn dài xõa xuống tận eo. Sắc mặt tái xanh, sắc môi nhợt nhạt, đầu cúi gằm, không biết đang suy nghĩ gì.

“Kiều Kiều.” Mục Táp đến ngồi cạnh, giúp Mục Kiều xếp gọn chăn ga bữa bãi, “Em muốn ăn gì không? Nói chị nghe, chị mua cho em.”

Mục Kiều chậm chạp ngẩng đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Mục Táp ngồi trong phòng rất lâu. Mãi tới khi Mục Kiều than vãn mệt mỏi, muốn nằm ngủ. Cô lập tức đứng dậy, đắp chăn cho Mục Kiều, dèm gọn kĩ càng, mới nhẹ nhàng nhắc chân, rời phòng.

Lúc ra ngoài, đúng lúc thấy ông Mục Chính Khang bưng tách trà đi lên. Ông chỉ cánh cửa thư phòng, ý bảo cô vào đó.

Mục Táp theo bố đi vào. Ông Mục Chính Khang thả mình xuống chiếc ghế dựa, nặng nề thở dài, đôi mắt già nua khó nén tia mệt mỏi. Ông tháo mắt kính, quệt nhẹ sống mũi, sau nghiêm túc nhìn Mục Táp, nói lời chân thành thấm thía: “Con à, phụ nữ các con nên có ý thức tự bảo vệ thân thể và sức khỏe của mình. Trăm ngàn lần đừng lặp lại bi kịch của em gái con. Nếu vợ chồng con chưa muốn có đứa nhỏ, thì nên chuẩn bị kĩ lưỡng các biện pháp an toàn.”

Đây là lần đầu tiên, Mục Chính Khang thẳng thắn trao đổi với Mục Táp về vấn đề tương đối tế nhị này. Lúc nói chuyện, ông có chút mất tự nhiên, nhất là khi nói câu “Nếu...nếu lúc làm, Tổng Vực hấp tấp quên mất, con phải nhắc nhở liền”, có lẽ ông quá xấu hổ, bèn uống gấp ly nước, kết quả...bị sặc.

Mục Táp tiến tới sau lưng ông, dịu dàng vỗ vỗ lưng ông, nói: “Bố đừng lo lắng quá, vợ chồng con đều có ý thức cao trong vấn đề này, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Quả thật, con thành thực, hiểu chuyện hơn con bé Kiều Kiều.” Mục Chính Khang nói, “Xảy ra chuyện bất trắc, gia đình tiểu Cảnh càng có thành kiến với Kiều Kiều. Gọi điện thoại, họ liên tục vặn hỏi rốt cuộc nguyên nhân mất đứa bé là gì? Là do cảm xúc bị kích động, công việc vất vả hay thể chất Kiều Kiều không tốt. Nếu là nguyên nhân cuối, họ bảo nhà ta nên đưa Mục Kiều đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe toàn diện, tránh tổn hại về sau..... Haizz, lời họ nói, ngoài mặt hay trong mặt, đều hiển lộ ý tứ khiển trách chê bai con ạ.”

Mục Táp ở lại an ủi ông vài câu. Hai bố con hàn huyên hơn một giờ mới ra khỏi phòng.

Xuống lầu, Mục Táp thấy bà Kiều Tuệ Tuệ vẫn ngồi trên sô pha, dung nhan tiều tụy, hốc hác. Vẻ tươi cười, dịu dàng ngày xưa đã tắt lịm. Ánh mắt bà mông lung, mịt mờ, khiến Mục Táp xót lòng. Mục Chính Khang rì rầm nói “Đi Kiều của con lần này bị đá kích rất nặng. Mấy đêm nay liên tục mất ngủ, ban ngày bà ấy cứ bải hoải ngồi một chỗ thế đấy.”

Mục Táp gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Mục Chính Khang ngán ngẩm lắc đầu, thở dài thườn thượt, tiễn cô ra cửa.

Về nhà chuyện này, tâm tình Mục Táp trở nên buồn bực, bước chân cô nặng nề trải dài trên con đường của tiểu khu, đầu cúi thấp, ngấm nhìn lá cây thưa thớt trên đường.

Đằng trước, chiếc xe Bentley màu xám bạc tiến dần về phía cô. Nhìn thấy Mục Táp, người đàn ông dừng xe lại, hạ thấp kính cửa, lộ đầu kêu tên cô.

Mục Táp nhướng mắt, liền thấy gương mặt Cảnh Chí Sâm.

Cảnh Chí Sâm lập tức xuống xe, sửa sang lại cổ áo, rảo bước tới chỗ cô.

“Táp Táp.” Anh ta mở miệng.

Người đàn ông này vẫn chẵn chu như ngày thường, vận âu phục, giày da sáng bóng, toàn thân toát lên khí chất tao nhã, nổi bật phong phạm thân sĩ. Áo sơ mi bên trong trắng tinh sạch sẽ, phẳng phiu không tí nếp nhăn. Đôi mắt anh ta rất sáng, chuyên chú nhìn Mục Táp, tỏa đầy tia mị lực.

Tựa như...việc Mục Kiều sẩy thai, không hề ảnh hưởng đến anh ta.

“Nhớ quan tâm, săn sóc em gái tôi.” Mục Táp nói đơn giản.

Cảnh Chí Sâm thoáng bồn thần, lập tức cười cười bất đắc dĩ: “Anh biết Kiều Kiều bị đả kích, tổn thương rất nhiều. Em yên tâm, anh sẽ bầu bạn bên cạnh em ấy, giúp em ấy vượt qua khó khăn.”

Lại nói, sự việc ngoài ý muốn lần này, đa phần là lỗi của Cảnh Chí Sâm. Đêm đó, anh ta uống say khướt, lòng nôn nao khó nhịn, hoàn toàn mất tự chủ. Động tác anh ta suồng sã, hoang dại hơn lúc thường. Khi ngọn sóng cao trào vậy gọi, anh ta lâng lâng giữa cơn lốc xoáy quay cuồng, luyến tiếc rời bỏ nơi đào nguyên ấm áp, cuối cùng trút toàn bộ bên trong Mục Kiều.

Khoảnh khắc nghe tin Mục Kiều sẩy thai, đáy lòng anh ta ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Ngực như bị viên đá tảng to đè nặng trĩu, anh ta hối hả chạy tới bệnh viện. Và khi nghe kết quả cuối cùng, viên đá ấy liền vỡ toang, tạo thành vô số khe hở. Trong đó, có khe hở mang tên là nhẹ nhõm.

Tại sao nhẹ nhõm? Chính bản thân anh ta biết rõ, vì anh ta chưa chuẩn bị tinh thần để làm ông bố trẻ.

Mục Táp gật đầu, lách qua người anh ta, tiếp tục đi. Cảnh Chí Sâm dõi mắt trông theo bóng lưng cô dần xa khuất, môi mím chặt, không thốt nên lời.

Từng vô số lần, chỉ cần anh ta ngoái đầu, liền thấy Mục Táp nở nụ cười xán lạn, lấp lánh vẽ chân thành tha thiết. Cô luôn sát cánh bên anh ta, cùng anh ta theo đuổi những mục tiêu sự nghiệp. Còn hiện tại, anh ta chỉ có thể bất lực ngóng trông bóng lưng mảnh khảnh của cô dần tiêu biến. Sự thật trở trêu này khiến nội tâm anh ta xuất hiện lỗ hổng.

Anh ta tự hỏi lòng, tại sao suốt bốn năm kề vai sát cánh, anh ta không chịu một lần tìm hiểu kĩ càng mong ước thật sự của bản thân? Vì sao không sớm nhận ra, hình bóng người con gái ấy đã giăng kín đáy lòng anh ta?

Cảnh Chí Sâm đứng như trời trồng, gương mặt viết đầy hai chữ hối hận.

*

“Vì thế, bố lo sợ chúng ta không chuẩn bị tốt biện pháp phòng tránh?” Tống Vực đặt tách trà xuống bàn, thần nhiên hỏi lại Mục Táp.

Mục Táp gật đầu.

Tống Vực nhướn miệng cười: “Anh không cần thả đến mức ấy.”

“Sao ạ?”

“Không cần thả đến mức bắt em một mình chịu khổ.”

Mục Táp nở nụ cười: “Em tin anh.”

“Thế em muốn sinh con chưa?” Tống Vực hỏi.

“Sinh con..... hiện tại em chưa nghĩ tới.” Mục Táp hỏi lại, “Anh muốn à?”

“Tạm thời anh chưa lên kế hoạch cho việc này.” Tống Vực thâm trầm nhìn cô, cười như không cười, “Trừ khi em cấp bách muốn sinh con cho anh.”

Mục Táp: “.....”

Tống Vực không chòng ghẹo cô nữa, cúi đầu nghịch nghịch bàn cờ: “Đến đây nào. Chúng ta đánh một ván đi, ai thua sẽ trồng chuối.”

“Vì sao lại trồng chuối?” Mục Táp vừa tò mò vừa luyến quynh hỏi.

“Ồ, đây là thói quen cá cược của anh và mấy người anh em khi mới bắt đầu hợp tác làm ăn. Đánh cờ, chơi poker, trò chơi hay đá bóng...mọi hạng mục đều lấy trồng chuối làm hình phạt cho người thua cuộc. Sở dĩ bắt trồng chuối là có lí do hẳn hoi đấy nhé. Trồng chuối giúp bổ sung lượng máu lên não, giúp tiêu hóa và bài tiết tốt nữa.” Tay Tống Vực xoay xoay con cờ màu đen, hỏi, “Em không thích trồng chuối hả?”

“Không thích.”

“Vậy thì người thua phải tưới nước, chăm sóc hoa mỗi ngày.” Anh đổi cách thức nhẹ nhàng hơn.

“Vâng ạ.” Mục Táp đồng ý. Tuy nhiên cô hoài nghi cơ hội thắng của mình chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Quả nhiên, chơi bốn ván, Mục Táp thua cả bốn, hơn nữa, thua một cách thảm hại. Thời gian bại trận của ván sau ngắn hơn ván trước. Tống Vực chỉ cần gỡ chút thủ đoạn, cô liền thua sạch bách. Sự chênh lệch này khiến Mục Táp tự ái nặng.

Bắt đầu ván thứ năm, Tống Vực mỉm cười đề nghị: “Anh nhường em mười quân cờ nhé?”

“Em không thèm. Anh không cần cố ý nhường em. Như thế là sỉ nhục em đấy.” Mục Táp nhú mày, thậm trọng nghiên cứu ván cờ, biểu cảm như thể đang đứng giữa trung tâm trận địa.

Tống Vực thoải mái ra cờ, rồi điềm nhiên quan sát cô.

Cô tập trung nhìn chăm chú, mi tâm nhíu sát, bất giác dẩu đôi môi đỏ thắm, quai hàm trắng nõn phúng pha phúng phính, chần chừ đi bước tiếp theo..... Bỗng nhiên, trán cô bị búng một cái. Mục Táp ăn đau, nhướn mắt, đón nhận ánh mắt đen thẳm của Tống Vực.

“Sao lại búng em? Em đang tập trung cao độ đấy nhé, cấm anh quấy nhiễu lòng quân.” Mục Táp quả thật có chút đau, bèn lấy tay day day giữa trán.

Tống Vực bật cười, nheo mắt nói: “Dọa em rồi ư? Cái này không trách anh được. Ai biểu đáng vẻ em xem cờ, hết như cún con nhìn thòm thềm cái bánh bao thịt.”

“Nói bậy.”

“Em thật sự rất đáng yêu.”

“Hả?”

“Hôn một cái nào.” Anh nhào người, vươn cánh tay giữ chặt gáy cô, chuẩn xác bắt lấy môi cô.

Vừa nãy thấy cô bĩu môi, bộ dạng y chang mấy đứa bé ăn củ ấu, nho nhỏ, hơi nhếch lên. Anh nhìn mà chỉ muốn cắn một phát.

Mục Táp thua trắng năm ván, đành thực hiện nhiệm vụ, cầm cái siêu đi tưới hoa. Hoa phần trồng ngoài cửa sổ tỏa hương thơm tự nhiên, làm dịu và giúp tinh thần người ta khoan khoái.

Mục Táp vừa tưới nước vừa dẫn đo suy ngẫm, nhằm tìm ra nguyên nhân thất bại thảm hại, rốt cuộc là cô đi sai nước cờ nào..... Tống Vực lặng thinh tiến tới phía sau cô, đôi tay nhẹ nhàng vòng quanh eo cô, thấp giọng hỏi: “Không cam lòng?”

“Ừm!”

“Lần sau cho em cơ hội thắng.”

“Không cần, anh không được phép cố ý nhường em nửa nước cờ, hành động đấy là nhục nhã đối thủ.”

Tống Vực cười khê, dí mũi sát cổ cô: “Anh thích mùi hương này.”

“Mùi hoa phần.”

“Không phải.” Anh trả lời dứt khoát, vùi sâu đầu vào cắn cổ mảnh dẻ, cắn nhẹ một cái, “Hoa có mùi của hoa, em có hương thơm của riêng em.”

Trái tim Mục Táp đập rộn ràng, cái siêu trong tay bị lệch đi, hiển nhiên tưới nước ra ngoài.

“So về mùi hương hay độ xinh đẹp, phụ nữ chân thật, sống động hơn hẳn những bông hoa.” Anh vừa thì thào, vừa thu hẹp đôi tay, ôm sát sao cô trong lòng, thanh âm trầm thấp trôi lượn lơ xuống đáy tai cô, “Đúng không em?”

Nhịp tim Mục Táp tăng đột biến, đập mãnh liệt không dứt.

21. Chương 21

Sáng thứ bảy, Tống Vực phải đến công ty họp, Mục Táp ru rú ở nhà xem phim giết thời gian. Chừng mười giờ, cô vào phòng bếp, mở cửa tủ lạnh tìm đồ ăn, lại thấy bên trong chất đầy nguyên liệu tươi sống. Cô bỗng dưng hứng trí, bèn bắt tay nấu vài món ăn đem đến chỗ Tống Vực.

Vì muốn cân bằng dinh dưỡng hợp lí, Mục Táp nấu hai món mặn và hai món rau dưa, khéo léo đặt trong hộp bento xinh xắn, có khuôn hình là mặt trứng tròn trĩnh. Cô cắt thêm vài lát hoa quả trang trí xung quanh. Thoạt nhìn, hộp cơm đầy đủ màu sắc, kích thích thị giác lẫn vị giác.

Đến công ty của Tống Vực, Mục Táp vừa vặn chạm mặt thư kí Aimee. Lần trước Tống Vực dẫn cô tới đây, đã giới thiệu Aimee là thư kí riêng của anh. Cô nhớ kĩ Aimee có dáng người thon thả, làn da màu lúa mạch. Mỗi khi cười rộ lên, ánh mắt cô ấy sẽ cong híp lại, hết như hình ảnh trăng lưỡi liềm.

Aimee dẫn Mục Táp đến thang máy chuyên dụng, dẫn thẳng tới phòng làm việc của Tống Vực. Biết mục đích của Mục Táp, Aimee bèn cười nói: “Tốt quá, sếp tổng còn chưa dùng cơm, chắc giờ bụng đã đói meo.”

Phòng làm việc của Tống Vực mở toan cửa, bên trong còn có người khác. Aimee lịch sự gõ gõ cánh cửa, mở miệng: “Sếp ơi! Vợ sếp tới nè.”

Mấy người bên trong lập tức quay đầu về phía phát ra tiếng nói, chăm chú ngấm ngấm ‘vợ sếp’.

Mục Táp liền nhoẻn miệng cười, khẽ gật đầu chào họ.

Trong phòng, ngoài Tống Vực, còn có đôi nam nữ, ba người đang thảo luận chi tiết công việc. Người đàn ông vận trang phục sắc lam nhạt, đầu đội mũ nghiêng, gương mặt nhìn khá non. Người phụ nữ mặc chiếc áo sơ mi có họa tiết hình ô vuông, áo khoác màu bạc đặt bên hông, nước da trắng ngần, tóc ngắn chấm tai, làm nổi bật hai chiếc khoen lấp lánh. Thoạt nhìn có vẻ lạnh lợi và giỏi giang.

“Bà xã của tôi.” Tống Vực mỉm cười nhìn Mục Táp, đoạn giới thiệu cho đôi bên quen biết.

Người đàn ông tên Thượng Minh. Ngu Nhiên là tên người phụ nữ. Một vị là tổng giám phòng nghiên cứu phát triển, một vị là phó phòng thị trường.

“Chào chị.” Thượng Minh vươn tay, bắt tay cùng Mục Táp, vui vẻ thốt lời khen, “Chị thật xinh đẹp.”

Ngu Nhiên cũng lịch sự bắt tay với Mục Táp, nói đơn giản hai chữ xin chào. Mục Táp phát hiện bàn tay cô ấy khá nhỏ, khớp xương hơi nhô lên, lòng bàn tay man mát.

“Tôi mang thức ăn tới.” Mục Táp đặt gói thức ăn lên cái bàn cạnh sofa, hỏi, “Mọi người vẫn chưa xong việc?”

“Nhắc tới tôi liền đói bụng.” Thượng Minh khẽ ưỡn tấm lưng dài, cười tủm tỉm ngắm soi hộp thức ăn, “Người có gia đình sướng thật. Có người nhớ thương chăm bẵm, khiến mấy kẻ FA cô đơn, lẻ bóng như tôi ghen tỵ chết mất.”

Ngu Nhiên vỗ vỗ bả vai anh ta, nói: “Thôi nào. Đợi lát nữa em mời anh món lẩu cay Tứ Xuyên ở quán đối diện.”

“Ồi giờ, em đùa đấy hả? Lần này em vô mánh lớn mà keo kiệt thế ư?”

Tống Vực mở ngăn kéo, lấy ra tấm thẻ, đưa Ngu Nhiên: “Hai người tới nhà hàng Cẩm Tú ăn hải sản đi. Đây là tấm thẻ ông chủ nhà hàng tặng tôi, ưu tiên giảm năm mươi phần trăm trong vòng nửa năm. Cứ ăn thoải mái, ăn xong thì bảo họ ghi sổ tên tôi.”

“Vậy chúng em không khách sáo nhé.” Ngu Nhiên hớn hờ nhận tấm thẻ.

Bọn họ đi rồi, Mục Táp vừa mở hộp thức ăn, vừa hỏi Tống Vực bọn họ là ai. Vì sao mấy lần trước cô tới công ty mà không gặp.

“Hai người ấy là bạn anh, mới từ thành B trở về, chủ động đến đây thăm anh.” Nói đoạn, Tống Vực đi tới, xắn cao cổ tay áo, tiếp lấy món canh trên tay Mục Táp, đặt xuống mặt bàn, “Thượng Minh là chuyên gia trong lĩnh vực nghiên cứu phát triển. Đầu óc cậu ấy rất linh hoạt, thường xuyên đề ra những sáng kiến độc

đáo, là nhân tài nổi bật trong giới IT ở thành B. Phạm vi quan hệ xã hội của Ngụ Nhiên rất rộng, làm việc cẩn thận lại khéo léo, rất được lòng khách hàng.”

“Chắc mức lương của họ cao lắm?” Mục Táp tò mò.

“Ở nơi này, lương của họ tuyệt đối xứng đáng với năng lực.” Tống Vực đáp, “Nhân tài khó cầu. Nếu hai người ấy hoàn thành tốt nhiệm vụ, dù họ có yêu cầu mức lương gấp đôi, anh cũng sẵn lòng.” Dứt lời, anh ngấm ngấm các món ăn, mỉm cười nói, “Xanh xanh đỏ đỏ, màu sắc phối khá đẹp mắt.”

Mục Táp dùng đũa gấp miếng thịt đưa tới miệng anh, anh cắn lấy, khen ngon lắm.

“Sao lại đem cơm tới cho anh?” Anh vuốt ve đỉnh đầu cô.

“Ở nhà nhàn rỗi chẳng có việc gì, chợt nhớ hai ngày nghỉ cuối tuần, anh phải ở công ty đẩy nhanh tiến độ công việc. Nên em không đành lòng, liền thử làm một cô vợ thảo.” Mục Táp lại gấp miếng cá nấu chua đưa vào miệng anh.

“Sau này em đừng tốn công chạy tới chạy lui, mệt lắm.”

“Không sao đâu anh. Đón xe tới đây chỉ mất hai mươi phút.”

Hai người dùng cơm xong. Mục Táp giúp Tống Vực mát xa bả vai. Lúc Tống Vực chập chờn nhắm mắt, di động của anh bỗng đổ chuông. Anh bắt máy, nói vài câu. Sau khi gác máy, anh nói với Mục Táp mình có việc gấp, phải lập tức đi đến trung tâm triển lãm Hòa Bình. Anh bảo cô ở đây nghỉ ngơi, chờ anh quay lại chở cô về nhà. Nếu cảm thấy buồn chán, cô cứ tới giá sách, tìm vài cuốn giết thời gian.

Mục Táp gật đầu, rồi giúp anh mặc áo khoác, chỉnh sửa caravat trước ngực. Anh cúi đầu nhìn cô, véo yêu đôi má hồng, thanh âm hiện ẩn ý cười: “Nhớ chờ anh về.”

Tống Vực đi rồi, Mục Táp một mình ngồi trong văn phòng. Cô thấy bàn làm việc của anh có chút bừa bộn, muốn thu dọn giúp anh, nhưng ngấm ngấm hồi lâu, cô quyết định bỏ qua. Đi đến giá sách, cô kéo cửa kính qua một bên, nhìn thấy bên trong chỉ chút những cuốn sách chuyên ngành, chẳng những không dậy nổi hứng thú mà còn chán chường thêm.

Song, tia sáng nơi khóe mắt cô lướt qua cái hộp sắt đặt trên tầng hai giá sách, hộp sắt hình chữ nhật, thâm màu xám. Cô giơ tay lấy xuống, mở ra liền thấy, bên trong cất giữ những đồ vật khá độc đáo. Nào là huy chương của đội bóng Ý, mô hình ô tô bỏ túi, nắp chai bia cổ, bút máy của Sharp, và chiếc đồng hồ mặt hoa mai.

Mục Táp cầm mặt đồng hồ lên ngấm ngấm, phát hiện một bên dây bị đứt đoạn. Trong đầu cô loáng thoáng xuất hiện hình ảnh....

Màu nâu sẫm, đường vân cá sấu, và chất liệu hết như khối dây đồng hồ trong túi áo tây trang Mạc Tử Tuyền tặng cô .

Cô để đồng hồ về chỗ cũ, đóng hộp sắt, đặt lại nguyên vị trí trên tầng hai giá sách.

Kì thực, từ lâu cô đã ngờ ngợ nhận biết, quan hệ giữa Tống Vực và Mạc Tử Tuyền không đơn giản chỉ là chị dâu – em chồng như mọi người vẫn thấy. Cô là phụ nữ, có trực giác và sự nhạy bén đặc trưng của phái yếu, đặc biệt trên phương diện tình cảm. Ngày bà Tống xuất viện, lúc cô bắt gặp đôi tay Mạc Tử Tuyền lả lướt trên vai áo Tống Vực, cặp mắt chị ta khi ấy...nhìn anh đắm đắm, lập lòe tia nhu tình khó nén. Khoảnh khắc ấy, Mục Táp đã thông suốt hết thấy.

Vì sao ánh mắt Mạc Tử Tuyền nhen nhóm tia chán ghét khi nhìn cô. Vì có gì ở trước mặt mọi người, Tống Vực luôn đối xử lạnh nhạt với chị ta, thậm chí không buồn liếc nhìn chị ta một cái. Tại sao trong hôn lễ, Mạc Tử Tuyền vốn thanh tao, đài các lại bất ngờ xảy ra xung đột với Trịnh công tử. Nguyên nhân sâu xa khi chị ta khen ngợi Tống Vực ưu tú hơn người anh Tống Hạo, và ánh mắt thờ ơ, lạnh cảm của chị ta lúc chụp ảnh cùng Tống Hạo.... Tất cả đã có lời giải đáp.

Giữa hai người ấy ít nhiều từng dính đến quan hệ tình cảm rắc rối, và ắt hẳn tan rã chẳng mấy vui vẻ, nên dẫn tới kết cục gượng gạo của hôm nay.

Mục Táp rũ rèm mi cong, hai tay khoanh trước ngực, cổ bình tĩnh suy xét mọi chuyện.

Con người ta khi trưởng thành, mấy ai chưa từng dính dáng đến chuyện tình cảm? Ngay cả cô cũng từng yêu đơn phương Cảnh Chí Sâm suốt ngần ấy năm đấy thôi. Dẫu tình cũ có sâu đậm bao nhiêu, thì chung quy vẫn chỉ là quá khứ. Cho dù là vợ, cô cũng không nên đi đào bới, xới móc tình sử trước kia của chồng. Huống hồ, với hiểu biết của bản thân, cô đoán chắc, nếu anh muốn, anh sẽ có cách êm nhẹ chuyện này. Anh có thừa khả năng và sự quyết đoán để làm việc đấy. Dù cô cố công tìm hiểu, cũng mãi không bao giờ biết được sự thật.

Bức bách là một việc làm cực kì vô nghĩa. Nếu đối phương đã không muốn nói, mà bạn cứ gắng sức cạy miệng người ta, thì quả thật quá đổi nhàm chán. Huống chi, hôn nhân của cô và Tống Vực, nào phải xây dựng trên nền móng tình cảm. Nói trắng ra, bên nhà cô cần tiền, bên nhà anh cần một người phụ nữ môn đăng hộ đối. Ở tình hồng hợp lí, cả hai bất tay hợp tác, đôi bên cùng có lợi.

Cuộc hôn nhân này đặt nặng lợi ích riêng tư, mất hút cái gọi là tình yêu. Vậy thì cô có tư cách gì để thắc mắc, tị hiềm tình cảm ngày xưa của anh.

Không bằng bỏ qua quá khứ, nghĩ thoáng về hiện tại và tương lai. Cho dù hai người ấy từng dây dưa, từng có một thời e ấp tình nồng, nhưng bây giờ mọi việc đã chấm dứt, ván đã đóng thuyền. Bọn họ phải chấp nhận yên phận với mối quan hệ chị dâu em chồng, cả đời đều không thay đổi.

Lúc lái xe về nhà, Tống Vực hỏi Mục Táp: ” Vừa nãy em có đọc sách không?”.

Mục Táp nhún vai, luồn tay gối sau đầu, trả lời: “Toàn là sách tự nhiên khô khan, em lại mù tịt về IT. Nhìn một cái liền đau cả đầu.”

“Anh nhớ trong đây, có hai cuốn truyện tranh hài, em không tìm được à?” Tống Vực chậm rãi bẻ tay lái.

“Không có.” Mục Táp nhủ thầm, em không tìm được truyện tranh, nhưng lại phát hiện bí mật của anh.

Trên đường, Tống Vực nhận điện thoại của bà Tống. Bà nói nhớ hai vợ chồng anh, bảo ngày mai hai người về Tống gia dùng cơm. Mạc Tử Tuyền đích thân xuống bếp, nấu bữa cơm gia đình ấm cúng.

Tống Vực nhàn nhạt nói tiếng vâng.

Mục Táp hạ kính cửa xuống, nghiêng đầu ngắm cảnh phố thị đông đúc.

“Gió lớn lắm đấy. Đừng để bị cảm lạnh.” Anh dịu dàng dặn dò cô, vươn tay xoa nhẹ sau gáy cô.

“Ngày mai chúng ta cùng về nhà mẹ hả anh?” Mục Táp hỏi.

“Sao vậy? Em bận việc gì à?”

Nghĩ đến Mạc Tử Tuyền, trong lòng Mục Táp có chút không thoải mái, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ tự nhiên, cười nói: “Dạ không. Chúng ta cũng nên về thăm mẹ.”

++++

Chạng vạng ngày hôm sau, Tống Vực chở Mục Táp về Tống gia. Trong phòng khách, bà Tống đang ngồi trên sofa ngắm hoa. Mạc Tử Tuyền còn lúi húi sau bếp, nên đi giúp việc bê trà nóng và điểm tâm lên.

“Tử Tuyền đã lục tục trong bếp từ hai giờ chiều.” Bà Tống thả bông hoa trong tay, cười nói, “Tối nay hai vợ chồng con có lộc ăn đấy nhé.”

Tống Vực lặng thinh không nói, Mục Táp chỉ nở nụ cười trừ.

Một mình Mạc Tử Tuyền loay loay trong bếp, nhưng nấu đầy một bàn thức ăn ngon, bao gồm rau xào, canh hầm, đồ nguội và món tráng miệng. Món nào cũng chú trọng hương vị và cách thức bày biện, nhìn qua như thể tác phẩm nghệ thuật.

Lúc dùng cơm, bà Tống luôn miệng kể những chuyện lí thú về mấy chị em bạn già của mình. Mục Táp chăm chú nghe bà kể chuyện. Mạc Tử Tuyền tỉ mỉ gấp thức ăn vào bát bà. Còn Tống Vực tập trung chuyên môn ăn uống, thần sắc bình thường.

Sau khi dùng cơm xong, dì giúp việc dọn dẹp bàn ăn, Mạc Tử Tuyền vô bếp pha trà. Mạc Táp vào theo, hỏi ” Chị dâu, có việc gì để em giúp không?”.

Mạc Tử Tuyền lắc đầu, bàn tay mịn màng cầm chiếc thìa cà phê mức trà vào ấm: “Không cần đâu. Coi vậy chứ trình tự pha trà phức tạp lắm. Em chưa học qua, chỉ sợ hơi khó.”

“Chị dâu tài ghê á. Cái gì cũng biết, làm gì cũng giỏi. Em thua xa lắc xa lơ.” Mạc Táp nói đùa .

“Em đừng nói thế. Mỗi người đều có sở trường riêng biệt.” Mạc Tử Tuyền ngoái đầu, nhìn Mạc Táp bằng ánh mắt thâm sâu khó lường, tươi cười thỏa đáng, “Biết đâu thứ em giỏi, lại là sở đoản của chị.”

Mạc Táp ngẫm nghĩ rồi nói: “À quên, chị dâu này, cái áo khoác lần trước chị tặng em đấy. Trong túi áo, em thấy có cái này.” Nói đoạn, cô xòe lòng bàn tay trái, mặt trên là khối dây đồng hồ bị đứt , “Em thấy chất liệu rất tốt, hình như làm bằng da cao cấp. Sợ là đồ chị dâu để trong túi rồi quên mất, nên không dám tùy tiện vứt bỏ.”

Tầm mắt Mạc Tử Tuyền dừng trên lòng bàn tay Mạc Táp hồi lâu, lát sau mới cong cong khóe miệng: “Cái này đúng là của chị, dây đồng hồ này đã cũ. Chính chị cũng quên bồng đã nhét nó vào túi áo, đoán quá đi mất.”

“Vậy em đương nhiên trả lại chị.” Mạc Táp giao qua.

Mạc Tử Tuyền nhận lấy, ngón tay ve vuốt đường vân cá sấu, ánh mắt trong veo lia khắp khuôn mặt Mạc Táp, ý cười không suy suyển: “Em có chuyện cần nói riêng với chị hả?”

“Không ạ.” Mạc Táp mỉm cười, “Em vào đây vì muốn phụ giúp chị thôi.”

“Chị tự làm được mà.” Mạc Tử Tuyền đáp, “Chị làm mấy việc này hằng ngày, đã sớm thành thói quen, nên không thấy mệt nhọc hay vất vả gì hết. Em cứ ra ngoài, trò chuyện với mẹ đi.”

Mạc Táp “Vâng” một tiếng, rồi xoay người ra ngoài.

Lúc dùng trà, hưng phấn của bà Tống vẫn không suy giảm, bà kể chuyện một người bạn của bà vừa mới có hai thằng cháu sinh đôi, vừa trắng lại vừa mềm, nhìn y như cục bột nhỏ. Lúc đi đây tháng hai đứa, bà cảm thấy rất thích chúng, nên nhận làm cháu nuôi.

Bà kể câu chuyện này là có hàm ý sâu xa.

Tống Vực đặt tay trái lên đùi, miệng cười tao nhã. Nghe bà Tống kể xong, anh liền đáp: “Đúng nhỉ! Trong nhà có đứa con nít sẽ náo nhiệt hơn nhiều.”

Mạc Tử Tuyền nghe vậy, đặt tách trà trong tay xuống bàn, tiếp sau dùng khăn giấy lau sạch khóe miệng, vẻ mặt tự nhiên, không biểu cảm.

Song, Mạc Táp lại nhìn thấy hai đầu chân mày của chị ta khẽ nhíu.

Bà Tống hào hứng nói: “Đúng đấy đúng đấy! Tụi con còn trẻ nên không biết đâu. Người già chỉ có duy nhất thú vui là được ôm cháu chơi đùa. Ngày trước, mẹ không cảm nhận được hết niềm vui sướng ấy. Nhưng khi tự tay bồng bế mấy đứa bé, trái tim như tan chảy, chân chính nếm vị hạnh phúc.”

“Mẹ ơi, mẹ đừng gấp gấp quá. Chúng con kết hôn chưa được bao lâu mà.” Tống Vực khuyên: “Trước tiên, mẹ cần tịnh dưỡng sức khỏe cho tốt. Bằng không sau này, mẹ chỉ có thể ngồi một chỗ ôm cháu thôi.”

Bà Tống cười híp cả mắt, gật đầu lia lịa.

Đến tám giờ rưỡi, Tống Vực và Mạc Táp xin phép ra về. Trước khi đi, Mạc Tử Tuyền thân thiết nắm tay Mạc Táp, cười khách khí, nói: “Táp Táp, hai vợ chồng em nhớ thường xuyên về đây chơi nhé. Mẹ rất vui vẻ khi thấy hai em về. ”

Mạc Táp gật đầu, bình tĩnh nói: “Vâng, chúng em sẽ thường xuyên về thăm mẹ và chị.”

Hai vợ chồng Tống Vực đi rồi, Mạc Tử Tuyền liền dìu đỡ bà Tống về phòng, chăm sóc bà nghỉ ngơi. Chờ bà say giấc, chị ta mới rời phòng, tay nâng làn váy trở lại phòng mình.

Chị ta lặng lẽ ngồi bên mép giường khá lâu, tiếp sau cầm di động, bấm một dãy số.

“Lí Hằng, là tôi, Mạc Tử Tuyền đây. Anh hãy giúp tôi điều tra một người.” Mạc Tử Tuyền trấn tĩnh thốt từng chữ rõ ràng, “Tôi cần toàn bộ tư liệu, càng chi tiết càng tốt. Bao gồm bối cảnh gia đình, lí lịch công việc, quan hệ xã giao, tình trạng sức khỏe, những sự kiện đáng chú ý trong quá khứ. Tóm lại, tôi muốn biết tường tận về con người đó.”

Mạc Tử Tuyền vừa nói vừa đứng dậy, chậm chạp đi tới cửa sổ. Những ngón tay thanh mảnh vén lên tầm màn che cửa: “Cô ta tên Mạc Táp, là vợ Tổng Vực. Tôi muốn anh hành động thật kín kẽ và chuyên nghiệp. Đặc biệt lưu ý theo dõi cô ta có tiếp xúc mờ ám với người khác phái hay không. Nhớ phải cẩn thận, đừng để bị phát hiện.”

22. Chương 22

Thời gian thấm thoát thoi đưa, trôi qua như một cái chớp mắt. Mùa đông năm nay tới rất sớm. Sau hai trận mưa to, nhiệt độ đột ngột xuống thấp. Mọi người đều diện lên mình những trang phục mùa đông dày cộm. Mạc Táp cũng mặc chiếc áo len bằng lông cừu thật dày, chân mang đôi ủng to, trên cổ quàng khăn lụa phồng lên một khối. Cô đặc biệt mua bao tay đôi xinh xắn dành cho bản thân và Tổng Vực. Tuy nhiên, anh chỉ hứng thú ngắm nghía khi lần đầu thấy chúng, chứ không sử dụng lần nào.

Hôm nay làm việc, đôi mắt Mạc Táp giật liên hồi, như có điềm báo trước. Quả nhiên, đến giữa trưa, cô nhận được điện thoại của bà Kiều Tuệ Tuệ.

“Táp Táp, hôm nay con về nhà một chuyến nhé. Dì có chuyện muốn hỏi con.” Ngữ khí Kiều Tuệ Tuệ chứa đầy sự nghiêm túc.

Mạc Táp thoáng ngơ ngẩn. Nhận thấy giọng điệu khác lạ nơi bà, cô liền hỏi trong nhà xảy ra chuyện gì sao. Kiều Tuệ Tuệ đáp không có, chỉ muốn hỏi cô chút chuyện. Cô có thời gian thì về Mạc gia gặp, gặp mặt để nói chuyện hơn.

Bà Kiều Tuệ Tuệ trước nay luôn kín tiếng về việc nhà cửa, hành xử khá kín đáo. Nghe bà nói đến mức này, Mạc Táp trong lòng biết rõ, thế nào ở nhà cũng xảy ra chuyện. Sau khi gác điện thoại, cô bỏ luôn bữa trưa, trực tiếp xách túi rời công ty, đón xe về nhà.

Dọc đường đi, tâm tình Mạc Táp luôn hồi hộp, bất an, liên tục ngó thời gian trên màn hình điện thoại.

Đến Mạc gia, người mở cửa là ông Mạc Chính Khang. Nhìn thấy Mạc Táp, biểu hiện của ông rất kinh ngạc: “Táp Táp, sao giờ này con lại về đây?”

“Dạ, là dì kiều gọi điện, bảo có chuyện cần hỏi con. Nên con tranh thủ giờ nghỉ trưa ghé qua đây tí” Mạc Táp đi vào, nhìn lướt qua một lượt, thấy bà Kiều Tuệ Tuệ và Mạc Kiều ngồi trên sofa phòng khách. Mạc Kiều cúi gằm mặt, còn Kiều Tuệ Tuệ vỗ nhẹ nhẹ sau lưng con gái.

Tim Mạc Táp bỗng dưng giật thót một cái. Bầu không khí ngột ngạt, lúng túng trong phòng nhiễm vào hơi thở cô. Cô khẽ khàng đặt túi xách lên bàn, hạ giọng gọi dì Kiều.

Kiều Tuệ Tuệ và Mạc Kiều đồng thời ngẩng đầu. Sắc mặt Mạc Kiều vô cùng khó coi. Ánh mắt cô ta nhìn Mạc Táp chòng chọc. Ánh mắt ấy so với nhiệt độ ngoài trời, còn thấp hơn vài lần. Mạc Táp chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt Mạc Kiều đáng sợ như thế.

“Mạc Táp, không ngờ con người chị quá ti bỉ.” Mạc Kiều gằn giọng, nhả từng chữ một, hai bờ vai cô ta kịch liệt run rẩy, “Chị hợp lực cùng Cảnh Chí Sâm... đem tôi đùa bỡn trong lòng bàn tay, vui vẻ lắm phải không?”

Quả nhiên là chuyện này. Vừa nãy trên đường, Mạc Táp đã lơ mơ suy đoán vài tình huống có thể phát sinh. Và chuyện liên quan tới Cảnh Chí Sâm có xác suất lớn nhất.

Thấy Mạc Táp không lập tức đáp trả, Mạc Kiều cho rằng cô chột dạ, thanh âm cô ta càng sắc nhọn, chất giọng the thé: “Trời ơi là trời, thử hỏi có ai làm chị như thế này không cơ chứ? Sau lưng em gái mình, giả trò dễ tiện, mờ ám với bạn trai của nó. Bề ngoài ra vẻ ta đây hiền ngoan, tốt tính, nhưng lại ngầm ngầm làm mấy chuyện vô sỉ, hèn hạ, ác ý treu đùa, sỉ nhục tôi. Rốt cuộc đầu óc chị toan tính thứ gì hả?!”

“Kiều Kiều, em bình tĩnh nghe chị giải thích. Chị không hề ở sau lưng em, làm mấy chuyện mờ ám với bạn trai em, cũng không hề trêu đùa hay sỉ nhục em.” Mục Táp luống cuống phân bua, cảm giác lạnh toát lan tràn trên từng đầu ngón tay. Điều hòa trong phòng tỏa làn hơi ấm áp, nhưng toàn thân cô buốt giá đến tận xương, “Chị sẽ thành thực nói em nghe. Quả thực, trước đây chị từng thích Cảnh Chí Sâm, nhưng chỉ đơn thuần là tình đơn phương. Anh ta chưa bao giờ hồi đáp, vậy nên quan hệ giữa chị và anh ta không như em nghĩ đâu.”

“Thế à?” Mục Kiều cười lạnh, ánh mắt càng thêm bén nhọn, “Mục Táp, đến mức này mà chị vẫn muốn ngụy biện, xảo trá? Chính mắt tôi nhìn thấy tin nhắn anh ta gửi chị, lại còn ngay trước ngày chị kết hôn. Chao ôi, viết chân thành, lai láng tình cảm lắm đấy. Anh ta lưu luyến kể về việc chị vì anh ta mà trả giá rất nhiều, hết thấy anh ta đều cảm động. Thậm chí nhắc lại, lần anh ta say rượu đã làm những hành động khiến chị buồn. Tất cả đều phơi bày trước mắt tôi, chị dám bao biện nữa không?”

“Nếu anh ta thích chị, tôi tình gì chị chấp nhận lấy người khác. Em hẳn nên hiểu rõ tính cách anh ta, nếu anh ta thật sự thích chị, anh ta sẽ không bao giờ buông tay. Còn lần anh ta say rượu, anh ta quả thật thổ lộ vài điều với chị. Nhưng cuối cùng, tất cả đã chứng minh, những lời ấy đều do men say phát ra, chẳng câu nào là thật.” Mục Táp nói, “Song, bất kể thế nào, việc chị giấu giếm em là chị sai hoàn toàn. Bây giờ, chị chân thành xin lỗi em, mong em có thể tha thứ. Kiều Kiều, em đừng để bản thân rối rắm vào những chuyện quá khứ. Chị và Cảnh Chí Sâm triệt để trong sạch. Và từ khi hai người công khai quan hệ, chị liền gấp rút thu lại tình cảm của mình, tuyệt đối không ở sau lưng em làm những chuyện quá đáng.”

“Giờ chị nói thế nào chẳng được. Chị nói hai người trong sạch, thì tôi cũng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt. Thêm anh ta phối hợp chối bay chối biến, và từ đầu đến cuối, chỉ có tôi là đứa chịu bẽ mặt. Mục Táp, sao chị có thể xấu xa đến thế. Sao chị có thể lừa gạt tôi, lừa gạt bố mẹ chuyện tày trời này. Thậm chí sát ngày cưới, hai người còn mặt dày nhắn tin cho nhau, chia sẻ nỗi lòng..... Chị đẩy tôi tới tình thế này, giờ lại bảo tôi tin lời chị, bảo tôi ngây thơ nghĩ rằng, hai kẻ say rượu mà vẫn có thể giữ mình trong sạch ư?!” Mục Kiều gắt giọng, đôi mắt đỏ ngầu, long lên sòng sọc.

“Nếu em muốn ám chỉ việc chị có lên giường với anh ta hay không? Chị không thẹn với lòng, trả lời hoàn toàn không.” Mục Táp nhìn thẳng mắt Mục Kiều, “Mong em tin tưởng chị.”

“Đương nhiên chị phủ nhận rồi. Cho dù có, tôi đổ chị dám thừa nhận đấy. Chị yêu đơn phương anh ta nhiều năm như vậy, mà lại ngu đến mức không dám tranh thủ cơ hội cho bản thân một lần ư, mà nào nó tin? Hai người làm việc chung suốt bốn năm, ngày nào cũng như hình với bóng. Trong bốn năm này, đã phát sinh những chuyện động trời nào, chỉ có hai người tự biết với nhau. Chỉ cần hai người đạt được thỏa thuận ngầm, đồ ai tìm được chân tướng. Chị lừa gạt tôi lâu như vậy, giờ lại yêu cầu tôi tin tưởng chị. Nực cười quá đi mất. Nếu tôi không tình cờ phát hiện, ắt hẳn chị vẫn tiếp tục ném đá giấu tay. Loại người tráo tráo như chị, tôi có ngọc mới tin” Mục Kiều nghiêm khắc lên án, “Chị khỏi cần vờ vĩnh nữa. Lúc nào ở trước mặt mọi người, chị cũng trưng ra vẻ mặt hiền lành, chân chất, thấu tình đạt lý. Kì thực, trong lòng chị giấu dao hay giấu kéo, chả ai biết được!”

“Đủ rồi.” Mục Chính Khang lên tiếng khiển trách, tay ông đập mạnh xuống mặt bàn, nhìn Mục Kiều, “Nãy giờ chị con đã giải thích, nó và Tiểu Cảnh không làm gì mờ ám. Trước đó, Tiểu Cảnh cũng đã nói, sự tình không như con tưởng tượng. Con còn muốn càn quấy đến khi nào?”

“Con càn quấy?!” Mục Kiều đứng phắt dậy, nhìn ông bằng vẻ mặt ảm ức, “Bố à, bố nói thế có công bằng với con không? Là chị ta nói dối con trước, chẳng những che giấu con, mà còn giấu luôn cả bố mẹ. Chị ta muốn qua mặt cả nhà này! Ai biết được, khi nhìn thấy con và Cảnh Chí Sâm ngọt ngào thân mật, lòng chị ta có đổ kị, hận thù hay không, lại còn giả danh người tốt. Xin lỗi cho con nói thẳng, loại người như chị ta được gọi là kẻ hai mặt đấy, luôn rắp tâm toan tính những điều bất lương. Con bị chị ta lừa bốn lâu như vậy, bố có nghĩ tới cảm thụ của con không?!”

“Hề là chuyện quá khứ, thì phải rêu rao ọi người biết ư? Tại sao không thể gạt bỏ quá khứ, hướng tới tương lai. Hơn nữa, chị con và Tiểu Cảnh chưa hề có quan hệ tình cảm, chỉ là tình đơn phương một phía. Chính Tiểu Cảnh đã xác nhận như vậy. Sự việc vốn chẳng to tát hay lớn lao, sao con cứ nghĩ ngợi lung tung những thứ không đâu, tự rước phiền não, khổ sở?” Mục Chính Khang trầm giọng nói, “Bố biết con mất đứa bé, nên tâm trạng không tốt. Nhưng vì chuyện này, con đã gây náo loạn suốt mấy ngày rồi. Hiện giờ mẹ con đã gọi Táp Táp tới. Táp Táp cũng giải thích rõ ràng hết thấy. Dừng lại thôi con ạ.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt ông nghiêm khắc liếc nhìn bà Kiều Tuệ Tuệ. Kiều Tuệ Tuệ không tránh né, đối diện thẳng mắt ông, nhưng không lên tiếng.

“Giờ đổi thành con cố ý gây náo loạn? Con đơn giản chỉ muốn biết chân tướng, muốn biết quan hệ của họ thế nào, đã phát triển tới đâu. Đây là quyền lợi của con!” Mục Kiều nghen ngào, “Bố tưởng con thích suy đoán chuyện giữa họ lắm ư. Nếu bọn họ không lừa dối con lâu như vậy, con có cần lo lắng vớ vẩn không? Huống chi, bố đâu biết..... tên khốn Cảnh Chí Sâm đấy, con hỏi anh ta từng thích Mục Táp hay không, anh ta lại lạng thính không phủ nhận, nên con mới....”

Nói giữa chừng, sự tủi thân từ trái tim Mục Kiều phóng xuất ra ngoài, hóa thành dòng nước mắt giàn giụa.

Trừ tiếng khóc nức nở của Mục Kiều, trong phòng không còn bất kì âm thanh nào.

Mục Táp bàng hoàng. Cô tuyệt đối không ngờ Cảnh Chí Sâm sẽ có thái độ ấy. Anh ta quả thực nhàm chán, không việc gì làm, bèn đẩy cô ra đầu sóng ngọn gió.

Kiều Tuệ Tuệ đứng dậy, dìu Mục Kiều ngồi lên sofa, lấy khăn giấy lau nước mắt cho con gái, đoạn quay sang nhìn Mục Táp: “Mục Táp, dù con giận hay không, thì dì cũng nói thẳng. Trong việc này, con sai rõ mười mươi. Bởi đây không phải là việc nhỏ, thậm chí có tính chất rất lớn. Con không nên ém nhem hết thấy, coi chúng ta như những đứa trẻ ngây thơ, không hiểu chuyện.”

Lúc bà nói, ánh mắt vẫn dõi theo Mục Táp, đáy mắt bà bắn tia băng giá, lạnh lùng. Giọng nói bà không nặng không nhẹ, nhưng mỗi câu thốt ra đều trực tiếp xát muối vào tim Mục Táp. Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên bà dùng giọng điệu này để giáo huấn cô.

Mục Táp có thể nói gì đây? Cô chính xác đã sai lầm khi lựa chọn che giấu mọi người. Tuy nhiên, cô hành xử như vậy là có lí do, quan hệ giữa cô và Cảnh Chí Sâm chưa bao giờ rành mạch, rõ ràng. Cô âm thầm theo dõi anh ta, nhưng anh ta đã bao giờ chấp nhận tình cảm cô đâu. Lúc biết rõ mục đích của anh ta, cô liền tức tốc rút lui, không hề có ý dây dưa, níu kéo. Vì thế cô nghĩ, tình cảm của mình căn bản không ảnh hưởng đến tình yêu của Cảnh Chí Sâm và Mục Kiều. Hơn nữa, đoạn thời gian đó, mọi người trong nhà đều tỏ vẻ hài lòng, ủng hộ Cảnh Chí Sâm. Cô sao có thể vô duyên nói huych toẹt, xin lỗi cả nhà, con cũng thích Cảnh Chí Sâm.

Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Huống hồ, chỉ mình cô đơn phương lưu luyến. Cô và Cảnh Chí Sâm cũng chưa làm gì vượt quá giới hạn hay có lỗi với Mục Kiều. Vốn dĩ Mục Táp muốn chôn vùi chuyện cũ vào dĩ vãng. Nào ngờ trời không chiều lòng người, giờ bắt cô phải gánh cái danh hai mặt, bất lương.

“Đúng là lỗi của con.” Mục Táp cúi đầu, “Dì Kiều, con xin lỗi dì, nhưng xin dì tin tưởng, con chưa bao giờ mong muốn Mục Kiều bị tổn thương.”

“Thôi được rồi.” Mục Chính Khang nhíu mày, “Chấm dứt tại đây thôi. Chuyện vốn không to tát, quan hệ của Táp Táp và Cảnh Chí Sâm hoàn toàn trong sạch. Chúng ta đừng sẫm soi, xét nét nữa. Chỉ tự chuốc lấy phiền.”

Kiều Tuệ Tuệ lạnh lùng thu tầm mắt từ người Mục Táp, chuyển sang Mục Chính Khang: “Ông hiểu nhầm ý tôi rồi. Trọng điểm không phải là quan hệ của Mục Táp và Cảnh Chí Sâm, mà là nó không nên lừa gạt chúng ta. Dù lúc trước nó thừa nhận thích Tiểu Cảnh, cũng chẳng có ai trách mắng nó. Yêu thích vốn là tình cảm đơn thuần. Trai chưa vợ, gái chưa chồng yêu thích nhau, đó là điều bình thường, chả có gì phạm pháp. Nhưng nó lại ngậm tằm, không hé răng nửa lời. Điều này chứng tỏ Mục Táp không hề tín nhiệm người thân của mình. Chúng tôi không được phép thất vọng hay đau khổ trước hành động của nó hay sao?”

Mục Kiều càng khóc sướt mướt. Những tiếng nấc nghẹn vang vọng khắp nhà, biểu lộ sự thương tâm cực hạn.

“Táp Táp đã thừa nhận lỗi lầm, cũng đã lên tiếng xin lỗi. Chừng đó chưa đủ chấm dứt à? Vậy bà còn muốn thế nào? Muốn nó đích thân chịu phạt đền tội?” Mục Chính Khang nói, “Kiều Kiều còn nhỏ, nên hay dễ tâm, so đo mấy chuyện vặt vãnh. Chẳng nhẽ bà cũng giống nó?”

“Lão Mục, tôi không cần người nào chịu phạt cả, ông chớ chụp mũ bậy bạ. Ý tứ của tôi rất rõ ràng, Mục Táp sai ở chỗ đã lừa dối chúng ta. Đều là người một nhà, có gì không thể sẻ chia, tâm sự. Vì sao lại giữ trò gạt gẫm. Ông đã đặt mình vào hoàn cảnh Kiều Kiều để suy nghĩ chưa? Nó xảy ra chuyện không may, trở

thành trò cười cho toàn bộ công ty, mắt hết mặt mũi, không dám đi làm. Thái độ Tiểu Cảnh lại lập lờ, khi lạnh khi nóng, trốn tránh gánh vác trách nhiệm. Lâm vào tình cảnh đó, tâm trạng nó đã xuống dốc không phanh. Giờ lại phát hiện chị gái lừa gạt nó suốt thời gian dài. Thử hỏi nó chịu đựng nổi không?” Kiều Tuệ Tuệ phân tích, “Xem như mẹ con tôi để tâm chuyện vặt vãnh thì sao? Nếu đổi lại người khác, chắc gì có thể hành xử rộng lượng, thoải mái.”

Mục Táp đỡ đỡ đứng tại chỗ, đôi tai như thể ù đi. Hơi lạnh bao phủ toàn thân, lòng cô chìm ngấm xuống đáy vực.

“Tuệ Tuệ, chính miệng bà đã hứa với tôi, nói chắc như đinh đóng cột, Kiều Kiều và Táp Táp đều là con gái bà. Bà nhất định sẽ đối xử bình đẳng.” Mục Chính Khang xoay thẳng mắt Kiều Tuệ Tuệ, gần từng tiếng.

Kiều Tuệ Tuệ chậm rãi cụp mí mắt, bật nhỏ tiếng cười mỉa.

Mục Kiều đương khóc lóc, bỗng đứng ngược cao đầu, hét toáng: “Thế chị ta có xem mẹ con như mẹ ruột hay không? Sống ở đây suốt mười mấy năm, chị ta đã bao giờ gọi một tiếng ‘mẹ’ chưa? Trong lòng chị ta chỉ tồn tại bà mẹ đã chết kia. Chị ta như thế, mắc mớ gì mẹ con phải xem chị ta như con gái ruột?”

Hai chữ ‘đã chết’ tựa như cây búa nện mạnh xuống lòng Mục Táp. Cô khó tin ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Mục Kiều.

“Con cảm ơn ngay!” Mục Chính Khang quát lớn.

“Con không cảm!” Mục Kiều điên tiết lên, quây tới bên “Mẹ con hi sinh, trả giá cho cái nhà này hơn hai mươi năm, không ai được phép xem thường, chỉ trích mẹ con. Là Mục Táp sống không hiểu chuyện, không tôn trọng mẹ con. Chị ta giống y như bà mẹ đã chết của chị ta, bề ngoài giả dạng thanh cao, tốt đẹp, bên trong lại rắp tâm tính chuyện hại người, làm ra những chuyện trái luân thường đạo lý”

Động chạm đến bà Trình Hạo Anh, Mục Táp hết nhịn nổi, toan mở miệng cảnh cáo. Nhưng ông Mục Chính Khang hành động nhanh hơn. Ông phăm phăm đi tới chỗ Mục Kiều, túm cổ áo cô ta, nhấc bổng cô ta lên. Đôi đồng tử vằn đầy tơ máu đỏ, ông nghiêng răng nghiêng lợi, bắt cô ta im miệng. Mục Kiều bị dọa xanh mặt xám mày, miệng liền im thín thít. Mục Chính Khang tức đến ngạt thở, lát sau mới thả mạnh Mục Kiều xuống. Cô ta rơi xuống sô pha, cánh tay va chạm cạnh bàn. Kiều Tuệ Tuệ ‘Á’ lên một tiếng, quỳnh quáng bổ nhào qua, hấp hấp xem xét cánh tay Mục Kiều.

“Lão Mục!” Kiều Tuệ Tuệ quay đầu, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, “Ông nổi điên đấy hả? Lại động tay động chân với con gái mình?”

“Bà nhìn kĩ đi. Xem bà dạy dỗ con gái thành bộ dạng thế nào. Từ nhỏ, bà đã cưng chiều nó đến vô phép vô tắc, ngay cả cái vợ chân cũng không nỡ để nó tự giặt. Bây giờ bà thấy hậu quả chưa. Nó chỉ biết tùy hứng làm bậy, nghĩ mình là cái rốn của vũ trụ. Đi ra ngoài gặp tí khó khăn là nản lòng, cong đuôi về nhà khóc lóc, than thở. Ngày hôm nay lại cãi lời bố nó, dám hỗn xược, xỉ vả trưởng bối, người có thể đẻ ra nó. Hôm nay tôi không dạy dỗ nó, ngày sau ra đời, hạng người như nó, chắc chắn sẽ bị thiên hạ đánh vỡ mồm!” Mục Chính Khang đau buồn nói, “Nó chịu ủy khuất thì đổ hết tội lỗi lên đầu chị nó ư? Quên sạch những việc chị nó đã làm cho nó sao? Nếu chị nó không đứng ra thu dọn tàn cục, Tổng gia có buông tha cho gia đình này không? Nó có thể sống phè phỡn, vô lo vô nghĩ nữa không? Còn có, hồi nhỏ nó bị đau ruột thừa, phải nhập viện giải phẫu. Lúc ấy bà về quê thăm họ hàng, chính Mục Táp tự tay săn sóc nó. Ngày ba bữa nấu cơm nấu canh hầu hạ nó. Sao nó có thể phỉu sạch tất cả?”

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Mục Chính Khang lấy tay day day mi tâm, thở dài một hơi, rồi nhanh chóng điều tiết cảm xúc, mới xoay người mở cửa.

Người tới là Cảnh Chí Sâm, trên tay anh ta cầm hộp quà to tướng.

Mục Kiều vừa trông thấy Cảnh Chí Sâm, liền quẳng cái gối đang ôm trong lòng về phía anh ta, khóc rống: “Anh cút mau! Đồ khốn nạn, âm hiểm, đê tiện. Xéo ngay, tôi không muốn nhìn thấy bản mặt anh!”

“Kiều Kiều.” Cảnh Chí Sâm hơi hổ thẹn, nở nụ cười hối lỗi, “Em đừng tức giận. Chúng ta bình tĩnh nói chuyện.”

“Phấn đi cho khuất mắt tôi!” Mục Kiều thấy Cảnh Chí Sâm đứng gần Mục Táp. Hình ảnh đôi nam nữ đứng song song, kề cạnh khiến cô ta gai mắt. Trong lòng lại nhói đau khôn xiết, Mục Kiều giãy nảy, “Chị nữa Mục Táp. Chị cũng biến đi. Hai người đừng đứng đó làm bẩn mắt tôi!”

Kiều Tuệ Tuệ vội vã trấn an cảm xúc con gái. Bà giữ chặt hai tay Mục Kiều, phòng ngừa cô ta ném vỡ đĩa trái cây trên bàn, lại bực bội lườm Cảnh Chí Sâm: “Hiện giờ cảm xúc nó bất ổn. Cậu nói gì cũng vô ích. Cậu làm ơn về đi!”

Bị xua đuổi trực tiếp, biểu tình Cảnh Chí Sâm thoáng sùng sục. Anh ta đặt hộp quà trong tay xuống, khẽ dang hắng vài tiếng, rồi quay sang định giải thích với ông Mục. Nhưng ông xua tay, uể oải nói: “Tôi đã biết đại khái mọi chuyện. Giờ cậu về trước đi”

Cảnh Chí Sâm chưa kịp bước đi, Mục Táp đã ra khỏi cửa. Cô biết hiện giờ, Mục Kiều hận cô thấu xương. Cô ở lại chỉ chọc Mục Kiều thêm ứa gan. Bố cô cũng đã quá mệt mỏi. Nếu hai chị em cứ tiếp tục lời qua tiếng lại, thì thứ bị ảnh hưởng nặng nề nhất, chính là sức khỏe của bố.

Cảnh Chí Sâm cúi chào Mục Chính Khang và Kiều Tuệ Tuệ, đoạn xoay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn tiếng khóc sù sùi của Mục Kiều: “Bố mẹ thấy chưa..... Anh ta thật sự bỏ đi....bỏ chạy theo Mục Táp Anh ta là tên khốn nạn, con không bao giờ để ý anh ta nữa”

Hai chân Mục Táp bước như bay, nhưng tốc độ không dịch nổi Cảnh Chí Sâm. Anh ta đuổi tới, hô to tên cô, túm chặt cổ tay cô.

“Anh làm gì thế hả?! Đừng quấy rầy tôi!” Mục Táp lớn tiếng nói, “Tâm trạng tôi rất tệ, anh đừng gây chuyện thêm nữa!”

“Táp Táp, để em chịu tội thân rồi.” Cảnh Chí Sâm hít mạnh một hơi, sốt sắng nói, “Xin lỗi em, việc này là do anh sơ suất. Mục Kiều tình cờ phát hiện tin nhắn trong di động của anh. Cô ấy liên tục chất vấn anh. Nhưng mặc anh giải thích thế nào, cô ấy cũng không tin.”

“Đó là vấn đề riêng của hai người, đừng lôi kéo tôi vào.” Mục Táp hất tay Cảnh Chí Sâm ra, song anh ta túm rất chặt, cô vùng vằng mãi cũng vô dụng, lửa giận xộc thẳng lên đầu, “Cảnh Chí Sâm, gặp phải anh, tôi thật xúi quẩy..... Anh quả thực là khắc tinh, là tai họa của tôi. Tôi xin anh, đừng làm phiền tôi nữa. Anh mau quay về Mục gia nhận lỗi. Chờ Mục Kiều nguôi ngoai, hãy nói với nó, giữa tôi và anh không có bất kì quan hệ nào.”

“Táp Táp!” Cảnh Chí Sâm khẽ dùng chút lực, đem cô ôm sát vào lòng, cúi đầu, nhìn cô tròng trành, “Bây giờ em cảm thấy anh còn mặt mũi đối gạt Mục Kiều nữa ư? Cứ cho là có thể, anh cũng nhất quyết không làm. Anh sẽ thẳng thắn nói với cô ấy, tình cảm của anh và cô ấy đã xuất hiện vết rạn, cũng như tình cảm của anh dành cho em.”

“Anh bệnh vừa vừa thôi chứ. Rốt cuộc anh muốn gì?!” Mục Táp hung hăng, “Sao anh cứ khiến mọi chuyện rối tung rối mù lên thế? Còn nói nhăng nói cuội với con bé.”

Cảnh Chí Sâm trầm ngâm hồi lâu, sau chua chát nói: “Anh đã thừa nhận với cô ấy rồi. Với em, anh quả thật có cảm giác. Anh không cách nào chối bỏ điều ấy.”

Mục Táp không thể nghe anh ta lảm nhảm thêm nữa. Cô liên tục cong gối thúc vào người anh ta. Cảnh Chí Sâm luôn mồm kêu cô bình tĩnh. Một tay anh ta kim giữ thể tấn công của cô, tay kia ghì chặt thắt lưng cô. Cô ra sức giãy giụa, lại bất tri bất giác kích thích bản tính chinh phục của anh ta. Hai người như thi gan cùng nhau. Anh ta chẳng những không buông tay, mà còn cố ý dấn sát thân cô. Cô ‘tặng’ anh ta những cú đá liên hoàn, bung hết sức lực như thể đối kháng kẻ thù. Anh ta nhịn đau đến khùng, hậm hực mắng một tiếng, rồi cúi đầu tấn công môi cô.

Anh ta tìm thấy bờ môi cô, liền há họng nuốt trọn, mạnh mẽ vờn đầu lưỡi nóng bỏng, cuốn lấy đầu lưỡi cô, khao khát cùng cô triển miên thâm thiết. Mục Táp không chút khách khí, cắn pháp một phát. Cảnh Chí Sâm nếm vị máu tươi, đôi mắt bèn lim dim nhú lại, thú tính hoàn toàn bộc phát. Tay anh ta bóp chặt cằm cô, ép cô ngẩng đầu, bức bách cô đáp lại nụ hôn hoang đường.

Thân thể Cảnh Chí Sâm vốn to cao, lực cánh tay rất khỏe, Mục Táp liều mạng vẫy vùng, nhưng hiệu quả không cao. Cơ thể cô bị anh ta ép dựa thân cây, hai đầu gối anh ta chế ngự mọi hoạt động của chân cô.

Cách đây không xa, ẩn sau hàng cây rậm rạp, ngay vùng tranh sáng tranh tối, đèn flash lóe lên nhăm thẳng bọn họ.

Cảnh Chí Sâm như thể hóa thành thú dữ, cặp mắt diên đại sậm màu đỏ tươi. Anh ta quay cuồng trong cảm xúc dâng trào, dữ dội khóa chặt môi cô, tham lam lấp kín khoảng cách giữa hai đôi môi.

Ngay lúc Mục Táp gần như ngộp thở, di động trong túi Cảnh Chí Sâm đột nhiên đổ chuông. Thừa lúc anh ta phân tán lực chú ý, Mục Táp liền giãy giụa, thoát khỏi bàn tay anh ta. Tiếp sau, cô hung hăng giơ tay cào cào mặt anh ta. Móng tay sượt qua sống mũi, để lại nơi ấy vết cào xước máu đỏ.

“Tên diên nhà anh...cách xa tôi ra! Sau này anh còn lì lợm xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát, tôi nói được thì làm được!” Mục Táp lấy tay chà xát miệng mình, tức giận thở hồng hộc, “Anh khiến tôi ghê tởm đến cực điểm. Nếu anh đã không biết xấu hổ, tôi chẳng cần bận tâm gì nữa, cùng lắm đem sự việc làm lớn lên. Xem ai mất thể diện hơn!”

Cảnh Chí Sâm dùng ngón út sờ nhẹ vết cào trên mũi, lẳng lặng nhìn Mục Táp, bỗng nhiên cười khùng khục: “Đúng thế! Anh thật sự diên rồi, thật sự diên vì em. Táp Táp, hương vị của em so với tưởng tượng của anh, ngọt hơn gấp trăm lần.”

Mục Táp móc di động, toan báo cảnh sát. Cảnh Chí Sâm thông thả tiến từng bước, giữ rịt di động trong tay cô.

Di động bị anh ta ném xuống đất.

Đôi mắt Mục Táp rét lạnh tựa băng, nhìn chằm chặp Cảnh Chí Sâm. Cảnh Chí Sâm rút khăn tay, lau sạch mũi mình. Sau đó, anh ta ngán ngẩm thở dài, hai tay giơ lên, tỏ vẻ đầu hàng: “Xin lỗi em, vừa nãy anh mất kiểm soát. Táp Táp, khoảng thời gian này, anh mệt mỏi lắm.” Nói đoạn, anh ta khom người nhặt di động, trả Mục Táp, “Anh sẽ cố gắng ép bản thân tỉnh táo lại, mong em cho anh thêm cơ hội.”

Mục Táp nhét di động vào túi, xoay người sải từng bước dài. Đi được vài bước dần chuyển thành chạy chậm. Cô muốn tránh xa địa phương quỷ quái này càng nhanh càng tốt.

Cảnh Chí Sâm đứng chống nạnh tại chỗ, ngóng theo bóng lưng Mục Táp bằng ánh mắt ảo não xót xa. Anh ta không biết vì sao bản thân lại hành động như kẻ mất trí. Lúc này, luồng khí nóng rẫy lên lõi khắp toàn thân, khiến anh ta vô phương áp chế. Và cuối cùng...xâm phạm Mục Táp.

Gần đây, số lần anh ta nhớ nhung Mục Táp ngày càng nhiều. Khi ở cùng Mục Kiều, anh ta thường thông qua gương mặt Mục Kiều, để tìm kiếm bóng dáng Mục Táp. Sau đó thầm ước ao, giá như là Mục Táp thì tốt quá.

Mẹ anh ta từng nghiêm túc khuyên bảo: “Chí Sâm, mẹ nói thực lòng, con bé Mục Kiều không thích hợp với con đâu. Mẹ đi qua gần hết cả đời người, đương nhiên có kinh nghiệm đánh giá khái quát một con người. Tâm lý Mục Kiều chưa trưởng thành, cùng lắm chỉ bằng đứa bé mười tuổi, hành động rất chi là ngờ nghệch, ngớ ngẩn. Có thể ban đầu con cảm thấy nó thú vị, nhất thời hăng hái chinh phục nó. Nhưng chừng ấy không đủ để hai đứa kết hôn. Chọn vợ phải chọn người hiền lương, thực đức. Từ xưa đến nay, nhận định này luôn chính xác. Vợ là người sống cạnh con cả đời, không phải dạng phụ nữ để con gặp dịp thì chơi. Mẹ khuyên con nên suy nghĩ kỹ càng, xem ai là người thích hợp cho vị trí dâu hiền vợ thảo. Ai có thể quan tâm, săn sóc con chu đáo. Ai có thể giúp ích cho sự nghiệp của con. Ai có thể cùng con tiến lùi, ăn đời ở kiếp. Mẹ không hi vọng người ấy được con tuyển chọn trong lúc nhất thời mê muội, mắt để cao hơn đầu.”

Nếu là Mục Táp, mẹ anh ta ắt hẳn sẽ đồng ý vô điều kiện. Mục Táp là cô gái hiểu chuyện, hiểu lý lẽ, xử sự tinh tế, lại biết quan tâm, chiều chuộng người khác...

Nếu là Mục Táp....đáng tiếc thực tế phủ định chữ ‘Nếu’ của anh ta.

*

Tổng Vực về nhà, nhìn thấy Mục Táp ngồi trên sofa xem tivi, vẻ mặt quá đỗi tĩnh lặng.

“Cơm chín rồi. Chờ em hâm nóng là có thể ăn.” Mục Táp quay đầu, mỉm cười dịu dàng, “Em hâm củ sen với xương, thả thêm một quả trứng và nêm thật nhiều hành.”

“Em chưa ăn à?”

“Chờ anh về cùng ăn.” Mục Táp đặt remote xuống, đi tới giúp anh tháo caravat.

“Sao vậy em?” Anh cầm tay cô, cẩn thận quan sát thần sắc cô, “Hửm?”

Cô bỗng nhiên kéo caravat xuống, đồng thời nhón chân, chủ động ngã nghiêng môi anh, lúng búng nói: “Hôm nay tâm trạng em rất xấu, rất khó chịu. Anh ôm em đi.”

Tổng Vực nghe vậy, đôi tay nhẹ nhàng bế bổng cô lên, đi tới sofa, ngồi xuống. Anh dịu dàng mơn trớn mái tóc cô, nghiêng người áp sát, ôn nhu hôn cô.

23. Chương 23

“Em bị ức hiếp à?” Môi Tổng Vực mân mê ánh mắt cô, ân cần hỏi han.

Mục Táp gật đầu, lại kìm lòng không đậu co ro vào ngực anh. Khuôn ngực anh rộng mở, tạo thành vòng ôm ấm áp, đem đến cho cô cảm giác bình yên, an ổn. Tay anh phối hợp khép sát lại, yên lặng đáp ứng cô vợ đang làm nũng.

“Em nhớ mẹ.” Mục Táp nỉ non, “Nhớ lắm luôn.”

“Lúc mẹ còn sống, mẹ hay an ủi em thế nào?” Tổng Vực mỉm cười hỏi.

“Ôm em, nấu thức ngon cho em, dỗ dành em nữa.”

“Dở ra sao?”

“Gọi em là cục cưng.”

Ánh mắt Tổng Vực chớp chớp tia nhu hòa, cầm anh kề sát trán cô, miệng thả hai chữ cục cưng.

Giọng nói anh trầm thấp, êm ái như dòng nước chảy xuôi. Hai chữ “cục cưng” thoát ra từ miệng anh, ẩn chứa sự nâng niu chiều chuộng, xoa dịu nỗi buồn man mác trong lòng cô. Mục Táp bỗng cảm thấy, chuyện xảy ở Mục gia hôm nay, không đau đớn như cô vẫn tưởng. May thay, bên cạnh cô còn có anh.

Ngoại trừ mẹ, anh là người đầu tiên gọi cô là ‘cục cưng’.

Bao tủi hờn thoát tan thành mây khói, Mục Táp khịt khịt hai cánh mũi, phì cười: “Anh xem em là trẻ con thiệt hả?”

“Em không giống trẻ con ư?” Tổng Vực trêu, “Mọi vui buồn đều thể hiện hết trên khuôn mặt, nào che giấu được ai?”

“Anh muốn biết không? Nguyên nhân em khó chịu đấy.”

“Đương nhiên.” Tổng Vực vuốt ve đỉnh đầu cô: “Đây là quyền lợi của anh.”

Mục Táp ôn tồn thuật lại chuyện xảy ra buổi ban trưa cho anh nghe. Dĩ nhiên, cô lược bỏ việc Cảnh Chí Sâm mạo phạm mình.

“Em sai rồi phải không anh?” Mục Táp hỏi.

Tổng Vực ngẫm nghĩ rồi nhận xét: “Việc này tương đối nhạy cảm. Dẫu em nói hay không, bọn họ đều dựa theo cảm tính để phán xét em. Vì thế, em không cần bận tâm cách nhìn, cách đánh giá phiến diện, chủ quan của họ. Thấy cần thì nói, không cần thì im, em cứ hành động theo suy nghĩ của mình.”

Mục Táp nghiêm túc suy ngẫm lời anh nói.

Tổng Vực thỉnh thoảng cất tiếng cười, tay anh nâng cằm cô, thì thào hỏi: “Tại sao hai chị em em đều thích tên Cảnh Chí Sâm kia. Hắn tốt lắm à?”

“Đã là quá khứ.” Mục Táp thản nhiên kể, “Tốt nghiệp xong, em liền gia nhập Duy Cách. Ban đầu em nhận chức trợ lý giám đốc phòng thị trường. Ông sếp đó hà khắc lắm cơ. Ngày nào cũng soi mói, phê bình năng lực của em. Ngày qua ngày, sự tự tin, hăng hái của em dần bị ông ta bào mòn. Nhưng sau đó, công ty trải qua cuộc chuyển đổi, em được điều đến tổ làm việc của Cảnh Chí Sâm. Mặc dù anh ta yêu cầu nghiêm khắc với cấp dưới. Song, thái độ anh ta rất thân thiện cởi mở, không kiêu căng, trịch thượng, lại tận tình san sẻ, truyền đạt kinh nghiệm cho em. Ngoài giờ làm việc, anh ta hay cùng em tán gẫu, hàn huyên đủ chuyện trên trời dưới đất, từ bắc chí nam. Cứ thế, càng ngày em càng có nhiều thiện cảm với anh ta ”

Đôi môi Tống Vực giữ nguyên ý cười. Với câu chuyện của Mục Táp, anh không có nhiều ý kiến. Đây là một trường hợp khá ‘kinh điển’, những cô gái vừa chập chững bước vào đời, đa số đều nhẹ dạ cả tin, dễ lừa xiêu trước những ông sếp phong độ ung dung, chững chạc. Dần dà, trái tim bị lạc lối.

“Đều là chuyện cũ rích. Anh sẽ không ghen, đúng không?”

“Ghen ư?” Anh đáp, “Có chút, nhưng không mấy để bụng.”

“Anh tốt hơn anh ta nhiều.” Mục Táp bổ sung.

Tống Vực rủ thấp mi mắt, hỏi lại: “Thật không?”

“Thật.”

“Lặp lại lần nữa.”

“Anh tốt hơn anh ta nhiều.”

Anh cúi đầu, tay nâng gáy cô, ấn môi mình vào môi cô. Nụ hôn kéo dài rất lâu, lát sau, anh buông cô ra, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Không ngờ có ngày, Tống Vực anh lại đi so kè với một gã ‘người đương nước lũ’.”

Mục Táp dịu dàng xoa vuốt mi tâm anh, khe khẽ lắc đầu.

Anh véo nhẹ má cô, “Tâm tình tốt hơn chưa? Ăn cơm với anh được chưa?”.

Bụng Mục Táp đói meo. Nghe anh hỏi thì ngoan ngoãn gật đầu, đi theo anh tới bàn cơm.

“Em nhớ kĩ. Bất kể tâm trạng tệ đến đâu, cũng phải dùng cơm đúng bữa.” Anh xới bát cơm, đặt trước mặt cô, dặn dò, “Bằng không dạ dày sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Em biết không, khoảng thời gian trước, công ty anh có đợt kiểm tra sức khỏe, tận mấy nhân viên bị chẩn đoán dạ dày có vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Thối loét nè. Thậm chí phát triển thành ung thư.”

“Anh đừng dọa em sợ nhé.”

“Sợ à?” Anh gấp miếng tim xào vào bát cơm trắng của cô, “Cho nên em nhất định phải ăn cơm đúng giờ. Sau này, đừng chờ anh về.”

Sau khi kết hôn, anh luôn bận bịu công việc, thường xuyên hơn tám giờ mới về nhà. Mỗi ngày, cô đều chờ anh trở về, rồi cùng nhau dùng cơm. Anh phê bình thói quen này rất nhiều lần, nhưng cô mãi vẫn không chịu sửa.

“Vậy kể từ mai, mỗi ngày em đều chuẩn bị ít điểm tâm cho anh. Khi nào anh về trễ, phải nhớ ăn lót dạ, đừng để bụng đói quá mức.” Mục Táp đề nghị.

“Ừm.” Anh đồng ý “Vợ chồng ta đốc thúc lẫn nhau, cùng nhau giữ gìn sức khỏe”.

“À phải, anh nên cai thuốc đi.”

“Việc này...” Tống Vực nhú mày: “Hệ số khó khăn hơi cao, tạm thời tùy tình hình rồi bàn sau nha.”

“Không được.”

“Vậy chừng nào em bỏ được thói quen ăn khuya thì chúng ta đàm đạo tiếp.”

“...” Mục Táp phát hiện, hễ dính đến đám phán, Tống Vực chắc chắn sẽ không để bản thân chịu thiệt. Anh luôn nắm rõ điểm yếu của đối phương, từ đó thu lợi về mình.

Cơm nước xong xuôi, Tống Vực phá lệ bỏ quên công việc một đêm, cùng Mục Táp xem bộ phim điện ảnh của Ý. Nội dung khá đơn giản, kể về những đứa bé khiếm thị từng bước thăm dò, tìm hiểu thế giới bên ngoài, nhưng lời thoại rất hay: Màu xanh lam là sắc gió buổi chiều tấp vào khuôn mặt em. Màu râm nắng là sắc thân cây thô ráp. Màu đỏ như lửa nóng, là sắc hoàng hôn xuống núi.

Chúng ta không nhìn thấy, nhưng có thể chạm vào, lắng nghe và ngửi được nó.

Mục Táp thả hồn theo bộ phim. Tống Vực lặng lẽ đứng dậy, đi vào bếp. Lúc trở ra, tay anh cầm hộp sữa chua, im lặng đưa cô. Mục Táp nhận lấy, không quên trêu đùa: “Dụ em ăn khuya, để anh có cơ hút thuốc phải không?”

“Em không thích thì trả lại đây.” Tống Vực vờ giơ tay đòi lại hộp.

Mục Táp vô phương chống cự ‘sức hấp dẫn’ của món khoai khoai, bèn lắc đầu nguây nguậy, nhanh chóng xé bỏ lớp giấy bên trên, xúc từng thìa bỏ vào miệng. Lớp sữa chua trắng mềm dính trên từng kẽ răng, cảm giác đặc biệt thích thú.

Tống Vực ngồi khoác tay trên sofa, lặng thinh ngắm nhìn cô, thi thoảng giúp cô lau vết sữa dính trên chóp mũi.

“Chủ nhật này chúng ta đi chèo thuyền nha anh?” Mục Táp rủ rê: “Lâu lắm rồi em chưa chèo thuyền.”

“Phục em thật đấy. Hôm nay mới thứ ba, mà em vội ‘nhảy cóc’, tính chuyện cho chủ nhật?” Anh cười.

“Thế anh có đi không?”

“OK thôi, em muốn đi đâu, anh dẫn em đi đó.” Anh vói tay, lấy ly nước trên bàn trà, từ tốn uống một ngụm, “Hứa chắc luôn.”

Chán chường thay, Tống tiên sinh lại nuốt lời.

Ngày chủ nhật, hai người dùng bữa trưa xong. Vốn dĩ y theo kế hoạch, chuẩn bị xuất phát đi chèo thuyền. Mục Táp còn dụng tâm làm cơm nắm, đem theo bánh trái và nước nôi đầy đủ. Tất cả đặt gọn gàng, ngay ngắn trong giỏ. Cô hí hửng mừng tượng hình ảnh hai vợ chồng vừa ngắm cảnh sông nước hữu tình, vừa nhấm nháp những món ăn bình dị. Thật thi vị biết bao.

Ai dè, Tống Vực bất ngờ nhận cuộc điện thoại. Không biết đối phương nói gì, mà anh nghe xong, thần sắc bỗng trở nên u tối. Gác máy, anh liền xin lỗi Mục Táp, bảo anh có việc gấp, cần lập tức xử lý. Hay cô ở nhà nghỉ ngơi, hoặc đi shopping, còn chèo thuyền...hẹn lần sau vậy.

Lòng Mục Táp dỗi lên nổi mắt mát, hực hăng, nhưng vẫn cố gắng thông cảm. Cô giúp anh chuẩn bị áo khoác và caravat, quan tâm nhắc nhở anh lái xe cẩn thận.

Anh cúi đầu, hôn lên trán cô, khề thì thầm: “Xin lỗi em.”

Tống Vực vội vàng ra cửa. Mục Táp nhàm chán ngồi trong phòng khách hồi lâu, rồi quyết định về phòng ngủ, định chợp mắt một lúc. Song, nằm trên giường, hai mắt cô vẫn mở thao láo. Cô uể oải lấy quyển tạp chí thời trang trên tủ đầu giường, tay thực hiện động tác lật qua lật lại.

Hơn nửa giờ sau, cô tiếp điện thoại của Lục Tây Dao.

“Táp Táp, cậu đoán xem, vừa rồi tớ nhìn thấy gì?!”Ngữ điệu Lục Tây Dao có vẻ gấp gáp. Dường như cô đang ở nơi sầm uất, nhộn nhịp. Xung quanh âm ỉ tiếng máy xe.

“Cậu thấy gì?”

“Sự việc là thế này. Giữa trưa, tớ cùng mẹ và cô tớ ăn cơm ở quán ven hồ. Ăn xong, hai người lớn đón xe tới chợ tơ lụa. Còn tớ đi dạo quanh đường Lục Nhân, và tình cờ trông thấy một đám đàn ông xông vào một quán trà gây chuyện. Tụi nó to mồm quát tháo, mắng mỏ xong thì bắt đầu đập phá quán trà.” Nói tới đây, Lục Tây Dao tạm dừng lời kể.

“Sau đó thì sao?” Mục Táp hỏi.

“Sau đó, tớ thấy chị dâu mỹ nữ của cậu. Cô ta đi ra từ trong quán, một mình nói lí với đám người đó, rất có thần thái của phụ nữ giỏi giang. Nhưng đám người kia ỷ vào thế đông, mồm miệng lại to, cứ rống cổ cãi bướng. Chốc lát sau, người đi đường đều dán mắt vào quán trà.”

“Cậu chắc chắn không nhìn lầm?” Mục Táp cảm thấy bất an.

Trong tích tắc, cô chợt nhớ Mạc Tử Tuyên đúng là kinh doanh một quán trà đạo. Quán ấy nằm ở khu vực rất tốt, địa hình xung quanh trồng đầy cây ngô đồng nước Pháp, tô điểm nét văn nghệ lãng mạn trên con đường Lục Nhân.

“Tớ chưa kể xong đâu nhé. Đại khái hơn mười phút sau, có mấy chiếc ô tô dừng ngay quán trà. Dẫn đầu là chiếc Bentley. Mấy chiếc xe đồng loạt mở cửa, một tốp đàn ông mặc âu phục đen bước xuống. Có lẽ là vệ sĩ tới viện trợ. Cặp mắt chị dâu cậu tức thời sáng rõ, ba chân bốn cẳng chạy tới đám người áo đen, hô to tên người đàn ông dẫn đầu. Tớ theo phản xạ, quan sát kĩ hơn, mới dám chắc người đàn ông đó là Tống Vực.”

“Vậy bây giờ tình hình thế nào?” Mục Táp sốt ruột hỏi.

“Hiện giờ hai bên đi vào quán rồi. Quán cũng đóng cửa luôn, bên ngoài treo tấm bảng tạm nghỉ, tớ chả biết tình huống trong đó sao nữa?”

Đáy lòng Mục Táp thoáng co thắt lại. Hóa ra, Tống Vực vội vã rời nhà, để đi giải quyết sự cố cho Mạc Tử Tuyên. Anh còn rầm rộ dẫn theo cả đoàn người xe. Xem chừng, sự việc lần này khá nghiêm trọng. Không biết có xảy ra nguy hiểm hay không?

“Cậu thực sự không nhìn lầm?” Mục Táp xác nhận lần nữa.

“Tuyệt đối không nhìn lầm, chính xác là Tống Vực và chị dâu xinh đẹp. Táp Táp, chị dâu cậu đắc tội với ai hả? Theo tớ thấy, đám người đập phá quán nhìn giống côn đồ lắm. Mặt mày tên nào tên nấy bặm trợn, hung hãn phát khiếp. Vừa rồi, tớ chỉ đứng ngoài nhìn, mà cả người nổi đầy gai ốc đấy. Lúc cô ta giằng co trực diện với mấy gã vai u thịt bắp, tớ thấy cô ta vã mồ hôi lạnh luôn.” Lục Tây Dao cảm thán, “Cô ta là phụ nữ, mà lá gan...ôi thôi...to lắm cậu ạ. Tuy lòng can đảm có thừa, nhưng chẳng nhẽ cô ta không lo sợ, bản thân bị mấy gã kia xâm phạm, chấm dứt chiếm tiện nghi ư? Cũng may, Tống Vực xuất hiện kịp thời, che chắn trước người cô ta. Chồng cậu biết lo xa nhờ, khôn ngoan dẫn theo tốp vệ sĩ chuyên nghiệp. Vậy thì nếu xảy ra ẩu đả, phe anh ta chắc không bị lép vế.”

Lúc Lục Tây Dao đương huyền thuyên không dứt, Mục Táp đã hồi hã xuống giường, xỏ đại đôi dép lê rồi lao xuống lầu.

“Mà nè, cậu hoàn toàn không biết việc này hả? Tống Vực dẫn theo đám người đến giải vây giúp cô ta, lại không nói năng gì với cậu ư?”

“Số mấy đường Lục Nhân?”

“Hả?”

“Tớ hỏi cậu địa chỉ số mấy đường Lục Nhân!” Mục Táp nóng nảy lặp lại.

*

Bấy giờ, tình hình giao thông không thuận lợi, xe đậu đầy đường. Mục Táp ngồi taxi, tim đập như trống trận, bất an vì Tống Vực.

Tới đầu đường Lục Nhân, bác tài dừng xe. Mục Táp vội vàng lấy tiền trả bác tài, đoạn hồi hã chạy lên phía trước. Chạy marathon hơn hai trăm mét, liền thấy địa chỉ số một trăm sáu mươi hai đường Lục Nhân, Mục Táp dừng bước chân, đứng tại chỗ thở hổn hển. Quả nhiên, cô trông thấy hai cánh cửa gỗ khảm thủy tinh gập gao đóng chặt. Trên mặt đất cạnh cửa quán vung vãi biết bao nhiêu thứ. Nào là bình sứ trắng men đất tiền, ấm pha trà vỡ mất cán chuôi, vụn trà bánh....Tất cả nhằm chứng minh nơi đây vừa trải qua một vụ loạn đả.

Lục Tây Dao đứng cách đây không xa, nhiệt tình vẫy tay Mục Táp.

Mục Táp vẫn đứng tại chỗ, không mảy may di chuyển. Lục Tây Dao thấy thế, bèn cầm túi xách chạy tới, vỗ vỗ bả vai cô, tỏ vẻ thoải mái: “Cậu đừng lo lắng quá. Tổng Vực nhà cậu dẫn theo nhiều người lắm. Nhân số áp đảo phe địch, khẳng định giành chiến thắng dễ dàng. Có điều, nếu xảy ra chuyện, ắt hẳn sẽ gây nên tiếng động long trời lở đất. Nhưng bây giờ quá mức yên ắng. Theo tớ thấy, phỏng chừng bọn họ đã chuyển từ bạo loạn vũ trang sang đàm phán hòa bình rồi cậu ạ.”

Mục Táp thở dài, đôi mắt chiếu thẳng hai cánh cửa đóng chặt, trong lòng ngổn ngang những cảm xúc phức tạp.

Quán trà được thiết kế gồm hai tầng lầu. Bề ngoài trang trí cách điệu và tào nhả, gây hứng thú ngay từ ánh nhìn đầu tiên, mạnh mẽ tạo cảm giác nơi đây là chỗ lí tưởng để thưởng thức tách trà ngon. Bạn có thể dành chút thời gian đến ngồi trong quán, bình phẩm hương trà thơm ngát, nghe đàn sáo dân gian, thả mình trong không gian thanh nhã, tìm cảm giác bình yên cho tâm hồn. Nhưng, lúc này, bên trong quán trà thanh u đấy, lại diễn ra trận xung đột, giằng co.

“Cậu định đứng ở đây chờ hả?” Lục Tây Dao dò xét ánh mắt đậm chất sầu lo của Mục Táp, liền nhẹ nhàng an ủi: “Tớ chờ với cậu. Yên tâm đi, có nhiều vệ sĩ như vậy, chắc chắn sẽ bảo vệ tốt Tổng Vực.”

“Ừm.” Mục Táp lên tiếng.

Hai cô đứng ngoài cửa rất lâu.

Cuối cùng, cửa quán cũng mở toan. Bốn gã đàn ông lục tục nối đuôi nhau bước ra, chính xác là những gương mặt hung hăng dữ tợn đã vô cớ gây sự lúc này.

“Ra rồi, ra rồi. Mô phật, chẳng có việc gì cả.” Lục Tây Dao tươi cười, vỗ vỗ vai Mục Táp.

Mục Táp lập tức tiến lên. Lúc cô bước trên bậc thềm đá, đúng lúc một gã đàn ông bấm trợn từ trong đi ra, thấp giọng chửi đổng những câu tục tĩu. Mà bên trong truyền đến thanh âm giọng nói Tổng Vực, rét lạnh tựa sương băng. Anh gần từng chữ cảnh cáo, lộ rõ sự uy hiếp khác nghiệt:

“Tôi sẽ chống mắt nhìn xem, sau này còn kẻ nào dám tới đây gây rối.”

Bước chân Mục Táp bất chợt dừng lại, cô hít sâu một hơi, rồi tiếp tục tiến lên, đi tới cửa.

Bên trong, khoảng mười vệ sĩ đứng nghiêm chỉnh bất động, xếp thành hình bán nguyệt, chính giữa là Tổng Vực và Mạc Tử Tuyền. Từ góc độ đứng của Mục Táp, ánh mắt cô vừa vịn đối diện tầm lưng anh.

Cả người Mạc Tử Tuyền nép sát vào lòng Tổng Vực. Một tay chị ta run rẩy đặt trên vai anh, tay kia mềm mại không xương quăn quanh lồng ngực anh. Toàn thân chị ta run bần bật, sắc mặt trắng bệch, luôn mồm gọi tên anh.

Hương trà vẩn vút khắp gian phòng, pha lẫn cùng lớp bụi bay lượn lơ xung quanh. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu rọi, dát lớp áo màu vàng mờ mờ, thướt tha quanh thân hai người.

Mái tóc Mạc Tử Tuyền như thác nước đổ dài, che khuất nửa khuôn mặt. Hình ảnh mỹ nữ rúc vào lòng tuấn nam, thoát nhìn rất động lòng người. Váy tím lợt là đan lượn vào lớp quần tây phẳng phiu. Tư thế hai người nhìn qua...vô cùng thân mật. Bóng hình hai người đổ xuống sàn nhà, giao chồng lên nhau, như thể cảnh phim đen trắng, chiếu đôi tình nhân trao nhau cái ôm mùi mẫn.

“Tổng Vực, may mắn cậu đã tới. Nếu không...chị không dám nghĩ đến hậu quả.” Mạc Tử Tuyền sợ sệt thổ lộ. Giọng nói chị ta hàm chứa sự lưu luyến cùng ý lại, ngậm nga than vãn “Vừa này, chị luôn tự trấn an mình, bắt mình phải giữ bình tĩnh, phải cố gắng chịu đựng, chắc chắn cậu sẽ đến. May thay, cậu thật sự đã xuất hiện. Tổng Vực” Chị ta đột nhiên ngậm miệng, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc.

Bởi chị ta nhìn thấy Mục Táp đứng trước cửa.

Ánh mắt hai người phụ nữ chiếu thẳng nhau.

Tia kinh ngạc chỉ dừng đúng ba giây trong ánh mắt Mạc Tử Tuyền, tiếp sau, đáy mắt chị ta trở nên tĩnh lặng, phẳng phai về đương nhiên, tựa như mọi chuyện đều hợp theo lẽ thường. Từ Từ, sóng mắt chị ta ánh lên nét ngạo mạn. Chị ta dùng ánh mắt kiêu căng ấy, phối hợp phong thái của người trên cao nhìn xuống dưới, ngăm ngăm khiêu khích, “Tổng Vực, sao Táp Táp lại ở đây?”

Tống Vực nghe vậy liền nghiêng người. Ánh mắt anh và cô giao thoa một chỗ. Về mặt cô in trong đôi đồng tử thăm thẳm của anh. Về mặt ấy hơi phức tạp, có lo lắng, có sững sốt, và cả chất vấn.

24. Chương 24

Mạc Tử Tuyền tự nhiên dời tay khỏi người Tống Vực, chỉnh sửa lại làn váy, ra vẻ hơi xấu hổ nhìn Mục Táp, nhẹ giọng hỏi: “Táp Táp, sao em lại ở đây?”

Mục Táp bỏ ngoài tai câu hỏi của chị ta. Tầm mắt cô thủy chung dừng trên gương mặt Tống Vực, đoạn đánh giá một lượt mười anh chàng vệ sĩ, rồi hỏi ngược: “Tống Vực, sao anh ở trong này?”

Tống Vực đẩy Mạc Tử Tuyền tránh qua một bên, nhanh chân lại gần Mục Táp, thấp giọng giải thích sơ lược.

“Ồ, hóa ra là vậy.” Mục Táp gật gù, quay sang hỏi Mạc Tử Tuyền, “Chị dâu không bị gì chứ ạ?”

Mạc Tử Tuyền lắc đầu: “Không sao đâu em. May mắn Tống Vực đến kịp, nên đám người kia chưa kịp làm gì chị.”

“Thật sự quá may mắn.” Mục Táp gật đầu, thu hồi tầm mắt, nói với Tống Vực, “Em và Tây Dao đi dạo chỗ khác nhé. Anh cứ ở lại, xử lý việc của mình đi. Không cần lo lắng cho em.”

Dứt lời, cô xoay người, bước nhanh xuống thêm đá, vỗ vai Lục Tây Dao. Đương nhiên, Lục Tây Dao có phần kinh ngạc khi bắt gặp màn thân thiết vượt ngưỡng cửa Tống Vực và Mạc Tử Tuyền. Nhưng cô nàng vẫn nghe theo ý Mục Táp, cùng bạn mình rời đi.

Tống Vực đứng chôn chân tại chỗ, nổi bật thân hình cao lớn vững chãi. Tầm mắt anh chuyên chú dõi theo bóng lưng dần xa khuất của cô.

Mạc Tử Tuyền thoáng lừng khờ, đắn đo, cuối cùng tiến đến cạnh anh, bàn tay như có như không xoa nhẹ vai anh. Tống Vực nghiêng người, liếc nhìn chị ta bằng ánh mắt vô cảm, tiếp sau anh trầm giọng ra lệnh với tốp vệ sĩ trong phòng.

Không thêm bất kì câu dư thừa nào nữa, anh dứt khoát rời đi. Tốp vệ sĩ phía sau tuân tưng nôi đuôi nhau ra cửa. Mạc Tử Tuyền lăm lăm theo sát từng động tác của họ. Mãi đến khi bóng hình họ mất hút khỏi tầm mắt, khoe miệng chị ta mới nhếch thành đường cong vui sướng.

Bất kể thế nào, thì ngày hôm nay, chị ta đã thu hoạch được món hời lớn, Tống Vực vẫn quan tâm chị ta. Nếu không, anh tội gì phải nhanh chóng đến đây giải quyết mọi việc. Chỉ cần nghĩ thế, trong lòng chị ta liền lệnh lảng sự thỏa mãn khó nhịn.

Lục Tây Dao theo Mục Táp đến bờ hồ. Dọc đường đi, cô nàng luôn đắn đo suy nghĩ nên nói gì với Mục Táp. Vừa rồi, Lục Tây Dao tận mắt chứng kiến, cái cô chị dâu kia rúc vào lòng Tống Vực. Cô nàng nhìn ngang nhìn dọc, nhìn tới nhìn lui, nhìn kiểu nào cũng thấy gian tình bay tứ tung, mờ ám khó tả.

Hơn nữa, lúc Tống Vực chưa tới, cô ta luôn bảo trì phong thái tự tin chiến đấu, sẵn sàng đối mặt, hiểm nguy không sợ. Nhưng khi Tống Vực vừa xuất hiện, cô ta liền quay ngoắt một trăm tám mươi độ, hóa thành nàng tiểu thư liễu yếu đào tơ, hoang mang núp sau lưng Tống Vực, gấp gáp tìm kiếm sự bảo bọc, chở che. Hiển nhiên, hai hình ảnh tương phản ấy, khiến Lục Tây Dao cực kì nghi ngờ động cơ của cô ả.

Lục Tây Dao tiếp tục liên miên suy nghĩ. Mục Táp rẽ vào quầy hàng ven đường, mua hai que kẹo đường, xoay người, đưa cô nàng một que.

Lục Tây Dao nhận lấy, nhẹ nhàng cắn một miếng, tần ngần hỏi: “Cậu không tức giận à?”

Mục Táp tạm thời không ừ hừ.

“Cậu cảm thấy hai người kia có quan hệ đặc biệt không?” Lục Tây Dao tiếp tục hỏi.

“Tớ đoán trước kia là người yêu. Hiện giờ còn vấn vương tình cũ hay không, tớ chưa thể xác định.” Tay Mục Táp xoay xoay que kẹo.

Lục Tây Dao “À” một tiếng, nhìn thấy vẻ mặt Mục Táp khá bình tĩnh, bèn hỏi thẳng: “VẬY GIỜ CẬU TÍNH SAO? GIẢ VỜ MẮT ĐIẾC TẠI NGƠ, TIẾP TỤC DIỄN CẢNH VỢ CHỒNG HẠNH PHÚC, CHỊ EM HÒA THUẬN. HAY YÊU CẦU ANH TA GIẢI THÍCH CHO RA LÊ?”

“CẬU CẢM THẤY ANH ẤY CÓ NHIỆM VỤ KHAI BÁO TẤT CẢ VỚI TỚ Ừ?” Mục Táp nở nụ cười nhạt nhẽo, khề rừ mắt, sầm soi que kẹo đường “CHẲNG CÓ NGƯỜI NÀO KHÔNG TỒN TẠI QUÁ KHỨ CẢ? TỚ CẢM THẤY NẾU MÌNH CỐ CHẤP TRUY VẤN TẬN GỐC TÌNH CẢM NGÀY XƯA CỦA ANH ẤY THÌ QUÁ VÔ VỊ, THẬM CHÍ CÒN THIẾU TÔN TRỌNG ANH ẤY. VẬY LẠI, NHỜ HÀNH XỬ KHÔNG KHÉO SẼ KHIẾN CẢ HAI THÊM MUỘN PHIỀN, XA CÁCH. NẾU ANH ẤY NGUYỆN Ý, ANH ẤY SẼ TỰ ĐỘNG CHIA SẺ VỚI TỚ. BẰNG KHÔNG, ANH ẤY CÓ THỂ TÙY TIỆN THÊU DỆT NHỮNG CHUYỆN TRỜI OI ĐẤT HỜI, TỚ CŨNG CHẴNG PHÂN BIỆT ĐƯỢC MỨC ĐỘ THẬT GIẢ. VẬY CŨNG NHƯ KHÔNG”

Lục Tây Dao nghiêng ngẫm hồi lâu, đoạn thở dài: “LÀ NHỎ KHÁC THÌ KHÔNG LO, NHƯNG CỐ TÌNH LẠI LÀ BÀ CHỊ DÂU ĐƯƠNG NHIỆM. NGƯỜI MỘT NHÀ, NGẮNG ĐẦU KHÔNG THẤY, CUỐI ĐẦU LÀ GẶP, NÊN NGUY CƠ ‘TÌNH CŨ KHÔNG RŨ CŨNG TỚI’ KHÁ CAO. NẾU KHÔNG LÀM RÕ RÀNG MỌI CHUYỆN, THỂ NÀO CŨNG HÌNH THÀNH KHỐI U TRONG LÒNG CẬU.”

“THẬT RA TỚ TIN TƯỜNG ANH ẤY.” Mục Táp ngược nhìn Lục Tây Dao, “TỚ CŨNG CHẴ BIẾT TẠI SAO NỮA. CẬU BẢO TỚ NGU NGỐC, TỚ CŨNG CHỊU, NHƯNG TỚ TÍN NHIỆM ANH ẤY. ANH ẤY CHO TỚ CẢM GIÁC, ANH ẤY KHÔNG HỀ LỪA GẠT TỚ, CŨNG KHÔNG BAO GIỜ PHẢN BỘI HÔN NHÂN CỦA CHÚNG TỚ. VÌ THẾ LÚC NÀY NHÌN THẤY HAI NGƯỜI HỌ, TỚ QUẢ THẬT HƠI KHÓ CHỊU. TUYÊN HIỆN GIỜ, TÂM TRẠNG ĐÃ TỐT HƠN NHIỀU.”

“GIỜ OI, CẬU ĐÚNG LÀ ĐỒ BÁNH BAO NHŨN NHÃO.” Lục Tây Dao ném cho cô ánh mắt cực kì chê trách.

“TRƯỚC KHI KẾT HÔN, TỚ ĐÃ THẮNG THẮNG BÀY TỎ, TRONG CUỘC HÔN NHÂN NÀY, TỚ YÊU CẦU SỰ THỦY CHUNG TUYỆT ĐỐI TỪ HAI PHÍA. ANH ẤY CŨNG ĐÃ ĐÁP ỨNG, CHO NÊN TỚ TIN TƯỜNG CHỒNG MÌNH.” Mục Táp nói, “TỚ VẪN GIỮ QUAN ĐIỂM, SỰ TÍN NHIỆM LÀ MỘT TRONG NHỮNG NỀN MÓNG CƠ BẢN ĐỂ XÂY DỰNG CUỘC HÔN NHÂN BỀN VỮNG, HÀI HÒA. HƠN NỮA, SỰ NGHI KỊ TỰA NHƯ CON ĐAO HAI LƯỠI, ĐỀU GÂY TỔN THƯƠNG NHẤT ĐỊNH CHO NGƯỜI TRONG CUỘC. VÀ TỚ CHƯA BAO GIỜ LÀ KIỂU NGƯỜI TỰ TÌM PHIỀN NÃO CHO BẢN THÂN.”

“NÀY CẬU, TỚ MUỐN HỎI... NGỘ NHỜ TÌNH HUỐNG XẤU NHẤT XẢY RA...,” Lục Tây Dao đề thấp giọng, “CHỒNG CẬU QUẢ THẬT TĂNG TỤ VỚI CHỊ DÂU. VẬY CẬU TÍNH SAO?”

“CÒN CÓ THỂ TÍNH SAO NỮA...CHỈ MỘT LỰA CHỌN, LẬP TỨC CHIA TAY. TỚ KHÔNG BAO GIỜ CHẤP NHẬN KIỂU SỐNG CHUNG CHẠ THEO CHẾ ĐỘ ĐA THÊ THỜI XƯA ” Mục Táp quyết đoán trả lời.

“TÍNH TỚ HAY LO XA NÊN MỚI CẢNH CÁO CẬU TRƯỚC THÔI.” Lục Tây Dao ưu tư, “LẠI NÓI, CẬU BÂY GIỜ ĐÃ BIẾT QUAN HỆ GIỮA HAI NGƯỜI KIA KHÔNG ĐƠN GIẢN. TỪ RẦY VỀ SAU NÊN ĐỀ CAO TÌNH THẦN CẢNH GIÁC ĐẮY NHÉ. CẬU CŨNG BIẾT KHUÔN MẶT CÔ TA YÊU NGHIỆT ĐẾN ĐỘ NÀO MÀ, ĐÚNG CHUẨN MẦM MÓNG TAI HỌA ĐẮY. NHỚ KÌ, CHẴNG HƠI Đâu MÀ NGƯỜI ĐỜI LUÔN KHÁO NHAY CẬU NÓI ‘HỒNG NHAN HỌA THỦY’”

Mục Táp trầm mặc.

“NGOẠI HÌNH CÔ TA GẦN NHƯ HOÀN MỸ, XỨNG ĐÁNG ĐẠT ĐIỂM TỐI ĐA. MỖI MỘT ĐỘNG TÁC GÌ TAY NHẮC CHÂN ĐỀU TOÁT LÊN HƠI THỞ CAO SANG, QUÝ PHÁI. DẠNG NGƯỜI NÀY CHỈ THÍCH HỢP ĐỂ CHÚNG TA NGẮM NGHĨA TỪ XA, CHỨ KHÓ CHUNG DỰNG LẮM.” Lục Tây Dao ngẫm nghĩ: “THEO NHƯ CẬU SUY ĐOÁN, TRƯỚC KIA CÔ TA TỪNG BỒ BỊCH VỚI TỔNG VỰC. VẬY TẠI SAO LẠI TRỞ THÀNH VỢ CỦA NGƯỜI ANH TỔNG HẠO? ỒI MẸ OI, CHẴNG LẼ CÔ TA TÒ TÍ TE CÙNG LÚC VỚI HAI EM LUÔN. NẾU ĐÚNG THẾ, THÌ BẢN LĨNH CÔ TA KHÔNG NHỎ ĐAU. MÀ HIỆN GIỜ TỔNG HẠO ĐÃ QUA ĐỜI, TỚ CÓC TÍN CÔ TA CAM TÂM TÌNH NGUYỆN Ở LẠI TỔNG GIA ĐỂ HỖ HẠ MẸ CHỒNG, LÀM TRÒN ĐẠO NGHĨA CON DÂU THẢO ĐAU. THỜI BUỔI LỢI ÍCH ĐI ĐAU NÀY, LÀM GÌ CÓ AI VÌ ĐẠI ĐƯỢC THẾ? CÔ TA CÒN TRẺ, VẪN CÒN CƠ HỘI TẠO DỰNG MÁI ẤM MƠI. TỚ DÁM CÁ, GIỜ CÔ TA RỜI KHỎI TỔNG GIA, THỂ NÀO BÊN NGOÀI CŨNG CÓ KHỐI ĐÀN ÔNG TÌNH NGUYỆN RƯỚC CÔ TA VÀO NHÀ, ĐỂ NÂNG NIU, CUNG PHỤNG. NHƯNG TẠI SAO CÔ TA NHẤT QUYẾT Ở LẠI, CAM LÒNG LÀM MỘT QUẢ PHỤ? RỒT CUỘC CÔ TA CÓ Ý ĐỒ GÌ?”

Mục Táp cắn cắn que kẹo.

“CẬU ĐẦY HẢ...CHÍNH XÁC LÀ CÔ BÉ THIẾU THỐN TÌNH CẢM.” Lục Tây Dao thở dài ngao ngán, “DO ĐÓ, CHỈ CẦN NGƯỜI TA ĐỐI TỐI VỚI CẬU MỘT PHẦN, CẬU SẼ DỪNG TOÀN BỘ TẦM CHÂN TÌNH ĐÁP TRẢ.”

Thiếu thốn tình cảm ư? Có lẽ đúng.

Quá khứ, cô bị giam cầm trong trạng thái cô đơn, lạc lõng suốt thời gian dài, nhất là trong hai năm đầu trung học. Hằng ngày tan trường, cô thả lang thang trên phố đến khi trời tối mịt, chứ nhất quyết không

chịu về nhà sớm. Vì sao lại thế? Bởi về nhà sẽ phải chứng kiến hình ảnh bố cô, dì Kiều và Mục Kiều tạo thành tổ hợp gia đình vui vẻ. Còn cô lẻ loi trốn vào phòng, tự tìm niềm vui trong thế giới truyện tranh hư ảo. Dì Kiều đối xử với cô rất tử tế, nhưng thái độ luôn khách sáo, câu nệ. Mỗi khi bà tiếp xúc với cô, thủy chung luôn mang theo sự xa cách vô hình, thêm chút dè dặt cẩn trọng và tình cảm thương hại. Lâu dần, cô cũng học theo thái độ và ánh mắt tương tự để đáp lại bà. Cô em Mục Kiều thì mang nặng tính cách tiểu thư, không đời nào nhún nhường chịu uất ức, thua thiệt. Cô là chị, đương nhiên phải biết nhường nhịn em nhỏ. Nhưng nhường riết thì cảm thấy mệt quá, mất hứng kinh khủng. Bố cô vì vấn đề tài chính công ty, cả ngày chạy vạy bên ngoài. Mỗi tuần ông chỉ về nhà hai hôm, thêm Mục Kiều lại đeo cứng lấy ông, nên ông không thể dành nhiều thời gian quan tâm cô.

Vì vậy cô không cách nào gia nhập vào thế giới đầm ấm, kín kẽ của ba người họ. Cứ thế, cô sống vật vờ qua ngày đoạn tháng, cuối cùng cũng hình thành thói quen cho phương thức sống '1 vs 3' chẳng mặn chẳng nhạt ấy.

Thành thử, sự quan tâm, săn sóc dịu dàng của Tổng Vực khiến cô bất giác sinh ra cảm giác bị rận, luyên luyên. Chẳng biết từ bao giờ, cô hay phân tâm trong lúc làm việc, luôn ngóng trông đến giờ tan tầm để có thể lập tức chạy về nhà, cùng anh ăn cơm, xem phim hoặc trò chuyện. Nhớ tới anh, nội tâm cô liền mơn man gợn sóng hưng phấn.

“Giời ơi, cậu yêu anh ta rồi.” Lục Tây Dao hí hóp mắt, nói trúng tim đen ai kia: “Nhìn biểu cảm vui buồn lẫn lộn của cậu kia. Ngổ tào quá! Có phải đang nhớ anh ta không?”

Mục Táp mỉm cười, tự vuốt mặt mình: “Thế hả cậu? Vui buồn lẫn lộn ư? Chắc nhìn tớ giống đứa hâm dở lắm nhỉ?”

“Cấm cậu chơi trò đánh trống lảng. Nơi này chả có ma nào, cậu không cần ngượng ngùng hay xấu hổ với tớ. Nào cứng, trả lời thành thật cho chị nghe, cứng có yêu chồng cứng hay không?” Lục Tây Dao ép hỏi.

Di động trong túi đúng lúc vang lên.

Mục Táp lấy ra, thấy số Tổng Vực nhấp nháy trên màn hình.

“Táp Táp, em đang ở đâu? Anh đến đón em nhé?” Thanh âm trầm ấm truyền qua sóng điện thoại.

“Không cần đâu ạ. Em và Tây Dao còn muốn tán gẫu thêm. Lát nữa, em sẽ tự đón xe về.” Mục Táp thoáng nhìn dãy taxi xanh biếc đỗ xung quanh, “Chỗ này đón xe rất tiện.”

Đầu máy bên kia, Tổng Vực chột im lặng vài giây mới nói ừ, rồi gác máy.

“Táp Táp à, nghe lời tớ đi, cậu nên dùng một cái đầu lạnh để suy xét mọi việc, đừng liều lĩnh dâng hết con tim, yêu đến chết đi sống lại. Phụ nữ như vậy chẳng có tiền đồ đâu. Phụ nữ chỉ nên dành tặng đối phương sáu phần yêu, chừa lại bốn phần làm đường lui cho bản thân, để đàn ông yêu cậu mười phần. Hơn nữa, đa số đàn ông đều có thói hư tật xấu điển hình. Nếu cậu biểu hiện tình yêu quá lộ liễu, bọn họ sẽ mất đi hứng thú chinh phục, dẫn tới ngán ngẩm, xem thường cậu, thậm chí nhiều gã khốn nạn còn tiếp tục đi săn đón các ‘con mồi’ mới.” Lục Tây Dao ân cần khuyên bảo, “Quan trọng là cần thận đề phòng bà chị dâu đấy nhé. Đừng quên, cô ta nhỏ hơn cậu hai tuổi, đừng để cô ta dắt mũi, cũng không nhất thiết tôn trọng cô ta mọi lúc mọi nơi.”

“Được rồi, được rồi.” Mục Táp tỏ vẻ bé ngoan biết tiếp thu lời phải. Cô cắn một miếng kẹo đường, ậm ờ nói, “Ngay bây giờ, tớ sẽ xóc lên tinh thần chiến đấu ngoan cường, không khuất phục, được chưa nào?”

Những lí lẽ Lục Tây Dao nói, cô đều hiểu rõ. Chỉ có điều, nói miệng vĩnh viễn dễ hơn hành động thực tế. Vả lại, hiện giờ cô chưa đủ tư cách bóc đồng với Tổng Vực. Hôn nhân của họ xuất phát từ trao đổi lợi ích, từ đầu cô đã bị vây ở thế yếu.

Có câu nói rất đúng. Bạn muốn bóc đồng ư? Dễ thôi, nhưng điều kiện tiên quyết là có người nguyện ý yêu thương, chiều chuộng, dung túng bạn. Hiển nhiên, tình cảm của Tổng Vực dành cho cô chưa tới mức đó.

Mục Táp về nhà, thấy Tổng Vực ngồi trên sofa, cầm cúi xem tài liệu. Anh nghe tiếng động, bèn ngừng đầu, quan sát cô thật kĩ. Tay anh khép lại tài liệu, mở lời: “Xin lỗi em, hôm nay anh thất hứa. Tuần sau anh bù lại nhé.”

“Sau này mấy gã kia còn có thể đến gây chuyện nữa không?” Mục Táp chủ động hỏi chuyện ẩu đả hôm nay.

Quán trà đó là năm xưa Tống Hạo mua tặng Mạc Tử Tuyền. Lúc ấy để có được quyền sở hữu, Tống Hạo phải trải qua cuộc cạnh tranh khá gay gắt, nên đặc tội không ít người. Sau khi Tống Hạo qua đời, những kẻ xấu bụng thường tìm tới quán xỉa xói gây rối, đặc biệt luôn canh đúng lúc Mạc Tử Tuyền đến quán kiểm tra tình hình kinh doanh, hiển nhiên là cố tình gây phiền toái cho chị ta, thuận tiện mượn cơ hội chằm mút chút chút, mồm miệng phối hợp tay chân, nâng trình trơ tráo, bĩ ổi lên gấp đôi. Một, hai lần đầu, Mạc Tử Tuyền cố nhẫn nhịn. Lâu dần, chị ta âm thầm đối phó mấy kẻ đáng khinh giấu mặt phía sau. Thế nên hôm nay, sự việc mới ầm ĩ khác thường, bọn chúng cố ý đập phá tan nát dụng cụ trong quán. Song Mạc Tử Tuyền lâm nguy không sợ, một mình ra ứng phó bọn chúng. Tất nhiên trước khi đi, chị ta đã bảo nhân viên phục vụ gọi điện cầu cứu Tống Vực.

“Em yên tâm, bọn chúng không có lá gan đấy đâu.” Tống Vực đáp.

Mục Táp gạt đầu, vươn tay lấy ấm điện trên bàn thủy tinh, xoay người vô bếp, định pha ỉnh ly cacao nóng. Tống Vực theo cô sát gót, lúc cô đang khuấy nước, anh bèn đặt tay lên vai cô, thấp giọng hỏi: “Giận rồi ư?”

“Hơi hơi.” Mục Táp đáp thành thật.

Anh xoay bờ vai cô lại, bắt cô đứng đối diện anh và nhìn sâu vào mắt cô: “Em muốn hỏi anh gì không?”

Ánh mắt anh hun hút mà sáng ngời, đẹp tựa làn mưa trắng xóa rơi trong màn đêm đen. Đôi mắt sâu lắng ấy cứ nhìn cô đắm đắm, tựa hồ trong thế giới của anh chỉ duy nhất mình cô.

“Chị ta xảy ra chuyện, anh sốt ruột lắm à?” Mục Táp hỏi, “Vội vàng chạy đến trợ giúp là sợ chị ta bị người khác ức hiếp?”

“Chị ta không phải nguyên nhân trọng yếu. Anh vội vàng là vì Tống Hạo. Lúc còn sống, anh ấy rất thích tới đó uống trà và đọc sách, còn hay nói đùa, nơi đó là cội niết bàn của riêng anh ấy, nên anh ấy vô cùng trân quý. Do đó anh không thể trơ mắt nhìn nơi anh mình yêu thích bị xâm phạm, quấy rối.” Tống Vực giải thích cặn kẽ.

“Vậy anh còn tình cảm với chị ta không?” Mục Táp xoáy sâu vào mắt anh, “Đừng gạt em, có thì nói có, không thì nói không. Hãy trả lời thật lòng.”

Ánh sáng ngoài cửa sổ len vô phòng, nhuộm vào đôi mắt anh, chiếu ra chùm tia sáng mỏng. Về mặt anh trầm tĩnh nhìn cô, hỏi: “Táp Táp, em đã biết chuyện gì?”

“Em biết gì không quan trọng. Quan trọng là anh hãy thành thật trả lời em, anh còn tình cảm với chị ta không?”

“Không.” Tống Vực trịnh trọng đáp.

“Tình xưa đã thành dĩ vãng?”

“Đã sớm trôi qua rồi em.” Giọng nói anh êm ái, lọt xuống đáy tai cô, như thể muốn mê hoặc lòng cô, “Táp Táp, anh không hề gạt em. Tất cả chỉ là quá khứ”

Dứt lời, anh cúi đầu, đôi môi mơn man trên trán cô.

“Em biết anh không gạt em” Mục Táp cúi đầu, dáng vẻ thập phần nhu thuận, “Nhưng em vẫn khó chịu lắm. Về sau anh nhớ giữ khoảng cách với chị ta đấy nhé.”

“OK, anh nhất định sẽ làm được.”

Mục Táp vẫn không ngẩng đầu.

“Sao thế?” Anh cười, “Em không tin anh?”

“Không phải.” Mục Táp lắc đầu.

“Vậy sao còn hờn dỗi?” Anh véo nhẹ đôi má hồng, “Em muốn phạt anh thế nào đây?”

“Em không biết.” Mục Táp xoay người, toan cầm tách cacao. Song Tống Vực hành động nhanh hơn, anh cầm tách, nhấp thử một ngụm, gật đầu nói vừa uống, rồi dí sát miệng tách vào môi cô. Cô phối hợp hé môi, nhấp một ngụm, bờ môi liền dính bọt nước li ti.

Tống Vực dùng ngón trỏ chùi nhẹ môi cô: “Trước đây anh từng nói, anh không biết cách dỗ dành người khác. Hay em chỉ anh đi, làm cách nào để em nguôi giận?”

Tống Vực đã nói vậy, Mục Táp cũng không đành lòng làm anh khó xử. Cô tùy tiện đưa ra yêu cầu, phạt anh tối nay rửa bát. Anh cười nói không thành vấn đề, rửa một tuần cũng được. Sau đó, anh vui vẻ ôm cô ra ngồi sofa phòng khách.

“Anh thật sự không biết cách dỗ dành người khác?” Cô ngồi trong lòng anh, hiếu kì hỏi.

“Hoàn toàn mù mờ.” Anh quệt nhẹ mũi cô.

“Đầu óc anh thông minh như vậy, lại ngu ngơ cách lấy lòng người khác ư?” Tay cô rên nhẹ khắp trán anh.

“Bộ não con người chia thành nhiều chức năng mà em. Có lẽ ở phân khu dỗ người, sóng não anh có trị số âm.” Anh dò hỏi, “Hay anh thử học?”

“Thôi khỏi.” Mục Táp lắc đầu, ngả đầu trên vai anh, hít sâu mùi hương của riêng anh, “Chỉ cần anh giữ lời là được. Còn có, anh đừng sống khép kín quá, sẽ rất khó để em thân cận anh.”

“Anh khiến em sợ hãi à?” Anh ôm ghì lấy cô, tay anh ve vuốt sau lưng cô.

“Hơi hơi.”

Anh nhoẻn miệng cười, đưa ra nhận xét khách quan: “Tổng thể mà nói, thời gian chúng ta chung sống chưa được bao lâu, sau này ắt hẳn sẽ xuất hiện những mâu thuẫn và xung đột. Nhưng anh hứa với em, anh sẽ tận lực thích ứng và cải thiện những thiếu sót của bản thân.”

“Em ghi âm lại đấy nhé. Tránh tình trạng sau này anh lật lọng.”

“Không bao giờ.” Thần sắc anh bỗng nhiên trầm hẳn, khóe miệng nhếch thành nụ cười bất đắc dĩ “Tổng phụ nhân ơi, chẳng nhẽ em không tín nhiệm Tống tiên sinh của mình tí tẹo nào sao?”

Mục Táp đáp trả bằng cách đấm mạnh vai anh.

Tối hôm nay, Mục Táp đang ngủ, bỗng dưng bụng đau quằn quại, tỉnh dậy thì phát hiện tới ngày ‘đèn đỏ’. Cô liền vào toilet xử lí, trở ra thì thấy Tống Vực cũng thức giấc. Anh đứng dậy, rót ly nước nóng đưa cô. Cô uống xong thì nằm nhoài xuống giường. Cơ thể anh nóng hầm hập kề sát lưng cô. Bàn tay anh trườn ra trước, xoa quanh vùng bụng cô. Lòng bàn tay anh vừa ấm lại vừa dày, như thể chiếc lò sưởi nhỏ, giúp cô thư thái hơn.

Cô khép mi mắt, lặng yên chìm vào giấc ngủ ngon.

Lúc thức dậy, cô thấy cả người mình làm tổ trong lòng anh, đầu gối lên cánh tay anh, kê chân trên đùi anh.

Tư thế này...thật quyến luyến biết bao.

“Dậy rồi?” Anh nghiêng đầu, giọng nói hơi trầm khàn, “Bụng em còn đau không?”

Cô lắc đầu. Ánh dương bên ngoài lách qua rèm cửa sổ, nhập vào gương mặt anh. Cô mỉm cười ngọt ngào, dùng ngón tay miêu tả tỉ mỉ ngũ quan tuấn tú của anh.

25. Chương 25

Từ lần Mục gia xảy ra chuyện không vui, Mục Táp chưa bao giờ chủ động gọi điện hỏi thăm tình hình bên ấy. Giữa trưa hôm nay, Mục Táp đang tập trung kiểm tra chi tiết bản kế hoạch, chuẩn bị trình lên cấp trên đánh giá, thì nhận được điện thoại của bà Kiều Tuệ Tuệ.

“Táp Táp, mai thứ sáu, con tan làm thì ghé nhà chơi nhé. Dì nấu nhiều món ăn ngon lắm.” Thanh âm Kiều Tuệ Tuệ dịu dàng như nước chảy, tựa hồ bà đã quên những trò khôi hài hôm trước.

Nói thật, cô không để bụng việc Mục Kiều hung hăng chỉ trích phê phán cô. Dẫu sao cũng là cô sai trước. Nhưng việc gì cũng có giới hạn. Một khi Mục Kiều ngang ngược đụng chạm mẹ cô, thì mọi chuyện đã rẽ sang hướng khác.

Không để Mục Táp có cơ hội từ chối, Kiều Tuệ Tuệ nói tiếp: “Táp Táp, hôm trước con bé Kiều Kiều giận quá mất khôn, nên không chú ý lời ăn tiếng nói. Bố con đã nghiêm khắc phê bình, bảo ban lại nó rồi. Dì hi vọng, con có thể thông cảm cho em nó. Người một nhà, đôi khi khó tránh khỏi lời qua tiếng lại mà con. Quan trọng là chúng ta có thể thẳng thắn chia sẻ nỗi lòng cho đôi bên cùng hiểu. Nếu con còn vướng mắc hay khó chịu, vậy dì thay mặt Kiều Kiều xin lỗi con. Hơn nữa, dạo này tinh thần bố con sa sút, con về trò chuyện với ông ấy đi”

Kiều Tuệ Tuệ đã nói hết nước hết cái, Mục Táp khó lòng từ chối.

Chạng vạng ngày hôm sau, Mục Táp về Mục gia. Vừa vào nhà, cô liền nom thấy bàn ăn thịnh soạn bày biện trước mắt. Ngay giữa trung tâm là ba món: thịt bò xào ớt xanh, cà tím nhồi thịt băm, tôm nấu nấm, đều là những món cô mê tít.

“Táp Táp tới rồi à? Mau vào đi con.” Kiều Tuệ Tuệ đứng dậy, cười nói, “Để dì đi xới cơm.”

“Tổng Vực đâu con?” Ông Mục Chính Khang hỏi.

“Dạ, từ sáng sớm, anh ấy đã chạy tới công ty. Hôm nay có tận bốn năm hội nghị lớn nhỏ, đến giờ vẫn chưa tan tâm bố ạ.”

“Bận dữ vậy à. Con nhớ nhắc nó giữ gìn sức khỏe.” Mục Chính Khang dặn dò.

Mục Kiều lặng lẽ ngồi một bên, chăm chú dán mắt vào màn hình di động, không buồn ngó ngang Mục Táp.

Kiều Tuệ Tuệ bê bát cơm đầy, đặt ngay chỗ Mục Táp, và dùng khuỷu tay huých nhẹ Mục Kiều: “Đừng xem nữa con. Mau ăn cơm đi. Mà chị về chơi kìa, sao con không chào chị một tiếng?”

Mục Kiều dừng động tác đôi tay, miệng lầu bầu tỏ vẻ bất cần: “Con không mùi đâu mẹ. Con biết ai tới nhà mình mà, cũng chẳng phải khách quý khách hiếm, bày đặt chào hỏi rườm rà làm gì?”

Mục Chính Khang húng hắng ho vài tiếng, bắt đắc dĩ liếc nhìn cô con gái út, đoạn thu tầm mắt, quay sang bảo Mục Táp dùng cơm.

Kiều Tuệ Tuệ chủ động hỏi han tình hình công việc của Mục Táp. Mục Táp lễ phép trả lời bà vài câu. Cô vươn tay, toan gấp miếng cá chua nằm gần giữa bàn, vừa vặn Mục Kiều đặt đũa ngay đó. Hai đôi đũa chạm đầu chung một chỗ, Mục Kiều lập tức nhăn mặt, rút tay về. Bởi động tác quá nhanh và mạnh, nên tay cô ta không cẩn thận quơ đổ ly rượu của ông Mục Chính Khang.

Sàn nhà vang tiếng “xoảng”, Kiều Tuệ Tuệ vội vàng khom mình nhặt ly rượu “Tôi đi đổi cái khác cho ông.”

“Thái độ gì đấy hả?” Mục Chính Khang chau mày nhìn Mục Kiều, trầm giọng, “Trời đánh tránh bữa ăn, con không thể vui vẻ dùng cơm và trò chuyện với mọi người ư? Sao cứ vùng vằng, giãy nảy như đứa dở hơi thế?”

Mục Kiều đành mặt, tức tốc đáp trả: “Chẳng qua con chỉ lỡ tay làm rơi cái ly. Bố có cần nặng lời thế không? Con thấy dạo này bố buồn cười lắm nhé, cứ chăm chăm chìa mũi dùi vào con, bắt bẻ từng li từng tí. Sao bố thiên vị thế?”

Từ ngày Mục Kiều xúc phạm bà Trình Hạo Anh, Mục Chính Khang sục sôi lửa giận, bực bội la rầy Kiều Tuệ Tuệ. Ông trách bà quá nuông chiều, dung túng Mục Kiều, trách bà tự tay đắp nặn nên cô con gái điều ngoa, đồng đánh. Kiều Tuệ Tuệ tự biết mình đuối lý, nên lặng thinh nghe chồng giáo huấn, không dám ho he nửa lời. Tuy nhiên, Mục Kiều tình cờ nghe thấy. Cô ta cảm thấy không phục, bèn chạy đến tranh luận cùng ông. Cô ta thẳng thừng trách móc ông không tôn trọng người vợ hiện tại, trong lòng chỉ khư khư ôm ấp bóng hình bà vợ trước. Cô ta lên án hành động của ông là dụng tình bất chuyên*, khiến ông nổi cơn tam bành.

*Có nghĩa là người không chung thủy, chỉ biết lợi dụng tình cảm của người khác.

“Kiều Kiều, con nói bớt vài câu giùm mẹ.” Kiều Tuệ Tuệ lấy cái ly mới, đặt trước mặt ông Mục Chính Khang, và nhắc khéo con gái.

“Bộ con nói sai ư?” Mục Kiều tiếp tục ngoan cố, “Mục Táp nói lão quen mồm, trong ngoài bắt nhất, ấy vậy mà bố trắng trợn che chở, bênh vực chị ta. Ngược lại, bố lúc nào cũng chì chiết, day nghiến con. Bố bảo con cố tình gây sự? Không có lửa làm sao có khói hả bố, bố nói đi, con làm sai điều gì, sao bố lại đối xử với con như thế? Còn mẹ nữa, tội tình gì cứ phải nhẫn nhịn, chịu đựng. Mục Táp có bao giờ tôn trọng”

“Đủ rồi.” Mục Chính Khang gằn giọng khiển trách, “Mấy ngày nay, bố đã nói hết nước hết cái mà con vẫn không chịu tiếp thu ư? Lại còn so đo những thứ không đâu, con làm bố thất vọng quá!”

“Buồn cười, đã bao giờ bố kì vọng vào con đâu.” Đôi mắt Mục Kiều đỏ hoe, “Vì có Mục Táp khiến bố tự hào rồi. Dù sao trong mắt bố, con luôn kém cỏi hơn chị ta. Con không hiểu chuyện như chị ta, không thông minh, tài giỏi bằng chị ta, cư xử thua xa chị ta nữa. Con thừa nhận, bản thân mình chẳng mấy tốt đẹp, tật xấu đầy mình, lại còn hư hỏng sẵn thai khiến gia đình mất thể diện. Thế nhưng, con nhất quyết không đồng ý cái cách bố bao biện cho Mục Táp, khi bảo chuyện chị ta giấu giếm con là chuyện nhỏ! Ai đời làm chị như Mục Táp, ngoài mặt ra vẻ hiền ngoan, vô tội, nhưng lại giấu ngấm đăm sau lưng em gái, trơ trên nhả tin tình cảm với bạn trai của em. Thậm chí đến tận bây giờ, con vẫn không biết bọn họ đã từng làm những chuyện động trời gì nữa?”

Mục Táp buông đũa, lặng im không nói, bình tĩnh nhìn Mục Kiều trút bỏ cảm xúc.

Mục Kiều cảm nhận ánh mắt Mục Táp, liền nghiêng đầu về phía cô, đôi mắt cô ta đỏ ửng, nhìn lom lom Mục Táp “Chị khỏi bốc phét nữa. Chị lừa dối tôi lâu như vậy, sau này đừng hòng tôi tin chị một chữ.”

“Tùy em thôi. Em tin hay không, chẳng ảnh hưởng tới chị.” Mục Táp điềm đạm, “Sự thật vẫn luôn là sự thật. Trước kia, chị quả thật từng thích Cảnh Chí Sâm, nhưng tình cảm ấy đã sớm kết thúc. Nếu em cứ canh cánh trong lòng, suốt ngày đoán già đoán non, thì người mệt mỏi, đau đớn chính là em.”

Mục Kiều cười lạnh: “Bây giờ chịu lời đuôi cáo rồi hả? Chúc mừng chị đạt được mục đích nhé. Vì chị, tôi mất ăn mất ngủ, tinh thần hoảng loạn không yên. Đôi nam nữ vô sỉ các người đã tạo thành bóng ma ám thị cho tôi. Trong đầu tôi không ngừng mường tượng những chuyện ghê tởm hai người có thể làm. Chị thấy tôi mỗi ngày đều sống trong bất an, đau khổ, hả hê lắm phải không?”

“Kiều Kiều!” Kiều Tuệ Tuệ run giọng, “Con đừng chọc giận bố nữa!”

Sắc mặt ông Mục đã xám ngoét.

“Em muốn nghĩ thế nào tùy em.” Mục Táp nhếch miệng cười khẩy, lần nữa cầm đũa gấp thức ăn.

Thái độ Mục Táp trong mắt Mục Kiều chính là ngầm thừa nhận. Toàn thân Mục Kiều nhất thời rùng rợn, lửa giận. Chỉ cần tưởng tượng những chuyện trái luân thường đạo lý mà Mục Táp và Cảnh Chí Sâm có thể làm, trái tim cô ta như bị đôi tay vô hình nắm hai đầu, hung hăng xé toạc. Nỗi nhục nhã đớn đau dấy lên dữ dội, cô ta co tay thành nắm đấm, gằn từng chữ: “Mục Táp, chị là cái thứ không biết xấu hổ. Sao không dám nói thẳng, rằng chị muốn hủy hoại cuộc sống của tôi.”

“Là chính em tự hủy hoại mình đấy!” Mục Táp điềm tĩnh lí luận, “Chị đã nói nhiều lần, chị và Cảnh Chí Sâm hoàn toàn trong sạch, chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với em. Nhưng em cứ thích tự mình hoang tưởng. Chị thanh minh thì em không tin, giữ im lặng thì em bảo chị hủy hoại em. Vậy thế nào mới vừa lòng em?! Chị quen biết Cảnh Chí Sâm trước em, chị thất bại trong việc theo đuổi anh ta. Đây là sự thật. Tuy nhiên, chị không có nhiệm vụ báo cáo cho em nghe. Tình cảm của chị, tình yêu đơn phương ngày đó, người chị thầm mến suốt bốn năm, chẳng lẽ đều phải rêu rao tất cả ọi người cùng biết? Chị không có quyền riêng tư cá nhân à?”

“Vậy còn những tin nhắn mờ ám? Chị nên nhớ, chúng xuất hiện sau khi tôi và anh ta công khai quan hệ đấy nhé!”

“Là do anh ta nhắn tin trước, viết lan man, dông dài. Chị chỉ nhắn cảnh cáo anh ta đừng quấy rầy chị nữa, không hơn. Em dựa vào đâu để nhận định, chị và anh ta nhắn tin mờ ám? Khách quan mà xét, chỉ có anh ta nhắn tin mờ ám với chị thôi.” Mục Táp thẳng thắn đưa quan điểm.

Mục Kiều tức sắc máu, âm sắc run rẩy: “Mục Táp, chị tự kỉ vừa thôi nhé. Đạo này chị ra đường quên soi gương hả?”

“Chị biết hiện giờ, Cảnh Chí Sâm là bảo bối trong lòng em. Nên chị xin lỗi trước, vì nói một câu không mấy xuôi tai, loại hàng đã qua sử dụng như Cảnh Chí Sâm, giờ tặng khuyến mãi chị cũng chẳng thêm.” Mục Táp nói, “Vì thế em cứ an tâm đi nhé.”

Mục Kiều giận trắng mặt, tay chân run lấy bầy: “Dù Cảnh Chí Sâm khôn kiếp, nhưng vẫn tốt chán so với Tống Vực chồng chị. Chị cẩn thận có ngày rước họa vào thân, đừng quên tiền sử bạo lực.....”

“Mục Kiều, cô thử nói thêm một câu nữa xem!” Mục Chính Khang đập tay xuống bàn. Vì dùng sức quá khùng, nên mặt bàn chao đảo, chấn động, “Còn nói thêm câu nào nữa, thì cô lập tức cút xéo khỏi nhà tôi ngay!”

Kiều Tuệ Tuệ chưa từng thấy Mục Chính Khang giận đến mức này, bà liên tục hít sâu vài hơi, sau xoay người đề bả vai Mục Kiều: “Kiều Kiều, con bình tĩnh lại mau, không được nói bậy nữa!”

Bầu không khí đột ngột xuống thấp, như thể bị bao trùm bởi tầng băng tuyết dày đặc.

“Tống Vực...” Mục Táp khẽ dừng một chút, rồi mới nói tiếp, “Người ngoài căn bản không hiểu anh ấy. Với chị, anh ấy cực kì ưu tú, cực kì xuất sắc. Mục Kiều, cô không có tư cách nhận xét hay cười cợt anh ấy. Anh ấy rất tốt, mẹ chị cũng vậy. Hai người họ đều người thân của chị, là những người chị nhất mực yêu quý. Nếu sau này cô còn dám sỉ nhục họ, chị không ngại cùng cô trở mặt”

Dứt lời, cô đứng dậy, đẩy ghế dựa ra, khom người chào ông Mục Chính Khang và bà Kiều Tuệ Tuệ, và dứt khoát rời đi.

Ngã tư đường mùa đông cô liêu trong cơn giá lạnh, Mục Táp lang thang vô định hồi lâu, thần trí cô mãi mê phiêu lãng, nên không đoán hoài chiếc di động liên tục đổ chuông.

Đi tới khu buôn bán sầm uất nhộn nhịp, xung quanh vang vọng âm thanh trai gái cười đùa, tấu cùng tiếng nhạc réo rắt nơi quảng trường, lúc này, cô mới ý thức bản thân đã đi bộ rất lâu. Từ Mục gia đến khu buôn bán ven hồ phải đi qua hết thấy năm trạm xe buýt. Có loáng thoáng nhận ra, dường như mình đã bỏ qua mấy cuộc điện thoại.

Cô hồi hồn, móc di động ra xem. Màn hình thông báo bảy cuộc gọi nhỡ. Ba cuộc từ Mục gia, Tống Vực gọi bốn cuộc.

Đúng lúc này, màn hình nhấp nháy ánh sáng, nhạc bài hát quên nụ cười* của nhóm Ngũ Nguyệt Thiên vang lên, báo hiệu cuộc gọi đến. Mục Táp lướt nút trả lời.

* link bài hát mp3.zing /bai-hat/Bai-Hat-Quen-Nu-Cuoi-Ngu-Nguyet-Thien/ZWZFU000.html

“Em đang ở đâu?” Tống Vực lo lắng hỏi, “Sao này giờ không nghe máy?”

“À, em đặt chế độ rung, tâm trí lơ đãng nên không nghe thấy.” Mục Táp nói, “Em ở ngay khu buôn bán ven hồ, đối diện bách hóa xx, chuẩn bị đón xe về đây ạ.”

“Em đừng đi đâu cả, đợi anh tới đón em.” Anh ra lệnh, còn thận trọng nhắc nhở, “Nhớ ngoan ngoãn chờ anh.”

Chưa đầy hai mươi phút sau, xe Tống Vực xuất hiện trước mặt Mục Táp. Anh hạ thấp cửa kính, lộ đầu cười với cô. Mục Táp nhanh chân chạy tới, mở cửa lên xe.

“Sao lại đến đây?” Anh tinh ý phát hiện khuôn mặt cô đỏ thắm vì giá lạnh, bèn tăng điều hòa trong xe, giúp cô vén lại mái tóc hơi lộn xộn.

“Tự dưng em nổi hứng, muốn đi dạo loang quanh.” Mục Táp đáp, “Lâu lâu em lại có sở thích này, một mình đi từ khu bắc tới khu nam, rồi quay ngược từ khu nam về khu bắc.”

“Hôm nay em về nhà gặp chuyện bực mình?” Anh chậm rãi bẻ tay lái.

“Tạm thời đừng nhắc tới nó.” Cô nhẹ giọng, tháo bao tay đặt qua một bên, “Em muốn nghe nhạc.”

Tổng Vực đáp ứng mở nhạc, và lái xe với tốc độ chậm. Chạy khoảng mười phút, anh tấp vào cửa hàng tiện lợi, dừng xe bảo “Em chờ anh chút”, sau đó mình anh vô mua đồ.

Mục Táp xoa xoa bụng mình. Vừa nãy anh nghe thấy bụng cô đánh trống ư?

Lúc trở lại, anh xách theo túi thức ăn đồ sộ, bao gồm: bánh bao nhân thịt bò nóng hôi hổi, bắp luộc vàng ươm, chiếc bánh hotdog to chẳng, hai xiên thịt nướng thơm lừng lừng, mấy quả trứng gà luộc bằng nước trà, thêm cái bánh trứng mới ra lò và vài hộp kẹo ngậm... Tựa hồ cửa hàng bán thứ gì ăn được, anh vét tất.

Mục Táp trở mắt nhìn túi thức ăn, chẳng biết nên ‘xử’ món nào trước. Tổng Vực nhanh tay lột quả trứng gà, đút sát miệng cô. Cô cắn một miếng, mùi vị rất thơm.

“Anh mua nhiều thế, bụng em sao chứa hết.”

“Ăn không hết thì để dành.”

“Vừa rồi, anh nghe thấy bụng em kêu à?”

“Âm thanh không nhỏ đâu nhé.” Anh trêu ghẹo, “Tội nghiệp lỗ tai anh bị đầy dọa thê thảm.”

Mục Táp cười khúc khích, lại chuyển qua cắn miếng bánh bao, uống ly cacao nóng, dạ dày cô tức thì ấm hẳn lên. Cô dẫn đo một lúc, sau mở miệng: “Hôm nay em rất tức giận. Mục Kiều nói chuyện quá đáng lắm, chọc em suýt nữa nổi điên. Em ráng hết sức mới dần được cơn tức xuống.”

“Cô ấy nói gì?”

“Nó nói..... Bỏ đi, toàn lời chối tai không à.” Mục Táp chau mày, “Con bé bạ đâu nói đấy, chẳng chịu suy nghĩ, toàn thốt lời hàm hồ.”

“Em cũng biết cô ta nói năng hàm hồ, vậy để bụng chi ệt?” Tổng Vực tỏ vẻ người lớn không chấp nhặt con nít, “Em cứ để lời cô ta nói chui từ lỗ tai trái sang lỗ tai phải, sau đó bay ra ngoài. Thế là xong.”

“Em không rộng lượng được như anh.” Mục Táp lắc đầu, “Lúc ấy, em khó chịu lắm, cảm thấy ầm ục vô cùng, đến mức muốn cãi lộn với nó luôn.”

Tổng Vực nở nụ cười, vươn tay nựng má cô: “Nghe anh dặn nè. Mai mốt gặp chuyện tương tự, nếu em nắm chắc phần thắng thì hẳn cãi. Còn không, hãy cố nhẫn nhịn, chạy về nhà mách với anh. Anh thay em đi cãi.”

Dẫu biết anh chỉ nói bông đùa, nhưng lòng Mục Táp đọng đầy hạnh phúc ngọt ngào: “Anh giúp em cãi lộn?”

“Ờ.”

“Anh quan tâm em?”

Trong không gian nhỏ hẹp dần dần lưu chuyển dòng khí lạ, khiến Mục Táp bỗng dưng bồn chồn, xốn xang.

“Chính xác.” Nói đoạn, ngón tay anh mơn trớn trên đôi má mềm mại, thanh âm trầm ấm hòa cùng màn đêm, ẩn chứa mị lực khó cưỡng, “Em là vợ anh, anh đương nhiên phải hết lòng quan tâm em.”

“Trước kia, anh cũng đối đãi phụ nữ như vậy ư?” Cô tò mò, “Luôn dùng dáng vẻ đứng đắn nói những câu ngọt xớt?”

“Em thăm dò anh đấy hả?” Về mặt anh đặc biệt nghiêm nghị: “Đừng hòng lừa anh mắc mưu. Hơn nữa, trước đây anh chưa từng nói những lời âu yếm với bất kì ai cả.”

“Lời nói dối kinh điển.”

“Thật mà. Lúc trước chỉ có phụ nữ theo đuổi anh thôi, làm anh phiền chết đi được. Cho nên thái độ của anh với họ rất gay gắt.” Tổng Vực thần nhiên kể: “Bây giờ ngẫm lại, có lẽ lúc ấy anh hành xử rần quá, hẳn nên mềm mỏng tí.”

“Hiện tại chồng em đã biết cách khéo léo đưa đẩy?” Mục Táp cười, duỗi tay lấy hộp kẹo.

Anh nhanh nhẹn lấy thay cô, mở nắp hộp, cầm một viên đút vô miệng cô: “Nói đúng hơn, tính tình chồng em càng ngày càng tốt, đã nắm được bí quyết tùy mặt gửi lời, biết khi nào phụ nữ vui vẻ, lúc nào thì khó chịu, nên ứng phó tương đối ổn.”

Mục Táp tiện thể cắn phập ngón tay anh: “Anh muốn ám chỉ bản thân mình ngày càng giảo hoạt.”

Anh véo quai hàm phúng phính của cô, nở nụ cười sáng tựa ánh trăng trên trời, anh không phủ nhận cũng chẳng thừa thận, chỉ nhắc: “Ăn nhanh lên nào. Đồ xe ở đây lâu quá, thể nào cảnh sát cũng hiểu nhầm chúng ta đang làm việc cấm trẻ em dưới mười tám tuổi.”

Chờ Mục Táp ăn no nê, Tống Vực mới lái xe chạy tiếp. Tâm trạng bức bối hoàn toàn bay biến, ngồi trên xe, Mục Táp còn ngấu húng ngậm nga bài ca quen thuộc.

Trước khi ngủ, Tống Vực cởi áo khoác và áo sơ mi trong, giắt phẳng caravat trên cổ, dùng vẻ mặt đường hoàng nghiêm túc: “Cùng tắm nha vợ?”

Mục Táp lắc đầu như chưa bao giờ được lắc.

Anh bị từ chối, song ý cười không giảm, đôi mắt nhìn cô lăm lăm, phô ra thái độ ‘anh không phê chuẩn sự từ chối của em’, ngả ngón nói: “Ngại ngần chi hả em, cứ thử một lần xem sao.”

Dứt lời, anh phẩm phẩm lại gần cô, bế bổng cô lên, hùng hổ tiến vào phòng tắm. Mục Táp “Á” một tiếng, la oai oái hai chữ “Giết người”. Tay Tống Vực phết nhẹ bờ hông tròn lẳn, thoải mái thừa nhận: “Chính xác. Anh đây muốn tiền dâm hậu sát.”

Vô phòng tắm, anh dùng chân đóng mạnh cửa. Tay anh thuần thục lột sạch quần áo cô, đặt cô vào bồn tắm lớn. Sau đó, anh vắn vỏi sen, tỉ mỉ dùng tay thử nhiệt độ nước, rồi mới tưới lên cơ thể cô. Ban đầu cô hơi nghi hoặc, lát sau mới biết anh muốn tắm ình.

Bàn tay anh nhẹ nhàng du ngoạn khắp cơ thể cô. Anh cúi đầu, miệng kề sát vành tai đỏ ửng: “Chờ em tắm thơm ngào ngạt, anh mới bắt tay hành động.”

Nói tới nói lui, anh vẫn dằng hoàng giúp cô tắm sạch.

Tắm xong, anh lấy khăn lông giúp cô lau khô người, lau từ đầu đến chân, lau luôn cả...nơi thâm kín mềm mại, và tiếp tục mặc áo ngủ cho cô. Hoàn tất xong các bước, anh dúi đầu vào căn cổ mảnh dẻ, ngửi thật sâu mùi hương dịu dịu, nhồm miệng cười, nói “Thơm quá”, thuận thể cắn cắn bờ vai láng mịn, trắng ngần. Tay anh bao trùm lên bộ ngực sữa đáng yêu, ve vuốt rất có kĩ xảo, nhưng ngữ khí cực kì nghiêm túc: “Gia đình ta đề cao tính dân chủ, công bằng. Ngày mai tới phiên em giúp anh tắm đấy nhé.”

Mục Táp bỗng nhớ về thời thơ ấu. Những lúc mẹ cô vắng nhà, bố cô có nhiệm vụ tắm rửa cho cô. Khi đó cô rất hí hửng, bởi có thể vọc nước thoải mái, vô tư hí hoáy chú vịt vàng, mà không sợ bố la rầy như mẹ.

Mục Táp ngẫm nghĩ, xét theo khía cạnh nào đó, tắm rửa là một việc rất thiêng liêng, vì chỉ có thể chia sẻ với những người thân yêu nhất của mình.

*

Sau khi tắm xong, Mạc Tử Tuyền ngồi trước bàn trang điểm, dùng khăn lau khô mái tóc dài. Tiếp theo, chị ta tự mát xa phần gáy và bộ ngực của mình, cuối cùng lạng thỉnh sẫm soi bản thân qua gương.

Ngắm nghía chán chê, chị ta quay sang mở ngăn kéo màu vàng sậm của tủ trang điểm, lấy phong thư dày, đồ xấp ảnh chụp bên trong ra.

Góc độ chụp khá chuẩn, ít nhất người ngoài nhìn vào, liền phán theo chủ quan, đây là đôi tình nhân yêu nhau tha thiết, say sưa trao nhau nụ hôn nồng nàn ngay giữa nơi công cộng.

Miệng chị ta lẩm nhẩm hai chữ Mục Táp, trong lòng càng lúc càng chán ghét.

Ông trời quá bất công! Dựa vào cái gì mà loại người này có thể quang minh chính đại sống vai cùng Tống Vực. Lúc chị ta và Tống Vực quấn quýt bên nhau, chẳng biết cô ta đang ở xó xỉnh nào kia. Chị ta nhất quyết không để kể đến sau cướp hết mọi thứ đáng nhẽ thuộc về mình.

Lựa chọn ở lại Tống gia, có nghĩa chị ta đã đánh cuộc tất cả cho quyết tâm giành lại Tống Vực, cũng như tìm về tình yêu và sự sung ái ngày xưa của anh. Vốn dĩ, hết thảy chỉ thuộc về duy nhất Mạc Tử Tuyền.

Thật lâu trước kia, có cô bạn học cùng lớp với chị ta dám to gan mơ tưởng Tống Vực. Những khi Tống Vực tới đón chị ta tan lớp, cô nàng kia không biết xấu hổ, ông a ông ọ lượn lờ trước mắt anh, về sau còn dám

bắt chuyện với anh. Tổng Vực theo phép lịch sự đối đáp vài câu. Tất cả đều bị Mạc Tử Tuyền ghim vào lòng. Không lâu sau, chỉ bằng vài thủ đoạn nho nhỏ, chị ta đã biến cô nàng thành đối tượng chỉ trích của cả trường, hằng ngày phải cam chịu đủ loại nhục nhã, thoái mạ. Cuối cùng, cô ta suy sụp trước miệng lưỡi cay độc của thể gian, hoảng loạn nhờ bố mẹ chuyển trường giúp mình.

Đã là con người, ai ai cũng có sơ hở và những bí mật khó nói, Mạc Táp cũng không ngoại lệ. Và giờ...đã bị chị ta bắt thóp.

Nghĩ tới đây, khóe miệng chị ta nhin không được, cong thành nét cười nham hiểm và lạnh lùng. Chị ta hớn hở đem xấp hình nhét vô phòng bì, cẩn thận bỏ lại ngăn kéo.

26. Chương 26

Sau lần Tổng Vực ‘hầu hạ’ Mạc Táp tắm rửa, gia đình họ liền có thêm nhiệm vụ quan trọng, đó là thay phiên tắm cho đối phương.

Thoạt nhìn, người chịu thiệt trong nhiệm vụ này là cô vợ Mạc Táp. Bởi anh chồng Tổng Vực có da dày thịt chắc, khung xương vạm vỡ, dáng người to cao. Mỗi lần tắm cho anh, cô hầu như dốc cạn sức lực, tay chân kiệt để rã rời. Tuy nhiên qua ngày hôm sau, sự phục vụ của anh khiến cả người cô khoan khoái lạ thường. Tay nghề mát xa của Tổng Vực chẳng thua gì nhân viên chuyên nghiệp. Dưới sự đấm bóp tận tình của anh, cô thỏa mãn tựa đầu vào thành bồn tắm, bất giác thiếp đi lúc nào không hay.

Đương nhiên suốt cả quá trình, cô bị anh chấm mút khá nhiều. Anh thường trưng ra bộ mặt tỉnh bơ, trong khi đôi tay đang lưu luyến nơi mẫn cảm của cô, khiến cô ngứa ngáy khó nhịn. Cô kháng nghị thì anh mỉm cười, dùng giọng điệu nghiêm nghị, kết hợp vẻ mặt nghiêm trang mà bảo, không được tắm ấu, chỗ nào cũng phải chà rửa kĩ càng. Sau đó, tay anh có xu hướng trượt xuống phía dưới.

Tắm xong, hai người thường cùng nhau xem phim, chơi cờ hoặc ngồi xếp bằng trên sofa nghe nhạc và ăn khuya.

Mạc Táp thích ăn sữa chua, đặc biệt là sữa chua vị dâu. Vì thế cách hai ba hôm, sẵn trên đường đi làm về, Tổng Vực thường tập vào cửa hàng tiện lợi, mua mấy lốc sữa chua, về nhà cất vô tủ lạnh.

“Trong bộ phim chai thủy tinh*, em còn nhớ nhân vật của Thư Kỳ nói với Thành Long, cuộc sống hạnh phúc chính là sáng sớm được uống một ly sữa đậu nành nóng hổi, và có nước nóng để tắm rửa.” Nói đoạn, Mạc Táp xúc một thìa sữa chua đút vào miệng, “Nhưng em cảm thấy sữa chua ngon hơn đậu nành nhiều.”

*Chai thủy tinh: tựa tiếng anh là Gorgeous, nhan đề việt là Bản lĩnh đàn ông. Bộ phim hành động kết hợp lãng mạn được sản xuất năm 1999 do Thành Long và Thư Kỳ thủ vai chính.

Tổng Vực vươn tay quệt vết sữa dính trên chóp mũi cô: “Đưa đây, anh đút em ăn.” Dứt lời, anh lấy hộp sữa chua trong tay cô, dùng thìa đảo đều lên, rồi chậm rãi đút cô ăn, hệt như đang đút cho em bé.

Anh chăm chú nhìn cô. Cô cúi đầu, khoe ra chiếc gáy nõn nà trắng hồng, mặt trên thưa thớt lớp lông tơ be bé, như thể quả đào đầu xuân mọng nước. Cô thích thú há miệng nuốt từng ngụm, chốc chốc dùng đầu lưỡi liếm quanh hai viền môi, chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn. Đôi mắt cô long lanh sáng ngời, toát lên vẻ hân hoan vui sướng, tựa như thứ cô đang ăn không phải là hộp sữa chua bình thường, mà là món ngon vật lạ quý hiếm của nhân gian.

Anh lặng thinh ngắm nghía cô, cuối cùng nhin không được, vươn tay đặt trên đỉnh đầu cô, dịu dàng vuốt ve.

“Hửm?” Cô ngẩng đầu.

“Không có gì.” Anh mỉm cười, lùa tay vào những sợi tóc mềm mượt óng ả, “Dáng vẻ khi ăn của em rất đặc biệt.”

“Đặc biệt?”

“Ồ, đặc biệt dụ dỗ người khác thèm ăn em.” Nét cười đậm đà trên khóe môi anh.

“.....”

*

Cuối tháng, vận xui quần lên người Mục Táp, là bởi Cảnh Chí Sâm tới tận công ty tìm cô. Liên tục vài ngày, anh ta canh đứng giờ tan tầm, lái xe đến trước cửa công ty cô, nhắn tin cho cô, bảo có việc cần nói.

Mục Táp chẳng biết anh ta lại giả vờ gì, cũng không buồn quan tâm những tin nhắn đó. Qua khung cửa sổ, cô nhìn thấy chiếc xe Bentley màu xám bạc của anh ta, liền bực bội tháo túi xách trên vai xuống, tính chờ anh ta bỏ đi rồi mới về. Ai dè anh ta kiên nhẫn chờ thật lâu, cô hết cách, đành chau mày đi thang máy xuống tầng trệt, men theo lối cửa sau ra về.

Dùng cách đấy, Mục Táp tránh được anh ta bốn ngày. Sang ngày thứ năm, lúc Mục Táp vừa bước ra cửa sau, thì trông thấy Cảnh Chí Sâm đứng cách đó không xa.

“Táp Táp. Em tránh anh mấy ngày nay rồi.” Cảnh Chí Sâm thấy Mục Táp, liền sai những bước chân thật dài, tao nhã tiến tới.

Mục Táp tức thời nắm chặt dây túi xách, vẻ mặt khấn trương cảnh giác.

Cảnh Chí Sâm nhướn cười tự giễu: “Anh xin lỗi vì lần trước đã mạo phạm em. Nhưng em đừng căng thẳng quá, lần này anh sẽ cư xử đúng mực.”

Mục Táp lặng thinh không nói, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta. Cô không phải con ngốc, mà tiếp tục tin tưởng cái mồm xoén xoét của anh ta.

“Lần này anh tìm em...vì liên quan Mục Kiều.” Cảnh Chí Sâm nhíu sát đôi chân mày, ngữ khí ảm đạm sự bất đắc dĩ, “Tình hình Mục Kiều càng ngày càng gắt gỏng. Bất luận anh nói gì, cô ấy cũng không tin, anh dỗ dành cũng chẳng được. Nói thật, khoảng thời gian này, anh nản quá em à. Công ty phải song song tiến hành hai hạng mục quan trọng. Trong đó có một cái liên quan mật thiết đến chính phủ, bắt buộc cẩn thận từng li từng tí, không được xuất hiện bất kì sơ suất nào, thế nên toàn bộ dây thần kinh của anh đã căng thẳng đến cực hạn. Nhưng Kiều Kiều chẳng những không thông cảm, mà còn ép anh phân tâm tìm cách dỗ dành, lấy lòng cô ấy.” Nói đoạn, anh ta thở dài nặng trĩu, “Từ đầu, mẹ anh luôn phản đối quan hệ của anh và Kiều Kiều. Đạo này, bản thân anh cũng thường dẫn đo suy ngẫm, và phát hiện không ít vấn đề tồn tại giữa bọn anh.”

“Anh nói với tôi làm gì?” Mục Táp lãnh đạm, “Anh tìm làm đối tượng rồi.”

Cảnh Chí Sâm lẳng lặng nhìn Mục Táp, đôi môi mỏng khẽ nhếch, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Anh cảm thấy hiện giờ, anh và cô ấy nên tách ra một khoảng thời gian, để cả hai được bình tâm suy xét đúng sai, lựa chọn con đường thích hợp. Bằng không chỉ sợ tình huống ngày càng trở nên xấu đi. Có điều, anh chưa nói quyết định này cho cô ấy biết.”

Mục Táp hiểu rõ, trong đầu Cảnh Chí Sâm đã xuất hiện ý niệm chia tay Mục Kiều. Thuở đầu mới quen, tình cảm hai người họ cuồng nhiệt như lửa. Nhưng ngọn lửa này dễ cháy lại dễ dập, duy trì chưa tới một năm đã muốn lụi tàn, quả thật khiến người ta ngậm ngùi, thổn thức.

“Tôi nhắc lại, anh tìm làm đối tượng rồi. Anh muốn chia tay hay chia chân, thì cứ nói thẳng với con bé, đừng lải nhải bên tai tôi”

“Nhưng cô ấy cũng là em gái em” Cảnh Chí Sâm đột nhiên áp sát lại, gần giọng, “Anh chỉ muốn nghe ý kiến của em. Em cảm thấy anh có nên chia tay với cô ấy không?”

“Tôi không biết.” Mục Táp ngửi thấy mùi nước hoa gợi cảm tỏa ra từ người Cảnh Chí Sâm, lập tức theo phản xạ lui về sau mấy bước, “Đây là vấn đề của riêng hai người, không liên quan đến tôi.”

“Táp Táp.” Cảnh Chí Sâm hạ giọng, đáy mắt dày đặc cảm xúc xót xa, “Lần đầu gặp Kiều Kiều, anh liền xuất hiện ảo giác, cô ấy là phiên bản khác của em. Hai người có khuôn mặt tương đồng, ngũ quan tương tự, đặc biệt đôi mắt cả hai giống nhau như đúc. Nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt. Cô ấy hoạt bát, đáng yêu như một chú chim non vui vẻ. Thành thử anh lập tức bị cô ấy hấp dẫn, trong lòng tức thời dâng trào niềm xúc động muốn thân cận cô ấy. Thế nhưng bây giờ, anh đã sáng tỏ, lúc ấy nguyên nhân lớn nhất anh bị thu hút, chính là trên người cô ấy có hình bóng của em.....”

“Cảnh Chí Sâm.” Mục Táp cắt đứt những lời huyền thuyên của anh ta, “Anh nói những lời này, mà không cảm thấy xấu hổ vì sự vô trách nhiệm của mình ư? Bây giờ anh lại đổ nguyên nhân hai người quen nhau lên đầu tôi hả? Nực cười! Ban đầu, cả anh và Kiều Kiều đều tình nguyện đến với nhau, chẳng ai ép uống gì hai người. Nếu tôi nhớ không lầm, lúc trước ở cùng Kiều Kiều, anh cười ngoác miệng tới tận mang tai, nhiệt tình thương thức sự đáng yêu, ngây thơ của nó. Lúc này lại trưng ra bộ dáng khổ sở cho tôi xem, bộ tôi ép anh phải quen Mục Kiều à? Cảnh Chí Sâm, tôi trịnh trọng nhắc nhở anh, tôi đã kết hôn, anh đừng kéo tôi vào những chuyện thị phi, như nhuốc.”

“Em thật sự hạnh phúc?” Ánh mắt Cảnh Chí Sâm cố chấp theo sát cô, xoáy sâu khuôn mặt cô, như thể gặng tìm ra sơ hở trên đây, “Sau khi gả cho anh ta, em thật sự hạnh phúc?”

“Đúng.” Mục Táp lời ít ý nhiều.

Cảnh Chí Sâm lặng thinh không nói, đứng yên tại chỗ, không tiến cũng không lùi, tựa như bức tường kiên cố chắn đường Mục Táp.

“Tránh ra, tôi phải về nhà” Mục Táp nghiêng người, bả vai cô lách qua người anh ta.

Cảnh Chí Sâm theo bản năng vươn tay, đè lại bả vai cô. Mục Táp tức tốc đề cao âm thanh: “Đừng chạm vào tôi.”

Anh ta cười khê, cánh tay buông thõng xuống. Mục Táp lập tức rời đi. Anh ta đôi mắt trông theo bóng lưng cô, đáy lòng ngổn ngang tâm sự.

Lần đầu nhìn thấy Mục Kiều, anh ta mừng thầm trong lòng, cảm thấy may mắn vì trên đời có cô gái như vậy. Cô ấy có ngũ quan tương tự Mục Táp, song trên người không diện bộ trang phục công sở màu xám tro nhạt nhẽo, cũng không búi tóc già dặn sau đầu. Cách ăn mặc của Mục Kiều toát lên hơi thở trẻ trung, năng động. Sự nhí nhảnh, dễ thương biểu hiện trong từng cử chỉ của cô ấy. Những khi Mục Kiều cười rộ lên, trông cô ấy hệt như đóa hoa đầu xuân ngập tràn sức sống. Đôi mắt cô ấy trong veo, lập lòe tăng hơi nước mỏng manh, nhìn ngây thơ, thuần khiết biết bao. Đặc biệt, trên khuôn mặt trẻ trung còn lấm tấm mấy vết tàn nhang nhạt, là điểm đặc trưng để nhận biết những thiếu nữ non nớt, chưa rành sự đời, tựa như nàng công chúa sống quanh năm trong tòa lâu đài nguy nga tráng lệ, mang tâm hồn tinh khôi như tờ giấy trắng tinh. Thú vị nhất là, cô ấy giống như một phân thân khác của Mục Táp. Nếu nói Mục Táp mang vẻ đẹp chín chắn của mùa thu man mát, thì Mục Kiều đẹp tựa nụ hoa mới nhú của mùa xuân, mơn mẩn động lòng người, khiến anh ta nảy sinh ham muốn ngắt đi nụ hoa đó, quyết đoán giam giữ nó.

Nhưng hiện tại, anh ta bắt đầu hoài nghi nguyên nhân ngày đó khiến anh ta theo đuổi Mục Kiều.

Sau hôm đấy, Cảnh Chí Sâm không quấy rầy Mục Táp nữa. Mục Táp thở phào nhẹ nhõm. Cô thật lòng không muốn dính dáng đến chuyện của Cảnh Chí Sâm và Mục Kiều.

Vài ngày sau, Mục Táp hơi bất ngờ khi nhận được điện thoại của bà Tổng.

Bà Tổng yêu cầu cô về Tổng gia gấp. Mục Táp chưa kịp hỏi lí do, bà đã vội dập máy, dường như không tiện trao đổi qua điện thoại.

Tan làm, Mục Táp ghé Tổng gia, trông thấy Mạc Tử Tuyền đang ngồi trên sofa, đấm chân cho bà Tổng. Sắc mặt bà rất kém, bà hơi cúi đầu, hai mắt khép chặt, nom giống như đang ngủ.

“Thưa mẹ. Con đã đến.” Mục Táp lễ phép chào hỏi.

Bà Tổng tức thời mở to mắt, nói thẳng việc chính: “Táp Táp, sáng nay có người gửi một bưu phẩm tới nhà. Bên trong chứa ảnh chụp của con. Mẹ gọi con đến, là muốn trực tiếp hỏi con, con đang làm gì trong những tấm ảnh đấy?”

Theo tầm mắt bà Tổng, Mục Táp cúi đầu, nhìn thấy trên bàn trà đặt đĩa trái cây, dưới đĩa là một xấp ảnh. Cô khom mình, rút mấy tấm ảnh ra. Vừa thấy nội dung ảnh, sắc mặt Mục Táp biến thái mét.

Toàn bộ ảnh đều chụp Cảnh Chí Sâm và cô. Hình ảnh đôi nam nữ ôm hôn nồng nhiệt được chụp dưới nhiều góc độ, ánh sáng chụp thay đổi liên tục. Còn có mấy tấm chụp lúc Cảnh Chí Sâm đậu xe trước cửa công ty

cô, ngày cô và anh ta đứng mặt rồi nói chuyện ở cửa sau công ty, cuối cùng Cảnh Chí Sâm đặt tay trên bả vai cô, cô ngoái đầu nhìn anh ta..... Cầm xấp ảnh trên tay, mà đầu Mục Táp ‘oành oành...’ nổ tung liên hồi.

Tại sao có người lên chụp ảnh của cô và Cảnh Chí Sâm? Còn là những tấm ảnh có độ phân giải cao?

“Táp Táp, con định giải thích thế nào?” Bà Tổng nhìn Mục Táp, gần từng chữ.

Mục Táp nhất thời ngu ngơ mờ mịt, chẳng biết nên nói gì. Giờ phút này, thái độ bà Tổng mang theo sự khắt khe, nghiêm nghị, hoàn toàn khác biệt sự hòa ái, dễ gần thường thấy. Quả thật, bà khiến cô hơi sợ hãi.

“Con và người đàn ông trong ảnh có quan hệ gì?” Bà Tổng truy hỏi, “Mục đích gặp mặt của con và cậu ta là gì? Quan trọng nhất, tại sao hai người lại có những hành động thân mật đến thế?”

“Anh ta là ông chủ công ty ngày trước con làm, con và anh ta.....” Mục Táp gian nan thốt lời phân trần. Cô quả thật không biết giải thích thế nào để bà hiểu, “Con và anh ta hoàn toàn trong sạch. Tình huống lúc đó... không giống trong ảnh.”

Bà Tổng nhìn cô chằm chặp, nói: “Táp Táp, con đừng nên nói dối mẹ.”

“Con không nói dối đâu mẹ.” Mục Táp gồng mình đón nhận ánh mắt bà, “Là anh ta cưỡng hôn con. Ngay lúc đó, con đã cảnh cáo anh ta, nếu anh ta còn hành động vượt khuôn phép, con sẽ báo cảnh sát. Còn chuyện con và anh ta gặp mặt ở cửa sau công ty... xảy ra vào tuần trước. Anh ta tìm con muốn bàn chút việc riêng. Nhưng con đã thẳng thừng từ chối, và trịnh trọng nhắc nhở anh ta, con đã kết hôn, nên không muốn anh ta làm phiền con nữa.”

Bà Tổng tạm thời giữ im lặng, tựa hồ đang cân nhắc tính chân thật trong lời Mục Táp nói. lúc này, Mạc Tử Tuyền ngồi bên cạnh bỗng nhiên cất tiếng thở dài: “Mẹ, con nghĩ Táp Táp nhà ta bị hàm oan đấy. Mẹ biết không, công nghệ chụp ảnh bây giờ vừa cao siêu lại vừa điêu lăm cơ. Chỉ cần hai người đứng đối diện, gương mặt hơi kề sát một tí, vậy mà khi ra ảnh, nhìn cứ như hôn nhau thắm thiết, quên trời quên đất. Vì thế, xác suất ảnh đã qua chỉnh sửa khá cao, nên mẹ đừng nóng vội kết tội Táp Táp.” (gớm! Mẹ này đạo đức giả kinh)

Mục Táp khẽ nhướn mắt nhìn Mạc Tử Tuyền, cô quyết định giữ im lặng.

“Con cùng người đàn ông này thật sự không có quan hệ riêng tư?” Bà Tổng hỏi.

Mục Táp kiên định lắc đầu: “Không có.”

“Theo mẹ nghĩ, mục đích của kẻ giấu mặt không đơn giản chỉ nhằm vào mấy tấm ảnh, ắt hẳn kẻ đó muốn gây gièm pha cho Tổng gia. Mà con là người phụ nữ đã lập gia đình. Mẹ hi vọng, con không bắt cần để tiếp tục bị người ta công kích. Chắc con cũng biết những nguyên tắc và điểm mấu chốt của phụ nữ đã lập gia đình phải không?” Ngỡ khí bà Tổng không nặng không nhẹ, nhưng biểu lộ khí thế áp bức đáng kinh ngạc. Từng câu bà nói, kết thành tấm lưới u ám, vây bủa khắp người Mục Táp, “Lần này mẹ tạm tin lời giải thích của con, nhưng tuyệt đối không có lần sau đâu.”

Với bà Tổng, việc xuất hiện loại ảnh này, như thể cái bạt tai nhục nhã hung hăng giáng xuống mặt bà. Ngày thường, bà có thể du di, châm chước vài điểm thiếu sót của đám con cháu, tuy nhiên, không bao gồm vấn đề trung trinh và đạo đức trong đời sống hôn nhân. Động chạm tới vấn đề đạo đức và thể diện của Tổng gia, bà tuyệt đối không thể nhắm mắt làm ngơ, tùy tiện bỏ qua. Đời này, bà chấp nhất hai chữ ‘trong sạch’ đến cực đoan. Bởi vậy, khi tận mắt nhìn thấy hình ảnh con dâu ôm hôn người đàn ông xa lạ, thì khí huyết toàn thân ào ạt dồn lên não, bà giận run người, tức tốc gọi điện kêu Mục Táp về đây, hồng giáp mặt hỏi rõ ràng.

Mục Táp tự hiểu, dẫu cô nói thêm gì cũng phí công vô ích. Cho dù bà Tổng tin tưởng cô chưa làm chuyện có lỗi với Tổng Vực, nhưng xấp ảnh kia đã làm bà tổn mất. Mỗi một tấm ảnh đều trở thành vết nhơ trong đạo đức của cô.

“Mẹ.” Mạc Tử Tuyền dịu giọng khuyên lơn, “Mẹ đừng tức giận quá, nên chú ý sức khỏe, mẹ vừa uống thuốc đấy.”

Bà Tổng khẽ gật đầu, lại dùng ánh mắt thất vọng nhìn thoáng qua Mục Táp, không hề hé răng nửa lời.

Mục Táp đứng chôn chân tại chỗ, tay chân toát mồ hôi lạnh.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên. Dì giúp việc vội vàng ra mở cửa.

“Con tự mình giải thích với nó đi.” Bà Tổng chỉ tay về phía Tổng Vực đang tiến vào.

Mục Táp cứng mình xoay người, đối diện gương mặt Tổng Vực.

“Mọi người sao thế? Mẹ, trong nhà xảy ra chuyện gì hả? Sao gọi con về gấp vậy?” Tổng Vực đến gần Mục Táp, phát hiện thần sắc cô tầm tối, liền quay sang hỏi bà Tổng, “Mẹ gọi vợ con tới?”

Bà Tổng còn đang ngậm cục tức, nên mím môi không đáp. Mạc Tử Tuyền vừa vỗ lưng bà Tổng, vừa tỏ vẻ ngăn ngừa xấu hổ, dè dặt nói: “Tổng Vực, sáng nay, có người gửi cho nhà ta một bưu phẩm. Bên trong là xấp ảnh chụp. Mẹ xem xong thì vô cùng tức giận.”

Theo tầm mắt Mạc Tử Tuyền, Tổng Vực nhìn thấy trên bàn trà vung vãi nhiều tấm ảnh. Anh giơ tay, lấy bừa một tấm.

Là ảnh Cảnh Chí Sâm ép Mục Táp dựa sát thân cây, điên cuồng hôn cô đắm đuối.

Tấm nọ nối tiếp tấm kia, Tổng Vực sầm soi khoảng bảy tám tấm, liền đem xấp ảnh xếp chồng ngay ngắn, sau đó dùng sức xé đôi, quăng vào giỏ trúc cạnh bàn trà.

“Người đàn ông này con biết, là sếp cũ của Táp Táp, cũng là kẻ hay quấy rối cô ấy.” Giọng điệu Tổng Vực bình tĩnh, thái độ điềm nhiên, “Đoạn thời gian trước, hẳn ta có quấy rầy Táp Táp. Lúc ấy, vợ chồng con chỉ nghĩ, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cẩn thận tránh tiếp xúc với hẳn ta là được. Nhưng hôm nay đã biết tính nghiêm trọng của sự việc, con sẽ gấp rút xử lý.”

Mạc Tử Tuyền ngược mắt, ngẩng ngửa đường cong tuấn tú của gương mặt Tổng Vực. Trước những tấm ảnh gai mắt ấy, mà anh vẫn không mất đi phong độ ung dung, trầm tĩnh của mình ư? Tay trái chị ta bắt giắc co lại, móng tay sắc nhọn đâm mạnh lòng bàn tay.

“Mặc kệ là ai quấy rầy ai, hiện giờ xuất hiện những tấm ảnh này, đã đủ khiến nhà ta muối mặt.” Bà Tổng chau mày, “Mẹ không bao giờ chấp nhận tình huống tương tự hôm nay phát sinh thêm một lần nào nữa, mẹ bực lắm.”

“Con cam đoan sẽ không có lần sau.” Tổng Vực nở nụ cười nhạt, “Mẹ đừng nóng giận nữa. Hiếm khi nhà mình tụ họp đông đủ, hay tối nay gọi vài món ăn ngon, chúng ta quây quần ăn một bữa. Đạo này nghe nói mẹ thích ăn món chay, để con gọi điện kêu vài món.”

Bà Tổng khẽ lườm anh, rồi nghiêng mặt sang hướng khác, tiếp tục giận dỗi.

Mạc Tử Tuyền đứng dậy, vươn tay ngăn cản Tổng Vực. Mấy ngón tay mềm mại tiện thể sờ soạng cánh tay rắn chắc, rồi trượt xuống mu bàn tay nổi gân xanh. Vì ngửi được mùi hương đặc trưng của Tổng Vực, mạch máu khắp người chị ta nhảy rần rật, đôi mắt ngập ngụa tia quyến rũ, dịu dàng nói: “Để chị gọi. Cậu chạy đường xa về đây, chắc cũng mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi đi, chị pha cho cậu ấm trà nóng.”

“Làm phiền chị dâu vậy.” Tổng Vực liếc nhìn chị ta một cái, âm thanh lạnh lùng.

Mạc Tử Tuyền duyên dáng rời đi.

Tổng Vực kéo Mục Táp ngồi xuống, chủ động tán gẫu chuyện nhà cửa với bà Tổng. Ban đầu, bà Tổng phớt lờ, không buồn quan tâm. Dần dần, bà quay đầu lại, chậm chạp hàn huyên cùng anh. Nói một hồi, bà khơi lại chuyện quán trà của Mạc Tử Tuyền bị phá rối việc làm ăn. Bà Tổng đặc biệt nhắc Tổng Vực cẩn thận đối phó đám côn đồ đó, nhất thiết đừng để bọn chúng gây sự nữa, vì sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh của Mạc Tử Tuyền. Bà còn dặn anh khi nào rảnh, thì ghé qua quán trà, xem có việc gì cần giúp đỡ không.

Từ đầu đến cuối, Mục Táp đều giữ im lặng. Cô cúi gằm mặt, lẳng lặng nhìn giày mình, không biết nên nói gì. Tổng Vực chuyên tâm trò chuyện cùng bà Tổng, không hề đem tầm mắt dừng trên người cô.

Cơm nước xong xuôi, vợ chồng Tổng Vực xin phép ra về.

Bà Tổng ngồi trên sofa than ngắn thở dài, Mạc Tử Tuyền bê khay đựng thuốc và nước lên, giúp bà uống.

“Mẹ, sao mẹ thở dài vậy? Không phải Tổng Vực đã giải thích rõ ràng rồi ư. Cậu ấy biết người đàn ông trong ảnh. Mục Táp cũng không có lỗi, là do người đàn kia cố tình quấy rối.”

Thần sắc bà uể oải. Khẽ lắc đầu: “Mẹ vẫn cảm thấy nghi hoặc. Con xem ảnh cũng thấy đấy, người đàn ông đó ăn vận chỉnh tề bảnh bao, chạy xe hàng hiệu. Nhìn thế nào cũng không giống mấy kẻ biến thái chuyên đi quấy rối phụ nữ. Thêm nữa, mấy tấm ảnh bị chụp ở nhiều địa điểm và thời gian khác nhau, chứng tỏ hai người đây không phải ngẫu nhiên gặp mặt.”

Mạc Tử Tuyền bâng hoàng nâng đôi mắt, ra chiều e dè: “Chẳng lẽ, mẹ nghi ngờ Táp Táp vẫn còn giấu giếm chúng ta điều gì?”

Bà Tống thở nặng trịch trịch: “Chỉ mong mẹ đa nghi, mẹ luôn cảm thấy nhân phẩm của Táp Táp rất tốt. Nhưng mấy tấm ảnh ngày hôm nay, tựa như gáo nước lạnh hắt thẳng mặt mẹ. Nói thật, mẹ hơi lo sợ, bản chất của nó không giống những gì nó thể hiện bên ngoài, càng lo lắng nó gian dối với tên đàn ông khác sau lưng Tổng Vực. Than ôi, ở cái thời đại phóng khoáng đến phóng túng này, nào thiếu mấy chuyện ngoại tình bất chính!”

“Bất luận thế nào, mẹ nhất định phải ưu tiên sức khỏe của mình trước, trăm ngàn lần đừng vì những chuyện này mà tức giận, gây ảnh hưởng xấu đến sức khỏe, không đáng đâu mẹ ạ.” Mạc Tử Tuyền ôn nhu nắm tay bà, “Thôi nào mẹ ơi, chúng ta hãy tạm quên đi những chuyện không vui. Ngày mai con sẽ ra chợ, mua con gà, về hầm canh bổ ẹ uống nhé.”

Bà Tống gật đầu, bây chừ mới biểu lộ ý cười hài lòng.

27. Chương 27

Trên đường trở về, Tống Vực nhất quyết giữ im lặng. Mục Táp lặng lẽ ngồi một bên quan sát vẻ mặt anh. Cuối cùng rút ra kết luận, cô chẳng biết anh có giận hay không.

Tất nhiên, Mục Táp chủ động lên tiếng giải thích rõ ràng tình huống trong những bức ảnh. Tống Vực lặng im lắng nghe, anh chậm rãi bẻ tay lái, tầm mắt chuyên chú nhìn về phía trước. Qua một lúc lâu, anh mới khẽ gật đầu.

Bên ngoài trời đổ cơn mưa nhỏ, Tống Vực dừng xe trước cửa hàng tiện lợi, vào mua gói thuốc. Lúc quay về, trên thái dương và lông mi anh dính lấm tấm mấy giọt mưa. Mục Táp nhanh tay rút khăn giấy, chồm người qua giúp anh lau trán. Anh lạnh lùng nói không cần, rồi cầm khăn giấy trong tay cô, tự mình lau.

“Anh giận à?” Cô hỏi.

Tống Vực ngược mắt, nhìn cô thật sâu, hỏi lại: “Thế em nói thử xem...anh có nên tức giận hay không?”

“Anh...anh...nên giận ạ. Nhưng em mong anh có thể hiểu cho sự bất dĩ của em. Dưới tình huống bị đặt ở thế yếu, phản kháng của em không mấy hiệu quả.” Mục Táp luống cuống phân bua.

“Vậy tại sao không nói với anh?” Giọng nói Tống Vực lạnh lùng nghiêm khắc, mang theo cảm giác lạnh lẽo của cơn mưa bên ngoài, “Táp Táp, đây không phải việc nhỏ.”

Mục Táp tự biết mình sai rồi. Cô dè dặt vươn ngón tay, chọc chọc cánh tay anh, dùng giọng điệu lầy lòng: “Vậy...em hứa sau này, nếu xảy ra trường hợp tương tự, em sẽ lập tức báo anh hay”

“Em còn dự định có lần sau?” Ngữ khí của anh tức thì chuyển biến xấu.

Mục Táp lắc đầu nguây nguậy.

Tống Vực đem gói thuốc lá nhét vô ngăn kéo, nói: “Em nói gì, anh đều tin hết. Anh cũng biết, em khinh thường những việc mờ ám, bất chính. Tuy nhiên, khi tận mắt nhìn thấy những tấm ảnh đấy, với tư cách là chồng em, anh không thể không tức giận.”

“Vậy làm thế nào anh mới nguôi giận?”

Tống Vực vươn tay, chuẩn bị búng thật mạnh lên trán cô. Mục Táp theo phản xạ liền né tránh. Anh cười, vờ nghiêm mặt bảo không được trốn, rồi búng một cái thật nhẹ.

Mục Táp sờ sờ trán mình, lại hỏi: “Chẳng biết ai theo dõi em, và chụp những tấm ảnh đó với mục đích gì?”

Tổng Vực ngẫm nghĩ, đáp: “Tạm thời anh cũng không biết là ai. Nhưng mà vài năm gần đây, trên trường, Tổng gia chúng ta đặc tội không ít người. Vì thế, rất nhiều kẻ có động cơ làm việc này. Chiêu trò hôm nay của kẻ đó rất nhảm chán, không có lực sát thương, hết như một trò đùa rồi hơi.”

“Mẹ có vẻ tức giận lắm, em nên làm gì hả anh?” Mục Táp bắt đầu hỏi.

“Em đừng lo. Về phía mẹ, cứ để anh giải quyết.” Anh nói, “Tính mẹ dễ giận dễ quên, la rầy một trận là ổn.”

“Vậy anh thì sao? Anh thật sự không tức giận nữa?”

“Anh?” Tổng Vực bỗng nhiên áp sát mặt cô, đôi mắt thâm sâu, cười như không cười, “Em đừng hòng, anh không phải là kiểu người dễ bị dụ đâu.”

“Vậy em cần làm gì, thì anh mới hết giận?”

“Tự em suy nghĩ đi. Nghĩ xem anh thích gì, việc gì có thể khiến anh vui vẻ.” Âm cuối của anh thoáng nâng cao, hàm chứa ý vị khó đoán.

Mục Táp vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc thứ gì mới có thể khiến anh vui vẻ? Nấu món ngon cho anh ăn? Giúp anh tắm rửa, mát xa? Trừ hai thứ này ra, hình như chả còn gì cả.

Sự thật chứng minh, Tổng tiên sinh không phải là kiểu người dễ dỗ dành. Mấy ngày tiếp theo, biểu hiện của Mục Táp hết sức tích cực. Mỗi ngày, cô nấu bàn ăn thịnh soạn chẳng kém bữa tiệc lớn, năng giúp anh xoa bóp, cạo râu. Lúc anh đọc sách, cô chủ động rót nước pha trà. Khi anh cần kí văn kiện, cô lập tức mở nắp bút máy, rồi dâng tận tay anh. Mỗi sáng anh đến công ty, cô xông xáo giúp anh mặc áo khoác, thắt caravat. Ngoài trừ thời gian làm việc, cô thật sự biến thành nha hoàn tận tâm tận lực săn sóc hoàng đế Tổng Vực, gắng công phục dịch để anh cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Đương nhiên, sự phục vụ của cô, bao thầu luôn trên giường.

Mấy tối gần đây, biểu hiện của Tổng tiên sinh gói gọn trong tám chữ: nhu cầu vô độ, kích tình tứ tung.

Trong sách hay nói, cảm xúc chân thật của đàn ông thường bộc lộ trực tiếp thông qua phương diện đó. Đây quả thật là một chân lí. Giống như đêm qua, Tổng Vực đè cô trên sofa, đoạn chuyển vào toilet, nghỉ ngơi một lúc thì kéo nhau ra cửa sổ, anh bảo vừa làm vừa.... hóng mát (=.), cuối cùng, kết thúc trên chiếc giường king size. Mục Táp được dịp thể nghiệm tinh lực dồi dào của anh, đồng thời thấm thía đủ.... sự bất mãn của anh đối với những tấm ảnh.

Sau, toàn thân Mục Táp nhẽ nhãi mồ hôi, nằm rúc trong lòng anh, nhẹ nhàng vuốt cằm anh: “Hóa ra anh nhỏ mọn đến vậy.”

Anh cầm cổ tay cô, đặt lên môi cắn cắn. Gương mặt vẫn chưa tan hết vẻ lười nhác, anh phụng phịu nói: “Vì thế em nên cẩn thận đấy, đừng đại dột đặc tội với anh.”

Giây tiếp theo, anh mạnh mẽ xoay người, đặt Mục Táp dưới thân, dúi đầu vào cằm cổ mảnh dẻ, hai ngón tay thuần thục trượt xuống dưới, len vô đường hằm nhỏ hẹp, rồi đột ngột nhấn sâu vào, khiến cô thần hồn điên đảo.

Giọng nói khàn đục vang sát bên tai cô: “Đừng mong qua cửa dễ dàng như thế, em nghĩ anh dễ dụ lắm ư?”

*

Chớp mắt lại đến cuối tuần, Tổng Vực theo thường lệ bận bịu ở công ty, Mục Táp chuẩn bị ‘bữa ăn tình yêu’ đem đến cho anh, vừa vặn gặp lúc phó phòng thị trường Ngưu Nhiên thông báo tin vui của bản thân.

Anh chàng Thượng Minh meo máo thở dài: “Em thật sự muốn đi ‘chống lầy’ ư? Giời ơi, anh biết làm sao đây. Không phải ngày trước chúng ta từng hứa hẹn, nếu mai này tận thế, hoặc phát sinh nguy cơ sinh hóa, cương thì xâm chiếm địa cầu... lúc ấy, trên thế giới chỉ còn anh và em, em sẽ nguyện ý lấy anh, nguyện ý sinh con cho anh ư? Sao giờ em lại nhấn tâm chơi trò nuốt lời? Ngưu Nhiên hỏi Ngưu Nhiên, sao em nỡ vội lấy chồng?”

Ngư Nhiên lườm anh chàng một phát: “Em không nuốt lời đâu nhé. Nếu một trong những tình huống kia xảy ra, em sẽ lập tức gả cho anh. Thế nhưng quá đáng tiếc, hiện tại thế giới sống trong hòa bình, hằng ngày ánh mặt trời vẫn soi sáng rực rỡ, chúng ta đều sống lâu trăm tuổi. Vì vậy, anh bị loại khỏi phạm vi tuyển chọn của em.”

Thượng Minh trưng ra vẻ mặt “tôi bị thất tình” cực kì bi đát.

Mục Táp tình cờ đi ngang qua, nghe lỏm được đoạn đối thoại của họ, cô nở nụ cười chúc mừng Ngư Nhiên.

Ngư Nhiên gật đầu, mỉm cười nói cảm ơn cô. Sau đó, di động trong túi Ngư Nhiên đổ chuông. Cô ấy tiếp điện, nói ‘tôi tới liền’, rồi xoay người, vội vàng đi đến khách sạn kiểm tra sân bãi.

Thượng Minh u buồn vò rối mái tóc, khoa trương kêu gào hai tiếng.

Mục Táp cảm thấy buồn cười, mở miệng nói đùa: “Ngư quản lí kết hôn, xem ra côi lòng anh tan nát.”

“Tình cảm của tôi với cô ấy, mọi người đều biết, càng đáng buồn là cô ấy cũng biết, nhưng chưa bao giờ chấp nhận.” Thượng Minh thở dài đánh thượt, rồi đột ngột tới gần Mục Táp, nhỏ to từng chữ, “Tôi kể chị nghe một bí mật nhé. Trước kia, Ngư Nhiên từng thích chồng chị đấy.”

Mục Táp thoáng ngơ ngác, nửa tin nửa ngờ nhìn Thượng Minh.

“Nhưng chuyện xưa lắm rồi. Dẫu sao cô ấy cũng sắp lập gia đình, chị chẳng thêm để bụng, đúng không?” Cặp mắt Thượng Minh sáng rực như chùm pha lê, “Có hứng thú nghe tôi kể không?”

Mục Táp quyết định cho anh chàng chút mặt mũi, bèn gật đầu, bày ra phong thái ‘xin rửa tai lắng nghe’.

“Là chuyện của nhiều năm trước, lúc ấy Tổng Vực giữ chức CEO, Ngư Nhiên quản lí khâu tuyên truyền. Tính cách hai người đều khá bướng bỉnh, vì công việc mà cãi nhau thường xuyên. Có điều, càng âm ỉ thì cảm tình càng tốt. Nhưng phần tình cảm này chỉ bó hẹp trong phạm vi của những partner thôi. Chẳng qua lúc ấy Ngư Nhiên còn trẻ, dễ dàng xử trí theo cảm tính. Còn Tổng Vực tài hoa có thừa, diện mạo xuất chúng, khí chất tôn quý, mị lực cứ bắn ào ào, nên khiến tâm hồn Ngư Nhiên xao xuyến. Không lâu sau, Tổng Vực phát hiện tình cảm của Ngư Nhiên, lập tức tìm cô ấy nói chuyện, ý tứ là, bọn họ chỉ thích hợp làm đồng nghiệp tốt. Còn trên phương diện tình cảm trai gái, anh ấy không hề có hứng thú với Ngư Nhiên. Chao ôi, chồng chị ăn nói thẳng đuột, chẳng nể nang ai cả, làm Ngư Nhiên mất mặt một phen.” Nói đoạn, Thượng Minh tạm dừng lại, lấy hơi kể tiếp, “Nhưng Ngư Nhiên là người phụ nữ có bản lĩnh, cầm lên được thì buông xuống được, cô ấy bị từ chối, liền thu lại tâm tư tình cảm, an phận làm tốt công việc của bản thân. Về sau, Tổng Vực xảy ra chuyện không may, cô ấy bắt đầu chuyển công việc sang thành B. Còn tôi lập tức đi theo tiếng gọi của trái tim, sát cánh cùng cô ấy.”

Mục Táp chuyên tâm lắng nghe, hỏi: “Anh cố gắng theo đuổi cô ấy nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn thất bại. Tại sao không chịu buông tay sớm?”

“Bởi lúc trước cô ấy từng nói, nếu khi cô ấy năm mươi tuổi mà vẫn chưa lập gia đình, cô ấy sẽ lấy tôi. Vì niềm hi vọng le lói ấy, nên tôi hát mãi điệp khúc “Chờ Nhiên.”” Thượng Minh nở nụ cười vô ưu vô phiền.

“Năm mươi tuổi?” Mục Táp phì cười, “Đừng nói anh tưởng thật nhé? Cứ cho đến lúc năm mươi tuổi, cô ấy vẫn độc thân, thì anh cũng sớm tìm được một nửa thích hợp của mình rồi.”

“Tôi đương nhiên biết, đấy là cách cô ấy từ chối khéo, vì muốn giữ lại chút thể diện cho tôi. Dù sao cũng là đồng nghiệp chung công ty, thường xuyên chạm mặt, nếu dùng cách thức quá thẳng thắn thì không hay lắm. Nhưng tôi nghĩ, trên đời này không có gì là tuyệt đối, biết đâu cô ấy vẫn sống độc thân tới tận tuổi năm mươi. Biết đâu ông trời không phụ lòng người, cho nên tôi quyết định chờ. Hơn nữa, Ngư Nhiên là người cuồng công việc, ít có thời gian tiếp xúc hay hẹn hò với người khác phái. Còn tôi cả ngày sát cánh cùng cô ấy, suy ra vẫn có cơ hội lớn nhất.” Nói tới đây, gương mặt Thượng Minh liền ủ rũ, “Nào ngờ, giữa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim*. Vừa quen biết mấy tháng, hắn ta đã thành công rước nàng về dinh, cũng trực tiếp phá nát hi vọng của tôi.”

*Người dân Trung Quốc thường dùng cụm từ Trình Giảo Kim để chỉ những cự cổ phát sinh ngoài ý muốn. Muốn biết thêm về nhân vật trình giảo kim, bấm vào link

“Thất tình muôn năm.” Mục Táp vỗ vỗ bả vai anh ta, tỏ vẻ an ủi, “Kì thực, xét theo khía cạnh khác, anh chính thức được giải thoát khỏi cuộc tình vô vọng rồi đấy. Tối nay, anh có thể đi bar, làm quen mấy cô em xinh đẹp, rất có ý vị đúng không? Nào nào anh bạn, cố gắng giữ vững tinh thần nhé.”

“VẬY...chị cảm thấy con người tôi thế nào? Nói thẳng ra, chị có thích tôi không?” Thượng Minh bất thần đặt câu hỏi.

Mục Táp “Hả?”.

“Chị đừng hiểu lầm ý tôi. Có cho tôi thêm mười lá gan, tôi cũng không dám đào góc tường của Tống Vực đâu. Tôi chỉ muốn biết, trong mắt phái nữ các chị, Thượng Minh tôi có bảnh, có giàu hay không? Giả dụ chị còn độc thân, chị sẽ thích tôi chứ?” Thượng Minh vừa dí dỏm vừa nghiêm túc hỏi.

“Tôi không biết.” Mục Táp đáp, “Loại câu hỏi này... cần trải qua một khoảng thời gian mới tìm ra đáp án chính xác. Nam nữ lúc mới quen, hiếm khi xảy ra trường hợp vừa gặp đã yêu (nhất kiến chung tình). Chúng ta cần có thời gian tiếp xúc, tìm hiểu lẫn nhau. Qua đó, phát hiện những ưu, khuyết điểm của đối phương, rồi mới nhận định được, đây có phải là người thích hợp với mình hay không. Thành thử, câu hỏi của anh, tôi không có biện pháp trả lời”

“Trả lời gì?” Giọng nói Tống Vực sang sảng, từ phía sau truyền tới. Anh lại gần Mục Táp, giơ tay khoác vai cô, điềm nhiên tuyên bố chủ quyền.

“Không có gì đâu ạ, buồn buồn tâm sự thôi sắp ới.” Thượng Minh cười hì hì.

“Muốn tâm sự thì đi tìm mấy cô gái độc thân đấy. Đừng làm phiền vợ tôi.” Tống Vực mỉm cười, dùng ánh mắt phát tia cảnh cáo.

Thượng Minh vội vàng nói: ‘Ấy quên, tôi còn có việc phải làm’, sau đó chạy biến.

“Thì ra Ngu Nhiên từng thích anh. Gớm, giấu kín nhỉ.” Mục Táp trêu ghẹo.

Tống Vực bắt đầu dĩ lắc đầu: “Trời ạ, chuyện tình từ tám trăm năm trước, đã sớm tan thành mây khói, nhắc lại làm chi?”

“Thế anh chuẩn bị quà cưới chưa?”

“Chưa! Hay em giúp anh chuẩn bị nhé?”

“Được thôi. Em sẽ chuẩn bị lễ vật thật tốt.” Mục Táp nói, “Sẽ không khiến anh thất lễ đâu. Dù sao cô ấy cũng từng là partner hợp rơ của anh mà.”

Tống Vực nghiêng người, nựng nựng hai má cô: “Bố tay với em, mấy chuyện từ thời xa lắc xa lơ, mà em cũng ăn giấm ngon ơ.”

Bởi Ngu Nhiên thích thưởng thức tác phẩm nghệ thuật. May mắn Lục Tây Dao có anh bạn là chuyên gia sưu tầm những tác phẩm nghệ thuật. Mục Táp liền thông qua quan hệ với Lục Tây Dao, thuyết phục anh ta bán cho cô bức tượng Quý Phi Tủy Tửu* (Dương quý phi say rượu) bằng sứ trắng do nghệ nhân Trịnh Bằng Hùng chế tác, làm quà cưới tặng Ngu Nhiên.

Khối tượng được nung tỉ mỉ, dày đặc cứng cáp, nhưng bề mặt sít sao, nhẵn bóng. Ngu Nhiên cực kì yêu thích món quà. Cô hớn hờ nhận lấy, và mời Mục Táp đi uống cà phê.

“Chắc anh chàng ba hoa Thượng Minh đã kể chị nghe chuyện lúc trước giữa tôi và Tống Vực?” Vừa ngồi xuống ghế, Ngu Nhiên đã hỏi.

Mục Táp gật đầu.

Bàn tay thon dài nhịp nhàng khuấy đảo tách cà phê, ý cười trên môi Ngu Nhiên không hề suy suyển: “Chuyện xưa rồi diễm ới. Lúc ấy, Tống Vực vừa là nhân tài kiệt xuất vừa là một thiên chi kiêu tử. Phụ nữ thích anh ấy khăng định không ít. Tôi cũng lắm chỉ là một trong số đấy, nhưng tuyệt đối không phải dạng phụ nữ thích đến mụ mị đầu óc. Tôi chỉ thuần túy thích đơn phương anh ấy, và không làm ra bất kì hành động ám muội nào. Sau này sắp phát hiện được, liền chủ động tìm tôi nói chuyện, nói một tràng những lí do cứng nhắc và nhàm chán. Nào là anh ấy không ủng hộ tình yêu nơi công sở, vì rất dễ ảnh hưởng chất lượng công

việc, còn tự nhận tính tình bản thân không tốt, hay nổi nóng, hay cáu kỉnh, không đáng để phụ nữ thích. Tóm lại, anh ấy ra sức nói bóng nói gió, hồng chặt đứt tình cảm vừa manh nha của tôi. Khi đó, tôi cảm thấy vô cùng mất mặt, đến mức quên bống cả nỗi buồn vì bị anh ấy từ chối.”

“Theo tôi lí giải, lúc mới đi làm, phụ nữ chúng ta thường hay liêu xiêu trước những ông sếp vừa phong độ vừa giỏi giang.” Mục Táp nở nụ cười nhàn nhạt, “Tuy nhiên, qua thời gian dài, chúng ta sẽ hiểu rõ, loại tình cảm này chỉ dừng ở mức hâm mộ và tán thưởng, cũng giống như nữ sinh hay có những cơn say nắng ngắn ngủi với thầy giáo của mình. Đây là chuyện thường tình.”

Ngư Nhiên gật đầu tán thành: “Đúng vậy, tôi đã sớm tỉnh ngộ từ lâu, tính cách của tôi và Tống Vực không hợp. Nếu ở cùng nhau, quả thật là hành tội cả hai. Chị yên tâm, tôi bây giờ chẳng còn lưu luyến tình cảm ngày xưa đâu.”

Về điểm ấy, Mục Táp hoàn toàn tin tưởng. Một người phụ nữ thông minh, chín chắn sẽ không bao giờ để bản thân đắm chìm trong một cuộc tình vô vọng. Tình yêu cần sự tương tác hồi đáp, cần được xây đắp, vun vén từ hai phía. Chỉ có thế, tình yêu ấy mới thực sự bền vững, mới chân thành tha thiết, mới là một tình yêu trọn vẹn. Khi đã trưởng thành, phụ nữ mới thâm thía, thời gian là thứ quý báu nhất. Nó sẽ không chờ đợi bất kì ai, nên chúng ta không thể lãng phí nó cho những yêu hận tình thù rồi ren, mà xao nhãng những mục tiêu khác....

Mặt đối mặt, Mục Táp nhìn thấy trong ánh mắt Ngư Nhiên phát ra ánh quang bình thản và rộng lượng.

Đương trò chuyện, tầm mắt Ngư Nhiên bất chợt bị hấp dẫn bởi tốp người đang bước vào quán, cô chăm chú nhìn hồi lâu.

Mục Táp nhìn theo tầm mắt Ngư Nhiên, trông thấy gương mặt hơi quen quen. Trong nháy mắt, cô nhớ ra người đàn ông cao gầy đó, chính là người tình cờ gặp cô và Tống Vực ở trước quán lẩu, hình như là bạn cũ của anh?

“Đình Triệt, đồ tiểu nhân, ti tiện bỉ ổi.” Ngư Nhiên cười lạnh.

“Ai cơ?” Mục Táp hoài nghi chính mình nghe nhầm.

“Tôi chửi gã đàn ông kia kìa, mặc áo khoác ca rô màu lam đấy. Hắn ta tên Đình Triệt, là kẻ có nhân phẩm suy đồi.” Ngư Nhiên cầm thìa xắn một miếng bánh ngọt, hỏi lại, “Tống Vực chưa kể chị nghe à?”

Mục Táp lắc đầu.

“Cũng đúng, anh ấy không bao giờ muốn nhắc lại nỗi đau ngày ấy.” Ngư Nhiên nói, “Tên Đình Triệt đó, ngày trước là bạn thân của anh ấy. Tống Vực vì giúp hắn, mà không tiếc cả mạng sống. Hắn ta lại nhẫn tâm đâm sau lưng anh ấy, làm ra những chuyện không bằng sức vật. Nhớ đến là tức lộn ruột.”

“Hắn hại Tống Vực thế nào?” Mục Táp sốt sắng hỏi.

Ngư Nhiên nhún vai. Cô cảm thấy sự việc đã qua lâu, cũng chẳng cần kiêng kị, bèn chậm rãi kể Mục Táp nghe.

28. Chương 28

Trên đường về nhà, tâm trí Mục Táp vẫn luẩn quẩn những lời Ngư Nhiên kể, cô cảm thấy đau lòng thay Tống Vực.

“Mẫu người đàn ông như Tống Vực, khi còn thanh niên, thường xem trọng tình bạn của đáng mày râu hơn những chuyện nhi nữ tình trường. Hồi đại học, Tống Vực và Đình Triệt ở cùng phòng kí túc xá, thậm chí thân đến mức chia nhau giường ngủ. Hai người cùng nhau đọc sách, cùng nhau tìm tòi nghiên cứu, cùng chia sẻ những ý tưởng mới mẻ, sau này cùng bắt tay gây dựng sự nghiệp, đồng cam cộng khổ đưa công ty vượt qua thời điểm khó khăn ban đầu, hợp sức kiếm thật nhiều tiền. Năm đó, Tống Vực vì giúp Đình Triệt mới bắt đắc dĩ ra tay dả thương người. Nào ngờ, tên Đình Triệt là con sói nham hiểm đội lốt chú cừu hiền lành, Tống Vực gặp nạn chưa được bao lâu, hắn liền trộm toàn bộ mật mã của chương trình mới, đem bán cho công ty đối thủ, rút túi riêng hơn mười triệu tệ. Tại thời điểm đó, mười triệu tệ là con số không hề

nhỏ đầu nhé. Hắn dùng toàn bộ đồng tiền bắt lương thanh toán hết nợ nần của cá nhân, số tiền còn dư thì hắn đầu tư kinh doanh những tác phẩm nghệ thuật. Ông trời quá bất công, lại phù hộ cho việc làm ăn của hắn phát lên như điều gặp gió. Hiện tại, bất động sản của hắn rải đều ở thành H, thành B, thành S, Thành W... Chưa kể nắm trong tay khối tài sản khiến người ta ghen hòng. So sánh với Tống Vực phải trải qua nhiều bước thăng trầm, thì hắn một bước lên mây, tài lộc dồi dào, đường quan rộng mở.” Ngừ khí Ngu Nhiên chứa đầy vẻ bất bình, “Những lúc tình cờ nhắc đến Đinh Triệt, tôi và Thượng Minh đều nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể băm vằm hắn thành trăm mảnh. Mà Tống Vực chỉ cất tiếng cười trừ. Bề ngoài anh ấy ra vẻ thản nhiên, không buồn quan tâm, nhưng chúng tôi đều biết, việc này đã trở thành vết sẹo khó phai trong lòng anh ấy.”

“Anh ấy là người trọng tình trọng nghĩa, luôn bao che, dung túng cho những người anh ấy quý trọng. Nhưng Đinh Triệt lại trực tiếp phản bội niềm tin của anh ấy. Chị cũng biết đấy, tín nhiệm càng nhiều, thì thất vọng càng sâu. ”

Tống Vực là người đàn ông luôn sẵn sàng che chở cho người nhà và bạn bè của mình. Mạc Tử Tuyền cũng từng nhận xét như vậy. Mục Táp cúi đầu, nhìn lăm lăm đường vân trên lòng bàn tay, thâm tâm nhói cơn chua chát. Ngay cả Ngu Nhiên cũng hiểu con người Tống Vực hơn cả cô. Quá khứ của Tống Vực như thể bức tường thành kiên cố, đứng sừng sững trước mặt cô, không chút khe hở để cô có thể len lỏi vào.

Cô chỉ có thể chạm tới hiện tại và tương lai của anh. Còn những chuyện đã qua, cô vẫn quyết định sẽ không gặng hỏi. Nếu có ngày, anh đủ tin tưởng cô, nguyện ý chia sẻ cùng cô. Cô sẽ lắng nghe bằng tất cả tấm lòng, và nhất định sẽ ôm anh thật chặt, nói anh biết, hiện tại và tương lai, đã có cô luôn sát cánh cùng anh.

Đêm nay, Mục Táp vì Tống Vực nấu một bàn đầy ắp thức ăn ngon. Lúc anh trông thấy thành quả của cô, có chút ngạc nhiên: “Ồ, hôm nay em có chuyện vui à, sao nấu nhiều món thế?”

“Gần đây thấy anh lu bu, vất vả làm việc quá , nên em bồi bổ anh đấy.” Mục Táp vội vàng kêu anh ngồi xuống, nhanh chóng nếm thử món mới cô vừa tập nấu, là Thủy trúc báo xuân.

Tống Vực ăn thử một miếng, nhai trong miệng giòn giòn, đậm đà vị chua ngọt hòa lẫn, rất thích hợp làm món khai vị. Anh gật đầu lia lịa, khen ngon lắm, đoạn hỏi cô cách thức nấu.

“Đem đùi gà và chân gà đã luộc chín xé thành sợi mỏng, rồi xắt thật nhỏ, trộn đều với phần ớt đã băm nhuyễn. Sau đó, cắt ngang quả dưa chuột thành từng khoanh, khoét bụng rỗng, nhét hỗn hợp thịt gà và ớt vào. Thoa ít giấm chua với muối lên bề mặt, để khoảng 15p cho thấm gia vị là dùng được” Mục Táp trình bày.

“Món ăn phối đủ màu sắc, thoát nhìn khá đẹp, vị cũng rất ngon, nhưng tốn công đầu bếp quá.” Tống Vực dùng cách riêng khen ngợi cô.

“Em xem hướng dẫn trên mạng đấy, coi vậy chứ cách thức nấu món này thuộc hàng đơn giản nhất rồi. Mấy món như bạo tương lệ chi cầu, bát bảo vươ ngư, kỳ phúc hỉ hà mới gọi là công phu. Nhưng nếu anh thích, em sẽ tập nấu từ từ cho anh ăn.” (tên mấy món ăn mình không biết edit sao cho hay nữa.)

Tống Vực buông đôi đũa, xoa mu bàn tay Mục Táp, anh cười như không cười, hỏi: “Hôm nay em lạ lắm nhé? Tự dưng đảm đang một cách khác thường. Khai mau, em đang có âm mưu gì?”

“Hứ, anh đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.” Mục Táp mỉm cười hồi thúc: “Anh mau ăn đi, ăn khi nóng mới ngon.”

Cơm nước xong xuôi, Tống Vực xung phong làm nhiệm vụ rửa bát, khiến Mục Táp vô cùng sửng sốt , nhưng cô gạt đầu cái rụp. Từ ngày hai người kết hôn, anh luôn bảo trì phong cách đại gia ăn trên ngồi trước. Tuy rằng không sai bảo, chỉ trở gì cô hết, nhưng anh tuyệt đối không động tay động chân vào việc nhà việc cửa. Anh là điển hình ầu đàn ông giỏi giang việc nước, mà dở tệ việc nhà. Nhưng hôm nay anh lại phá lệ, tốt bụng bảo cô nghỉ ngơi, cứ để anh rửa bát. Mục Táp hứng thú đi theo anh vô phòng bếp.

Thấy Tống Vực xắn cao tay áo, chuẩn bị đổ nước tẩy bát. Mục Táp vội vàng chìa bao tay cao su ra trước mặt anh.

“Nhất thiết phải mang bao tay à?”

“Ừm. Nếu không sẽ hại da tay lắm.” Mục Táp giúp anh đeo vào.

Anh nở nụ cười: “Đàn ông không ngại mấy chuyện này đâu. Anh không cần bàn tay mịn màng, hay trắng nõn nã, không nhiễm chút bụi.”

“Sao không cần? Đôi tay này giúp anh thiết kế chương trình, cài đặt mật mã, kí văn kiện, kiểm tiền nuôi gia đình... Toàn thân anh từ trên xuống dưới, đôi tay là thứ đắt giá nhất đấy, nên anh phải giữ gìn thật kĩ vào.” Mục Táp nghiêm túc giảng dạy.

Tổng Vực bật tiếng cười lớn, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lúc anh rửa bát, thì điện thoại bàn đổ chuông. Mục Táp nghe máy, là bà Tổng gọi đến.

Ngữ khí của bà ôn tồn, nhã nhặn: “Tuần sau là cuối tháng, hai vợ chồng con nhớ đến quán trà của Tử Tuyền, ủng hộ chị nó nhé.”

Mục Táp liền nhớ ra, mấy hôm trước Tổng Vực đã đề cập qua, cuối tháng này, quán trà của Mạc Tử Tuyền hợp tác với một công ty trách nhiệm hữu hạn chuyên về văn hóa trà ở thành H, tiến hành buổi giới thiệu và đánh giá những danh trà thượng hạng. Dự kiến hôm đó, sẽ có rất nhiều người tham gia. Bà Tổng dặn Tổng Vực dẫn theo Mục Táp đến ủng hộ Mạc Tử Tuyền, thuận tiện trông chừng, đề phòng bọn côn đồ tới gây rối.

Thái độ của Tổng Vực khá hồ hững, đứng đưng trước sự kiện này. Nhưng bà Tổng lại rất coi trọng. Bà luôn cảm thấy một mình Mạc Tử Tuyền phải chèo chống, kinh doanh quán trà rất vất vả. Tuy Tổng Hạo đã mất, nhưng chỉ cần Mạc Tử Tuyền còn ở Tổng gia ngày nào, thì ngày đó, con bé vẫn luôn là dâu trưởng Tổng gia, là cô con dâu mà bà vô cùng ưng ý. Đều là người một nhà, nên đỡ dần, giúp đỡ lẫn nhau.

“Vâng ạ, chúng con đã biết.” Mục Táp đáp.

Bà Tổng dặn dò thêm vài câu rồi mới gác máy.

Đợi Tổng Vực rửa bát xong, Mục Táp liền nói chuyện này với anh. Nghe xong, anh hỏi ý cô: “Em muốn đi không?”

“Nếu mẹ đã đặc biệt nhắc nhở, chúng ta nên đi thôi anh ạ.” Mục Táp nói, “Xem như chiều theo ý mẹ, để mẹ vui lòng.”

Tổng Vực tựa hồ có chút dăm chiêu, chỉ đáp lại bằng nụ cười nhạt.

Ngày cuối tháng, Tổng Vực cùng Mục Táp ghé quán trà trên đường Lục Nhân ủng hộ Mạc Tử Tuyền. Quán trà ngày thường u nhã, thanh tịnh, nhưng hôm nay lại rất náo nhiệt. Khách mời đông như nê. Từ những người đặc biệt yêu thích trà, đến phóng viên của đài truyền hình, còn có cả những họa sĩ nổi tiếng, những nhà thư pháp lấy lòng, hay thương nhân sành sỏi về trà. Không gian trong quán dần tấu những làn điệu mang âm hưởng dân gian. Văn hóa trà đạo nồng nàn trong từng hơi thở.

Ngày hôm nay, Mạc Tử Tuyền khiến người người ngây ngất. Bộ sườn xám bằng nhung màu xanh thẫm bao trọn khắp cơ thể chị ta, nổi bật thân hình nuột nà với những đường cong gợi cảm. Cánh tay trắng nõn như củ sen tươi, bộ ngực no đủ vung cao, đường xẻ tà váy ẩn hiện đôi chân dài miên man, thẳng tắp. Khuôn mặt trang điểm tự nhiên và nền nã, đôi môi đỏ hồng sắc chu sa, đôi mắt truyền tải đủ đầy nét phong tình vô hạn. Cả người toát lên khí chất mong manh như sương như hoa của mỹ nhân thời cổ đại, mỹ mà không yếu(nghệ), đẹp rạng ngời mà không chói lóa.

Lúc cùng chị ta bắt tay, không ít người kim lòng chẳng đành, tầm mắt cứ vẩn vương trông theo gót mỹ nhân.

“Tổng Vực, Táp Táp, hai em mau đến bên này ngồi đi.” Mạc Tử Tuyền nhìn thấy bọn họ, liền mỉm cười chào đón, “Ngồi trong này nè. Hôm nay chị bận quá, chắc không có nhiều thời gian tiếp đãi hai em.”

Tổng Vực dắt tay Mục Táp đi tới chỗ chị ta chỉ. Mạc Tử Tuyền tiếp tục nghênh đón khách quý.

“Chị dâu giỏi nhỉ, chuẩn bị cho việc tiếp đón thật cẩn thận, chu đáo, khiến khách mời đều rất hài lòng.” Mục Táp nhẹ giọng phát biểu.

Tổng Vực kéo cô ngồi xuống, yên lặng kề sát mặt cô, cười nói: “Chị ta quả thực am hiểu cách thức giao tiếp và ứng xử, biểu hiện hoàn hảo, không chê vào đâu được. Nhưng anh cảm thấy chẳng mấy hay ho, phụ nữ không cần thiết phải giả lả, trưng ra nụ cười thương mại hóa với cả khối người.”

Mục Táp biết anh muốn lấy lòng mình, chỉ cười không nói. Cô vươn tay, cầm tách trà việt quất trên chiếc bàn sứ thanh hoa, thông thả nhấp một ngụm.

Hoạt động tiến hành theo trình tự đã sắp xếp sẵn. Vì muốn tăng thêm tính nghệ thuật, trang trọng của sự kiện, Mục Tử Tuyền cố ý mời bằng được một nhà thư pháp nổi tiếng, đến biểu diễn vài nét bút rồng bay phượng múa làm lóa mắt khách mời. Sau đó là tiết mục góp vui của nghệ sĩ vẽ hoa mai bằng cách vẩy mực. Mục Táp mê mẩn theo dõi bức tranh hoa mai dần được hình thành, miệng xuýt xoa thán phục, liên tục vỗ tay không ngừng.

Trong lúc các nghệ sĩ biểu diễn, Mục Tử Tuyền có ít thời gian rảnh rỗi, bèn tới chỗ hai vợ chồng Tổng Vực, khách khí hỏi Mục Táp cảm thấy thế nào, liệu có nhàm chán hay không. Mục Táp liền đáp là không, và khen ngợi mọi thứ được chuẩn bị quá công phu.

Lúc nói chuyện, Mục Táp phát hiện sắc mặt Mục Tử Tuyền khá nhợt nhạt. Trên trán chị ta rịn lớp mồ hôi mỏng, giọng nói hơi khàn khàn, có vẻ mệt mỏi. Dù sao chị ta đã hao tâm tốn sức chuẩn bị cho hoạt động hôm nay suốt khoảng thời gian dài, thêm sáng giờ loay hoay tiếp đón khách khứa, khó tránh khỏi thể trạng sa sút.

“Vì chuẩn bị cho sự kiện này, cả tuần rồi chị thiếu ngủ trầm trọng, đâm ra mất hết khẩu vị, thường xuyên bỏ bữa, chưa kể hôm kia còn phát sốt nhẹ.” Mục Tử Tuyền thở dài “Chỉ mong hôm nay sớm kết thúc, để chị có thể yên tâm ngủ một giấc thật ngon.”

Tổng Vực đặt tách trà xuống bàn, đứng dậy, nhìn Mục Táp, nói “Anh đi toilet”.

Mục Tử Tuyền toan tránh qua một bên, nhường đường Tổng Vực. Song, đầu óc chị ta bất ngờ chới vánh. Cơ thể loạng choạng, chực té nhào. Tổng Vực nhanh tay đỡ chị ta. Trên trán Mục Tử Tuyền vã đầy mồ hôi, cặp mắt lim dim, hai tay ghì chặt cổ áo Tổng Vực.

Mục Táp gấp gáp chạy tới, kiểm tra tình trạng của Mục Tử Tuyền. Cô lấy ngón trỏ bấm vào huyệt nhân trung chị ta: “Chị cảm thấy sao rồi? Có cần đi bệnh viện không?”

Mục Tử Tuyền chậm chạp nâng rèm mi, rên thều thào: “Không sao đâu em, chị nghỉ ngơi tí là ổn. Nhất thiết đừng làm to chuyện. Hôm nay đa phần là khách vip, tuyệt đối không thể làm họ mất hứng. Tổng Vực, cậu đưa chị lên lầu giữ gìn nhé, chị cần nghỉ ngơi tí.”

Lúc nói chuyện, hai tay chị ta trắng trợn khoắc lên cổ Tổng Vực, đôi môi đỏ mọng đối diện chiếc cằm cương nghị, ánh mắt chị ta mê man ngược nhìn anh.

Cuối hành lang trên tầng hai là văn phòng riêng của Mục Tử Tuyền, trong phòng có kê chiếc giường nhỏ.

“Chị dâu, thôi để em dìu chị lên. Tổng Vực ở đây tiếp khách hợp lí hơn.” Nói đoạn, Mục Táp vươn tay kéo Mục Tử Tuyền đang dính sát trên người Tổng Vực về phía mình. Toàn thân chị ta mềm oặt, không chút khí lực, cứ nghiêng nghiêng ngã ngã. Mục Táp ráng hết sức mới tách được chị ta ra khỏi Tổng Vực.

Mục Tử Tuyền nhìn chằm chằm Mục Táp: “Sợ là em không chịu nổi sức nặng của chị.”

Tổng Vực xen ngang: “Tôi không tiện lên đây, để Táp Táp dìu chị lên đi.”

Mục Tử Tuyền cúi gằm mặt, nhằm che giấu mọi biểu tình trên khuôn mặt. Sau đó, chị ta đành ngoan ngoan đi theo Mục Táp lên lầu.

Đến văn phòng trên tầng hai, Mục Tử Tuyền đưa Mục Táp chìa khóa phòng. Mục Táp mở cửa, rồi đỡ chị ta vào.

Trong phòng sáng sủa, sạch sẽ, ở góc phòng kê chiếc giường gỗ, mặt trên trải tấm thảm nhung bằng lông cừu.

Mục Táp dìu Mục Tử Tuyền ngồi xuống giường, xoay người đi tới chỗ đặt bình nước, rót ly nước ấm đưa chị ta.

Lúc Mục Táp xoay người rót nước, Mạc Tử Tuyền nhìn chòng chọc sau lưng cô, mười móng tay chị ta vô thức cào mạnh tấm thảm nhung.

“Uống nước đi chị.”

“Cám ơn em.” Mạc Tử Tuyền uống nước xong, lấy tay chùi khóe miệng, “Giờ mới thấy đỡ hơn tí. Vừa nãy đầu óc chị cứ quay mòng mòng, suýt nữa là nôn ra.”

“Dạo này chị vất vả quá mà. Hơn nữa, lại không chú ý nghỉ ngơi dưỡng sức. Dù bận cỡ nào, hằng ngày chị vẫn nên đảm bảo giấc ngủ và ba bữa ăn chính.” Mục Táp nói.

Mạc Tử Tuyền gật đầu, sau cất giọng e dè: “Táp Táp, mấy bữa rày em và Tống Vực không về thăm mẹ. Hay em còn buồn mẹ chuyện lần trước?”

Chị ta muốn nói đến những tấm ảnh.

“Ôi, chị nghĩ nhiều rồi. Em không buồn đâu ạ. Vợ chồng em đã lên kế hoạch, cuối tuần sau sẽ về thăm mẹ.” Mục Táp điềm đạm đáp.

Mạc Tử Tuyền tỏ vẻ thân thiết nắm tay cô, cười nói: “Chị nói này Táp Táp. Em trăm ngàn lần đừng hờn trách mẹ. Mẹ trước giờ luôn xem trọng đức hạnh của người phụ nữ, nên lúc nhìn thấy mấy tấm ảnh đó, thì tức giận là điều đương nhiên. Thế nhưng, mẹ không bao giờ để bụng chuyện gì quá lâu, bức bối thì la rầy, la xong thì quên ngay. Em và Tống Vực nên thường xuyên về thăm mẹ, cùng mẹ hàn huyên tâm sự. À, tính mẹ ‘hảo ngọt’, em chỉ cần nói vài câu ngọt ngào, chắc hẳn mẹ sẽ quên hết mấy chuyện không vui. Nói cho cùng, mẹ hiện giờ chỉ còn Tống Vực là đứa con ruột thịt, nên dồn hết tình thương cho cậu ấy. Lại có câu, yêu ai yêu cả đường đi lối về, em là vợ Tống Vực, tất nhiên mẹ cũng thương em.”

Nói hay lắm, quá dối sâu sắc, quá dối thắm thía. Nếu Mục Táp không tình cờ phát hiện tâm tư của Mạc Tử Tuyền đối với Tống Vực, có lẽ bây giờ, cô sẽ cảm thấy may mắn, vì bản thân có được bà chị dâu vừa khéo hiểu lòng người vừa có tấm lòng bao la nhân ái. Tuy nhiên, ngay tại khoảnh khắc này, khi nhìn sâu vào mắt Mạc Tử Tuyền, cô đoán chắc, chị ta chỉ giỏi khua môi múa mép.

Lời nói có thể gạt người, hành vi có thể ngụy tạo. Nhưng ánh mắt sẽ tố cáo tất cả. Mạc Tử Tuyền luôn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh đến cực điểm, nhạt đến tận cùng.

“Vâng. Sau này, hai vợ chồng em sẽ thường xuyên về thăm mẹ.”

“Kì thực, nếu hai em chuyển về sống luôn ở Tống gia, mẹ nhất định sẽ mừng lắm.” Ý cười thâm sâu đọng trên khóe môi Mạc Tử Tuyền. Chị ta lắc lắc cánh tay Mục Táp, “Mẹ là người thân thiện dễ gần, không bao giờ bắt bẻ hay hoạnh hợ gì con cháu. Em không cần lo lắng vấn đề mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu. Vả lại, ngôi nhà lớn như thế, mà chỉ có mẹ và chị ở...Hồi ôi, nhiều lúc cảm thấy hiu quạnh, trống trải lắm em ạ. Tuy mẹ không nói ra miệng, nhưng trong lòng luôn mong muốn hai em dọn về sống chung. Người già thường thích náo nhiệt đông vui mà. Huống hồ, nhà chỉ có đàn bà con gái, vắng bóng đàn ông, nhiều khi xảy ra tình huống bất ngờ, e là trở tay không kịp. Táp Táp, em thử cân nhắc đề nghị của chị nha.”

Mục Táp ngẫm nghĩ rồi đáp: “Em thì chẳng sao cả. Em chưa bao giờ bài xích việc sống chung với mẹ. Chắc chị cũng biết, mẹ ruột của em qua đời sớm. Từ khi lấy Tống Vực, em đã nguyện ý xem mẹ như mẹ ruột của mình, và luôn sẵn sàng chăm sóc, phụng dưỡng mẹ. Tuy nhiên, việc dọn ra ở riêng là ý của Tống Vực. Chị biết không, anh ấy đặc biệt cố chấp trong vấn đề này. Nhiều lúc em cũng cảm thấy khó hiểu.”

Mạc Tử Tuyền dần thu ý cười, buông tay Mục Táp: “Là Tống Vực cố chấp?”

Mục Táp gật đầu: “Đúng ạ. Anh ấy cảm thấy dọn ra ở riêng thì tốt hơn. Hơn nữa, chừng nửa năm hay một năm tới, vợ chồng em có thêm đứa nhỏ. Trẻ con hay quấy khóc, ắt hẳn sẽ làm phiền đến sự nghỉ ngơi, tịnh dưỡng của mẹ.”

Mạc Tử Tuyền rũ thấp mí mắt, che giấu mọi cảm xúc trong ánh mắt, vẻ mặt chị ta trầm tĩnh như nước lạnh, lâu sau mới hỏi: “Hai người đã dự định có con rồi à?”

“Hiện tại thì chưa gấp. Nhưng cần tính toán, chuẩn bị trước thật tốt. Dẫu sao vợ chồng em cũng đã đến tuổi làm bố mẹ.”

Mạc Tử Tuyền cười khẩy, lặng thinh không nói.

Mục Táp lẳng lặng ngồi cạnh chị ta, trông chừng chị ta nghỉ ngơi. Hơn hai mươi phút sau, Mạc Tử Tuyền ngẩng đầu, nhìn đồng hồ treo tường: “Chị phải xuống dưới thôi, không thể biến mất lâu hơn nữa.”

Mục Táp đứng dậy đỡ chị ta. Chị ta xua tay, ý bảo không cần, tự mình có thể đứng được. Lúc Mạc Tử Tuyền đứng dậy, bước chân chệch choạng, “sơ ý” giẫm lên giày Mục Táp. Mục Táp bị đau, “Á” một tiếng.

Mạc Tử Tuyền giả vờ ngu dần, trì trệ. Đợi giẫm đã dỗi, chị ta mới nhắc chân ra, mơ màng hỏi: “Ồi, giẫm lên chân em ư? Xin lỗi em, chị vừa đứng dậy thì cả người lại chóng váng, mơ mơ hồ hồ không chú ý chân em.”

Mục Táp cúi đầu, ngấm nghĩa mũi giày bị lồm xuống một góc của mình. Cô cười thầm, chị ta quả thật dồn hết sức lực vào cú giẫm đạp này. Khỏi cần cời giày, Mục Táp cũng biết, ngón chân của mình chắc chắn đã sưng vù. Cô cười giễu, lắc đầu: “Sức lực của chị đâu mạnh ghê gớm. Ngón chân của em được dịp lãnh đủ.”

Mạc Tử Tuyền luôn mồm nói xin lỗi.

“Không sao đâu chị. Đợi lát về nhà, em nhờ Tổng Vực xoa bóp. Anh ấy từng học qua mát xa, tay nghề rất chuyên nghiệp. Tuyệt lắm cơ.” Mục Táp dừng như lơ đãng nói.

Đôi trông mắt của Mạc Tử Tuyền gắt gao co rút, hàng chân mày chau chặt.

Hai người xuống lầu, liền nhìn thấy Tổng Vực.

Tổng Vực đứng đưa lưng về phía họ, nổi bật thân hình cao lớn vững chãi. Anh chăm chú lắng nghe các chuyên gia trên khán đài đàm luận về những thương hiệu trà, nghe họ chỉ dẫn loại trà nào thích hợp dùng cho mùa đông. Chợt nghe giọng nói Mục Táp truyền từ đằng sau, anh lập tức xoay gót: “Xong rồi?”

Khi nói chuyện, anh nhìn Mục Táp đắm đắm, không may liếc nhìn Mạc Tử Tuyền.

“Chị dâu đã uống thuốc và nghỉ ngơi một lúc, tạm ổn rồi anh.” Mục Táp đáp.

Bấy giờ, Tổng Vực mới nhìn qua Mạc Tử Tuyền, thấy thần sắc chị ta khá hơn lúc nãy, lãnh đạm nói “Chị nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Mạc Tử Tuyền gật đầu, ánh mắt lưu luyến nơi sườn mặt anh hồi lâu.

Đến phần hoạt động tự do, có vài thương nhân tới chào hỏi, tán gẫu cùng Tổng Vực. Mục Táp một mình, đi loanh quanh thưởng thức thư họa.

Mạc Tử Tuyền vừa tiếp xong một vị thương nhân chuyên kinh doanh trà đạo, đúng lúc trông thấy Tổng Vực kết thúc đối thoại với mấy vị khách. Chị ta đảo mắt nhìn xung quanh, chẳng thấy ai nữa, bèn hót hải lại gần Tổng Vực, hạ giọng: “Anh nhất quyết không dọn về Tổng gia, chỉ muốn cùng cô ta tận hưởng thế giới riêng của hai người? Còn dự định sinh con?”

“Chị dâu, chị lại đi quá giới hạn rồi đấy. Việc này chả liên quan tới chị.” Về mặt Tổng Vực hững hờ. Tầm mắt anh lướt qua bả vai Mạc Tử Tuyền, dừng trên người Mục Táp đứng cách đó không xa.

‘Em ngược lại muốn tận mắt chứng kiến, anh còn định trốn tránh bao lâu đây?’ Mạc Tử Tuyền áp sát người Tổng Vực, vươn tay bẻ cổ áo anh, híp cặp mắt mưu mô quỷ quyệt: “Anh muốn phải sạch ngày tháng trước kia, tàn nhẫn vứt em qua một bên ư? Tổng Vực, hôm nay em tuyên bố thẳng thừng trước mặt anh, chưa được em phê chuẩn, thì anh đừng hòng.”

29. Chương 29

Thuở còn quen nhau, hễ Mạc Tử Tuyền xụ mặt nói câu ‘em không phê chuẩn’, Tổng Vực tức khắc chiều theo ý chị ta. Mà hiện giờ, cũng câu nói đấy, nhưng Tổng Vực lạnh lùng đáp trả: “Tôi nhắc lại, chị đừng

xía mũi vào chuyện của vợ chồng tôi.” .

Ngăn cách giữa bọn họ không đơn giản chỉ có Mực Táp. Năm tháng đổi dời, việc đời thay đổi, đã khiến người đàn ông mà Mạc Tử Tuyền mê luyến nhất dần trưởng thành, chín chắn hơn trong chuyện tình cảm. Rồi biến cố nọ nối tiếp biến cố kia, cứ thế mang Tống Vực cách xa thế giới của chị ta.

Mạc Tử Tuyền đâu còn là thiếu nữ ngây thơ, trong sáng đến mức ngờ nghệch, ngu ngốc. Chị ta đương nhiên biết, trên cõi đời này, làm gì có gã đàn ông nào tự nguyện yêu một cách vô điều kiện, thủy chung đến trọn đời trọn kiếp. Huống chi, vào lúc Tống Vực rơi vào hoàn cảnh khó khăn nhất, chị ta lại lạnh lùng quay gót đi theo Tống Hạo. Hành động ấy chẳng khác nào châm dầu vào lửa, gián tiếp dùng dao khoét sâu thêm vết thương nhức nhối của anh. Vì thế, Tống Vực lúc này chán ghét, bài xích chị ta là điều dễ hiểu.

Nhưng Mạc Tử Tuyền vẫn cố chấp ôm vọng tưởng cuồng, rằng sâu trong thâm tâm Tống Vực, chị ta luôn đặc biệt, không bao giờ có thể thay thế.

Sau khi Tống Hạo chết bệnh, nguyên nhân khiến Mạc Tử Tuyền tình nguyện ở lại Tống gia chỉ có một, chính là Tống Vực.

Chỉ có như vậy, chị ta mới có thể tồn tại trong cuộc sống của anh, còn có thể cùng anh bảo trì một loại quan hệ ‘thân mật’.

Mạc Tử Tuyền đứng chôn chân tại chỗ, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay phải mượt mà, láng mịn. Ánh mắt chị ta đau đáu dõi theo bóng lưng Tống Vực đang dần xa cách. Theo từng bước chân anh, sự chấp niệm càng mọc rễ sâu trong lòng chị ta.

Tống Vực đi tới chỗ Mực Táp, hai người tựa sát vào nhau, cùng nhau ngắm nhìn bức họa. Mực Táp hồ hởi hỏi anh vấn đề gì đó. Anh cúi đầu, nhoẻn cười giải thích cho cô hiểu. Theo góc độ quan sát của Mạc Tử Tuyền, sẽ ngó thấy đường cong anh tuấn của sườn mặt anh, thêm cung độ hoàn hảo của đôi môi đang nở nụ cười triu mến. Hết thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ quá mức.

Chị ta không cam lòng chịu thua. Bởi trong suy nghĩ của chị ta, không sớm thì muộn, Tống Vực sẽ hoàn toàn thuộc về chị ta.

*

Lựa một ngày đẹp trời, đi chèo thuyền quanh hồ...quả là rất thú vị.

Vì đền bù chuyện thất hứa lần trước, ngày cuối tuần, Tống Vực tạm gác công việc sang một bên, sáng sớm lái xe chở Mực Táp đến bờ hồ. Hai người vô mua vé, lên thuyền, cùng nhau hưởng thụ thời gian nhàn nhã hiếm có.

Trời quang mây tạnh, sông nước một dòng trôi êm đềm, yên ả, ngồi trên thuyền có thể gơ tay vọc nước. Cách đó không xa, vang vọng tiếng đàn cổ da diết. Tống Vực và Mực Táp lười nhát ngồi ở hai đầu thuyền, để thuyền viên xuôi mái chèo theo dòng nước.

“Đạo hồ lúc trời quang đang không bằng ngắm hồ trong cơn mưa lát phất. Ngắm hồ trong cơn mưa lát phất lại thua cảnh hồ buổi sương sớm. Cảnh hồ buổi sương sớm không thú vị như ngày hồ có tuyết rơi. Mà hồ tuyết rơi nào đẹp bằng khung cảnh bờ hồ được ánh trăng chiếu rọi.” Thuyền viên nói, “Đáng tiếc, hôm nay trời rất nắng.”

Tống Vực gật đầu, cười nói với Mực Táp: “Sau này còn nhiều cơ hội, anh nhất định sẽ cùng em thưởng thức đủ mọi cảnh hồ.”

Mực Táp tươi cười gật đầu, rồi cầm miếng mút hoa quả đưa sát miệng anh. Anh cắn một nửa, đem nửa còn lại đút ngược cho cô, cô vui vẻ hé miệng, cảm thấy...ngọt chết người.

Mùi hương sen thoang thoảng trong làn gió ngậm nga, như tấm lụa mỏng phất phơ khắp gương mặt, khiến lòng người đặc biệt khoan khoái. Mực Táp hài lòng nhấp ngụm nước trái cây. Sau đó, cô lấy máy ảnh, hào hứng chụp liên tục cảnh đẹp xung quanh.

Thuyền trôi đến giữa hồ, ở đấy dựng một bia đá. Trên bia đá đề hai câu thơ: Hồ sơn thử địa tàng mai ngọc. Phong nguyệt kì nhân khả chú kim.*

*Nghĩa nôm na: Sâu dưới hồ sơn chôn ngọc quý, kết thành mối tình vàng thắm đượm.

Mục Táp hồi hã muốn chụp lại bia đá, nhưng con thuyền trôi trành, lung lay quá, khiến cô canh mãi không được góc độ tốt. Tổng Vực thấy cô loay hoay đến phát rầu, bèn giơ tay lấy máy ảnh, nhắm ngay bia đá, dùng vài giây điều chỉnh ánh sáng, ‘tách’ một tiếng, chụp xong xuôi.

Sau đó, vật hoàn chủ cũ. Mục Táp ngắm nghía hồi lâu, không nhìn được bật thốt: “Anh chụp đẹp quá.”

‘Trước kia, anh từng có sở thích chụp ảnh, đặc biệt là chụp cảnh những chú chim bay lượn. Kỹ năng đã sớm tôi luyện từ lâu. Máy cái này chẳng nhằm nhò gì.’ Tổng Vực dùng vẻ mặt tỉnh queo khoe tài.

Mục Táp ném cho anh ánh mắt “Anh khiêm tốn một tí thì chết à?”.

Cách họ không xa, một con thuyền khác đang chở một gia đình gồm sáu thành viên: hai cặp vợ chồng – một già một trẻ và hai đứa nhóc sinh đôi trai gái. Hình ảnh bọn họ quây quần bên nhau thật ấm áp biết bao. Mục Táp ghi lại hình ảnh đấy. Chụp xong, cô mãi mê ngắm ảnh, bụng bảo dạ, gia đình này thật hạnh phúc. Hai cụ già tuy đã cao tuổi nhưng thoát nhìn vẫn tràn đầy sức sống, tình cảm đôi vợ chồng trẻ thấm thiết qua từng cử chỉ nhỏ, thêm hai đứa nhóc hoạt bát, đáng yêu.

Đây là điển hình của một gia đình hạnh phúc: trên có già, dưới có trẻ, thêm tình yêu làm chất giữ lửa tuyệt vời.

Gần đến giữa trưa, thuyền mới cập bờ, Tổng Vực nhảy lên trước, đoạn xoay người đỡ Mục Táp. Hai người đi tới nhà hàng cách đấy không xa để dùng bữa.

Bởi đã đặt phòng trước, nên sau khi khai báo tên tuổi, nhân viên phục vụ liền nhanh nhẹn dẫn đường cho họ. Ba người đi xuyên qua hai tấm bình phong in hình hạc múa trên ao sen, tiến đến phòng bao. Vừa bước vào phòng, họ liền nhìn thấy trên bàn đã dọn sẵn hai tách trà nóng hổi và đĩa xà lách trộn.

Tổng Vực xem thực đơn, gọi phần ăn dành cho hai người.

Lúc bê đồ ăn lên, Mục Táp nhìn thấy nữ nhân viên phục vụ mặc sườn xám màu hồng nhạt. Đôi mắt Mục Táp nhất thời lóe sáng, cô bỗng nhớ tới hình ảnh Mạc Tử Tuyền mặc bộ sườn xám màu xanh thẫm. Chờ cô phục vụ lui ra, cô hiểu kì hỏi: “Anh thích phụ nữ mặc sườn xám không?”

Tổng Vực gật đầu: “Phụ nữ mặc sườn xám rất đẹp. Bộ sườn xám bao bọc theo cơ thể người phụ nữ, có tác dụng tôn lên những đường cong gợi cảm. Đẹp một cách kín đáo và tinh tế, không hề lộ liễu.”

“Em đi may một bộ sườn xám nhé?”

“Mặc cho anh ngắm?” Ngừ khí của anh dạt dào niềm thích thú.

“Đương nhiên không chỉ có mình anh. Em dự định mặc sườn xám đi dạo khắp phố.”

“Sườn xám mang phong cách uyển chuyển, duyên dáng, tôn nét đẹp nội hàm, cởi mở quá thì phản tác dụng đấy.” Anh nghiêm nghị nhắc nhở.

“Ồi giời, anh cổ hủ thế. Lâu lâu mới có dịp mặc sườn xám, nên em muốn để nhiều người chiêm ngưỡng tí thôi mà.”

“Em chỉ cần mặc sườn xám, đi loang quanh trong nhà để anh ngắm. Hứa với em, anh sẽ thưởng thức...một cách nồng nhiệt nhất” Ánh mắt anh chứa đầy thâm ý.

Mục Táp lần nữa câm nín.

Mặc dù gọi phần dành cho hai người, nhưng trên bàn có tới sáu, bảy món mặn và một món canh, hai người không cách nào ăn hết. Mục Táp đặc biệt thích món ba ba nấu bồ câu, cảm thấy bỏ thừa rất đáng tiếc. Tổng Vực liền nói không sao cả, ăn không hết thì gói lại, đem về nhà, để dành làm thức ăn khuya, chẳng phải bụng em hay đánh trống vào giữa đêm à? Lúc nói chuyện, ngừ khí của anh ẩn chứa sự trêu đùa. Xem ra anh đang giấu cợt việc rạng sáng hôm kia, cô vì đói bụng mà phải tỉnh dậy mò xuống bếp, lục tục nấu vội món sủi cảo hấp để ‘cứu đói’. Lúc cô vừa bỏ sủi cảo vào nồi hấp điện, giọng nói anh đột ngột vang lên từ đằng sau: “Anh cũng đói bụng, em nhớ hấp thêm mấy viên cho anh.”

Sau, anh còn bảo gần mực thì đen. Trước kia, anh nào có thói quen ăn khuya. Từ ngày làm chồng cô, dần dà anh bị lây nhiễm thói xấu của cô. Mực Táp liền đáp trả, đây là nhờ cô khai phá bản chất ‘dễ sa ngã’ tiềm tàng của anh.

Nhân viên đem máy quét thẻ đến, Tống Vực móc thẻ đưa đối phương. Mực Táp đứng dậy, nói: “Em đi toilet.”

Lúc cô rửa tay, thuận tiện thoa lại chút son bóng.

Trên đường trở về phòng, Mực Táp trông thấy phòng bao phía trước bất chợt mở toang cửa. Vài giây sau, gương mặt quen thuộc hiện ra trước mắt cô. Đúng là oan gia ngõ hẹp, người cô thấy là Cảnh Chí Sâm.

Cảnh Chí Sâm tựa hồ muốn tìm chỗ hút thuốc, vì giữa hai ngón tay anh ta kẹp điếu thuốc lá chưa đốt lửa. Khi thấy Mực Táp, cặp mắt anh ta tức thời sáng rõ, đôi chân tự động tăng tốc, lại gần cô.

“Táp Táp, em đến đây dùng bữa à?” Cảnh Chí Sâm cất giọng tự nhiên chào hỏi, tay phối hợp nhét điếu thuốc vô túi.

Không chờ Mực Táp ừ hử, Tống Vực đã mở cửa phòng bao, áo khoác giắt trên khuỷu tay, thanh âm không nặng không nhẹ: “Táp Táp, chúng ta nên về rồi.”

Mực Táp ‘Dạ’ một tiếng, vội vã lách qua người Cảnh Chí Sâm, chạy đến bên Tống Vực. Tống Vực tươi cười mơn trớn mái tóc cô, rồi ngón tay anh trượt xuống bờ môi đỏ: “Màu son này đẹp nhỉ” Dứt lời, tay anh ôm sát eo cô, sóng đôi ra cửa.

Cảnh Chí Sâm đứng sững tại chỗ, mắt mở tròn tròn nhìn theo bóng hai người. Lần đầu tiên, Cảnh Chí Sâm chứng kiến Mực Táp thân thiết với người đàn ông khác. Bấy chừ, anh ta không cách nào diễn tả được tư vị dưới đáy lòng mình. Lòng ngực dường như co thắt lại, anh ta khẽ nhíu mày, giơ tay nới lỏng caravat, thở dài nặng trĩu.

Tống Vực – người chồng hợp pháp của Mực Táp – một người đàn ông xuất sắc, có thể tay không đánh lui mọi tình địch.....

Vợ chồng Mực Táp đi rồi, điện thoại Cảnh Chí Sâm liền đổ chuông, là bà Kiều Tuệ Tuệ gọi đến.

Khoảng thời gian này, cảm xúc Mực Kiều vẫn bất ổn, nên thường xuyên kiểm chuyện gây gổ với anh ta. Mỗi lần cãi vã là một lần Mực Kiều đỏ bừng mặt, tìm cách lái sang câu hỏi “Cảnh Chí Sâm, anh phải thành thật trả lời tôi biết, rốt cuộc anh và Mực Táp đã làm chuyện gì có lỗi với tôi hay chưa?” Anh ta luôn miệng biện giải bản thân và Mực Táp hoàn toàn trong sạch. Nhưng Mực Kiều lại ương bướng, nhất quyết không tin, hành xử dai như đũa, cứ truy hỏi tới lui.

Cuối cùng tức nước vỡ bờ, vào ba ngày trước, anh ta nhịn hết nổi, phẫn nộ cùng Mực Kiều tranh cãi một trận kịch liệt. Ngay lúc Mực Kiều giở thói đa nghi như Tào Tháo, dùng những lời chối tai nói sốc óc anh ta. Lúc ấy, huyện thái dương anh ta nhảy bùm bùm như muốn vỡ tung mạch máu, đôi mắt đục ngầu, anh ta rống lên: “Đúng đây, cô nói chính xác lắm luôn. Tôi quả thực chưa dứt tình cũ, vẫn nhớ mãi không quên Táp Táp. Những khi ôm cô ngủ, tôi đều ảo tưởng mình đang ôm cô ấy, nói thế cô vừa lòng chưa?!”

Mực Kiều giận đến phát run, chỉ tay thẳng mặt anh ta, song đôi môi mấp máy, mãi không nói nên lời. Nhìn thấy bộ dáng cô ta như vậy, nội tâm anh ta lại dội lên luồng khoái cảm hả hê độc địa.

Nói thì nói sướng mồm thật đấy, nhưng cuối cùng, anh ta vẫn phải có trách nhiệm thu dọn cục diện rối rắm này. Bằng chứng là, hôm nay bà Kiều Tuệ Tuệ đã gọi điện tới.

Cảnh Chí Sâm thở dài thườn thượt, lấy tay day day mi tâm, đoạn tiếp máy, dùng giọng điệu hòa nhã: “Di Kiều, di gọi con có việc gì ạ?”

“Tiểu Cảnh, con lại cãi nhau với Kiều Kiều ư? Con bé mấy ngày nay không ăn không uống, chỉ nhốt mình trong phòng. Di và ba nó khuyên hết lời, nhưng nó vẫn cố chấp không nghe. Ôi chao, tính tình nó tệ hại như vậy, mà trước giờ con vẫn chịu đựng được nó. Di thật sự phải cảm ơn con nhiều lắm. À, lúc trước bác sĩ đã nói, chuyển sảy thai ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý và cảm xúc của con bé, tạo thành gánh nặng trong lòng nó, khiến nó hay suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tiêu cực. Con người ta sống ở đời, cần có một sức khỏe tốt và một tinh thần thoải mái, đây là nền móng quan trọng để tạo đà thuận lợi ọi việc. Gia đình

đi đang cố gắng giúp Kiều Kiều vực dậy tinh thần. Và dì cũng mong con góp một phần sức lực. Dầu sao con cũng lớn hơn Kiều Kiều tám tuổi, ắt hẳn tư tưởng sẽ chín chắn, thành thực hơn nó. Còn Kiều Kiều, cùng lắm chỉ vừa rời khỏi ghế nhà trường, lại xui xẻo gặp trở ngại trong công việc, khó tránh khỏi điều tiết cảm xúc không tốt, giận chó đánh mèo, đem chuyện công việc lẫn lộn vào chuyện đời sống. Mong con thông cảm cho em nó. Cứ xem như dì Kiều nhờ con vậy.”

Kiều Tuệ Tuệ nói một mạch không ngừng nghỉ. Cảnh Chí Sâm không hề có cơ hội xen vào. Nghe bà nói xong, anh ta biết bản thân vô phương từ chối. Vì anh ta là đầu sỏ dẫn tới việc Mục Kiều sẩy thai. Và lại, anh ta lớn hơn Mục Kiều tám tuổi, anh ta là đàn ông, Mục Kiều là cô bạn gái nhỏ. Bởi vậy, anh ta phải yêu thương, phải có trách nhiệm săn sóc, chiều cố Mục Kiều. Đây là việc thuận theo lẽ thường.

Nhưng ai sẽ bắn khoản tới cảm thụ của anh ta?

Cho dù anh ta là người sắt, thì cũng có lúc cảm thấy mệt mỏi. Huống chi, một người đàn ông bình thường, ai đời chịu nổi cô bạn gái có tính tình ương ngạnh, chỉ chăm chăm đề cao cảm xúc bản thân, coi cảm xúc bạn trai như rác rưởi?

Dầu trong lòng tích tụ oán khí, song trước mặt người trưởng bối đã cố tình nói hết nước hết cái, anh ta đành đưa ra câu trả lời thấu tình đạt lý.

“Con biết rồi dì.” Cảnh Chí Sâm thấp giọng nói, “Ngày mai, con đến thăm Kiều Kiều.”

Gác máy, anh ta tức tối xoay người, tung cú đấm mạnh lên tường, miệng chửi đổng câu tục tĩu bằng tiếng Anh, cặp mắt gắt gao khép chặt.

Trong đầu anh ta lại lờn khuôn mặt Mục Táp. Tuy là chị em, nhưng tính cách Mục Táp khác xa Mục Kiều. Cô hiền lành, tốt bụng, năng quan tâm, chiều cố anh ta. Suốt bốn năm, cô luôn cùng anh ta chia sẻ những niềm vui lẫn nỗi buồn. Ngày xưa, những khi anh ta lao lực vì công việc, Mục Táp luôn canh thời gian bê tách trà nóng vào phòng, và cầm theo gói chocolate đen nguyên chất, mỉm cười bảo anh ta hãy tạm nghỉ ngơi, bổ sung chút năng lượng, mới có thể bảo trì sức khỏe và tinh thần, để đón đầu những thử thách tiếp theo.

Những lúc ấy, anh ta thích ngắm nhìn thần sắc phấn chấn, và nụ cười rạng rỡ của cô. Sức sống tỏa ra từ con người cô, như thể trực tiếp lan truyền đến anh ta, giúp thể xác và tinh thần anh ta luôn căng tràn nhựa sống.

Giá như Mục Táp thì tốt biết bao. Cảnh Chí Sâm u uất ngẩng đầu, giơ tay che trán, miệng cười chua chát, nỗi hối hận ăn mòn trên từng tế bào.

30. Chương 30

Ngày hôm sau, Cảnh Chí Sâm đến Mục gia. Sau khi chào hỏi hai người lớn, anh ta lập tức lên lầu, tới phòng Mục Kiều, nhẹ nhàng đẩy cửa, trông thấy Mục Kiều đang ngơ ngác ngồi trên giường.

Khuôn mặt Mục Kiều lạnh lẽo tựa băng, cô ta vẫn bất động trước sự hiện diện của Cảnh Chí Sâm. Hiển nhiên, cục tức không hề nhỏ.

Cảnh Chí Sâm đi tới mép giường, ngồi xuống, nói đỡ cô ta vài câu. Tay anh ta vén lại mái tóc rối bù. Mục Kiều không né tránh, cũng không nhìn anh ta.

Thấy dáng vẻ cô ta như vậy, Cảnh Chí Sâm biết rõ, những lời nói ngày đó của mình đã khiến Mục Kiều tổn thương rất nặng. Nét mặt anh ta thoáng xấu hổ, ngữ khí bất giác dịu dàng hơn: “Nghe nói mấy ngày nay, khẩu vị của em rất kém. Em không chịu ăn uống gì cả, hai bác lo lắm đấy”.

Mục Kiều chậm chạp giương mắt, bình tĩnh nhìn anh ta. Ánh mắt cô ta đặc nồng một cảm xúc khó tả, tựa hồ muốn xuyên thấu cả người Cảnh Chí Sâm.

“Lúc trước anh theo đuổi tôi, vì tôi là em gái của Mục Táp, đúng không?” Cô ta hỏi.

Cảnh Chí Sâm thoáng nao lòng, rồi lập tức lắc đầu: “Đương nhiên không phải. Kiều Kiều, em đừng suy nghĩ lung tung.”

Mục Kiều nhếch môi lạnh lùng, lộ vẻ rệu rã: “Không phải? Anh chắc chắn không phải vì tôi là em gái của chị ta, có khuôn mặt hao hao giống chị ta, nên mới chú ý đến tôi? À, tình huống này, trong tiểu thuyết xuất hiện đầy rẫy, gọi là gì nhỉ, thể thân tình yêu phải không?”

“Em suy nghĩ nhiều rồi.” Cảnh Chí Sâm nhìn thẳng ánh mắt cô ta, nhấn nhá từng chữ, “Anh thích em vì em là cô gái đơn thuần, đáng yêu. Ở bên em, khiến anh thêm yêu đời.”

“Được rồi. Tôi cho anh cơ hội cuối cùng.” Mục Kiều hít mạnh một hơi, hỏi nghiêm túc, “Anh hãy thẳng thắn nói tôi biết, anh và Mục Táp đã tiến triển đến mức nào? Hai người đã làm... ‘chuyện kia’ chưa? Nếu anh thành thật, tôi hứa sẽ tha thứ cho anh.”

Vòng vo một hồi lại nhắc tới vấn đề này, Cảnh Chí Sâm có cảm giác bản thân thật thất bại. Anh ta gắng gượng kiềm nén cảm xúc, kiên nhẫn đáp: “Kiều Kiều, vấn đề này em đã hỏi hàng trăm lần rồi. Đáp án của anh chỉ có một, anh và Mục Táp chưa từng làm ‘chuyện đó’, bọn anh hoàn toàn trong sạch.”

“Trong sạch?” Mục Kiều không tin, lắc đầu, “Nếu hai người không có gì mờ ám, vậy tại sao anh lại gửi tin nhắn kia ngay lúc chị ta sắp kết hôn? Rõ ràng anh nhắn, anh sẽ khắc ghi những điều tốt đẹp chị ta đã làm vì anh. Anh còn bảo, lời hứa hẹn lúc anh say rượu không hoàn toàn là giả dối hay trêu đùa tình cảm chị ta. Anh quả thật có thiện cảm với chị ta. Thế nào? Tôi nhớ không sót nội dung tin nhắn đấy chứ? Chứng cứ rành rành ra đó, mà anh vẫn muốn dối gạt tôi ư?”

Cảnh Chí Sâm gơ tay nói lỏng caravat, thở dài xa xăm: “Đúng. Anh thừa nhận, anh từng có cảm giác với Mục Táp, cũng từng buột miệng hứa hẹn, nếu khi cô ấy ba mươi mà chưa gả đi, thì anh nguyện ý cưới cô ấy. Tuy nhiên, những việc đó đều xảy ra trước khi anh quen biết em. Từ sau khi gặp em, anh đã không còn cảm giác với cô ấy. Kiều Kiều, anh và cô ấy chưa bao giờ chính thức xác nhận quan hệ trai gái. Về điểm này, anh có thể thề độc.”

“Anh thực sự từng hứa sẽ cưới chị ta.” Mục Kiều đau đớn nghiền ngẫm từng lời anh ta nói, khóe mắt đỏ hoe, “Cảnh Chí Sâm, anh có lòng bác ái ghê cơ. Ai đối tốt với anh, anh nguyện ý cưới tất.....”

“Kiều Kiều, đã là chuyện dĩ vãng rồi em. Hiện tại, anh và cô ấy đều có cuộc sống của riêng mình, không còn chút dính dáng. Vì sao em cứ canh cánh mãi trong lòng?” Cảnh Chí Sâm đặt tay trên bờ vai Mục Kiều, trầm giọng, “Nếu em cứ ôm những suy đoán hàm hồ, sẽ không công bằng cho cả anh và cô ấy. Cô ấy là chị em, anh là bạn trai em. Chẳng nhẽ em muốn đẩy anh và cô ấy vào tình thế mãi không ngóc đầu lên nổi.”

“Cảnh Chí Sâm!” Mục Kiều hất mạnh tay anh ta, kích động hét toáng “Ý anh muốn nói, sự việc đi tới mức này, là do một tay tôi gây ra sao? Nếu không phải vì anh và Mục Táp lừa dối tôi lâu như thế, liệu tôi có biến thành kẻ suốt ngày nghi thần nghi quỷ không? Anh từng hứa hẹn sẽ lấy chị ta. Ngày chị ta kết hôn, anh bù ngủ nhớ mãi không quên. Việc lớn đến thế mà tôi không thể so đo ư? Anh nghĩ tôi là thánh mẫu chắc?”

“Vậy giờ em muốn anh làm thế nào?” Cảnh Chí Sâm chau mày, “Em có yêu cầu gì, cứ trực tiếp nói thẳng.”

“Tôi muốn anh làm thế nào ư?” Mục Kiều cười lạnh, “Vứt mẹ cái bộ dáng bắt đắc dĩ của anh đi, đừng làm ra vẻ bị tôi dày dạn, áp bức ghê lắm. Cảnh Chí Sâm, anh đừng quên, lúc trước chính anh chủ động theo đuổi tôi. Khi xưa chưa chiếm được thì giả vờ ân cần ngọt ngào. Giờ lại chườn bộ mặt chán nản cho ai xem? Anh đang nghĩ cách thoát khỏi tôi à? Muốn tôi đề xuất yêu cầu ư? Vậy yêu cầu gì mới đúng ý anh? Yêu cầu chia tay sao?”

“Em biết rõ, ý anh không phải thế.” Cảnh Chí Sâm không giấu nổi sự phiền chán, “Em vì có gì cứ thích xuyên tạc ý anh? Tại sao chúng ta không thể bình tĩnh nói chuyện?”

“Có gì hay để nói? Mặc kệ anh thanh minh thế nào, cũng không xóa bỏ được quá khứ của anh và Mục Táp. Hai người rông rã ở chung suốt bốn năm. Trong bốn năm, chị ta hết lòng đối tốt với anh, còn anh từng có ý định kết hôn cùng chị ta. Buồn cười, đã phát triển đến mức dự định kết hôn, mà cứ bỏ bỏ cái mồm, bảo chúng tôi trong sạch, hoàn toàn không có điều mờ ám” Tiếng thét của Mục Kiều càng lúc càng chói tai, “Anh tưởng tôi là con ngốc à, tới tận giờ vẫn muốn gạt gẫm tôi?!”

Dưới lầu, bà Kiều Tuệ Tuệ nghe thấy tiếng rống kinh hồn của con gái, liền ba chân bốn cẳng chạy lên xem tình hình. Vừa lúc bà nhìn thấy Cảnh Chí Sâm bị Mục Kiều đuổi khỏi phòng. Mục Kiều điên tiết ném chiếc

điều khiển tivi vào mặt anh ta, chuẩn xác đập trúng thái dương anh ta. Cảnh Chí Sâm thét lớn một tiếng, sảng giọng: “Mục Kiều, cô vừa phải thôi nhá!”

“Kiều Kiều, con điên à, dừng tay ngay ẹ?” Kiều Tuệ Tuệ hốt hoảng lao đến, ngăn chặn hành vi bạo lực của con gái, thuận tiện dò xét gương mặt Cảnh Chí Sâm. Trên thái dương Cảnh Chí Sâm vừa đỏ vừa sưng, nom rất chặt vật, bà vội nói, “Tiểu Cảnh, con cùng đi xuống lầu mau. Di lấy khăn nhúng nước nóng đắp cho con.”

“Thôi khỏi ạ.” Cảnh Chí Sâm xoa xoa cục u trên thái dương, ráng kìm nén cơn giận, nói với bà Kiều Tuệ Tuệ, “Đi Kiều, con còn bận chút việc, không quấy rầy gia đình mình nữa. Nhờ đi chăm sóc Kiều Kiều.” Dứt lời, anh ta nhanh nhẩu bước xuống lầu, không buồn liếc nhìn Mục Kiều.

Tiến Cảnh Chí Sâm đi về, bà Kiều Tuệ Tuệ quay lại phòng Mục Kiều, thấy Mục Kiều úp mặt vô gối, khóc thút thít.

Kiều Tuệ Tuệ vỗ nhẹ sau lưng con gái: “Kiều Kiều, rốt cuộc con có muốn làm hòa với Tiểu Cảnh hay không? Nó không đến, thì con tự hành xác, bỏ ăn bỏ uống. Mà nó đến, con lại dữ dằn ra tay đánh nó. Vì con, trên mặt nó mọc lên trái chanh dứa. Nếu để bà Cảnh thấy được, bà ta thể nào cũng xót ruột thay con trai, rồi lại có thêm thành kiến với con nữa.”

“Cảnh Chí Sâm là tên khốn nạn. Con hận không thể đập chết anh ta!” Giọng Mục Kiều khàn đục.

“Con như vậy, chỉ khiến sự việc lợi bất cập hại thêm thôi. Có lẽ, Tiểu Cảnh đã chán chường trước thái độ của con. Hôm nay con hành động quá quyết liệt, không hề lưu lại chút tôn nghiêm cuối cùng cho nó. Ngộ nhờ nó vì tức giận mà dứt khoát chia tay, lúc ấy con phải làm sao? Con hiện tại giận quá mất khôn, chỉ biết bù lu bù loa giải tỏa cảm xúc của riêng mình. Chờ Tiểu Cảnh thật sự không cần con nữa, lúc ấy con hối hận cũng không kịp” Kiều Tuệ Tuệ khuyên lời thấm thía, “Lòng dạ con quá hẹp hòi, mãi cố chấp truy vấn ngọn ngành chuyện quá khứ. Theo mẹ nghĩ, quá khứ của Tiểu Cảnh và Mục Táp chẳng còn mấy quan trọng. Hai đứa nó đã cam đoan, giữa bọn nó không hề phát sinh những chuyện như con suy đoán. Vậy tại sao con chưa chịu buông tha? Sao đại thể hả con, tội tình gì cứ tự chuốc khổ vào mình. Nghĩ thoáng một chút, mở lòng hướng tới cuộc sống mới, không tốt hơn ư? Huống hồ, Mục Táp đã là vợ Tổng Vực, Tiểu Cảnh là bạn trai của con. Ván đã đóng thuyền rồi, giữa hai đứa nó còn có thể xảy ra chuyện gì nữa?”

Mục Kiều trở mình, hai mắt mông lung đắm lệ: “Nhưng con khó chịu lắm mẹ ạ. Cứ nghĩ tới những chuyện có thể xảy ra giữa hai người họ, là con không cách nào tha thứ được. Mẹ ơi, con làm sao có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ cùng anh ta?”

Kiều Tuệ Tuệ thở dài, lấy khăn tay lau nước mắt con gái: “Con nên học cách vị tha chút đi. Từ xưa, tình cảm con người vốn phức tạp, con không thể tính toán quá chi li từng thứ một. Hơn nữa, đối với đàn ông, con không nên quản lý quá nghiêm ngặt. Làm thế sẽ khiến họ cảm thấy mất tự do, sẽ muốn tháo chạy, và cuối cùng người thương tâm chính là con.”

“Mẹ ơi, con không làm được như mẹ đâu.” Mục Kiều ngẹn ngào, “Con cứ thích tính toán chi ly đấy, con muốn anh ta chỉ được yêu duy nhất mình con, không được lén phụng với bất kì người phụ nữ nào khác. Con vĩnh viễn không chấp nhận tình cảnh giống mẹ và bố. Bố mẹ sống không cần tình yêu, chỉ cần có người bầu bạn bên cạnh đến cuối đời. Con không làm được như thế”

Kiều Tuệ Tuệ lắc đầu, cố gắng tiếp tục khuyên nhủ. Mãi đến khi Mục Kiều chìm vào giấc ngủ, bà đắp chăn cho con gái, rồi ra khỏi phòng.

Bên tai bà văng vẳng những lời Mục Kiều vừa nói.

“Mẹ à, mẹ đừng tưởng con không biết gì hết mà lắm. Con biết rõ, trong lòng bố luôn nhớ về bà vợ cũ. Chắc mẹ cũng nhớ, lần trước nhà mình sửa lại phòng, mẹ vô tình ném đi cái hộp gỗ của bố, bên trong hộp lại chứa hình bà ta. Lúc ấy, bố vội vàng nhào ra cửa, không hề ngại bẩn, khom mình lục tìm trong đồng rác, quyết tâm nhặt lại hộp gỗ. Sau khi vào nhà, bố hung hăng la rầy mẹ, cấm mẹ không được phép đụng vào đồ riêng tư của bố. Còn mẹ thì sao? Chỉ đứng im thín thút chịu đựng cơn thịnh nộ của bố, không dám hó hé một chữ. Mẹ cần gì phải nhẫn nhịn đến thế? Rõ ràng là bố dụng tình bất chuyên, sao mẹ không dám đòi lại công bằng ỳnh”

Kiều Tuệ Tuệ kéo lại chiếc áo khoác lông dê trên người, chậm rãi đi xuống lầu. Bà vô bếp, pha ỉnh tách trà táo đỏ, cúi đầu thổi thổi nước nóng.

Bà đâu còn biện pháp khác? Năm xưa, điều kiện kinh tế gia đình bà khó khăn. Nhà bà lúc đó có ba chị em: hai gái một trai, bà lại là chị cả. Bố mẹ bà quanh năm suốt tháng sống chung với bệnh tật. Người xưa hay có câu: Chị cả như mẹ. Vì thế, khi bước vào độ tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của người con gái, cô thiếu nữ Kiều Tuệ Tuệ phải gánh trên vai trách nhiệm chăm lo, chiều cố hai đứa em nhỏ. Đồng tiền cô kiếm được đều dồn hết lo cho gia đình, luôn ‘trùm sò’ với bản thân. Đến khi tới tuổi tính chuyện yêu đương, Kiều Tuệ Tuệ cũng không dám tốn tiền vào việc chưng diện cho vẻ bề ngoài. Một cô gái có điều kiện kinh tế ở mức trung bình thấp, ăn mặc lại xuề xòa, hỏi thằng đàn ông nào muốn theo đuổi? Cứ thế, Kiều Tuệ Tuệ sống cuộc đời lam lũ đến năm hai mươi sáu tuổi. Lúc đó, em trai cô đòi lấy vợ, trong nhà liền quỳnh quáng cả lên. ‘Phép vua thua lệ làng’, ở vùng nông thôn cô sống đặt nặng tính trình tự, quy định trong nhà, anh chị phải lập gia đình trước, em út mới được phép dựng vợ gả chồng. Bởi vậy, người nhà vội vã thúc giục cô mau mau kiếm một ông chồng. Vừa vặn có người họ hàng phương xa làm mai cho cô và Mục Chính Khang. Tuy người đàn ông này từng li dị vợ, nhưng nhân phẩm rất tốt, nên cô ưng thuận.

Sau khi kết hôn, cô và Mục Chính Khang chung sống theo hình thức ‘tương kính như tân’. Anh bận bịu gây dựng sự nghiệp, cô ở hậu phương trông nom việc nhà cửa, sống theo phương châm ‘xem chồng là trời’. Hễ là lời anh nói, cô đều răm rắp nghe theo. Cô chưa bao giờ dám dò xét tình cảm thật sự của anh, cũng không so đo việc anh còn vấn vương người cũ.

Hơn hai mươi năm trôi qua, bây giờ, bà Kiều Tuệ Tuệ đã sớm vô cảm với hết thảy. Bà luôn tự an ủi mình, cố nghĩ mọi chuyện theo hướng đơn giản, lạc quan nhất. Chồng bà vẫn nhớ mãi không quên người vợ cũ thì thế nào? Dẫu sao bà ta cũng đã chết, người ở bên cạnh ông ấy đến già cũng chỉ có mình bà. Bà hà tất phải tranh chấp, tị nạnh với người đã mất.

Kiều Tuệ Tuệ nâng tách trà, nhấp một ngụm, rồi lấy tay xoa vuốt trước ngực, nhằm trấn an cảm xúc bất ổn đang mạnh mẽ trôi dạt. Hiện tại, bà chỉ có một nguyện vọng, mong Mục Kiều và Cảnh Chí Sâm thuận lợi đi tới hôn nhân, đừng xuất hiện thêm biến cố nào nữa.

*

Gần đây, công ty của Tổng Vực gấp rút chuẩn bị cho buổi đấu thầu hạng mục, nên anh thường xuyên đi sớm về muộn. Ngày nào cũng hơn chín giờ tối mới về nhà.

Thấy chồng vắng vẻ như vậy, Mục Táp đau lòng khôn xiết. Đêm nào cô cũng cặm cụi nấu bữa ăn khuya để bồi dưỡng anh. Bởi Tổng Vực thích ăn món ngư thang điện*(Canh cá mặt?), nên cô ưu tiên nấu món này. Quy trình chế biến món ngư thang điện quả thật rất tốn công. Bình thường anh về nhà, cô chỉ vừa trụng thịt lươn vào nước sôi để hầm nước cốt. Anh phải chờ hồi lâu, cô mới nấu xong. Sau đó, cô dọn món ăn lên bàn, rồi ngồi đối diện anh, vừa hứng thú nghe anh kể chuyện công ty vừa ngắm nhìn anh ăn.

*Hình ảnh món ngư thang điện Nguyên liệu chính là mì sợi, cá trích, nước cốt lươn, tôm, mỡ heo, và các gia vị thông thường...

Dưới ngọn đèn tỏa ánh sáng vàng cam, khuôn mặt trắng nõn của Mục Táp ửng lên sắc hồng tươi. Thêm mái tóc đen tuyền xõa bồng bềnh hai bên vai, nhìn rất động lòng người. Nhất là khi cô cười chúm chím hỏi anh “Món ngư thang điện em nấu, có phải là món ngư thang điện ngon nhất thế giới không?”, anh sáng khoái gật đầu, đồng thời dưới đáy lòng lưu chuyển dòng cảm xúc khác lạ.

Hơn bao giờ hết, ý thức trong anh trào dâng mãnh liệt, người ngồi đối diện anh là người phụ nữ của riêng anh. Ngọn đèn màu vàng cam, chiếc bàn gỗ hình tròn, bình hoa gốm sứ đặt trên bàn, những bông hoa lài cắm trong bình....Tất cả tạo thành ngôi nhà của anh.

Ngày xưa anh quen sống tự do, rày đây mai đó, ít khi cố định một chỗ. Đến năm ba mươi tuổi, Tổng Vực ý thức được, bản thân đã có một ngôi nhà riêng. Cảm giác thật xa lạ và mới mẻ nhưng anh không hề bài xích.

“Ngày mai anh cũng đi làm hả?” Mục Táp cảm thán: “Thứ bảy máu chảy về tim, mà anh cũng không được nghỉ, chán chết”.

“Khoảng thời gian này, công ty anh không có khái niệm ngày nghỉ đâu.” Tống Vực nói: “Nếu không phải sợ em ở nhà một mình sẽ cô đơn buồn chán, anh đã ngủ lại văn phòng luôn rồi.”

Mục Táp ủ rũ chống cằm, than thở: “Nhưng em muốn đi chơi.”

“Ngoan nào, anh đưa em thêm tiền tiêu vặt nhé. Mai em rủ bạn bè đi shopping, hoặc đi ăn uống xả láng một bữa.”

Cô chọc chọc mu bàn tay anh: “Anh không thể đi chơi với em sao?”

Anh nắm ngược tay cô, ủ trong lòng bàn tay dày rộng, như thể dỗ dành trẻ nhỏ, dùng ngữ khí hài hước: “Ok, ok. Anh sẵn sàng đi chơi cùng em. Nhưng mà, ai sẽ thay anh kiếm tiền mua đồ tặng em, còn nuôi em nữa chứ.”

Mục Táp phụng phịu: “Đáng ghét. Em dễ nuôi lắm mà, có ăn bao nhiêu đâu.”

Đôi mắt đen thẫm của Tống Vực xoáy sâu khuôn mặt bị si của cô, chậm rãi nở nụ cười: “Em ráng chờ thêm một thời gian nữa. Qua hết đợt bận rộn này, anh nhất định dẫn em đi chơi.”

“Đi đâu ạ?” Cặp mắt Mục Táp vụt sáng, nhưng tức thì tối xuống: “Tiếc quá, năm nay công ty em không có kì nghỉ đông.”

“Anh xin phép giúp em.” Tống Vực nói, “Anh và ông chủ của em có giao tình khá tốt, lâu lâu nhờ ông ấy chút việc riêng chắc không thành vấn đề.”

“Anh làm như dễ lắm vậy. Thưa anh, ngành của em có nhiều quy củ khắt khe lắm. Một cây củ cải một cái hồ*, trách nhiệm của nhân viên rất nặng nề. Vạn nhất có chuyện gì xảy ra, em sẽ lập tức cuốn gói về nhà, thực hiện chính sách ‘ăn bám chồng’ đấy anh.”

*Một cây củ cải, một cái hồ: ý nói mỗi người có độc nhất một vị trí, một nhiệm vụ riêng của mình, không có sự dư thừa. (hiểu nôm na: Việc ai nấy lo)

“Vô tư đi. Anh dư sức nuôi mười cô như em.” Đôi mắt anh chan chứa ý cười “Vừa rồi chính miệng em nói, em không ăn nhiều lắm. Vậy chắc anh chỉ cần tưới nước cho em, là em sống khỏe re.”

“Xí, tưới nước làm chi, em đâu phải là hoa, mà cần hấp thụ nước để sống.” Đang phản bác ngon lành, Mục Táp chợt nhận ra, hai chữ ‘tưới nước’ còn ám chỉ hàm ý sâu xa khác. Hai lỗ tai cô tức khắc chuyển màu đỏ tía, cô thấp giọng mắng anh không đứng đắn, quá bậy bạ.

“Anh chỉ thuận miệng nói thôi, nào có ý khác. Tự em suy diễn tận đâu tận đâu đấy chứ.” Tống Vực phơ phất vẻ đàng hoàng, đính đạc: “Anh phục em thật đấy, trình độ đen tối cao vời vọi.”

Mục Táp :”.....”

Hôm sau mưa rồi tạnh tã. Đúng tám giờ, Tống Vực đến công ty, chủ trì hai buổi hội nghị diễn ra trong một buổi sáng. Mãi đến mười hai giờ trưa, khắp phòng hội nghị lượn lờ làn khói đục mờ. Thần sắc mọi người đều mệt mỏi, mấy cái bụng đồng loạt biểu tình réo rắt. Tống Vực giơ tay xem đồng hồ, đoạn thông báo mọi người nghỉ trưa một tiếng, đúng một giờ chiều, hội nghị tiếp tục.

Ra khỏi phòng họp, thư kí Aimee đi tới cạnh Tống Vực, nói với anh một câu. Nghe xong, anh nhanh chân rảo bước trở lại văn phòng. Vừa mở cửa, Tống Vực liền nhìn thấy Mục Táp đang ngồi trên sofa chia thức ăn.

Thức ăn nóng hổi hấp đặt trong cà men nhiều tầng, có đầy đủ các món chay mặn, màu sắc phối hợp đẹp mắt, kích thích vị giác người dùng. Mục Táp đang cúi đầu, đồ canh gà trong bình giữ nhiệt ra chén thủy tinh.

Vừa buông bình giữ nhiệt, cổ tay cô bị một lực bóp mạnh. Cô giật mình xoay người, liền bị anh kéo vào vòng ôm ấm áp.

Tay anh ve vuốt khắp lưng cô, cúi đầu nỉ non hai tiếng ‘bà xã’, rồi tiện thể lấp kín môi cô.

Mục Táp bị tấn công bất ngờ, ngẩn tò te không kịp phản ứng. Đợi cô lấy lại thần trí, đầu lưỡi anh đã lũng sục khắp khoang miệng cô. Hai tay cô bắt giắc vòng lên vai anh, say đắm trong nụ hôn nồng nhiệt.

Qua hồi lâu sau, hai người mới tách ra, cô cần nhân: “Eo ôi, anh hút thuốc nhiều thế. Mùi thuốc bám đầy người, khó ngửi kinh.”

Anh tỉnh bơ nói dối: “Hút một điếu thôi.”

“Điều! Một điếu mà mùi nồng thế ư?”

Anh tỏ vẻ khó hiểu: “Nồng lắm à?” Nói đoạn, anh vươn tay, đè chặt gáy cô, úp mặt cô vô ngực mình: “Em ngửi kĩ lại coi.”

Mục Táp bị anh ép tới ngạt thở, lên tiếng chê bai: “Anh thói quá.”

Tổng Vực cười ha hả, mặt dày nói: “Vây tới nay, em nhớ tắm kĩ cho anh.”

Vợ chồng Tổng Vực vui vẻ, hòa thuận trải qua ngày chủ nhật. Nhưng ở Tổng gia, bầu không khí như thể bị đóng băng.

Mạc Tử Tuyền bê lên tách trà nóng, vừa đặt mông ngồi xuống cạnh bà Tổng liền mở miệng: “Mẹ, hồi này lúc mẹ ngủ trưa, bạn con có gọi điện tới. Chuyện lần trước mẹ bảo con, nhờ cậu ta tìm hiểu mối quan hệ của Táp Táp và người đàn ông trong ảnh, hôm nay đã có kết quả. Người đàn ông đó thật sự là sếp cũ của Táp Táp. Hai người làm chung bốn năm, tình cảm đồng nghiệp khá tốt. Và điều bất ngờ, anh ta hiện tại là bạn trai của em gái Táp Táp. Bố mẹ Táp Táp hình như rất vừa ý anh ta.”

Bà Tổng nghe xong, cả kinh tròn tròn mắt, xác định lại: “Người đàn ông trong ảnh là bạn trai của em gái Mục Táp, và cậu ta có quan hệ thân thiết với Mục gia?”

Mạc Tử Tuyền gật đầu.

Với bà Tổng, tin tức này thật sự quá kinh hãi. Bà đã sớm hoài nghi, người đàn ông trong ảnh ăn diện sang trọng, chạy siêu xe như thế, thì không thể đơn giản chỉ là kẻ quấy rối. Vậy nên, bà mới kêu Mạc Tử Tuyền đi nhờ người điều tra. Lúc này bà mới vỡ lẽ, người đàn ông đó không chỉ là cấp trên của Mục Táp, mà còn là bạn trai của em gái Mục Táp. Hơn nữa, bên Mục gia đều biết mối quan hệ của ba người. Thế mà Mục Táp và cậu ta lại có thể dăm dúi làm ra mấy chuyện bỉ ổi, đáng khinh ư? Rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của Mục Táp – người con dâu thứ của bà? Câu hỏi này mắc nghẹn trong ngực bà.

Bà Tổng càng nghi ngờ nhân phẩm của Mục Táp không giống như bề ngoài cô thể hiện. Và quan trọng nhất, bà băn khoăn Tổng Vực có biết sự thật hay không. Nếu biết, tại sao còn giấu giếm giúp Mục Táp? Bà càng nghĩ càng cảm thấy bức bối.

“Mẹ à. Trừ việc này ra, bạn con còn tra được.... một sự kiện rất đáng chú ý của Táp Táp.” Mạc Tử Tuyền lí nhí trong miệng.

Bà Tổng chán nản lắc đầu, vừa nghe qua đã biết chuyện chẳng tốt đẹp, bà nhún mày “Nó còn chuyện xấu nào nữa.”

Mạc Tử Tuyền âm ờ, lưỡng lự một hồi, cuối cùng kể lại thật tỉ mỉ, chi tiết.

31. Chương 31

Một cuộc điện thoại, Tổng Vực bị ‘triệu hồi’ về nhà gấp.

Mặt đối mặt, Tổng Vực cầm lấy chiếc điều khiển tắt màn hình tivi. Tuy sắc mặt anh bình thường, song đôi mắt lấp lánh tia giá lạnh, giọng điệu trịnh trọng: “Mẹ, mẹ con cho con xem những thứ này, là có ý gì?”

Bà Tổng thấy con trai vẫn giữ được phong thái bình chân như vại, bèn chau mày, thấp giọng: “Lần trước con đứng ra biện hộ cho Mục Táp, bảo người đàn ông trong ảnh chỉ đơn thuần là kẻ quấy rối nó. Lúc đó, mẹ vẫn hoài nghi và không yên tâm nên kêu Tử Tuyền đi nhờ người điều tra rõ ràng. Kết quả như con thấy đây. Người đàn ông đó lại là bạn trai của em dâu con. Vả lại, cậu ta thường xuyên lui tới Mục gia, cùng bọn họ qua lại rất thân thiết. Rốt cuộc con có biết chuyện này hay không? Về phần mấy tấm ảnh, mẹ nhìn ngứa mắt quá. Con gái nhà lành, hỏi ai có thể làm ra mấy chuyện táo bạo, đáng chê trách như vậy... Còn bị chụp ảnh nữa chứ. Nhỡ xui xẻo bị truyền ra ngoài”

“Được rồi mẹ ạ.” Tổng Vực lên tiếng cắt đứt lời bà, đoạn đem tầm mắt chuyển sang khuôn mặt của Mạc Tử Tuyền đang ngồi lặng thinh cúi đầu, này giờ chưa nói một câu.

“Việc điều tra hoàn toàn là ý của mẹ, không liên quan chị dâu con. Tử Tuyền nghe theo lời mẹ, mới đi tìm hiểu Mục Táp.” Ngờ khi bà Tổng vô cùng mạnh mẽ, chứa đầy sự che chở, “Con muốn trách thì cứ trách mẹ, không được giận cá chém thớt lên người con bé.”

Mạc Tử Tuyền giả vờ cười chua xót, vẫn lấy tĩnh chế động.

“Chuyện hôm nay xem như xí xóa. Con không muốn sau này trong nhà chúng ta xuất hiện loại chuyện tương tự nữa. Táp Táp là vợ con, cũng là con dâu của mẹ. Mẹ làm như vậy rất quá đáng.” Giọng nói anh lãnh đạm, đi cùng vẻ mặt nghiêm nghị đáng sợ.

“Mẹ biết mẹ làm như vậy cũng không tốt. Nhưng sự thật chứng minh linh cảm của mẹ đã đúng, sợ gì trúng nấy mà. Người đàn ông đó có quan hệ không đơn giản với vợ con đây, con rốt cuộc có biết hay không? Lần trước con muốn bao che cho nó hay ngu ngơ bị nó qua mặt?” Giọng nói bà nhanh dần, “Xưa giờ, mẹ không hề có thành kiến với Táp Táp, cũng chẳng đòi hỏi điều gì to tát ở một người con dâu. Mẹ chỉ yêu cầu, phụ nữ bước vào Tổng gia phải có đạo đức cơ bản của một con người. Đây là điều mẹ nhất quyết không nhượng bộ. Hơn nữa, con cũng biết vị thế của dòng họ chúng ta, nếu sơ suất gây ra gièm pha, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến địa vị của chú bác con ở thành B. Con phải hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề, danh dự của một con người, một gia đình, một dòng họ không phải là chuyện đùa.”

“Nhân phẩm Táp Táp rất tốt, cô ấy chẳng có quan hệ gì với gã đàn ông kia cả.” Tổng Vực đứng phắt dậy, “Mẹ đừng bao giờ nhắc tới chuyện này trước mặt con nữa.” Anh vừa nói vừa đi đến cái kệ để tivi, cúi thấp người, tay anh nhấn cái nút trên đầu đĩa, lấy ra cái CD rồi dùng sức bẻ đôi: “Còn cái nào nữa không? Đưa đây con bẻ hết.” (Cd chứa dữ liệu thu thập được từ việc điều tra Mục Táp)

Bà Tổng mở mắt tròn tròn, nhất thời không thốt nên lời.

Dứt lời, Tổng Vực sải bước thẳng ra cửa. Mạc Tử Tuyền lật đật đứng dậy, nói với bà Tổng: “Để con tiễn cậu ấy, tiện thể giải thích cho cậu ấy hiểu.”

Bà Tổng uể oải gật đầu.

Mạc Tử Tuyền nâng làn váy, chạy vòng qua hành lang, xí xốn đuổi theo Tổng Vực.

“Tức lắm à?” Chị ta cười nham nhở, “Chắc anh sốc lắm. Em cũng quá bất ngờ. Nào giờ cứ tưởng cô vợ của anh là người dịu dàng đáng yêu. Ai dè, dùng một phát lời bộ mặt thật, chẳng những có một thời quá khứ lừng lẫy, mà còn trắng trợn qua lại với em rồi tương lai. Thối đời đúng là....quá phũ anh nhỉ.”

Tổng Vực ngừng bước chân, quay gót, nhìn lom lom khuôn mặt ‘láu cá’ của chị ta.

Mạc Tử Tuyền tiến lên trước, lấn sát Tổng Vực, ngón tay vẽ vòng tròn trên khuôn ngực anh, giọng nói điệu chảy nước: “Việc này không thể trách em nha. Là do mẹ ôm mối nghi ngờ đến mất ăn mất ngủ. Em vì lo lắng cho mẹ, muốn mẹ được yên tâm nên mới nhờ cậu bạn đi điều tra rõ ràng thôi, nào ngờ thu được kết quả quá hại não.”

Giây tiếp theo, Tổng Vực vươn tay, ấn lên cần cổ chị ta, nắm ngón tay chậm rãi khép sát. Đôi mắt anh sâu tựa biển, gằng giọng: “Mạc Tử Tuyền, cô đừng để tôi phát hiện được, toàn bộ việc này là do cô đứng sau lưng giở trò quỷ.”

Mạc Tử Tuyền cup mắt, sầm soi bàn tay đang siết cổ mình, vẻ mặt không hề sợ hãi, thậm chí cười ngọt lịm: “Vậy nếu em là kẻ giở trò, anh sẽ làm gì đây? Tổng Vực, anh nhấn tâm vì cô ta mà tổn thương em sao?”

Mạc Tử Tuyền chị ta quen biết Tổng Vực đã bao năm, còn Mục Táp ở cạnh anh được bao lâu nào? Thời gian luôn đứng về phía chị ta. Hiện tại chị ta cảm thấy vô cùng sung sướng, vì đã thành công chọc giận anh. Một lần nữa, ánh mắt anh lại rơi trên người chị ta. Thật sự đã lâu lắm rồi, hình ảnh chị ta mới in vào đôi đồng tử của anh.

Đối mặt với sự phẫn nộ của anh, chị ta chẳng những không hề sợ hãi, ngược lại, bản tính hiếu thắng mạnh mẽ trỗi dậy hơn bao giờ hết.

Tổng Vực đột nhiên dùng sức, thô bạo đẩy chị ta vào tường. Toàn thân Mạc Tử Tuyền lão đảo, ‘bình’ một tiếng, đầu chị ta ‘hôn’ tường. Mạc Tử Tuyền li lợm ngẩng đầu nhìn anh, thều thào: “Giận ghê nhỉ? Nếu em còn làm những chuyện quá phạm hơn nữa, anh có giết em không đấy? Tổng Vực, anh cứ thoải mái đối phó em đi, em sẽ không bao giờ trốn chạy.”

“Tôi nhắc cô lần cuối, hành động có chừng mực cho tôi.” Đôi mắt anh như thể hai lưỡi dao sắc bén, từ trên cao liếc nhìn chị ta, cảnh cáo, “Trăm ngàn lần đừng tự đào hố chôn mình.”

Mạc Tử Tuyền dần mặt, cô đơn nhìn mãi dấu chân anh.

Về nhà, Tổng Vực nhìn thấy Mục Táp ngồi trên sofa tự chơi cờ một mình. Cô đang tập trung nghiên cứu ván cờ.

Thấy anh về, cô bốc lên quân cờ đen, quan tâm hỏi: “Mẹ gọi anh về có chuyện gì à?”

“Đứa con của ông cậu chuẩn bị đính hôn. Mẹ tìm anh bàn việc tặng quà thôi.” Tổng Vực cởi áo khoác, xắn tay áo sơ mi lên, đi tới cạnh cô, cúi đầu xem xét ván cờ. Sau, anh cầm quân trắng đặt xuống vị trí góc bên trái: “Nên đi như vậy nè. Khi em tiến vào ranh giới thì nên tạm hoãn binh, không thể vội vàng truy đánh ngay trên chính địa bàn của đối phương, rất dễ lộ sơ hở. Em nhớ kĩ, chơi cờ đặt nặng tính nhẫn nại.”

“Vậy anh với mẹ bàn xong chưa, quyết định tặng quà gì thế?” Mục Táp hỏi tiếp.

Tổng Vực ngẫm nghĩ, nói: “Định tặng bộ đồ cổ bằng sứ. Vài ngày sau, anh sẽ nhờ người đi tìm.”

Mục Táp gật đầu: “Này anh, chị dâu cũng ở nhà à?”

“Ồ.”

“Vậy anh có nói chuyện với chị ta không?” Cô ngẩng đầu, có chút giảo hoạt nhìn anh.

Tổng Vực bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, vỗ nhẹ đầu cô: “Em yên tâm đi, chẳng nói gì cả.”

Mục Táp le lưỡi đứng dậy. Song cô ngồi xếp bằng thời gian lâu, tuần hoàn máu không tốt, nên đôi chân vừa mới vừa đau, cô lấy tay dấm dấm vài cái. Tổng Vực thấy thế, liền kéo cô ngồi xuống, đem đùi cô đặt trên đùi anh, bắt đầu giúp cô xoa bóp. Cô liên mồm la oai oái, bảo anh nhẹ thôi. Anh nhẩn mặt phê bình: “Đã dặn em đừng ngồi xếp bằng, em chẳng chịu nghe lời. Giờ thấy hậu quả chưa?”

“Ngồi xếp bằng thoải mái mà.”

“Nhưng sẽ khiến máu lưu thông không tốt.” Anh cười nói, “Sau này em không được phép ngồi lì một chỗ, nhớ thường xuyên đứng lên, đi lại vài bước ầu lưu thông.”

“Anh chỉ giỏi phê bình em thôi. Sao không nhìn lại bản thân mình đi. Ngày nào anh cũng ngồi máy tính suốt ba, bốn giờ liền, mông có xê dịch tí tẹo nào đâu.”

“Thân thể anh khỏe mạnh cường tráng, nào có xiu xiu ểnh ểnh như em.” Vừa nói, anh vừa dùng sức, liên tục tấn công lòng bàn chân cô. Mục Táp đau đến ứa nước mắt, la ó đòi anh dừng ngay việc tra tấn mình. Anh nhìn điệu bộ cô hết như đứa con nít đang nhõng nhẽo, không khỏi bật cười, càng ác ý trêu đùa.

Mấy ngón chân Mục Táp bị anh nắn bóp hồi lâu, sau chuyển thành màu hồng, như thể chân giò hun khói. Cô ầm ứ than ngán thở dài, lên án anh quá bạo lực. Song khi đứng dậy, hai chân cô đã có thể hoạt động thoải mái. Cô bật cao vài cái tại chỗ, rồi tí tởn chạy vô bếp nướng bánh quy.

Tổng Vực ngồi trên sofa, vẻ mặt dăm chiêu nhìn theo bóng dáng cô.

*

Hôm sau lúc nghỉ trưa, Mục Táp nhận điện thoại của bà Kiều Tuệ Tuệ. Bà bảo đang chờ cô dưới tầng trệt công ty.

Mục Táp đi thang máy xuống tầng trệt, thấy bà ngồi trên sofa đặt giữa đại sảnh, xung quanh đầy mấy túi đồ. Cô vội vã chạy tới.

“Táp Táp, sáng nay dì đi chợ nông sản, mua được khá nhiều đồ ngon, nên đem chia cho nhà con một ít.” Kiều Tuệ Tuệ chỉ túi táo đỏ Tân Cương, trứng gà, và cá khô, “Con xách không hết, thì kêu Tổng Vực tới giúp con chở về nhé.”

Mục Táp cảm ơn bà. Kiều Tuệ Tuệ xua tay, nói không có chi, người một nhà mà khách khí nói ơn nói nghĩa làm gì. Sau, bà hỏi gần đây cô sống thế nào, công việc vẫn thuận lợi chứ? Mục Táp trả lời tất cả đều tốt.

“Táp Táp, dì cứ lo con sẽ giận dì vì chuyện không vui lần trước.” Giọng nói bà hơi ngập ngừng, “Bố con nói đúng, chính dì chiều hư Kiều Kiều. Nhưng mà Táp Táp à, ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’, nên trong thời gian ngắn, bắt nó lập tức hiểu chuyện thì hơi khó. Con là chị nó, thông cảm cho em nó tí nha. Xem như dì Kiều nhờ con vậy.”

Mục Táp mím môi, khẽ gật đầu.

Bà Kiều Tuệ Tuệ thoáng xấu hổ, bèn hít mạnh một hơi, nói tiếp: “Dì tin tưởng giữa con và Tiểu Cảnh không có chuyện bất minh. Hết thấy đều do Kiều Kiều hay để tâm mấy chuyện vặt vãnh, luôn suy nghĩ lung tung, tự tìm phiền não. Có điều, con bé và Tiểu Cảnh đã học hạc suốt thời gian dài, tận bây giờ vẫn chưa tiêu trừ được khúc mắc. Dì chỉ sợ cãi càng nhiều, tình cảm càng mong manh.”

“Dì Kiều, dì có ý gì cứ nói thẳng với con.” Mục Táp điềm tĩnh nói.

“Ôi, con nghĩ nhiều rồi” Kiều Tuệ Tuệ ngại ngần vuốt tóc, “Dì chỉ định mang đồ tới cho con, tiện thể hỏi thăm cuộc sống gần đây của con, không có ý khác nữa.”

Mục Táp tự hiểu, dì Kiều đi một chuyến tới đây, là muốn ngầm nhắc nhở cô.

“Dì Kiều. Nếu dì tin con, con xin thành khẩn nói với dì, đã từ lâu, con không còn tình cảm với Cảnh Chí Sâm. Cuộc sống hiện giờ của con rất tốt, Tổng Vực là người chồng tuyệt vời. Ở bên anh ấy, con rất hạnh phúc. Tất nhiên, con cũng hi vọng Kiều Kiều sẽ hạnh phúc.”

Kiều Tuệ Tuệ khẽ gật đầu: “Đúng vậy, con và Kiều Kiều được sống vui vẻ, hạnh phúc là nguyện vọng lớn nhất của dì và bố con. Còn việc này, lỗi sai phần nhiều thuộc về Kiều Kiều, dì cũng từng có thái độ không tốt. Mong con có thể thông cảm.”

Mục Táp lắc đầu nguầy nguậy: “Dì đừng khách sáo như thế. Không phải chúng ta là người một nhà hay sao?”

“Đúng đúng đúng, chúng ta là người một nhà, không cần câu nệ mấy thứ linh tinh.” Kiều Tuệ Tuệ nắm tay Mục Táp, “Dì luôn tin tưởng con. Táp Táp, chúng ta hãy cùng quên đi những chuyện không vui trong quá khứ nhé. Hiện tại, thấy con hạnh phúc, dì rất mừng cho con. Về phần Tiểu Cảnh, nếu nó còn liên hệ với con, mong con hãy dứt khoát nói rõ cho nó hiểu, cũng chặt đứt những ý niệm sai lầm của nó.”

Mục Táp nghiêm túc: “Dì yên tâm, con cũng ngại phiền phức lắm.”

Hai người hàn huyên hồi lâu, lát sau, bà Kiều Tuệ Tuệ xách mấy túi đồ đi về. Mục Táp nhìn theo bóng lưng bà dần khuất xa, lòng ngậm ngùi khó tả. Đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ luôn tảo tần hi sinh vì con cái. Kiều Tuệ Tuệ luôn nhọc lòng suy tính cho Mục Kiều. Ngày trước mẹ Cảnh Chí Sâm phải nhập viện, bà vất vả lo toan chuyện cơm nước, ngày ngày lặn lội chạy từ nhà đến bệnh viện, quan tâm chăm sóc bà thông gia tương lai. Bây giờ lại xách theo túi lớn, túi bé đến đây mong cô thông cảm. Chứng kiến một người bề trên như bà lại ăn nói khép nép với mình, Mục Táp có chút xót xa.

Quả thật, trong lòng cô rất hâm mộ Mục Kiều. Dẫu bên ngoài Mục Kiều gây ra chuyện lớn đến cỡ nào, hay không ngừng gặp rắc rối quần thân, thì về nhà, con bé vẫn may mắn có được vòng tay yêu thương, che chở của dì Kiều...

Nếu là trước kia, cô ắt hẳn sẽ ít nhiều cảm thấy tủi thân. Song lúc này, cảm giác ấy đã dần phai nhạt. Có lẽ, cô đã nghĩ thông suốt, hoặc vì, cô đã có mái ấm của riêng mình?

Mái ấm của riêng mình? Mục Táp đột nhiên ý thức được, bản thân vô cùng hài lòng với cuộc sống hiện tại. Cuộc sống của cô và Tổng Vực trôi qua một cách... hòa hợp và tự nhiên, như thể cuộc hôn nhân này không dính dáng đến lợi ích hai gia đình, mà giống như đôi tình nhân trải qua thời gian yêu nhau, rồi ‘cây tình yêu’ ấy dần chín mùi, đơm hoa kết trái, tạo thành ‘quả hôn nhân’.

Áo giắc này thật kì diệu.

Từ bao giờ, cô đã lưu luyến anh đến mức không nỡ rời xa.

Tan tầm, Tổng Vực lái xe tới công ty Mục Táp, giúp cô mang mấy túi đồ bà Kiều Tuệ Tuệ cho lên xe.

Mục Táp kể anh nghe chuyện ban trưa.

Nghe xong, Tổng Vực tỏ vẻ thản nhiên: “Người đàn ông kia có gì tốt mà dì Kiều xem hấn như rễ hiên, làm mọi cách để giữ chân hấn. Không sợ mất giá con gái mình à?”

Mục Táp nhận thấy sự khó chịu trong lời anh nói. Nếu là ngày trước, anh sẽ khinh thường nhận xét Cảnh Chí Sâm, chỉ nghe lấy lệ. Hôm nay, thái độ anh hơi khác lạ.

“À, bởi dì Kiều là người phụ nữ khá truyền thống. Cảnh Chí Sâm là mối tình đầu của Kiều Kiều. Với lại, hai người đó đã có quan hệ thân mật. Thêm nữa, điều kiện Cảnh Chí Sâm khá tốt, có tướng mạo, có địa vị. Chừng ấy thôi đã đủ khiến anh ta trở thành rễ hiên trong mắt dì Kiều. Dì luôn nghĩ, Mục Kiều kết hôn cùng Cảnh Chí Sâm, sẽ có được cuộc sống viên mãn”

Lúc nói chuyện, đôi mắt Mục Táp lén lút quan sát Tổng Vực. Biểu cảm anh vẫn thâm sâu khó dò. Cô cân nhắc một chút, bổ sung thêm câu: “Dù sao cũng không liên quan em.”

Tổng Vực không buồn mở miệng .

Mục Táp đành nói sang chuyện khác. Cô hỏi công ty anh chuẩn bị cho buổi đấu thầu tới đâu rồi. Anh đáp đã tiến vào quy trình kĩ thuật. Nhân viên trong công ty đều hăng hái, tích đủ 200% năng lượng chiến đấu. Anh bảo đây là hiện tượng tốt. Mặc kệ trúng thầu hay không, chỉ cần nhân viên của anh có ý thức nâng cao trình độ chuyên môn là được.

“Nếu gặp được một ông chủ hoàn hảo 100% như anh, em đây nguyện ý liều mình hi sinh vì công ty.” Mục Táp cố ý khen anh.

Tổng Vực thoáng trầm ngâm, sau hỏi: “Thế trên phương diện ông xã của em? Có hoàn hảo 100% không?”

“Trên phương diện ông xã á” Mục Táp suy xét, “Tầm 95 thôi.”

“Anh tưởng mình xứng đáng hưởng trọn 100% cơ đấy?” Anh cao ngạo chất vấn.

“Giờ ạ, em mà bảo 100%, thế nào anh cũng héch mặt lên trời. Vả lại, con người không có mục tiêu phấn đấu, sẽ dẫn tới tình trạng ì ạch, tự tạo bước thụt lùi đấy nhé.”

“Mục tiêu phấn đấu?” Mắt anh nhìn thẳng đường phía trước, ngữ khí hơi khiêu khích: “Thế em đưa dẫn chứng đi, khiêm khuyết của anh đấy?”.

“Anh thật sự muốn nghe em phê bình.”

“Cứ vô tư. Phê bình giúp con người tiến bộ mà. Anh đây xin rửa tai lắng nghe.”

Mục Táp nhận xét thẳng: “Em lấy ví dụ ngay trước mắt luôn nè. Bây giờ anh đang khó chịu, bức bối trong lòng đúng không? Gương mặt lăm lè, im im không nói, dọa người phát khiếp. Vợ chồng sống chung với nhau, nếu anh không hài lòng điều gì, cứ thẳng thắn góp ý với em. Ít nhất, anh nên cho em cơ hội bày tỏ, giải thích, biết đâu có thể xoa dịu cơn bức tức của anh.”

Tổng Vực thoáng sững sốt, đoạn phì cười, thấp giọng: “Được rồi! Anh thừa nhận anh đang rất tức giận.”

“Vì Cảnh Chí Sâm?”

“Ồ. Anh không muốn nghe em nhắc đến hấn. Chỉ cần nghe tên hấn, anh liền cảm thấy phản cảm kinh khủng.”

“Gớm, em xin ngã mũ trước độ hẹp hòi của anh.” Mục Táp nở nụ cười bất đắc dĩ: “Rõ oan uổng, vì kể chuyện dì Kiều, em mới sẵn tiện nhắc tới anh ta thôi.”

“Còn chối?” Tổng Vực lườm cô một cái: “Thế lúc nãy ai nói, điều kiện Cảnh Chí Sâm khá tốt, có tướng mạo, có địa vị. Chừng ấy thôi đã đủ khiến anh ta trở thành rễ hiên trong mắt dì Kiều.”

“Ôi em lạy anh. Cái đó là em dựa theo ý kiến nhận xét của phần đông người ngoài. Riêng em, từ lâu đã không còn nông cạn như xưa. Bây giờ, em đã biết thứ gì mới thật sự tốt đẹp, mới thật sự quý giá.”

“Cụ thể xem?”

“Đơn cử Tổng tiên sinh đây. Dung mạo tuấn tú lịch lãm, văn võ song toàn, nhìn xa trông rộng, chí khí ngút trời, anh minh quyết đoán, anh hùng một cõi, dư sức đè bẹp mấy tên đàn ông cạnh bà....”

“Anh cho phép em tiếp tục bày tỏ lòng ngưỡng mộ.”

“Tổng tiên sinh quả lợi hại, nãy giờ được tiểu nữ tặng bốc như thế, mà chưa bẻ lỗ mũi ư? Vậy thì tiểu nữ xin tóm gọn bằng câu ‘you’re so cool’.”

Tổng Vực cực kì hài lòng, vươn tay vuốt tóc cô: “Ngày kia em đi công tác à?”

“Dạ, đi ba ngày.” Mục Táp trêu “Anh sướng nhé, được ‘thả rông’ tận ba ngày.”

“Nhớ gọi cho anh.”

“Vâng ạ.” Mục Táp kéo bàn tay đang sờ loạn trên đầu cô, nhắc nhở: “Anh chú ý lái xe đi, đừng động chân động tay trên xe, không an toàn.”

“Ồ há, động tay động chân trên giường ngủ mới lí tưởng.”

Mục Táp cầm nín lần thứ n.....

32. Chương 32

Mục Táp đi công tác ở thành B trong ba ngày. Ngày cô trở về, vừa vặn là ngày công ty Tổng Vực tham gia buổi đấu thầu.

Buổi đấu thầu kết thúc, Tổng Vực cùng nhân viên của mình rời khỏi phòng 211 của tòa nhà chính phủ. Ra ngoài, anh lập tức lấy chìa khóa xe trong túi. Ngoài trời, mưa phùn rơi rả rích, Tổng Vực vô thức ngược nhìn bầu trời mênh mông nơi xa tít tắp. Lúc cúi đầu, tia sáng nơi khóe mắt anh hình như lướt qua một vật thể màu vàng tươi. Anh tò mò nhìn kĩ lại, liền thấy Mục Táp mặc bộ áo mưa vàng chói, đang nhiệt tình vẫy tay với anh.

Lòng anh bỗng rộn rạo, đôi chân thoăn thoắt đi về phía cô.

“Sao em đến đây?” Tổng Vực lia mắt đánh giá cô một phen. Toàn thân cô bọc trong cái áo mưa vô cùng chói mắt, tóc mái trước trán ướt nhẹp nước mưa. Vài giọt mưa trong suốt như hạt trân châu từ khóe mắt cô nhiều xuống dưới.

“Trông em giống chú vịt vàng không?” Mục Táp đứng tại chỗ xoay một vòng.

Trên đường cô tới đây, thời tiết vẫn khá đẹp. Nào ngờ vừa tới nơi, trời thoát đổ cơn mưa, cô hối hả tấp vào cửa hàng gần đây, định mua tạm cái ô. Nhưng cửa hàng chẳng còn cái ô nào, chỉ bán áo mưa. Hơn nữa, toàn bộ áo mưa đều có màu vàng tươi. Thoạt đầu cô hơi do dự, nhưng cuối cùng thấy trời mưa không ngớt, cô đành chấp nhận bỏ mười đồng mua một cái.

Tổng Vực nghiêng đầu ngắm nghía, sau phán: “Bây nào, vịt gì mà vịt, giống quả chuối di động hơn.”

Mục Táp bắt mắt lườm nguýt anh.

“Em chưa trả lời câu hỏi của anh đấy, sao lại chạy tới đây?”

“Chiều nay được nghỉ, em rảnh rồi chạy tới tìm anh.” Mục Táp phóng tầm mắt về phía xa xa, “Mọi người trong công ty đều ra hết rồi hả anh? Buổi đấu thầu hôm nay có thuận lợi không?”

“Tạm ổn.” Tổng Vực kéo tay cô: “Lên xe trước hẳn nói.”

Mục Táp theo Tổng Vực lên xe. Ở đằng xa, những nhân viên của công ty AGE đồng loạt dùng cặp mắt bưng bưng thích thú nhìn hai vợ Tổng Vực diễn cảnh ‘xà nạo thẩm thiết’. Mục Táp vui vẻ thò đầu ra ngoài, vẫy vẫy tay với họ.

Giây tiếp theo, cô bị Tổng Vực kéo trở về: “Ngồi yên nào, đừng để trúng mưa kéo bệnh.”

Xe chậm rãi di chuyển, Mục Táp tình cờ nhìn thấy thêm tốp người từ trong tòa nhà chính phủ đi ra. Và người dẫn đầu là gã đàn ông tên Đinh Triệt.

Gã đàn ông bị Ngu Nhiên chửi mắng thậm tệ hết chỗ chê.

“Công ty anh trúng thầu rồi hả?” Mục Táp quay sang hỏi Tổng Vực.

“Ồ.” Anh thông báo gọn lỏn.

“Thật sự trúng rồi?” Mục Táp quá đỗi vui mừng, “Nhưng sao nhìn anh chả hưng phấn tí tẹo nào thế?”

“Bởi kết quả nằm trong dự liệu của anh, nên không mấy hưng phấn.” Tổng Vực vẫn giữ thái độ thong dong cổ hũ, “So ra không bằng một góc niềm hưng phấn khi anh bất ngờ thấy em hóa trang thành quả chuối tới tìm anh.”

“Giận nha. Chuối gì mà chuối, giống vịt vàng dễ thương cơ.”

Tổng Vực cười ha hả, sau dùng bộ mặt nghiêm túc hỏi: “Mà này, vợ chồng chúng ta bắt đắc dĩ xa cách ba ngày. Vừa nãy trông thấy anh, em có hưng phấn không đấy?”

Mục Táp chợt lấy tay sờ sờ mặt mình. Quái, sao nóng thế này, điều hòa trong xe hình như chỉnh nhiệt độ cao quá mức cho phép?

Thực tế chứng minh tiểu biệt thắng tân hôn. Về nhà, Tổng Vực ôm kè kè Mục Táp hướng tới phòng tắm trên lầu hai. Anh cẩn thận giúp cô tắm rửa. Đường nhiên, anh cũng khỏa thân nhảy vô bồn tắm lớn, thần nhiên động tay động chân với vợ. Động tới động lui, động bẹn thành lửa, anh hưng hăng ‘hành quyết’ cô ngay trong bồn tắm.

Ra khỏi phòng tắm, Mục Táp cảm nhận rõ rệt ánh mắt Tổng Vực vẫn nhuốm đầy màu sắc dục, bèn co giò chạy trốn: “Anh đói bụng chưa? Em đi nấu cơm.”

Tổng Vực nhẹ nhàng vươn tay kéo cô vào lòng, cúi đầu vờ vò đôi môi đỏ mọng, dặt tay cô thám hiểm bộ phận đàn ông nóng bỏng của mình, lúng búng nói: “Nơi này đói meo ba ngày rồi. Em ưu tiên cho nó ăn trước đi.”

Dứt lời, anh bế cô đến trận địa thứ hai, là chiếc giường êm ái. Anh dùng chiêu ‘lấy thịt đè người’, ngăn chặn mọi phản kháng yếu ớt của cô. Bàn tay anh quen lối, lùa vào nơi huyền bí giữa hai chân cô, dùng mười phần kỹ xảo ‘vô sỉ’, thiêu đốt cô trong ngọn lửa tình rừng rực cháy.

Tổng Vực tựa như ‘siêng quá hóa điên’, mãi mê ‘cày cấy’ không ngừng nghỉ. Tận đến nửa đêm, Mục Táp thút thít nài nỉ anh buông tha, anh mới miễn cưỡng rời khỏi cô. Sau đó, lồng ngực anh kề sát lưng cô, đầu lưỡi uyển chuyển ve vuốt vành tai nhỏ, bàn tay lưu luyến nơi gò ngực trắng ngần. Bọn họ như thể hòa thành một khối.

“Táp Táp.” Anh khê cười, âu yếm vào tai cô, “Xa nhau ba ngày, em có nhớ anh không?”

Mục Táp buồn ngủ đến cực điểm, theo tiềm thức mơ mơ màng màng gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Dưới ngọn đèn, khuôn mặt trắng nõn của Mục Táp lóe lên hai rặng mây đỏ, rèm mi cong vút như cánh bướm xinh, cần cổ mảnh dẻ tỏa hương thơm dịu dịu của sữa tắm, mái tóc hơi ẩm ướt càng tăng độ óng ả, vầng trán lấm tấm những giọt mồ hôi... Nhìn cô giống như một đứa bé mệt mỏi rã rời sau khi hăng hái chơi đùa.

Hiển nhiên sự trả lời nửa vời của cô không thỏa mãn được anh. Tổng Vực véo nhẹ chóp mũi cô, cố chấp hỏi lại: “Nhớ anh không nào?”

Mục Táp bực bội mở mắt, mắt mũi kèm nhem nhìn thấy hai anh chàng Tổng Vực. Cô bất giác lắc lắc đầu. Tổng Vực càng bắt mắt, anh nhoẻn cười gian xảo, đoạn cúi đầu cắn cắn môi cô, dùng hành động thực tế chứng minh sự khó chịu.

Mục Táp nào có hứng hòa theo nụ hôn của anh. Bây giờ, cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. ‘Con giun xéo lắm cũng quăn’, trước sự quấy nhiễu dai dẳng của anh, cuối cùng cô đáp trả bằng cách cắn mạnh lưỡi

anh một phát. Anh bất ngờ bị đau, liền rên một tiếng, rồi dùng tay nâng cằm cô lên, bứt bách cô hòa nhập cùng anh. Tuy nhiên, thấy người cô mềm nhũn, eo uột như cọng bún, lòng anh lại thương xót, nên chỉ hôn chứ không hoan.

Kết quả túng dụng là, Mục Táp eo mỗi lưng đau suốt hai ngày.

Thấy cô như thế, tên đầu sỏ gây chuyện lại cười nhạt, tỉnh queo phê bình việc cô thiếu rèn luyện thân thể, sẵn tiện đề nghị trong nhà nên sắm một cái ghế tập bụng để cô mỗi đêm tập luyện.

Mục Táp rùng mình trước đề nghị của Tống Vực, nhưng không dám trực tiếp cự tuyệt, cô bèn chơi trò đánh trống lảng, nói vòng vo sang chuyện khác, anh cũng không nhắc lại nữa.

Mục Táp cứ tưởng bản thân may mắn tránh được một kiếp, tí tởn vút chuyện này xuống tận thái bình dương cho cá nó gặm. Nào ngờ hai ngày sau, ngay cạnh sofa trong phòng ngủ xuất hiện thêm chiếc ghế tập bụng.

“Từ hôm nay trở đi, anh sẽ đích thân giám sát việc tập luyện của em, phòng ngừa thất lưng em vì hành động quá kịch liệt mà chịu tổn thương.” Ngờ kị Tống Vực vô cùng trịnh trọng: “Việc này liên hệ trọng yếu đến hạnh phúc của hai ta, không thể xem thường.”

Mục Táp: “.....” ‘Âu mai chúa

~~’, cô ghét tập thể dục mà!

Giữa tháng, ông Mục Chính Khang gọi điện cho Mục Táp, thông báo gần tới sinh nhật Mục Kiều. Bởi đây là lần sinh nhật đầu tiên sau khi Mục Kiều tốt nghiệp, nên ông và bà Kiều Tuệ Tuệ định tổ chức long trọng hơn mọi lần. Địa điểm tổ chức là khách sạn Văn Hoa * – nơi chị của Cảnh Chí Sâm làm việc. Ông bà Cảnh cũng sẽ tới dự. Mục Chính Khang muốn mời vợ chồng Mục Táp tới luôn.

*khách sạn Văn Hoa: tên tiếng anh Mandarin Hotel thuộc Mandarin Oriental Hotel Group: là một tập đoàn quản lý khách sạn trải rộng khắp thế giới. Tính đến tháng 6 năm 2013, tập đoàn khách sạn có mặt trên 27 quốc gia, gồm 45 khách sạn. Trong đó, 19 cái ở châu Á, 12 cái ở Mỹ, 14 cái ở châu Âu, Trung Đông cùng Bắc Phi.

Thâm tâm Mục Táp chỉ muốn tránh xa những nơi có Cảnh Chí Sâm xuất hiện, nên khéo léo từ chối ông. Mục Chính Khang thở dài thườn thượt: “Di Kiều của con đã bỏ nhiều công sức cho bữa tiệc này. Bà ấy đích thân gọi điện mời mẹ Tiểu Cảnh, dùng một đồng lời khách khí, lễ độ, mẹ Tiểu Cảnh mới đồng ý. Lần này xem như cơ hội cuối cùng để hàn gắn quan hệ giữa Kiều Kiều và Tiểu Cảnh, thành hay bại đều dựa vào hôm ấy. Vì muốn tăng thêm phần tôn trọng của gia đình ta với họ, bố mong con dẫn theo Tống Vực tới. À phải, gần đây cảm xúc Kiều Kiều ổn định hơn nhiều. Con bé đã nhận ra sai lầm của bản thân, cũng dần buông bỏ những băn khoăn, lo lắng dư thừa. Về phần Tiểu Cảnh, bố biết con ít nhiều ngại ngùng khi tiếp xúc với nó. Nhưng Táp Táp à, lảng tránh không thể giải quyết vấn đề. Nếu sau này Kiều Kiều và nó thành đôi, con dù muốn hay không, vẫn phải có lúc tiếp xúc với nó. Lại nói, con và nó trong sạch, hết thấy đều quang minh chính đại, con hà tất trốn tránh làm gì?”

Cúp máy, Mục Táp suy nghĩ thật lâu. Cô thừa nhận, lời bố cô nói rất hợp tình hợp lý. Chờ sau này Mục Kiều và Cảnh Chí Sâm kết hôn, cô tránh không khỏi những trường hợp đụng mặt họ. Chẳng lẽ, cô cứ định tránh mãi?

Hơn nữa, cô hiểu rõ, bố cô muốn mượn cơ hội lần này, để hai bên có thể tụ họp, tiện thể xóa bỏ những nghi ngờ, khúc mắc trước đây. Ông mong mọi thứ sẽ khôi phục như cũ.

Đợi Tống Vực về nhà, cô hỏi ý kiến anh. Anh nghe xong, hồ hững hỏi lại: “Ngày nào vậy em?”

Mục Táp đáp: “Ngày hai mươi ba ạ.”

“Để anh xem lại lịch công tác. Nếu ngày đó không có việc quan trọng, anh sẽ đi cùng em.”

Mục Táp khẽ gật đầu. Cô bỗng cảm thấy yên tâm hơn nhiều, có Tống Vực đi cùng, cô không việc gì phải sợ.

Chiều ngày hai mươi ba, gần tan tầm, Mục Táp nhận điện thoại của Tổng Vực. Anh bảo công ty đang có cuộc họp đột xuất, có thể sẽ đến trễ một chút, nhưng anh sẽ kêu tài xế chở cô đến khách sạn Văn Hoa trước.

Mục Táp nói được.

Chỉ lát sau, người tài xế đã xuất hiện trước cửa công ty Mục Táp. Cô lên xe, đi tới khách sạn Văn Hoa trước. Đến nơi, người phục vụ dẫn cô lên phòng bao ở lầu bốn. Cô đẩy cửa đi vào, ngó thấy bàn ăn bên trong đã đông người ngồi.

Ngọn đèn trong phòng rọi ánh sáng chói mắt, Mục Táp chưa kịp thích ứng, theo phản xạ nheo đôi mắt.

“Táp Táp, đến ngồi đi con?” bà Kiều Tuệ Tuệ ngoắc ngoắc tay, “Tổng Vực đâu?”

“Dạ, anh ấy còn bận họp, sẽ đến trễ một chút.” Mục Táp ngồi xuống vị trí bên cạnh ông Mục Chính Khang.

Cảnh Chí Sâm và Mục Kiều ngồi cạnh nhau. Thoạt nhìn, hệt như đôi kim đồng ngọc nữ.

Hôm nay, Mục Kiều vận chiếc áo lông cừu màu hồng phấn, trang điểm tự nhiên, phối hợp cùng bộ trang sức nền nã. Toàn thân toát lên nét đẹp trẻ trung mà kiều diễm. Cô ta ngồi lặng yên một chỗ. Nhìn thấy Mục Táp, cô ta miễn cưỡng gật đầu, rồi lạnh lùng dời tầm mắt.

Mục Táp không buồn so đo. Cô biết ngày hôm nay, Mục Kiều là nhân vật chính, nên cô tự dặn lòng, không được làm mất mặt con bé và Mục gia.

Cảnh Chí Sâm thấy Mục Táp, liền cố gắng khắc chế gợn sóng dập dềnh trong lòng, chỉ mỉm cười chào một tiếng. Sau đó, anh ta quay lại chăm sóc Mục Kiều, làm tròn bổn phận người bạn trai chu đáo.

Người lớn hai bên đều diện những bộ lễ phục sang trọng. Đặc biệt là bà Cảnh, bà ta mặc chiếc áo lông cừu màu tím, phối với chiếc khăn choàng thêu hình khổng tước (chim công), mái tóc búi sau đầu, khoe miệng cong thành nét cười nhàn nhã, kín đáo khoe ra khí chất ung dung, quý phái. Bà Kiều Tuệ Tuệ cũng không kém, cách ăn mặc và trang điểm hôm nay của bà, khiến bà nhìn trẻ ra vài tuổi.

“Tôi từng gặp Mục Táp rồi. Lúc tôi nằm viện, con bé có tới đưa canh cho tôi, còn nán lại tán gẫu cùng tôi một lúc.” Giọng nói bà Cảnh ôn nhu, hòa ái. Bà quay sang nhìn ông Mục Chính Khang, “Chí Sâm hay khen ngợi năng lực làm việc của con bé. Cũng nhờ con bé nhiệt tình góp sức, mà công ty hoàn thành xuất sắc mấy hạng mục quan trọng, thật sự là nhân tài hiếm thấy. Nhân đây, tôi chân thành cảm ơn gia đình ông, vì đã sinh ra hai cô con gái vừa xinh đẹp vừa ưu tú.”

Mục Chính Khang đáp trả bằng sự khiêm tốn đúng mực. Ông cho rằng đây là trách nhiệm và phận sự của Mục Táp, bà Cảnh khen quá lời rồi.

Ông Cảnh cũng lên tiếng khen ngợi, hâm mộ gia đình ông Mục sinh được hai cô con gái vừa đẹp người lại đẹp nết.

Tới lượt bà Kiều Tuệ Tuệ thể hiện sự khiêm nhường.

Cuộc trò chuyện diễn ra khá vui vẻ, hòa thuận.

Chỉ có Mục Kiều ngoại lệ, cô ta vẫn cúi đầu, lặng thinh uống nước, không hé răng một chữ. Cảnh Chí Sâm thấy thế, bèn vỗ vỗ bả vai cô ta. Khuôn mặt cô ta vẫn sa sầm, còn dùng khuỷu tay đẩy nhẹ cơ thể anh ta ra.

Chốc lát sau, chị gái Cảnh Chí Sâm mặc bộ âu phục đen của người quản lý tươi cười bước vào phòng. Chị ta nhiệt tình chào hỏi Mục gia theo thứ tự từ trên xuống dưới.

“Bây giờ có thể dọn thức ăn lên rồi đấy!” Cảnh Chí Dao nói, “Mời mọi người dùng bữa trước. Con phải ra ngoài kiểm tra tình hình một lát. Nếu tình hình vẫn ổn, con sẽ quay lại kính hai bác vài ly rượu.”

Mục Chính Khang phần khởi dặn chị ta nhớ mau quay lại.

Thức ăn lần lượt dọn lên. Mỗi món đều được trình bày khéo léo, đầy đủ sắc hương. Mọi người bắt đầu cầm đũa, bầu không khí càng lúc càng hòa hợp.

Mục Táp ăn được vài miếng, đoạn lén lút lấy di động gửi tin cho Tổng Vực, hỏi anh chừng nào đến. Anh trả lời, tầm ba mươi phút nữa.

Cảnh Chí Sâm vẫn âm thầm chú ý Mục Táp, nên rất nhanh phát hiện cô thấp thỏm bồn an. Anh ta thoáng trầm ngâm, lo ngại thức ăn không hợp khẩu vị của cô. Chợt bên tai vang nhẹ tiếng hừ, Cảnh Chí Sâm lập tức hồi hồn, tiếp tục tỉ mỉ gấp thức ăn bỏ vào bát Mục Kiều.

“Ngại quá, con xin phép đi toilet tí.” Mục Kiều đột nhiên đứng dậy, nhếch miệng cười gượng gạo, vẻ mặt cứng đờ.

“Ừm, con cứ tự nhiên.” Bà Cảnh buông đũa, khẽ xua tay.

Mục Kiều bước nhanh khỏi phòng.

Chờ Mục Kiều khuất bóng, tầm mắt Cảnh Chí Sâm lần nữa rơi trên người Mục Táp, anh ta cất giọng ôn hòa: “Táp Táp, sao ăn ít vậy, thức ăn không hợp khẩu vị hả?”

Mục Táp ngượng nghịu đáp: “Không có, thức ăn ngon lắm, chỉ là tôi có thói quen nhai kĩ nuốt chậm thôi.”

Cảnh Chí Sâm gật đầu, ánh mắt bịn rịn khắp khuôn mặt cô, tựa hồ quên bằng sự tồn tại của mọi người xung quanh.

Mục Táp bỗng xuất hiện ảo giác, ánh mắt Cảnh Chí Sâm như thể hóa thành ngọn lửa nóng hừng hực, nung khắp khuôn mặt cô. Mục Táp ôm cơn hậm hực, quyết định cầm đầu cầm cổ lửa thức ăn vào miệng, dứt khoát không ngó ngang anh ta.

Mục Kiều vào toilet đã lâu mà chưa trở ra, bà Kiều Tuệ Tuệ sốt ruột: “Con bé Kiều Kiều này, sao đi lâu thế?”

“Chiều thứ sáu, khách sạn thường đông người, chắc con bé phải chờ.” Bà Cảnh nói.

Kiều Tuệ Tuệ khẽ gật đầu: “Chắc thế.”

Tuy nhiên, Mục Kiều biến mất quá lâu, lâu đến mức Mục Táp cũng cảm thấy bồn chồn.

“Để tôi đi tìm nó.” Kiều Tuệ Tuệ toan đứng dậy.

Song, giây tiếp theo, cửa phòng bị đẩy ra, Mục Kiều thình lình xuất hiện.

Ánh mắt mọi người đồng loạt quay về phía Mục Kiều, và cùng phát hiện dường như trạng thái tinh thần cô ta bất ổn. Dưới ngọn đèn vàng, sắc mặt Mục Kiều trắng đến dọa người, cặp mắt vằn đầy tơ máu đỏ, đôi môi run bần bật, hai tay chắp sau lưng, hình như đang giấu thứ gì.

“Con sao thế?” Kiều Tuệ Tuệ tức tốc hỏi.

Thời gian như thể ngưng đọng, Mục Kiều chậm rãi lia mắt khắp một vòng, rồi hùng hổ đi tới trước mặt Cảnh Chí Sâm, nhìn anh ta bằng ánh mắt tóe lửa.

“Kiều Kiều? Sao sắc mặt em khó coi vậy? Xảy ra chuyện gì ư?” Cảnh Chí Sâm lo lắng đứng phắt dậy, giơ tay ghì chặt bả vai cô ta.

“Cảnh Chí Sâm, anh là kẻ lừa đảo.” Giọng nói Mục Kiều gầy gòn, song ẩn chứa tia bén nhọn, cặp mắt ngập ngựa tia thù hận.

“Cái gì?” Cảnh Chí Sâm ngơ ngác, chưa kịp phản ứng.

Giây tiếp theo, Mục Kiều vung cao tay, đập thẳng xấp ảnh vô mặt anh ta.

Mọi người sững sờ tròn tròn mắt. Riêng Mục Táp cả kinh tốt độ, máu nóng phụt trào lên đại não. Cô hồ như có thể nghe thấy kim giây đồng hồ đang ì ạch di chuyển, mỗi giây trôi qua là một tảng đá nện mạnh xuống tim cô.

Một phút thời gian mà dài như vô tận. Trong một phút đấy, ông Mục Chính Khang và bà Kiều Tuệ Tuệ không hề chớp mắt, vẻ mặt ông bà Cảnh chưa bao giờ quái dị như lúc ấy. Còn Cảnh Chí Sâm chậm chạp khom mình, nhìn chằm chằm những tấm ảnh rơi tán loạn trên sàn nhà, cả người bàng hoàng.

“Cảnh Chí Sâm, anh là kẻ lừa đảo khôn nạn. Từ đầu chí cuối, anh chưa bao giờ nói thật với tôi, chỉ toàn ba hoa xảo trá!” Mục Kiều cắn phẫn lên án, “Anh luôn mồm bảo hai người không có quan hệ, vậy mấy tấm

ảnh này là sao? Anh hiện tại có dám nhìn thẳng vào ảnh chụp, lớn tiếng phủ nhận tên đàn ông trong ảnh không phải là anh không?!”

Ông Mục Chính Khang là người đầu tiên lấy lại phản ứng. Ông cúi xuống, cầm lên một tấm ảnh, vội vàng xem xét. Song, ông tuổi già mắt kém, tạm thời chưa nhìn ra, bèn hỏi: “Ảnh này chụp gì?”

Mục Kiều cười lạnh, nghiêng răng ken két: “Chụp cảnh ướm át của Cảnh Chí Sâm và Mục Táp.”

Sắc mặt Mục Táp trắng bệch.

“Kiều Kiều, em hãy nghe anh nói.” Cảnh Chí Sâm hít sâu một hơi, luống cuống tìm cách phân bua.

“Anh khỏi cần tốn nước bọt nữa, đừng hòng tôi tin anh thêm một chữ!” Mục Kiều ré giọng, “Anh là kẻ nói láo quen mồm. Anh lừa gạt tôi, bảo anh và Mục Táp trong sạch, thề thốt kể từ khi quen tôi, anh không còn cảm giác với chị ta. Hơ, anh tài thật, nói dối không hề chớp mắt. Nếu không có những tấm ảnh này, suýt nữa tôi đã dại dột tin anh! Anh nhìn kĩ đi, phong nền của mấy tấm ảnh là ở tiểu khu trước nhà tôi đó. Tôi phục độ ‘trơ’ của hai người ghê. Ngay tại trước cửa nhà tôi, mà hai người không biết xấu hổ, dám trình diễn mấy chuyện đồi bại này ư?”

Cảnh Chí Sâm triệt để ghen hòng, vành tai dần đỏ tía.

“Kiều Kiều.” Mục Táp mở miệng hỏi, “Ai đưa mấy tấm ảnh này cho em?”

Mục Kiều giận dữ quay đầu, ánh mắt sắc như dao: “Mục Táp, chị cũng chẳng kém cạnh. Loại người như chị nói dối thành tính, mà lúc nào cũng ra vẻ thanh cao, vô tội. Tôi khinh. Chị xem ảnh đi, xem xong rồi, coi chị còn thanh cao được nữa không?”

“Kiều Kiều, con mau bình tĩnh lại!” Kiều Tuệ Tuệ vội vã kéo tay con gái, “Hôm nay là ngày.....”

“Con chịu đủ rồi!” Khuôn mặt Mục Kiều giàn giụa nước mắt, thanh âm tựa như cây đàn bị đứt một dây, khiến lòng người hoảng hốt, “Con đã nhẫn nhịn đến cực hạn rồi! Tên Cảnh Chí Sâm khôn nạn luôn luôn gạt gẫm con. Anh ta và Mục Táp cấu kết làm bậy sau lưng con. Một người là bạn trai, một người là chị gái...Ha ha ha...Tốt, tốt lắm. Hai người phối hợp tốt lắm, cực kì ăn ý. Hai người đã thành công lừa dối tôi trong lòng bàn tay. Còn tôi ngu ngốc hết lần này đến lần khác đắm đuối tin hai người!”

Kiều Tuệ Tuệ hoang mang trước cảm xúc bùng phát của con gái. Nhất thời, bà không biết nên làm gì.

Mục Kiều tuyệt vọng nhìn sang Cảnh Chí Sâm đang đứng như trời trồng, Bỗng nhiên, cô ta hất mạnh tay bà Kiều Tuệ Tuệ, xoay người xông ra ngoài. Mục Táp nhanh nhẹn bật dậy, giơ tay ngăn Mục Kiều. Mục Kiều không hề khách khí, dùng hết sức lực gạt tay Mục Táp, tiện thể vung tay đẩy mặt Mục Táp ra. Khuôn mặt Mục Táp liền đau rát, cô phải lui về sau hai bước.

Mục Kiều tiếp tục chạy ào đi, hai chân cô ta như gắn thêm tên lửa, khiến mọi người trở mắt kinh ngạc.

“Anh còn thất thần được à. Mau đuổi theo con bé, đừng để xảy ra chuyện không may!” Ông Cảnh đứng lên, trầm giọng khiển trách Cảnh Chí Sâm.

Lúc này, Cảnh Chí Sâm mới hồi hồn, chạy te te đuổi theo.

Đang hí hục chạy, Cảnh Chí Sâm bắt gặp và vào người Tống Vực. Anh ta thoáng kinh ngạc, có điều, trong tình huống dầu sôi lửa bỏng này, anh ta đành thu tâm mắt, tiếp tục tăng tốc đuổi theo Mục Kiều.

Lúc bước vô phòng, Tống Vực trông thấy Mục Táp đứng cạnh ghế dựa, khuôn mặt đỏ ửng, đáng chú ý là một bên gò má cô đỏ ửng lên. Anh chau mày lại gần, giơ tay nâng cằm cô, ngữ khí lạnh tanh: “Ai đánh em?”

33. Chương 33

“Mình về trước đi anh. Về nhà hẵng nói.” Mục Táp nắm tay Tống Vực, “Em không muốn ở đây nữa”.

Bầu không khí trong phòng bao lạng ngất như tờ. Qua hồi lâu sau, bà Cảnh mới thở hắt một hơi dài.

Tống Vực lãnh đạm quét mắt khắp một vòng. Sau, anh ôm eo Mục Táp, xoay gót rời đi

Trên đường về, Mục Táp kể Tống Vực nghe toàn bộ câu chuyện ‘muối mặt’ phát sinh lúc này. Anh nghe xong, đôi chân mày khẽ nhíu, trầm ngâm vài giây, nói: “Về mấy tấm ảnh, anh sẽ phái người đi điều tra, em đừng lo lắng quá. Nhưng Táp Táp này, hãy hứa với anh, những khi không có anh bên cạnh, em phải học cách tự bảo vệ mình. Đừng để bản thân bị thương, được không?”

Giây phút này, tinh thần Mục Táp rệu rã, nên chỉ nói nhỏ tiếng vâng. Cô gác hai tay sau ót, đầu nghiêng về cửa kính, ngắm nhìn thành phố đêm rực rỡ ánh đèn màu. Mục Táp thầm nhủ, ngày hôm nay, cô và Mục Kiều gần như trở mặt. Có lẽ, trong khoảng thời gian dài, cô không thể quay về Mục gia.

“Em mệt à?” Anh thấu tỏ vẻ quạnh hiu qua thần sắc cô.

“Vâng, cực kì mệt.”

“Em ngủ chút đi. Tới nhà, anh sẽ gọi em dậy.”

Mục Táp khẽ gật đầu, nặng nề khép đôi mắt.

Về nhà, Tống Vực dùng khăn nóng chườm lên vết sưng trên gò má Mục Táp. Vừa này, Mục Kiều trong cơn cuồng loạn nên lực tấn công rất mạnh và hiểm. Ngoại trừ vết sưng trên má, cô ta còn để lại dấu cào móng tay kéo dài từ cằm tới cổ Mục Táp. Dưới ngọn đèn sáng choang, những vết thương càng thêm xốn mắt. Tống Vực đau lòng nâng cằm cô lên, dùng lòng ngón tay rờ nhẹ vết cào. Anh thở phào nhẹ nhõm khi phát hiện cô chỉ bị tổn thương ngoài da, lát sau, anh cẩn thận giúp cô thoa thuốc mỡ.

“Sau này.” Hai người đồng thời mở miệng.

Tống Vực nhìn Mục Táp, ý bảo cô nói trước. Cô buồn bã: “Sau này, em sẽ không gặp mặt họ nữa.”

“Không muốn gặp thì đừng gặp.” Tống Vực vỗ nhẹ lưng cô, “Em khỏi cần gượng ép bản thân, để lèo lái mối quan hệ nhạt nhẽo với những người... chỉ là thân nhân trên danh nghĩa.”

Cõi lòng Mục Táp ngổn ngang những cảm xúc phức tạp, cô tấm tức cúi đầu vào cổ anh, anh an ủi cô bằng vòng ôm quanh eo ấm áp.

“Em bây giờ chỉ có mình anh” Cô tỉ tê: “Anh không được ăn hiếp em đâu đấy.”

“Anh đây đàn ông chính hiệu, không đời nào ăn hiếp vợ mình đâu nhé.” Ngực khí của anh vững vàng và chắc chắn, anh nghiêng đầu, dịu dàng nhìn cô “Chúng ta đi ngủ thôi. Hôm nay em mệt lắm rồi, cần nghỉ ngơi sớm.”

Anh bế cô lên giường, cẩn thận đắp chăn cho cô, đoạn lui về sau mấy bước.

Cô hấp tấp túm chặt tay áo anh, vồn vã hỏi: “Anh đi đâu thế?”

“Đi tắm sạch sẽ để thoải mái ôm em ngủ, mà không bị em chê bẩn.”

Ngọn đèn trên cao phản vào đôi mắt anh, chiếu xạ chùm ánh sáng long lanh, lộng lẫy.

Thâm tâm Mục Táp dần bình ổn. Cô nới lỏng năm ngón tay đang túm chặt áo anh, rồi khẽ khàng nhắm mắt, thả lỏng toàn thân tiến vào giấc ngủ bù. Trong cơn mơ màng giữa giấc chiêm bao, Mục Táp cảm thấy phần giường bên cạnh nhẹ nhàng lồm xồm, làn hương của riêng anh vẫn vít quanh chóp mũi, bay lay phay khắp khuôn mặt cô.

Trò khôi hài của buổi lễ sinh nhật chấm dứt bằng việc Cảnh Chí Sâm đau đớn vào bệnh viện.

Ngày ấy, anh ta bối rối đuổi theo Mục Kiều, đúng lúc nhìn thấy Mục Kiều vẫy tay đón taxi. Cảnh Chí Sâm lật đật chạy tới, túm chặt cổ tay cô ta, ngăn cản bước chân toan bước lên taxi. Mục Kiều giận điên người, dữ dằn quay lại cào cấu, xâu xé anh ta. Hai người mãi mê tới đánh anh né, không hề chú ý phía sau có chiếc xe đạp điện đang trườn tới với tốc độ nhanh. Bọn họ bỏ ngoài tai tiếng kèn xe inh ỏi, để rồi tự chuốc lấy hậu quả... ‘thảm đẫm màu bi kịch’. Ngay lúc Cảnh Chí Sâm khom mình, vác Mục Kiều lên vai, chiếc xe liên tống mạnh vào họ, hai người ôm nhau té xuống đất. Mục Kiều may mắn chỉ bị thương ngoài da, nhưng Cảnh Chí Sâm thảm hơn nhiều. Vừa ngã xuống, sắc mặt anh ta biến tái mét, mồ hôi lạnh vã đầy người, đau thấu tim gan, vô phương cứu vãn. Không kịp chờ xe cấp cứu đến, anh ta đã ngất lịm. Sau khi vào bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán, anh ta bị gãy xương phần eo lưng.

Sau, người tài xế chứng kiến đầu đuôi sự việc được đồng chí cảnh sát mời tới lấy lời khai. Người tài xế vừa miêu tả lại quá trình xảy ra tai nạn, vừa cười khúc khích châm chọc: “Đồng chí cảnh sát nói thử xem, sao thời buổi này có nhiều kẻ rãnh rỗi sinh nông nổi thế nhỉ. Đang yên đang lành lại nhảy bổ ra đường ‘vật lộn’ nhau, tự cầu xui cho bản thân mới ác đạ.”

Đồng chí cảnh sát vô cảm tiếp lời: “Bác thông cảm. Đầu năm nay, nhiều người sống theo trào lưu mới: họ cảm thấy sống bình thường thì quá mức tầm thường, nên tự tìm đường chết để thử cảm giác mạnh, thế mới là đẳng cấp.”

Khoảnh thời gian Cảnh Chí Sâm nằm viện, rất nhiều bạn bè, anh em đến thăm hỏi anh ta. Cả đám người xúm xít tranh nhau nhòm hình chụp X quang, ác ý chế nhạo: “Cảnh thiếu ơi Cảnh thiếu, vì sao anh không biết, phần eo lưng là điểm chí mạng của cánh đàn ông. Chúng tôi thật lòng khuyên anh, đừng dại dột mất đi kiểm chế, mà báo hại cả đời phải sống trong nín nhịn, bức bối nhá?”

Cảnh Chí Sâm chán chường cười khổ. Bấy giờ, cả thể xác lẫn tinh thần anh ta đều trong trạng thái kiệt quệ, nào có tinh lực vui đùa cùng họ.

Sau sự việc ầm ĩ này, thái độ bà Cảnh trở nên cứng cỏi đến ương ngạnh, bà bắt buộc con trai lập tức chia tay Mục Kiều. Ông Cảnh tím mặt đứng trước giường bệnh, mắng xối xả: “Chẳng phải anh luôn tự tin tuyên bố, bản thân mình giỏi mình tài hay sao? Nếu anh giỏi anh tài, thì anh thử đứng lên cho tôi xem, đừng nằm ườn ra đó? Anh bảo mình xui xẻo nên gặp chuyện này ư? Không, anh sai rồi, đây gọi là nhân quả đó? Tình cảm con người, không phải là thứ để anh có thể ngã ngửa, trêu đùa. Chơi dao thì có ngày đứt tay, nghịch lửa thì dẫn đến cháy nhà. Kết cục này tự anh chuốc lấy. Anh nên nhớ, tự gây nghiệt thì đương nhiên không thể sống. Đơn giản vậy thôi!”

Chị Cảnh Chí Sâm – Cảnh Chí Dao cũng lên tiếng giáo huấn anh ta: “Cậu nghe lời bố mẹ đi, nhanh nhanh cắt đứt quan hệ tình cảm với Mục Kiều. Nhà chúng ta không có phước phần rước ‘sư tử Hà Đông’ (bà chằn) về làm dâu đâu nhé. Còn chưa cưới sinh, cậu đã bị nó vắt khô thành bộ dạng thảm hại này. Nhỡ sau này cưới về... Ờo, chị chẳng dám hình dung nữa. Tuy nhiên, tội lỗi của cậu cũng chẳng ít, trắng hoa cho lắm vào, gặp ai cũng khoái, muốn bắt cá hai tay hả? Giờ thì sao? Thấy cậu yêu nhiều thì yếu đuối chưa? Yếu đến mức nằm một đồng, có nhúc nhích được đâu. Chị cũng trình trọng nhắc nhở cậu, Mục Táp đã lập gia đình, cậu nên thu hồi mấy ý niệm đen tối đi nhá. Còn lém phéng đi trêu chọc nó, chị không ngại đánh gãy chân cậu.”

Cảnh Chí Sâm lặng thinh nghe chửi, chẳng ừ hử tiếng nào, chỉ thở dài đánh thượt. Trong lòng anh ta vừa chua lại vừa chát, như thể khời khời ăn một cân (nửa kg) Hoàng Liên*. Đành nhực nhả nuốt khổ vào lòng, ê chề nghiền ngẫm câu gieo gió gặt bão.

*Hoàng liên: tên khoa học là *Coptis chinensis* Franch, một vị thuốc Đông y của Trung quốc, có công hiệu giải độc trị tiêu chảy

Chủ nhật, Mục Táp rủ Lục Tây Dao ra ngoài đi dạo. Lục Tây Dao dẫn cô đến tham quan cửa hàng trang sức của người chị họ. Chị họ Lục Tây Dao – Lục Đông Triết là nhà thiết kế trang sức. Thoạt nhìn, chị ta rất có khí chất thanh cao, thành thực của người phụ nữ từng trải, ngũ quan tinh xảo, thân hình mảnh mai. Mỗi một cử chỉ trên người chị ta đều toát lên hương vị tao nhã. Cửa hàng này là do Lục Đông Triết và vài người bạn hùn vốn để mở, có diện tích chừng ba mươi mét vuông, bên trong bày bán các mặt hàng trang sức, và đa số đều do Lục Đông Triết thiết kế.

Mục Táp thích chiếc lắc tay được kết bằng tràng hạt bồ đề trắng. Chẳng có nguyên nhân đặc biệt nào cả, chỉ đơn giản là ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lục Đông Triết giới thiệu cặn kẽ, chi tiết sản phẩm: “Lắc tay này tên là Luân hồi, được xâu chuỗi từ năm mươi bốn hạt bồ đề, tượng trưng cho năm mươi bốn cấp bậc tu hành của Bồ Tát, tức thập tín, thập trụ, thập hành, thập hồi hướng, thập địa và tứ thiện căn nhân. Bồ đề này làm từ hạt giống của cây Bối Diệp Tổng*. Cách khoảng bốn mươi năm, Bối Diệp Tổng mới ra hoa một lần, và nó chỉ đơm hoa kết trái duy nhất một lần trong đời. Mùa thu hoạch lứa quả đầu tiên, cũng là lúc cái cây tử vong.”

*Bối Diệp Tổng: sinh sản ở vùng nhiệt đới Châu Á. Bình thường cao khoảng 20 mét, hình dạng cao lớn, hùng vĩ. Thân cây thẳng tắp, không có cành cây. Tán cây tủa ra tựa một cái ô khổng lồ, tạo cảm giác tràn

ngập sức sống. Hình ảnh cây

Lục Đông Triết vừa nói vừa lấy chiếc lắc đeo thử vào tay Mục Táp, chị ta chăm chú ngắm nghía, đoạn mỉm cười: “Tay em đeo đẹp lắm.”

Quả thực rất đẹp. Mỗi hạt bồ đề đều trắng tựa tuyết, đeo lên tay mang cảm giác mát lạnh, thẩm thấu qua làn da, cực kì thoải mái. Tuy nhiên....giá quá đắt.

Lục Đông Triết phát hiện cô do dự, bèn rộng rãi nói: “Không sao đâu em, tuy thích nhưng không nhất thiết phải có. Em cứ thoải mái ướm thử, mua hay không chẳng thành vấn đề.”

Lục Tây Dao tươi cười đề xuất ý kiến: “Còn chần chờ gì nữa, mau kêu ông xã cậu móc tiền ra ngay và luôn đi.”

Mục Táp lắc đầu, ngắm soi chiếc lắc trên tay. Tuy càng nhìn càng thích, nhưng chưa thích đến mức phải có được bằng mọi giá. Thôi thì điệu đà một tí, ngắm ngắm cho vui mắt là được.

Nào ngờ, buổi tối vài ngày sau, lúc Mục Táp ra khỏi phòng tắm, liền nom thấy trên bàn trang điểm đặt chiếc hộp làm bằng gấm Vân Nam. Cô tò mò mở hộp xem, phản trong đôi mắt cô là hình ảnh chiếc lắc tay bồ đề trắng. Cô tức khắc xoay người hỏi Tống Vực: “Chiếc lắc này...là sao ạ?”

“Là quà anh tặng em.”

“Sao anh lại tặng chiếc lắc này?” Mục Táp quá đỗi vui mừng và kinh ngạc.

“Do cô bạn của em gửi địa chỉ trang web bán hàng online đến hộp thư công ty anh. Cô ấy nói em rất thích, lệnh cho anh nhanh nhanh xìa tiền ra.” Tống Vực nhồm dậy, đi đến cạnh cô, cầm chiếc lắc giúp cô đeo vào, “Tay em đeo đẹp lắm, hệt như trong ảnh chụp.”

Mục Táp suy ngẫm, cửa hàng của chị Lục Đông Triết hình như có bán hàng qua mạng. Mà Tống Vực tìm được địa chỉ trang web, ắt hẳn là do Lục Tây Dao gửi, và cô nàng nhân thể khoe với anh tấm ảnh chụp khi cô đeo thử.

“Chiếc lắc này đắt lắm.” Tuy thâm tâm Mục Táp hò hét từng bừng, nhưng nghĩ đến giá tiền...cô chỉ muốn cắn lưỡi.

“Chỉ cần phù hộ bình an cho vợ anh là tốt rồi.” Tống Vực nhắc cô lên, đặt trên đùi mình, tay anh nâng niu cổ tay cô, gảy gảy những hạt bồ đề, “Giá cả không thành vấn đề.”

“Em nên tặng lại anh thứ gì đây? Em không mua nổi những thứ đắt tiền.”

“Thôi khỏi, em làm ơn tự biết bảo vệ mình, là anh mừng hết lớn.” Tống Vực khép chặt vòng ôm: “Giữa vợ chồng, đừng tính toán quá rõ ràng, dễ mất tình cảm lắm.”

Mục Táp nghiêng đầu, hôn chụt lên má anh. Lòng anh bỗng chộn rộn, khoe miệng nhoen cười: “Đây là phần thưởng?”

Mục Táp hỏi lại: “Chính xác, anh muốn nữa không?”

“Anh muốn tự mình đoạt lấy.” Âm cuối tan biến ngay giữa hai bờ môi. Nụ hôn dịu dàng, tha thiết, hiển lộ sự trân trọng. Qua hồi lâu, bọn họ mới tách ra, anh thì thâm bên tai cô “Sau này, anh sẽ cố gắng ở bên em nhiều hơn, không để em một mình cô đơn nữa.”

“Là chính miệng anh nói đấy nhé.” Mục Táp đắm đắm nhìn anh: “Cầm lật lọng.”

Anh cụng đầu vào trán cô. Mắt đối diện mắt, anh nói: “Anh đã bao giờ nuốt lời đâu?”

Đôi tay Mục Táp vòng quanh cổ anh, cảm giác trên bờ vai dày. Giờ khắc này, cô vừa mừng vừa tủi, đôi mắt ngân ngấn nước, lệ hoen ướt rèm mi.

Trong khoảng thời gian này, anh quả thật rất quan tâm săn sóc cô. Mỗi đêm, anh thường pha sữa tắm bổ cô, hầu hạ cô tắm rửa, thích thú hành hạ móng tay, móng chân cô bằng đủ loại màu sơn lòe loẹt...Ngày chủ nhật cuối tuần, anh dẹp công việc sang một bên, dành trọn cả ngày vui chơi cùng cô. Bối cảnh là mùa đông

giá lạnh, họ quyết định lên Mai Sơn, hào hứng làm món thịt nướng. Vậy nên, anh tự mình chuẩn bị thịt và những nguyên liệu cần thiết khác, từ đầu chí cuối an bày thỏa đáng, không để cô bận lòng lo lắng.

Ngày đó, khi xuống núi, bắp chân Mục Táp bắt đầu bị cở dại đâm vào. Ngọn cỏ này rất sắc, đâm xước cả quần cô. Thoạt đầu, cô không phát hiện, chờ khi trên đồi xuất hiện cảm giác mát lạnh và ran rát, cô mới ngơ ngác phản ứng.

Sau đó, Tống Vực ngồi xổm xuống, nhanh nhẩu kiểm tra miệng vết thương. Đoạn, anh móc chiếc khăn tay trong túi áo bành tô, lưu loát giúp cô cầm máu. Chờ máu hết chảy, anh nai lưng công cô xuống núi. Mục Táp cười e thẹn, tự nhận bản thân y như con nít. Anh liếc xéo cô một cái, ánh mắt như muốn nói, may thật, cuối cùng em cũng tự biết thân biết phận. Em đấy, luôn khiến anh lo lắng không yên.

“Em là gánh nặng của anh hả?” Mục Táp xụ mặt hỏi: “Anh hối hận vì cưới em rồi, đúng không?”

Anh giả vờ thờ dãi: “Trên đời này làm gì có bán thuốc trị hối hận, chồng em bí biện pháp rồi, không có cách trả hàng, đành chấp nhận sử dụng thôi.”

Cô hờn dỗi dấm mạnh vai anh.

Vừa xuống núi, gió lạnh căm căm thổi lùa về phía họ, tạt vào khuôn mặt cô khiến nó phát đau. Anh tức tốc gỡ tay, hồng giúp cô che chắn.

Tâm trí cô bỗng bật lên câu nói: Chỉ với ba thứ bình dị, bạn sẽ trải qua một mùa đông đẹp nhất, có rượu để nhâm nhi, có hoa để thưởng thức và có người để ta yêu.

Mùa đông năm nay thật ấm áp biết bao.

Cho đến ngày cô nhận được điện thoại của bà Tống, đã báo hiệu mưa vẫn bão vũ, hăm he đe dọa những bình yên, tốt đẹp.

“Táp Táp, vài ngày nữa mẹ sẽ đến công viên tưởng niệm để tảo mộ, con có thời gian thì đi cùng mẹ đi.”

Mục Táp ngẫm nghĩ, mẹ chồng gọi cô ra ngoài, hẳn là có điều muốn nói, cô liền nhận lời bà.

Ngày hẹn là thứ bảy. Hôm đó, công ty Tống Vực có buổi hội nghị, nên anh đi làm từ sớm. Mục Táp ở nhà thay quần áo, ra trước cửa đứng chờ một lúc lâu, chiếc xe của Tống gia mới tới. Bà Tống ngồi ở hàng ghế phía sau, kéo cửa kính xuống, lộ đầu tươi cười: “Trời lạnh lắm, mau lên xe đi con.”

Mục Táp lên xe, bà Tống vội nắm tay cô: “Sao con ăn mặc phong phanh vậy, không lạnh à?”

Mục Táp nở nụ cười: “Dạ, con mặc nội y giữ ấm, không lạnh đâu mẹ. Chờ lát nữa, con đi đi lại lại sẽ ấm lên thôi.”

“Ồ.” Bà Tống gật đầu.

Dọc đường đi, bà Tống kể Mục Táp nghe gia phả họ Tống, nào là những chiến tích vẻ vang của tổ tiên trong thời kì cách mạng, tới thế lực của chú bác ở thành phố B, rồi câu chuyện làm giàu của bố Tống Vực – ông Tống Trần, cuối cùng là sự phát triển vượt bậc của con cháu ở các nước hải ngoại. Mục Táp tập trung lắng nghe lời bà kể. Cô cảm thấy thái độ của bà hôm nay rất nghiêm nghị, như thể thông qua lời nói, bà cố ý dạy bảo cô, đã là con dâu Tống gia, thì phải có phẩm hạnh đoan chính, biết cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói, đoan trang trong từng hành động cử chỉ, tránh phạm sai lầm.

Tuy Mục Táp hơi khó hiểu, song vẫn kính cẩn nghe lời bà dạy.

Đến công viên tưởng niệm, bà Tống dùng khăn lông đã chuẩn bị sẵn, khom mình lau bia mộ của ông Tống Trần. Sau đó, bà đích thân bày biện hoa tươi và trái cây.

Mục Táp cung kính cúi đầu trước bia mộ.

Ánh mắt bà Tống đau đáu nhìn bức ảnh khảm trên bia mộ, hốc mắt dần phẫm hồng, nghèn nghẹn nói: “Táp Táp, mẹ muốn nói chuyện riêng với ông ấy.”

Mục Táp khẽ gật đầu, lánh mặt ra xa, nhường không gian cho ‘vợ chồng’ họ. Cô kiên nhẫn đợi thật lâu, bà Tống nói thỏa thuê một hồi, mới đứng dậy, ngoắc tay Mục Táp, ý bảo đi về.

Trên đường về, bà Tống lặng im thin thít, tựa hồ tâm trí bà vẫn còn chìm đắm, lưu luyến nơi miền kí ức xa xăm.

Xe chạy ra khỏi công viên tưởng niệm, vừa rẽ ra đường lớn, bà Tống liền nhìn thấy một chiếc xe màu xám bạc đang chậm chạp chạy tới từ phía đối diện. Bà bị thu hút bởi người ngồi trên xe.

Chiếc xe kia đột ngột dừng lại, một người phụ nữ trung niên bước xuống xe, vẫy tay về hướng bà Tống, hô to: “Xin hỏi bà có phải là Dịch Phỉ hay không?... Đúng là Dịch Phỉ phải không?”

Về mặt bà Tống sững sờ, bà quýnh quáng yêu cầu tài xế dừng xe, rồi tự mình mở cửa bước xuống.

Mục Táp trông thấy người phụ nữ kia hối hả chạy tới, mà bà Tống cũng vội vàng chạy qua. Vài giây sau, hai bà cầm tay nhau, bốn mắt rưng rưng lệ, ẩn chứa sự ghen ngào quá đỗi. Mục Táp suy đoán, có lẽ hai người là bạn cũ.

Quả thực là bạn cũ trùng phùng, vui mừng khôn xiết. Huống hồ, bà Tống đã mất liên lạc với người bạn này đằng đẵng suốt bảy năm. Bạn bà định cư ở Vancouver, lâu lâu mới hồi hương tảo mộ. Đáng tiếc ngày mai bà ấy lại phải bay về Vancouver, thế nên bà ấy nhất quyết níu kéo bà Tống, tha thiết yêu cầu hai người tìm chỗ thích hợp để thoải mái dốc bầu tâm sự.

Những giọt nước mắt hân hoan lăn dài trên đôi má, bà Tống gơ tay lau khôe mắt, ngoảnh đầu kêu tài xế chở Mục Táp về Tống gia, còn bà ở lại hàn huyên cùng bạn.

“Thế mẹ về bằng cách nào?” Mục Táp hỏi.

“Mẹ đâu phải trẻ con, tự mình có thể về. Con yên tâm đi.” Bà Tống giao cô chùm chìa khóa, “Chắc giờ này chị Chu đi chợ mua thức ăn rồi. Lát nữa, Tống Vực cũng sẽ ghé. Con về nhà chờ nó trước đi.”

“Vậy mẹ nhớ chú ý an toàn, có gì thì gọi con nhé.” Mục Táp dặn dò.

Bà Tống gật đầu đồng ý.

Tài xế chở cô về Tống gia. Xuống xe, Mục Táp lập tức đi vào, dùng chìa khóa mở cửa. Vô nhà, cô nhẹ nhàng cất tiếng gọi ‘Dì Chu’ nhưng không có ai đáp lời. Xem ra dì Chu đã đi chợ rồi.

Cô đóng cửa lại, treo chìa khóa lên cái móc trên tường. Cô cảm thấy hơi nhàm chán, định đi qua hành lang, ra sân sau hóng gió.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng động phát ra từ thư phòng cuối hành lang...

Bước chân cô tức thời đình trệ, hàng mi khẽ rũ. Tia sáng ngoài cửa sổ len lỏi trong từng góc ngách, nhuộm màu ánh kim vào lớp bụi mờ, bay lấp phất trên bề mặt gỗ lê. Ngay tại không gian tĩnh lặng như dòng nước chảy xuôi, âm thanh trong thư phòng đặc biệt chói tai.

Là âm thanh giọng nói Mạc Tử Tuyền.

Qua hai giây đắn đo tự hỏi, Mục Táp hít sâu một hơi, nhấc chân lại gần thư phòng.

Sinh thời, thư phòng chính là nơi ông Tống sinh hoạt nhiều nhất. Sau khi ông mất, bà Tống giữ lại nguyên vẹn bài trí căn phòng, ngay cả một cây bút hay tờ giấy mỏng cũng chưa hề bị xê dịch. Bà thường hay vào đây, cốt tình kiểm hình bóng ngày xưa của ông, và nhớ về thời mặn nồng son sắt. Có lần, bà dẫn Mục Táp vô thư phòng, ngâm ngùi giới thiệu từng thứ với cô, còn cùng cô xem lại album ảnh.

Bây chừ, Mục Táp đứng trước cửa thư phòng, lẳng lặng quan sát. Bên trong tạm thời yên tĩnh lại. Cánh cửa chỉ khép hờ, thông qua khe hở nhỏ, cô thấp thoáng thấy được tình hình trong đấy.

“Em đâu còn sự lựa chọn khác. Tối tận bây giờ, em luôn ở thế bị động. Từ lúc bước chân vào Mạc gia, thì số phận của em đã nằm trong tay họ, mặc họ an bày sắp xếp. Chính anh cũng biết điều đó.” Ngữ khí Mạc Tử Tuyền chất chứa sự ảm đạm, nhạt nhòa, tựa như lớp bụi mờ phủ trên sàn nhà.

Tim Mục Táp bỗng dưng đánh thót. Đôi mắt cô xuyên qua khe hở, nhìn thấy Mạc Tử Tuyền đang đứng khoanh tay, quay lưng về phía cô. Hiển nhiên, trong phòng còn có sự hiện diện của một người, là người cùng chị ta trò chuyện.

Trước giờ, trực giác của phụ nữ luôn nhạy cảm khác thường. Tuy tầm nhìn hạn hẹp, Mục Táp không thể thấy diện mạo người kia, nhưng cô thừa sức phán đoán...

Nghe lên là một hành động đáng lên án, nhưng cô phát hiện, hai chân mình như bị đóng đinh tại chỗ. Năm ngón tay đã cong lên, toan gõ vào cánh cửa, song cuối cùng, cô yên lặng thu về.

“Anh hẳn tâm đối xử với em như thế? Tổng Vực, chẳng lẽ anh đã quên quá khứ của chúng ta?” Mạc Tử Tuyền đột nhiên quát lớn, giọng nói run run, nghe qua rất phức tạp, có hối tiếc, có phần hận và cả không cam lòng.

34. Chương 34

Mạc Tử Tuyền gào xong, bên trong lại im phăng phắc, hồ như có thể nghe thấy tiếng động lưu chuyển của đám bụi mờ.

Thời gian âm ịch lướt đều, mãi lâu sau, Mục Táp mới nghe âm thanh giọng nói Tổng Vực, anh thờ ơ ‘hừ’ một tiếng.

Thái độ bàng quan của anh chọc điên Mạc Tử Tuyền. Chị ta buông thõng hai tay, xăm xăm tới gần anh, cất giọng the thé: “Anh cũng khinh miệt em hả? Nghĩ em là kẻ thấy người sang thì bắt quàng làm họ, thậm chí trơ tráo dẫm dúi qua lại với hai anh em nhà anh, mất hẳn liêm sỉ tự trọng sao? Anh thật sự đánh giá em là loại người thế ư?”

“Đâu ai nguyện lòng quan tâm em, cũng chẳng người nào chịu đứng trên lập trường của em mà suy xét. Với Mạc gia, em chẳng qua là công cụ giúp họ trao đổi lợi ích. Họ vẽ vờ, thêm thắt cho em bề ngoài cao sang, chói lọi, nhưng thực chất bên trong trống rỗng. Khi xưa anh gặp chuyện không may, em sống trong hoảng loạn sợ hãi, nào có dũng khí đương đầu với bao khó khăn, thử thách. Lúc ấy, bên em chỉ còn Tổng Hạo. Anh ấy nguyện ý che chở, bảo vệ em.... Tổng Vực, bất kì ai ở vào hoàn cảnh của em, đều không có sự lựa chọn thứ hai.”

Ngoài cửa, Mục Táp cúi gầm mặt, nhìn lom lom sàn nhà lát hoa văn tinh tế, cổ họng đặc nghèn.

“Huống chi, anh ít nhiều cũng có lỗi lầm” Giọng nói Mạc Tử Tuyền gần như nức nở, chị ta bắt buộc tạm dừng nói, vài giây sau mới tiếp tục: “Trước kia, đã bao giờ anh cố gắng phấn đấu vì tương lai chúng ta chưa? Hay ngay từ đầu, chỉ mình em rằng nín kéo, gìn giữ mối quan hệ này. Tuy anh luôn đối tốt với em, nhưng không bao giờ trao em lời hứa hẹn chắc chắn. Ở bên anh, em vừa lo vừa sợ, vì tương lai phía trước luôn là ẩn số vô định?”

Khóe mắt chị ta đỏ hoe: “Anh trách em phản bội anh, quay lưng đi theo Tổng Hạo, khiến anh nhục nhã. Vậy nên, giờ đây anh định đáp trả cả vốn lẫn lời, quẳng cho em sự nhục nhã gấp bội? Anh ích kỉ khoái chí mình anh, không hề băn khoăn cảm thụ của em ư? Khi em bất lực trơ mắt nhìn anh sống đôi cùng người phụ nữ khác, nhìn cô ta quang minh chính đại ở cạnh anh, ruột em đau như cắt, nước mắt chảy ngược vào tim, anh biết không? Nếu trả thù là mục đích của anh, vậy em xin chúc mừng, anh thành công lắm đấy.”

Tổng Vực đứng đưng xem chị ta tự biến tự diễn trò.

Mạc Tử Tuyền không chịu nổi bộ dạng điềm nhiên như không của anh, bèn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh thích cô ta sao? Thật sự thích rồi hả?”

“Chị dâu, tôi không có nhiệm vụ khai báo tình cảm của mình cho chị biết.” Ngữ điệu anh trầm thấp, không biểu lộ bất kì cảm xúc nào, như thể tảng băng chìm ngấm giữa đáy hồ, dần dần tỏa hơi lạnh giá.

“Thế nên em mới nói, anh luôn tự lừa mình dối người.” Mạc Tử Tuyền hồ hởi, sấn sổ áp sát anh, đôi mắt lúng la lúng liếng, “Nếu anh hoàn toàn quên em, hà cớ gì không trực tiếp nói với em, anh thích cô ta, và trong mắt anh, em chẳng còn tí tẹo phân lượng.” Nói đoạn, bàn tay chị ta ngứa ngáy, liền sờ sảng trên vai anh, ánh mắt lai láng tia say mê, “Anh còn nhớ vào một đêm lãng mạn, chỉ có chúng ta cùng cát vàng biển trắng. Hôm ấy, dưới sự chứng giám của muôn nghìn vì sao lấp lánh, anh trịnh trọng tuyên bố, anh nguyện ý hái sao dâng tặng em, còn hứa sẽ bảo vệ em suốt đời. Tổng Vực, trí nhớ anh nổi tiếng siêu phàm, ắt hẳn vẫn chưa quên, đúng không? Hoặc là, anh không dám nhớ?!”

Trong phòng lập tức vang tiếng động. Ngoài cửa, Mục Táp trông thấy thân thể Mạc Tử Tuyền thoáng lao đảo, đôi chân chị ta lui về sau mấy bước, nhưng lại cấp tốc tiến lên.

“Em không yêu Tống Hạo.” Mạc Tử Tuyền ghì chặt tay Tống Vực, cả người rúc trong ngực anh, giọng điệu càng lúc càng gấp gáp, áp ủ luôn khoái cảm độc địa, “Những lúc ở cạnh Tống Hạo, em tự dùng liệu pháp thôi miên, ép mình nghĩ anh ấy là anh, chỉ có thế mới cảm thấy dễ chịu. Em biết, đời này em nợ Tống Hạo nhiều lắm, bởi em chưa bao giờ thực hiện đúng trách nhiệm của một người vợ hiền. Thậm chí, ngày anh ấy đột tử, em lại thở phào nhẹ nhõm, vì bản thân đã được giải thoát. Em chưa chia sẻ bí mật này cùng ai cả...Em nghĩ, anh ấy chết rồi, vậy em có thể an tâm chờ anh quay về. Vì thế em lựa chọn ở lại Tống gia, tình nguyện trôi qua tháng ngày cô liêu, tịch mịch.”

Giây tiếp theo, Mạc Tử Tuyền bật tiếng thét chói tai như thể lợn bị chọc tiết. Chị ta bất ngờ bị Tống Vực đẩy ngã vào tường, cái ót đụng ‘bình’ một tiếng, khung ảnh treo trên cao bị lệch một khoảng.

Chị ta chưa kịp phản ứng, Tống Vực đã duỗi cánh tay, bóp mạnh cổ chị ta, đáy mắt anh nhen nhóm hai ngọn lửa thù, cắn hận nhìn chị ta: “Huênh hoang nói những lời này, dù cô không cảm thấy hổ thẹn, nhưng tai tôi ghê tởm. Cô lì mặt ở lại Tống gia với mục đích gì? Nếu vì thiếu hơi trai, tôi sẽ sắp xếp bảy, tám thằng đàn ông trắng kiện khỏe mạnh, cộng thêm kĩ thuật điều luyện, luân phiên hầu hạ cô suốt ngày suốt đêm, bảo đảm khiến cô thỏa mãn ngút trời.”

Lòng ngực Mạc Tử Tuyền nhấp nhô, phập phồng. Chị ta há mồm, tham lam hít từng hơi thở, khó tin tròn mắt nhìn anh.

Tống Vực thu hồi cánh tay, trượt xuống thân thể chị ta, thô bạo tọc lên tà váy dài. Mang theo ý đồ sỉ nhục đối phương, tay anh tấn công mặt trong bắp đùi chị ta, ánh mắt anh lạnh thấu xương, ngữ khí móc mỉa cực điểm, “Hoặc giả, cô muốn tôi tự mình ra tay, đem cô lột sạch, hung hăng giày xéo, chà đạp dưới thân tôi?”

Mạc Tử Tuyền run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu. Chị ta ý thức được, lí trí và cảm xúc của Tống Vực đã sắp tới cực hạn. Anh đang phát tiết theo bản năng của người đàn ông. Sự tức giận của anh đã lên đến đỉnh điểm, đi kèm với đó là sự khinh bạc chị ta tận cùng.

Hai tiếng ‘cốc, cốc’ vang lên, cửa thư phòng bị đẩy ra. Mục Táp đứng trước cửa, bình thản quan sát bọn họ: “Tống Vực”.

Tống Vực thu hồi ánh mắt sắc nhọn, đẩy mạnh Mạc Tử Tuyền, xoay người lại chỗ Mục Táp.

Mạc Tử Tuyền tự tin đứng thẳng người, bình tĩnh sửa sang quần áo, bàn tay cố ý ve vuốt tà váy bị Tống Vực làm nhàu nhĩ. Ngọn đèn sáng trưng rọi lên vết dấu tay đỏ lôm trên chiếc cổ mảnh dẻ. Song, chị ta không ngần ngại nghênh đón ánh mắt Mục Táp.

“Tống Vực, mời anh giải thích, anh và chị dâu vừa làm gì?” Mục Táp ngẩng đầu nhìn anh, thấy rõ tia tức giận vẫn lập lòe dưới đáy mắt anh, chứng tỏ cơn thịnh nộ còn lan tràn âm ỉ trong lòng anh.

Khi anh lần tới gần cô, thì mọi cảm xúc đã trở nên êm đềm như mặt hồ tĩnh lặng.

“Táp Táp, anh không làm chuyện có lỗi với em.” Tống Vực đặt tay trên bờ vai cô, dịu dàng dỗ dành, “Chúng ta về nhà hẵng nói, được không?”

Mục Táp nghiêng người, hất mạnh tay anh, nhìn anh bằng ánh mắt tràn trề thất vọng: “Những gì anh vừa nói, tôi đều nghe thấy hết, anh không cần giảo biện nữa. Tôi đã sớm biết, giữa hai người nhất định có điều che giấu. Tôi đã cho anh rất nhiều cơ hội, nhưng anh không hề hé miệng lên tiếng. Anh thật sự xem tôi là người sẽ cùng anh đi hết cuộc đời ư? Tống Vực, tôi vẫn luôn tín nhiệm anh. Nếu không tận mắt chứng kiến, thì dù có bị đánh chết, tôi cũng nhất quyết không tin, anh sẽ có hành động đấy.”

“Anh biết anh sai rồi.” Tống Vực hạ giọng thừa nhận sai trái, sốt ruột trấn an cô, “Nhưng em hãy cho anh cơ hội thanh minh.”

“Thanh minh chi nữa.” Mục Táp nhếch miệng cười cay đắng, trái tim cô như thể rơi tọt xuống đáy cốc, vỡ tan tành. Dù muốn, cô cũng không cách nào tìm được lí do để biện hộ hành vi sai trái của bọn họ, “Tôi chỉ tin tưởng những gì mắt mình nhìn thấy.”

Cô tạm dừng, tầm mắt lướt qua bà vai Tống Vực, đọng trên khuôn mặt Mạc Tử Tuyền, “Anh luôn dung túng hành vi của chị ta, ngầm ưng thuận cho chị ta nhúng tay vào mối quan hệ của tôi và anh, đúng không? Hay anh hi vọng tôi sẽ nhẫn nhịn, mắt nhắm mắt mở để mặc hai người vẫn vương tình cũ, bịn rịn ôn lại những kỉ niệm ngọt ngào? Tống Vực, anh làm thế không đẹp chút nào đâu.”

Dứt lời, cô phần nộ xoay gót, phăm phăm rời đi. Tống Vực áp tới, ghì chặt cổ tay cô, nôn nóng nói: “Em có thể xả giận lên người anh, đừng làm điều dại dột, tổn hại bản thân mình. Để anh đưa em về nhé.”

“Anh buông ra.” Hả khí bộc phát, cô mất đi kiểm soát, gắt gỏng: “Nếu anh còn tôn trọng tôi, thì để tôi một mình tỉnh táo lại, đừng đối gạt tôi bằng những lời thù hoa dẹt găm nữa. Tống Vực, tôi bây giờ không muốn nhìn thấy mặt anh, làm ơn đừng dồn ép tôi.”

Anh trầm mặc, qua một lúc lâu mới nới lỏng tay. Cô giựt phắt tay lại, quần khăn quàng cổ, hít sâu vài hơi điều tiết cảm xúc, đoạn rảo bước thật nhanh, không buồn ngoảnh đầu.

Tống Vực vội vàng móc di động, gọi tài xế, kêu ông ta đợi trước cửa Tống gia, chở Mục Táp về.

Mục Táp lẩn thẩn bước đi. Cô vừa ra khỏi sân trước, chiếc xe đã lù lù xuất hiện. Bác tài bước xuống mở cửa, mỉm cười mời cô lên xe. Cô thoáng do dự, cuối cùng nói: “Bác chở cháu đi dạo quanh đây nhé, cháu chưa muốn về nhà.”

Bác tài xé nhìn cô khó hiểu, song vẫn gật đầu đồng ý.

Ngồi trên xe, Mục Táp lấy ra cái máy nghe nhạc MP3, nhét tai nghe vô lỗ tai. Cô muốn nhờ những giai điệu lắng đọng để xua đi sự khó chịu trong lòng. Hành vi hôm nay của Tống Vực khiến cô chới với, đồng thời phá tan tín nhiệm của cô. Quan trọng nhất, cô thương tâm khi thấy anh dung dưỡng những hành vi đáng chê trách của Mạc Tử Tuyền.

Khi yêu một người, chúng ta dường như sẽ trải qua một giai đoạn, mang tên là ngây thơ. Đa số chúng ta đều ngây thơ mơ tưởng, bản thân sẽ chiếm lĩnh toàn bộ quá khứ, hiện tại và tương lai của người mình yêu, ích kỉ không muốn chia sẻ với bất kì ai khác. Hiện tại, Mục Táp thừa nhận, cô đang ‘lội bì bõm’ trong giai đoạn ấy. Cô hoang tưởng Tống Vực chỉ yêu thương, đối tốt với mình cô, huyền hoặc anh là người đàn ông của riêng cô. Sau khi kết hôn, chính sự chung sống vui vẻ, hòa hợp đã vô tình tạo cho cô ảo giác, giữa hai người không tồn tại khoảng cách tình cảm, anh thuộc về cô một cách trọn vẹn nhất.

Giờ đây, cô dần ý thức được, những thăng trầm chìm nổi, những quang vinh thất bại, cũng như tình cảm quá khứ... Những thứ ấy đã trở thành máu thịt trong sinh mệnh của anh. Hơn nữa, giữa cô và chúng triệt để bị anh tách biệt. Cô chưa chất chấp nhận sự thật, dĩ vãng anh đã đi qua, cô vô pháp can dự. Anh cố tình khóa chặt cánh cửa nơi sâu thẳm tâm hồn, dẫu cô cố gắng rất nhiều, thì cũng như đã trảng xe cát biển Đông, nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì.

Cô vốn tưởng ở cùng anh không khó, chỉ cần cô đừng quá tham lam, cứ lờ đi quá khứ, thỏa mãn với hiện tại là ổn. Song, khoảnh khắc nhìn thấy anh tức vấy Mạc Tử Tuyền, cô chợt phát hiện, đó là nhiệm vụ bất khả thi.

Cô càng yêu càng chìm đắm, trong tiềm thức, cô luôn khao khát anh đáp lại tình cảm của mình – một tình cảm đơn thuần, không pha lẫn chút tạp chất.

Nhưng hiện giờ, cô chân chính nếm mùi thất vọng.

Cô đã sớm phán đoán, chuyện những tấm ảnh có dính líu đến Mạc Tử Tuyền. Sở dĩ cô không truy vấn, vì cô tin tưởng câu nói: anh sẽ phái người đi điều tra, em đừng lo lắng quá. Bởi tín nhiệm anh, nên cô an tâm phó thác mọi việc cho anh. Nào ngờ.....

Tài xế chở cô tới bờ hồ. Cô xuống xe, đến ngồi ghé đá, vừa ngắm cảnh sông nước mênh mông vừa run run siết chặt dây túi xách.

Vài ngày trước, khi ánh nắng ban trưa sưởi ấm mùa đông, cô còn cảm thấy vô vàn hạnh phúc, vì mùa đông năm nay có anh bên cạnh. Nhờ anh, cô biết được vị ngọt của tình yêu. Ai dè, chỉ qua chớp mắt ngắn ngủi, vị ngọt tình yêu lặn mất tăm mất tích. Hóa ra, cảm xúc con người thất thường hơn cả thời tiết thiên nhiên.

Cô cong lưng, nhặt hòn đá nhỏ, ném mạnh xuống hồ. Hồ nước vẫn thâm sâu, không một tia sóng gợn, phớt lờ động thái của cô.

Đã lâu, tinh thần cô chưa sa sút đến mức này. Trái tim cô như bị bàn tay vô hình bóp chặt, đau điếng hờn!

Ngay tại giây phút này, cô hận anh biết mấy. Hận đến độ không muốn gặp lại anh, không muốn cùng anh nói chuyện. Cô nghĩ, cô và anh cứ thế chia tay đi, vĩnh viễn đừng trùng phùng.

Tâm trạng cô hết như trước đây. Tan học, cô lang thang khắp mọi ngõ phố phường, tận đến khi trời sụp tối, cô mới đón chuyến xe buýt cuối cùng, đi về nhà với tâm trạng vô cùng bất đắc dĩ.

Gó thối ào ào, tấp vào khuôn mặt, cô cúi đầu tránh những cơn gió lạnh, vẫn bản thân ngồi đấy, cả người phờ phạc đối diện cảnh hồ.

Dòng người tấp nập qua lại như mắc cửi, đa phần đều lơ đãng liếc nhìn cô một cái. Cô tựa hồ đóng băng trên ghế, mặc kệ bên tai lảng đãng tiếng gió thổi, văng vẳng tiếng còi xe, lao xao tiếng cười, tiếng chuyện trò huyên huyên.....

Đương lễ loi giữa dòng người vội vã, cô chợt nhận ra, quanh cô, thế giới vẫn vận hành như cũ. Dẫu tâm trạng cô có tệ hại đến đâu, thì thế giới vẫn quay, mọi người vẫn tiếp tục với cuộc sống riêng của họ. Chỉ mình cô, ngu ngốc ngồi bất động, đơn độc khổ sở.

35. Chương 36

Ông Mục Chính Khang ngồi thêm một lúc rồi về. Trước khi về, ông dặn dò Mục Táp đừng để bụng đói, đã có sẵn thức ăn trên bàn, cô bỏ tí thời gian hâm nóng là dùng được ngay.

Toàn thân Mục Táp rệu rã, bơ phờ. Rửa mặt xong, cô chui lên giường ngủ. Nguyên đêm, cô mộng mị những thứ linh tinh, trần trọc trở mình suốt. Trời tờ mờ sáng, Mục Táp đã mở mắt thao láo. Cô lấy tay day day mi tâm nhức buốt, không tài nào nhớ nổi mình đã mơ thấy gì.

Cô hâm nóng chè đậu đỏ và cơm nắm hoa mai, ăn tạm bữa sáng lót dạ, rồi cầm túi xách, đi bộ tới công ty.

Nhiệt độ hôm nay thấp hơn hôm qua hai độ. Đôi tay Mục Táp run cầm cập, vội nhét vô túi áo khoác bành tồ. Cô cúi thấp đầu, cúi quá nửa khuôn mặt trong chiếc khăn quàng cổ, chậm rãi sải những bước chân trên phần đường dành cho người đi bộ. Đi ngang qua cửa hàng bán hoa, đúng lúc cô trông thấy người chở hàng bắt đầu dỡ hoa xuống. Rừng hoa muôn hồng nghìn tía đang khoe sắc tỏa hương. Nhiều đóa hoa mơn mẩn những giọt nước trong trẻo, sáng lóa, tạo cảm giác tươi mát tự nhiên, khiến lòng cô xốn xang, ánh mắt luyến lưu không dời.

Trước cửa công ty, Mục Táp vừa đi lên bậc thềm đá, bên tai chợt truyền đến tiếng bước chân phiêu diêu tựa gió. Cô chưa kịp lấy lại phản ứng, người đằng sau đã áp sát. Làn hơi thở quen thuộc lượn lờ quanh gáy cô. Tổng Vực nhanh như chớp túm chặt cổ tay cô.

“Táp Táp.” Anh nói, “Nể tình anh chờ em đã lâu, em hãy nghe anh nói vài câu, được chứ?”

Cô quay người, ngẩng đầu quan sát anh. Ngoại trừ ánh mắt hơi ảm đảm, mệt mỏi, thì những thứ khác vẫn hoàn hảo, chẵn chu như mọi ngày. Bộ tây trang lịch lãm phối cùng caravat hợp màu, chuẩn tông. Áo sơ mi bên trong trắng tinh sạch sẽ, không tí nếp nhăn. Thoạt nhìn, tinh thần anh vẫn minh mẫn, sáng láng.

Tổng Vực buông tay cô, tay anh chuyển mục tiêu, ôm nhẹ bờ vai cô, ngữ khí trịnh trọng: “Anh thật lòng xin lỗi em vì chuyện hôm qua. Anh giận quá mất khôn, hành động hồ đồ, không kịp suy xét. Em tức giận là đúng. Tối nay có thời gian, vợ chồng ta cùng nói chuyện rõ ràng nhé. Em cứ việc đề xuất yêu cầu, anh sẽ cố gắng đáp ứng.”

“Trễ giờ rồi, em phải vào đây. Có chuyện gì để sau hẵng nói.” Mục Táp nghiêng người, né tránh tay anh.

Tổng Vực hiểu phần nào nỗi băn khoăn của cô, cũng không muốn làm cô khó xử trước cửa công ty, nên anh thu tay: “Vây em hãy hứa, đêm nay em sẽ về nhà nhé, đừng ở khách sạn, lẩn tránh anh nữa. Tan tầm anh tới đón em.”

Mục Táp chẳng nói chẳng rằng, lách qua người anh, đi nhanh vô công ty, đầu không buồn ngoảnh.

Tổng Vực đứng chôn chân tại chỗ. lát sau, người qua người lại tấp nập trước cửa công ty. Ai ai cũng ngưng mắt liếc nhìn anh một cái. Bấy giờ, anh mới hồi hồn, xoay người lên xe.

Hôm nay hiệu suất làm việc của Mục Táp cao ‘kinh khủng’. Cô dứt điểm gọn ghẽ hai bản kế hoạch hoành tráng, đề xuất thêm ba ý tưởng mới mẻ, độc đáo. Thời gian còn lại, cô dọn dẹp bàn làm việc. Cô dùng khăn nhúng nước, lau mặt bàn sạch bong kin kít, đoạn sắp xếp lại tài liệu và dụng cụ văn phòng, tản mẫn cầm bông gòn chùi sạch laptop, thậm chí không buông tha bất kì một khe hở nhỏ, cuối cùng, tưới nước lọ hoa đã héo hon gần một tháng.

Tan tầm cô tần ngần một lúc mới chịu đi về. Quả nhiên vừa bước qua cửa công ty, cô đã trông thấy chiếc xe của Tổng Vực đậu chình ịch trước mắt mọi người. Anh chễm chệ ngồi trong xe, nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc.

Cô lừng khừng, hết thở ngắn rồi thở dài, sau cùng quyết định tiến tới, mở cửa lên xe.

Điều hòa trong xe phà hơi ấm dễ chịu khiến người ta thư thái. Mục Táp tự nhiên cởi khăn quàng cổ, tháo bao tay, đặt gọn sang một bên. Suốt quá trình, cô lo việc cô, anh tập trung ngắm nghía cô.

“Tìm chỗ ăn cơm nhé?” Anh đề nghị.

“Thôi khỏi.”

“Vậy chúng ta về nhà.” Anh bẻ tay lái, chiếc xe từ từ di chuyển.

Suốt dọc đường, hai người đều câm như hến.

Về nhà, Tổng Vực chủ động nấu bữa tối. Anh lục tục trong bếp, gây ra tiếng động không nhỏ, song chỉ bẻ lên hai bát sủi cảo ăn liền. Bởi hiểu sở thích của cô, nên anh cố ý bỏ vào bát cô nhiều tỏi biển và tôm khô.

Họ ngồi đối diện, từ tốn ăn hết sủi cảo. Sau, Tổng Vực đứng dậy, dọn bát xuống bếp, dùng khăn giấy lau sạch bàn, ngồi xuống, thẳng thắn đề nghị: “Chúng ta nói chuyện đi.”

“Bàn luận chuyện hôm qua anh làm à?” Ngờ ngợ Mục Táp không giấu nổi sự nhạo báng, “Báo trước anh biết, em chứng kiến đầu đuôi sự việc, nên anh đừng nói, rằng em nhìn lầm hay mắt em có vấn đề đấy nhé.”

“Em không hề nhìn lầm, anh xác thực đã hành động hàm hồ, bậy bạ.” Đôi tay anh đan vào nhau, đặt trên bàn, giọng nói nghiêm trang khác thường, “Tuy nhiên anh không hề có ý đồ gì với Mạc Tử Tuyền cả. Ngày hôm qua, giây phút anh nghe cô ta nhắc anh Tổng Hạo, đầu óc anh như thể đột ngột nổ tung, đại não trì trệ, để mặc cảm xúc cuộn trào bùng nổ, câu chữ chưa qua xử lí, cứ thế tuôn tràn.”

Mục Táp lặng thinh nghe anh biện bạch.

“Anh biết đứng trên lập trường của em mà phán xét, bất kể hành vi hay lời nói của anh đều bị quy vào tội hạ lưu, bỉ ổi. Nếu là em, anh cũng khó chấp nhận. Thế nên anh thật lòng xin em tha thứ, vì anh đã nhớ không tồn trọng em.”

“Anh chỉ cần trả lời em hai vấn đề.” Mục Táp xen ngang lời anh bào chữa: “Thứ nhất, anh còn tình cảm với Mạc Tử Tuyền không? Tổng Vực, nếu anh còn tôn trọng em, còn xem em là vợ, thì nhất định phải trả lời thành thật.”

“Không hề.” Anh ngửa người ra sau, lưng dựa thành ghế, tầm mắt thủy chung dừng trên khuôn mặt cô, “Táp Táp, tình cảm của anh với cô ta đã sớm chấm dứt. Tổng Vực anh chẳng phải tình thánh mà nhớ mãi không quên một người phụ nữ. Với anh, cô ta thuộc về vùng quá khứ đầy rẫy lớp bụi mờ. Anh thậm chí lười chả buồn nhớ. ”

“Vậy em thì sao? Tình cảm của anh với em là gì?” Mục Táp hỏi ngay sang vấn đề thứ hai.

Ánh mắt Tổng Vực trống rỗng trong một giây ngắn ngủi. Ánh mắt ấy quá thâm trầm khiến cô không tài nào thấu tỏ. Anh tựa hồ đắn đo suy ngẫm, tìm câu trả lời thích hợp nhất, lâu sau anh đáp: “Em là vợ anh. Là người phụ nữ duy nhất anh muốn chung sống suốt đời.”

Luồn khí lạnh buốt theo đầu ngón tay lúi khấp toàn thân Mục Táp. Một lần nữa, cô cảm giác bản thân quá thất bại. Cô chỉ là vợ anh. Chữ ‘vợ’ trong miệng anh biểu thị một thân phận, một trách nhiệm, một danh hiệu mà thôi.

Anh xác thực không lừa cô, hoàn toàn có sao nói vậy. Song cô hồ như phải vận dụng toàn bộ dũng khí mới có thể tiếp nhận sự thật. Trái tim cô toác khe hở nhỏ, mở đường cho vô số tạp niệm xâm chiếm từng tắc từng tắc một...Cô gắng gượng lấy lại bình tĩnh: “Quả nhiên là thế. Em đơn giản chỉ là vợ anh. Anh cưới em vì muốn dứt khoát buông bỏ, đoạn tuyệt quá khứ để bắt đầu cuộc sống mới.”

Tổng Vực duỗi tay, nắm nhẹ đầu ngón tay cô. Mục Táp tức khắc thụt tay về. Cô cố tình phớt lờ vẻ bất mãn nơi anh, nói tiếp “Anh vốn thông minh, nên ắt hẳn đã sớm nhận ra, tình cảm em trao anh....từ lâu đã biến chuyển, khác xa lúc ban đầu. Tổng Vực, em yêu anh. Ít nhất cho đến ngày hôm qua, em có thể tự tin nói với bản thân, nói với mọi người trên thế giới, rằng em yêu anh rất nhiều. Nhưng hiện tại, em chùn bước. Bởi em sợ hãi, sợ anh sẽ cười chê em ngu ngốc, không biết tự lượng sức mình, tham lam vô độ...”

“Ý em là gì?” Cảm xúc nhường chỗ lí trí, Tổng Vực quay về dáng vẻ của chuyên gia đàm phán.

“Em chỉ là người phụ nữ bình thường. Một khi rơi vào tình yêu, thâm tâm em sẽ tự nhiên phát sinh dục vọng, khát khao chiếm hữu. Ngày qua ngày, em sẽ càng trở nên tham lam, thậm chí hẹp hòi tính toán chi li. Em sẽ bắt đầu để ý, so đo việc anh đối tốt với em, nguyên nhân là do anh làm đúng trách nhiệm một người chồng, chứ không xuất phát từ tình cảm đơn thuần.” Mục Táp thẳng thừng bộc bạch: “Nói cách khác, em không dám đối mặt sự thật...anh không hề yêu em.”

Bầu không khí trong phòng như thể ngưng tụ, đặc quánh lại, hết sức ngột ngạt. Cô nói xong chữ cuối cùng, căn phòng tĩnh lặng đến mức hai người có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Tổng Vực lần nữa duỗi cánh tay, nhẹ nhàng nắm tay cô. Bàn tay họ lồng ghép vào nhau, hơi ấm giao hòa, triền miên thấm thiết.

“Anh sẽ học cách yêu em.”

“Anh muốn học cách yêu em?” Mục Táp thần thổ hỏi lại, “Tại sao thế ạ? Tình yêu được dẫn xuất từ nơi sâu thẳm tâm hồn mỗi người. Nó phát sinh một cách tự nhiên không gò ép. Trong tình yêu, không tồn tại người dạy hay kẻ học, chỉ tồn tại hai trái tim, hai tâm hồn luôn hướng về nhau. Giờ đây anh lại nói sẽ học cách yêu em. Tổng Vực, em không cần anh ban phát tình yêu đâu nhé. Anh đừng làm như bản thân anh đang gồng gánh một nhiệm vụ vô cùng bất đắc dĩ. Em thà nghe anh từ chối, chứ tuyệt không cần anh bố thí lòng thương hại.”

Giọng nói cô bỗng chốc vỡ vụn, khóe môi chếch thành nụ cười tự giễu: “Đúng rồi, ngày xưa anh yêu Mạc Tử Tuyên, cũng cần phải học sao?”

“Em không giống Mạc Tử Tuyên.” Tổng Vực đáp.

“Chính xác không giống.” Mục Táp lạnh lùng nói, “Trong lòng anh, chị ta là sự tồn tại đặc biệt. Bởi vậy, anh năm lần bảy lượt dung túng chị ta, ngấm bao dung những hành vi quá quắt của chị ta. Hơn nữa, chị ta dễ dàng chi phối cảm xúc anh, khiến anh tức giận mù mịt đầu óc. Nếu không nhờ chị ta, làm sao em có cơ hội mở mang tầm mắt, chứng kiến bộ dạng anh mất kiểm soát. Tổng Vực, em không ngờ người đàn ông trầm tĩnh, lỗi lạc như anh, cũng có một mặt điên cuồng như thế. Và điều khiến em triệt để thất vọng...là trước mặt em, anh luôn cố ý che giấu con người thật. Đường đường là vợ anh, vậy mà em không thể tường tận con người chân chính, hoàn chỉnh của anh”

Tổng Vực siết chặt tay cô, bảii hoải nở nụ cười nhạt nhẽo: “Táp Táp, em làm ơn đừng phức tạp hóa vấn đề. Em nghĩ anh rảnh rồi, dư thịch thừa mả đến mức đi đóng phim, diễn kịch ngay trong chính đời sống thường nhật à? Ở cạnh em, anh luôn thể hiện bản chất con người mình. Em yên tâm, không hề có lớp mặt nạ nào đâu.”

“Thế à?” Mục Táp cười trừ, dùng sức rút tay về, “Tiếc quá, em bất tài trong việc nhận biết con người anh. Em chỉ biết Mạc Tử Tuyên có khả năng điều khiển cảm xúc anh, dễ dàng khiến anh phát hỏa. Anh vì chị ta mà gây ra những hành động khiến em ghê tởm.”

Dứt lời, cô đứng phắt dậy, cự tuyệt cùng anh tranh luận tiếp.

Cô lên lầu, vô phòng, đi thẳng vào toilet, vặn vòi nước, liên tục hắt nước lên mặt. Cô ngẩng đầu, ngấm nhìn diện mạo bản thân qua tấm gương sáng tỏ. Ánh mắt cô u ám, hẫng hụt cực điểm, tựa như một đứa bé vô tình đánh mất món đồ chơi yêu thích nhất.

Đánh mất đồ chơi, có lẽ đứa bé sẽ buồn bã, ừ ừ không buồn ăn uống, nhưng nỗi buồn ấy sẽ chóng vánh qua đi. Còn cô đánh mất vọng ước tương lai, để rồi bao nỗi hoang mang, thất thểu, cô biết tỏ cùng ai đây?

Cô tự mình đa tình, thậm chí Tống Vực cũng yêu cô. Vì nếu không yêu, anh sẽ không ân cần chăm nom chu đáo, săn sóc cô đến từng tiểu tiết nhỏ. Hễ là điều cô muốn, anh sẵn lòng đáp ứng. Anh giam cô trong ảo giác ‘muốn gì được nấy’, khiến cô cứ tự huyễn hoặc bản thân.

Giờ đây cô mới vỡ lẽ, muộn màng hiểu thấu tình cảm anh. Tâm trí cô chợt tái hiện những hình ảnh mặn nồng, ân ái của họ suốt thời gian qua. Rồi bỗng dưng, hình ảnh anh tốc váy Mạc Tử Tuyền tựa như cơn lốc xoáy cuộn cuộn, gào thét cuốn phăng hết thảy. Trong chớp mắt, tinh thần và thể xác cô như thể bị vấy bừa dưới tầng bầu trời âm u, xám ngoét, mất hút sự sống, lạc lõng trong cõi hoang liêu, cô độc.

Cô cúi đầu xuống bồn rửa tay, góp nhặt từng hơi thở nhọc nhằn, nước mắt bung khỏi tuyến lệ, lã chã rơi tí tách.

Anh nữ nào nói câu sẽ học cách yêu cô. Anh đâu biết, đời này cô dị ứng cùng cực hai chữ ‘học tập’.

Tỷ như thời cấp sách tới trường, hầu hết các bạn nhỏ đều hùng hồn ‘hẹn đẹp như mơ’: em hứa sẽ chăm chỉ học tập, trở thành con ngoan trò giỏi, giúp ích cho gia đình xã hội. Thế nhưng, trong vô vàn những lời hứa học tập ấy, có bao nhiêu lời là thật, bao nhiêu lời chỉ giống như ong bướm vờn hoa, đậu rồi lại bay, nhằm ứng phó, lấy lòng thầy cô và bố mẹ – những người có thói quen áp đặt bọn nhỏ.

Cô không muốn tình yêu của mình tạo thành gánh nặng cho anh, vô duyên bắt buộc anh thực hiện nhiệm vụ vô cùng bất đắc dĩ. Nói cách khác, cô không cần một người chồng ‘ép dạ cầu toàn’.

Cô cảm thấy mình đã sai lầm. Đáng nhẽ cô không nên yêu anh, càng không nên yêu đến độ trầm luân mê đắm, dẫn tới hậu quả bản thân bị hoang tưởng nặng, để bây giờ vô phương quay đầu.

Ngửa mặt nhìn lên, đôi mắt cô đỏ kè, chua chát cay xè. Tóc mái cô ướt sũng, nước từ trên trán thi nhau rơi lổng tống.

Cô vươn tay vơ đại cái khăn lông. Lúc khăn lông cọ xát khuôn mặt, cô liền ngửi thấy mùi hương đặc trưng của Tống Vực. Ý thức mình lấy nhầm khăn anh, cô hấp tấp trả về chỗ cũ.

Mục Táp ra ngoài, thấy anh đứng sừng sững trước cửa toilet. Anh phát hiện trên đôi má cô in hằn dấu tích những giọt nước mắt, bèn theo phản xạ giơ tay, lại bị cô kịp thời né tránh.

Anh đành thu hồi cách tay lơ lửng giữa không trung.

“Làm phiền anh nhường đường một chút.” Cô nóng nảy muốn đi, còn anh đứng vững như bức tường thành.

“Làm ơn tránh đường” .

“Táp Táp” Anh thành linh kéo mạnh cổ tay cô, ghì chặt cô trong vòng ôm nóng bỏng: “Em đừng như vậy.”

Cô ngọ nguậy, vùng vẫy, cố gắng dùng đôi tay ngăn trở sự động chạm, tiếp xúc giữa hai thân thể. Anh không ngại cùng cô thi gan đấu lực. Cô càng đẩy, anh càng tiến. Đôi tay anh siết khít khao vòng eo thon thả. Trước sự kháng cự gan lì của cô, anh chau sát cặp chân mày, ngữ khí thoát hẳn học: “Anh hỏi em, anh đã nói sai điều gì? Anh luôn khẳng định, em là người phụ nữ anh muốn sống chung cả đời. Chúng ta sẽ ở mãi bên nhau. Sự quyến luyến, yêu thích mà anh dành cho em ngày càng ập ủ, lên men theo chuyển động thời gian. Như vậy vẫn chưa đủ sao?”

“Không đủ.” Mục Táp kiên định nói: “Còn lâu mới đủ.”

“Thế em muốn gì nữa?”

“Em muốn anh yêu em. Nếu anh không thể chỉ yêu duy nhất mình em, không thể yêu em nhiều như em yêu anh, thì em mãi cảm thấy không đủ.”

Đôi mắt cô trong trẻo, phát ánh quang sáng ngời, biểu hiện quật cường, ẩn chứa ương ngạnh, thêm phần cố tình gây sự.

‘Phụt’ một tiếng, dây thần kinh nắm giữ lí trí lần nữa đứt đoạn, Tống Vực nổi khùng, dữ tợn cúi đầu cắn xé môi cô. Cô né tránh, anh hung tợn gặm tên cô, như thể đang gửi thông điệp cảnh cáo, đe dọa. Sau, tay anh bóp chặt gáy cô, đầu lưỡi hành động xác xược khắp khoang miệng cô. Anh dồn toàn bộ sức mạnh vào nụ hôn thô bạo, tựa như muốn thông qua nó để trút bỏ lửa giận ngút trời. Đầu lưỡi anh ngang tàng càn quét mọi chướng ngại, hồ như muốn đâm sâu xuống tận tâm hồn cô.

Lần đầu tiên Mục Táp trải nghiệm nụ hôn lỗ mãng như thế, răng nanh cùng răng nanh va chạm tóe máu. Bộ râu lún phún dưới cằm anh đâm xước da thịt cô. Đôi môi cô thì khô bần tơi, thấm thương không tả nổi. Ngay cả da đầu cũng đau rất dữ dội.

Chiếc hôn bạo lực, thấm đẫm máu tươi kéo dài vô cùng tận, Tống Vực cũng dần lấy lại bình tĩnh. Lúc buông cô ra, anh giật mình phát giác, trong tay anh là chùm tóc đen nhánh.

“Tống Vực.” Mục Táp lau khóe miệng cơ man là máu, nhìn chăm chặp gương mặt đối diện vẫn chưa tan hết vẻ điên cuồng, cô cực kì bình tĩnh “Em đã nói hết những điều cần nói. Anh nên suy nghĩ cẩn thận kĩ lưỡng, xem mình có thể sinh hoạt cả đời với một người phụ nữ vô lí, bốc đồng như em hay không. ”

36. Chương 37

Giờ nghỉ trưa của một ngày cách một tuần sau, Mục Táp cần photo tài liệu, rủi thay máy photo của công ty bị hư đột xuất. Cô nhìn đồng hồ, áng chừng thời gian nghỉ vẫn còn hòm hòm, bèn đi tới văn phòng đối diện để photo.

Lúc trở về, cô vừa bước lên bậc thềm đá, tia sáng nơi khóe mắt chợt lướt qua một thân ảnh quen thuộc. Cô nghiêng mặt, nom Mạc Tử Tuyền đang nhìn cô chăm chú.

Tiết trời mùa đông rét lạnh cảm cảm, thấm thấu qua da thịt, buốt giá tận xương tủy, Mạc Tử Tuyền mặc chiếc áo khoác lông dê màu đen dài qua gối, mái tóc búi cao đơn giản, tay cầm chiếc ô màu tuyết trắng. Hai màu đen trắng tương phản gây sự chú ý cao, thu hút nhiều ánh nhìn. Chị ta lặng yên đứng đấy khiến Mục Táp liên tưởng đến thân cây đù hiu, tro trọi chìm ngập trong lớp tuyết băng giá, toàn thân toát lên hơi thở trong veo mà lạnh ngắt.

Mạc Tử Tuyền cong khóe miệng, chủ động lên tiếng: “Tìm chỗ nói chuyện chút nhé.”

Một tay Mục Táp nâng tài liệu, tay kia nhét chìa khóa vô túi, cô hất cằm về phía quán ăn ngay cạnh công ty: “Chúng ta qua đó đi.”

Quán ăn này bán các món mì Nhật Bản. Giữa trưa, quán tương đối vắng vẻ, khắp không gian đặt đều những giai điệu lãng mạn trữ tình. Mục Táp và Mạc Tử Tuyền chọn ngồi vị trí gần cửa quán nhất.

Người phục vụ bưng lên hai tách trà nóng. Mục Táp nhẹ giọng nói cảm ơn. Cô cầm tách trà nhấp một ngụm, đoạn hỏi thẳng: “Chị định nói chuyện gì với tôi? Có liên quan Tống Vực à?”

Mạc Tử Tuyền đẩy tách trà trước mặt ra xa, đánh giá Mục Táp bằng ánh mắt vừa đa đoan vừa thâm trầm. Lát sau, chị ta ôn tồn cất tiếng: “Ngày đó đã bị cô bắt gặp, giờ tôi cũng xin nói thẳng. Tôi thích Tống Vực. Từ năm mười ba tuổi, tôi đã thích anh ấy. Đương nhiên anh ấy cũng rất thích tôi. Chúng tôi từng cùng nhau trải qua khoảng thời gian tươi đẹp nhất của đời người, đủ để khắc cốt ghi tâm, trở thành những hồi ức quý báu suốt đời nhớ mãi không quên.”

Mục Táp nhếch miệng cười khẩy: “Vậy ra đây là lí do khiến chị cứ bám víu anh ấy, mặc dù anh ấy đã kết hôn cùng tôi? Chị ở sau lưng tôi bày ra mấy chiêu trò ma mánh, dùng đủ mọi cách quấy nhiễu hôn nhân chúng tôi?”

Mạc Tử Tuyền nở nụ cười nhàn nhạt, vẫn tự tin đến mức tự phụ: “Ngày xưa, anh ấy yêu thương cưng chiều tôi hết mực. Chỉ cần là điều tôi mong muốn, anh ấy luôn sẵn sàng đáp ứng, cho dù là mấy yêu sách oái ăm nhất. Tâm trí tôi vẫn nhớ như in mùa đông năm ấy, chúng tôi phát sinh cãi cọ gay gắt. Tôi bực quá liền lao ra đường, chạy tới hồ phun nước ở quảng trường thiên nga, không hề do dự nhảy ào xuống hồ. Và

điều khiến tôi sững sờ là Tống Vực cũng nhảy xuống theo tôi. Trong mắt mọi người xung quanh, chúng tôi chẳng khác nào hai kẻ tâm thần vừa trốn khỏi bệnh viện. Họ hăm hở móc di động ra chụp hình, ghi lại khoảnh khắc chúng tôi điên rồ. Chắc cô cũng không ngờ, người đàn ông phong độ ngồi ngồi như Tống Vực lại có những hành động hết sức ấu trĩ.”

Ngón tay Mục Táp miêu tả theo đường cong miệng tách. Nước trà bên trong bốc hơi nghi ngút, xuyên qua khe hở những ngón tay cô, tản mạn trong không khí.

“Mà cũng đúng thôi, dù sao lúc đó, Tống Vực vẫn ở độ tuổi thanh niên trai tráng, khó tránh khỏi kiêu ngạo tự mãn, luôn muốn chứng tỏ bản thân mình. Hai chúng tôi đều cứng đầu cứng cổ, nên cãi nhau như cơm bữa. Trong mắt người khác, chúng tôi là một đôi oan gia như chó với mèo, luôn chàu chực xâu xé, công kích lẫn nhau. Nhưng thực chất ở những nơi riêng tư, chúng tôi lại thân thiết, gắn bó như keo sơn.” Mặc Tử Tuyền thoát đánh tiếng thở dài xa xăm, “Đáng tiếc đời không như là mơ, tai họa luôn tiềm tàng xung quanh chúng ta. Sau này Tống Vực xui xẻo vướng vào vòng lao lý, tôi bắt đắc dĩ gả cho Tống Hạo, tình cảm chúng tôi đành đứt đoạn từ đây. ”

“Tóm lại, chị muốn nói tôi biết, hai người hữu duyên vô phận?”

Mặc Tử Tuyền cười khê: “Đường đời lắm khúc quanh co, ẩn chứa biết bao điều bất ngờ đang chờ ta khám phá. Cô dựa vào đâu để kết luận: chúng tôi hữu duyên vô phận? Cô cho rằng, bởi anh ấy đã cưới cô, nên tôi đánh mất cơ hội ư? Rất xin lỗi, tôi không tán đồng cách suy nghĩ của cô. Quan niệm sống của Mặc Tử Tuyền tôi là không ngừng tranh đấu, chủ động giành lấy những thứ mình yêu thích. Quan trọng nhất, trong từ điển của tôi không hề tồn tại hai chữ ‘đường cùng’. Tuy lời nói thật khó tránh mịch lòng, nhưng tôi vẫn phải nói, tôi chưa bao giờ xem trọng hôn nhân của hai người, cũng không tin nó có thể kéo dài.”

Mục Táp trầm mặc.

“Từ những ngày ngồi trên ghế nhà trường, loại con gái tầm thường hay mơ mộng hão huyền mà theo đuổi anh ấy nhiều không đếm xuể. Tất nhiên, anh ấy chẳng từng từ chối. Chỉ mình tôi... là người con gái duy nhất biết được tính cách cũng như sở thích của anh ấy. Thứ gì khiến anh ấy thích thú, anh ấy ghét cay ghét đắng cái gì, tôi đều nắm rõ đến tận chân tơ kẽ tóc.” Mặc Tử Tuyền chồm người lên trước, xoáy sâu ánh mắt Mục Táp, lí nhí từng chữ, “Có lẽ chân tướng sẽ khiến cô cảm thấy thất bại ê chề. Có điều, sự thật vẫn luôn là sự thật, mẫu phụ nữ anh ấy yêu thích khác xa cô một trời một vực.”

“Vậy nên chị khẳng định, sớm muộn gì anh ấy cũng chán ngán tôi, sau đó quay về bên chị, tiếp tục tình duyên dang dở ngày xưa?” Mục Táp phản pháo, “Chị cảm thấy khả năng anh ấy yêu tôi so với khả năng anh ấy chấp nhận quay về bên chị, khả năng nào chiếm ưu thế hơn? Mặc Tử Tuyền, bộ chị không thấy bản thân chị tự tin quá lớ à? Cứ cho cuộc hôn nhân của chúng tôi gây gánh giữa chừng, cũng không tới phiên chị đảm nhiệm vị trí hiện tại của tôi đâu. Nói đơn giản, xác suất Tống gia chấp nhận loại chuyện này sẽ là bao nhiêu đây? Chẳng lẽ vì chị mà họ chấp nhận đánh đổi thể diện cả gia tộc, cam tâm chịu ánh mắt phỉ báng, rẻ rúng của người đời?”

“Ồi giời, cô em lo chi xa xôi thế. Yên tâm đi, chuyện nào cũng có cách giải quyết của riêng nó. Về phần mẹ, chỉ cần tôi muốn, đại để không sớm thì muộn bà ấy sẽ đồng ý thôi.” Mặc Tử Tuyền chảnh chọe khoe khoang, “Tôi có nhiều biện pháp lắm cơ.”

“Chị đừng quên, chứng ngại to nhất của chị vẫn còn sờ sờ ra đây.” Mục Táp lắc đầu, “Tôi tin tưởng, chỉ cần tôi không đề cập chuyện li hôn, thì Tống Vực mãi nguyện ý sống cạnh tôi suốt đời, vậy thì mấy chiêu trò quỷ quyệt của chị sẽ trở thành đồ bỏ. Có điều, tôi khá hiếu kì chị sẽ dùng biện pháp gì để đối phó tôi đây? Khiến tôi vô duyên vô cớ biến mất trên cõi đời này à? Trừ biện pháp này ra, hình như chẳng còn gì cả.”

“Hai năm trước, tại câu lạc bộ Bắc Sơn, cô từng làm một việc khiến người ta phấn khích đến nóng mặt. Không biết cô còn nhớ hay cô đã quên?” Ánh mắt Mặc Tử Tuyền lóe tia chế nhạo.

Mục Táp sững người, bất giác co tay thành nắm đấm, song cô không ngăn ngại ‘đấu mắt’ với Mặc Tử Tuyền: “Chị luôn điều tra tôi hả? Té ra dùng biện pháp ‘chó săn’ cũ kĩ.”

“Cũ hay mới chỉ là thứ yếu. Quan trọng là kết quả thu được kia. Tiện thể báo cô biết, mẹ đã nhìn thấy những hình ảnh ‘cởi mở’ của cô đấy, đương nhiên mẹ thất vọng tràn trề. Về phần Tống Vực, tôi nghĩ anh ấy chẳng thêm bận tâm đâu nhĩ. Nếu yêu cô, thử hỏi anh ấy có chấp nhận nổi thời quá khứ đầy ‘sống động’

đấy không? Trang điểm đậm lè đậm lét, ăn mặc hở hang nhìn phát lạnh, bạo dạn ngồi trên đùi khách làng chơi, ưỡn ẹo tiếp rượu người ta. Đã vậy còn để bị chụp hình, quay phim lại. Mà đây chỉ là những chuyện chính mắt chúng tôi nhìn thấy thôi đấy, chứ sau đó, cô có làm ra mấy chuyện kích thích ở mức độ cao hơn không? Quả thật chả ai biết được?”

Máu nóng tức thời vọt thẳng lên đỉnh đầu, đôi tay Mục Táp phát cơn run lấy bầy. Cô ráng sức dần lửa giận đang cháy phừng phực xuống đáy lòng, gần từng tiếng: “Chị rãnh rồi quá thì cứ thoải mái điều tra tiếp đi. Tôi dám lấy đầu mình ra đảm bảo, chị có điều tra cả đời cũng chẳng tìm ra. Bởi tôi hoàn toàn trong sạch. Chị muốn hắt nước bẩn lên đầu tôi ư? Chỉ sợ phí công vô ích.”

“Lại nữa, sao cô không lĩnh hội được điểm mấu chốt của vấn đề nhỉ? Cô trong sạch hay dơ bẩn mặc xác cô, tôi chả buồn quan tâm. Cái tôi hứng thú là những nhận xét, phán đoán của mọi người về mấy tấm ảnh hay đoạn phim của cô kia kìa.” Mục Tử Tuyền nói, “Trước giờ, Tống Vực cực kì phản cảm mấy chuyện như thế. Nếu anh ấy chất vấn cô, chứng tỏ anh ấy ít nhiều đặt cô trong lòng. Nhưng nếu anh ấy quyết định nhắm mắt làm ngơ, thì quá rõ ràng, anh ấy khinh thường, ghét bỏ cô vô cùng. Mục Táp à, nền móng tình cảm của hai người quá yếu ớt, hầu như chẳng có. Cô nghĩ thử xem, hôn nhân không tình yêu thì có thể chịu đựng, chống chọi được bao nhiêu áp lực, sóng gió đây? Cô nên nhớ, sự tín nhiệm được thành lập trong khoảng thời gian rất dài, nhưng chỉ cần một giây, nó đã có thể sụp đổ.”

“Dấu hôn nhân của tôi và Tống Vực xuất hiện hàng vạn hàng tỉ vấn đề, thì cũng là chuyện riêng của vợ chồng chúng tôi, chúng tôi sẽ tự mình giải quyết, không cần một kẻ ngoài cuộc như chị xía mũi vào. Mục Tử Tuyền, tôi thành thật khuyên chị đừng sống trên mây nữa, nhanh nhanh đáp xuống mặt đất đi thôi. Hễ mở miệng là chị lộ bịch khoe khoang bản thân mình hiểu rõ con người Tống Vực. Vậy chị cho tôi hỏi, Tống Vực phản cảm nhất điều gì? Chính chị buông tay, phản bội anh ấy trước, khiến anh ấy nhục nhã ê chề, thế mà chị vẫn ngu ngốc hoài vọng cùng anh ấy nói lại tình xưa? Thêm nữa, chị dựa vào đâu để tự tin phát biểu anh ấy vẫn còn tình cảm với chị? Chỉ bằng quãng thời gian tốt đẹp đã chìm sâu vào dĩ vãng? Mục Tử Tuyền, chúng ta đang sống ở hiện thực, chứ không phải trong tiểu thuyết lãng mạn đâu nhé. Đừng đánh đồng Tống Vực với mấy anh chàng nam chính si tình. Nói chị nghe, chính miệng anh ấy thừa nhận với tôi, anh ấy đã hết sạch tình cảm với chị từ lâu rồi. Và tôi tin tưởng, anh ấy chả thèm dối gạt tôi mấy chuyện vớ vẩn liên quan tới chị đâu. À phải, chị khỏi cần tốn chất xám bày ra mấy trò khiêu khích, ly gián tẻ nhạt nữa. Còn chị muốn thăm dò, tra xét, bóc mẽ quá khứ của tôi thì cứ tự nhiên. Cây ngay không sợ chết đứng, tôi không tin chị có thể tóm được nhược điểm của tôi. Nếu thời gian chị quá dư dả, thì chị cứ việc lãng phí đi”

Di động trong túi đột ngột đổ chuông, Mục Táp lấy ra nhìn, lướt nút trả lời, tiện thể đứng dậy, quay đầu bỏ đi một mạch.

Mục Tử Tuyền dờ dẩn ngồi tại chỗ, tận đến khi hai tách trà lạnh tanh lạnh ngắt, chị ta mới hồi hồn, kêu người phục vụ tính tiền.

Ra khỏi quán ăn, Mục Tử Tuyền tình cờ nhìn thấy bóng dáng bản thân phản chiếu qua tấm kính của cửa quán. Chị ta bỗng dừng nhớ lại ngày Tống Vực phát điên buông lời thóa mạ, sỉ nhục chị ta. Nhất thời trái tim như bị gai đâm, chị ra rũ mắt, tay run run bóp chặt cán ô.

Chiều hoàng hôn, Tống Vực lái xe tới đón Mục Táp. Suốt đường về, bọn họ đều im thin thít.

Từ sau ngày Mục Táp tỏ rõ chính kiến lập trường, hai người tự dưng lâm vào tình cảnh chiến tranh lạnh, hiếm khi trao đổi tiếp xúc cùng nhau. Cô không nói thêm gì nữa, và anh đáp trả cô bằng cách ngậm chặt miệng. Sau khi về nhà, bọn họ việc ai người nấy làm. Buổi tối, cô thường đi ngủ trước, anh thì rạng sáng mới ngã mình nằm một tí. Giữa lúc chập chờn, cô tựa hồ nghe thấy tiếng thở khê khàng của anh vang sát bên tai.

Lần đầu tiên gặp mặt, anh từng nói, anh cần một người vợ biết điều và hiểu lí lẽ. Nếu cô giận dỗi, anh cũng không hao tốn thời gian để dỗ dành cô đâu. Anh quả thật nói là làm, khoảng thời gian này, từ miệng anh chớ hề thốt ra bất kì một chữ ngọt ngào hay bùi tai nào cả. Tuy nhiên cô thà rằng như thế, chứ không cần nghe những lời nói có cánh mà chẳng thật lòng.

Hằng ngày chạy ngang qua cửa hàng bán thức ăn nhanh, anh sẽ dừng xe, vào mua hai phần, thay thế bữa ăn tối.

Về nhà, mỗi người ngồi một góc tự xử lí phần ăn, rồi như thường lệ, bọn họ tặng nhau quả ‘bơ’ to tướng, tự tìm khoảng không gian riêng cho mình.

Hôm nay Mục Táp vừa tắm xong, khoác áo choàng tắm ra ngoài thì thấy Tống Vực ngồi trên sô pha. Anh dang rộng hai tay đặt trên lưng ghế, đầu ngẩng lên cao, hồ như đang trầm ngâm, suy tư điều gì.

Anh quay đầu, ánh mắt mê mải đắm đắm nhìn cô. Giây tiếp theo, tầm mắt anh chuyển dời xuống bàn chân cô.

“Ngón chân em chảy máu rồi.” Nói đoạn, anh đứng dậy, “Anh đi lấy bông băng cầm máu.”

Mục Táp ngạc nhiên cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đầu ngón chân mình bị tróc mảng da to, máu tươi nhiều đầy tẩm thấm lót sần màu trắng.

Anh cầm bông băng và thuốc sát trùng bước như bay tới chỗ cô, mạnh mẽ đè vai cô, ép cô ngồi xuống sô pha. Đoạn, anh ngồi xổm dưới đất, nhắc bàn chân cô đặt lên đầu gối mình, tẩn mẩn cầm bông băng chặm chặm vết thương. Sau đó, anh dùng băng vải y tế quấn nhiều vòng quanh vết thương. Cô ngẩng ngửa ngón chân bị anh băng thành đòn bánh tét tí hon, bụng bảo dạ, ngày mai cô mang tất bằng cách nào đây?

“Mai mốt tắm rửa nhớ cẩn thận nghe em.” Anh khẽ căn dặn.

Cô lặng thinh nằm bẹp xuống giường.

“Em ngủ trước đi, anh còn bận tí việc.” Anh đứng lên, hai tay nhét túi quần, chậm rãi đi tới cửa phòng. Lúc cánh cửa mở ra, anh ngoảnh đầu, bổ sung thêm một câu “Trong tủ lạnh có sẵn thức ăn đấy, em đói bụng nhớ lấy ăn.” Dứt lời, anh bước khỏi phòng, tay đóng chặt cánh cửa.

Mục Táp với tay lấy cuốn tạp chí trên tủ đầu giường. Tay cô lật tạp chí, song tâm trí bắt đầu lang du vô định.

Hóa ra anh đã sớm biết sự việc của hai năm trước, thế nhưng anh lại trầm mặc, ngó lơ không màng tới. Cô thà rằng anh cứ tự nhiên truy hỏi, chất vấn cô, cho cô cơ hội giải thích. Nhưng anh lựa chọn cách hành xử trái ngược. Điều này khiến cô phải ngậm ngùi đồng ý quan điểm của Mạc Tử Tuyền, nền móng tình cảm của cuộc hôn nhân này quá mỏng manh yếu ớt, ‘giá trị’ tín nhiệm lại thấp le te....

Giờ đây đầu óc cô vô cùng hỗn độn, mờ mịt trước cánh cổng tương lai. Cô không biết nên làm gì mới đúng. Cô thừa nhận, Tống Vực không hề thay đổi, vẫn là anh của ngày hôm qua, nhưng sao lúc này cô cảm thấy anh lạ lẫm quá.

Cô nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ, ấm áp của hai người, rõ ràng cô cảm thấy rất chân thật, nhưng cái cảm giác xa lạ cũng chân thật không kém, nó vẫn hiện hữu luẩn quẩn nơi trái tim cô.

Đêm nay anh không về phòng ngủ. Tỉnh mơ ngày mới, cô tò mò đi qua thư phòng. Vừa đẩy cửa, đập vào mắt cô là hình ảnh anh nằm chèo queo trên sô pha. Điều hòa bên trong chỉnh nhiệt độ khá thấp, tẩm chăn đắp ngang eo anh, hai chân anh co ro lên trên, nhìn có vẻ bất tiện, không thoải mái.

Khoảnh khắc cô đẩy cửa, cặp mắt anh liền mở trao trao: “Hai giờ sáng anh mới xong việc, ngại trở về phòng sẽ đánh thức em. Máy giờ rồi em?”

“Sáu giờ kém mười lăm.”

Anh nhắm mắt lại, lảo phào giọng ngái ngủ: “Còn sớm, anh nằm thêm một lát.”

Cô ra khỏi phòng, xuống lầu chuẩn bị bữa sáng.

Tống Vực vệ sinh cá nhân xong xuôi liền khôi phục lại bộ dáng tinh anh sáng ngời, hào hoa lịch lãm. Xuống lầu, anh ngó thấy trên chiếc bàn đặt ngay phòng khách có vài món điểm tâm, gồm cháo trứng, đĩa bánh màn thầu và một đĩa ô liu. Anh đi qua, cầm cái bánh màn thầu cắn nhẹ một miếng, rồi dịu dàng gọi Táp Táp?

Nhưng không người đáp.

Cô đã đi làm.

37. Chương 38: Chương 35

Hôm nay, Mục Táp không về nhà. Cô nhờ tài xế chở mình đến khách sạn gần đây thuê tạm một gian phòng.

Cầm chìa khóa phòng trên tay, Mục Táp bị ai phát giác, năm cô 27 tuổi, tâm lý vẫn y chang thuở còn 17. Mỗi khi gặp chuyện, cô đều hành động theo phản xạ, đầu tiên tìm cách trốn tránh, luôn chùn tay trước điểm mấu chốt vấn đề. Nhưng nếu bây giờ, cô về nhà gặp Tống Vực, chỉ e khó khống chế cảm xúc, dẫn tới ăn nói hồ đồ, gây xích lòng nhau. Chỉ bằng tìm một chỗ yên tĩnh, giúp bản thân tĩnh táo lại, tỉ mỉ nghiền ngẫm tương lai của cô và anh.

Hai huyết thái dương cô nảy bùm bùm, đau dữ dội. Vùng đầu như thể bị đá tảng nện vào.

Vô phòng, cô tắm tấp toàn thân, hồng để dòng nước cuốn trôi bụi trần mệt mỏi. Sau đó, cô gọi thức ăn và ly sữa nóng. Ăn uống xong xuôi, Mục Táp móc di động ra xem, màn hình thông báo 17 cuộc gọi nhỡ, năm cuộc từ Tống Vực, còn lại đều của bố cô.

Cô gọi lại số máy ông Mục Chính Khang. Đầu bên kia, ông nhanh chóng tiếp điện, nôn nóng hỏi: “Táp Táp, sao con tắt điện thoại thế?”

“Dạ, tại hết pin.” Mục Táp ngồi co gối, ráng xốc lại tinh thần, “Bố gọi con có việc gì ạ?”

“Cũng không có gì, bố gọi tính hỏi thăm tình hình cuộc sống và công việc của con. Nhưng con cứ tắt máy suốt, làm bố sốt ruột quá chừng, cứ như ngồi trên đồng lửa.” Ông Mục Chính Khang nhẹ giọng thở phào, đoạn quan tâm hỏi: “Con ở nhà à? Đã ăn cơm chưa?”

Kể từ buổi tiệc sinh nhật đầy sóng gió của Mục Kiều, đây là lần đầu tiên ông gọi điện hỏi thăm cô. Nếu cuộc điện thoại này đến từ ngày hôm qua, ắt hẳn cô sẽ có chút ngại ngùng, hoặc hờn mát ông. Song, tại khoảnh khắc này, khi nghe giọng nói ôn hòa của bố, đôi mắt cô liền nhòa lệ, tức tưởi gọi bố ơi.

Ông Mục Chính Khang nghe thấy tiếng nói nghẹn nghệt của con gái, liền sốt sắng hỏi han tình trạng của con.

“Hôm nay con ở khách sạn, không về nhà ạ. Con ăn cơm rồi bố.” Mục Táp ngẫm nghĩ, sau thành thực trả lời.

“Sao con không về nhà? Trong nhà phát sinh chuyện gì hả?”

“Cũng không có gì to tát đâu bố, con chỉ không thích về thôi.”

“Con đang ở khách sạn nào? Đọc bố nghe địa chỉ đi.” Mục Chính Khang chần chờ vài giây rồi đề nghị.

Ông Mục Chính Khang nhanh chóng gõ cửa phòng Mục Táp. Ngoài trời ồ ạt đổ cơn mưa tầm tã, thế nên lúc ông vào phòng, chiếc áo khoác bành tồ đã ướt nhẹp nước mưa. Ông mỉm cười hiền hậu, ân cần đưa Mục Táp cái túi đang cầm trên tay: “Sẵn tiện đi ngang qua cửa hàng dì Chu, bố mua vài món con thích ăn nè.”

Mục Táp nhanh nhẩu tiếp nhận. Cô mở túi, bên trong đựng đầy mấy món ăn vặt khoái khẩu của cô: nào chè đậu đỏ, nào cơm nắm hoa mai, có cả cánh gà nướng... Kí ức cô trôi dạt về quãng thời gian ôn thi đại học. Khi đó mỗi ngày cô đều nhín chút thì giờ, chạy ra cửa hàng của dì Chu, thích thú mua mấy món ăn vặt, về nhà nhai nhóp nhép trong miệng. Lúc ấy bố cô hay la rầy, chê thức ăn ngoài đường không hợp vệ sinh, dễ khiến người ta tiền mất tật mang, khuyên cô mau bỏ thói quen xấu.

“Con mới ăn cơm xong, bụng còn no lắm.” Mục Táp đặt túi đồ lên bàn.

“Thì con cứ đặt đấy, chờ lúc nào đói bụng thì ăn.” Ông Mục Chính Khang vừa nói vừa rút khăn tay lau sơ quần áo. Mục Táp đi tìm máy sấy, giúp ông sấy tóc.

“Hai vợ chồng cãi nhau?” Ông thẳng thắn hỏi cô bằng ánh mắt chất chứa nỗi sầu lo.

“Dạ...coi như có chút mâu thuẫn.” Mục Táp ậm ừ đáp.

Mục Chính Khang đến ngồi trên sofa, hai tay khoác lên thành ghế. Chân mày ông khê nhú, trầm ngâm một hồi, hỏi: “Nó ức hiếp con?”

“Không đâu ạ.” Mục Táp gượng cười, “Vợ chồng con có chút chuyện không vui. Nói ra thì hơi dài dòng, chỉ sợ bố không hiểu.”

Mục Chính Khang lắc đầu, phản đối cách nghĩ của cô: “Ồ, con bé này vui nhỏ, chuyện vợ chồng, bố đây có kinh nghiệm đi trước con vài chục năm đấy nhé, sao bố lại không hiểu? Con chờ xem thường bố, có uẩn khúc gì cứ thoải mái chia sẻ, bố sẽ giúp con tìm biện pháp giải quyết.”

Mục Táp ngừng động tác đôi tay, tắt máy sấy, đặt lại chỗ cũ, rồi tới ngồi bên mép giường, nghĩ nghĩ và nói: “Tụi con xảy ra mâu thuẫn. Con tạm thời muốn tránh mặt anh ấy, nên quyết định ở đây một đêm.”

Mục Chính Khang chồm người phía trước, dẫn đo hỏi: “Hai đứa cãi nhau bằng miệng thôi phải không? Có động tay động chân không đấy?”

Mục Táp thoáng ngớ người, đoạn phì cười: “Thế bố nghĩ, anh ấy đánh con hay con đánh anh ấy? Bố à, bố suy nghĩ nhiều rồi, tụi con đều là người có học thức, lại sinh hoạt trong xã hội văn minh, tuyệt đối không dùng nắm đấm để nói chuyện.”

“Con đã không muốn nói, vậy bố cũng không ép. Thế nhưng, cứ sao con chịu ầm ức mà không gọi điện báo bố biết?” Ông trở nên buồn rầu, “Dẫu năng lực bố hạn hẹp, không giúp được con nhiều. Nhưng ông già này luôn sẵn sàng lắng nghe con tâm sự. Táp Táp, con đừng nên sống khép kín quá, hề buồn hay tủi đều tự nuốt vào lòng, thế nào cũng tích tụ thành tâm bệnh. Có đôi khi, thoải mái chia sẻ lại là cách chữa trị nhanh nhất và hiệu quả nhất.”

Mục Táp gật gù, nói nhỏ tiếng ‘vâng’. Song cô quả thật không biết giải thích thế nào để ông hiểu.

Hiếm hoi lắm mới có dịp cùng bố hàn huyên tâm sự, lòng cô bỗng bồi hồi, xao xuyến lạ. Trong vùng kí ức xa xăm của thời thơ ấu, tâm trí cô vẫn hiện hữu hình ảnh ‘một nhà ba người êm đềm, hạnh phúc’. Thuở còn thơ, cô bé Mục Táp rất thích quần quýt chơi đùa cùng bố. Tưởng đi của bé hết như chú chim cánh cụt, chạy lăm lăm quanh người bố, vò vỉnh ôm chân bố, thỏ thẻ nói: bố ơi, bế con đi. Bố bế bật cười ha hả, bế bổng bé lên cao, lượn quanh mấy vòng tròn. Sau, bé lại làm nũng, đòi được hôn má bố. Bố bế vội vàng quay mặt đi, than phiền: mặt bố bẩn lắm, chờ bố đi rửa đã. Bé lắc đầu nguầy nguậy, nhất quyết đòi hôn bố. Bé méo mào nói, con không sợ bẩn, con muốn hôn bố cơ. Bố bế hết cách, đành chìa má ra, bé hí hửng ‘trét nước miếng’ khắp gương mặt bố.

Kí ức ngọt ngào của hai bố con cô! Đáng tiếc, ngày vui chóng tàn, hạnh phúc tựa như nắm cát hững hờ trôi qua những kẽ tay. Không bao lâu sau, bố mẹ cô ly hôn. Cô theo mẹ đi Tây Xương, cực chẳng đã phải chia xa bố. Mãi đến năm cô mười một tuổi, mẹ cô chết bệnh, cô một mình quay về, sống cùng gia đình mới của ông. Có điều, dẫu tình cảm sâu đậm bao nhiêu, thì vẫn nhạt nhòa theo đôi cánh thời gian, cô không thể cùng ông thân thiết, kề cận như xưa nữa. Huống hồ, ông đã có thêm người vợ và cô con gái mới, nên trách nhiệm và tình thương bắt buộc san sẻ....

Đã từng, cô nỗ lực hòa nhập với gia đình ông, nhưng từ đầu chí cuối, dì Kiều vẫn giữ thái độ xa cách, dè dặt khi tiếp xúc cùng cô, thêm Mục Kiều mang nặng ‘chủ nghĩa vị kỉ’. Dần dà, khát vọng thân cận của cô với họ bị bào mòn sạch sẽ. Tuy cô và họ chung một mái nhà, nhưng tồn đọng khoảng cách tình cảm khá lớn.

“Táp Táp, bố hơi hợt lăm phải không? Bố đã không trông nom, chăm sóc con chu đáo.” Ông khó khăn thốt từng tiếng khàn đục: “Hôn nhân là chuyện hệ trọng, mang tính chất quyết định hạnh phúc hoặc bất hạnh cả đời người. Thế nhưng, chỉ vì bố bất tài khiến công ty rơi vào tình cảnh khốn đốn, mà nhấn tâm yêu cầu con gánh vác,” Nói tới đây, ông phải lấy tay dè mạnh lên mũi. Nghe giọng nói ông gần như biến thành nước nỏ, Mục Táp sững sốt ngược nhìn, phát hiện vẻ mặt ông trầm luân trong hối hận. Toàn thân ông như hóa đá, ngồi bất động một lúc lâu mới ngửa đầu bộc bạch, “Lúc ấy bố đánh mất lí trí, chỉ khăng khăng tìm cách trả nợ, hồng tiếp tục chèo chống công ty, xem nhẹ suy nghĩ, cảm xúc và giá trị của con. Từ khi con lấy chồng, mỗi đêm bố đều tự xỉ vả mình, bố có lỗi với con nhiều lắm. Con là con gái bảo bối của bố, kể cả khi bố cùng đường bí lối, cũng không thể lấy con đi đổi chác như một thứ hàng hóa.”

Mục Táp mở mắt tròn tròn nhìn ông, lời muốn nói tắc nghẽn ngay cổ họng cô.

“Táp Táp, bố quả là kẻ vô dụng.” Ngờ kị ông ử đầy ray rứt, tự trách, “Vô số lần bố nằm chiêm bao, mơ thấy mẹ con phản nộ nhìn bố. Tay bà ấy chĩa thẳng mũi bố, mắng to: ông là kẻ nhu nhược. Thậm chí trong giấc mơ, bố cũng không có mặt mũi đối diện bà ấy. Táp Táp, đôi khi bố nghĩ, bố làm người quá mức

thất bại, bất luận làm chồng hay làm bố, thậm chí làm một ‘con buôn’ cũng chẳng ra hồn. Sai lầm của bố bắt đầu từ năm bố tin lời đồn đãi nhảm nhí, đồng ý li hôn mẹ con. Đáng lí bố phải giữ vững lập trường kiên định, cùng bà ấy chuyển công tác đến Tây Xương, làm tròn trách nhiệm của người chồng người bố, thì đầu dẫn tới có sự ngày hôm nay.”

Trình Hạo Anh là điển hình của mẫu phụ nữ xem trọng sự nghiệp, đúng chuẩn nữ cường nhân. Ngày xưa lúc mang thai Mục Táp ở cuối tháng thứ tám, cô vẫn chịu khó vác bụng bầu đi làm. Sau khi sinh chưa được bao lâu, cô vội vàng quay lại phòng nghiên cứu. Điều này khiến bà Mục vô cùng bất mãn. Bà quan niệm, phụ nữ nên ở nhà giúp chồng dạy con, chứ suốt ngày chạy rong ngoài đường, chỉ tạo cơ hội đàn đúm, rất dễ hư hỏng. Hễ gặp mặt, bà liền nói xỏ nói xiên, day nghiến chỉ chiết con dâu tới bời. Thậm chí bà còn nhỏ to bên tai Mục Táp, nhằm châm ngòi li gián: Ôi, cháu bà đáng thương quá. Mẹ cháu bây giờ chẳng thêm ngó ngang gia đình này nữa, ngay cả cháu... nó cũng vứt bỏ bù lủn bù lốc.

Mâu thuẫn giữa Trình Hạo Anh và mẹ chồng càng ngày càng gay gắt, hồ như nước với lửa. Đúng lúc ấy, viện nghiên cứu – nơi Trình Hạo Anh công tác lan truyền tin đồn thất thiệt, bôi nhọ Trình Hạo Anh và người trợ lí vụng trộm mèo mả gà đồng. Tin đồn tố cáo Trình Hạo Anh dựa vào địa vị và uy tín bản thân, đề bạt người trợ lí đến phòng công tác trung ương, còn nhiệt tình giúp cậu ta chuẩn bị luận văn. Hai người ngày đêm gian dúi trong phòng thí nghiệm, bày trò mua vui quên trời quên đất, quên luôn cả đường đi lối về.

Bà Mục tin sái cổ, tức điên người, kiên quyết ép con trai ly hôn người vợ lằng loàn. Mục Chính Khang vốn nổi tiếng hiếu thảo, hễ mẹ gọi là dạ, mẹ bảo là vâng. Vả lại, hằng ngày bà Mục cứ cằn nhằn bên tai anh suốt, liên tiếp tạo áp lực khiến anh dao động.

Và việc Trình Hạo Anh chủ động đệ đơn, xin chuyển công tác đến Tây Xương ví như ‘một giọt nước tràn ly’. Bởi cô tự ý quyết định, không thương lượng trước với chồng, đã khiến Mục Chính Khang phẫn uất. Anh bướng bỉnh bắt cô lựa: “Tây Xương và anh, chọn một trong hai.”

Trình Hạo Anh không hề do dự, khẳng khái chọn Tây Xương.

Lựa chọn đấy khiến cô chịu ánh mắt ghê lạnh của biết bao nhiêu người. Trong mắt họ, cô chẳng khác nào ‘quái nhân’. Phụ nữ mà cả ngày chui đầu vào phòng thí nghiệm, ngu ngốc xem trọng sự nghiệp hơn gia đình. Song họ đâu biết, với Trình Hạo Anh, tình yêu thiên văn học đã thấm nhuần theo dòng máu chảy, vượt xa những lời đàm tiếu thế gian. Không ngoa khi nói, thiên văn học là tín ngưỡng, là chỗ dựa tinh thần của cô. Nó quan trọng không kém gì gia đình và người thân cô. Mỗi người có một lí tưởng sống khác nhau, cô không thuộc dạng phụ nữ truyền thống: tình nguyện giam mình cả ngày trong ngôi nhà buồn tẻ, vui vẻ chăm chồng nuôi con. Cô là nhà khoa học. Cô khao khát được cống hiến trí tuệ và công sức của mình cho nền khoa học nước nhà. Lý tưởng ấy được cô ấp ủ từ những ngày thơ bé, lớn dần theo thời gian, trở thành mục tiêu cả đời cô. Người khác không hiểu, nhưng Mục Chính Khang nắm rõ như lòng bàn tay.

Ừ thì hiểu đấy, hiểu tường tận là đằng khác. Song khi tự đặt bản thân lên bàn cân so sánh với sự nghiệp của vợ, hiển nhiên Mục Chính Khang sẽ thiên vị chính mình. Hà có gì anh luôn xếp sau sự nghiệp của cô. Những lúc đưa ra quyết định, rốt cuộc cô có bản khoản cảm thụ của anh không?

Cuối cùng, hai người ly hôn trong hòa bình. Trước sự cố chấp của bà Mục, Trình Hạo Anh quyết định dẫn theo Mục Táp. Từ đầu đến cuối, thái độ cô luôn thản nhiên, trầm tĩnh, không hề oán trách Mục Chính Khang hay gia đình chồng.

“Mẹ con là người phụ nữ sống trọn cuộc đời vì lí tưởng, vì khát vọng, vì tình yêu đất nước. Bà ấy luôn quyết đoán, dám nghĩ dám làm, dám trả giá, dám đánh đổi, chẳng ngại đương đầu sóng to gió lớn. Ngược lại, bố yếu đuối hơn mẹ con nhiều.” Ông Mục Chính Khang thả hồn về quá khứ, “Đoạn thời gian đó, ngày nào bố cũng kiếm chuyện, gây gổ liên miên. Bố chán ghét cái cách bà ấy vùi đầu vào sự nghiệp, lơ là, bỏ mặc chồng và gia đình. Bố độc đoán bắt bà ấy từ bỏ sự nghiệp, chuyên tâm làm bà nội trợ bình thường. Đương nhiên, bà ấy hữu tâm vô lực.”

“Rất nhiều người nhìn bà ấy bằng ánh mắt kì thị, khinh miệt. Họ bảo bà ấy chẳng khác nào quái nhân. Bố vô tình nghe được, ma xui quỷ khiến lại cảm thấy họ đúng. Bố tự hỏi, quanh đi ngoảnh lại, phụ nữ an phận thủ thường làm hậu phương cho chồng có mà đầy ra đường, có sao bà ấy không làm được. Bố chả cần người vợ nổi danh là nhà khoa học quốc gia. Gì mà tín ngưỡng, gì mà khát khao cống hiến, buồn cười, đàn ông

chưa chắc đã làm được, thế mà bà ấy cứ ham đua đòi. Chức trách của phụ nữ là giúp chồng dạy con, và bố chỉ cần một người vợ thực hiện đúng chức trách là đủ.” Mục Chính Khang tiếp tục giải bày, “Giờ ngẫm lại, lúc ấy bố suy nghĩ quá đỗi ích kỉ. Bố chăm chăm trách móc bà ấy mà quên mất, ban đầu mới quen, chính thần thái, tác phong nhanh nhẹn, tháo vác trong công việc của bà ấy đã thu hút bố. Vì nó, bố quyết tâm theo đuổi bà ấy. Giả dụ bà ấy chấp nhận nghe lời bố thay đổi, trở thành bà thím bình thường, suốt ngày lục tục quanh quẩn nơi xó bếp, tất bật giặt giũ nấu cơm, thì có lẽ, bà ấy sẽ không còn là Trình Hạo Anh – người phụ nữ bố yêu nhất đời?”

“Vì bất đồng quan điểm, nên bố mẹ li hôn?” Mục Táp điềm nhiên rút kết luận.

Ông Mục Chính Khang gật đầu: “Ly hôn rồi, bố hối hận vô cùng. Nhiều lần muốn vứt bỏ tất cả, chạy đến Tây Xương tìm hai mẹ con. Song mỗi lần chuẩn bị xuất phát, bố đều không vượt qua được cửa ải cuối cùng của bản thân. Cuối cùng bố nghĩ, thôi quên đi, bố không có năng lực đem đến hạnh phúc cho bà ấy. Nhờ đâu xuất hiện lại cản trở tiền đồ xán lạn của bà ấy, chi bằng dứt khoát buông tay, đừng lãng phí dây dưa nữa, cứ yên lặng chúc phúc bà ấy thôi. Sau này, bố đi thêm bước nữa, lại càng không nghĩ tới chuyện liên hệ cùng bà ấy. Nào ngờ nhiều năm sau, bố bàng hoàng nghe tin bà ấy qua đời vì bệnh tật. Suốt đêm đó, bố khóc cạn nước mắt, cảm thấy bản thân tội lỗi quá nhiều.”

Dứt lời, ông cúi đầu, gơ tay che đôi mắt, lâm vào trạng thái mất đi tinh thần.

“Bố ơi, mẹ không trách bố đâu, mẹ nói cả đời này, mẹ chỉ yêu mình bố.” Mục Táp an ủi ông, “Bố đừng áy náy, tự trách bản thân nữa. Những năm ở Tây Xương, cuộc sống của mẹ và con cũng tốt lắm. Mẹ cười luôn thường trực trên môi mẹ. Cả người mẹ luôn tràn trề tinh lực, mẹ đã sống bằng tất cả nhiệt huyết. Vấn đề kinh tế cũng khá ổn, hai mẹ con con tuy không dư dả, nhưng đủ ăn đủ mặc, hơn cả khối người ấy chứ.”

Ông Mục Chính Khang trầm mặc thật lâu, mới nhấc tay ra, ngửa mặt nhìn cô: “Táp Táp, bố biết mình là người bố vô dụng, có điều, quá khứ không thể vãn hồi. Bây giờ bố chỉ có tâm nguyện, cầu mong con có thể hạnh phúc, bình yên trọn đời. Hứa với bố, nếu con gặp bất kì khó khăn gì, hãy nói bố nghe. Bố sẽ cùng con tìm cách giải quyết.”

Mục Táp khẽ gật đầu, rồi đứng dậy đi tới ngồi cạnh ông, ngã đầu trên vai ông. Ông dang tay ôm lấy bờ vai cô. Như thể trở về ngày thơ ấu, bé Mục Táp tham lam chui rúc trong lòng bố, say mê hít hà mùi hương thuộc về bố.

“Bố ơi, bố nói thử xem, tình yêu là gì ạ?”

“Tình yêu ư? Thì là một lòng một dạ hướng về đối phương, luôn ao ước được ở cạnh đối phương. Nếu đối phương vui vẻ, con cũng được vui lây. Ngược lại, nếu đối phương đau buồn, thì con buồn đau gấp bội. Tuy nhiên tình yêu cũng có mặt trái của nó. Hai người yêu nhau sẽ khó tránh khỏi phát sinh mâu thuẫn. Khi đối phương lơ là con, con buồn bực trong lòng. Đối phương lạnh nhạt, con lại thương tâm. Cảm xúc con dễ dàng bị đối phương ảnh hưởng, lên lên xuống xuống, thay đổi thất thường, chẳng biết đâu mà lần.”

“Vậy xét tổng thể, tình yêu mang đến cho ta hạnh phúc nhiều hơn, hay đau khổ chiếm đa số hả bố?”

“Tất nhiên vui vẻ, hạnh phúc nhiều hơn chứ. Nếu không, tại sao hằng hà sa số người lũ lượt kéo nhau nhảy vào con đường tình yêu. Bởi họ phát hiện, đẹp biết bao khi ta mở lòng yêu thương một người. Tuy rằng ta sẽ lo được lo mất, sẽ đối mặt những gian nan, trắc trở.... Nhưng so với niềm vui do tình yêu mang lại, chỉ như muối bỏ bể.” Ông vỗ về bờ vai cô: “Về chuyện yêu đương, con nên tự mình trải nghiệm, bố không cần thiết giảng giải nhiều. Rồi sẽ có ngày con minh bạch hết thấy. Hiện tại nếu con đã yêu, bố khuyên con cứ dũng cảm dẫn thân, hãy phấn đấu vì tình cảm, vì hạnh phúc của mình.”

38. Chương 39

Mục Táp lách mình qua bả vai Tống Vực, toan bước ra phòng khách. Tống Vực kịp thời giữ chặt cánh tay cô, ôm sát cô trong ngực, anh cúi đầu thì thoả bên tai cô, ngữ khí chất chứa vẻ ảm nẫn: “Táp Táp, em bình tĩnh lại mau, kể rõ mọi chuyện cho anh nghe.”

Mục Táp nhất thời lâm vào tình trạng trầm ngâm im lìm. Cô cảm giác hơi thở anh vẩn vút quanh vành tai cô. Tuy rằng gần trong gang tấc, nhưng lại phảng phất khoảng cách xa vời như trời và đất.

“Anh là chồng em mà. Em hãy tin tưởng anh.” Ánh mắt mơn man trên mặt cô, anh tận lực đè thấp giọng nói hòng trấn an cảm xúc cô.

Ngoài phòng khách, bà Tổng mơ hồ nghe thấy tiếng động lao xao trong phòng bếp. Bà cảm thấy kì quái, liền hô to: “Trong đây xảy ra chuyện gì thế? Mấy đứa đầu hết rồi? Lên đây ăn bánh trái đi nào.”

“Anh thả em ra.” Cảm xúc Mục Táp sắp vượt quá giới hạn chịu đựng, giọng nói run run kết hợp ngữ điệu gấp gáp, “Tổng Vực, anh ôm chặt quá, em không thở nổi.”

Tổng Vực nghe vậy liền rời tay, quay người cô đối diện anh, cẩn thận xem xét sắc mặt cô.

“Em muốn ra ngoài.” Mục Táp vươn tay đẩy Tổng Vực, co giò chạy lên phía trước, vòng qua khúc rẽ, trở lại phòng khách, tiến thẳng đến chỗ bà Tổng đang ngồi.

“Táp Táp.” Bà Tổng sửng sốt trước khuôn mặt trắng bệch của cô, nôn nóng hỏi, “Sắc mặt con kém quá, trong người không khỏe hả con? Mau mau ngồi xuống uống miếng nước đi. Tổng Vực đâu rồi? Tổng Vực, Tổng Vực, lên coi vợ con nè!”

“Thưa mẹ, con có vài điều muốn trình bày cùng mẹ.” Mục Táp gập tay trước bụng, kính cẩn khom người, rồi nhìn thẳng vào bà, nói rành rọt từng câu từng chữ “Lần mẹ hỏi con về mấy tấm ảnh chụp, con quả thật có điều che giấu. Người đàn ông trong ảnh không chỉ đơn thuần là kẻ quấy rối. Anh ta là cấp trên của con và là người đàn ông con thâm thích suốt bốn năm. Nhưng khi phát hiện anh ta và em gái con có quan hệ tình cảm, con liền gấp rút thu lại mối tình đơn phương ấy. Rồi sau khi con kết hôn, anh ta lại giả chứng, liên tục đến quấy nhiễu, làm phiền con. Đáng lí ra con nên kịp thời nói rõ cho Tổng Vực biết, nhưng con lại lựa chọn cách lảng tránh, bỏ qua. Con thừa nhận đây là thiếu sót của mình, là do con suy nghĩ chưa thấu đáo. Con chân thành xin lỗi gia đình mình. Song con xin thề với mẹ, con chưa bao giờ làm những chuyện bất chính hay phản bội Tổng Vực, phản bội hôn nhân của chúng con. Đây là việc thứ nhất. Còn việc thứ hai con muốn giải bày là sự tình của hai năm trước. Lúc ấy vì mục đích kí kết hợp đồng được suôn sẻ thuận lợi, nên con chấp nhận bán tiếng cười tiếp rượu đối tác. Tuy nhiên thương vụ làm ăn lần đó của công ty rất lớn, có qui mô rất rộng. Toàn thể nhân viên trên dưới đều dùng toàn lực ứng phó. Ở vào hoàn cảnh ấy, con không thể mở miệng từ chối chút yêu cầu hơi quá quắt của đối tác. Sỡ dĩ con ngồi trên đùi một người đàn ông tiếp rượu là do con bị thua trong một trò chơi nhỏ, nên họ bắt con chịu phạt.... Vì thế mới xuất hiện những hình ảnh, đoạn phim khiến mẹ thất vọng. Những điều con đã làm, con không bao giờ chối cãi. Nhân tiện con cũng muốn giải thích rõ ràng, ngồi trên đùi đối tác tiếp rượu đã là hành vi vượt quá giới hạn đạo đức của con rồi, tuyệt đối không phát sinh thêm mấy chuyện bậy bạ, lố lăng khác. Và kể từ đó về sau, con luôn tránh né những trường hợp tương tự. Con không muốn tạo cơ hội cho người khác đơm đặt, dè bủ con là ả đàn bà chấp nhận đánh đổi nhan sắc và thể xác vì tiền tài, danh vọng phù phiếm. ”

Bà Tổng trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngác không biết nói gì.

“Con nghĩ mình nên chủ động giải thích rõ ràng để mẹ hiểu.” Mục Táp tạm dừng nói, cố thu hết dũng khí bày tỏ, “Phải thừa nhận, con còn thiếu sót, khuyết điểm trên nhiều phương diện. Có lẽ con không phù hợp với tiêu chuẩn của người con dâu vừa ý mẹ. Vả lại, hôn nhân của con và Tổng Vực được xây dựng quá mức vội vàng, hơi vội, vô tình đốt cháy nhiều giai đoạn, dẫn tới hậu quả là nền móng tình cảm cùng tín nhiệm quá mỏng manh, yếu ớt. Vợ chồng một khi ở chung, không sớm thì muộn cũng sẽ phát sinh xung đột, cự cãi, chỉ e mâu thuẫn ngày càng tồn đọng, lớn dần theo thời gian, rồi thể nào cũng gây xích mích, tổn thương đôi bên...Mấy ngày vừa qua, con đã nghiêm túc suy xét, cảm thấy bản thân và Tổng Vực không hợp....”

“Mục Táp!” Tổng Vực xăm xăm đi tới, giận tái mặt, sốt sắng cắt đứt lời cô, “Không được nói bậy nữa.”

Mục Táp lẳng lẳng nhìn vẻ mặt tức tối của anh. Một lát sau, cô ép mình chuyển tầm mắt, tiếp tục thưa chuyện với bà Tổng: “Xét trên nhiều bình diện, con và anh ấy quả thật không tương xứng. E rằng trong thời gian ngắn, chúng con khó lòng điều chỉnh, cải thiện tính cách, tâm lí, tư tưởng đã thâm căn cố đế...Chi bằng đôi bên hãy cùng nhau cân nhắc thật cẩn trọng, xem thử chúng ta có nhất thiết kéo dài cuộc hôn nhân này không.”

“Táp Táp, việc này.....” Bà Tổng choáng váng, lao đao trước suy nghĩ của Mục Táp, nhất thời bà chưa thể đưa ra chủ ý, đành quay sang chất vấn con trai, “Tổng Vực, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Vợ con nổi nóng, không khống chế được cảm xúc, nên ăn nói lung tung, thiếu suy nghĩ. Mẹ đừng để bụng.” Nói đoạn, Tống Vực bóp mạnh tay Mục Táp, “Giữa chúng con không có vấn đề gì cả, cuộc sống vợ chồng rất hòa thuận, tương lai cũng thế.”

Anh vừa dứt lời, Mạc Tử Tuyền liền chậm rãi đi tới, ánh mắt hỉ hả liếc xéo Mục Táp, sau đó tỏ vẻ thân thiết ngồi cạnh bà Tống.

“Táp Táp, mẹ thừa nhận mẹ có chút phật lòng vì hành vi ngày trước của con. Mẹ cảm thấy phụ nữ hành xử như vậy là không tốt. Nhưng mẹ không phải là loại người nông cạn, hồ đồ quơ đũa cả nắm. Mẹ vẫn biết tùy việc mà xét, không hề chăm chăm chĩa mũi dùi vào con một cách vô cớ. Mẹ nói thật, mẹ sẽ không vì chuyện của quá khứ mà giữ mãi thành kiến với con đâu.” Thần sắc bà Tống dần chuyển sang phờ phạc, bà khẽ lắc đầu, “Mẹ không rõ nguyên nhân gì khiến cảm xúc con trở nên hỗn loạn, rồi nói ra những lời dễ làm người khác khó chịu. Nếu do thái độ mẹ không tốt, thì mẹ khẳng khái nhận lỗi với con, mong con thông cảm cho bà già này, rồi cố gắng tỉnh táo lại, được chứ?”

“Mẹ hiểu lầm con rồi. Mẹ chẳng những đối tốt với con, mà còn bao dung, trân trọng con, luôn dạy bảo con điều hay lẽ phải.” Mục Táp nói, “Đây là vấn đề của con và Tống Vực, không liên quan bất kì yếu tố bên ngoài nào hết.” Lúc nói chuyện, Mục Táp cảm nhận lực nắm tay của Tống Vực càng lúc càng mạnh, tựa hồ muốn bóp nát khớp xương cô.

Mạc Tử Tuyền yên lặng rút tách trà đặt trước mặt bà Tống, nhẹ nhàng giơ tay vỗ vỗ sau lưng bà.

Bà Tống chau mày, nheo mắt quan sát Mục Táp và Tống Vực, lát sau bà thở dài sườn sượt: “Thôi đừng nói nữa. Hai con về nhà tự giải quyết với nhau đi, mẹ già rồi, không gánh nổi đâu. Chị Chu, dẫn tôi lên phòng đi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Di Chu nhanh nhẹn tiến tới, dìu đỡ bà Tống lên lầu.

Phòng khách chỉ còn ba người Tống Vực, Mục Táp và Mạc Tử Tuyền.

Mục Táp vùng vằng đẩy tay Tống Vực: “Anh buông ra. Hiện tại đừng làm phiền em, em cần yên tĩnh để tỉnh táo lại.”

Tống Vực vừa thả tay, cô lập tức lấy túi xách trên sofa, đeo lên vai, đi tới trước mặt Mạc Tử Tuyền: “Tôi đánh cô vì mồm miệng cô bẩn thỉu, dám nhục nhã, thóa mạ mẹ tôi. Bà ấy là mẹ ruột của tôi, bất luận kẻ nào có ý định xúc phạm bà ấy, tôi sẽ không ngần ngại liều mạng với kẻ đó. Về mấy chuyện linh tinh lang tang khác, dù cô có giở vô số mảnh khoe, tôi cũng chẳng hề hấn gì đâu. Như tôi đã nói, dẫu tôi và Tống Vực phát sinh bao nhiêu vấn đề đi chăng nữa, thì đó là việc riêng của vợ chồng tôi, không liên quan đến kẻ thứ ba trở trên như cô. Cô thêm khát anh ấy? Cứ tự nhiên sử dụng hết mọi vốn liếng để mời chào, chèo kéo anh ấy đi. Chúng ta sẽ cùng chống mắt nhìn xem kết cục của cô là gì: thành công khiến anh ấy mũi lòng hay tự rước lấy nhục nhã ê chề?”

Dứt lời, Mục Táp dùng dùng sai bước tới cửa lớn. Tống Vực chưa kịp vươn tay ngăn cản đã bị cô mở miệng chặn trước: “Đừng chạm vào em. Em muốn yên tĩnh một mình, anh chớ quấy rầy.” Giọng điệu cô gãy gọn và quyết liệt.

Sau khi Mục Táp rời đi, Tống Vực căm tức nhìn chòng chọc Mạc Tử Tuyền. Thoạt đầu, Mạc Tử Tuyền còn hí hửng chế nhạo anh vài câu, song chị ta dần phát hiện vẻ mặt anh đáng sợ quá. Dưới đáy mắt anh ồ ạt bắn tia chán ghét, thậm chí mang theo hận ý chọc thẳng ánh mắt chị ta.

“Cô chờ đấy.” Tống Vực chìa tay thẳng mi tâm chị ta, gần giọng cảnh cáo. Nói xong liền xoay gót.

Ngay tức thời, thâm tâm Mạc Tử Tuyền u ám trầm luân trong nỗi sợ hãi không tên, liền hoảng hốt đứng dậy, lêu đêu chạy sau Tống Vực. Chị ta mím môi, ngậm miệng không dám hó hé, chỉ lăm lăm theo dấu chân anh. Đến gần cửa lớn, Tống Vực đột ngột dừng bước, bất ngờ quay người. Một luồng sức mạnh như thể từ trên trời giáng xuống, đâm tay anh sượt qua má Mạc Tử Tuyền, nện trên bề mặt tường gần kính thủy tinh. Anh hành động nhanh như chớp, Mạc Tử Tuyền nghẹn họng nhìn trân trối. Tấm kính thủy tinh vỡ toang thành vô số mảnh vụn. Bấy giờ, Mạc Tử Tuyền mới lấy lại phản ứng, há mồm thét chói tai, luynes quỳnh muốn tránh xa nơi tai họa, nhưng không kịp, vài vụn thủy tinh rơi lả tả xuống khuôn mặt chị ta, để lại dấu ấn đỏ tươi đặc trưng của máu.

“Cút mau. Đừng bám theo tôi nữa.” Ánh mắt anh cuộn cuộn sóng gào, thâm sâu không biết đâu là đáy. Giọng nói anh tựa như ngọn gió độc xẹt qua miếng băng mỏng, hiển hiện lửa giận lăm le phụt trào, “Tôi cảnh cáo cô lần cuối, khôn hồn thì tránh xa tôi ra. Nếu cô cứ lì lợm, vậy đừng trách tôi dùng biện pháp tàn độc khiến cô biến mất khỏi thế gian. ”

Anh thu hồi đấm tay, tảng lờ dòng máu chảy lênh láng, đẩy cửa ra khỏi nhà .

Mạc Tử Tuyền lơ ngơ đứng chôn chân giữa vết tích hỗn độn, đôi mắt vô hồn nhìn về cõi xa xăm, mờ mịt. Thật lâu sau, chị ta méo miệng, cất giọng cười khô khan nhạt nhẽo, đoạn cúi đầu nhìn ngắm đồng thủy tinh vung vãi trên mặt đất. Vài mảnh thủy tinh phản chiếu khuôn mặt vụn vẹo, biến dạng khó coi của chị ta. Mỗi hình ảnh như một lưỡi kiếm sắc nhọn, thọc sâu vào trái tim chị ta, khiến nó hoen ố lây lội máu tươi.

Tổng Vực hối hả chạy về nhà. Khoảnh khắc mở cửa, nhìn thấy đôi giày Mộc Táp đặt ngay ngắn trên kệ giày, và bàn bên trong xuất hiện túi xách vừa nãy cô đeo, anh liền thở hắt một hơi dài, trái tim đang treo lơ lửng tạm quay về vị trí vốn có.

Trước tiên, anh vào toilet, cẩn thận rửa sạch mu bàn tay nhầy nhựa máu tươi. Sau, anh trở lại phòng khách, tìm hộp đựng dụng cụ y tế gia đình, lấy bông băng và thuốc sát trùng làm vệ sinh vết thương và băng bó đơn giản.

Xong xuôi mọi việc, anh tức tốc lên lầu, nhẹ nhàng tiến tới phòng ngủ, khẽ khàng đẩy cánh cửa phòng, liền trông thấy Mộc Táp ngồi lặng yên trên giường, tay cô âu yếm vuốt ve cuốn album ảnh.

Anh biết trong cuốn album đầy lưu giữ phần nhiều ảnh chụp chung của Mộc Táp và bà Trình Hạo Anh. Cô thường xuyên ngắm chúng bằng ánh nhìn hoài niệm triu mến, thỉnh thoảng cao hứng chia sẻ cùng anh: “Anh xem nè, tấm này được chụp lúc mẹ dẫn em đi chơi vườn bách thú. Đồ anh biết thứ phát sáng lấp lánh đằng sau em là gì? Hì hì là đuôi chim công đấy. Hồi bé, em rất thích mặc áo đầm xòe, tà váy phía dưới phồng to đến mức che mất đuôi chim công luôn”

“Táp Táp.”

Cô nhướn mắt, tay đồng thời khép lại cuốn album: “Xin lỗi vì khi nãy ở nhà anh, em đã mất tự chủ, không kiểm soát được lí trí và cảm xúc. Thế nhưng, những điều em nói đều phản ánh chân thật suy nghĩ và nhận định của em về cuộc hôn nhân của chúng ta . Tổng Vực, em bây giờ dùng thái độ vô cùng bình tĩnh, trịnh trọng nói với anh, có lẽ anh và em không hợp nhau. Chúng ta quá khác biệt trên nhiều phương diện, nhiều mặt cuộc sống. Vậy nên anh cần suy nghĩ cho chín chắn, xem anh có cần một người vợ như em không?”

“Rốt cuộc em đang nói gì?” Giọng nói Tổng Vực lạnh đến cùng cực, anh xoáy sâu khuôn mặt cô trong vùng tối thăm thẳm, “Anh biết hôm nay Mạc Tử Tuyền xác xược, hồn lảo động chạm đến mẹ em, nên cảm xúc của em rất tệ, đâm ra nói năng thiếu suy nghĩ. Anh hứa sẽ giúp em đòi lại công bằng. Nhưng hiện giờ em bảo mình đã hoàn toàn tỉnh táo, tại sao còn dễ dàng nói lời chia tay, em có ý gì đây?”

“Chẳng phải anh từng nói, anh cần một người vợ biết chuyện, hiểu lí lẽ, không giận dỗi vô cớ ư?” Cô nhẹ giọng phân trần, “Ngày trước khi chưa yêu anh, em tự tin mình có thể đáp ứng những điều kiện ấy. Nhưng hiện tại thì lực bất tòng tâm, em không cách nào tự biến bản thân thành con rối gỗ vô tri vô giác, sống vật vờ không cảm xúc. Giả sử em chỉ coi anh là người chồng trên danh nghĩa, ắt hẳn mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Đàng này tình thế quá treó ngoe, em gần như đặt tất cả tâm tư, tình cảm lên người anh.... Ngày đó chúng ta cãi nhau, em thừa nhận bản thân mình hờn dỗi vô lí. Nào ai nhẫn tâm ép uống tình cảm của một con người cơ chứ? Hôm nay, em lại tiếp tục làm khó anh, ngoan cố bắt anh lựa chọn rõ ràng dứt khoát. Tổng Vực, em thật sự không biết, từ bao giờ bản thân mình lại biến thành người phụ nữ ích kỉ, nhỏ mọn như vậy. Chính em còn chán ghét bản thân mình, hơn nữa, ghét lây sang cả anh.”

Một tay Tổng Vực nhét túi quần, tay kia buông thông bên sườn đùi, lặng im nghe cô thổ lộ. Quả nhiên, tâm trạng cô đã quay về trạng thái phẳng lặng, êm đềm như dòng nước chảy xuôi. Cô bình tĩnh trần thuật suy nghĩ và cảm xúc bản thân.

“Em ghét anh từng có quan hệ thân mật với Mạc Tử Tuyền. Em ghét cô ta sử dụng những cách thức ti bỉ xen vào cuộc sống riêng của em và anh, ghét cô ta ăn nói láo toét xúc phạm mẹ và em. Nhưng trên hết, lí do em chán ghét cô ta nhiều nhất, vì cô ta thấu hiểu con người chân thật của anh. Cô ta may mắn được tiếp xúc với Tổng Vực thuở hai mươi tràn đầy lòng kiêu ngạo, sục sôi nhiệt huyết tuổi trẻ. Hơn nữa, anh

từng thật lòng thích cô ta, cam tâm tình nguyện yêu thương, cưng chiều cô ta, hoàn toàn khác với em. Anh đối tốt với em chỉ vì anh muốn làm tròn trách nhiệm, bổn phận của người chồng.” Giọng nói Mục Táp trầm thấp, chậm rãi vang đều, “Cho tới bây giờ, anh một mực không đề cập đến chuyện quá khứ giữa anh và cô ta. Anh làm thế khiến em cảm giác, cô ta từng gây tổn thương nặng nề cho anh. Vết thương sâu tới mức cả đời cũng không thể khép miệng được. Và lại, anh vẫn luôn lảng tránh chia sẻ cùng em những vinh quang, thất bại đầu đời, dấu em từng nhiều lần cố ý thăm dò, thì mười lần như một, anh đều chọn cách tảng lờ, lánh né. Thậm chí khi biết được sự việc của hai năm trước, anh cũng chẳng thêm yêu cầu một lời giải thích từ em. Anh rõ ràng cự tuyệt chia sẻ, trải lòng cùng em. Anh làm em cảm thấy, bản thân anh vượt ngoài tầm với của em, khiến em bó tay trong việc tìm cách thân cận anh.”

“Sở dĩ em đồng ý lấy anh, nguyên nhân lớn nhất là trong khoảng thời gian đầu chúng ta tiếp xúc, em đã thích anh, chứ chẳng phải vì tài sản của nhà anh đâu. Giả dụ không thích anh, em nhất định sẽ kiên quyết từ chối. Em thà mang tội bất hiếu, chứ không bao giờ tự ngược đãi bản thân, bán rẻ hôn nhân hạnh phúc của mình. Sau này chúng ta sớm chiều kề cận, dần dà em lạc mất trái tim, để mặc nó tự do tự tại trôi về anh. Nhưng em sợ ý không tìm hiểu căn cớ tình cảm của anh. Bởi vậy, trong suốt khoảng thời gian dài, em tự mình đa tình, tự ảo mộng thêu hoa dệt gấm. Nếu không tình cờ bắt gặp sự việc giữa anh và Mạc Tử Tuyền, chắc hẳn bây giờ em vẫn ngu ngơ, lơ mờ. Rồi đến khi anh nói sẽ học cách yêu em, lúc đấy em mới vỡ lẽ, hóa ra tình cảm của anh rất quan trọng với em, và từ lâu em đã bắt đầu so đo, tị nạnh với Mạc Tử Tuyền.”

“Tổng Vực, em bây giờ là người phụ nữ hẹp hòi, xấu xí lắm. Anh hẳn nên suy tính kĩ càng, coi anh còn cần một người vợ như em không? Nếu anh không cách nào hé mở tấm lòng mình, không thể cùng em san sẻ những tâm tư chân thật, thì chúng ta không nhất thiết kéo dài cuộc hôn nhân này nữa. Về phần tiền cưới, em nhất định sẽ hoàn trả nguyên vẹn cho gia đình anh.”

“Nói tóm lại, em đang ép anh?” Tổng Vực cười khê, vẻ mặt lạnh tanh, “Muốn anh lập tức đáp lại tình cảm của em. Muốn anh từ một người đàn ông ba mươi tuổi trở về thành thanh niên trong độ tuổi hai mươi, lúc nào cũng thể hiện cảm xúc ngập tràn lai láng, khiến em đắm chìm, thiêu đốt trong tình yêu cuồng nhiệt như lửa đúng không?”

Nói đoạn, anh đi tới, vươn tay kéo cô vào lòng. Bàn tay anh mơn trớn trên sợi tóc mềm mượt, ánh mắt lóe tia băng giá, giọng điệu sỗ sàng, ngả ngớn: “Hóa ra em thích như thế. Sao em không nói thẳng từ sớm, anh đương nhiên sẽ đáp ứng vô điều kiện. Bây giờ chúng ta bắt đầu luôn nhé. Em thích kiểu tình yêu như thế nào, thích đàn ông biểu hiện cách thức yêu ra sao? Nói cụ thể anh nghe, rồi anh làm theo ý em. Yên tâm, Tổng Vực anh chắc chắn không thua kém bất kì thằng đàn ông nào từng tiếp xúc với em.”

“Anh điên à? Anh nghĩ em là loại người nhảm chán đến thế?” Mục Táp giãy giụa, chống cự anh: “Anh không được xuyên tạc ý tứ của em. Anh sống khép lòng, cự tuyệt cùng em chia sẻ, luôn luôn lảng tránh chuyện liên quan đến Mạc Tử Tuyền, lại không hề tín nhiệm em. Hết lần này tới lần khác, anh phong bế nghiêm ngặt cánh cửa trái tim mình, thử hỏi em có quyền nắn lòng thoái chí không? Tổng Vực, em chẳng phải cô thiếu nữ trong lứa tuổi dậy thì, mà thò thòm cái móc hình thức giả tạo.”

“Em khỏi chối, dù mỗi người có một tính cách khác biệt, nhưng chung quy vẫn không tránh thoát những đặc điểm tiêu biểu của giới tính. Anh biết phụ nữ các em thích gì mà.” Đôi tay Tổng Vực ghì chặt vòng eo thanh mảnh. Mục Táp phát hiện ánh mắt anh bùng tỏa tia lửa giận, liền né tránh theo phản xạ. Nhưng Tổng Vực đời nào buông tha, đôi tay anh tăng thêm sức lực, úp mặt cô vô sát lồng ngực mình. Giọng nói anh hòa cùng dòng khí lạnh thổi vào từ cửa sổ, khiến cô ớn ớn, “Táp Táp, nghe lời anh đi, không được tùy hứng nữa, đừng cố tình khiêu khích anh. Em tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, chớ chọc giận anh, hiểu không bảo bối?”

39. Chương 40

Mối quan hệ của Mục Táp và Tổng Vực lâm vào trạng thái giằng co.

Vài ngày tiếp theo, Tổng Vực tự mình lái xe đưa đón Mục Táp đi làm, và nhất quyết không cho cô tăng ca thêm giờ. Nếu đã tan tầm mà cô vẫn cố tình cù cưa, nấn ná trong văn phòng, anh sẽ gọi điện, nghiêm

túc đe dọa: “Hay anh hẹn gặp riêng sếp tổng của em nhé. Anh dự định cùng ông ta xem xét, thảo luận lại phạm vi trách nhiệm công việc của vợ anh có quá tải hay không?”

Mục Táp không buồn đôi co, phản bác. Trong khoảng thời gian này, thành viên của tổ dự thầu như thể đang gia nhập một cuộc kháng chiến mang tính chất lịch sử để đời. Ai ai cũng sục sôi ý chí chiến đấu, trân trọng từng phút từng giây trôi qua, hận một ngày không thể có hai mươi bốn giờ, bức bối vì trong văn phòng không có chỗ kê giường ngủ luôn. Quả thật, chi tiết công việc nhiều như lá mùa thu, nhiệm vụ khó khăn đặt nặng trên vai mỗi người. Vì thế, trong tám giờ hành chính mỗi ngày không cách nào hoàn thành được hết khối lượng công việc đồ sộ, nên tăng ca là chuyện bình thường. Nhưng đều đặn mỗi ngày, cứ đến năm giờ chiều, Tổng Vực sẽ gọi điện cho cô, bảo anh đang chờ dưới cửa công ty, kêu cô mau xuống. Nếu cô lười, anh trực tiếp đi lên dẫn cô xuống.

Hôm nay lúc ngồi vào xe, Mục Táp liền nói: “Thứ ba tuần sau, tổ dự thầu chúng em đến thành B tham dự hội nghị các ngành công nghiệp có liên quan. Đại khái đi khoảng một tuần.”

Ánh mắt Tổng Vực bắt chợt tối sầm, song vẫn giữ im lặng lái xe vững vàng. Từ góc độ quan sát của Mục Táp, sẽ nhìn thấy gương mặt góc cạnh của anh hòa lẫn cùng chiều buồn ngả ánh tà dương bên ngoài, vùi lấp đi cảm xúc chân thật.

Qua thật lâu sau, anh mới dừng dừng ‘Ờ’ một tiếng.

Buổi đêm trước ngày đi công tác, Mục Táp lục đục thu dọn, chuẩn bị hành lý. Tổng Vực ngồi trên sofa ngắm nhìn hai túi hành lý to đùng bằng ánh mắt lạnh lẽo, rồi dặn dò khô khan: “Trên đường đi, em nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe. Nếu có xã giao thì đừng uống rượu. Công tác xong xuôi thì nhanh chóng trở về, đừng la cà rong chơi ở đây.”

“Anh nghĩ nhiều rồi. Công tác kết thúc, em còn phải trở về hoàn thành nốt công việc, làm gì có thời gian xa xỉ để thăm thú chỗ này chỗ nọ?” Mục Táp khẽ liếc nhìn anh một cái. Cô lơ mơ nhận thấy, hình như từ sau khi bọn họ ngủ bải, thái độ của anh trở nên ngang ngạnh quá đáng, ngôn ngữ cùng cử chỉ luôn đem đến cho cô cảm giác áp bách khó tả.

Ngày ấy, tia lửa giận trong mắt anh bắn phá dữ dội. Anh hùng hồn tuyên bố trước mặt cô, chia tay là chuyện viên vông, xa vời.

.....

Thu dọn xong xuôi, Mục Táp lên giường ngủ sớm. Cô nằm nép sát vào phần giường đối diện cửa phòng. Chốc lát sau, Tổng Vực ngã mình xuống phần giường còn lại. Cô thoáng mở mắt, khoang mũi vô thức hít sâu mùi hương của kem cạo râu anh hay dùng. Vài giây sau, anh lật người, nhẹ nhàng nắm tay cô. Mười ngón tay lỏng ghép khít khao, anh nhẹ giọng kêu tên cô.

Cô theo bản năng rút tay về, nhưng anh chụp lại rất nhanh. Cô thầm nhủ, thôi quên đi, chiều theo ý anh vậy.

Tổng Vực được voi đòi tiên, càng lúc càng nhích gần cô hơn. Hơi thở anh thơm tho, sạch sẽ quấn quanh vành tai cô. Hàng mi anh đen dài như có như không trườn miết bên thùy tai cô, khiến cô rùng mình vì ngứa ngáy. Rất lâu sau, trái tim đập loạn nhịp mới dần bình ổn, cô bất giác chìm vào giấc ngủ an lành.

Ngày đầu tiên Mục Táp đến thành phố B, toàn bộ thành viên tổ dự thầu đều được mời tham dự hội nghị ở quảng trường nhân dân thành phố B. Hội nghị kéo dài suốt bốn giờ, Mục Táp phụ trách ghi lại biên bản hội nghị. Trong bốn giờ liền, tinh thần cô tập trung cao độ, mỗi một dây thần kinh trên cơ thể đều kéo căng cực hạn. Thế nên, hội nghị vừa kết thúc, đầu óc cô liền văng vất, tựa như thiếu dưỡng khí trầm trọng.

Cô nàng Tiểu Thụy Lệ là thành viên trong tổ dự thầu kiêm nhân viên của phòng thị trường đi tới, vỗ vỗ vai cô: “Mấy sếp dặn buổi trưa chúng ta ăn nhẹ lót dạ thôi. Bởi tối nay, bên kia sẽ chiêu đãi ở Sơn Trang Thanh Tuyền, bữa tiệc khá trang trọng, đãi toàn cao lương mỹ vị, lúc ấy tha hồ đánh chén.”

“Ờ.” Mục Táp đề nghị, “Vừa nãy chị nhìn thấy cửa hàng Starbucks ở gần đây. Hay chúng ta tới đó uống ly cà phê, tìm món gì ăn tạm cho đỡ đói.”

“Ok.” Tiểu Thụy Lệ gật đầu, “Em đói quá, chúng ta qua đó nhanh đi chị.”

Trong cửa hàng Starbucks khách đông như nêm. Phải đứng xếp hàng chờ mòn mỏi, Mục Táp mới mua được ly cà phê Latte cùng một phần bánh gà rán phô mai. Tiểu Thụy Lệ mua một ly Caramel Macchiato và cái bánh Tiramisu.

“Mục Táp.” Tiểu Thụy Lệ nháp một ngụm cà phê, rồi vô tư hỏi, “Sao chồng chị quản lí chị nghiêm ngặt thế?”

“Hả?”

“Mỗi ngày anh ấy đều đưa rước chị đi làm. Đúng giờ tan tầm thì gọi điện thúc giục chị về, không cho phép chị tăng ca. Bấy nhiêu đã được tính là quản lí nghiêm ngặt chưa?”

Mục Táp nở nụ cười: “Anh ấy muốn tốt cho chị thôi. Anh ấy sợ chị mải mê làm việc, mà lơ là sức khỏe.”

“Ôi chao, chị sướng nhé, gặp được anh chồng yêu thương, lo lắng cho chị hết mực. Thấy vợ chồng chị như thế mà em tủi thân quá xá.” Tiểu Thụy Lệ thở dài, “Em tốt nghiệp, đi làm đã hai năm rồi. Hai năm qua, em cặm cụi, phấn đấu vì sự nghiệp, quên bằng mấy chuyện hẹn hò, yêu đương trai gái. Mấy tháng gần đây, tự dưng cảm thấy tủi thân ghê gớm. Nhìn người ta có đôi có cặp cùng dìu dắt nhau trải qua mùa đông giá rét, còn mình lủi thủi đối diện căn gác trọ lạnh lẽo mỗi khi đêm về. Lắm lúc sụt sùi muốn khóc đấy chị.”

Mục Táp quán sát Tiểu Thụy Lệ từ trên xuống dưới: “Em vừa xinh đẹp vừa trẻ trung, công việc lại ổn định, ắt hẳn không thiếu mấy ‘cái đuôi’ ngo ngoe theo đuổi, hay em yêu cầu cao quá, nên chưa ai đáp ứng được?”

“Oan uổng cho em quá, cao đâu mà cao? Em chỉ cần một người bạn trai có công việc ổn định, có chí tiến thủ, có nhà có xe càng tốt. Còn diện mạo thì không quan trọng, tầm sáu, bảy điểm là Ok, tốt nhất nhìn đằng hoàng, đỉnh đặc. À, thỉnh thoảng phát huy khiếu hài hước, hóm hỉnh nữa.” Ngón tay cô nàng trắng nõn chậm chậm miêu tả đường cong miệng tách, “Bạn bè từng giới thiệu cho em vài anh chàng, nhưng chẳng ma nào hợp cạ với em. Thậm chí có vài tên nhìn thua xa Phan Trường Giang*, mà tự tin thấy tởm, hống hách phát sợ, soi mới thấy mà ghê. Bọn họ chê em làm ở phòng thị trường, tính chất công việc khá phức tạp, rắc rối.”

*Phan Trường Giang sinh 1/7/1957 là diễn viên hài kịch lẫn điện ảnh của Trung Quốc. Ảnh của Phan Trường Giang

Mục Táp tỏ vẻ thấu hiểu, Tiểu Thụy Lệ được xem là hoa khôi của công ty. Cô nàng cao 1m68, nhưng cân nặng chỉ xấp xỉ 45 kg, sở hữu một thân hình hoàn mỹ, kết hợp với gu thời trang độc đáo, thời thượng, nên cô nàng là biểu tượng thời trang cho phái nữ trong công ty. Vả lại, tính tình Tiểu Thụy Lệ thân thiện rộng rãi, giao thiệp tốt với nhiều loại người, nên được hầu hết các đồng nghiệp quý mến. Một cô gái sở hữu tài sắc vẹn toàn, tất nhiên yêu cầu đối với bạn đời cũng ở mức tương đối cao. Vốn dĩ, Tiểu Thụy Lệ muốn tìm người bạn trai có nhà ngay tại thành phố H. Nhưng đa số những đối tượng đáp ứng đủ điều kiện của Tiểu Thụy Lệ đều chê ngược lại tính chất công việc của cô nàng.

“Để chị giúp em lưu ý mấy anh chàng xung quanh, xem thử có ai phù hợp tiêu chuẩn của em không?” Mục Táp nói.

Tiểu Thụy Lệ hưng phấn gật đầu, sốt sắng nói: “Chị giúp giùm em nhé. Yêu cầu của em thật sự không cao đâu, chỉ cần có nhà có xe, sự nghiệp ổn định, tính tình ngay thẳng, biết cách hưởng thụ cuộc sống càng tốt.”

“Ok, chị nhớ rồi.” Mục Táp vừa cắn miếng bánh, vừa gật đầu tỏ vẻ bản thân đã ghi nhớ mấy yêu cầu của cô nàng.

Buổi tối, mọi người kéo nhau đến Sơn Trang Thanh Tuyền dự tiệc. Trên bàn tiệc bày biện đủ loại món ăn quý hiếm. Thậm chí xuất hiện các loài chim hoang dã có trong danh sách được bảo vệ, không biết họ bắt về bằng cách nào, rồi trực tiếp bỏ vào nồi hầm chín. Mục Táp quả thật không đành lòng, nên không động đũa đến các món ấy. Trái lại, Tiểu Thụy Lệ không hề kiêng dè, chạy măn đều dùng tuốt. Cô nàng hăm hở đại khai sát giới một phen, ăn nhiều đến độ cả khuôn mặt đỏ bừng.

Lát sau, hai người cùng đi toilet, Tiểu Thụy Lệ tranh thủ trang điểm lại khuôn mặt, bờ môi chúm chím: “Mục Táp, chị thấy sao về anh chàng Ủy Trì Lâm, diện mạo tuần tú chị nhớ?”

Ủy Trì Lâm là tổng giám đốc của công ty vận chuyển buôn bán Bắc Thông, cũng là tổng giám sát của dự án lần này. Vừa nãy trên bàn tiệc, mọi người rồng rắn kéo nhau mời rượu anh ta. Anh ta cũng không khách sáo, vui vẻ uống liên tiếp bảy, tám ly rượu. Tửu lượng của anh ta khá tốt, tuy bị chuốc rượu hội đồng nhưng thần trí vẫn tỉnh như sáo, đỉnh đặc trò chuyện cùng mọi người.

“Anh ta đúng chuẩn soái ca đấy.” Mục Táp vừa rửa tay vừa nhận xét thành thật, “Cách nói chuyện cũng khá thu hút, thuộc loại lãnh đạo chuyên ‘sát’ nhân viên nữ.”

Tiểu Thụy Lệ đóng lại hộp phấn, rồi lấy cây mascara tỉ mỉ ve vuốt rèm mi cong: “Theo nguồn tin đáng tin cậy, anh ấy là giai chưa có chủ. Chị nói thử xem, nếu em chủ động xin số điện thoại, anh ấy có bằng lòng cho không?”

Mục Táp ngẩng ngửa vẻ mặt ngập tràn sắc xuân phơi phới của cô nàng, liền vô thức nở nụ cười: “Em xinh đẹp như vậy, đàn ông ai nỡ từ chối em chứ. Nhưng chị nhớ em muốn tìm bạn trai định cư ở thành phố H mà”

“Vốn dĩ là thế.” Tiểu Thụy Lệ chuyển sang thoa son bóng, “Nhưng từ khi gặp Ủy Trì lâm, em đã xóa bỏ yêu cầu này rồi. Lúc nãy em mời rượu anh ấy, khoảnh khắc anh ấy đáp lại bằng nụ cười tươi tắn, thâm tâm em đột nhiên chấn động. Chính là cảm giác của tiếng sét ái tình, khiến đầu óc em choáng váng, tình nguyện thỏa hiệp tất cả. Hơn nữa, thành phố B cũng tốt chán, ngoại trừ khí hậu hơi khô ráo thôi.”

“Vậy em cố lên nhé.” Mục Táp nhận thấy mình không nên tạt gáo nước lạnh vào ngọn lửa quyết tâm đang bùng hực bốc cháy của cô nàng.

Cuối cùng, Tiểu Thụy Lệ cũng hoàn tất việc trang điểm. Cô nàng đem mọi dụng cụ cất vô túi xách, đoạn chải chuốt lại mái tóc xoăn dài, rồi hài lòng ngắm soi mỹ nữ rạng ngời phản chiếu qua tấm gương sáng.

Buổi tiệc kết thúc, Tiểu Thụy Lệ thành công lấy được số điện thoại của người tình trong mộng. Trên đường về, Tiểu Thụy Lệ gí sát màn hình di động vào mắt Mục Táp: “Chị nhìn nè, số của anh ấy đã yên vị trong di động của em rồi, em sẽ nhanh chóng triển khai loạt kế hoạch tiếp theo.”

Mục Táp lặng thinh quan sát khuôn mặt ửng sắc hồng rạng rỡ nổi bật giữa bóng đêm nồng đậm, thêm đôi mắt cô nàng mênh mông làn sương hạnh phúc. Trong lòng Mục Táp không khỏi bật lời cảm thán, tình yêu đúng là mỹ phẩm trang điểm tốt nhất của phụ nữ, là thần dược bồi bổ tinh thần.....

Tựa như tháng ngày cô hạnh phúc trong vòng tay Tống Vực, toàn thân cô như thể được ngâm trong hồ mật ong khổng lồ. Vị ngọt lịm thấm thấu qua làn da, len lỏi vào trái tim, hòa cùng dòng máu, khiến bản thân cô tùy thời tùy lúc đều có thể mỉm cười ngây ngô, ngờ nghệch.

Sống ở đời, con người nên một lần nếm trải cảm giác thật tâm rung động. Cô thầm chúc phúc Tiểu Thụy Lệ, mong tình cảm mộc mạc hiện tại của cô nàng có thể đơm hoa kết trái.

Mục Táp nào ngờ được, ngày hôm sau, vừa kết thúc buổi tọa đàm, Ủy Trì Lâm liền thông thả tiến đến chỗ cô, lịch sự cười nói: “Em là Mục Táp phải không? Tôi còn chưa có số điện thoại của em đấy.”

Mục Táp thoáng sững sốt. Sau đó, cô nói dăm ba câu khách sáo cùng đối phương, rồi cho anh ta số điện thoại của mình.

Anh ta lưu dãy số của cô vào di động, sau trịnh trọng vươn tay: “Rất hân hạnh được quen biết em. Tôi đã đọc qua biên bản hội nghị em viết, khá xuất sắc, rất phù hợp làm bài mẫu cho thực tập sinh của công ty chúng tôi.”

Mục Táp cùng anh ta bắt tay, khiêm tốn nói: “Cám ơn lời khen của anh. Song, tôi tự cảm thấy bản thân còn nhiều thiếu sót, cần phải học tập, trau dồi thêm. Nếu có cơ hội, mong được anh chỉ giáo nhiều hơn.”

Ánh mắt Ủy Trì Lâm lóe tia tán thưởng.

Sau ba giờ chiều, nhân viên tổ dự thầu có hai giờ nghỉ ngơi, Tiểu Thụy Lệ hào hứng rủ rê Mục Táp đi mua sắm. Trùng hợp Mục Táp vừa gõ xong chữ cuối cùng, cô tắt laptop, gật đầu đồng ý.

Đến trung tâm thương mại quốc tế, Tiểu Thụy Lệ hết như chú chim non vừa sổ lồng, hăng hái mua sắm, điên cuồng quẹt thẻ. Mục Táp phát hiện Tiểu Thụy Lệ rất hào phóng chi tiền cho những bộ cánh đẹp. Cô

nàng mua vài bộ váy toàn có giá trên trời mà không hề chớp mắt hay đắn đo suy nghĩ. Tiểu Thụy Lệ tự tin chia sẻ quan điểm, phụ nữ phải biết yêu thương, chăm chút bản thân. Huống hồ, cô nàng vất vả phấn đấu suốt một năm trời, chính là vì giây phút được ôm đồm thỏa thuê quần áo đẹp như thế này đây.

Mục Táp bị Tiểu Thụy Lệ thuyết phục, nên cần rằng mua một túi xách da dê đắt tiền.

Đạo chơi thêm một lúc, Tiểu Thụy Lệ bỗng nhiên gặp người ôm bụng. Cô nàng vất vả trong toilet khu thương mại hồi lâu, sau đi ra với dáng vẻ bơ phờ xanh xao: “Chỗ này lạnh quá chị ơi. Em lại bị tiêu chảy, cả người rét run hết rồi, về phòng nghỉ ngơi thôi.”

Mục Táp vội vã dìu đỡ Tiểu Thụy Lệ ra ngoài, gọi taxi chở hai người về khách sạn. Sau khi vào phòng. Mục Táp giúp Tiểu Thụy Lệ uống thuốc. Bối mệt quá nhiều nước, cơ thể cô nàng trở nên mềm nhũn, eo uột đáng thương, tựa như bông hoa héo hon dưới cái nóng đổ lửa. Cô nàng thều thào bảo mình phải ngủ một giấc, bằng không sẽ sinh bệnh nặng.

Mục Táp dèm chăn gọn gàng giúp Tiểu Thụy Lệ rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Cô nhìn đồng hồ, thấy đã qua sáu giờ chiều, cái bụng cũng phối hợp réo rất dữ dội.

Phía sau khách sạn có cửa hàng McDonald, cô dự định qua đây mua tạm món gì đó.

Cô vừa ra cửa khách sạn, một chiếc ô tô màu xanh lam đúng lúc trườn tới trước mặt cô. Mục Táp dợm bước qua ô tô, thì tấm kính ở cửa tay lái từ từ trượt xuống, gương mặt Úy Trì Lâm như thể được tắm gió xuân phả vào ánh mắt cô: “Mục Táp, em đi ăn cơm à?”

“Vâng ạ, tôi định mua thức ăn nhanh.” Mục Táp nói, “Anh cũng ở khách sạn này?”

“Thức ăn nhanh?” Úy Trì Lâm từ tốn lặp lại ba chữ, đoạn cười tươi tắn: “Vừa vặn tôi cũng chưa ăn cơm chiều, hay chúng ta đi cùng nhau, được không?”

Đi cùng á? Mục Táp cảm thấy lời đề nghị này hơi đột ngột, nhưng cô từ chối thì không hay lắm. Dù sao anh ta cũng là nhân vật quan trọng đóng vai trò quyết định công ty trúng thầu. Toàn thể công ty cô đã dốc cạn sức lực cho dự án lần này, nên cô không thể không nể mặt anh ta. Huống hồ, sếp cô luôn miệng nhấn mạnh, tíu tít dặn đi dặn lại các cô phải tận lực giữ gìn quan hệ tốt đẹp với người phụ trách của Bác Thông, cố gắng thỏa mãn những yêu cầu thông thường của đối phương.

“Cách nơi này không xa, có phố ẩm thực khá nổi tiếng, tập hợp nhiều nhà hàng, quán ăn ngon, tôi thường qua đó dùng cơm.” Úy Trì Lâm nhiệt tình mời mọc, “Em nể mặt tôi chứ? Nhân tiện chúng ta bàn về dự án luôn.”

“Được thôi ạ.” Mục Táp đáp, “Nhưng nói trước, bữa ăn này phải do tôi mời.”

“Không thành vấn đề.”

Mục Táp chọn vào một nhà hàng chuyên món Quảng Đông. Nguyên nhân rất đơn giản, bầu không khí nơi đây náo nhiệt, thiết kế theo lối mở, khách ra vào tấp nập, chứ không giống mấy nhà hàng bên cạnh có màn che kín mít, vừa nhìn đã biết ưu tiên sự riêng tư, chỉ phù hợp với những cặp tình nhân.

Trên bàn cơm, cử chỉ và ngôn từ của Úy Trì Lâm tự nhiên và đúng mực. Anh ta nhiệt tình giới thiệu những danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở thành phố B, đặc biệt chú trọng những nơi có phong thủy tốt. Đương nhiên, anh ta cũng hào phóng tiết lộ một vài chi tiết quan trọng trong cuộc đấu thầu sắp tới. Mục Táp cảm thấy bữa cơm này rất đáng giá.

“Mục Táp.” Anh ta bỗng gọi tên cô bằng giọng điệu trầm ấm.

“Gì ạ?” Mục Táp tỏ vẻ lắng nghe.

“Nhìn em rất giống một cô bạn của tôi. Nói chuyện cùng em, tôi cảm thấy chúng ta thật thân thiết.” Về mặt Úy Trì Lâm khi nói câu này vô cùng nghiêm túc, không hề có ý tứ đùa cợt.

Mục Táp có chút bức bối. Cô không ngờ anh ta lại thốt ra mấy lời kịch ‘xưa như diễm’, khiến cô thoáng lẩn tránh, chưa biết cách ứng đối.

“Chúng tôi có khuôn mặt đại chúng, điển hình bình thường của phụ nữ Trung Quốc.” Biểu cảm Mục Táp khá tự nhiên, “Từ nhỏ đến lớn, hầu như bạn bè xung quanh đều chê khuôn mặt tôi nhìn xoàng quá, chẳng có nét nhấn nhá gì hết.”

“Không đúng.” Ủy Trì Lâm chậm rãi lắc đầu, hai tay khoanh trước ngực, nhìn chằm chằm Mục Táp, “Hai người đều xinh đẹp, đặc biệt đôi mắt rất có hồn. Mỗi khi em và cô ấy nói chuyện, đều dùng ánh mắt chuyên chú, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt đối phương, song sẽ không làm đối phương có cảm giác bị đè nén hay áp bức, mà sẽ khiến họ bất giác tăng thêm thiện cảm với các em.”

Mục Táp lặng thinh cúi đầu, móc di động trong túi, mấy ngón tay lướt nhẹ màn hình.

Ủy Trì Lâm thấy cô không hồi đáp, cũng không tỏ thái độ, chỉ chăm chú nhìn di động, bèn tò mò: “Em có việc gấp?”

“Dạ không.” Mục Táp thờ ơ đáp, “Tin nhắn của ông xã tôi thôi. Anh ấy hỏi tôi đã ăn tối chưa, tôi nhắn trả lời anh ấy.”

Bấy giờ, Ủy Trì Lâm trầm tư.

Đương nhiên, Mục Táp nói dối. Tổng Vực không hề gửi tin nhắn, cô chỉ muốn tạo tình huống để thông báo với người đàn ông đối diện, cô đã lập gia đình.

Mục Táp tự biên tự diễn một hồi, mới ngẩng đầu: “Ngại quá, tôi quên mất vừa nãy chúng ta nói tới đâu rồi?”

“Cũng không có gì.” Ủy Trì Lâm cầm tách trà nóng, tao nhã nhấp một ngụm, “Tôi chỉ khen em xinh đẹp.”

Dùng cơm xong, Ủy Trì Lâm lái xe chở Mục Táp về khách sạn. Chạy gần đến nơi, anh ta mở ngăn kéo trong xe, lấy ra một hộp quà nhỏ được đóng gói tinh xảo đưa cô, nói là quà lưu niệm. Ban đầu Mục Táp không chịu nhận, anh ta cũng không xấu hổ hay mất mặt, vẫn giữ nguyên phong độ: “Em nhận đi, tôi chẳng có ý đồ gì đâu. Quà này là do công ty chúng tôi tự thiết kế, mặt trên in hình logo của công ty. Tôi lấy thân phận tổng giám đốc của công ty buôn bán vận chuyển Bắc Thông để tặng em, mong tương lai chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Người ta đã nói đến mức này, nếu Mục Táp kiên quyết không nhận, thì sẽ trở nên vênh váo mất. Cô lễ phép đón lấy hộp quà, nhẹ giọng nói cảm ơn. Lúc này, Ủy Trì Lâm mới mở cửa xe, lịch sự đi vòng qua bên kia, mở cửa giúp Mục Táp. Lúc cô bước xuống xe, anh ta còn ga lăng lấy tay che trên đỉnh đầu cô, phòng ngừa việc cô bất cẩn đụng trúng cạnh xe.

Bên ngoài, tiết trời lạnh cắt da cắt thịt, cơn gió tạt vào mặt Mục Táp khiến nó đau ran rát. Cô rùng mình kéo cao khăn quàng cổ, bỗng nhiên cô cảm giác một ánh mắt quen thuộc đang nhìn mình hau háu. Cô nhất thời ngơ ngẩn, tập trung nhìn về phía đối diện.

Cách đó không xa, Tổng Vực yên tĩnh ngồi trong xe, đôi tay đặt trên tay lái. Trong bóng đêm, cặp mắt anh lấp lánh như hai ngọn đuốc sáng, chuyên chú hút hồn cô.

40. Chương 41

Giờ phút này, sự xuất hiện của Tổng Vực khiến tâm tình Mục Táp bỗng trở nên phức tạp. Cô hồn nhiên không biết, từ góc độ quan sát của Tổng Vực, sẽ cảm thấy hình ảnh Ủy Trì Lâm che chắn, bảo vệ cô là vô cùng thân mật. Hơn nữa, khi cô đã đứng vững trên mặt đất, một tay Ủy Trì Lâm vẫn che hờ trên đầu cô, tay kia đặt nhẹ lên bờ vai trái của cô. Hai người thật sự đứng rất gần, thêm cử chỉ dịu dàng, trân trọng của Ủy Trì Lâm, khó tránh khỏi bị người ngoài hiểu lầm.

Tổng Vực khoan thai bước xuống, nhẹ nhàng đóng cửa xe. Thân hình cao lớn đứng sừng sững tại chỗ, anh vươn tay ngoắc ngoắc, ý bảo cô lại gần anh.

Mục Táp nằm mơ cũng không ngờ tới Tổng Vực lại xuất hiện trước cửa khách sạn. Quả thật, anh từng hỏi cô cặn kẽ tên và địa chỉ khách sạn, nhưng cô nghĩ rằng, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi. Bây chừ, nhìn thấy Tổng Vực bằng xương bằng thịt, cô hấp tấp tạm biệt Ủy Trì Lâm, vắt chân lên cổ chạy tới chỗ anh.

Ủy Trì Lâm hiếu kì nhìn sang hướng Tổng Vực đang đứng. Trong lòng anh ta mơ hồ đoán được thân phận của Tổng Vực, bèn nhếch miệng cười buồn, đoạn quay về xe mình, nổ máy bỏ đi.

“Sao anh tới đây?” Mục Táp chạy hơi nhanh, nên khi đứng trước mặt Tổng Vực, cô thở hồng hộc mấy hơi liền. Sau đó, cô tham lam dùng ánh mắt ‘nuốt chửng’ gương mặt anh, rồi thở phào nhẹ nhõm vì bản thân không gặp ảo giác, Tổng Vực thật sự đến đây.

Tổng Vực khẽ gật đầu, lại không mấy may hé miệng. Giây tiếp theo, anh bỗng nhiên giật mạnh hộp quà trên tay cô, thô lỗ xé toạc giấy gói, mở tung nắp hộp. Phấn vào đôi mắt là hình ảnh bông hoa hồng được mạ vàng rực rỡ, hai chiếc lá bên cạnh có khắc logo của công ty Bác Thông. Bốn màu hồng, lam, lục, vàng hòa quyện tinh tế, tỏa ánh sáng ma mị, tôn nét quyến rũ trong màn đêm bí ẩn.

Mục Táp đâu đoán được quà tặng của Ủy Trì Lâm lại là hoa hồng mạ vàng. Quà tặng như vậy không khiến người khác hiểu lầm cũng uống.

Tổng Vực tỏ thái độ khinh khỉnh ngắm soi bông hoa. Lát sau, anh ngược nhìn Mục Táp, lạnh nhạt hỏi: “Em bảo mình bận bịu nhiều việc, là bận đi cùng hần?”

“Anh ta là tổng giám đốc của Bác Thông, là chủ đầu tư của dự án đấu thầu mà công ty em chuẩn bị tham gia, có thể là đối tác tương lai của chúng em. Anh ta tìm em vì muốn bàn chuyện liên quan đến hạng mục, thuận tiện cùng ăn bữa cơm. Cái này chỉ là quà lưu niệm của công ty anh ta thôi, không hề có ý gì khác.” Mục Táp giải thích rõ ràng.

Tổng Vực đem bông hoa bỏ vô hộp, đóng nắp kĩ càng, đưa Mục Táp: “Lập tức gọi điện cho hần, nói em từ chối món quà này.”

“Từ chối?” Mục Táp chau mày, tạm thời chưa cầm hộp quà: “Em cũng muốn từ chối, nhưng anh dạy em cách từ chối đi, em nên nói thế nào mới hợp tình hợp lí? Bỏ hoa hồng mang ý nghĩa khá đặc thù, nên em không tiện nhận lấy?”

“Em nói sao?” Tổng Vực nghiêng răng hỏi lại, giọng nói xuất ra ý lạnh.

“Tổng Vực, anh đừng làm em khó xử.” Mục Táp đề nghị, “Em không gọi điện cho anh ta, nhưng sẽ ném vật này đi, được chứ?”

Tổng Vực nhanh nhẹn vươn tay, ngang ngạnh lục lọi túi áo khoác bành tô của cô, anh thuận lợi tìm thấy di động. Anh đem di động và hộp quà nhét vào tay cô: “Em gọi ngay đi. Nói rõ ràng với hần, bảo hần nên sáng suốt phân biệt công tư, muốn bàn bạc hay thảo luận công việc thì trực tiếp đến công ty vào giờ hành chính, không cần viện cớ rủ rờ, mời mọc ăn uống.”

Mục Táp tức tối nhìn gương mặt ngoan cố của Tổng Vực, rồi uất ức ngoảnh đầu: “Em không cách nào mở miệng nói mấy câu đó. Vốn dĩ em và anh ta chỉ ăn bữa cơm để bàn công việc. Lời nói và hành động của anh ta cũng quang minh lỗi lạc, hà cớ gì em phải tự mình đa tình. Giờ anh kêu em nói mấy câu vô lí kia, anh ta sẽ đánh giá con người em thế nào đây? Bị bệnh tự kỉ nặng à? Tuy nhiên, nếu anh không hài lòng về chuyện hôm nay, vậy em hứa, sau này em sẽ không một mình gặp gỡ anh ta. Chúng ta ngừng việc này tại đây đi, đừng tranh cãi nữa.”

“Em không gọi?” Tổng Vực thu tay, cúi đầu tra xét danh bạ, “Vậy anh thay em gọi.”

“Anh khơi khơi nổi điên cái gì thế hả?” Mục Táp khấn trương giật lại di động, “Anh đừng đẩy em vào tình cảnh chật vật, lúng túng. Việc vốn đơn giản, tại sao qua bộ máy xử lí của não anh lại rối tung rối mù lên thế? Rốt cuộc anh muốn gì?”

Tổng Vực hằm hè lườm cô. Sau, anh xoay gót, quẳng hộp quà vô thùng rác gần đó. Vứt xong vật chướng mắt, Tổng Vực xăm xăm tới gần Mục Táp, túm chặt cổ tay cô, tay còn lại mở cửa xe, nhét cô vô trong. Động tác anh thô lỗ, thêm sức lực mạnh mẽ, nên vô tình để lại vòng ngón đeo nhẫn quanh cổ tay cô.

Mục Táp chưa kịp mở miệng nói năng, anh đã khởi động xe, nhấn chân ga, chạy ào đi.

Đường xá ở thành phố B khá rộng rãi, thông thoáng. Trừ giờ cao điểm buổi chiều, những lúc khác, xe chạy rất thoải mái, lướt như bay trên đường. Tổng Vực tựa hồ đã quen thuộc địa hình nơi đây, nên lái với tốc độ khá cao. Mục Táp lặng thinh ngồi bên cạnh, không mấy may rên một tiếng. Từ đầu đến cuối, cô chỉ hỏi

anh câu: anh chở em đi đâu đấy?. Anh lại chẳng nói chẳng rằng, cô cũng lười hỏi tiếp, cô bụng bảo dạ, việc gì phải sợ, dầu sao Tống Vực cũng không thể mang cô đi bán.

Chờ xe dừng, Mục Táp phát hiện họ đang ở địa phương heo hút, hẻo lánh. Xung quanh không có hàng quán, thậm chí không một bóng người. Ngay cả đèn đường cũng ít ỏi đến đáng sợ. Ngọn đèn màu lam phía xa hắt ánh sáng khi mờ khi tỏ theo chuyển động của những tán cây cao. Trong lòng Mục Táp buồn bực, mệt mỏi. Tống Vực vô duyên vô cớ phát khùng, hành vi lại cổ quái, khiến đầu óc cô quay mòng mòng khó hiểu.

“Em thật sự chỉ cùng hần ta bàn chuyện liên quan đến hạng mục? Em cam đoan sẽ không vì mục đích chung của công ty mà lấy lòng hần?” Tống Vực điềm nhiên mở miệng.

Ánh đèn mau lam hắt vào tròng mắt anh, phản chiếu tia sáng âm u, quỷ dị, làm Mục Táp cảm thấy rờn rợn. Trực giác cô mách báo, quanh đây tiềm ẩn sự nguy hiểm khôn lường.

Hóa ra, anh luôn lấn cấn, bận tâm sự việc của hai năm trước, chỉ là anh chôn giấu dưới đáy lòng, chưa có dịp phát tác mà thôi.

“Em nhắc lần cuối, em không phải nhân viên tiêu thụ, nên không tồn tại tinh thần sẵn sàng hi sinh vì nghĩa lớn.” Mục Táp nhất thời gắt gỏng, “Nhiệm vụ chính của em là công tác văn phòng, không liên quan đến các phạm sự khác.”

“Thế ư?” Tống Vực nghiêng đầu, vươn tay vuốt mặt cô, “Em cam đoan chứ?”

“Tống Vực, anh vừa phải thôi nhé. Việc vốn chẳng có gì, thế mà anh cứ suy đoán vắn vớ theo chiều hướng xấu. Chẳng lẽ anh đối với em không có sự tín nhiệm cơ bản ư? Hay anh nhất quyết muốn quy chụp hàm hồ? Vậy anh cứ coi như em lần nữa sử dụng chiêu cũ, không từ thủ đoạn hi sinh hương sắc đổi lấy tiền đồ, danh vọng.” Mục Táp thở dài ảo não. Không gian bí bưng trong xe khiến cô nghèn nghẹt khó thở. Thêm thái độ hoài nghi trắng trợn của anh làm ngực cô suýt nổ tung.

Cô hít sâu một hơi, quay ngoắt mặt đi, nhấn nút kéo cửa kính xuống, để làn gió đêm rót vào, xoa dịu cơn giận trong lòng cô.

Bất chợt ‘Ầm’ một tiếng, anh xuống xe, đi đến bên kia, mở cửa xe chỗ cô ra, ôm cô bước xuống, chuyển sang hàng ghế phía sau.

Cô vừa áp mông xuống ghế, cả người anh liền sấn tới, bao trùm lên toàn thân cô, rồi thuận tay khóa luôn cửa xe.

“Tống Vực, anh muốn làm gì.....Anh đừng làm chuyện ấy ở trong này!” Ý thức được nguy hiểm, cô tức tốc cất tiếng cảnh cáo.

Song, mới la ó được nửa câu, môi cô đã nằm gọn trong miệng anh. Cơ thể rắn chắc của anh phủ phục xuống, đôi tay linh hoạt cởi bỏ áo khoác ngoài của cô, đoạn lúi thẳng một đường, tiến lên tháo chiếc áo con. Những ngón tay anh bắt đầu triển khai kỹ xảo điêu luyện, khiến sống lưng cô bỗng dưng cứng ngắc cứng còng. Một dòng điện nóng bùng phát từ xương cụt lan tràn khắp thân thể cô.

“Anh dừng lại đi.” Cô ú ớ cự tuyệt, ra sức tránh né.

Tay anh liền nắm chặt cầm cô, bức ép cô nhìn thẳng mắt anh. Dưới đáy mắt anh nhen nhóm hai ngọn đuốc nóng bỏng, lửa bập bùng cháy lên cực điểm.

Ánh mắt anh tắt ngấm nét nhu tình thường thấy, trở nên cực kỳ xa lạ. Lần đầu tiên, cô cảm thấy bản thân đang sợ anh, sợ đến nỗi không dám nhìn anh nữa.

Không gian nhỏ hẹp, chật chội lượn lờ làn khí ám muội. Thân thể kề thân thể, mồ hôi dung hòa. Mục Táp triệt để yếu thế, hoàn toàn mất hi vọng chống cự. Mỗi bộ phận trên cơ thể cô đều bị anh kiểm soát gắt gao. Bàn tay anh chuyển hướng, lần mò khóa kéo của váy quần, thuần thục kéo xuống. Chất vải mềm mượt trượt dài xuống đôi chân cô..... Vài giây sau, cơ thể ‘nguyên thủy’ của người phụ nữ bất đắc dĩ nằm gọn dưới thân người đàn ông.

Giây phút tiếp xúc bộ phận đàn ông nóng rẫy qua lớp vải quần tây, Mục Táp theo bản năng giãy giụa chống trả. Nhưng vẫn là công dã tràng. Anh kiềm giữ cô bằng vòng ôm mạnh mẽ sít sao, với cả không gian nhỏ

hẹp gây bất lợi cho sự phản kháng của cô, khiến cô hết đường ngo ngoáy, lẩn trốn.

Anh thoáng nhắc người lên, tự động cởi bỏ quần dưới. Thoạt nhìn, thao tác đôi tay anh rất trật tự và dứt khoát. Nếu không nhìn thấy tia tức giận trong mắt anh, thế nào Mục Táp cũng khẳng định, anh là người máy không cảm xúc.

“Anh dừng lại mau, em không quen làm trong xe!” Giữa màn đêm u tối, Mục Táp nhọc nhằn thoát từng tiếng, cô gần như tắt thở dưới sự đè ép của anh, “Em thật sự không thoải mái..... Anh dừng lại mau, khó chịu lắm...!”

“Trễ rồi em.” Anh hờ hững thông báo gọn lỏn, và dùng sức vùi mình trong cô.

Mục Táp há miệng hít sâu một hơi, cả người khít khao co rúm. Địa phương hiện tại kết hợp tình cảnh trước mắt làm cô nhục nhã bội phần. Song, cô vô dụng, không thể đấu lại anh, đành mệnh lệnh cho thân thể không được hòa theo anh. Cô quả quyết cắn mạnh môi dưới, khắc chế phản ứng sinh lý thông thường.

Nhưng anh quyết thi gan độ sức tới cùng, vừa dùng đầu lưỡi mơn trớn cần cổ cô, vừa dùng tay ve vuốt làn da sau lưng cô. Đầu ngón tay anh nhịp nhàng gõ gõ dọc theo đường cột sống, cố ý ‘hành hạ’ nơi tập trung nhiều dây thần kinh mẫn cảm nhất của phụ nữ. Tay anh liên tục quấy nhiễu cô, dùng lực khi nặng khi nhẹ, đẩy cô chên vênh, chơi với giữa đầu sóng ngọn gió. Mục Táp sắp không chịu nổi, bờ môi suýt bật máu đỏ. Đúng lúc này, anh lại nhân từ lui ra, rồi nhân lúc cô lơ là phòng bị, anh tức khắc đâm mạnh vào. Như anh dự đoán, cô bật tiếng rên rĩ.

“Như vậy mới đúng, em đừng chống đối anh.” Anh nghiêng đầu, ngậm chặt vành tai cô, đầu lưỡi ướt rượt đánh vòng theo đường viền tai, “Hãy phối hợp cùng anh, hòa thuận với anh, không được phản kháng anh.”

Thời gian tích tắc trôi qua từng giây, cơn sóng tình cũng dần thoái lui, anh vùi đầu vào cổ cô, mơ hồ nghe thấy âm thanh ghen ngào đáng thương. Anh ngẩng đầu, chăm chú quan sát, phát hiện khóe mắt cô đỏ hoe, hai hàng mi ướt đầm.

“Táp Táp.” Ngỡ khí anh bất giác dịu dàng hơn, “Anh làm đau em hả?”

Cô khinh thường trả lời.

Lúc này, anh mới rút khỏi người cô, tìm lấy tờ khăn giấy lau nước mắt cho cô, vệ sinh giữa hai chân cô, sau đó giúp cô mặc lại quần áo chỉnh tề.

Mục Táp lẳng lặng nhìn anh xử lý mọi việc, lâu sau cô mới đứng dưng mở miệng: “Anh nguôi giận rồi hả? Anh cậy vào sức mạnh để ép buộc em, cưỡng ép em làm điều mà em căm ghét, hiện tại anh thỏa mãn chưa?”

Anh nâng cô dậy, ôm trên đùi, rì rầm bên tai cô: “Xin lỗi em. Anh thừa nhận lúc này, anh rất tức giận, chỉ muốn chiếm hữu em. Ý niệm này trở dậy mạnh mẽ trong đầu anh, anh vô phương khống chế nó. Bây giờ em còn đau không?”

Mục Táp không trả lời, chỉ lấy tay đẩy người anh ra.

“Anh bỏ bê cả núi công việc để chạy tới tìm em. Trên đường đi, anh còn hồi hộp và cao hứng, chính bản thân anh cũng không biết mình hồi hộp, cao hứng vì điều gì.” Tổng Vực khép chặt vòng tay, mắt nhìn cô đắm đắm, “Anh dự định tặng em niềm vui bất ngờ. Ai dè người bất ngờ lại là anh. Vừa tới nơi đã thấy cảnh vợ mình thân thiết với người đàn ông khác, hỏi em anh có quyền tức giận không?!”

“Anh căn bản không tin em, cũng như không có khái niệm sự tin tưởng giữa vợ và chồng. Anh chỉ nhỏ nhen nghĩ cho bản thân, cho cảm thụ của riêng anh. Anh độc đoán muốn em vĩnh viễn răm rắp nghe theo lời anh, ngoan ngoãn phối hợp cùng anh, ngây ngô hầu hạ anh, trở thành người phụ nữ mất hẳn chủ kiến. Thậm chí khi tình trùng xông lên não anh, em phải tự nguyện cởi sạch quần áo, để mặc anh chơi đùa, giày vò đúng không?!” Giọng nói Mục Táp càng lúc càng phát run, ánh mắt cô đỏ quạch chất vấn anh, rồi dần nức nở trong nỗi tuyệt vọng: “Nếu anh cần một người vợ như thế, thì bên ngoài có hàng hà sa số cô gái đủ khả năng đáp ứng yêu cầu, anh hà tất phải làm khó em.”

Anh hoàn toàn không tin tưởng cô, còn cậy vào thân phận người chồng, ỷ vào thể lực phái mạnh, mà xem nhẹ suy nghĩ và cảm nhận của cô, nhục nhã cô ngay tại trong xe.

“Không đúng.” Tổng Vực vỗ nhẹ sau lưng cô, áp đầu cô tựa vào lồng ngực mình, dùng âm thanh nỉ non trấn an cảm xúc cô, “Táp Táp, anh thừa nhận, bản thân anh làm chồng chưa đủ tốt, còn đầy khuyết điểm. Nhưng anh không hề có ý định sỉ nhục em. Dù em tin hay không, anh vẫn nói, chỉ qua vài lần chúng ta tiếp xúc, gặp gỡ ban đầu, anh đã đưa ra nhận định, anh muốn sống bên em trọn đời. Anh chỉ muốn em làm vợ anh, chỉ duy nhất mình em.”

Cô giữ nguyên sự trầm mặc yên ắng. Anh cúi đầu nhìn cô một cái, ôn hòa nói: “Giờ anh chở em về khách sạn. Em chỉ cần ngủ một giấc thật sâu, những chuyện khác hãy để mai nói tiếp.”

41. Chương 42

Lần này Tổng Vực đến thành phố B là quyết định theo cảm tính, không có bất kì sự chuẩn bị nào trước. Bây giờ, khi chở Mục Táp về khách sạn cô đang trọ, anh mới biết chỗ này đã hết phòng trống. Anh đành ở tạm một khách sạn bình dân cách chỗ cô hai con đường.

Lúc Mục Táp về phòng, Tiểu Thụy Lệ đang ăn cháo thịt băm. Thấy sắc mặt Mục Táp xám xịt, cô nàng vội hỏi: “Chị đi đâu mà nhìn mặt mày bơ phờ, mệt mỏi thế?”

“Đi dạo quanh đây thôi.” Mục Táp cởi áo khoác, đổ người nằm bẹp xuống giường, mí mắt díp cả lại, “Buồn ngủ quá.”

Cô đang chập chờn thiêu thiêu ngủ, di động bỗng đổ chuông báo tin nhắn. Cô cầm lên ngó, thấy tin nhắn của Tổng Vực.

“Những lời anh vừa nói đều rất chân thành.”

Mục Táp nhìn chằm chằm tin nhắn thật lâu, rồi mới đặt di động qua một bên. Cô dang tay dang chân nằm thành hình chữ ‘dại’ (), mơ màng nhớ lại hành động lúc này của anh. Đặc biệt, hình ảnh anh ôm cô vào lòng, tỉ tê quanh tai cô, bảo rằng anh muốn sống trọn đời bên cô, chỉ duy nhất mình cô...

Kì thực, cô rất hoang mang, mờ mịt với tương lai phía trước. Nếu lựa chọn cùng Tổng Vực ăn đời ở kiếp, cô phải tập làm quen với những thiếu sót, khiếm khuyết của anh. Bề ngoài anh nhìn nhã nhặn, lịch lãm, nhưng sự bá đạo, tự cao tự đại đã thấm nhuần trong dòng chảy của máu. Hơn nữa, anh sống quá nội tâm kín đáo, không bao giờ chủ động chia sẻ nỗi lòng cùng người khác. Anh lãnh đạm đến nỗi có chiều hướng tự phong bế bản thân. Tính cách này ắt hẳn được hình thành trong suốt thời gian dài, là hậu quả của việc anh nhiều lần va chạm, ma sát với những gai góc hay mặt trái cuộc đời. Rốt cuộc cô có khả năng mở được ổ khóa giam giữ đáy lòng anh không? Huống hồ, cô đã yêu anh. Tình cảm cô dành cho anh chắc chắn vượt xa cảm tình anh đáp lại cô. Đây là biến cố bất ngờ trong cuộc hôn nhân này. Nếu ban đầu, cô có thể vô tư rộng lượng, không buồn so đo hay tìm hiểu kĩ càng tình cảm của anh, thì hiện tại, cô hoàn toàn bó tay chịu trời.

Sa vào tình yêu, phụ nữ thường trở nên mẫn cảm và yếu ớt, cô cũng không ngoại lệ. Trước tình yêu, cô luôn dùng thái độ chân thành cùng nghiêm túc. Một khi đã yêu, cô sẽ dâng hiến trọn vẹn con tim lẫn tấm lòng dành tặng đối phương. Dĩ nhiên, ‘hòn bắc ném đi, hòn chì ném lại’, cô cũng yêu cầu đối phương đáp trả bằng thái độ tương tự. Nhưng Tổng Vực....quả thật khiến cô dần sờn lòng thoái chí. Anh hồ đồ trong lời nói và hành vi với Mạc Tử Tuyên, anh cự tuyệt trải lòng cùng cô, anh không tín nhiệm cô, đã vậy còn ích kỉ cưỡng ép cô....Tất cả những yếu tố trên khiến cô càng ngày càng mất lòng tin vào cuộc hôn nhân này, thậm chí nảy sinh sợ hãi.

Ban nãy trong xe, cô bị anh kiềm hãm dưới thân, bắt buộc phải chứng kiến ánh mắt anh long lên sòng sọc, chằng chịt tơ máu đỏ, làm cô vô cùng sợ hãi. Lần đầu tiên cô cảm thấy chán ghét, bài xích cực độ việc anh thân mật, đụng chạm đến mình. Giây phút anh ngهنh ngang, bất chấp tất cả xông vào, mọi tế bào trên cơ thể cô đều trong tình trạng kháng cự kịch liệt. Nhưng anh nào bận tâm đếm xỉa, cứ thế...anh trực tiếp giẫm nát lớp phòng hộ sinh lí, đồng thời phá hủy lòng tự trọng của cô.

Cô không thích một Tổng Vực như vậy, cũng không biết làm cách nào đối mặt với anh.

Hai ngày kế tiếp, lịch trình công việc của Mục Táp dày đặc, kín mít, cô không còn tâm trí nghĩ ngợi đến chuyện của Tống Vực, cũng không cho anh cơ hội giải thích rõ ràng. Tuy nhiên, anh vẫn lưu lại thành phố B. Đầu đặn hai buổi sáng, chiều mỗi ngày, anh tới khách sạn, đưa cơm cho Mục Táp. Một lần tình cờ, cô nàng Tiểu Thụy Lệ bắt gặp cảnh hai vợ chồng đùn đẩy cái cà men cơm, bèn trở mắt nhìn kinh ngạc, sau đó le lưỡi nói với Mục Táp: “Mục Táp, chồng chị đuổi theo tới tận đây luôn ư? Giời ạ, em phục sát đất trình độ đeo bám vợ của anh ấy.”

Mục Táp méo miệng cười trừ, rồi tức thì lén lút gọi điện cho Tống Vực, bảo anh mau về đi. Tống Vực thản nhiên đáp: “Công ty anh đang nghỉ đông. Anh một mình về nhà làm gì?”

Hiện giờ, Tống Vực như thể gọi là đến, mà đuổi hoài không đi. Mục Táp dần sáng tỏ điểm ấy, nên cuối cùng cô mặc kệ anh luôn.

Buổi tối hôm sau, thành viên tổ dự thầu có cuộc liên hoan họp mặt với vài vị lãnh đạo của công ty Bắc Thông. Vừa vặn, anh chàng Ủy Trì Lâm ngồi đối diện Mục Táp. Cô vừa ngồi xuống, anh ta liền nâng cao ly rượu, mỉm cười nhìn cô. Cô lịch sự cười đáp lại, đoạn cầm ly rượu nhấp nhẹ một ngụm tượng trưng. Tiểu Thụy Lệ ngồi cạnh cô, lặng lẽ nghiêng đầu, kẻ sát tai cô, thủ thỉ: “Ôi chao, em chết mất. Anh ấy mặc âu phục đẹp trai dã man chị ạ.”

Đến giữa buổi liên hoan, Mục Táp xin phép đi toilet. Lúc ra, cô trùng hợp nhìn thấy Ủy Trì Lâm cũng đi ra từ cửa toilet nam đối diện.

“Ủy tổng.” Mục Táp chủ động chào hỏi.

Ủy Trì Lâm nhìn cô bằng ánh mắt lấp lánh tia cười. Anh ta hỏi: “Em không biết uống rượu ư, gì mà chỉ nhấp một ngụm, cả khuôn mặt đều đỏ hồng lên thế?”

Mục Táp gật đầu, lấy làm ngượng ngùng vì bị người ta khai ra bí mật.

“Đúng rồi.” Ủy Trì Lâm bỗng nhiên lấy chiếc bóp da trong túi, rút ra một tấm ảnh từ chiếc bóp, đưa cô xem, “Lần trước tôi có nói, nhìn em rất giống cô bạn của tôi, nói chuyện cùng em, tôi cảm thấy thật thân thiết. Hôm nay tôi đưa chứng cứ xác minh, bản thân tôi không hề bốc phét.”

Mục Táp tiếp nhận tấm ảnh. Ảnh chụp cô gái mặc bộ quần áo màu xanh nhạt, đứng giữa khung cảnh thơ mộng ngập tràn bông tuyết trắng. Cô gái nở nụ cười tươi rói, duỗi cánh tay về phía trước, tự nhiên làm động tác yeah tràn đầy năng lượng. Ngũ quan cô gái hài hòa cân xứng, đôi mắt trong veo, sáng ngời, cong cong hình ánh trăng lưỡi liềm theo nụ cười rạng rỡ.

“Nói thật.” Mục Táp nhận xét: “Cô ấy đẹp hơn tôi nhiều. Anh nói tôi giống cô ấy, khiến tôi vừa vui vừa ngại.”

Hai người giống nhau hả trời? Cô nhìn lờ mắt cũng không thấy được một điểm tương đồng.

Ủy Trì Lâm mỉm môi cười nhẹ, cầm lại tấm ảnh, nâng niu quý trọng trong lòng bàn tay một lúc, rồi mới cất lại chỗ cũ: “Người thật ngoài đời dĩ nhiên có đôi chút khác biệt so với trong ảnh chụp. Ảnh chụp là trạng thái tĩnh, mà người thật luôn sống động. Tôi vẫn cảm thấy, hai người rất giống nhau. Nhất là những lúc cười rộ lên, lông mày bên trái sẽ nhướng nhín hơn lông mày bên phải.”

Mục Táp không lên tiếng bác bỏ. Đây là nhận định riêng của anh ta, vả lại, cũng không có ác ý. Hơn nữa, được khen ngợi giống một cô gái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu...cô quả thật hơi vui vui.

“À phải, bữa đó người đàn ông chờ em ở cửa khách sạn, là ông xã em à?” Ủy Trì Lâm nhanh nhẩu đổi đề tài.

“Vâng.” Mục Táp gật đầu.

“Rất điển trai.” Ủy Trì Lâm nói, “Nhìn khá quen nữa.”

“Diện mạo anh ấy nhìn rất sáng, mọi người thường khen như vậy.”

“Hôm đó anh ta có hiểu lầm gì không?” Ủy Trì Lâm hỏi tiếp, “Về việc em ăn cơm cùng tôi, tôi lại chở em về nữa.”

“Nào có. Anh ấy không phải kiểu đàn ông lòng dạ hẹp hòi đâu ạ.” Trước mặt người ngoài, Mục Táp luôn theo bản năng bảo vệ, giữ gìn phong độ cho Tổng Vực.

“Vậy thì tốt.” Ủy Trì Lâm hạ thấp giọng, đoạn cùng Mục Táp trở về phòng bao. Mới đi vài bước, anh ta lại xoay người, nghiêm túc nhìn cô: “Lần trước tôi không biết em đã lập gia đình, nên hành vi có chút đường đột, nhân đây tôi xin lỗi em luôn. Có điều, em hãy yên tâm, tôi không phải dạng người lợi dụng công việc để bày trò ve vãn, trêu chọc mấy cô gái. Tôi có chuẩn mực và nguyên tắc đạo đức của riêng mình.”

Mục Táp không ngờ anh ta lại trình trọng giải thích với mình, còn chân thành nói xin lỗi. Cô bất giác mỉm cười: “Tôi nghĩ rằng, giữa chúng ta chỉ tồn tại công việc chung, không có điều gì khiến tôi lo lắng hay phiền lòng cả. Về buổi đầu thâu sắp tới, tôi hi vọng công ty tôi sẽ trúng thầu bằng chính thực lực của mình, trở thành đối tác tốt với Bắc Thông.”

Buổi liên hoan kết thúc, mọi người lần lượt ra khỏi khách sạn, ngọn gió mùa đông tựa như lưỡi dao sắc lạnh, cửa vào da thịt, đánh tan hơi ấm của rượu trong dạ dày Mục Táp. Ủy Trì Lâm đang đi trước mặt cô bỗng dừng dừng bước, xoay người, rất phong độ mời Mục Táp, Tiểu Thụy Lệ và hai nhân viên nữ khác: “Mọi người đã có xe về chưa? Nếu chưa, vậy cho phép tôi có cơ hội đưa mọi người về.”

Anh ta vừa dứt lời, tầm mắt Mục Táp thấp thoáng trông thấy bóng dáng quen thuộc phía xa xa, đích xác là Tổng Vực.

Anh đứng cạnh chiếc xe, bộ âu phục màu đen dung hòa cùng đêm tối, càng làm nổi trội đôi mắt sáng tỏ, thấu suốt như sao trời. Anh chăm chú nhìn cô, mỉm cười rất dịu dàng, thấy cô nhìn lại mình, anh gọi: “Táp Táp.”

Tiểu Thụy Lệ trầm trồ lên tiếng: “Ồi ời ời, kia chẳng phải là ông xã của chị Mục Táp sao? Ái chà, anh ấy tới tận đây rước chị luôn, chắc anh ấy lo lắng bà xã yêu dấu của mình bị chúng ta bắt cóc!”

Những đồng nghiệp khác cũng hào hứng bàn tán. Dưới tài năng ‘chém bão’ của Tiểu Thụy Lệ, câu chuyện Tổng Vực lót tót chạy theo Mục Táp đến thành phố B được cải biến, thêm mắm dặm muối trở thành đề tài vô cùng hấp dẫn, đặc sắc. Cũng có người phản đối, cho rằng Tổng Vực đến thành phố B vì việc khác, họ không tin trên đời có một ông chồng ‘bám váy’ vợ trên từng cây số. Hiện tại, mọi người đều tận mắt chứng kiến, liền tin sái cổ câu chuyện của Tiểu Thụy Lệ.

Khuôn mặt Mục Táp nóng ran, có chút xấu hổ. Tổng Vực lại điềm tĩnh rảo từng bước ung dung, tiến tới chào hỏi mấy vị sếp cùng đồng nghiệp của Mục Táp. Anh kiên nhẫn, niềm nở bắt tay từng người, ứng đối khôn khéo, biểu hiện phong độ chói sáng. Lúc anh bắt tay với Ủy Trì Lâm, anh ta đột nhiên nở nụ cười: “Hóa ra là Tổng tiên sinh, thảo nào hôm bữa tôi cứ thấy quen quen.”

Năm xưa, tài năng và kì tích của Tổng Vực trong giới IT được lan truyền, đồn đãi rất rộng. Lúc ấy, Ủy Trì Lâm là sinh viên giỏi ngành kỹ thuật, tất nhiên anh ta vô cùng hứng thú về nhân vật Tổng Vực này. Cảm giác của anh ta khi suy nghĩ về Tổng Vực khá phức tạp, anh ta vừa xem Tổng Vực là mục tiêu phấn đấu, vừa cảm thấy không cam lòng, không thừa nhận Tổng Vực ưu tú hơn anh ta.

“Chào anh.” Tổng Vực vui vẻ bắt tay cùng anh ta.

Ủy Trì Lâm cảm thấy sức lực bắt tay của Tổng Vực mạnh hơn mức bình thường, như thể chất chứa một tuyên ngôn nào đó. Với cả, tuy Tổng Vực nhìn anh ta bằng ánh mắt trầm tĩnh, nhưng vẫn ẩn chứa đâu đó sự rắn đẽ thâm lặng.

Vài giây sau, Tổng Vực buông tay Ủy Trì Lâm, đến cạnh Mục Táp, vòng tay qua eo cô, thản nhiên nói: “Không làm phiền mọi người nữa, tôi đưa vợ mình về trước.” Rồi lập tức ôm cô quay gót, đi xuống cầu thang, hướng chỗ chiếc xe đang đỗ.

Ngồi trên xe, Mục Táp ngán ngẩm thở dài: “Sau này, anh đừng tới khách sạn đưa bữa sáng, bữa tối cho em nữa, cũng không cần kè kè theo em mọi lúc mọi nơi, làm mấy đồng nghiệp của em cứ bàn tán xôn xao. Anh trở thành đối tượng lúc trà dư tửu hậu của họ đấy.”

“Thế họ nói gì?” Anh hỏi.

“Nói anh già đầu rồi mà còn thiếu hơi vợ, đeo cồng lấy vợ không thả.” Mục Táp phát huy bản tính bộc trực “Nếu anh còn muốn bảo toàn thanh danh, khí tiết một đời, thì đừng làm thế nữa.”

Tổng Vực cất tiếng cười khê, nghĩ nghĩ rồi nói: “Anh không dư hơi quản mồm miệng họ, họ nói gì mặc họ, việc anh anh cứ làm.”

“Thế nhưng, em chẳng biết anh rốt cuộc muốn làm gì nữa?” Mục Táp buồn bực, “Anh chạy tới đây, mục đích là phá rối công tác của em?” .

“Anh tận dụng thời gian nghỉ đông, đi thăm vợ mình, không được hả?”.

Mục Táp không buồn tranh cãi, không thềm để ý anh nữa.

“Giờ chưa muộn, hay chúng ta đi xem phim đi?” Anh đề nghị.

“Em mệt cả ngày rồi, chỉ muốn ngủ.”

Tâm tình tốt đẹp của anh không hề bị thuyên giảm bởi lời từ chối của cô, giọng nói vẫn nguyên vẹn sự hứng khởi, phấn chấn: “VẬY anh chở em về khách sạn, em cố gắng nghỉ ngơi.”

Chạy ngang qua một quán trà nhỏ, anh bất chợt dừng xe, đi xuống mua hai ly trà táo đỏ và long nhãn, đưa cô: “Theo sở thích của em, không bỏ trân châu.”

Mục Táp ôm hai ly trà trước ngực, thăm nhủ, đầu gối cũng là vợ chồng, hai người ở chung lâu ngày nên dần hiểu rõ thói quen, tính cách, khẩu vị của nhau.

Mục Táp vô phòng, Tiểu Thụy Lệ vẫn chưa về tới. Cô quyết định đi tắm trước. Tắm xong xuôi, cô đi ra, liền thấy Tiểu Thụy Lệ ngồi trên sofa, tay chống cằm, mơ màng nhìn về nơi bất định.

“Em sao thế?” Mục Táp đi qua, hươ hươ tay trước mặt cô nàng.

“Em bị từ chối rồi.” Tiểu Thụy Lệ rủ mi, buồn buồn kể: “Hồi nãy, em đi nhờ xe của Úy Trì Lâm. Em và anh ta cùng ngồi ở hàng ghế sau. Em nhân cơ hội thăm dò anh ta, giả vờ vô tình hỏi: anh thích mẫu bạn gái thế nào?. Anh ta trả lời là tóc ngắn, cao dưới 1m65, tính tình nhu mì, đừng nói nhiều quá. Chị xem đi, toàn là mấy đặc điểm khác xa con người em một trời một vực, bắn đại bác ba ngày cũng không tới. Rõ ràng anh ta cố ý. Bởi nhìn ra ý đồ của em, nên anh ta đánh đòn phủ đầu, nhằm bịt miệng em lại. Chị biết không, khoảnh khắc ấy, em đã nghe thấy tiếng rắc, chính là âm thanh nứt toác của trái tim em.” .

Tiểu Thụy Lệ ỉ ôi một hồi, tự than vãn cho số phận bi đát của mình.

Mục Táp không giỏi an ủi người khác, chỉ đành ngồi im lắng nghe. May mắn thái độ của Tiểu Thụy Lệ trước tình cảm vừa mạnh mẽ, chớp nỡ khá phóng khoáng. Cô nàng thao thao bất tuyệt hơn một giờ thì lẫn ra ngủ, hồn nhiên khoe tiếng ngáy vang lạnh lạnh.

Mỗi ngày mới là một sự hồi sinh, hôm sau, Tiểu Thụy Lệ hoạt bát vui vẻ đã trở lại và lợi hại hơn xưa. Cô nàng vừa lau mặt, vừa không quên chòng ghẹo Mục Táp: “Lí thú nhỉ, chồng chị nhìn nam tính ngất trời, mà bầm vợ dữ dội, làm em mở mang tầm mắt một phen. Hay anh ấy lo sợ trước thế giới đầy rẫy tội ác, hiểm họa, một cô nàng thô ngậy thơ như chị, sẽ mắc bẫy mấy con sói hoang nham hiểm?” .

Mục Táp gượng gạo cười hùa theo cô nàng.

“Kì thực, em ghen tị với chị lắm.” Tiểu Thụy Lệ tỉ mỉ tô son đánh phấn, “Có một người đàn ông dính chị như sam, chiều chuộng, quan tâm chị bằng tình yêu nóng bỏng. Thậm chí xem chị như nữ thần mà nâng niu, cung phụng. Đây là những điều mà biết bao phụ nữ hằng mong ước.”

Mục Táp tự dưng cảm thấy chột dạ, huyết thái dương đau buốt, hạch hạnh nhân như bị đánh trúng.

Hôm nay, mọi người tất bật, loay hoay suốt buổi sáng, may thay ban lãnh đạo đột xuất mở lòng từ bi, cho phép nhân viên nghỉ buổi chiều, dành nửa ngày để mọi người hoạt động tự do.

Mục Táp và Tiểu Thụy Lệ ăn trưa xong, nhanh chóng trở về khách sạn nghỉ ngơi. Lát sau, cô nhận điện thoại Tổng Vực.

“Em ăn cơm chưa?” .

“Ăn rồi.” Mục Táp vừa nói chuyện, vừa nghiêng người rót nước.

“Chiều nay có bận việc không?” .

“Được nghỉ.”

Đầu máy bên kia, Tống Vực tạm dừng nói, sau cất tiếng cười khê: “Vậy hôm nay em có thời gian dành cho người đàn ông của mình rồi?”

“Thế anh muốn gì?” Mục Táp hỏi trực tiếp.

“Muốn hẹn em đi hóng gió, xem phim, dạo phố, hoặc đi bộ để tăng cường sức khỏe dẻo dai.” Giọng điệu Tống Vực trầm bổng, rất có tiết tấu, “Xin hỏi Mục tiểu thư, em có đồng ý hẹn hò với anh không? Mong em nể tình anh đây đã chờ đằng đằng, trông ngóng mỗi mắt suốt mấy ngày trời.”

“Anh có thể đằng hoàng, đứng đắn tí không?” Mục Táp nghiêm túc phê bình.

“Anh đằng hoàng đứng đắn 100%, không hề đùa cợt.” Tống Vực một bên nghe điện thoại, một bên khom lưng mở tủ lạnh, lấy chai nước khoáng, “Đàn ông theo đuổi phụ nữ, không phải đều dùng cách thức này để bắt đầu ư?”

“Vậy anh đã nghĩ qua chưa, anh sẽ bị từ chối thẳng thừng?” .

Tống Vực uống một ngụm nước đá, giọng nói trầm khàn, nhấn nhá từng câu chữ: “Anh nổi tiếng là cứng đầu cứng cổ. Giả sử bị cự tuyệt, biết đâu ý chí chiến đấu của anh lại tăng lên ngàn ngạt. Rồi trong lúc nhất thời xúc động, anh vô tình chạy tới khách sạn, làm ra vài chuyện điên rồ, cung cấp thêm bằng chứng cho đồng nghiệp em thỏa sức đồn đãi.”

Mục Táp nhận thấy trong lời anh nói bao hàm ý tứ khiêu khích cùng uy hiếp. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, lần nữa ý thức được, Tống Vực là người cứng cỏi, không đời nào chịu thua cuộc. Anh chưa từng bị từ chối, cũng không chấp nhận bị chối từ. Nếu cô cự tuyệt anh, anh vẫn có vô số biện pháp ép cô thỏa hiệp.

42. Chương 43

Mục Táp đã nhiều lần đến thành phố B công tác. Nhưng lần nào cũng bù đầu bù cổ giải quyết công việc, nào có thời gian đi thăm thú, thưởng thức cảnh đẹp. Lúc này, Tống Vực đã đậu xe trước cửa khách sạn, nâng nặc đòi cùng cô đi hóng gió, tham quan thắng cảnh nổi tiếng của thành phố B.

Anh lái xe chở cô đi với tốc độ chậm, đôi mắt đảo dác ngó xung quanh. Qua thật lâu sau, anh mới dừng xe, gơ tay chỉ: “Kia là bảo tàng Tử Đàn nổi tiếng*, em muốn vào tham quan không?”

* Tên tiếng anh là China Red Sandalwood rộng khoảng 5000 m2 với phong cách kiến trúc vừa cổ kính vừa hiện đại.

Mục Táp không mấy hào hứng. Cô gác hai tay sau ót, nheo mắt nhìn tòa kiến trúc từ thời Minh Thanh: “Em sao cũng được.”

Tống Vực nghe vậy, liền vươn tay vuốt nhẹ tóc cô: “Đã tốn công tới đây thì chúng ta nên vui chơi một bữa cho đáng, đừng mang theo tinh thần miễn cưỡng, chiếu lệ.”

Diện tích bảo tàng Tử Đàn rất lớn, song có bố cục vô cùng tinh tế, khéo léo. Thoạt đầu, Mục Táp rề rà, uể oải nhắc từng bước chân nặng nề. Lát sau, Tống Vực nhìn không nổi, bèn dắt tay cô đi sâu vào bên trong. Hai người bắt đầu ngắm nghía, đánh giá những vật dụng từ thời Minh Thanh. Anh thấp giọng giới thiệu, giảng giải sơ lược từng thứ một, tỉ như nét đặc sắc, tinh túy của những vật dụng nhỏ, cách chạm trổ của những tượng điêu khắc gỗ, phương thức đánh giá những bức phù điêu qua mức độ nông sâu, và những biểu tượng, ý nghĩa của hoa văn được chạm trổ. Mục Táp từ từ nảy sinh hứng thú, tò mò về nghệ thuật truyền bá kiến thức.

Cây tử đàn, cây hoàng hoa lê (gỗ sưa), gỗ lim tơ vàng, gỗ mun...Nơi đây toàn trưng bày những loại gỗ quý báu. Chúng đứng lạng thình trước mắt mọi người, toát lên vẻ đẹp quyền quý, khí chất cao sang cổ kính.

Chỉ cần ngắm một lúc, chúng ta tựa hồ sẽ cảm nhận được sự lắng đọng, cũng như chiều sâu của năm tháng. Đó là vẻ đẹp mộc mạc, bình dị nhưng trường tồn mãi mãi, lay động da diết tâm hồn mỗi chúng ta.

“Ngoại trừ nét đẹp bên ngoài, những tác phẩm nghệ thuật này còn thể hiện giá trị to lớn của thời gian.”
Tổng Vực đưa quan điểm, “Thời gian chính là người tác giả vĩ đại nhất thế giới.”

Mục Táp khẽ liếc nhìn anh rồi gật gù tỏ vẻ đồng ý.

Dạo quanh đây hồi lâu, tinh thần và cảm xúc con người trở nên trầm lắng hơn. Mùi hương của gỗ thoang thoảng nơi chóp mũi Mục Táp, bên tai cô là giọng nói trầm ấm của anh, thêm nữa, bàn tay họ đan vào nhau, giao hòa hơi ấm, vô thức khiến sự mệt mỏi tích tụ mấy ngày qua của cô tan vào hư vô. Trái tim cô như nhiễm độ ẩm xung quanh, trở nên khoan khoái lạ thường.

Ra khỏi bảo tàng, Tổng Vực đề nghị tiếp tục đi dạo. Vậy nên, hai người sóng bước bên nhau, đi loang quanh mấy khu vực gần đây. Bất tri bất giác, họ đã đi hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng nghỉ chân ở công viên nhỏ. Công viên này được bao trùm bởi những hàng cây xanh mát, có hồ nhân tạo lóng lánh phản chiếu ánh nắng mặt trời, có quảng trường dành cho việc rèn luyện cơ thể: nào máy tập chạy bộ, nào dụng cụ hỗ trợ luyện Thái cực quyền, có cả máy mát xa bụng. Rất nhiều người với các độ tuổi khác nhau tùm tùm, xúm xít nơi quảng trường, tạo nên bầu không khí chan hòa tấp nập niềm vui. Tổng Vực và Mục Táp đi vô công viên, tìm ghế đá ngồi nghỉ.

“Mệt chưa?” Tổng Vực hỏi.

“Vẫn chịu được.” Mục Táp nâng nhẹ chân, cảm giác lòng bàn chân ê ẩm.

“Em đặt chân lên đây đi.” Tổng Vực chỉ dúi mình.

“Làm vậy còn ra thể thống gì nữa.” Mục Táp lắc đầu.

Anh cười tủm tỉm. Nhận ra cô lúng túng, mắt tự nhiên, anh càng lấn tới gần cô hơn, đoạn duỗi dài cánh tay khoác trên lưng ghế.

Cách đó không xa vang vọng âm thanh dặt dìu, da diết của tiếng đàn cổ. Mục Táp rảnh rang bèn lia mắt đánh giá xung quanh. Cô cảm thấy có chút kì quái, lạ lùng. Bản thân cô và Tổng Vực đang trong thời kì chiến tranh lạnh, thế mà bỗng dừng lại ngồi bên nhau, cùng hưởng thụ những điều giản dị nơi đất khách quê người, thả mình theo khoảnh khắc nhàn nhã hiếm có.

Dòng kí ức của cô lãng đãng quay về thời còn đi học, có lần cô tình cờ nghe một chương trình radio, và khá ấn tượng với lời mở đầu của phát thanh viên: “Đôi khi chúng ta nên dừng bước, tạm buông bỏ mọi công việc hay những rắc rối xung quanh, triệt để khiến đầu óc mình trống rỗng, đừng vướng mắc bất kì suy nghĩ gì. Đây chính là phương pháp thư giãn hữu hiệu nhất. Bạn chắc chắn sẽ cảm nhận được niềm hạnh phúc, vui sướng, bình yên đã bị bạn giấu kín ở nơi nào đó sâu thẳm trong tâm hồn. Bạn không cần mù quáng, cật công đi khắp nơi tìm kiếm, bởi vì bạn luôn sở hữu chúng”.

“Táp Táp.” Giọng nói anh tựa làn gió thoảng qua tai cô.

Cô bất giác hỏi lại: “Gì thế?”

“Đồng ý với anh vĩnh viễn đừng nhắc lại hai chữ ‘chia tay’ nữa.” Anh thu hồi cánh tay đang khoác trên lưng ghế, chuyển sang cầm tay cô, “Mãi ở cạnh anh, được không?”

Lúc này, giọng nói anh hiển lộ sự van vãn, nài nỉ, làm cô hơi sững sờ, luống cuống.

“Anh thừa nhận, trong khoảng thời gian chung sống, anh vẫn giấu giếm em một vài chuyện.” Lòng bàn tay anh bao trùm mu bàn tay cô, đặt trên dúi mình, ngữ điệu quá đỗi êm ái: “Song, không phải anh cố ý lẩn tránh, từ chối chia sẻ cùng em, mà do anh không biết nên nói thế nào. Hoặc chính xác hơn, anh không có thói quen trút bầu tâm sự cùng ai cả. Anh luôn quan niệm, việc của mình không cần người khác nhúng tay vào. Nhưng nếu em muốn biết, anh nguyện ý nói em nghe.”

Mục Táp ngửa người tựa lưng ghế, ngữ khí bình tĩnh: “Thôi khỏi, em không muốn mang tiếng ép uống, miễn cưỡng anh đâu.”

Tổng Vực nhướn miệng cười, nắm tay cô chặt hơn.

“Anh xác thực từng thích Mạc Tử Tuyền.”

Ánh mắt Mạc Táp bắt chợt tối sầm. Cô ‘ờ’ một tiếng, biểu thị mình đang nghe. Tuy rằng đã sớm lường trước việc này, nhưng khi nghe chính miệng anh xác nhận, cô vẫn bức bối. Đây đại khái là phản ứng chân thật của đa số phụ nữ. Nghe thấy người mình yêu thừa nhận tình cảm với người phụ nữ khác, đầu chỉ là quá khứ, cô vẫn ghen như thường.

“Cô ta là con gái nuôi của Mạc gia. Năm đó, bố nuôi của cô ta vì muốn phát triển sự nghiệp nên đến thành phố H nhằm tìm cơ hội mở rộng mạng lưới quan hệ, tiện thể chuyển cô ta đến học chung trường của anh và Tống Hạo. Lúc ấy, cô ta học sơ trung, hai anh em anh học cao trung, nhưng hai khối được xếp cùng một khu. Vì vậy, bọn anh thường xuyên chạm mặt. Thêm nữa, bố cô ta vì mục đích riêng, nên hay tới nhà anh tạo dựng mối quan hệ giao hảo. Dần dà, người lớn hai bên trở thành bạn bè thân thiết, tụi anh cũng thân quen hơn. Đạo ấy, cô ta khá đặc biệt so với mấy cô gái anh từng tiếp xúc. Trước mặt bề trên, thầy cô, bạn bè, cô ta khéo léo khoe khoang sự ngây thơ, thuần khiết, thông minh trong cách ứng xử, giao tiếp. Nhưng sau lưng mọi người, cô ta bộc lộ bộ mặt hoàn toàn khác. Lúc ấy, anh cảm thấy cô ta thú vị. Một cô gái nhìn bề ngoài đoan trang, nhu mì, đầy đủ hiền lương thực đức. Thế nhưng vào những lúc mọi người không hay biết, cô ta mặc sức thả ‘con quái vật’ tiềm ẩn bên trong, cô ta sẽ hung dữ, ngạo mạn, xác xược coi trời bằng vung, thậm chí không ngại làm ra mấy chuyện điên cuồng. Với cả, chỉ duy nhất mình anh nhận thấy bản chất cô ta, ngay cả Tống Hạo cũng bị cô ta qua mặt.”

“Xem ra ngày xưa, anh đã bị cô ta thu hút? Có điều, anh thích cô ta, cô ta cũng thích anh. Vậy tại sao cô ta lại chọn lấy anh Tống Hạo?” Mạc Táp hỏi.

Về mặt Tống Vực thần nhiên, sâu trong đáy mắt anh là một khoảng không bao la rộng lớn, tựa như chuyện quá khứ đã tan thành mây khói, anh kể lại với thái độ dừng đứng khôn tả: “Tính tình anh khi ấy rất tệ hại, bông bột ngỗ nghịch lại kiêu căng ngạo mạn, mang nặng tư tưởng chủ nghĩa cá nhân. Anh tự cho rằng, như thế mới thể hiện được phong cách, cá tính nổi trội của riêng mình. Vì thế, anh thường hứng thú với những thứ trái lẽ thường, nên Mạc Tử Tuyền đã hấp dẫn được anh. Tuy nhiên, mọi chuyện trở nên phiền toái khi anh Tống Hạo cũng phát sinh tình cảm với cô ta. Và cô ta cũng không từ chối. Bề ngoài, cô ta cùng Tống Hạo liếc mắt đưa tình, nhưng sau đó lại lén lút dây dưa cùng anh. Tống Hạo từ nhỏ đã được Tống gia rèn giũa, bồi dưỡng thành người thừa kế sự nghiệp gia tộc. Người nhà đã sớm tính toán, lót đường xong xuôi cho tương lai anh ấy. Còn anh trái ngược, không hề hào hứng với sự nghiệp của gia tộc, dẫn tới việc quan hệ giữa anh và bố rất căng thẳng. Trong mắt người ngoài, bố anh xem trọng, thiên vị Tống Hạo rõ rệt, nên Mạc gia có ý ghép đôi Mạc Tử Tuyền với anh ấy. Cô ta vốn ăn nhờ ở đậu, thêm phần thông minh, tất nhiên sẽ không làm trái ý Mạc gia. Bởi vậy cô ta ra sức diễn trò, hoàn thành vai thiếu nữ đắm chìm trong tình yêu của Tống Hạo, do đó anh ấy luôn nghĩ, cô ta thật lòng thích anh ấy.”

“Vậy hai người lén lút lui tới sau lưng anh Tống Hạo?”

Tống Vực lặng thinh một hồi, mới nói: “Có thể cho là vậy.”

“Anh khẳng định người trong lòng cô ta là anh?”

” Không hẳn.” Anh đáp, “Có lẽ, chính cô ta cũng không biết bản thân cô ta thích gì, cần nhất điều gì. Một mặt, cô ta duy trì hình tượng đã cố công xây dựng. Mặt khác, cô ta cảm thấy không cam lòng bị bố mẹ nuôi khống chế, điều khiển như con rối. Cô ta không thể làm phật ý Tống Hạo, nên có thể đã lựa chọn ra tay với anh để hả giận. Còn anh lúc đấy, phát hiện cô ta vừa thông minh khôn lỏi vừa xinh đẹp bốc lửa. Hơn nữa, đầu óc chứa nhiều ý tưởng mới mẻ, độc đáo. Trên tất cả, bề ngoài cô ta là gái ngoan chính hiệu, nhưng bản chất bên trong giống anh vô cùng, chuyên làm theo ý mình, để mặc cảm hứng lấn át lí trí, cái gì cũng muốn thử, việc gì cũng dám làm. Vì vậy, anh không bài xích sự tiếp cận của cô ta, vui vẻ cùng cô ta chơi đùa đôi chút. Song, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, dần dà Tống Hạo phát hiện manh mối bất thường, anh ấy tức tối chất vấn anh. Anh cũng lì lợm, nhất quyết không chịu thua, ngoan cố cùng anh ấy cãi bướng. Càng về sau, thái độ anh ấy càng cứng rắn, rồi nghiêm cấm anh không được tranh giành với anh ấy. Lúc đó anh cũng nổi khùng, trong đầu thâm nghĩ, dựa vào đâu, anh nói của anh thì là của anh. Tôi cứ thích tranh giành với anh đấy, anh làm gì được tôi.”

Mạc Táp lẳng lặng nghe anh nói. Thoạt đầu, cô hồi ứng vài câu, về sau im như thóc.

“Sau này, anh gặp chuyện không may, cô ta chỉ lo chạy tháo thân, cách anh càng xa càng tốt.” Tống Vực

nở nụ cười nhàn nhạt, “Giờ ngẫm lại mới phát hiện, ngay từ đầu anh đã chuẩn bị tâm lí cho việc cô ta quay lưng, nên khi đó, anh không cảm thấy thương tâm mấy. Bởi anh hiểu rõ con người cô ta, dễ dàng phán đoán hướng cô ta lựa chọn. Cô ta cũng trách ngược lại anh, vì anh chưa bao giờ trao cô ta hai chữ tương lai. Điều này anh thừa nhận, anh quả thật chưa bao giờ nghiêm túc tính chuyện tương lai cùng cô ta. Nói trắng ra, quan hệ giữa bọn anh chẳng có gì đáng nói, ngoại trừ vài lần giao du lui tới, tán gẫu dăm ba câu, thì toàn bộ thời gian, anh hồ như đặt mọi tâm tư vào việc gầy dựng sự nghiệp. Dần dà, thái độ của anh với cô ta trở nên thờ ơ hững, qua quýt chiếu lệ. Có lẽ, từ lâu cô ta đã sớm thất vọng rồi.”

“Ý anh là, năm xưa anh không hiểu tình yêu là gì, nên mới bỏ lỡ cô ta?” Mục Táp nhẹ giọng hỏi.

Tống Vực bật cười, lặng thinh một lúc mới nói: “Năm đó anh xác thực không hiểu tình yêu là gì. Thái độ trước tình cảm cũng không chín chắn, thành thực như người ta, chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ chịu trách nhiệm với Mạc Tử Tuyền. Quan trọng nhất là tình cảm anh khi ấy không hề sâu sắc. Với cô ta, anh luôn mang theo thái độ hời hợt, tới đâu tính tới đó. Thậm chí, dù anh mơ hồ đoán được tương lai cô ta sẽ chọn Tống Hạo, vậy mà anh vẫn ăn ngon ngủ kĩ, tinh thần không chút hao tổn.”

Mục Táp cười chua chát: “Anh quả thật không chịu trách nhiệm. Tống Vực, nghe anh kể xong, em vừa vui lại vừa sợ. Thái độ của anh trước tình cảm khiến em hoang mang, sợ sệt, biết đâu trong lòng anh, tình yêu không bao giờ tồn tại.”

“Một khi đã nói, anh sẽ nói toàn bộ sự thật. Có lẽ trong mắt em, Tống Vực ngày xưa là thằng sở khanh, vô liêm sỉ.” Anh bày tỏ, “Tuy nhiên, anh còn muốn nói một câu, tình cảm hôm nay anh dành cho em hoàn toàn khác biệt khi xưa.”

Nói đoạn, anh cup mắt, ngẩng nhìn nhẩn cười ngay ngón áp út trái: “Đàn ông hai mươi tám tuổi khác xa thuở còn mười tám, sự thay đổi không chỉ diễn ra trên phương diện sinh lí. Táp Táp, ban đầu anh chọn em làm vợ, là bởi em nhìn rất hợp mắt anh. Ở cạnh em, anh cảm thấy thoải mái tự nhiên, còn những thứ khác anh không bận tâm nhiều. Nhưng anh tuyệt đối không có ý khi dễ hay xem thường em. Em còn nhớ cái ngày em đưa ra yêu cầu về sự chung thủy trong hôn nhân không, anh đã đồng ý một cách nghiêm túc, không hề qua loa tắc trách. Khoảnh khắc đó anh tự nhủ, có lẽ anh không thể cho em những thứ khác, vậy thì anh sẽ cố gắng thực hiện yêu cầu ấy.”

“Vậy bây giờ? Anh đối tốt với em cũng chỉ vì lời hứa đó?” Mục Táp hỏi, “Anh chỉ coi em là người vợ trên danh nghĩa, là một gánh nặng mà anh bắt buộc phải chịu trách nhiệm?”

Anh trầm ngâm một hồi, “Em không phải là trách nhiệm hay gánh nặng của anh, anh cũng không cần sắm vai một ông chồng hoàn hảo, tốt tính. Giây phút em đòi chia tay, thâm tâm anh ngoài sự phẫn nộ, còn hiện hữu nỗi sợ hãi day dứt. Em đi công tác hai ngày, anh thấp thỏm bất an, cuống cuống bỏ bê công việc, chạy tới tìm em. Quyết định đó không xuất phát từ trách nhiệm, mà do cảm xúc chân thật của anh thôi thúc.”

Mục Táp thì thầm: “Cảm xúc chân thật?”

“Trên đường tới đây, tâm trí anh thấu tỏ một điều, đời này nếu anh thiếu em, coi như hỏng hết thật rồi.”

Đầu Mục Táp “Oành” một tiếng, nổ tung tóe. Cô ngẩng lên, nhìn vào mắt anh. Đôi mắt anh trong veo thấy đáy, lộ vẻ bình thản, điềm nhiên.

Giây phút này, cô đã hiểu thấu ý tứ anh muốn biểu đạt. Lời anh nói hàm súc, cô động và chứa đựng khá nhiều ý. Song, cô không hề cảm thấy hưng phấn như dự đoán, ngược lại, cô hoang mang không biết nên làm gì.

“Nhất là khi thấy em đứng bên cạnh gã đàn ông khác, anh giận dữ, mất hứng kinh khủng.” Anh ung dung bổ sung thêm, “Anh không thích em như vậy.”

“Anh thì hay lắm hả? Không biết ai nói mấy câu bậy bạ với chị dâu của mình nữa?” Cô kịp thời phản bác.

Tống Vực vẫn giữ vẻ bình thản: “Vậy em ghi tội anh đi. Nhỡ sau này, chúng ta cãi nhau, em cứ lấy tội này ra hăm dọa, chê trách anh.”

“Tống Vực, em bực đấy. Em đang nói chuyện nghiêm túc, không đùa giỡn đâu.” Mục Táp nói, “Nếu anh thật sự muốn cùng em chung sống suốt đời, thì anh dứt khoát không được để ý đến người phụ nữ khác, nghiêm

cảm có những hành vi hay lời nói mờ ám dễ gây hiểu lầm, thậm chí không thể lưu giữ trong lòng bất kì cảm xúc nào về cô ta, kể cả hận thù, anh hiểu không?”

“Anh cam đoan mình đáp ứng được những điều kiện trên.” Anh trả lời mau mắn.

“Không cho phép hứa một đằng, làm một nẻo. Anh nhớ kĩ, phải tôn trọng em, tôn trọng hôn nhân chúng ta.”

“Anh chắc chắn làm được.”

Mục Táp cúi gầm mặt, ngấm nghĩa hai đôi giày, nảo bộ bắt đầu sắp xếp lại rõ ràng, mạch lạc ý tứ, sau nói: “Nói thật, em không biết nên tin anh lần nữa hay không? Giá trị danh dự của anh trong lòng em đã tụt xuống số âm. Hơn nữa, tính cách tiêu cực của anh.... thêm nhiều phương diện trái ngược với em.....Em hiện tại chưa biết trả lời anh thế nào.”

“Em không cần gấp gáp đưa câu trả lời, em có thể thử thách và quan sát anh.” Tống Vực nghiêng người, ôm cô đặt trên đùi mình, nhìn sâu vào ánh mắt thấp thoáng tia do dự của cô, “Nhưng trước tiên, em phải đồng ý với anh hai điều, không cho phép thương lượng hay từ chối. Thứ nhất, thu hồi vĩnh viễn ý niệm chia tay. Thứ hai, bất luận phát sinh chuyện gì, đều là việc riêng của chúng ta, không được kéo người ngoài vào.”

Ngữ điệu anh trịnh trọng, nhấn nhá từng chữ, ám chỉ Ủy Trì Lâm.

Mục Táp chau mày, giãy giụa: “Có ai cà chớn, vô lại như anh không? Câu trước mới nói chấp nhận thử thách và quan sát, đảo mắt liền đưa ra tận hai yêu cầu!”

Tống Vực dè dặt đôi tay vùng vằng của cô, tiện thể hôn lên trán cô: “Ngoại trừ hai điều này, những cái khác đều chiều theo ý em tất. Em có thể chỉ trích anh, cãi nhau với anh, thậm chí đánh anh, nhưng nhất thiết đừng động đến hai điểm mấu chốt của anh.”

“Anh căn bản không có thành ý, anh....” Mục Táp chưa cãi xong, cả người đã lơ lửng trên không. Tống Vực bế ngang người cô lên, sẵn tiện cầm túi xách của cô, phòng chừng nó rơi xuống, “Anh làm gì thế, mau thả em xuống!”

“Chân em đau, để anh bế em một đoạn.” Gương mặt anh bừng sáng nét cười, tốt bụng nhắc nhở, “Đừng la ó nữa, gây chú ý quá kìa.”

Xung quanh, mọi người đều vụng trộm trở mắt nhìn bọn họ. Mục Táp buộc lòng im bất, đành chỉ phản kháng.

Tống Vực bế cô đi một đoạn, phát hiện cô ngoan ngoãn nằm trong lòng mình, không hề lên tiếng: “Ngoan rồi hả? Ngoan như vậy mới dễ thương chứ.”

“Chẳng phải anh luôn yêu cầu em không được làm trái ý anh sao? Em biết tổng con người anh mà.”

Tống Vực trầm ngâm thoáng chốc, ánh mắt hiển lộ tia bướng bỉnh, chấp nhất đáng sợ: “Anh sẽ cố gắng cải thiện bản thân đến lúc em vừa lòng mới thôi, nhưng em không thể nuôi dưỡng mấy ý niệm chia tay chia chân gì cả.”

Ngụ ý của anh y chang suy nghĩ của cô. Song anh khéo léo đổi cách nói uyển chuyển hơn tí. Quả là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, bá đạo vẫn hoàn bá đạo.

43. Chương 44

“Thả em xuống đi, em có chuyện muốn nói.” Mục Táp vỗ nhẹ lồng ngực anh.

Tống Vực nghe lời thả cô xuống, đem túi xách trả cô, tiện thể sửa sang lại áo khoác cho cô. Gió vẫn thổi ào ào, tạt vào khuôn mặt, khiến chớp mũi cô ửng đỏ. Thấy cô khịt khịt hai cánh mũi, anh liền rút chiếc khăn tay xoa mũi cô.

“Tống Vực, nhân đây em cũng muốn trình bày rõ ràng thái độ của em trước tình cảm.” Giọng nói Mục Táp vô cùng nghiêm túc, “Em cảm thấy việc yêu một người, kì thực hết sức đơn giản. Khi đã yêu, em nhất định sẽ chung thủy, toàn tâm toàn ý với đối phương. Không ngại đứng trên lập trường của đối phương để suy

nghĩ mọi vấn đề một cách thấu đáo hơn. Đương nhiên em sẽ hết lòng quan tâm, săn sóc đối phương, bao dung đối phương trong giới hạn nhất định, tình nguyện làm những việc khiến đối phương vui vẻ, hạnh phúc. Và trên hết, em yêu cầu đối phương cũng đáp trả em bằng thái độ tương tự. Tổng Vực, em không nói đùa đâu, đây chính là thái độ của em trong tình yêu.”

Cô tạm dừng một lát, sau tiếp tục, “Mẹ em qua đời sớm, em bắt buộc phải sống cùng gia đình mới của bố. Mặc dù không bài xích chuyện sống cùng dì Kiều, song trong khoảng thời gian đầu, em vẫn tự phong bế bản thân, quên hẳn nụ cười niềm vui, tự nhốt mình trong miền kí ức chỉ có mẹ và em. Thế nên mối quan hệ giữa em và hai mẹ con dì Kiều luôn tồn tại khoảng cách tình cảm khá lớn. Hơn nữa bố bề bộn công việc, không thể dành nhiều thời gian bên cạnh em, dẫn đến kết quả, em cô độc trong suốt thời gian dài. Dần dà, thâm tâm em phát sinh khát vọng xa xỉ, em hi vọng trên đời này, sẽ có một người thật lòng thật dạ yêu thương em, và em cũng yêu người đó bằng tất cả trái tim.”

“Anh hiểu.” Bàn tay Tổng Vực nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô, vén lại những sợi tóc bay lòa xòa, “Còn gì nữa không?”

“Lúc lấy anh, em thật sự chưa suy nghĩ kĩ càng, thấu đáo. Nhưng càng về sau, em dần nghiệm ra, nếu lựa chọn cùng anh chung sống cả đời, em nhất định phải chấp nhận đối mặt với một vài vấn đề.” Mục Táp nói, “Ví dụ như sự việc xảy ra ở thư phòng, hành động và lời nói của anh với Mạc Tử Tuyên làm em khó chịu lắm. Em nghĩ, nếu anh thật sự tôn trọng em thì anh không đời nào gây ra những chuyện quá đáng như vậy. Đáng tiếc tới tận bây giờ, em vẫn bị ám ảnh bởi sự việc hôm đó”

“Vậy nên?” Tổng Vực nhìn cô chăm chú, hỏi thẳng vấn đề.

“Vậy nên.” Mục Táp điềm nhiên đáp, “Anh tạm thời ở giai đoạn thử thách và quan sát.”

Tổng Vực thoáng ngó người, rồi vui mừng ôm cô thật chặt: “Táp Táp, cảm ơn em đã cho anh cơ hội.”

“Thôi đi, đừng lợi dụng ôm ấp nữa. Giả dụ em không cho anh cơ hội, anh có tình nguyện buông tay em không?”

Đôi tay Tổng Vực siết chặt vòng ôm, hàng mi dài khê rử, đôi mắt lạnh lạnh trầm tĩnh như thể băng tuyết tan chảy. Anh âm thầm tiến sát bờ môi cô, dùng đầu lưỡi miêu tả viền môi đỏ: “Không bao giờ, anh vĩnh viễn không buông tay em.”

Nụ hôn của anh hiển lộ sự trân trọng qua động tác phối hợp dịu dàng của môi và lưỡi. Lúc đầu lưỡi anh thành công tách mở hai hàm răng trắng, Mục Táp thoáng hoảng hốt, nhưng chưa kịp phản ứng, hai đầu lưỡi đã quấn rịt vào nhau. Anh dùng kĩ xảo điều luyện thăm dò từng tác từng tác khoang miệng cô, đầu lưỡi anh thông dong, cẩn thận đảo quanh từng chiếc răng của hai hàm trên dưới, khiến cô chìm đắm trong từng dòng điện tê dại.

Dần dần, thần trí cô lảng lảng, mê mải, đôi tay vô thức đặt trên bờ vai anh. Nhận thấy cô đáp lại, Tổng Vực được nước lấn tới, đôi tay anh bóp chặt vòng eo thon thả, xoay người chuyển đổi góc độ hôn khác. Nụ hôn càng lúc càng say mê, nồng nhiệt hơn. Bấy giờ Mục Táp chợt hồi hồn, phát hiện người xung quanh đang nhìn họ như thể ngắm soi người ngoài hành tinh. Cô theo phản xạ đẩy anh ra, song tổn công vô ích, hai đôi môi vẫn hòa quyện khít khao. Mục Táp vừa choáng váng vừa xấu hổ, cuối cùng quyết định nhắm tịt mắt.

Đợi khi Tổng Vực buông tay, cô mới dám mở mắt, nhìn anh đắm đắm. Cô rất thích đôi mắt Tổng Vực, đôi mắt sâu tựa biển, như muốn xuyên thấu lòng người, khiến cô rung động khôn nguôi.

Anh lưu luyến mơn man bàn tay cô, nói chắc như đinh đóng cột: “Dù em có lẩn trốn hàng trăm lần, anh cũng truy đuổi em tới cùng.”

Mục Táp miễn dờ khóc dở, hết than rồi lại thở.

“Chúng ta đi dạo tiếp.” Anh dắt cô đi loanh quanh công viên.

“À, suýt nữa em quên hỏi, ngày xưa lúc anh và Mạc Tử Tuyên hẹn hò, hai người thường hay làm gì?”

Tổng Vực nghiêng ngẫm: “Không làm gì hết.”

“Anh nghĩ mình đang nói chuyện với trẻ con chắc.”

“Ừ thì...trượt băng, cưỡi ngựa, chơi game, tennis, hết như lúc anh đi chơi với mấy thằng bạn thôi.”

Mục Táp phát hiện, anh thật ma lanh, giảo hoạt, khéo léo đánh đồng “bạn gái cũ” với bạn bè bình thường.

“Thế à.” Mục Táp gật đầu, giả vờ thuận miệng nói: “Khá giống em thời trung học. Khi đó, em và bạn trai thường hay đi dạo, ngắm cảnh hồ, chơi game, cùng làm cơm nắm đi dã ngoại. Anh ấy còn tự tay hái trái cây cho em ăn, rồi chúng em nhào người nằm trên cỏ phơi nắng.....” Đang thao thao bất tuyệt, Mục Táp nhận thấy bàn tay mình sắp bị ai kia bóp nát. Cô ngược mắt, thấy Tống Vực đang nhìn mình chăm chú, khéo miệng anh cười như không cười.

“Phong phú thật, còn gì nữa không, kể anh nghe hết đi?” Anh nâng cao âm cuối, ánh mắt bắn tia đe dọa.

“Hết rồi.” Mục Táp ôn tồn trả lời. Cô khá am hiểu nghệ thuật tiến lùi đúng lúc.

“Tốt.” Anh thản nhiên lên tiếng, tỏ ý hôm nay là ngày vui, anh không thêm so đo, chấp nhận.

“Đã qua rồi.” Cô nhắc nhở.

“Ồ.” Anh thình lình ghé miệng sát tai cô, rì rầm: “Nhớ kĩ, đây là lần cuối cùng, anh cho phép em nhắc tới gã đàn ông khác.”

“Thôi đi mau lên, mọi người cứ nhìn chúng ta hoài.”

Lần công tác này của tổ dự thầu kéo dài hơn bốn ngày so với dự tính, đã vắt kiệt sức lực của mọi thành viên, thậm chí Tiểu Thụy Lệ vì không thích nghi được khí hậu mà liên tục nôn mửa, tiêu chảy. Ngay ngày kết thúc công tác, Mục Táp được ông sếp mời lên nói chuyện riêng. Ông ta khen cô đạt thành tích công tác xuất sắc, và thông báo tin tức bất ngờ, ông ta phá lệ, lấy ngày nghỉ làm phần thưởng, cho phép cô nghỉ ba ngày.

Tống Vực nghe cô kể xong, nói: “Đây là chuyện tốt, chúng ta sẽ có nhiều thời gian đi thăm thú, thưởng thức thêm vài cảnh đẹp. Không phải em muốn tham quan bảo tàng bưu chính ư?”

“Nhưng sao ông ta lại tốt bụng đột xuất, cho em nghỉ phép ba ngày?” Mục Táp suy nghĩ nát óc cũng không ra lí do. Ngày thường, ông ta coi trọng lợi nhuận, hoa hồng như mạng, luôn mồm tíu tít, dằn dò nhân viên phải đặt hai chữ ‘chuyên cần’ lên hàng đầu. Ông ta kị nhất việc nhân viên đi trễ về sớm. Thậm chí, nhân viên chỉ xin phép về sớm hơn một giờ, ông ta cũng hoành hộc đủ đường, bắt viết báo cáo trình ông ta, đợi ông ta phê chuẩn xong, mới được về.

Ba ngày nghỉ ngơi? Nếu là bình thường, thì đây chính là giấc mộng hảo huyền.

Bỗng nhiên trong đầu lóe sáng, cô quay sang nhìn Tống Vực, nghiêm nghị hỏi: “Chuyện này có dính dáng anh không?”

Tống Vực không phủ nhận, gật đầu cái rụp: “Anh chỉ tình cờ hàn huyên vài câu với ông ta.”

“Nội dung cụ thể?”

“Bàn về nội dung, trách nhiệm công việc của bà xã anh có nằm trong phạm vi hợp lí hay không? Ông ta phải biết, công việc càng quá tải, áp lực càng tăng, sức khỏe của bà xã anh sẽ bị ảnh hưởng trầm trọng.” Nói đoạn, Tống Vực ngấm nghĩa thần sắc mệt mỏi của cô, “Nếu ông ta không đưa ra lời giải thích thấu tình đạt lí, anh sẵn sàng đi tìm đồng chí Lưu bên liên đoàn giám sát và bảo hộ lao động để khiếu nại.”

“Trời ạ, Tống Vực, anh điên à?” Mục Táp lấy tay che mặt, thật sự khóc không ra nước mắt, “Anh làm thế, thử hỏi sau này, em còn mặt mũi nào nhìn ông ta?”

Tống Vực đứng dậy, đến cạnh cô, kéo tay cô xuống: “Thì nhìn bằng mắt chứ sao. Thôi, em yên tâm đi, anh biểu đạt rất mềm mỏng, uyển chuyển, ông ta sẽ không gây khó dễ em đâu. Mà nhờ tình huống xấu nhất xảy ra, em cứ mặc kệ, làm tốt công việc của mình là được.”

Mục Táp ngẫm nghĩ một lúc, quyết định không lấn cấn việc này nữa. Lời đã thoát khỏi miệng cũng không thể thu hồi, cùng lắm thì mặc kệ luôn, cứ ‘bơ’ mặt mà sống. Cô hơi kinh ngạc vì ban nãy mình lo lắng thái

quá, rồi bất giác mỉm cười, ngược nhìn Tống Vực. Đôi mắt anh lấp lánh vẻ tươi vui, phát ánh sáng rực rỡ. Anh nâng tay cô, dịu dàng hôn từng đầu ngón tay.

Lúc này cô mới sực nhớ, nhờ công đức ai kia mà cô hú vía một phen.

Cô dùng tay còn lại chống cằm, chuyên chú ngắm nhìn anh. Anh tự giác đứng nghiêm như tượng để cô quan sát thuận lợi hơn. Rốt cuộc, Mục Táp quay mặt đi, cười khúc khích: “Anh đấy, càng ngày càng hư hỏng, xấu xa. Cứ khoái tạo áp lực, đe dọa người khác.”

Anh vươn tay bẹo má cô, nụ cười trên môi càng lúc càng đậm đà, đôi mắt ánh lên vẻ kiên định. Không hiểu vì sao, giây phút này nhìn cô, đáy lòng anh chậm rãi nảy nở những cảm giác kì diệu. Đầu óc anh ngập tràn hình bóng cô, lúc cô vui vẻ hạnh phúc, khi cô ầm Ức giận dữ, rồi hình ảnh cô nở nụ cười, có nụ cười tươi tắn tỏa nắng, có nụ cười tự giấu, chua xót. Hóa ra, tất thấy hình ảnh về cô đã khắc sâu nơi tâm trí anh.

Lúc này đây, anh quả thật thấm thía cảm giác ‘mất rồi lại được’. Anh trầm nghĩ, bản thân cần tìm biện pháp nắm chắc trong tay mọi thứ thuộc về cô, dù là một cái nháy mắt hay nụ cười chớp nhoáng. Thậm chí, anh muốn bóp nát chúng, nuốt chửng vào bụng, như thế làm vậy, cô sẽ hết đường trốn thoát.

Sâu dưới đáy lòng, từng gợn sóng sục sôi hừng hực, hợp thành cơn lốc xoáy cuộn cuộn dâng trào.

Cô gái này....sao có thể kì diệu đến thế. Cô tựa như dòng suối dịu ngọt, mát lành, âm thầm dẫn dắt, cuốn trôi cảm xúc anh, khiến anh bất tri bất giác bung trào ham muốn chiếm giữ, như thể bất luận là thiên đường hay địa ngục, anh đi tới đâu, cô phải theo tới đó.

Sức hút này mãnh liệt, dữ dội hơn nhiều so với cảm giác khi xưa anh từng trải qua với Mạc Tử Tuyền.

Từ lâu anh đã quyết định, đời này, Mục Táp chỉ có thể là của anh, chỉ thuộc về duy nhất mình anh. Tất nhiên, anh tạm thời không nói ra ham muốn ấy.

Về thành phố H, thời tiết ảm áp hắt lên. Hết ba ngày nghỉ, Mục Táp tức tốc trở lại với guồng quay công việc. Sếp cô vẫn giữ thái độ khách khí, e dè. Có lần hai người tình cờ chạm mặt ở phòng trà nước, ông ta chủ động nhắc Tống Vực, cười nói: “Mục Táp, sự nghiệp của ông xã cô quả là đáng nể. Làm dâu một gia tộc bề thế như vậy, mà cô vẫn cần cù, chăm chỉ cống hiến tài năng và sức lực cho công ty nhỏ bé này. Tôi rất biết ơn, quý trọng tinh thần làm việc của cô.”

“Vợ chồng tôi đều có công việc của riêng mình. Chúng tôi luôn ủng hộ, động viên lẫn nhau, cố gắng phấn đấu, hoàn thành tốt chức trách của bản thân.” Mục Táp cười đáp.

“Vậy thì quá tốt.” Ánh mắt ông sếp ản hiện ý vị khó đoán.

Mấy ngày kế tiếp, ông ta giao việc cho Mục Táp ít hẳn đi, cũng không yêu cầu cô tăng ca. Thậm chí đến giờ tan tầm, nhìn thấy cô còn bận rộn sắp xếp tài liệu, ông ta tốt bụng nhắc nhở: “Mục Táp, hết giờ làm rồi, cô cứ về đi. Chớ tiếc rẻ mấy việc vặt vãnh, để mai hẵng làm tiếp. À, cô nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Hiển nhiên Tống Vực vô cùng hài lòng trước thái độ của ông ta, anh cũng quên bẵng ý định tìm đồng chí Lưu khiêu nại.

Nhận được điện thoại của bà Tống, Mục Táp có phần kinh ngạc. Từ lần ở Tống gia, Mục Táp trình bày rõ ràng mọi việc, thì bà và cô chưa một lần liên hệ. Hôm nay, bà chủ động gọi điện, lại không hỏi thúc vợ chồng cô về Tống gia, cũng không hỏi han chuyện lục đục, xào xáo của gia đình cô đã giải quyết xong chưa. Bà chỉ hỏi tình trạng sức khỏe, công việc gần đây của cô thế nào, tiện thể hỏi thăm ông bà thông gia. Mục Táp lễ phép trả lời cặn kẽ. Bà Tống vẫn giữ nguyên thái độ hòa ái, dễ gần: “Có việc gì cần hỗ trợ, con cứ nói thẳng với mẹ. Chúng ta đều là người một nhà, đừng khách sáo quá không hay.”

“Dạ.” Bà không đề cập đến sự việc hôm bữa, Mục Táp cũng chọn bỏ qua.

Mẹ chồng nàng dâu trò chuyện tâm tình hồi lâu mới gác máy. Sau đó, tâm trạng bà Tống bỗng dưng thoải mái hơn nhiều. Bà vừa kêu dì Chu dẫn mình lên phòng nằm nghỉ, thì đột nhiên nghe trong phòng Mạc Tử Tuyền truyền ra tiếng “Xoảng” chói tai.

“Chuyện gì vậy?!” Bà Tống hoảng hồn, vội vàng cùng dì Chu chạy nhanh lên lầu.

Đẩy cánh cửa, bà nhìn thấy Mạc Tử Tuyền ngồi bệt dưới sàn, bên chân la liệt mảnh vỡ của bình hoa thủy tinh, một bên đầu gối chị ta ào ạt chảy máu.

“Tử Tuyền, con sao thế?!” Bà Tổng tức thời kêu dì Chu đi lấy hộp thuốc.

“Con đi đứng đoảng quá, nên bị vấp ngã.” Sắc mặt Mạc Tử Tuyền tái nhợt, hai cánh môi run bần bật.

“Lớn rồi mà còn hậu đậu thế à?” Bà Tổng sờ đầu gối chị ta, nhíu mày nhìn vết thương đỏ thẫm.

“Mẹ!” Mạc Tử Tuyền nắm chặt tay bà, “Vừa nãy mẹ con gọi điện, nói bố con bất ngờ xảy ra chuyện, con phải về nhà gấp.”

“Xảy ra chuyện gì?” Bà Tổng ngạc nhiên hỏi.

Việc này....một lời khó nói hết. Khóe mắt Mạc Tử Tuyền nhoe lệ, ướt đầm màn sương mù, chị ta cắn môi, đau khổ lắc đầu. Mới vừa rồi, chị ta nhận điện thoại của mẹ nuôi – bà Mạc. Bà ta luống cuống kể lại chuyện sáng nay bố nuôi chị ta – ông Mạc Thư Quốc nhận được một phần tài liệu nặc danh. Tài liệu ghi lại toàn bộ chứng cứ tố cáo việc làm ăn phi pháp của ông ta, khiến cả Mạc gia chìm trong nỗi hoang mang, sợ hãi. Hơn nữa kẻ giấu mặt chỉ đơn thuần gửi tài liệu, không hề đưa ra bất kì yêu cầu nào, cũng chưa giao nộp cho cảnh sát. Hành động khó hiểu này như thể làn gió độc luẩn quẩn, lờn vờn sau lưng Mạc gia, làm họ càng lo lắng, bồn chồn gấp bội, hết như cảm giác của cá nằm trên thớt, hồi hộp chờ đợi phán quyết.

Bà Mạc lập tức gọi cho Mạc Tử Tuyền, lo sợ Mạc gia khó tránh khỏi kiếp nạn, bảo chị ta mau mau quay về, tìm cách giải quyết.

Việc này có tính chất nghiêm trọng, Mạc Tử Tuyền tạm thời không thể tiết lộ cho bà Tổng biết.

“Mẹ, tạm thời con chưa thể nói. Con phải về liền đây.” Mạc Tử Tuyền hấp tấp đứng lên, “Dì Chu, nhờ dì giúp tôi sắp xếp hành lí.”

Bà Tổng thấy Mạc Tử Tuyền kiên quyết ngậm miệng, cũng đoán được chị ta có điều khó nói. Bà không gượng ép nữa, chuyển sang trấn an: “Đừng cuống, con còn Tổng gia bên cạnh mà. Nếu cần giúp đỡ, con hãy nhanh chóng nói ra, mẹ sẽ kêu Tổng Vực giúp nhà con một tay.”

Tổng Vực? Đầu óc Mạc Tử Tuyền bỗng mơ hồ, trống rỗng, chị ta cụp mí mắt.

Nếu Mạc Thư Quốc xảy ra chuyện bất trắc, Mạc gia sụp đổ, đồng nghĩa với việc chị ta không còn là thiên kim tiểu thư trên danh nghĩa của Mạc gia nữa, và sẽ chỉ mang thân phận quả phụ thấp hèn. Chị ta sao có thể đối mặt với tình cảnh đáng sợ đó?

Chỉ còn Tổng Vực là chiếc cọc gỗ duy nhất cứu mạng chị ta, là lợi thế giúp chị ta trở mình.

Mạc Tử Tuyền cấp tốc quay về biệt thự của Mạc gia. Bầu không khí bên trong trầm lắng, u ám ngột ngạt khó thở. Bà Mạc khoác chiếc áo len dày cộm, ngồi chờ dẫn trên sofa, tay che trán, sắc mặt xám ngoét. Nghe thấy dì giúp việc thông báo Mạc Tử Tuyền đã về, bà ta lật đật mở mắt, đánh giá đứa con gái nuôi xinh đẹp đang đứng trước mặt.

“Thưa mẹ.” Hai tay Mạc Tử Tuyền gấp trước bụng, cung kính khom lưng, giọng điệu lễ phép: “Con đã về, bây giờ tình huống trong nhà thế nào ạ?”

“Mẹ có dự cảm, lần này Mạc Thư Quốc khó tránh khỏi đại nạn. Những năm gần đây, ông ấy tham lam bành trướng thế lực, khó tránh khỏi đắc tội với hạng tiểu nhân. Từ đầu năm trước, ông ấy đã liên tiếp gặp phiền toái. Nhất là khi bỏ tiền mua mảnh đất này, tự nhiên vận rủi ùn ùn kéo đến, thị phi không ngừng, mất hẳn yên tĩnh. Hiện tại thì bị người ta nắm đuôi toàn bộ.” Bà Mạc nhìn Mạc Tử Tuyền bằng ánh mắt lạnh lùng, hỏi thẳng, “Con giúp được không?”

“Con sẽ cố gắng dốc sức hỗ trợ.” Mạc Tử Tuyền đáp.

Bà Mạc kéo lại chiếc áo choàng, khóe miệng hơi nhếch, kéo ra nụ cười cổ quái, như thể vết nứt của tấm thạch cao trắng hếu, không tí tẹo cảm xúc, một vẻ cứng đờ: “Sau khi Tổng Hạo mất, con nhất quyết phản đối mẹ sắp xếp cuộc hôn nhân thứ hai cho con, một mực đòi ở lại Tổng gia. Lúc ấy con đã nói với mẹ thế nào, con còn nhớ không đấy? Con tự tin tuyên bố, mình sẽ thu phục được Tổng Vực. Hiện tại thì sao? Thời gian càng lúc càng giết chết tuổi xuân, sắc đẹp của con, Tổng Vực cũng kết hôn từ đời nào, vấn đề đã đóng

thuyền, gạo đã nấu thành cơm. Thực tế chứng minh con thất bại ê chề. Theo mẹ thấy, con ở lại Tổng gia chỉ tổ lãng phí thời gian. Thừa dịp cậu hai của Thương gia chưa mất hết hứng thú, con mau qua đây nhờ người ta giúp đỡ đi.”

Trái tim Mạc Tử Tuyền đập dồn dập căng thẳng, đôi tay gấp trước bụng bất giác co lại. Chị ta làm sao không hiểu ý tứ của bà Mạc, bà ta muốn chị ta đeo bám cậu hai của Thương gia nhằm mục đích giúp Mạc gia vượt qua sóng gió.

“Sao thế? Chẳng nói chẳng rằng là có ý gì?” Bà Mạc lạnh lùng nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đối diện.

“Mẹ, con nghĩ mình không cần đi nhờ vả cậu hai của Thương gia. Mong mẹ thu hồi chủ ý, con đã có biện pháp hay hơn.”

“Biện pháp hay hơn?” Bà Mạc thành linh cất giọng the thé, “Đến giờ phút này, cô còn định ba hoa, khoác lác, dùng dằng kéo dài thời gian? Tôi nói cô biết. Nếu Mạc Thư Quốc vào tù, thì có mà một gông cả đời. Mạc gia cũng theo đó mà sụp đổ, đừng hòng ngóc đầu lên nổi, chuyện tới mức này, cô còn bày đặt kén cá chọn canh nữa hả? Tôi chân thành khuyên cô, đừng đánh giá bản thân mình cao quá. Và cô cũng nên nhớ, những gì cô có được ngày hôm nay, đều nhờ Mạc gia ban cho cô. Nếu không có Mạc gia, cô chỉ là kẻ hai bàn tay trắng. Làm người nhớ đừng ăn cháo đá bát.”

Mạc Tử Tuyền lặng thinh không nói, ngược mắt nhìn thẳng bà Mạc, hai tròng mắt chị ta chậm rãi ngưng kết, rồi đột ngột phóng xuất chùm sáng ngoan cố.

Chứng kiến đáng vẻ chị ta như thế, bà Mạc cất tiếng cười mỉa: “Không lẽ cô luôn mộng tưởng, bản thân vẫn còn cơ hội sánh đôi cùng Tống Vực? Đừng giữ suy nghĩ ngu ngốc ấy nữa, nếu trong mắt nó còn có cô, thì cô đã thành công thu phục được nó lâu rồi. Cô nghĩ bây giờ, nó sẽ đau lòng vì cô ư?”

Mạc Tử Tuyền buông thõng đôi tay gấp trước bụng, tao nhã vén lại mái tóc, kín đáo phô bày vẻ phong tình vạn chủng, giọng điệu tự cao: “Vì có gì anh ấy không thể đau lòng? Nếu con và anh ấy quay về bên nhau, cũng có nghĩa một nửa sản nghiệp của Tống gia sẽ nằm trong tay con. Con tin chắc, mẹ hiểu rõ điều này.”

Bà Mạc bất chợt trầm ngâm. Đoạn, bà ta tỉ mỉ đánh giá một lượt Mạc Tử Tuyền từ trên xuống dưới, khuôn mặt trái xoan, môi hồng hình trái tim, cặp mắt trong veo quyến rũ, làn da trắng nõn nà. Quả thật, chỉ cần dựa vào vẻ ngoài yêu nghiệt này, Mạc Tử Tuyền dư sức đem về cho Mạc gia biết bao lợi ích giá trị. Có thể nói, bây giờ Mạc Tử Tuyền là con át chủ bài của Mạc gia, và cơ nghiệp của Mạc gia còn hay mất phụ thuộc phần lớn thái độ của Tống Vực.

Vả chăng... vẫn còn hi vọng sống.

Phải thừa nhận, Mạc Tử Tuyền là người đẹp nhất trong vô số mỹ nữ bà ta từng gặp. Nó sở hữu một nét đẹp rất sinh động, có thể từ ngây thơ trong sáng thoát chuyển thành mỉa mai hoặc, sắc sảo. Ông trời đã ưu ái trao cho nó sắc đẹp vạn người mê, chính là độc dược trí mạng của cánh mày râu. Nếu không năm xưa, hai anh em Tống Vực sẽ không vì nó mà hục hặc suốt thời gian dài, thêm mấy thằng công tử nhà giàu đều ngấp nghé, vẩn vương tơ tưởng.

Từ khi Mạc Tử Tuyền bảy tuổi, Mạc gia đã rục rịch đầu tư, bồi dưỡng nó. Đối với ‘thành phẩm’ do chính tay mình tạo nên, bà ta ít nhiều cảm thấy tự hào, tin tưởng, biết đâu nó vẫn có bản lĩnh chuyển bại thành thắng.

Hay là cho nó thêm một cơ hội?

“Ả vợ Tống Vực là người thế nào?” Bà Mạc thờ ơ hỏi.

Mạc Tử Tuyền nhếch miệng: “Là ả đàn bà tầm thường, bất kì lúc nào cũng có thể bị thay thế.”

“Thể hiện giờ, con chiếm vị trí gì trong lòng Tống Vực?”

Mạc Tử Tuyền ngồi xuống cạnh bà ta, cầm tách trà nóng nhấp một ngụm: “Con luôn chiếm vị trí đặc biệt.”

44. Chương 45

Về phòng ngủ, Mạc Tử Tuyền rề rà thay quần áo, lau sơ mặt mũi, buộc lại mái tóc bù xù. Sau, chị ta đứng trước gương sẫm se, đánh giá dung nhan bản thân. Đôi mắt chị ta dần mê mang ngây dại, qua hồi lâu sau mới khôi phục trạng thái bình thường.

Chị ta chậm chạp ngồi xuống mép giường, hồi tưởng và nghiền ngẫm những lời bà Mạc vừa nói, còn có vẻ mặt cứng đờ không tí tẹo cảm xúc của bà ta. Dễ nhận thấy, nếu chị ta không nhanh trí, kịp thời mang Tống Vực ra làm bia chắn, thế nào bà ta cũng nhất quyết bắt chị ta lân la đến lấy lòng cậu hai của Thương gia, nhằm tìm kiếm sự viện trợ cho Mạc gia, và chị ta lần nữa buộc lòng đóng vai trò của một quân cờ rẻ mạt, dùng sắc đẹp cùng thể xác bản thân đổi lấy nhu cầu thực tế cho Mạc gia.

Không hề khác biệt so với trước kia.

Bảy tuổi, Mạc Tử Tuyền bước chân vào Mạc gia. Từ nhỏ, cô bé Mạc Tử Tuyền đã thông minh hơn người, thêm phần cực chẳng đã phải trưởng thành sớm hơn lứa tuổi, nên cô bé luôn có được sự trầm tĩnh cần thiết để suy xét mọi việc. Ngay từ lần đầu gặp mặt, cô bé đã phán đoán Mạc gia đối với mình chỉ có hư tình giả ý. Nhất là người phụ nữ được gọi là Mạc phu nhân, bề ngoài bà ta nhìn cao sang quý phái, hiền lành lương thiện, nhưng thực chất là người tham lam thực dụng.

Đêm đầu tiên tới Mạc gia, Mạc phu nhân tặng cô bé một hộp quà, bên trong là bộ váy lông vũ trắng muốt, phần trên váy được điểm xuyết bằng hàng trăm viên kim cương tỏa ánh sáng màu thiên lam lấp lánh, thoạt nhìn hệt như những ngôi sao tinh tế tô điểm bầu trời rực rỡ.

Mạc phu nhân giúp cô bé khoác bộ váy lên người, hài lòng cùng cô bé đứng trước gương, ngắm nghía nàng tiên nhỏ xinh đẹp thoát trần, bà ta mỉm cười ca ngợi: “Rất đẹp! Hết sức động lòng người.”

Lúc ấy, trái tim cô bé như thoát khỏi lồng ngực, bay lơ lửng trên không trung, vì lần đầu tiên trong đời, cô bé được mặc bộ váy đẹp đến nhường này.

Tuy nhiên giây tiếp theo, Mạc phu nhân thở dài đánh sượt: “Đáng tiếc, chiếc áo không làm nên thầy tu, nếu muốn có khí chất thanh cao, nhã nhặn của tiểu thư nhà danh giá, con cần phải học tập thêm nhiều. Ngoại ngữ, thơ ca, hội họa, đàn dương cầm, múa ba lê, cưỡi ngựa, trà đạo, cắm hoa, tennis...con đều phải am hiểu tất cả như lòng bàn tay. Quan trọng nhất là, con nên học cách kín đáo thể hiện bản thân trong sự khiêm nhường, học cách tự biến mình thành trung tâm chú ý ở bất kì nơi nào, đặc biệt cố gắng thu hút ánh mắt của những cậu bé nhà giàu, khiến họ bầu lấy con như sao vậy quanh trăng, hiểu không? Mẹ sẽ không tiếc tiền tài để bồi dưỡng con, nhưng con phải nhớ, chớ đừng làm mẹ thất vọng. Con nên vì bản thân mà nỗ lực, tận dụng từng phút từng giây vươn đến đẳng cấp của sự hoàn mỹ.”

Khoảnh khắc đó, Mạc Tử Tuyền hiểu rõ, bộ váy xinh đẹp là khoản đầu tư đầu tiên của Mạc gia cho cô bé.

Và cứ thế, sự đầu tư của Mạc gia đều đặn đi cùng năm tháng vô tình, Mạc Tử Tuyền được hưởng nền giáo dục tốt nhất, được sống trong điều kiện vật chất xa xỉ, tối ưu nhất. Tất nhiên đi kèm theo đó là những yêu cầu khắc nghiệt, tàn ác nhất. Dần dà, Mạc Tử Tuyền càng sáng tỏ, chị ta đối với Mạc gia chỉ đơn thuần như một vụng lăm ăn thông thường, họ chấp nhận bỏ vốn đầu tư cho chị ta, nhưng tương lai, họ sẽ bắt chị ta ‘ói’ ra lợi ích gấp bội. Đó là sứ mệnh duy nhất của chị ta. Và đã đi đến ngày hôm nay, chị ta không còn sự lựa chọn.

Bây giờ, chị ta nên làm gì? Ai có thể cứu vớt chị ta?

Mạc Tử Tuyền ngồi suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc móc di động, mở danh bạ tìm số Tống Vực. Chị ta nhìn chằm chằm dãy số kia thật lâu, cuối cùng lướt phím gọi.

Một tay chị ta siết chặt tấm ga giường, tay kia đặt điện thoại bên tai, lắng nghe tiếng nhạc chờ khô khan, tẻ nhạt.

Đoạn nhạc lặp lại hai lần, Tống Vực không nhận máy, nhạc tự động tắt.

Lòng chị ta bỗng dội lên nỗi mất mát, huyệt hẫng, ngón tay tiếp tục lướt nút gọi, đoạn nhạc chán ngắt lại vang lên rồi tắt hẳn, Tống Vực vẫn không nghe máy.

Vì sao anh không nghe máy? Là do vô tình hay cố ý?

Lần nọ nối tiếp lần kia, lần thứ tám lướt nút gọi, thần kinh Mạc Tử Tuyền đã bị giày vò cực điểm, hô hấp dồn dập, tựa hồ sắp buông xuôi trước cuộc tra tấn dã man tàn bạo. Bấy giờ, Tống Vực mới nghe máy, nói giọng lãnh đạm: “Tôi là Tống Vực, có chuyện gì không?”

Mạc Tử Tuyền hít sâu một hơi, cất tiếng khe khẽ: “Mạc Thư Quốc xảy ra chuyện rồi. Hôm nay, ông ta nhận được một phần tài liệu, chứa đựng toàn bộ chứng cứ tố cáo việc làm ăn phi pháp của ông ta. Kể giấu mặt chỉ gửi tài liệu, lại không nói rõ ý đồ, bà Mạc vội vã thúc giục em về. Hiện giờ em đang ở Mạc gia, bà ta cứ hăm he, ép buộc em đến tìm cậu hai của Thương gia nhờ giúp đỡ. Tống Vực, em không muốn rẽ rúng bản thân mình nữa, nhưng em không có năng lực chống lại mệnh lệnh bà ta. Tống Vực, làm ơn giúp em với.”

Không gian và thời gian hồ như ngưng đọng, tựa như thời khắc giao hòa giữa bình minh và đêm tối, khắp nơi nơi dày đặc lớp sương mù mờ ảo, khiến Mạc Tử Tuyền như đang lạc lối trong mê cung kì bí. Chị ta nhất thời nín thở, trong đầu xẹt qua vô số câu trả lời của Tống Vực, bàn tay đang nắm ga giường tựa đầy mồ hôi lạnh, sâu dưới nội tâm tự dưng trở dậy tín hiệu cảnh báo. Nếu Tống Vực từ chối, mặc kệ chị ta...Không, không có khả năng đấy.

Tống Vực không phải loại người nhấn tâm thấy chết mà không cứu.

“Cô cần giúp gì?” Tống Vực hỏi lại.

“Bảo vệ em, em không muốn đời mình bị hủy hoại trong tay Mạc gia và Thương gia, xin anh giúp em.” Âm cuối của Mạc Tử Tuyền đã run lấy lấy.

“Tôi có thể giúp cô, tuy nhiên tôi có điều kiện.” Tống Vực bình thản, “Cô lập tức rời khỏi Tống gia đi.”

“Phụt, phụt...”, Mạc Tử Tuyền rõ ràng nghe thấy âm thanh của những sợi dây thần kinh đang căng cứng đột nhiên đứt đoạn, chị ta thẳng thốt hỏi: “Vì sao? Em cần lí do thuyết phục.”

“Phần tài liệu nặc danh đó là do tôi an bày, sắp đặt. Lí do này đã đủ thuyết phục chưa?”

Nháy mắt, Mạc Tử Tuyền cảm giác trái tim mình ngừng đập. Khuôn mặt mất hẳn huyết sắc, thuần màu trắng bệch. Giọng nói Tống Vực khi gần khi xa, mơ mơ hồ hồ, khiến chị ta nhất thời không phân biệt được đây là mơ hay thực. Linh hồn dường như xuất khỏi thể xác, lang du vô định không biết đâu là nhà. Chị ta cứ thế...chết lặng ngồi tại chỗ. Đầu máy bên kia, Tống Vực cũng biết ý giữ im lặng, nhân từ cho chị ta thời gian tiêu hóa sự thực tàn nhẫn. Hết thấy đều do một tay anh dựng nên, mục đích để đuổi cổ chị ta ra khỏi Tống gia, còn chị ta chẳng khác nào con con ngốc, ngờ nghệch đi nhờ vả sự giúp đỡ của kẻ đầu sỏ.

Giây phút này, toàn bộ tôn nghiêm của Mạc Tử Tuyền đã vỡ vụn, nằm la liệt trên sàn nhà dơ bẩn, chị ta triệt để gục ngã.

Chị ta cúi đầu, nhìn chòng chọc khớp xương trắng tái nổi gồ trên mu bàn tay, đôi tròng mắt đau đớn như bị kim đâm xuyên, đáng lòng cười lạnh: “Anh không ngại tổn công tổn sức, bày thiên la địa võng để đuổi em đi. Là vì cô ta ư?”

“Cô ấy là vợ tôi.” Tống Vực bình tĩnh, ngữ điệu không nặng không nhẹ, lãnh đạm như dòng chảy không khí, “Tôi cần bảo toàn cuộc sống bình yên của cô ấy, và trừ khử tác nhân gây hại tiềm tàng quanh cô ấy.”

“Em thì sao? Em được tính là gì, chỉ là khách qua đường vội vã trong cuộc đời anh, đúng không?” Mạc Tử Tuyền bị ai cười ra nước mắt, “Té ra, anh chẳng còn chút tình cảm nào với em cả, ngay cả hận thù cũng không.”

“Lập tức rời Tống gia, biết mất khỏi mắt tôi.” Tống Vực bổ sung, “Lần trước ở Tống gia, tôi không phải chỉ đe dọa suông. Bất luận cô dùng thân phận gì để ở lại Tống gia, tôi cũng không cho phép. Mạc Tử Tuyền, giữa chúng ta đã sớm kết thúc. Cô đừng tự mình đa tình, vẽ vời cho tôi cái mác người đàn ông si tình phi thực tế. Kể từ ngày cô lựa chọn quay gót chạy tháo thân, thì cô đã không còn cơ hội.”

“Em không còn cơ hội?” Mạc Tử Tuyền nhẹ giọng hỏi lại, “Em hỏi anh, đã ai thực sự cho em cơ hội lựa chọn? Năm bảy tuổi, em vào Mạc gia, trở thành quân cờ của họ. Họ yêu cầu em đi hướng Đông, em làm sao dám rẽ hướng Tây? Đời này, em không hề biết hai chữ ‘vận may’ là gì, ngay cả Tống Hạo – người đàn ông thật lòng yêu thương em, cũng là kẻ đoán mệnh. Tống Vực, anh không có tư cách đem mọi tội lỗi đổ lên đầu

em. Sở dĩ năm xưa anh cưng chiều em, là vì em đem đến cho anh cảm giác mới mẻ, đúng không? Đã bao giờ, anh nghiêm túc tính chuyện tương lai cùng em? Anh thậm chí không dám đứng trước mặt người lớn hai nhà mà nói thích em. Anh không tranh thủ, cố gắng phần đầu vì tương lai chúng ta, hà cớ gì em phải bảo toàn trinh tiết vì anh. Hay anh bắt em phải sống thoát tục, suốt ngày ăn niệm tin, uống hi vọng, ngây ngốc chờ đợi anh phục hưng sự nghiệp? Nực cười quá đi mất. Bây giờ, anh còn vì ả đàn bà khác mà đuổi cùng giết tận em. Tổng Vực, anh độc ác lắm. Em rút cuộc cũng nhìn thấu lòng anh. Anh căn bản chỉ là kẻ bội tình bạc nghĩa, ti tiện bỉ ổi đối phó với cả phụ nữ...Tốt lắm, anh thắng rồi, còn em thua đẹp mặt, anh hài lòng chưa?”

“Tôi vẫn lưu lại cho cô con đường sống, điều kiện tiên quyết là cô xéo khỏi Tổng gia. Tôi cảnh cáo cô, đừng để tôi phát hiện cô lại giả trò ma mãnh, hèn hạ.” Tổng Vực tạm dừng lại, rồi phát ra âm thanh lạnh lẽo, “Đặc biệt, không được quấy rầy vợ tôi.”

Mạc Tử Tuyền nhẹ buông tay, di động liền rớt xuống giường. Cặp mắt chị ta đỏ hoe, chút khí lực cuối cùng cũng bị rút khỏi thân thể, ngực trái tựa hồ trống rỗng, cô liêu bát tận.

Anh đã biết toàn bộ. Từ việc chị ta lén điều tra Mục Táp, đến việc chị ta xúc xược xúc phạm mẹ Mục Táp. Những trò vặt vãnh đó không qua khỏi mắt anh, và lần này....anh không dung túng chị ta nữa.

Thế giới nội tâm héo hon, chết lặng, Mạc Tử Tuyền như bị vây bủa dưới tầng hầm tối tăm, đen đúa. Trái tim chị ta tê liệt bởi những nỗi đau ập đến dồn dập, dẫn tới các giác quan bị phong bế, mất hết cảm thụ.

Đã từng, Mạc Tử Tuyền nhất kiến chung tình với Tổng Vực, từng ôm giấc mộng thời thiếu nữ, quyết tâm theo đuổi anh. Nếu lúc đầu, chị ta ít nhiều vẫn giữ thái độ vui đùa, thì càng về sau, trái tim dần chìm đắm trong những ngọt ngào, nâng niu anh dành tặng chị ta. Đoạn thời gian ấy, Tổng Vực tạo ra một thế giới mang tên ‘câu được ước thấy’, và giam giữ chị ta trong đó. Đã từng, chị ta khát vọng được cùng anh sống bên nhau đến đầu bạc răng long. Đã từng, chị ta tự lập lời thề, nếu đời này chị ta và Tổng Vực hữu duyên vô phận, thì nhất định chị ta phải là người phụ nữ duy nhất thống lĩnh trái tim anh.

Nhưng thực tế như thể lưỡi dao sắc nhọn đột ngột đâm thủng những ảo tưởng của chị ta, chỉ trong một giây ngắn ngủi, niềm tin một đời bị phá hủy. Vậy mà....tiềm thức chị ta vẫn cố chấp chối bỏ sự thật.

Chị ta không đủ dũng khí nhìn thẳng vào sự thật, Tổng Vực sẽ vì người phụ nữ khác mà kiên quyết đuổi cùng giết tận chị ta.

Đến cuối cùng, Mạc Tử Tuyền còn lại gì đây? Từ bé đã là quân cờ mặc người ta sai khiến. Người đàn ông duy nhất yêu thương mình cũng rời bỏ thế gian. Và trở trêu thay, người đàn ông chị ta mê luyến, ái mộ lại tàn nhẫn tuyên án tử hình, giết chết tình yêu, tôn nghiêm của chị ta. Mạc Tử Tuyền thật sự đã chẳng còn gì.

Chị ta thẫn thờ ngồi bên mép giường, qua thật lâu sau, chị ta nhướng mắt, ngẩng nhìn bản thân qua tấm gương của bàn trang điểm. Nước mắt trên khuôn mặt đã cạn khô, cả người hết như con búp bê vô hồn.

Chiều thứ sáu, Tổng Vực lái xe đến đón Mục Táp tan làm. Cô vừa ngồi vào xe, anh đã chồm người qua, giúp cô thắt dây an toàn, rồi cất giọng ôn hòa: “Giờ chúng ta đi ăn cơm cùng bố.”

“Hả?”

“Hai ngày trước bố gọi cho anh, bảo là muốn cùng vợ chồng chúng ta ăn bữa cơm. Anh đã đặt nhà hàng xong xuôi hết rồi, sở dĩ hôm nay mới nói em biết, là vì muốn tặng em niềm vui bất ngờ.” Tổng Vực khởi động xe, tiện thể ngó đồng hồ ở bảng điều khiển, “Từ đây tới chỗ hẹn, lái xe tầm hai mươi phút. Ok, vừa kịp giờ.”

Mục Táp chau mày: “Hai người tính toán gì thế?”

Tổng Vực chỉ cười không nói, Mục Táp phát hiện anh cười khá đều, bèn chọc chọc cánh tay anh: “Anh cười gian xảo thế. Khai mau, cái đầu đen tối của anh đang chứa cái gì?”

“Kỳ thực.” Tổng Vực kéo dài giọng nói, gơ tay vỗ nhẹ vai cô, “Bố chỉ kêu mình anh ăn cơm cùng bố. Nhưng anh hơi sợ, nên kéo em chết chung.”

“Anh sợ gì chứ?”

Tống Vực trầm ngâm hồi lâu, sau trả lời thành thật: “Anh cảm thấy bố sẽ phê bình, khiển trách anh.”

Mục Táp bỗng nhiên sáng tỏ: “À há, thì ra anh sợ điều này. Nhưng em hơi thắc mắc, chẳng phải da mặt anh dày lắm ư? Sao lại sợ bề trên phê bình?”

Tống Vực nhúm mày, tự động nhảy cóc, bỏ qua sự thật là da mặt anh rất dày, tỏ vẻ khiêm tốn: “Anh coi vậy chứ sợ nhiều thứ lắm.”

“Cụ thể xem?”

Tống Vực khề khàng liếc nhìn cô một cái, đoạn nhanh chóng trở về quan sát đường phía trước: “Sợ càng ngày càng mất hình tượng trong lòng em, sợ em từ yêu thích chuyển sang chán ghét anh.”

Mục Táp cúi đầu, tay vân vê móc khóa hình thú bông: “Chỉ thế thôi à? Vậy anh có sợ, một ngày nào đó, hình tượng của anh trong lòng em miệt mài giảm xuống giá trị âm, em liền một cước đá bay anh đi, không cần anh nữa?”

“Cái này không sợ” Tống Vực thành thạo bẻ tay lái, khoe miệng nhếch nhẹ, “Em có thể thử, xem mình có thành công hay không.”

Hiển nhiên, trong lời anh nói lộ rõ ý tứ cảnh cáo cùng uy hiếp. Mục Táp thở vắn than dài, bất đắc dĩ lắc đầu, bản tính chồng cô...thật khó dời.

Nơi hẹn là tầng hai của nhà hàng Hoàì Dương.

Tống Vực dẫn Mục Táp đến phòng bao đã đặt sẵn. Ông Mục Chính Khang đang ngồi bên trong, lật xem thực đơn.

Nghe thấy tiếng động, ông ngẩng đầu, tháo mắt kính lão xuống: “Nói trước, bữa ăn này bố mời, hai đứa không được tranh với bố.”

“Dạ” Mục Táp vui vẻ ngồi xuống.

Tống Vực vừa ngồi xuống, liền cầm ấm trà trên bàn, rót một ly mời bố vợ, và đương nhiên không bỏ quên cô vợ thân yêu của mình.

Ông Mục Chính Khang gọi một bàn đầy thức ăn. Ba người vừa ăn vừa chuyện trò rôm rả trong bầu không khí hòa thuận, vui vẻ. Đang ăn, người phục vụ bê lên món canh nóng hổi, hai người đàn ông đồng thời mở miệng: “Táp Táp, cẩn thận.”

Mục Táp nghiêng người, để người phục vụ thuận lợi đặt tô canh ngay giữa bàn. Thâm tâm cô bỗng đập dìu cảm giác ngọt ngào khó tả, hình như mang tên cảm động. Giây phút này, hai người đàn ông thân yêu nhất của đời cô đang ngồi ngay bên cạnh. Quan trọng nhất là họ cùng quan tâm, che chở cô, cảm giác này thật quá đẹp đẽ.

Tống Vực múc bát canh cho Mục Táp, còn chu đáo dùng thìa hớt lớp dầu mỡ loang loáng phía trên. Mục Táp húp một ngụm, mỉm cười khen ngon lắm.

Tống Vực nhoẻn cười: “Nhà hàng này có giao thức ăn tận nhà đấy. Khi nào em muốn ăn, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là ok.”

Mục Chính Khang lặng thính quan sát hai vợ chồng.

Đợi đến khi các món ăn vơi đi quá nửa, ông Mục Chính Khang dùng khăn tay lau miệng, cười nói: “Thật ra, hôm nay bố định tâm sự riêng cùng Tống Vực, bố có chút chuyện muốn hỏi con.”

Mục Táp hả hê ném cho anh ánh mắt ‘Tên ten...anh chạy trời không khỏi nắng rồi’, sau đó quay sang nói với ông Mục: “Vừa lúc bụng con no căng, cần đi dạo cho tiêu cơm. Khi nãy con nhìn thấy ở đại sảnh có đặt hồ cá lớn lắm, con đi ngắm tí đây, hai người cứ từ từ tán gẫu.”

Dứt lời, cô toan đứng dậy, lại bị Tống Vực kéo xuống. Anh lấy chiếc áo bành tô khoác lên người cô, hệt như đang dặn dò em bé: “Đại sảnh bên dưới lạnh lắm, phải mặc áo khoác đã.”

Mục Táp gạt đầu, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng bao. Lúc mở cửa phòng, cô kim lòng không đậu ngoài đầu, tằm tia hai người họ, tự hỏi, bố muốn hỏi Tống Vực điều gì?

Dù sao Tống Vực cũng khá khôn ngoan, nên cô không mấy lo lắng, an tâm xuống lầu thưởng thức hồ cá. Trùng hợp có bà mẹ dẫn theo hai đứa nhóc sinh đôi đang ngắm nghía cảnh đẹp trong hồ. lát sau, Mục Táp tự nhiên vui đùa cùng hai đứa nhóc. Mãi tới khi một đứa nhóc buồn tiểu, xấu hổ nhờ mẹ nó dẫn đi toilet, Mục Táp mới giật mình phát hiện, cô đã ngắm cá hơn bốn mươi phút.

Cô trở lại phòng bao, nhìn thấy cánh cửa phòng đóng chặt, người bên ngoài không cách nào nghe thấy động tĩnh bên trong. Mục Táp gõ gõ hai cái, liền đẩy cửa đi vào, thấy bố cô và Tống Vực vẫn ngồi nguyên vị trí cũ. Đường như họ đã kết thúc cuộc trò chuyện, nên một người ngồi thanh thoi uống trà, một người hứng thú chơi đùa chiếc bật lửa.

“Hai người nói chuyện gì sau lưng con thế?” Mục Táp vừa ngồi xuống liền hỏi thẳng.

“Chỉ nói chuyện phiếm giữa hai người đàn ông.” Ông Mục Chính Khang trả lời qua loa.

Tống Vực đặt bật lửa xuống bàn, nghiêng đầu hỏi Mục Táp hồ cá đẹp không. Mục Táp gạt đầu, đáp đẹp lắm. Anh cười dịu dàng, lập tức gợi ý sắm một hồ cá trong nhà.

Ông Mục yên tĩnh uống trà.

Chờ thanh toán xong, ba người đứng dậy đi về. Lúc này, Mục Táp mới nhìn thấy trên thái dương bên trái của Tống Vực u lên khối bầm tím.

“Chỗ này sao lại bị thương?” Mục Táp sờ nhẹ khối bầm: “Vừa nãy không có mà.”

“Hồi này anh đi toilet, không cẩn thận đụng trúng thôi.” Ngỡ khí Tống Vực thản nhiên. Nói đoạn, tay anh ôm eo cô: “Đi nào, chúng ta đưa bố về trước.”

45. Chương 46

Hai người về nhà, Mục Táp giả vờ thuận miệng hỏi: “Lúc nãy, anh và bố nói gì thế?”

“Bố khuyên vợ chồng chúng ta hãy sống hòa thuận, vui vẻ, hạnh phúc bên nhau.”

“Thế thôi à?” Trực giác Mục Táp mách bảo, anh có điều giấu giếm.

“Chỉ thế thôi.” Tống Vực ngồi xuống sô pha, hai chân vắt chéo, khẽ gạt đầu.

Mục Táp hồ nghi nhìn anh.

Anh đã không nói cô biết, vừa rồi cảm xúc ông Mục Chính Khang bỗng nhiên bùng nổ, nên không ngần ngại ném thẳng cái bật lửa về phía anh. Đó chính là nguyên nhân gây ra khối bầm tím trên thái dương anh. Hậu quả là bây giờ anh chỉ khẽ chớp mắt, thái dương bên trái sẽ đau âm ỷ.

Mà nguyên nhân ông Mục tức giận là do anh thẳng thắn thừa nhận lỗi lầm, thừa nhận chính anh đã khiến cô chịu tủi thân, tằm tức, thậm chí cô từng đề cập đến vấn đề chia tay. Ông nghe xong thì gương mặt biến sắc, tức thì nổi cơn thịnh nộ, nghiêm nghị cảnh cáo: “Tôi trịnh trọng nói cậu biết, cậu đừng hòng ức hiếp, khi dễ đứa con gái bảo bối của tôi. Nếu con bé thực sự không hạnh phúc, tôi sẽ kiên quyết dẫn nó về nhà, tách xa khỏi cậu. Còn về khoản tiền cưới lúc trước, cậu cứ yên tâm, tôi thà mất đi cái mạng già này, chứ không bao giờ quỵt nợ Tống gia, để con tôi phải chịu tủi nhục.”

Chứng kiến ông Mục Chính Khang đột ngột nổi cơn thịnh nộ, Tống Vực có chút ngoài ý muốn. Anh trầm mặt một lúc, sau rót thêm nước trà vào ly ông, ngỡ ngàng mang theo sự cung kính: “Xin bố hãy yên tâm, con tuyệt đối không khi dễ, xem thường Táp Táp. Con nhất định sẽ đem đến hạnh phúc cho cô ấy. Cô ấy là con gái bảo bối của bố, đồng thời cũng là người vợ yêu quý của con.”

Mục Chính Khang vẫn còn trong cơn kích động, sắc mặt xám xịt, đôi môi run run, mắt lườm Tống Vực. Ông ráng sức đè ép cơn giận xuống đáy lòng, cầm ly trà nhấp một ngụm, nói: “Hy vọng cậu nói được thì làm được. Táp Táp con tôi là một cô gái tốt, nhưng đã phải chịu rất nhiều bất hạnh. Thân là bố nó, mà tôi chưa bao giờ hoàn thành tốt trách nhiệm của mình. Từ nhỏ con bé đã thua thiệt, kém may mắn hơn

những đứa trẻ cùng trang lứa. Mẹ nó qua đời sớm, tôi lại không có thời gian quan tâm săn sóc nó. Đời này tôi luôn áy náy với hai mẹ con Táp Táp. Hiện giờ, tôi chỉ có thể chuộc lỗi lầm bằng cách cố gắng bảo vệ con bé, ngăn cản nó tránh xa những kẻ gây tổn thương cho nó.”

Cảm xúc được thể cuộn cuộn dâng trào, ông tâm sự rất nhiều chuyện khi Táp Táp còn nhỏ, bao gồm chuyện li hôn giữa ông và bà Trình Hạo Anh, rồi Mục Táp theo mẹ đến Tây Xương sinh sống. Tuy xa cách nhiều năm, nhưng ông chưa bao giờ chủ động liên lạc với hai mẹ con họ. Đây chính là việc khiến ông hối hận nhất đời.

Lúc bà Trình Hạo Anh sinh bệnh nặng, Mục Táp mới hơn mười tuổi. Khi ấy, tự tay cô bé chăm bẵm, hầu hạ mẹ. Hằng ngày cô bé nấu cơm, sắc thuốc ẹ uống, chăm chỉ ngồi bên giường đọc báo mẹ nghe, cố ý ẹ a những bài hát tươi vui để an ủi cơn đau của mẹ, luôn miệng tíu tít nói chuyện, bên cạnh mẹ từng phút từng giây. Cô bé cùng mẹ kiên cường chống chọi đến tận cái ngày định mệnh ấy, cái ngày mà một mình cô bé ngồi đợi trước cửa phòng phẫu thuật thật lâu, để rồi cuối cùng nghe phán quyết tàn nhẫn.

Sở dĩ ông Mục Chính Khang biết được những chuyện này, là do ông lén lút xem nhật kí của Mục Táp.

Tổng Vực lặng thình lảng nghe ông kể, tâm trí bất giác hiện lên hình ảnh: Một bé gái có thân thể nhỏ nhắn, nhưng kiên cường đứng giữa hành lang bệnh viện mênh mông, trống trải, rồi tận tai nghe bác sĩ tuyên bố cái chết của người mẹ thân yêu. Với cô bé, có lẽ khoảnh khắc ấy như thể trời long đất lở, màn đêm tăm tối bủa vây bốn phía, nơi nơi bao trùm nỗi tuyệt vọng. Nhưng ngoại trừ chấp nhận, cô bé không còn sự lựa chọn nào khác.

Cô bé nhất định sẽ thương tâm khóc òa lên, khóc mờ cả hai mắt, sẽ bàng hoàng, bất lực, bơ vơ tự gặm nhấm nỗi đau mà không có ai bên cạnh sẽ chia hay an ủi.

“Anh suy nghĩ gì mà dăm chiêu thế?” Mục Táp cầm hộp bánh quế hạnh nhân đi tới, ngồi cạnh Tổng Vực. Nhìn thấy bộ dáng thất thần của anh, cô hiểu kì hỏi.

Tổng Vực giờ tay lấy cái bánh trong hộp, nhẹ nhàng bẻ làm đôi, chính giữa lộ ra nhân bánh, anh dịu dàng đút cô ăn: “Anh đang mừng tượng đáng vẽ khi bé của em.”

“Sao lại mừng tượng đáng vẽ khi bé của em?” Mục Táp hỏi lại.

Tay Tổng Vực xoa nhẹ mi tâm cô, miêu tả theo đường sống mũi đi xuống, lưu luyến nơi chóp mũi, bờ môi, chiếc cằm, cuối cùng anh nựng nựng cằm cô: “Khi bé, Táp Táp của anh nhất định rất đáng yêu.”

Đầu Mục Táp đầy dấu chấm hỏi, nhưng chưa kịp hỏi rõ, anh đã dang tay ôm cô vào lòng. Đôi tay nhịp nhàng vỗ vỗ sau lưng cô. Mục Táp rúc mình trong lồng ngực rắn chắc rộng lớn của anh, tay cô vòng quanh eo anh, không nói một lời, chỉ nhắm mắt hưởng thụ giây phút bình yên, ấm áp.

Cô là phụ nữ, nên nhạy cảm phát hiện vòng ôm hôm nay hơi khác so với ngày thường. Vòng ôm này ẩn chứa luồng sức mạnh không tên, im ắng truyền xuống đáy lòng cô, khiến thâm tâm cô bỗng lâng lâng một loại năng lượng lạ, làm dòng máu toàn thân cô dường như nóng lên, cảm giác kì diệu bất tận.

Anh ôm cô thật lâu, vòng tay không hề buông lỏng. Mãi tới khi cô ngáp một cái rõ dài, anh liền bế cô lên giường, chu đáo đắp chăn cho cô. Anh cũng ngã mình, nằm nghiêng người, tiếp tục sưởi ấm cô trong lòng....

Cứ như vậy, độ ấm từ người anh cả đêm không rời khỏi cô.

Sáng hôm sau, Mục Táp tỉnh dậy thì phát hiện Tổng Vực đã rời giường, và....chủ động nấu bữa sáng. Thành quả của anh là đĩa trứng rán chỗ sống chỗ khét, món khoai lang luộc vì để lửa quá lớn nên nước luộc cạn sạch, khoai cháy thành than, ly sữa bỏ đường quá nhiều, ngọt chăng khác chè, đĩa mì trộn mặn đến nỗi đau rất cổ họng...Nhưng tất cả đã bị lu mờ bởi việc hôm nay anh phá lệ, tự mình nấu bữa ăn sáng.

“Này anh, hôm nay anh bị ai nhập hồn à? Hay là sinh bệnh?” Mục Táp khó tin tròn tròn mắt.

Tổng Vực trầm tĩnh nhướng mắt, tao nhã nhấp ngụm cà phê, điềm nhiên trả lời: “Em đừng tròn mắt nữa, nhìn xíu lắm. Hôm nay anh rảnh rồi, dậy sớm cảm thấy nhàm chán, nên trở tài nấu thử bữa sáng. Em thấy thế nào, hương vị đấy?”

“Ồ...cũng không tệ.” Mục Táp nhận xét trái lương tâm. Dẫu sao đây cũng là lần đầu anh vô bếp, cô không nên đả kích nhiệt tình của anh. Hơn nữa cô là vợ, tất nhiên cần cổ vũ chồng mình.

“Vậy từ giờ chúng ta luân phiên nhau nấu bữa sáng nhé. Em hai tư sáu, anh ba năm bảy.”

“Hả?” Mục Táp hoài nghi lỗi tai mình có vấn đề.

Tổng Vực nhìn vẻ mặt cô cả kinh tốt độ, bèn thuận tay cầm tờ báo gõ nhẹ lên đầu cô: “Diện mạo chồng em tuần tú sáng ngời, em đừng dùng ánh mắt như đang đối diện quái vật để nhìn anh chứ.”

“Nhưng trước giờ, anh luôn trốn tránh mấy việc nấu nướng hay dọn dẹp nhà cửa mà.”

“Coi như anh muốn hoạt động gân cốt vậy.” Anh nói: “À, em nhắc anh mới nhớ, sẵn tiện chúng ta phân công luôn việc dọn dẹp nhà cửa đi.”

Mục Táp ghen hòng nhìn trân trối, thâm nghĩ anh chắc chắn đang nói đùa.

Đoạn thời gian sau, Mục Táp mới tin anh hoàn toàn nghiêm túc, cô phát hiện anh thực sự thay đổi. Tỉ như ngày trước, mỗi khi làm việc xong, bàn làm việc của anh sẽ bừa bãi lộn xộn, anh cũng lười sắp xếp, còn bây giờ trên bàn luôn gọn gàng ngăn nắp. Nếu ngày trước mỗi khi anh tắm xong đều vứt đại quần áo vào giỏ đựng đồ, thì giờ đây anh chịu khó bỏ vào máy giặt. Lúc trước lâu lâu mới có một ngày anh xung phong rửa bát, hiện tại thì cơm nước xong xuôi, anh tự động xắn cao tay áo, cặm cùi tẩy từng cái bát. Khi xưa anh thụ động để cô quyết định những hoạt động giải trí ngày chủ nhật, còn hiện tại chỉ vừa đến thứ tư, anh đã hào hứng cùng cô lên kế hoạch trước.

Tóm lại, anh ngày càng quan tâm, chăm sóc cô nhiều hơn, cũng năng bầu bạn, kề cận bên cô.

Có vài lần, anh xã giao về nhà, lơ dờ men rượu say, anh kéo cô vào ngực, miệng kề sát tai cô, kể gián đoạn những sự việc trong quá khứ của anh. Tuy rằng không đánh thẳng vào trọng tâm, mấu chốt của những sự việc đáng nhớ, nhưng so với trước kia, đã tiến triển hơn nhiều.

Ngay cả những lúc trên giường, anh cũng trở nên nhiệt tình, say mê hơn, liên tục biến hóa các tư thế hoặc động tác khó. Mục Táp tò mò, thắc mắc anh đã ‘tâm sự học đạo’ ở đâu, mà mỗi lần đều có những ý tưởng mới mẻ, độc đáo.

Anh nghiêm túc trả lời thắc mắc của cô: “Kiến thức là vô biên, mãi không có điểm dừng. Vợ chồng ta nên chăm chỉ, cần cù tiếp thu những kiến thức mới, như thế mới giữ được chất lửa cần thiết cho gia đình, càng thêm gắn kết sự hòa hợp và hạnh phúc.” Nói đoạn, anh thả tập tài liệu trong tay, dùng vẻ mặt vô cùng đứng đắn hỏi cô: “Đêm nay em muốn thử tư thế Điều Thuyền Bái Nguyệt không? Hay Tây Thi Hoán Sa? Hoặc Thối Tiêu Trong Rừng Trúc?” (Anh Vực nói chuyện cao thâm, huyền bí quá, bạn Điều trong sáng nên vô pháp lĩnh hội, mời mọi người tự thả trí tưởng tượng bay cao bay xa nhé >.<.)

Mục Táp tức thì mặt đỏ như ráng chiều, gặng hỏi anh đang nói cái quái gì đấy? Cô thực sự hiểu kì anh đã học được mấy chiêu thức ‘nặng đô’ này từ đâu? Còn trách móc anh ích kỉ học hỏi một mình, cô cũng muốn cùng anh lĩnh hội kiến thức mới. Song mặc kệ cô gặng hỏi thế nào, anh cũng ngậm chặt miệng, chỉ cười gian xảo, ra vẻ thần bí. (Trời, Mục Táp cũng quá bạo dạn. bạn Điều cảm nín trước độ xúng đời của vợ chồng này rồi.)

“Mục Táp, dạo này da chị đẹp ghê á, lúc nào cũng đỏ hồng hây hây. Chị chia sẻ với em đi, bí quyết gì mà càng ngày nhìn chị càng kiêu diễm ướt át thế?” Đang lúc dùng cơm trưa, cô nàng Tiểu Thụy Lệ tò mò nhìn cô chăm chăm.

Mục Táp vừa nhai cơm vừa tỏ vẻ bất ngờ: “Thế à?”

“Đúng vậy, khí sắc chị tốt lắm, hai má hồng hồng, mịn màng non ra nước, nhìn đáng yêu quá.” Tiểu Thụy Lệ nài nỉ cô chia sẻ bí quyết, hỏi cô có phải dùng mỹ phẩm đắt tiền, giúp tái tạo làn da như thuở mười tám.

“Chờ sau này kết hôn, em sẽ tự khám phá ra” Mục Táp lúng túng, lầu bầu một câu.

Tiểu Thụy Lệ thoáng ngơ ngác, rồi lập tức đập mạnh tay xuống bàn, lấp bắp: “Chị chị chị chị...chị hư quá! Cấm chị đầu độc những tâm hồn trong sáng, ngây thơ như em!”

Mục Táp vội vàng gấp miếng sườn, nhét vào miệng cô nàng, đề phòng ‘cái loa phát thanh’ này khiến người xung quanh chú ý.

Không chỉ đồng nghiệp công ty trầm trồ trước vẻ đẹp của cô, ngay cả cô bạn Lục Tây Dao vừa đi du lịch trở về, gặp cô cũng ngạc nhiên không kém: “Chao ôi, sao bạn tớ càng ngày càng đẹp rạng ngời thế này? Tớ nhớ không lâu trước đây, có người nhắn tin than với tớ rằng đang chiến tranh lạnh cùng ông xã, tinh thần cô ấy sa sút trầm trọng, khiến tớ không dám hỏi han qua điện thoại, phải hấp tấp trở về, chuẩn bị một đồng lời lẽ vỗ về, an ủi nữa chứ. Thậm chí tớ còn nơm nớp lo sợ bạn mình sẽ biến thành bà vợ oán chồng già nua, tàn tạ.

“Thôi đừng ca cẩm nữa, vợ chồng tớ hòa thuận lại rồi.” Mục Táp lời ít ý nhiều.

Lục Tây Dao nhẹ nhàng thở phào, nở nụ cười nham nhở: “Cũng đúng, vợ chồng son đầu giường cãi nhau thì làm hòa cuối giường, không gì đáng lo ngại. Có điều, nhìn dáng điệu này của cậu, ắt hẳn là được tưới tẩm trong cơn mưa tình yêu nồng nàn rồi.”

“Ồ, anh ấy càng ngày càng tốt.” Mục Táp tươi cười rạng rỡ.

“Xem ra lúc tớ vắng mặt, hai người đã có bước tiến nhảy vọt. Nào em gái, mau mau khai báo tường tận chị nghe.” Lục Tây Dao nói: “Khoan đã, trước tiên nói về tình địch của cậu đi, chị dâu Tống Vực đấy, cô ta sao rồi?”

Nhắc tới Mạc Tử Tuyền, Mục Táp tựa hồ có chút đắm chiêu: “Nhà cô ta hình như xảy ra chuyện. Cô ta về đó rồi, mấy ngày nay không ở thành phố H.”

“Hả? Xảy ra chuyện gì thế?” Lục Tây Dao vui sướng khi thấy người khác gặp họa: “Hi vọng chuyện lớn lớn tí, có thể giữ chân cô ta lâu lâu chút. Thế thì cô ta phải tập trung lo giải quyết vấn đề của mình, không còn hơi sức đi phá rối vợ chồng cậu.”

Mục Táp nhún vai, không hề hào hứng với đề tài về Mạc Tử Tuyền, cô bèn quay lại đề tài cũ, hạnh phúc kể Lục Tây Dao nghe những biểu hiện hết sức tích cực của Tống Vực gần đây.

Sau cơn mưa, mây mù tan biến, cầu vồng lấp lánh, ánh mặt trời xán lạn lại chiếu rọi quanh cuộc sống của Mục Táp.

Nhưng không lâu sau, Mạc Tử Tuyền chủ động tìm cô.

Chiều thứ sáu, trời mưa dầm dề, thời gian tan tầm khó đón taxi, hôm nay Tống Vực lại bận họp, nên Mục Táp che dù đi tới trạm xe điện ngầm.

Một chiếc Audi màu đỏ lặng yên không tiếng động, như thể chiếc thuyền giấy lướt trên mặt hồ trắng xóa bất ngờ chặn trước mặt cô. Cửa kính từ từ hạ xuống, khuôn mặt hoàn mỹ như tranh của Mạc Tử Tuyền phản vào đôi mắt cô.

“Mục Táp, có thể cùng tôi tán gẫu vài câu không?” Mạc Tử Tuyền trực tiếp đề nghị.

Trong khoảng thời gian này, Mục Táp đã nghe phong phanh mấy chuyện liên quan đến Mạc Tử Tuyền. Mạc Thư Quốc bị cục công an kinh tế triệu tập điều tra. Ông ta lấy 30% thu nhập hằng năm của công ty lâm nghiệp mà mình sở hữu để làm mỗi nử, từ đó chiếm đoạt phi pháp 150 triệu tiền gửi đầu tư của công chúng. Án kiện đã được chuyển giao lên tòa án, thủ tục tố tụng đang trong giai đoạn hoàn thành, ngày Mạc Thư Quốc làm bạn với song sắt đã không còn xa.

Đúng lúc này, Mạc Tử Tuyền đệ đơn lên tòa án địa phương, mục đích là nhờ tòa án hủy bỏ mối quan hệ ràng buộc giữa chị ta và Mạc gia. Chị ta cũng đồng thời đăng báo thanh minh, chính bản thân chị ta yêu cầu được thoát ly mối quan hệ này, còn tuyên bố trong tay mình có giữ bằng chứng xác minh, thời gian sống ở Mạc gia, chị ta đã bị lợi dụng, nhục nhã rất nhiều.

Thị phi thật giả khó phân, ai đúng ai sai, chẳng ai biết được.

“Thế nào? Cô sợ hả?” Mạc Tử Tuyền cười mỉa.”Cô đừng lo, tôi chỉ muốn cùng cô tâm sự, giải bày chút chuyện trong lòng.”

Mục Táp nhìn chằm chặp khuôn mặt chị ta một lúc, sau gật đầu: “Được thôi.”

Cô lên xe, đóng cửa lại, quanh chớp mũi cô liền phảng phất mùi nước hoa nồng nàn trên người Mạc Tử Tuyền, khác xa hương thơm thanh nhã, ngọt ngào mà cô ngửi thấy khi lần đầu gặp mặt chị ta.

Nước hoa khác biệt biểu đạt tâm tình người dùng cũng bất đồng, thay đổi khá nhiều.

Mạc Tử Tuyền chậm rãi lái xe, chủ động hỏi: “Cô đã biết những chuyện gần đây của tôi chưa?”

Mục Táp nhìn chị ta không nói, chỉ khẽ gật đầu, ra hiệu bản thân đã biết.

“Yên tâm, việc kiện tụng lần này, tôi nắm chắc phần thắng, bởi chính tôi nắm giữ chứng cứ xác minh Mạc Thư Quốc có âm mưu quấy rối tôi.” Mạc Tử Tuyền dùng ngữ khí lãnh đạm để trần thuật một sự việc đáng kinh tởm.

Mục Táp sững sốt, cặp mắt lóe tia khiếp sợ.

Mạc Tử Tuyền vẫn thung thủng nói tiếp: “Năm tôi mười một tuổi, có một lần Mạc Thư Quốc say rượu, lén lút đột nhập phòng tôi. Lúc ấy, tôi đang trong phòng tắm, lão ta liền rình mò nhìn trộm. Từ sau lần đó, lão ta luôn nhìn tôi bằng ánh mắt thèm thuồng, đói khát, cuối cùng lợi dụng những lúc người khác không chú ý, trắng trợn xâm sở tôi. Tôi cảm thấy vừa sợ hãi vừa ghê tởm, ý thức được ham muốn đen tối của lão không chỉ dừng lại ở đó, e rằng không sớm thì muộn thân xác tôi sẽ bị lão ta chà đạp. Vì thế, tôi hóa bị động thành chủ động, lợi dụng lúc lão ta say rượu, thần trí trở nên mơ màng ngu ngốc, thì tự động cởi bỏ quần áo, dán sát vào người lão ta, tỏ vẻ thân mật. Sau đó, tôi dùng máy quay phim quay lại những hình ảnh tương đối khó coi của lão. Lão ta đã say mèm, nên đành bất lực để mặc tôi sắp xếp. Rồi tôi dùng chính những hình ảnh đó để uy hiếp lão ta, nghiêm cấm lão ta không được chạm đến tôi, dù chỉ là một sợi tóc, bằng không Mạc phu nhân sẽ tận mắt chứng kiến những hình tươt mát đó. Bị tôi nắm đằng đuôi, lão ta không thể không thỏa hiệp, đành tức tối dẹp bỏ ý đồ bất lương với tôi. Hơ, hơ! Người bên ngoài luôn mồm ca tụng lão ta là người bố nhân từ, đối xử với con nuôi y như con ruột, chỉ mình tôi biết sự thật, bản chất lão ta không bằng súc sinh.”

“Cô ngạc nhiên không, khi một con bé vừa tròn mười một tuổi lại có những toan tính đáng sợ như vậy?” Mạc Tử Tuyền liếc mắt nhìn Mục Táp, thản nhiên nói, “Bởi tôi không có sự lựa chọn. Ngay đầu bước chân vào Mạc gia, tôi đã biết tông họ có ý đồ. Bọn họ dụng tâm bồi dưỡng một con cò biết vâng lời, để sau này con cò ấy giúp họ thu về lợi ích. Nếu tôi không biết tính toán thiệt hơn, không biết đeo mặt nạ mà sống, thì đã sớm bị bọn họ ăn tươi nuốt sống. Tôi chỉ có thể trở nên thực dụng, lừa lọc, gian ngoan xảo trá, gặp chiêu phá chiêu, đi bước nào tính bước nấy, dùng mưu mẹo tự bảo vệ bản thân.”

“Có qua ắt phải có lại. Họ lợi dụng cô, nhưng đồng thời cũng cho cô hưởng thụ điều kiện sống tốt nhất, đúng không?” Mục Táp hỏi vặn.

“Tôi tán thành cách nghĩ của cô. Tôi từ nhỏ đã mồ côi bố mẹ, phải sống nương nhờ nhà bà bác. Thế nhưng bà ta không coi tôi là con cháu ruột rà. Bà ta luôn đối xử khắt khe, độc ác với tôi. Hễ tâm trạng không vui là bà ta trút giận lên đầu tôi, ra sức hành hạ cơ thể tôi để xoa dịu cơn giận của bà ta, dần dà tôi cảm ghét, hận thù bà ta đến tận xương tủy. Vậy nên khi vợ chồng Mạc Thư Quốc ngỏ ý muốn nhận nuôi tôi, tôi lập tức đáp ứng vô điều kiện. Cô nghĩ thử xem, cả hai nơi đều là đầm rồng hang hổ, tôi đại gì không chọn nơi sẽ chu toàn vật chất ình? Chỉ ít Mạc gia ban tặng tôi cuộc sống như một nàng công chúa, nhờ họ mà tôi từng bước xâm nhập chốn phồn hoa của giới thượng lưu” Khóe miệng Mạc Tử Tuyền cong nhẹ: “Tôi không hối hận vì lựa chọn năm xưa. Với cả, nếu không vào Mạc gia, tôi làm sao có cơ hội quen biết Tổng Vực và Tổng Hạo.”

Chị ta vừa nhắc Tổng Vực, Mục Táp liền ngược mắt, tập trung lắng nghe. Có lẽ nguyên nhân cô đồng ý lên xe Mạc Tử Tuyền là vì Tổng Vực. Cô linh cảm, chị ta nhất định sẽ nói đến quá khứ liên quan Tổng Vực.

“Khi đó tôi là đối tượng hâm mộ lẫn ghen ghét của đa số bạn học nữ. Tôi là con gái của đại gia Mạc Thư Quốc, hiển nhiên sẽ sống trong giàu sang nhung lụa. Hơn nữa, hai anh em Tổng gia đều yêu thích tôi, cưng chiều tôi lên tận trời. Tôi được ví như vàng trắng tỏa ánh sáng chói lọi nằm giữa muôn ngàn vì sao li ti, nhỏ bé, luôn luôn là tâm điểm của sự chú ý.” Mạc Tử Tuyền nhận xét, “Anh em họ không giống nhau. Tuy là anh, song Tổng Hạo khừ khờ hơn Tổng Vực. Tính tình anh ấy khiêm nhường trầm lắng, ít sân si, bon chen với đời. Anh ấy mù quáng yêu thương tôi, thậm chí tôi có yêu cầu anh ấy chết vì tôi, anh ấy cũng không do dự. Vả lại, anh ấy đã được Tổng gia chỉ định là người thừa kế sự nghiệp, nên tôi thuận theo ý Mạc gia,

ngoan ngoãn làm bạn gái anh ấy. Nào ngờ cảm xúc của tôi đi ngược lại lí trí, trái tim tôi đập loạn nhịp vì Tống Vực – người thanh niên anh tuấn, tài hoa hơn người, cá tính mạnh mẽ, ngang tàng bướng bỉnh, đã đốn ngã trái tim của biết bao thiếu nữ. Thú thật, Tống Hạo còn lâu mới bằng Tống Vực. Tôi bị Tống Vực mê hoặc, kim lòng chẳng đành cứ tìm cơ hội để được ở riêng cùng anh ấy. Tôi chủ động tiếp cận, gỡ vô số thủ đoạn, nhằm ép anh ấy chú ý đến tôi. Cuối cùng trời không phụ lòng người, tôi thành công khiến anh dậy lên niềm hứng thú.”

“Tống Vực luôn đau lòng vì tôi.” Nói đoạn, Mạc Tử Tuyền thoáng liếc nhìn Mục Táp, ngữ khí trở nên ám muội, “Anh ấy thật sự đau lòng vì tôi.”

Mục Táp lấy tĩnh chế động, lẳng lặng quan sát chị ta, cười hỏi: “Cô nhận định như vậy?”

“Dù là yêu cầu vô lí đến độ nào, anh ấy đều cố gắng đáp ứng tôi. Anh ấy luôn dùng hành động chứng minh tình cảm, thầm lặng ở sau lưng tôi, làm rất nhiều việc ý nghĩa.” Nói tới đây, thần sắc chị ta bất giác nhu hòa, giọng nói cũng dịu dàng hơn, “Tống Vực luôn che chở, bảo vệ tôi. Lúc đó trong mắt anh ấy, tôi là người con gái độc nhất vô nhị, hoàn toàn khác xa loại con gái cố ý làm ra mấy trò hằm hỏ, kịch cỡm hòng thu hút ánh mắt anh ấy. Anh ấy vô cùng chán ghét loại con gái như thế. Đương nhiên tôi cũng chủ động ra tay chặt đứt những mơ mộng hão huyền của các cô ả. Tôi có vô vàn biện pháp để trị những cô ả si tâm vọng tưởng, không biết tự lượng sức mình.”

Bên ngoài mưa mỗi lúc một lớn, cần gạt nước không ngừng lắc lư qua lại. Làn không khí phảng phất mùi bùn đất len lỏi qua khe cửa kính, mơn man nơi làn da, khiến nó dần lạnh lẽo.

Mạc Tử Tuyền dừng nói hồi lâu, tia lưu luyến ngọt ngào nơi đáy mắt từ từ tan biến, giọng điệu lạnh tanh: “Hiện giờ cũng thế. Tôi căm ghét những ả phụ nữ xuất hiện bên cạnh Tống Vực, ngông cuồng muốn chiếm được tình cảm anh ấy.”

“Thế nên, cô căm ghét tôi.” Mục Táp thay chị ta nói ra suy nghĩ thật lòng.

Mạc Tử Tuyền gật đầu: “Mục Táp, tôi quả thực không nhìn thấy cô có điểm nào nổi trội hơn tôi, có chăng ông trời ưu ái cô mà trêu đùa tôi thôi. Tôi gặp anh ấy vào thời điểm không thích hợp, còn cô...có đủ thiên thời địa lợi nhân hòa.”

Dứt lời, chị ta giẫm mạnh chân ga, chiếc xe tức tống lao thẳng vào cơn giông tố mịt mù phía trước.

46. Chương 47

Ngoài cửa kính, sắc trời thuần màu đen thăm thẳm. Chiếc xe đâm xuyên màn mưa, lao đi với tốc độ chóng mặt, nhanh như chớp vượt qua hai hàng cây xanh um bên đường. Lưng Mục Táp dính sát lưng ghế, xây xẩm mặt mày theo tốc độ lái kinh hoàng của Mạc Tử Tuyền. Cô nghiêng đầu, quan sát nét mặt trầm tĩnh cùng nụ cười cổ quái của chị ta.

Cảm nhận được ánh mắt cô, Mạc Tử Tuyền cũng nghiêng đầu: “Cô sợ hãi ư? Sợ tôi sẽ giết cô.”

Vừa nói, chị ta vừa giẫm mạnh chân ga. Cơn gió ồ ạt xuyên qua cửa kính, tạt lên mặt Mục Táp, tựa như hàng loạt lưỡi dao lam cứa vào da thịt, gây nên cơn đau ran rát.

“Giết tôi cô sẽ được lợi gì? Hay chỉ càng khiến Tống Vực thêm chán ghét cô, và thương tiếc tôi nhiều hơn.” Mục Táp nhận định, “Tôi đoán chắc, đó là kết quả cô muốn tránh còn không kịp, nên chẳng dại gì làm ra mấy hành động điên rồ.”

Mạc Tử Tuyền giật mình bừng tỉnh, lập tức giảm tốc độ. Mái tóc chị ta cũng trở nên tán loạn, rối tinh rối mù. Chị ta giơ tay, vén lại gọn gàng, đoạn hỏi: “Hãy đặt giả thiết, tôi và cô đồng thời gặp gỡ Tống Vực. Trên người chúng ta đều không vướng bận gánh nặng hoặc những mối quan hệ ràng buộc rắc rối, chỉ đơn thuần là hai cô gái có cuộc sống bình thường đứng trước mặt anh ấy. Theo cô nghĩ, anh ấy sẽ rung động trước ai đây?”

“Giả thiết này vô nghĩa trong hiện thực.” Mục Táp dứt khoát phủ định giả thiết của chị ta.

“Cô không dám trả lời là bởi thâm tâm cô cũng tự biết thân biết phận. Giả sử chúng ta ở điểm xuất phát ngang nhau và cạnh tranh một cách công bằng, thì cô vĩnh viễn chỉ là kẻ dưới cơ. Người có thể khiến Tổng Vực rung động chính là tôi.” Mạc Tử Tuyền tự tin tuyên bố kết luận suy ra từ giả thiết.

“Tôi không biết.” Mục Táp đáp thành thật, “Nhưng cô đừng nên cứ dạo bước trên mây mà tự tin thái quá. Trên đời này chẳng ai dám quy định người chiếm giữ nhiều lợi thế hơn sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Tôi thừa nhận cô xinh đẹp hơn người. Từ vóc dáng, khuôn mặt, khí chất... cô đều nổi trội hơn tôi. Trên người cô luôn tỏa ra sức hút đối với người khác phái. Ở tình huống bình thường, ánh mắt của phần lớn đàn ông sẽ bị cô thu hút hấp dẫn, chứ không phải tôi. Tuy nhiên theo tôi nghĩ, ấn tượng đầu tiên mạnh hay yếu... phụ thuộc mức độ Adrenaline* trong cơ thể tăng nhiều hay ít. Vậy nên, cái cảm giác rung động ban đầu không là gì so với tình yêu chân chính. Để thống lĩnh trái tim một con người, nào đơn giản chỉ dựa vào vẻ đẹp bề ngoài. Nhất thiết cần thời gian để hai người có thể tiếp xúc, va chạm lẫn nhau. Xuyên suốt quá trình tiếp xúc, sự thăng trầm và thành thật đóng vai trò chủ chốt. Hai người sẽ từ từ tìm hiểu, sẻ chia, trải lòng cùng nhau. Nếu hợp nhau, thì tâm hồn họ sẽ dần có được sự đồng điệu nhịp nhàng. Cứ thế... ngày qua ngày... tháng tiếp tháng... đến một lúc nào đó, họ sẽ trở thành một phần thiết yếu trong cuộc sống đối phương, tựa như sự tương tác của ánh mặt trời và bầu không khí. Nếu cô có thể khiến anh ấy không bao giờ rời xa cô, khiến anh ấy muốn gắn bó đời mình bên cô, cô mới thật sự là người chiến thắng.”

* Adrenaline là một hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm.

Mạc Tử Tuyền trầm tư.

“Trên thực tế, đại đa số chúng ta, bất kể là nam hay nữ, rất hiếm người nào có được mối tình đầu đơm hoa kết trái, thuận lợi đi tới bến bờ hôn nhân mỹ mãn. Đây không phải thỏa hiệp, cũng không phải chấp nhận, mà vì tình cảm con người luôn luôn thay đổi theo độ tuổi và thời gian. Tổng Vực cũng thế đấy, có lẽ ở độ tuổi thanh niên trai tráng, anh ấy yêu thích mẫu người có cá tính độc đáo như cô. Nhưng hiện tại, khi đã bước vào độ tuổi chín chắn cần sự ổn định, đương nhiên anh ấy sẽ không cảm thấy hứng thú nữa. Cô hẳn đã ý thức được điều này, chẳng qua cô không muốn thừa nhận thôi. Nói cách khác, bây giờ cô có thể cho anh ấy điều gì? Anh ấy cần một tình yêu đơn giản, thủy chung, êm đềm, cô đáp ứng được không?”

“Vậy cô cam tâm à?” Mạc Tử Tuyền nheo mắt, “Nguyên nhân anh ấy đồng ý cưới cô không dính líu tình yêu. Anh ấy cùng tôi đã trải qua đoạn thời gian khắc cốt ghi tâm. Anh ấy yêu thương tôi nhiều đến mức cô khó lòng tưởng tượng nổi. Trên quãng đường thanh xuân của anh ấy mãi in dấu bước chân tôi làm bạn đồng hành, không hề có sự hiện diện của cô.”

“Nhưng bây giờ người anh ấy cần là tôi. Hiện tại tôi là tất cả, là duy nhất đối với anh ấy, thế đã đủ rồi.” Mục Táp nói, “Tham thì thâm thôi, chúng ta nên biết hài lòng với những gì mình đang có, bởi vậy tôi quyết định không lặn tẩn những chuyện quá khứ nữa. Hướng chi trước anh ấy, đã từng có người khiến tôi rung động, khiến tôi miệt mài kiên trì theo đuổi. Thế nhưng giờ nhắc lại, tôi chỉ cảm thấy tình cảm khi xưa là một mảnh kí ức mơ hồ xa xăm. Dĩ vãng trôi qua đồng nghĩa với việc một đi không trở lại, vô nghĩa trong đời sống hiện tại. Có lẽ, năm thì mười họa giữa cơn mộng mị, đoạn tình yêu ấy sẽ ủa về trong tâm trí tôi, nhắc nhở tôi về hình bóng của người từng khiến tôi trân trọng, gìn giữ trong lòng. Có điều, chừng ấy thôi chưa đủ sức gây ảnh hưởng đến tình cảm tôi dành cho Tổng Vực. Tại sao vợ chồng tôi không nâng niu từng phút từng giây thời gian quý báu để cảm nhận trọn vẹn những điều tốt đẹp của cuộc sống hiện tại, mà ngu ngốc đắm chìm trong quá khứ vô nghĩa? Cô không ngừng lặp đi lặp lại, huyền thoại mãi về quá khứ của cô và anh ấy, suy cho cùng, mục đích của cô là muốn khích bác tôi thôi. Với cả, cô ý thức được giữa cô và Tổng Vực chỉ tồn tại quá khứ làm sợi dây liên hệ mỏng manh, yếu ớt. Ngoại trừ điều này ra, cô thật sự chẳng còn gì hết, nên cô cứ gắng gượng níu kéo nó hoài.”

Mạc Tử Tuyền bật tiếng cười khe khẽ: “Cô đang tự an ủi mình.”

Mục Táp không phản bác. Cô đã nói hết những điều cần nói. Hơn nữa, cô không nhất thiết phải tranh luận ra ngô ra khoai cùng chị ta. Với cả, cô đã đánh trúng điểm yếu của chị ta.

Đúng lúc này, di động bỗng đổ chuông inh ỏi, Mục Táp lấy ra nhìn, thấy tên Tổng Vực nhấp nhánh trên màn hình. Cô lướt phím trả lời, song chưa kịp mở miệng, Mạc Tử Tuyền đã vói tay giật lấy di động.

“Tổng Vực?” Ngờ ngác Mạc Tử Tuyền dẫn xuất ý lạnh, “Đúng vậy, Mục Táp ở cạnh em, chính xác là đang trên xe em.”

Mục Táp nhú mảy.

“Bọn em đang ở.....” Mục Tử Tuyền đảo mắt nhìn đường xung quanh, cách gần đây có một siêu thị mở đèn đóm sáng choang, chị ta nhanh nhẩu đọc địa chỉ.

Cúp máy, chị ta ném trả di động cho Mục Táp, rồi xoay tay lái, chạy đến cửa hông của siêu thị, đậu xe ngay đó.

“Tôi chờ Tống Vực.” Mục Tử Tuyền rử rèm mi, thốt từng chữ rõ ràng, “Tôi muốn tận mắt nhìn thấy kết quả.”

“Tùy cô.” Mục Táp thờ ơ đáp.

Chưa đầy mười lăm phút sau, Tống Vực lái xe đến địa chỉ Mục Tử Tuyền nói. Vừa tới nơi, anh vội vàng xuống xe, đi thẳng về phía trước. Mục Táp cũng mở cửa, chạy ào đến chỗ anh. Anh dang rộng hai tay, ôm siết cô vào lòng. Thân hình người đàn ông cường tráng che mưa cản gió cho vóc dáng mảnh mai của người phụ nữ.

Mục Tử Tuyền lẻ mề xuống xe, đứng chôn chân nhìn họ ôm nhau.

“Không sao chứ?” Tống Vực cúi đầu hỏi Mục Táp với thần sắc nghiêm nghị, đôi tròng mắt đen láy chấp chới tia rét lạnh. Vài giọt mưa nhiều xuống từ mái tóc anh, trượt dọc theo đường cong gương mặt, biến mất sau cổ áo trắng tinh.

Mục Táp mỉm cười lắc đầu, ra hiệu mình không bị gì hết.

Tay Tống Vực đè lại gáy cô, áp sát đầu cô vô khuôn ngực anh. Mục Táp ngửi thấy mùi hương quen thuộc toát lên từ người anh, thì mọi bất an lo lắng liền bị cuốn trôi theo dòng nước.

“Tống Vực.” Mục Tử Tuyền cất cao giọng, mắt trừng trừng nhìn anh không chớp, mặc kệ làn mưa rơi xối xả trên khuôn mặt, “Tất cả đều vì cô ta ư?”

Tống Vực không yên tâm, nên bàn tay anh vẫn vỗ nhẹ sau lưng Mục Táp nhằm trấn an cô. Sau, anh dùng vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn chòng chọc Mục Tử Tuyền, tia chán ghét ngập ngụa trong mắt anh là câu trả lời đầy đủ nhất. Anh khinh thường nói chuyện cùng chị ta, cũng không buồn liếc nhìn chị ta thêm một giây, anh trực tiếp ôm Mục Táp lên xe, nổ máy bỏ đi.

Mãi đến khi chiếc xe mất hút khỏi tầm mắt, Mục Tử Tuyền vẫn đứng trơ trọi như bức tượng điêu khắc. Sắc mặt chị ta trắng bệch nhòe nhoẹt giữa làn mưa trắng xóa, biểu cảm thần thờ, ngầy ngầy ngốc ngốc. Thật lâu sau, chị ta uể oải nâng đôi tay, co ro ôm lấy mình, ngã ngồi xuống mặt đất.

Tự biết mình đã thua, lại không muốn nhận thua, thì làm thế nào đây?

Từ nay không thể lừa mình dối người, chút niềm tin le lói cuối cùng cũng đã lịm tắt hẳn, thử hỏi chị ta còn gương dậy nổi không?

Mục Tử Tuyền ngược nhìn thế giới nhạt nhòa, phôi phai sau làn mưa, đúng lúc sấm sét ầm ầm vang trên bầu trời, vẽ ra một đường ánh sáng trắng, như thể đường cắt của miệng vết thương đau.

Rốt cuộc, từ nơi sâu thẳm tâm hồn chị ta đã thừa nhận sự thất bại.

Chị ta dựa vào tình cảm ngày xưa với Tống Vực mà lì lợm ở lại Tống gia, dựa vào sự dung túng của anh mà hết lần này đến lần khác giả trò khiêu khích, đồng thời châm ngòi ly gián tình cảm hai vợ chồng anh... Và sự thất bại hôm nay đã đặt dấu chấm hết cho tất cả.

Chị ta triệt để thất bại, thua không còn manh giáp, mất cả chì lẫn chài.

Hóa ra, khắp thế giới bao la mà tàn khốc này chỉ duy nhất Tống Hạo thật lòng yêu thương, đối xử tốt với chị ta. Tống Hạo mới chân chính là người đàn ông yêu Mục Tử Tuyền bằng tất cả trái tim, yêu vô điều kiện, và luôn đặt chị ta lên hàng đầu. Thế nhưng, chị ta sống trong phúc mà không biết hưởng, ham hố đứng núi này trông núi nọ, để rồi chỉ ôm hai bàn tay trắng.

Còn người đàn ông vốn ngự trị trong tim chị ta lại chưa bao giờ coi trọng chị ta. Bất kể làm việc gì, chị ta luôn lưu lại con đường cuối cùng dành cho tương lai hai người, luôn mong ngóng chờ đợi anh ngoảnh đầu nhìn lại, luôn cố chấp ôm mộng ảo xa vời. Nhưng từ đầu đến cuối, anh luôn khiến chị ta thất vọng.

Tổng Vực gia hạn trong vòng nửa tháng, chị ta phải giải quyết ổn thỏa mọi chuyện rắc rối, sau đó lập tức rời khỏi Tổng gia. Bù lại, anh sẽ sắp xếp tìm luật sư giỏi nhất giúp chị ta giành phần thắng trong vụ kiện xóa bỏ mối quan hệ với Mạc gia. Anh cũng cam đoan, Mạc gia sẽ không bao giờ có khả năng gây ảnh hưởng hoặc tác động xấu tới cuộc sống sau này của chị ta. Chị ta có thể khôi phục lại sự tự do của bản thân, đồng thời nhận được phần bồi thường vô cùng hấp dẫn, đảm bảo của ăn của để cả đời. Anh làm tất cả chỉ nhằm mục đích tống cổ chị ta ra khỏi tầm mắt.

Thế giới này còn gì ngoài sự tuyệt vọng? Vừa nãy, khi đối diện với ánh mắt lạnh đậm của anh thì quanh chị ta chỉ còn sự tuyệt vọng bao trùm.

Cuối cùng, nơi khóe mi chị ta rơi xuống một giọt nước mắt. Giọt nước mắt ấy lẫn vào cơn mưa tầm tã, gọi nên sự hèn mọn, yếu đuối.

Về nhà, Tổng Vực xuống xe trước, sau đó đi vòng qua bên kia mở cửa giúp Mục Táp. Đề phòng việc cô hậu đậu đập trúng vũng nước đọng ngay khoảnh sân phía trước, nên lúc cô chuẩn bị bước xuống, anh liền bế ngang cô lên. Anh khẽ xoay người, dùng chân đóng lại cửa xe, rồi cúi đầu nhìn cô triu mến.

“Táp Táp, sau này đừng chạy lung tung nữa.” Trán kề trán, môi chạm môi, giọng nói anh trầm bổng, du dương, ẩn chứa sức mạnh mê hoặc lòng người, “Hiểu chưa?”

Mục Táp gật đầu, rụt vào lòng anh: “Nơi này lạnh quá.”

Anh nghe thế, liền bước nhanh vô nhà. Tư thế anh bế cô tựa như đang bế một đứa bé.

Trái tim cô chộn rộn, hòa theo nhịp bước chân vững vàng, chắc chắn của anh. Bầu trời tí tắp trên cao lóe lên tia chớp nhỏ, rực sáng khoảng không gian họ đứng. Lớp bụi màu vàng nhạt dung hòa cùng vô vàn những hạt mưa li ti bé nhỏ, tạo nên mùi hương man mát lãng đãng trong không khí, thoang thoảng quanh chóp mũi cô. Bên tai cô văng vẳng những tạp âm kì lạ, khi ồn ào, lúc lại yên tĩnh.

Cô giương mắt, ngắm nhìn ánh lửa bập bùng, nhảy nhót trong hai tròng mắt anh.

Thế giới này...chưa khi nào sáng rực như lúc này.

“Em nhìn gì?” Anh hỏi.

“Anh.”

Khóe mắt anh đọng đầy ý cười, giọng nói ôn hòa: “Lát về phòng sẽ cho em nhìn no mắt.”

“Tổng Vực, anh đã làm gì Mạc Tử Tuyên thế? Nếu không hôm nay, cô ta sẽ không hành động như vậy” Mục Táp phát hiện manh mối.

“Anh chỉ sử dụng chút manh khóe nhỏ nhỏ bắt cô ta rời khỏi Tổng gia.”

“Anh làm hết thấy là vì em?”

“Ồ, vì em.”

“Chỉ vì em thôi?”

“Chỉ vì em thôi.” Tổng Vực phủi hạt mưa dính trên tóc cô, nở nụ cười bất đắc dĩ, ôm sát sao vòng eo cô, kéo cô sát lại gần mình, anh tự giễu: “Chỉ duy nhất mình em mới có khả năng khiến anh chật vật đến thế.”

Anh ôm cô lên lầu, tìm khăn tắm lau khô mái tóc cô, sau đó đặt cô ngồi trên đùi mình. Vì đề phòng cô bất ngờ ngã xuống, nên anh tách hai chân cô ra, để nó kẹp lấy thắt lưng mình. Đôi tay anh vòng sau lưng cô, để cô lọt thỏm trong lòng, rồi anh cúi đầu, tìm đến bờ môi độc quyền của mình.

Cô chuyên chú đáp lại nụ hôn.

Anh hôn rất vồn vã, say mê quá nên cắn trúng lưỡi cô lúc nào không hay. Mục Táp bất ngờ bị đau, liền ‘Á’ một tiếng. Anh nghe tiếng cô la, tức tốc đình chỉ động tác môi lưỡi, nâng cằm cô lên, kiểm tra tỉ mỉ, phát hiện chỗ anh cắn đã hơi sưng lên.

“Đau không?”.

“Đau chứ.”

“Nào, le lưỡi anh xem.” Cô vừa duỗi chiếc lưỡi ra, môi anh liền sấn tới. Anh dùng hai làn môi mỏng mút mát khắp bề mặt lưỡi cô, đặc biệt chú trọng đến chỗ bị thương. Động tác anh càng lúc càng chậm rãi, khiến toàn thân cô nổi đầy da gà. Cô bụng bảo dạ, từ bao giờ kỹ thuật ve vãn của anh đã tốt đến độ này?

“Khoan đã” Mục Táp nhẹ nhàng đẩy anh ra: “Hôm nay lúc lên xe Mạc Tử Tuyền, em cứ đinh ninh, bản thân mình ít nhiều sẽ cảm thấy khó chịu nếu nghe cô ta nhắc về quá khứ của cô ta và anh. Nhưng giờ em mới phát hiện, em hoàn toàn không để bụng như trước kia nữa, bởi em đã có cảm giác an toàn.”

Anh than nhẹ một tiếng, mơn trớn mái tóc cô: “Thế thì tốt quá. Táp Táp, anh thật sự rất sợ em sẽ rời bỏ anh.”

Mục Táp ngơ ngác nhìn anh.

“Đôi khi anh lơ ngơ không biết nên làm thế nào mới đúng ý em.” Anh nhìn thẳng mắt cô, thốt từng chữ rõ ràng: “Khi còn trẻ, anh luôn làm mọi việc theo ý mình, chăm chăm đề cao cảm nghĩ bản thân, hoàn toàn không bận tâm ‘cảm giác an toàn’ mà phụ nữ hay yêu cầu rất cuộc là gì? Nên giờ anh chỉ có thể từng bước thăm dò, thử nghiệm từng việc từng việc một, để lần mò ra điều gì mới chân chính khiến em vui vẻ, hạnh phúc.”

“Anh suy nghĩ phức tạp quá! Cảm giác an toàn của em chính là lòng anh có em, chỉ duy nhất mình em.” Cô lấy tay chỉ vào ngực trái anh: “Giống như câu nói trong khúc nhạc ‘Bạch đầu ngâm’*: Mong người lòng chỉ một, bạch đầu chẳng xa nhau. Tuy rằng những câu nói này bị nhiều người chê xưa như trái đất hay quá sến súa, nhưng luôn đúng đấy anh. Phụ nữ chỉ cần một tình cảm đơn thuần, mộc mạc, bình dị mà chung thủy thế thôi.”

“Táp Táp”

“Dạ”.

“Chúng ta về giường tâm sự tiếp đi.”

*Bạch đầu ngâm: tên một khúc nhạc phủ cổ, với nội dung khuyên chồng đừng tìm niềm vui khác.

Nội dung:

Ngai như sơn thượng tuyết,

Kiểu nhược vân gian nguyệt.

Văn quân hữu lưỡng ý,

Cổ lai tương quyết tuyết.

Kim nhật đầu tửu hội,

Mình đán câu thủy đầu.

Tiếp điệp ngự câu thượng,

Câu thủy đông tây lưu.

Thê thê phục thê thê,

Giá thú bất tu đề.

Nguyện đắc nhất tâm nhân

Bạch đầu bất tương ly.

Trúc can hà niệu niệu,
Ngư vĩ hà si si.
Nam nhi trọng ý khí,
Hà dụng tiền đao vi.
Dịch nghĩa:
Trắng như tuyết trên núi,
Sáng tựa trăng giữa mây.
Nghe lòng chàng hai ý,
Thiếp đành đoạn tình này.
Hôm nay chén sum họp,
Đầu sông tiễn sớm mai.
Lững thững theo dòng nước,
Nước mãi chảy đông tây.
Buồn đau lại buồn đau,
Vợ chồng chẳng nên than.
Mong người lòng chỉ một,
Bạc đầu chẳng xa nhau.
Chiếc cần sao lay động,
Đuôi cá sao cong cong.
Nam nhi trọng ý khí,
Sao tiền bạc thay lòng.
(sưu tầm)

47. Chương 48

Quá trình ‘tâm sự’ của hai vợ chồng diễn ra rất sung và hăng, kéo đến tận trưa ngày hôm sau, Mục Táp vẫn nằm bẹp dí trên giường. Tống Vực rửa mặt xong đi tới, khom lưng vỗ vỗ mông cô: “Mặt trời nướng khét mông rồi kìa, dậy đi nào, heo lười.”

Mục Táp trở mình, đối diện Tống Vực. Mái tóc dài đen mượt xoa bông bênh bên gối, trên đôi má mịn màng trong suốt lặng lẽ nở rộ hai nụ hồng tươi mới. Cô ngáp dài một cái, lấy tay dụi dụi mắt, nhìn rõ người đối diện là Tống Vực, bèn nhoẻn cười theo phản xạ. Ánh mắt Tống Vực luôn theo sát mọi hành động và biểu cảm của cô. Nom bộ dạng cô ngây thơ, ngơ ngáo, anh không nhịn được, cúi đầu hôn mạnh hai má cô: “Lập tức rời giường hoặc là tâm sự tiếp, em chọn ngay và luôn đi.”

Mục Táp nghe vậy, cơn ngái ngủ tức thì bay biến hơn phân nửa. Cô thu lại nụ cười, thâm nhủ, dù mình chỉ còn chút hơi tàn cũng ráng mà lết xuống giường. Bằng không, chết không kịp ngáp.

Một ngày thứ bảy nhân nhĩ, Mục Táp vừa soi gương đánh răng, vừa cảm nhận tâm tình tốt đẹp hết như ánh mặt trời sáng lạn bên ngoài.

Tống Vực đứng sau lưng cô, cầm lược giúp cô chải tóc, trầm giọng nhắc nhở: “Hôm nay chúng ta về thăm bố.”

À, hôm ở nhà hàng Hoài Dương, cô đã hứa với ông Mục Chính Khang thứ bảy này sẽ về Mục gia chơi.

“Em không cần khẩn trương.” Tổng Vực nói: “Anh đi cùng em, sẽ không phát sinh việc ngoài ý muốn.”

“Em nào khẩn trương.” Mục Táp chớp chớp hai mắt.

Ba giờ chiều, hai người về Mục gia theo đúng hẹn, ông Mục Chính Khang tự mình mở cửa chào đón họ. Vừa vào nhà, Mục Táp liền nghe thấy âm thanh tiếng nước chảy róc rách phát ra từ phòng bếp, bóng dáng bà Kiều Tuệ Tuệ di chuyển tất tả, loay hoay tới lui không dừng. Cách cánh cửa kéo, cô chủ động hỏi: “Di Kiều đang rửa thức ăn à?”

“Ồ, đúng thế.” Giọng điệu bà ráo hoảnh, chẳng tí tẹo cảm xúc.

Mục Táp bất giác nhớ lại lời ông Mục Chính Khang kể trong lúc vô ý.

Thời gian Cảnh Chí Sâm nằm viện điều trị, bà Kiều Tuệ Tuệ đã đích thân tới thăm hỏi, và cũng nhún nhường, chủ động nhận lỗi với ông bà Cảnh. Thái độ ông Cảnh coi như có chút khách khí, song bà Cảnh thì không nể nang gì cả, một mực giữ vững thái độ cứng rắn, cương quyết đến cùng. Bà ta không hề vòng vo dông dài, mà trực tiếp nói thẳng, tính cách Cảnh Chí Sâm và Mục Kiều không hợp, nên chia tay để khỏi hành xác lẫn nhau. Bà Kiều Tuệ Tuệ trầy trật cả buổi, quỵ lụy nói mấy câu hay ho giúp Mục Kiều, cũng hứa hẹn rất nhiều, nhưng thái độ bà Cảnh trước sau vẫn như một.

Cuối cùng, chị gái Cảnh Chí Sâm – Cảnh Chí Dao thay mặt Cảnh gia đứng ra giải quyết. Chị ta khéo léo từ chối ý định muốn gặp mặt trực tiếp Cảnh Chí Sâm của bà Kiều Tuệ Tuệ, đoạn bày tỏ: “Sự cố lần này là đòn cảnh tỉnh cho gia đình cháu. Cả bố mẹ cháu và cháu đều bàng hoàng, thẳng thốt, nhưng cũng không quên la rầy, giáo huấn Chí Sâm. Nó không tôn trọng bạn gái, thái độ trước tình cảm lại bỡn cợt, không đứng đắn, lỗi lầm này rất khó tha thứ. Vậy nên, bây giờ nó phải trả giá, gieo gió thì gặp bão thôi. Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, một bàn tay không thể vỗ ra tiếng, tính tình Mục Kiều nhà bác áo để như thế, Chí Sâm nhà cháu cũng xin chào thua. Sự việc đã tới mức này, tin chắc gia đình hai bên chẳng còn tâm tư nào để bàn tính chuyện tương lai của hai đứa nó. Cháu cũng đã dò hỏi ý tứ Chí Sâm rồi, nó tán thành hai đứa chia tay trong hòa bình, vui vẻ.”

“Tuy xã hội hiện giờ luôn hô hào khẩu hiệu nam nữ bình đẳng. Nhưng cháu hiểu rõ, một khi tình cảm tan vỡ, phụ nữ luôn là bên chịu tổn thương nặng nề hơn. Vì thế, gia đình cháu đã đắn đo, bàn bạc kỹ lưỡng, thân là nhà trai, bên cháu chỉ ít nên có chút bồi thường cần thiết, nhằm giúp Mục Kiều giảm thiểu thương tổn.”

“Xin bác đừng hiểu lầm gia đình cháu hống hách, hay chỉ biết dùng cách tục tằn để giải quyết vấn đề. Gia đình cháu rất có thành ý, chỉ là ngoài biện pháp này ra, bên cháu không tìm được biện pháp nào hay hơn. Mong gia đình bác có thể tiếp nhận thành ý từ gia đình cháu.”

Trái tim bà Kiều Tuệ Tuệ quặn thắt trước những câu nói đó.

Sau khi Cảnh Chí Sâm và Mục Kiều chia tay, ngoại trừ Mục Kiều, người đau lòng nhất chính là bà Kiều Tuệ Tuệ. Cảm xúc bà dần trở nên tiêu cực, kiêu hơn hẳn.

Mục Táp có thể thấu hiểu và thông cảm với thái độ lãnh đạm hôm nay của bà.

“Điểm tâm và hoa quả trên bàn mới được dọn lên đây.” Ông Mục Chính Khang tháo mắt kính, xoa xoa mũi, cười nói, “Còn lâu cơm mới chín, hai đứa ăn tạm hoa quả và điểm tâm lót dạ đi.”

Mục Táp và Tổng Vực ngồi xuống sô pha. Cô lấy một quả quýt, nhanh nhẩu lột vỏ, chia anh nửa quả. Tổng Vực vừa ăn vừa hàn huyên cùng ông Mục. Bố vợ và con rể trò chuyện rất tự nhiên, tựa hồ đã lãng quên những việc xảy ra ở phòng bao của nhà hàng Hoài Dương.

Đang nói, chuông cửa lại vang lên. Ông liền ra mở cửa. Mục Kiều đeo túi xách, mau mắn bước vô nhà.

Cô ta nhắc thấy hai vợ chồng Mục Táp ngồi trên sô pha, thoáng chốc ngẩn ra, rồi khom lưng cúi gằm, động tác không nhanh không chậm, lựa chọn lơ đẹp hai người.

“Kiều Kiều, chị và anh về về nhà chơi nè.” Ông Mục Chính Khang nhắc nhở.

“Kiều Kiều.” Mục Táp chủ động lên tiếng chào hỏi.

Mục Kiều cất giày xong xuôi, nâng mặt lên, nhìn lướt qua họ, sau đó không nói một lời, te te đi lên lầu.

Mục Táp hơi ngạc nhiên, không gặp một thời gian, mà Mục Kiều gầy đi trông thấy. Khuôn mặt vốn bầu bĩnh đã thon gọn lại hơn. Mái tóc vốn uốn xoăn, giờ trở nên thẳng băng, xõa dài chấm eo. Phong cách trang điểm cũng thay đổi, sự tinh tế, nền nã thay thế sự trẻ trung, nhí nhảnh. Nhìn qua thành thực, trưởng thành hơn trước kia.

“Con bé sẽ tham gia kì thi nghiên cứu sinh sắp tới, nên dạo này rất chăm chỉ, mỗi ngày đều đến thư viện ôn tập.” Ông Mục giải thích, “Trạng thái tinh thần nó đã ổn định, tính tình cũng trầm tĩnh hơn xưa.”

“Được vậy thì tốt.” Mục Táp nở nụ cười nhàn nhạt, cũng không so đo, để bụng thái độ của Mục Kiều.

Thẳng đến lúc ăn cơm, Mục Kiều mới xuống lầu, lặng lẽ ngồi đúng vị trí, im thin thít chờ thức ăn vào miệng. Trò chuyện một hồi, ông Mục Chính Khang bàn tới kì thi nghiên cứu sinh sắp tới, bấy giờ Mục Kiều bèn buông đũa, nâng mắt nhìn Tống Vực, thẳng thắn lên tiếng: “Hình như anh tốt nghiệp đại học X, năm nay em dự định thi vào trường này. Thế anh có quen thầy trưởng bộ môn khoa marketing của trường đó không? Nghe bảo vài năm gần đây đều do thầy ấy ra đề thi, năm nay chắc cũng vậy.”

Tống Vực nhìn cô ta, ngẫm nghĩ chốc lát, sau gật đầu: “Để anh giúp em liên hệ với thầy ấy, dò hỏi phương hướng ra đề của năm nay, biết đâu may mắn có thể khoan vùng được phạm vi trọng tâm.”

Mục Kiều khẽ gật đầu: “Nhờ anh giúp em.”

“Nếu con giúp được thì còn gì bằng.” Kiều Tuệ Tuệ nhân cơ hội nói, “Kiều Kiều gần như đặt mọi tâm huyết vào kì thi năm nay. Ngày nào em nó cũng đến thư viện, buổi tối về nhà thì tranh thủ lên mạng giải đề trực tuyến, nhiều đêm còn ôm sách mà ngủ gục.”

Tống Vực lịch sự mỉm cười với bà, ra chiều sẽ cố gắng hết sức.

Dùng cơm xong, Mục Táp lên lầu, đi thẳng tới phòng Mục Kiều. Cô nhẹ nhàng gõ cửa, Mục Kiều đang đọc sách bên trong, khẽ nói, “Cứ vào đi.”

“Kiều Kiều.” Mục Táp bê tách trà sâm tiến vào, thoáng nhìn Mục Kiều rồi khoan thai đi tới, đặt tách trà lên bàn học, “Uống chút trà cho tỉnh táo đầu óc.”

Dưới ngọn đèn, đôi mắt Mục Kiều ráo hoảnh, không chứa đựng bất kì cảm xúc, nên Mục Táp không cách nào đoán biết, tâm trạng cô ta đang tốt hay xấu.

“Chị cùng anh ấy...tình cảm rất tốt?” Mục Kiều thả cây bút trong tay, đặt giữa gáy sách, đoạn vén những sợi tóc bay lòa xòa ra sau tai, chăm chú nhìn Mục Táp.

Mục Táp gật đầu: “Theo thời gian, đôi bên ngày càng thấu hiểu lẫn nhau, tình cảm cũng theo đó mà phát triển.”

“Tính tình anh ấy không hề giống những lời đồn đãi?” Mục Kiều hỏi tiếp.

“Chính em cũng nói đó là lời đồn.” Mục Táp lắc đầu, “Sao có thể tin những lời đồn đặt, vô căn cứ được?”

“Bởi vậy, thực tế chứng minh, may mắn luôn song hành cùng chị, còn vận rủi bám chặt lấy tôi.” Mục Kiều hạ giọng, ngữ khí ỉn đầy sự tự giễu.

Mục Táp hiểu cô ta muốn ám chỉ điều gì, bèn dứt khoát nói rõ: “Về chuyện liên quan Cảnh Chí Sâm, chị đã nhiều lần phân bua cùng em, và chị cam đoan, những điều chị nói hoàn toàn là sự thật. Kiều Kiều, dù em tin hay không, dù em đã tháo gỡ được hiềm khích với chị hay chưa, dù kết quả có là gì, chị cũng không bận tâm hay để bụng nữa đâu. Hôm nay chị về đây...chủ yếu là thăm bố.”

Mục Kiều khẽ khàng hừ một tiếng, ngữ khí không nặng không nhẹ: “Tiện thể huênh hoang khoe khoang hạnh phúc trước mặt tôi, đúng không?”

“Đây là em tự suy bụng ta ra bụng người.” Mục Táp đáp trả, “Có hạnh phúc hay không, tự bản thân chị cảm nhận là được, chẳng cần khoe khoang, lấy le với ai cả.” Nói tới đây, tâm tình cô bỗng trĩu nặng, dẫn đo cân nhắc dừng từ, “Kiều Kiều, chị cũng mong em sẽ được hạnh phúc. Em có thể không ưa chị, kể cả chán ghét chị. Nhưng chị hi vọng, em hãy sớm thoát khỏi nỗi ám ảnh của quá khứ, sống lạc quan, tích cực hơn.”

“Chị bây giờ ảm no hạnh phúc, đời sống tinh thần lẫn vật chất đều dư dả, thoải mái, muốn nói gì mà chẳng được.” Mục Kiều gần giọng phản bác, “Ai cũng biết, tôi làm người quá thất bại, bất cần sẩy thai, bị thằng đàn ông khốn nạn vứt bỏ, bị người thân dối gạt, ngay cả công việc cũng nửa nạc nửa mỡ, tương lai phía trước bấp bênh mờ mịt, chẳng thấy chút ánh sáng, chỉ còn cách nai lưng tiếp tục con đường học vấn. Hờ! Hãy sống lạc quan, tích cực ư? Chị nói sao nghe dễ dàng thế.”

“Đúng là nói luôn luôn dễ hơn làm. Chị không trực tiếp lâm vào hoàn cảnh của em, nên tất nhiên không thể cảm nhận hết những đau đớn, khổ sở mà em phải chịu. Nhưng hiện giờ, ngoại trừ bụng bỏ quá khứ, phần đầu vì tương lai, em còn biện pháp tốt hơn không?” Mục Táp cúi đầu, đôi mắt xoáy thẳng vào Mục Kiều, “Thất bại là mẹ thành công. Em còn trẻ, còn vô số cơ hội đang chờ em nắm bắt, không lí do gì để em tiếp tục chán nản hay sa sút tinh thần.”

Mục Kiều quay ngoắt mặt đi: “Chị làm ơn dẹp ngay cái bộ điệu này cho tôi nhờ. Cứ khoái ra vẻ ta đây giỏi giang, tháo vát, thấu suốt tất cả vấn đề, có thể kịp thời kịp lúc đưa ra những lời khuyên bổ ích. Như thế chị luôn là kẻ đúng, lẽ phải và chính nghĩa mãi đứng về phía chị. Còn tôi vĩnh viễn đóng vai kẻ phản diện, luôn gây tai họa, rắc rối không ngừng. Có điều, tôi sẽ không bao giờ học theo lối sống của chị, tự gò ép uốn nắn bản thân vào những khuôn khổ, nguyên tắc, chuẩn mực khô khan sáo rỗng. Như thế chỉ tổ chuốc mệt.”

Khuôn mặt Mục Táp vẫn giữ vẻ dịu dàng, bình thản, không mấy may kiêu căng, ngạo mạn, nhẹ nhàng trải lòng: “Em nói đúng. Nhiều lúc chị cũng cảm thấy chán ghét bản thân mình kinh khủng. Nếu có thể, chị cũng hi vọng được như em. Mỗi khi xui xẻo gặp ầm ức bên ngoài có thể chạy ào về nhà, vô tư khóc thật lớn để xả bức dọc, rồi nép vào lòng mẹ, nghe mẹ vỗ về an ủi. Chị từng ao ước được trải nghiệm cách sống tự do, phóng khoáng của em, vui vẻ thì cười, tức giận thì la ó, tự nhiên trút bỏ mọi cảm xúc, thi thoảng còn nổi hứng gây nên mấy chuyện hơi quá quắt, bất kể hậu quả sẽ ra sao. Thế nhưng chị không may mắn có được một người mẹ luôn bên cạnh, hết lòng yêu thương, bảo bọc như em. Ngay cả bố cũng vậy, mặc dù bố hay lớn tiếng la rầy em, song đó là cách bố thể hiện sự yêu thương, quan tâm em đấy, chứ không có tình giữ khoảng cách như đối với chị. Kiều Kiều, chị nói thật, từng có một dạo, chị hâm mộ em vô cùng.”

“Giờ thì sao, số mệnh lèo lái ngược xuôi, nâng chị lên voi, chìm tôi xuống chó? Ất hẳn chị cảm thấy đến lượt tôi chuyển sang hâm mộ chị?” Mục Kiều quay đầu lại, mĩa mai nhìn Mục Táp.

Mục Táp lắc đầu: “Không. Sau này chị dần sáng tỏ, mỗi người chúng ta đều có cuộc sống của riêng mình, cũng chỉ có thể dựa vào bản thân để cố gắng vươn tới những điều mình mơ ước, không cần thiết phải hâm mộ người khác.”

“Dựa vào bản thân?” Mục Kiều làm bầm bốn chữ đó, đáy mắt lập lòe tia nuối tiếc, giọng điệu trở nên lạnh lùng: “Chị mau quên thế nhỉ. Chị được như ngày hôm nay, công lao lớn nhất thuộc về tôi đấy. Nếu lúc trước tôi không ngu ngốc, hồ đồ bỏ lỡ Tống Vực thì làm gì tới phiên chị ‘chó ngáp phải ruồi’, may mắn ngồi vào vị trí Tống phu nhân, để bây giờ sống cuộc đời an nhàn sung sướng, ăn no rủng mủ đi luyện công phu mềm mại, rồi bày đặt vênh váo dạy bảo người khác. Ngay từ đầu, Tống gia đã chọn tôi làm con dâu của họ mà không đếm xỉa gì tới chị. Là tại tôi không biết phân biệt tốt xấu, để vụt mất cơ hội tốt vào tay chị. Mục Táp, mong chị đừng quên sự thật này.”

Mục Táp không hề tức giận, ngược lại cười tươi rói: “Đúng vậy, em nhắc mới nhớ, chị còn nợ em lời cảm ơn chân thành sâu sắc. Nếu em không hồ đồ, không biết phân biệt tốt xấu, thì làm sao chị có cơ hội kế thừa vận may từ em. Em chính là ân nhân của chị.”

Mục Kiều ngó người, sau nghiêng răng ken két, giận xanh cả mặt: “Mục Táp, chị lố bịch vừa thôi nhé. Đã đục nước béo cò thì chớ, còn hách dịch khoe mẽ trước mặt tôi? Đừng tưởng tôi không biết trong đầu chị âm mưu, tính toán cái quái gì. Từ nhỏ đến lớn, chị diễn mãi một vai mà không chán hả? Thoạt nhìn thì hiền lành, thanh cao tốt bụng, chẳng màng ham hố, ganh đua với ai cả, kì thực thâm tâm chị luôn ngấm ngấm mưu mô. Mưu mô thế nào để trở hết tài năng, tìm cách thu hút sự chú ý của thầy cô và bạn bè, âm thầm chiếm đoạt những thứ khiến chị vừa ý, kể cả tìm cách ‘dìm hàng’ em gái để làm nổi bật bản thân. Người như chị mà có mặt mũi mở miệng mong muốn tôi được hạnh phúc ư?”

“Chắc hẳn em từng nghe qua câu nói.” Mục Táp điềm nhiên đáp: “The World is My Mirror *- thế giới này là tấm gương của tôi. Điều em thấy sẽ phản ánh những gì em đang suy nghĩ. Nhận định của em đã gián tiếp xác định niềm tin hoặc tín niệm của em. Vậy nên, khi em áp đặt những tính cách tiêu cực lên con người

chị một cách chủ quan phiến diện, điều đó chứng tỏ cái gì, tự bản thân em hiểu đi. Hơn nữa, tại sao chị phải đấu đá, tranh giành với em? Chị sẽ được lợi gì từ việc thắng em đây? Thế giới của chị không hạn hẹp, bít bùng đến nỗi suốt ngày quanh đi quẩn lại lục đục so kè, ganh đua với em.”

Cặp mắt Mục Kiều đỏ kè, trở tay thắng cửa: “Tôi chịu thua trước trình ăn nói lươn lẹo của chị. Chị rút ra ngoài mau, đừng tra tấn, hành hạ lỗi tai nữa.”

Mục Táp y theo lời cô ta, xoay người ra ngoài, thuận tay khép cánh cửa.

48. Chương 49

Mục Táp ra ngoài, nhìn thấy Tổng Vực đứng ngay đầu hành lang, một tay nhét túi quần, tay kia nâng lên nhìn đồng hồ: “Gần tối rồi, chúng ta về thôi em.”

Mục Táp gật gù, đi thẳng tới chỗ anh. Anh nắm tay cô, hỏi: “Em không sao chứ?”

Thật sự chẳng có gì to tát hay lớn lao cả. Thái độ hôm nay của bà Kiều Tuệ Tuệ hoàn toàn nằm trong dự liệu của cô, và tâm hồn cô từ lâu đã chai sạn trước những lời công kích bén nhọn của Mục Kiều.

Mục Táp cười tủm tỉm, khẽ vỗ vai anh: “Anh nghĩ sẽ có chuyện gì chứ? Thả lỏng đi nào, chúng ta về nhà thôi.”

Về nhà, hai người tắm rửa sạch sẽ. Sau đó, Mục Táp ngồi thư giãn trên sô pha, thích thú đọc cuốn tạp chí quân sự mà Tổng Vực từng khen tâm đắc. Tổng Vực xuống lầu, lọ mọ dưới bếp, đoạn cầm lên hộp sữa chua vị trái cây.

Nhìn thấy món khoái khẩu thân yêu, đôi mắt Mục Táp lấp lánh sáng rỡ. Anh đến ngồi cạnh, từ tốn dứt cô ăn từng thìa.

“Này em, anh vẫn còn trong kì quan sát hả?”

“Sao vậy? Anh có ý kiến gì à, hay tự cảm thấy bản thân đã đủ điều kiện chuyển lên chính thức?”

Anh chàng nào đó liền ra chiều khúm núm khiêm tốn: “Tại hạ không dám.”

Dứt cô ăn xong hộp sữa chua, anh cầm chiếc lược gỗ đàn hương tỉ mỉ chải chuốt mái tóc cô. Sau, Mục Táp kê đầu trên đùi anh, tay cô chà nhẹ đuôi tóc, thoáng nhăn mặt khi phát hiện nó hơi xơ rối: “Săn mai chủ nhật, chắc em đi tỉa ngắn đuôi tóc.”

Ngón tay Tổng Vực lùa sâu vào suối tóc sắc tuyền, trượt dọc từ đỉnh đầu xuống thắt lưng cô, tiện thể ăn vạ, mề nheo trên xương sống cô: “Đừng cắt. Anh thích tóc dài, càng dài càng ưng.”

Mục Táp ngửa mặt lên: “Thôi, để tóc dài gọi đầu mệt lắm.”

“Em ráng chịu mệt tí đi.” Anh dùng ngón trở quần quanh lọn tóc, đoạn cúi đầu, ngửi thật sâu mùi hương ngan ngát dịu ngọt, “Coi như để tóc dài vì anh.”

“Hình như đa số đàn ông đều thích phụ nữ để tóc dài?” Cô tò mò.

“Anh không rõ. Riêng anh...lúc trước thì không, nhưng sau này phát hiện, những khi chúng ta làm ‘đại sự’, mái tóc em giúp anh chiến đấu hăng say hơn, giúp anh thêm động lực ‘cống hiến’ cho em nhiều hơn.” Anh thủ thỉ mấy câu ám muội quanh vành tai cô.

Mục Táp bỗng nhiên tỏ tường, hồi tưởng lại những thời khắc ‘đặc thù’, Tổng Vực đều cúi người, dùng môi âu yếm mái tóc cô. Sau đó, anh ôm cô vào lòng, dùng tay mơn trớn từ đỉnh đầu đến chân tóc. Rồi những lúc cô gội đầu xong, anh sẽ hăng hái, xung phong làm nhiệm vụ sấy tóc giúp cô. Sấy xong, anh lại bắt cô nằm xuống giường, trải tóc cô bằng bình trên chiếc gối, cuối cùng nhàn nhã thưởng thức sự mềm mượt.

“Trường phát vi quân lưu, tán phát đãi quân thúc, bạch lãng tế sam khinh, do tu động hiểu kính.”* Mục Táp đột nhiên sáng tỏ, thẩm thía đủ đầy mấy câu thơ này.

* Trích trong bài thơ Trường phát vi quân lưu: (Tóc dài để vì chàng) của Thượng Tích.

Nghĩa: Tóc dài dành tặng chàng, tóc xõa nhờ chàng buộc / Mong manh làn áo trắng, e ấp động trước gương.

Bấy chừ, Tống Vực đã tự mình khám phá ra cái gọi là ‘tình thú của mái tóc’, thì làm sao cam chịu bị tước mất phần lợi lộc này?

Mục Táp cười chúm chím, đầm nhẹ ngực anh: “Em nói anh biết nhé, mỗi khi gội đầu là một cực hình đối với em đấy.”

Tống Vực đang say mê ngửi làn hương thơm ngát, vẫn không quên thốt lời hứa: “Vậy mai mốt anh gội đầu hộ em.”

Nghe anh nói vậy, Mục Táp mới tạm chấp nhận lời đề nghị nuôi tóc dài của anh.

“Thế mai anh có đi làm không?”

“Có.” Anh chàng nào đó vẫn mãi mê hít hà mái tóc vợ.

“Tiếc quá, em định rủ anh đi dạo phố.”

“Để anh cố gắng dứt điểm nhanh gọn lẹ, đẩy cao năng suất, rút gọn thời gian. Tranh thủ hoàn thành công việc trước ba giờ chiều, rồi đi cùng em.”

“Vậy ba giờ em đến công ty anh nhé.”

“Ồ.” Anh chàng nào đó từ hít hà chuyển sang hôn hít tóc.

Rốt cuộc Mục Táp phì cười, bẹo bẹo má anh: “Xin anh rủ lòng thương, tha ái tóc em đi. Kinh quá, càng ngày càng giống biến thái.”

Ngày hôm sau, Mục Táp đón xe đến công ty Tống Vực. Cô xuống xe, vừa vặn trông thấy ông xã của Ngu Nhiên đến đón cô ấy.

Dưới ánh mặt trời, Ngu Nhiên nổi bật với phong cách thời trang đơn giản mà tinh tế. Chiếc áo khoác bành tô màu nâu nhạt mở hằn hai vạt, để lộ chiếc áo sơ mi màu khói xám bên trong. Trên đầu cô ấy đội chiếc mũ bê-rê, đeo túi xách đi thủng thủng xuống những bậc thềm đá, thẳng hướng đến chiếc xe quen thuộc. Tia sáng nơi khóe mắt bất chợt liếc qua người Mục Táp, Ngu Nhiên liền nghiêng đầu, vui vẻ mỉm cười thay lời chào.

Mục Táp cũng nhoẻn cười, vẫy tay chào Ngu Nhiên.

Ngư Nhiên vừa ngồi vào xe, người đàn ông bên trong liền gơ tay kéo cô ấy lại gần. Ngu Nhiên bật cười khe khẽ, tự nhiên tựa đầu vào vai anh ta, rồi lim dim đôi mắt đã mỏi mệt, song chưa đầy một giây lại mở ra, nói gì đó với anh ta. Ánh mặt trời rải lay lắt trên cửa kính xe, tạo thành từng dòng sáng nối tiếp, biến ảo không ngừng. Mục Táp nom bọn họ ngồi sát nhau đến độ gần như hòa thành một, tựa hồ đang thì thầm chuyện đôi lứa, ấm áp sự thân mật gần bó.

Trời xanh mây trắng, nắng vàng rực rỡ. Thời tiết tốt tô điểm vẻ đẹp tình nhân, cả thế giới dường như cũng tốt đẹp hơn, tâm tình Mục Táp cũng nhiễm sắc thái đẹp. Tự trung, hôm nay mọi thứ đồng loạt khoác lên mình chiếc áo đẹp, căng tràn nhựa sống mới.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm nhận sức xuân phơi phới, rồi khấp khởi bước lên bậc thềm đá, đi tìm Tống Vực.

Vào văn phòng Tống Vực, Mục Táp ngồi trên sofa, đón lấy lon nước trái cây anh đưa. Cô vừa mở khóa lon vừa nhắc chuyện khi nãy: “Vừa rồi em tình cờ gặp Ngu Nhiên và ông xã cô ấy đấy.”

“Ông xã cô ấy là Trang Phi Dư, CEO của công ty Trung Kim.” Tống Vực nói: “Anh ta thuộc top 10 đại gia giàu nhất thành phố H.”

Mục Táp thư thả nhấp từng ngụm nước. Cô không mấy hứng thú với thực lực kinh tế của người đàn ông đó, bèn chuyển hướng đề tài: “Tính cách anh ta thế nào?”

Tống Vực ngẩng đầu, ánh mắt lóe tia thăm dò, khóe miệng giương nét cười: “Bọn anh không tiếp xúc nhiều, nên anh không rõ. Mà tại sao em lại tò mò, bận tâm tính cách người đàn ông khác?”

“Em chỉ thuận miệng hỏi thôi mà.” Mục Táp vặn lại, “Sao anh hẹp hòi thế?”

Tống Vực day day mi tâm, nhếch mép cười, tăng lời câu hỏi của cô, chuyển hướng: “Em chờ anh hai mươi phút nữa, anh cần chỉnh sửa phần tài liệu này.”

Mục Táp nghe thế, tự giác im như thóc để anh tập trung làm việc. Tống Vực cầm đầu nhòm tài liệu, còn cô chăm chú ngắm nghía anh. Tay anh cầm cây bút chì tỉ mỉ đánh dấu những phần chưa đạt tính khả thi cùng mấy chỗ đã đồ họa sai. Bên cạnh là cục gồm màu xanh lam, chốc chốc anh sẽ cầm nó bôi bôi trên trang giấy, đoạn thả xuống, lát sau lại cầm bôi tiếp...Hoàn thành xong một trang, anh sẽ cẩn thận kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, rồi mới lật sang trang kế tiếp.

Thoáng chốc, Mục Táp bỗng dưng cảm thấy anh nghiêm túc, chăm chỉ hết như cậu học sinh đang mày mò làm bài tập về nhà.

Người ta hay nói, dáng điệu đàn ông khi hút thuốc là tuần tú nhất, vì khói thuốc dễ dàng làm bật lên chất ngầu, chất nam tính đặc trưng của họ. Nhưng giờ Mục Táp lại nhận định khác, đàn ông khi cầm bút chì tô tô vẽ vẽ, bôi bôi xóa xóa mới là tuyệt nhất. Lấy luôn hình ảnh trước mắt cô làm ví dụ, giây phút này, tất cả cảm hứng và niềm đam mê của anh sẽ thông qua cây bút chì, biểu đạt cụ thể trên trang giấy, dần dần tạo thành tác phẩm hoàn chỉnh với giá trị sáng tạo phi phạm. Toàn bộ quá trình ấy vừa tôn lên nét đẹp trí tuệ vừa không bỏ qua vẻ hấp dẫn của bề ngoài, quả thật khiến cô bội phục lẫn mê muội.

Cô phát hiện bản thân ngày càng chết đứ đừ trước bộ điệu, thần thái khi anh nghiêm túc làm việc, tựa như lúc ban đầu cô đã rung động trước hình ảnh đôi tay anh lả lướt, gõ liếng thoảng trên bàn phím laptop.

Sửa xong trang cuối cùng của tập tài liệu, Tống Vực lật lại chừng bốn, năm trang phía trước để thẩm tra, đối chiếu lần cuối. Sau khi hoàn tất, anh đan hai tay vào nhau, đặt dưới cằm, trong đầu tự đúc kết bản tóm tắt ngắn gọn. Mãi tới khi ngược mắt, nom Mục Táp đang nhìn mình bằng cặp mắt tròn vành vạnh, Tống Vực mới hồi hồn, nhớ ra cô vẫn đang chờ anh.

Anh cười tủm tỉm: “Từ này giờ em luôn nhìn anh?”

Mục Táp gật đầu: “Dạ.”

“Ngày nào cũng nhìn mà không phát chán à?”

“Chẳng chán chút nào.” Mục Táp hăm hở hỏi, “Này anh, từ khi nào anh phát hiện bản thân mình tuần tú hơn người? Chắc hẳn là trong lúc soi gương?”

“Cái này....để anh suy nghĩ tí đã.” Tống Vực trầm ngâm, “Nói thật em nghe, từ nhỏ anh đã hạn chế tối đa việc soi gương. Lúc đi học, rất nhiều người khen anh có gương mặt thanh tú, bộ dạng nho nhã. Anh nghe mà khó chịu cực kì, hai chữ thanh tú thường được dùng gọt tã nét đẹp của người con gái, đám nam sinh bọn anh rất dị ứng hai chữ này. Hễ ai khen anh nhìn thanh tú, anh liền cảm giác họ đang chê mình éo lả, dần dà, anh chán ghét diện mạo bản thân, thậm chí còn thấy xấu nữa. Rồi sau này, khi bắt đầu mê tiểu thuyết võ hiệp, anh cảm thấy diện mạo đàn ông đẹp hay xấu không hề quan trọng. Dù vẻ ngoài nhìn bình thường, hoặc tạng người cao lớn thô kệch cũng không sao, chỉ cần mình có bản lĩnh, cộng thêm võ nghệ cao cường, mỹ nhân ắt sẽ liêu xiêu, tự động sà vào lòng.”

Mục Táp có chút sững sờ, cô không ngờ Tống Vực lại có thái độ hững hờ trước diện mạo của mình, thậm chí thiếu tin tưởng.

“Nhưng em cảm thấy anh siêu đẹp trai luôn, chuẩn không cần chỉnh.” Mục Táp nhất thời bày tỏ thật lòng.

“Thế à?” Ánh mắt Tống Vực lấp ló tia thâm sâu khó dò, tựa hồ câu nói của cô đã nằm trong dự tính của anh, song ngoài mặt anh vẫn điềm tĩnh, thản nhiên, “Anh rất vui vì diện mạo này có thể lọt vào mắt xanh của bà xã.”

Mục Táp bỗng nhiên cảm thấy mình đã mắc mưu anh ngọt xót. Nom gương mặt ai kia viết đầy hai chữ ‘đắc ý’, cô dở cười dở mếu, ảo não không thôi.

Lúc xuống thanh máy, Tống Vực hồ như chợt nhớ điều gì, liền nói: “Đúng rồi, anh đã liên hệ với thầy trưởng bộ môn khoa Marketing của trường đại học X. Thầy ấy đã đồng ý, vài ngày sau sẽ đưa anh quyển sách ôn thi trọng tâm.”

Hôm qua Mục Kiều nhờ anh dò hỏi phương hướng ra đề thi, anh quả thật để tâm và cố gắng giúp đỡ.

“Vất vả cho anh rồi. Di Kiều và Mục Kiều nhất định sẽ đặc biệt cảm tạ anh.”

“Táp Táp.”

“Gi ạ?”

“Nói thật, nếu không vì em, anh sẽ không nhúng tay vào việc này.” Anh nghiêm mặt nói từng chữ.

Mục Táp nhìn thẳng mắt anh – đôi mắt bình thản và sâu lắng.

“Hiểu không?” Anh vuốt nhẹ đầu cô.

“Em hiểu.”

Tổng Vực lẫn lộn trong chốn thương trường đã nhiều năm, có lẽ khả năng ‘sát ngôn quan sắc’ (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) từ lâu đã chạm ngưỡng thượng thừa, thì làm sao không nhìn ra, hôm qua ở Mục gia, thái độ Mục Kiều đối với Mục Táp luôn tràn ngập địch ý. Một cô em vợ không hề có chút nào gọi là tôn trọng vợ anh, thử hỏi anh sao có thể cam tâm tình nguyện giúp cô ta? Nếu không vì Mục Táp, anh sẽ từ chối thẳng thừng, cũng không bận tâm giữ kè với những người chỉ là thân nhân trên danh nghĩa của cô.

Anh biết hôn nhân của họ bắt đầu từ một cuộc giao dịch, điều đó khiến cô ít nhiều cảm thấy không thoải mái, thêm miệng lưỡi dị nghị thị phi của thế gian, cô khó tránh khỏi phải chịu uất ức. Và ngồi ở vị trí Tổng phu nhân này, tương lai ắt hẳn có khá nhiều trọng trách đặt nặng lên vai cô.

Thân là chồng, anh chỉ còn cách cố gắng yêu thương, bù đắp cho cô nhiều hơn.

“Táp Táp, hãy nói thật anh nghe, em cảm thấy uất ức không?”

Mục Táp lừng khừng hồi lâu mới gật đầu.

“Táp Táp, nhẫn nhịn không phải là không hay. Nhưng cần có giới hạn, việc gì đáng nhịn thì nhịn, còn không thì đừng tự dày dora bản thân mình.”

Mục Táp hỏi lại: “Làm sao phân biệt hả anh?”

“Tự bản thân phán đoán và cảm nhận, song anh nghĩ, chắc em đã sớm có đáp án.”

Mục Táp như được khai thông đầu óc, anh nói rất đúng, từ lâu cô đã có đáp án.

Sống ở đời, có ai chưa từng chịu tủi thân, ảm ức? Mỗi người chúng ta đều tồn tại những mối quan hệ ràng buộc, và va chạm trong cuộc sống là điều khó tránh, nên chẳng chóng thì chày, cũng có ngày bạn ném mìn ảm ức và phải tự mình tiêu hóa nó. Chỉ là...ảm ức cũng chia thành nhiều loại, có loại bạn có thể nhẫn nhịn, có loại bạn không cần thiết phải cam chịu. Tỉ như có người luôn kiên quyết áp đặt, ác ý chụp cái mũ xấu xa, tồ tề lên đầu bạn, thử hỏi bạn nhin nổi không? Cho dù bạn cố gắng nhẫn nhịn, chắc gì đối phương sẽ cảm kích, hay chỉ khiến họ càng được đằng chân lân đằng đầu, tác oai tác quái nhiều hơn.

Mục Táp đột nhiên thông suốt tất cả. Còn nhớ thời cấp sách tới trường, cô luôn bắt mình phấn đấu trở thành học sinh ngoan nhất, giỏi nhất. Cô không ngừng nỗ lực, cặm cụi ngày đêm chỉ vì muốn nghe một câu khen ngợi từ thầy cô và bạn bè. Suy cho cùng là bởi cô thiếu trầm trọng cái cảm giác được gọi là an toàn. Từ nhỏ, cô đã thiếu tình thương, luôn khao khát sự ảm áp, nên khi nhận được sự khen ngợi, yêu mến của thầy cô và bè bạn, cô quý trọng vô cùng, kèm theo đó là cảm giác sợ hãi sẽ đột ngột mất đi những tình cảm mong manh ấy, thành thử cô luôn thận trọng trong từng lời ăn tiếng nói, từng hành động nhỏ nhặt, như thể đang bước đi trên một tấm băng mỏng. Ở Mục gia cũng vậy, ra ngoài xã hội cũng thế, hễ gặp ảm ức, là cô tự giác khuyên mình: một điều nhin chín điều lành, lui một bước là trời cao biển rộng, không gì đáng ngại, mọi chuyện rồi sẽ qua.

Nhưng khoảnh khắc này, nhờ câu nói đơn giản của Tổng Vực mà cô đã được giải thoát. Tổng Vực nói đúng, việc gì đáng nhịn thì nhịn, còn không thì đừng tự dày dora bản thân. Cô nào phải là đồng nhân dân tề, mà có khả năng chiếm được lòng yêu mến của tất cả mọi người. Cô chỉ là người phụ nữ bình thường, cũng tồn tại ưu khuyết điểm như bất cứ ai, và có quyền “SAY NO” trước điều mình không thích.

Cô mỉm cười siết chặt tay anh, cúi đầu ngấm nghía đôi nhãn cười trên ngón áp út của họ đang tỏa sáng dưới nắng vàng rực rỡ.

“Anh nhớ sắp xếp thời gian, chúng ta đi Tây Xương một chuyến. Anh hư lắm, đến giờ vẫn chưa chính thức ra mắt mẹ vợ đấy nhé.”

“Ồ, anh và em, chúng ta sẽ đi thăm mẹ.” Chữ ‘mẹ’ trong miệng anh phát ra rất tự nhiên, khiến cảm xúc trong cô bỗng chốc khó diễn đạt thành lời.

Bàn tay hai người đan vào nhau, đứng đưa nhịp nhàng lên xuống, cô không nhận được bèn bật cười khanh khách. Niềm vui sướng, hạnh phúc len lỏi vào từng ngõ sâu của trái tim họ.

49. Chương 50

Từ khi Mạc Tử Tuyền rời khỏi Tống gia, bà Tống chỉ một mình sống thui thủi trong căn biệt thự rộng lớn mà quanh quẽ. Vậy nên, hễ rảnh rỗi là Mạc Táp chủ động bảo Tống Vực chở cô về thăm hỏi, trò chuyện tâm sự với bà nhiều hơn. Thành thử dạo gần đây, hai vợ chồng thường xuyên có mặt ở Tống gia.

Tuy bà Tống vui vẻ nhưng đôi lúc cũng bùi ngùi trước sự vắng bóng của Mạc Tử Tuyền. Theo bà nhận xét, Mạc Tử Tuyền là nàng dâu thông minh, hiểu thuận và rất kiên cường. Nói chung, con bé là một cô gái tốt, đáng tiếc lại bạc phận, gả vào Tống gia chưa được bao lâu, chưa kịp hưởng phúc đã phải chịu tang chồng, đau thương làm quả phụ trẻ. Tống Hạo mất, bà ít nhiều vẫn tồn tại lòng ích kỷ, thầm mong Mạc Tử Tuyền chấp thuận sống bên cạnh bà, để hai quả phụ già trẻ cùng bầu bạn, nương tựa, an ủi lẫn nhau. Nhưng muốn thì muốn vậy thôi, chứ bà làm gì có quyền can thiệp vào cuộc sống sau này của con bé. Mạc Tử Tuyền còn trẻ, tương lai còn dài, con bé có quyền đi tìm hạnh phúc mới. Huống hồ, thời buổi này đâu giống chế độ phong kiến hà khắc ngày xưa, mà bắt phụ nữ phải thủ tiết cả đời.

Mạc Tử Tuyền đã chủ động nói với bà Tống muốn đi đào tạo chuyên sâu về văn hóa trà đạo ở Nhật Bản, kết hợp cùng du lịch, tìm hiểu căn kê phong tục tập quán của nước bạn, có lẽ vài năm nữa sẽ không trở về Trung Quốc. Tâm trạng bà Tống lúc ấy rất mâu thuẫn, vừa luyến tiếc không nỡ vừa thật lòng ủng hộ con dâu.

“Nếu Tử Tuyền sống mãi ở Tống gia, thể nào người ngoài cũng buông lời gièm pha. Mẹ cũng không thể ích kỷ vì bản thân mà trói buộc tự do, kìm hãm tương lai của nó. Làm thế thì thất đức lắm.” Bà Tống cất tiếng than nhẹ: “Bây giờ nó đã có thể vực dậy tinh thần, đừng cảm làm điều nó thích, tìm được mục tiêu mới trong cuộc sống, còn cố gắng phấn đấu vì tương lai, mẹ nên vui mừng, chúc phúc cho nó.”

Mạc Táp lặng thinh nghe bà tâm sự, không hề lên tiếng phát biểu. Cô tự hiểu bà Tống vẫn chưa hay biết nguyên nhân thật sự khiến Mạc Tử Tuyền rời đi. Chỉ ta không nói, Tống Vực không kể, dĩ nhiên cô cũng quyết định sống để bụng, chết mang theo. Đôi khi chân tướng tàn nhẫn đủ sức khiến một người chừng hững hờ đến nỗi gục ngã. Vợ chồng cô đều không muốn bà phải chịu thêm bất kì sự đã kích nào nữa.

“Thôi chúng ta nói về vợ chồng con đi.” Bà Tống nhấp ngụm trà, chớp chớp đôi mắt, mỉm cười: “Chừng nào hai đứa mới chịu sinh ẹ một đứa cháu nội?”

Đề tài xoay chuyển quá đột ngột, Mạc Táp nhất thời chưa kịp phản ứng. Tống Vực nhanh nhẩu đáp: “Chúng con thuận theo tự nhiên thôi. Nếu mang thai thì sinh, chưa trúng thì tiếp tục cố gắng.”

Bà Tống gật đầu: “Tụi con quyết định như vậy thì mẹ yên tâm hơn phần nào. Thú thật, mẹ luôn lo lắng hai đứa vẫn còn mơ hồ, lơ ngơ chưa chuẩn bị tốt để lên chức bố mẹ, đâm ra lãng phí thời gian vô ích. Hai đứa nên biết, cuộc đời con người ở mỗi độ tuổi nhất định đều gắn liền với những chức trách, nhiệm vụ đặc thù. Ví dụ như khi còn bé thì chăm chỉ học hành, học xong thì bước vào đời, bắt tay gầy dựng sự nghiệp. Khi sự nghiệp dần đi vào quỹ đạo, thì tính chuyện dựng vợ gả chồng, sinh con đẻ cái, tạo nên một mái ấm hoàn chỉnh. Năm nay Tống Vực đã ba mươi, Mạc Táp cũng không còn nhỏ, sinh con vào lúc này là thích hợp nhất. Nếu kéo càng lâu, càng dễ tổn hại sức khỏe người mẹ. Với cả, mẹ tin tưởng, sau khi có thêm đứa nhỏ, vợ chồng tụi con sẽ sống có trách nhiệm hơn. Tình cảm đi đôi với trách nhiệm ắt hẳn sẽ giảm bớt độ lãng mạn, nhưng sẽ thăng hoa theo chiều hướng khác. Nó sẽ giúp vợ chồng thân thiết, thấu hiểu cho nhau nhiều hơn. Sự nghiệp cũng theo đó mà ngày càng thuận buồm xuôi gió.”

“Vâng ạ, chúng con sẽ cố gắng sắp xếp và lên kế hoạch nuôi dưỡng, dạy dỗ con cái hẳn hoi.” Mục Táp hứa.

Bà Tổng cười tươi rói, hớn hở ra mặt: “Mẹ chỉ mong cháu nội của mẹ ngàn vạn lần đừng giống tính bố nó. Tốt nhất là giống Táp Táp, ngoan ngoãn, hiền lành, độ lượng.”

Tổng Vực nhú mày ra chiều không vui: “Hồi nhỏ con không ngoan à? Mẹ dẫn chứng cụ thể xem?”

“Trước sáu tuổi thì con đáng yêu lắm. Mẹ nhớ lúc ấy con mập mạp, tròn trịa y như viên bánh nếp, lại luôn vâng lời người lớn. Nom dễ thương biết bao. Nhưng sau này thì hời ôi.... Tính tình trở nên bướng bỉnh, trong đầu toàn chứa đựng mấy ý tưởng quái dị, táo bạo. Nếu đã quyết định việc gì, thì sức lực của chín trâu hai hổ cũng không ngăn cản được con.”

Mục Táp nhún cười, bắt giác mừng tượng hình ảnh cậu bé Tổng Vực mập mạp trắng trẻo, đi lẫm chẫm như viên bánh nếp di động. Cô nghĩ bụng, giả dụ sau này cô sinh được một đứa nhóc, có phải cũng giống y chang bố nó hồi nhỏ, thân hình tròn quay, bụ bẫm lặn quạ lặn lại trên sàn nhà?

Đang dùng cơm tối, di động Tổng Vực bỗng đổ chuông, anh nghe máy, đoạn đi đến cửa sổ, nghiêm túc bàn công việc. Bà Tổng nhân cơ hội nắm tay Mục Táp, hỏi han tình hình công việc gần đây của cô thuận lợi hay không, sức khỏe vẫn tốt chứ? Mục Táp cùng bà tâm tình hàn huyên thật lâu, cuối cùng bà cảm thán: “Nghe con nói cuộc sống hai đứa đã hòa hợp, hạnh phúc, mà mẹ mừng hết lớn. Táp Táp, còn nhớ lần đầu con tới đây, mẹ đã nói những gì hay không?”

Mục Táp khẽ gật đầu. Cô vẫn nhớ như in những lời bà nói ngày ấy: Táp Táp, bác biết người bên ngoài luôn đồn đãi những điều không hay ho về con trai bác. Nhưng cậu ngay không sợ chết đứng, vàng thật không sợ lửa. Bác tin tưởng Tổng Vực, và cũng tin rằng, chỉ cần hai đứa tiếp xúc, tìm hiểu một thời gian, thì nhất định có ngày, con sẽ yêu Tổng Vực. Vì nó là người đàn ông xứng đáng được yêu.

“Hiện giờ mẹ vẫn giữ nguyên quan điểm đó. Mẹ luôn tin tưởng Tổng Vực. Nó là người đàn ông ưu tú, có phẩm chất tốt, đáng giá để con yêu.”

“Vâng ạ, bây giờ con cũng theo bước mẹ.... sẽ luôn tin tưởng anh ấy – một người đàn ông ngay thẳng, đứng đắn, sống tình cảm và rất có trách nhiệm.”

“Thế thì mẹ yên tâm quá. Chúng ta hãy bỏ ngoài tai những lời bịa đặt, đồn thổi thêm mắm dặm muối của những kẻ bên ngoài, chỉ cần tin tưởng những gì mình thấy và cảm thụ chân chính của bản thân.” Bà Tổng tạm dừng một tẹo, hít một hơi thật sâu, nói: “Lúc trước là mẹ không đúng, hồ đồ tin lời người ngoài mà giữ thành kiến với con. Về sau, mẹ nhiều lần tự kiểm điểm, dần vứt bỏ bản thân. Tại sao mẹ lại quá cố chấp bảo thủ, thà đi nhờ người ngoài điều tra, chứ nhất quyết không tin lời con giải thích. Giờ ngẫm lại, giả sử mẹ bị đặt vào hoàn cảnh của con, ắt hẳn sẽ tổn thương ghê gớm. Táp Táp, nhân đây mẹ cũng chân thành xin lỗi con, mong con có thể thông cảm và tha thứ.”

“Mẹ nói thế khiến con hồ thẹn lắm, mẹ không hề có lỗi.” Mục Táp trở nên luống cuống, lắp bắp: “Con nghĩ...bất luận là ai khi nhìn thấy những tấm ảnh đấy...thì trong đầu sẽ tự động xuất hiện những suy đoán theo chiều hướng tiêu cực thôi ạ. Là con có lỗi với mẹ. Ngày đó con không kiểm soát được cảm xúc và lí trí, dẫn tới hành động theo cảm tính, nói ra mấy lời không hay, con chân thành xin lỗi mẹ.”

Bà Tổng thở phào nhẹ nhõm: “Thôi, mẹ con ta chớ khách khí qua lại nữa. Đã là người một nhà thì nên thông cảm, san sẻ với nhau nhiều hơn. Rút kinh nghiệm lần này, về sau, nếu nảy sinh bất hòa, chúng ta hãy chịu khó đứng trên lập trường của đối phương để nhìn nhận vấn đề một cách chính xác và thấu đáo hơn, con đồng ý không?”

Mẹ chồng nàng dâu cùng nhìn nhau mỉm cười.

Buổi tối sắp đi ngủ, Mục Táp đang ngồi chải tóc bên bàn trang điểm, chợt nhớ lời bà Tổng, cô hỏi: “Anh thật sự đã chuẩn bị tốt để chào đón đứa con đầu lòng của chúng ta?”

Tổng Vực vừa tắm xong liền bước tới sau lưng cô, vuốt nhẹ đỉnh đầu cô: “Em cảm thấy anh cần chuẩn bị những gì?”

“Cải thiện tối đa mấy tật xấu của anh nè. Học tính nhẫn nại, ôn hòa, cách yêu thương, chăm bẵm em bé.”

“Ồ, còn gì nữa không?”

“Ừm...Anh cần có khái niệm rõ ràng mình sắp lên chức bố, sẵn sàng chào đón đứa con máu mủ ruột rà.” Mục Táp buông lược, nhìn anh qua tấm gương sáng: “Anh biết không? Có khá nhiều ông chồng khi bế đứa con từ tay cô y tá mà luýnh quýnh không biết cách xử lí. Thậm chí bọn họ còn vô tâm nghĩ rằng: đây là con mình ư? Cớ sao da dẻ lại nhăn nhoe y chang khi thế này? Hậu quả là họ bắt đầu luống cuống, tay chân lóng ngóng, sau cùng trở thành trò cười cho người ta xem.

“Em có phóng đại quá không?”

“Không đâu nhá. Đàn ông là sướng nhất đời, đâu cần trải qua đoạn thời gian chín tháng mười ngày hoài thai, nên dĩ nhiên tình cảm của họ với đứa bé không thể sánh ngang người phụ nữ. Vậy nên Tổng Vực à, em không hi vọng anh đem đứa bé trở thành nhiệm vụ của mình, càng không được giữ suy nghĩ: hiện giờ tuổi tác đã thích hợp, thôi thì để đại một đứa vậy. Chừng nào anh cảm thấy mình thật sự muốn làm bố, thật lòng mong mỏi có một đứa con để chúng ta yêu thương, chăm sóc, dạy dỗ, thì lúc ấy mới chính là thời điểm thích hợp mang thai.”

“Xem ra anh vẫn chưa thể mang lại cho em cảm giác an toàn, nên em mới nghi ngờ anh như thế.”

“Em nào nghi ngờ anh. Em chỉ muốn xác định chắc chắn, anh thật sự muốn làm bố rồi hả?”

Tổng Vực khom mình, ôm sát eo cô, cúi đầu vào cằm cổ mảnh dẻ, tham lam ngửi thật sâu mùi hương đầy nữ tính, giọng anh hơi trầm: “Nói thật, anh muốn làm bố lắm rồi. Đặc biệt là những khi ngắm nhìn em ngủ, anh lại thầm ước ao, phải chi chúng ta sinh được một cô con gái giống em y đúc. Hai mẹ con sẽ nằm ôm nhau ngủ, con bé sẽ là bản sao hoàn hảo của em...Quả thật rất lí thú.”

“Trời ạ, anh nghĩ mình đang sưu tầm búp bê với nhiều kích thước hả? Em đang thảo luận nghiêm túc đấy nhé.”

“Vợ ơi, anh muốn chúng ta cùng tạo ra một đứa bé.” Anh dịu dàng hôn trán cô: “Em yên tâm, anh đã chuẩn bị sẵn sàng. Bất luận con chúng ta là trai hay gái, béo hay gầy, ngoan ngoãn hay bướng bỉnh, chậm hiểu hay thông minh...Anh đều sẽ yêu thương nó, dốc lòng chăm lo, dạy bảo nó, trang bị cho nó những kiến thức và kĩ năng tốt nhất để từng bước tiếp xúc với thế giới bên ngoài.”

Kì thực còn một lí do khiến anh mong ước được làm bố. Nếu hai người sinh một đứa con, tên anh sẽ tự động khắc sâu vào sinh mệnh của cô. Đời này của họ sẽ gắn liền bên nhau, vĩnh viễn không chia lìa.

Mục Táp nở nụ cười rạng rỡ, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, mặc anh bế về giường. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc giường êm ái, chống hai tay bên người cô, cúi đầu rải những nụ hôn nồng nàn khắp khuôn mặt cô. Sau đó, một tay anh luồn vào vạt áo ngủ, trườn lên trên tháo chiếc áo con....Dần dần, làn da họ tiếp xúc trực tiếp, bén lên ngọn lửa tình đầy đam mê, nồng cháy. Suốt cả quá trình, miệng anh không ngớt gọi tên cô, mười ngón tay đan xen khít khao, dung hòa từng giọt mồ hôi....

Chờ đến khi anh thỏa mãn, Mục Táp đã mệt lả người, hai mắt mở không lên. Anh nhân cơ hội thủ thi bên tai cô: “Táp Táp, anh vẫn còn trong kì quan sát?”

Mục Táp đã ngủ say mất rồi.

Tổng Vực vừa âu yếm tóc cô vừa suy tư ngược nhìn trần nhà, tự nhiên anh rầu rĩ nghĩ tới một khả năng, lẽ nào khi bụng cô đã to, anh vẫn ngậm ngùi ngược nhìn đau đầu vị trí chính thức.

Bình sinh anh luôn sống ngạo mạn, ngông cuồng, tự cao tự đại, chưa bao giờ nhún nhường hay khúm núm trước ai. Chỉ có cô là ngoại lệ, là người duy nhất khiến anh tự nguyện hạ mình đến mức này.

Anh nghiêng đầu, bẹo bẹo má cô, rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Mục Táp nằm mộng, mơ thấy từ trên trời rớt xuống chiếc bánh khổng lồ. Vỏ bánh rất mỏng, nhân lại nhiều nên tràn cả ra ngoài. Cô tí tởn lao đến, vội vàng ôm lấy cái bánh, thòm thèm cắn phập một phát. Ồ, bánh gì mà cứng như đá thế, hàng quá đắt hả trời? Cô thử cắn thêm phát nữa, cứng vẫn hoàn cứng, ê răng bổ xừ.

Tống Vực đang ngủ ngon lành, đột nhiên cảm thấy ngực đau âm ỷ. Anh nhập nhèm mở mắt, trông thấy hai dấu răng sâu hoắm đặc sánh vệt nước miếng xuất hiện chình ình ngay trước ngực. Anh chau mày, vỗ vỗ đầu cô, ý bảo cô hãy ngủ ngoan, đừng chơi trò ‘cẩu xực’ nữa. Nhưng Mục Táp vẫn đắm chìm trong mộng, mãi mê vật lộn với cái bánh, hăng máu quyết sống mái một phen, cứ cắn rồi lại cắn...Anh bắt đắc dĩ lắc đầu, nằm yên mặc cô hành hạ.

Sáng hôm sau, Mục Táp dụi mắt, chỉ vào mấy dấu răng: “Kiệt tác của ai thế, mãnh liệt ghê cơ.”

“Là của cô nàng cá sấu háu ăn đấy.” Tống Vực điềm đạm đáp.

Mục Táp lúc này mới vỡ lẽ chính mình là đầu sỏ gây nên tội ác, bèn lấy chăn trùm kín đầu. Trời ạ, liệu cái này có bị quy vào tội bạo hành trên giường không đây?

Giữa trưa thứ sáu, Mục Táp hẹn ông Mục Chính Khang ra ngoài dùng cơm, tiện thể đem đề cương ôn thi của trường đại học X đưa ông, nhờ ông chuyển cho Mục Kiều.

Ông Mục Chính Khang cầm tập đề cương bỏ vô túi công văn của mình. Sau đó, ông tháo mắt kính, xoa nhẹ sống mũi, thở vắn than dài: “Táp Táp, bố biết mấy năm nay con chịu tủi thân, ầm ứ nhiều lắm. Bố thay mặt dì Kiều và Kiều Kiều xin lỗi con. Con bé Kiều Kiều quả thật đã bị bố và dì Kiều chiều hư từ bé. Nó quen sống tự do buông thả, bốc đồng tùy hứng, đồng đánh kiêu căng, tâm lý chịu đựng áp lực lại quá kém cỏi. Nói chung, về mặt nhân cách, nó vẫn còn nhiều thiếu sót. Có điều, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt. Trên cương vị của người làm bố, ai ai cũng mong muốn được nhìn thấy những đứa con của mình sống hòa thuận, yêu thương đùm bọc lẫn nhau, chứ không phải lúc nào cũng mặt nặng mặt nhẹ, cay cú đấu đá nhau.”

“Không đâu bố, con không hề cay cú hay muốn đấu đá với Mục Kiều.” Mục Táp nhếch miệng cười buồn, “Song có lẽ, con đành khiến bố thất vọng rồi. Theo tình hình này, con không cách nào hòa thuận với Mục Kiều như xưa nữa đâu.”

Ông Mục Chính Khang sững sờ: “Táp Táp.”

“Bố, chắc hẳn bố cũng biết nhiều năm sống ở Mục gia, con luôn tự tách biệt bản thân với mọi người. Con thận trọng, khách sáo trong từng lời ăn tiếng nói, làm việc gì cũng cân nhắc, đắn đo suy nghĩ rất lâu, vì con e sợ nếu lỡ mình làm sai, biết đâu sẽ bị mọi người ghét bỏ.” Mục Táp thoáng tư lự. Cô chợt phát hiện, hóa ra dùng cảm đương đầu với sự thật cũng không mấy khó khăn, “Con chưa bao giờ là thành viên chính thức của gia đình bố. Con từng nỗ lực hòa nhập cùng ba người, đáng tiếc không thành công. Dì Kiều rất tốt, tuy thái độ dĩ ấy khá khách sáo nhưng luôn đối xử công bằng với con và Mục Kiều. Em nó có cái gì thì con có cái nấy. Tuy nhiên, con không cách nào xem dĩ ấy như mẹ ruột của mình, dĩ ấy cũng không thể xem con như con gái ruột. Vì quá cầu nệ và khách sáo nên dần tồn tại khoảng cách tình cảm. Và bố cũng thế, mấy năm nay bố luôn cố ý giữ khoảng cách cùng con, bố chưa hề phê bình hay la rầy con một tiếng, hoá hoàn hảo hai bố con ta mới trò chuyện cùng nhau. Con biết bố ngại ngùng khi tiếp xúc với con, do đó bố luôn trốn tránh.”

Đôi mắt ông tức thì tối sầm. Nỗi hổ thẹn ào ạt dâng trào, tay đang nắm chuỗi trà phát cơn run rẩy.

“Có lẽ cảm giác tội lỗi luôn bám theo lương tâm bố. Chắc bố nghĩ là tại bố, mà mẹ và con phải chịu nhiều bất hạnh, nhưng bố lại chưa thể tìm ra biện pháp chuộc lỗi và bù đắp hữu hiệu. Hoặc vả chăng, bố con ta xa cách quá lâu, tình cảm dần phai nhạt, vì vậy bố lúng túng, không biết dùng thái độ gì để đối diện với cô con gái sau nhiều năm xa cách đã trở nên nhạy cảm, lẫm lì ít nói, bề ngoài nhìn quật cường, nhưng nội tâm vô cùng yếu ớt.”

“Bố luôn bận bịu. Bận đến nỗi một tuần chỉ về nhà hai hoặc ba ngày, tất không kịp thời phát hiện những thay đổi nơi con. Con thừa nhận, bản thân con ngày càng cô độc. Cô độc đến mức thà rời khỏi Mục gia, chứ không muốn chứng kiến hình ảnh ba người thân mật, khăng khít bên nhau.”

“Thật ra, khi bố đề nghị con thay Mục Kiều gả cho Tống Vực, một trong những nguyên nhân khiến con đồng ý, là con muốn tự ình cơ hội, thử bắt đầu cuộc sống mới.”

“Táp Táp.” Ông Mục Chính Khang xoa vuốt mi tâm, giọng nói yếu ớt như mảnh sứ vỡ, “Con nói đúng. Bố ngần ngại, sợ hãi khi đối diện với con. Vì nhìn thấy con, thì hình ảnh mẹ con sẽ choáng đầy tâm trí bố. Cảm giác ấy rất khổ sở, rất đau đớn, bố không chịu đựng nổi, đành hèn nhát lựa chọn trốn tránh.”

Do ông trốn tránh, nên khoảng cách giữa họ cứ coi nói theo thời gian....

Cuộc hôn nhân của Mục Chính Khang và Trình Hạo Anh vãn vẹn trong bốn năm ngắn ngủi. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của tuổi thơ Mục Táp. Hằng ngày, lúc trời chiều ngã về hướng Tây, bé Mục Táp đều dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, mong ngóng bố về. Vừa trông thấy chiếc xe quen thuộc của bố, bé liền thò đầu ra ngoài, í ới gọi: “A! Bố kìa, bố về rồi!”

Chờ Mục Chính Khang vô nhà, bé lập tức bổ nhào vào lòng anh. Anh cũng phối hợp dang rộng đôi tay bế bé lên cao, hôn mạnh lên đôi má bầu bĩnh: “Hôm nay ở nhà, con gái bố có ngoan không? Có chịu ăn cơm không đấy?”

“Dạ ngoan. Buổi trưa có món canh thịt ngon lắm, con ăn liền hai bát to luôn!” Bé Mục Táp tự hào khoe.

“Lợi hại dữ vậy ta?” Mục Chính Khang giả vờ trở mắt kinh ngạc, “Con gái bố ngoan quá. Tối nay bố kể chuyện cho con nghe nhé.”

Bé Mục Táp gật đầu như gà mổ thóc, rồi cười hì hì: “Bố ơi, tuần trước bố đã hứa, thứ bảy này sẽ dẫn con đi chơi công viên. Bố nhớ giữ lời nha bố.”

“Tất nhiên, bố đã hứa với Táp Táp thì nhất quyết không nuốt lời.” Mục Chính Khang cười nói, “Thứ bảy này, bố con ta ăn sáng xong sẽ xuất phát đi công viên, cùng nhau ngồi ngựa gỗ, chơi xe điện đụng, thích không cục cưng?”

“Thích lắm. Bố ơi, còn thêm ăn kẹo đường.”

“Để bố mua kẹo đường cho con.”

.....

Miền kí ức của những năm ba, bốn tuổi vẫn hằn sâu trong tâm trí Mục Táp. Thời gian tươi đẹp ấy đã trôi mãi theo thời gian, không bao giờ trở lại. Song, nó vĩnh viễn là kho báu tinh thần của cả đời cô.

Về sau, cô chẳng còn là đứa con gái duy nhất của ông. Ông cũng không nâng niu, chiều chuộng cô như trước. Vì sự áy náy đã lấn át cả tình thương. Hễ nhìn thấy cô là ông tức khắc nhớ đến bóng dáng bà Trình Hạo Anh. Bởi ông quá nhu nhược nên chọn cách lẩn tránh. Dần dà, chính tay ông đã đẩy cô xuống vực sâu hoang liêu thăm thẳm. Mục Táp bơ vơ, hẩm hiu ngay giữa tổ ấm mới của ông. Cô tự coi mình là kẻ ăn nhờ ở đậu, bất đắc dĩ lệ thuộc vào gia đình họ. Vì thế, cô buộc lòng trưởng thành sớm, chín chắn trong cách suy nghĩ, thành thực trong từng hành động. Ông nhìn cô như vậy lại vô tâm thầm cảm thấy may mắn. May mắn vì cô ưu tú, hiểu chuyện, có khả năng độc lập mà không dựa dẫm vào ông. Nói trắng ra, ông chỉ muốn tìm cái cớ để tự trấn an mình, để tiếp tục sống những ngày tháng vô trách nhiệm. Ông nào biết, sự vô tình, hèn nhát của ông đã tạo thành vô số vết thương nhức nhối trong tâm hồn non nớt của con gái.

“Từng có một dạo, con vô cùng hâm mộ Mục Kiều. Tuy bố thường xuyên la mắng em nó, nhưng con hiểu, đấy là cách bố thể hiện tình thương của mình. Có một lần, con thấy Mục Kiều ngủ quên trên sô pha, lúc ấy bố đã đi đến, mỉm cười dịu dàng rồi bế con bé lên lầu. Con nhìn mà thòm thèm, ước ao. Vài ngày sau, con quyết định giả bộ ngủ quên trên sô pha, hồi hộp chờ mong bố sẽ đến bế con lên lầu. Cuối cùng bố cũng đến, và giờ tay lay con tỉnh, bảo con đừng nằm trên ghế kéo cảm lạnh, mau về phòng ngủ đi. Ngay lúc ấy, thâm tâm con dội lên từng đợt sóng hăng hực, mát mát, thất vọng rồi lại thất vọng.....

Ông Mục Chính Khang chăm chú ngắm nhìn Mục Táp: khuôn mặt thanh lạnh, đôi mắt đen tuyền, đôi môi hình trái tim... Từng đường nét đều thấp thoáng hình bóng của bà Trình Hạo Anh. Ông càng nhìn, trong lòng càng đắng cay, chua chát.

“Tuy nhiên, từ lâu con đã hết so đo, tị nạnh thiệt hơn rồi.” Mục Táp nói, “Bố, con và mẹ đều không trách bố, bố cũng đừng tự trách mình hay ray rứt thêm nữa, đó là điều không cần thiết. Mỗi người chúng ta đều có quyền lựa chọn cuộc sống tốt đẹp hơn. Mẹ luôn thấu hiểu và thông cảm cho quyết định ngày xưa của bố. Chỉ có điều, mỗi lần gặp gỡ hai mẹ con dì Kiều, con thật sự không được thoải mái. Có lẽ trong khoảng thời

gian tới, con sẽ không về Mục gia đâu ạ. Qua sự việc rắc rối liên quan đến Cảnh Chí Sâm, con đã ngộ ra, Mục Kiều chưa bao giờ xem con là chị của nó. Từ đầu chí cuối, em nó vẫn một mực hiềm nghi con, mặc dù con đã nhiều lần phân trần, biện giải. Con xin lỗi vì không thể đáp ứng nguyện vọng của bố, mong bố hãy thông cảm cho con.”

Lúc tạm biệt, ông Mục Chính Khang đứng chôn chân tại chỗ, dõi mắt trông theo bóng lưng Mục Táp. Mãi đến khi bóng hình cô khuất hẳn, ông vẫn lơ đãng nhìn vào cõi hư vô. Thật lâu sau, ông mới xoay gót, lè mề bước đi.

Nếu năm đó, ông không nhẹ dạ cả tin, không nhu nhược trước sức ép của mẹ ông và dư luận, mà kiên quyết kẻ vai sát cánh bên Trình Hạo Anh, thì đâu dẫn tới cơ sự ngày hôm nay. Trình Hạo Anh nhất định sẽ không vì quá vất vả mà sinh bệnh mất sớm. Mục Táp sẽ được lớn lên trong vòng tay ấm áp, yêu thương của bố mẹ. Ông sẽ luôn cưng chiều, quan tâm săn sóc cô, luôn bầu bạn bên cô, dồn toàn bộ tình thương của người bố cho cô.

Nhưng tất cả chỉ là vọng tưởng xa vời. Kết cục ngày hôm nay là do ông đi sai một bước, dẫn tới sai lầm nối tiếp.

Tình thương của ông dành cho Mục Táp không hề thua kém Mục Kiều, thậm chí còn nhỉnh hơn đôi chút. Thế nhưng, ông lại lựa chọn đẩy cô ra xa.

Ông vật vờ nhấc từng bước chân trên phần đường dành cho người đi bộ. Ông cứ bước đi như kẻ vô hồn. Bước mãi...bước mãi...bước tới khi mệt rã rời, đôi chân tê cứng, không thể nào di chuyển. Ông đứng như trời trồng, thở dài không thôi.

Thế sự xoay vần, biển xanh hóa thành nương dâu. Năm tháng vô tình, bạc bèo lướt qua đời người, Mục Chính Khang ông đã sống hơn năm mươi năm cuộc đời, mà chưa bao giờ trải qua một mùa đông lạnh cắt da cắt thịt, buốt giá tận xương tủy như năm nay.

50. Chương 51

Công ty của Tổng Vực sắp cho ra trò chơi mới. Trước khi chính thức tung ra thị trường, Tổng Vực ưu tiên đưa Mục Táp một tài khoản nội bộ để cô chơi thử. Mục Táp khởi động trang web, phát hiện đối tượng mà trò chơi này hướng tới chủ yếu là các cặp tình nhân. Cô bất chợt cảm thấy quen quen, ngẫm nghĩ vài giây mới nhớ, đây chính là món quà sinh nhật năm trước anh đã tặng cô.

Cô nhớ lúc ấy trên màn hình xuất hiện hai nhân vật ngộ nghĩnh đáng yêu, trước ngực gắn hai cái bảng tên: “Tổng tiên sinh” và “Tổng phu nhân”. “Tổng phu nhân” còn chủ động đề “Tổng tiên sinh” hôn tới tấp.

Song hiện giờ, trò chơi đã được nâng cấp với nhiều tính hoa, ứng dụng độc đáo hơn, tốc độ thao tác trôi chảy, nội dung ấm áp thú vị, đạo cụ đơn giản mà đáng yêu. Nhìn chung, trò chơi này có nét đặc sắc riêng, ắt hẳn sẽ gây được ấn tượng mạnh giữa thị trường game đang dần bão hòa.

Mục Táp đặt tên cho nhân vật của mình là “Tổng phu nhân”, tiện thể đổi tên tài khoản của Tổng Vực thành “Tổng tiên sinh”. Hai nhân vật đã có một ngôi nhà riêng. Bây giờ, “Tổng tiên sinh” đang ngồi xem báo, trong khi “Tổng phu nhân” đang cắm hoa. Cuộc sống vợ chồng bình dị mà hạnh phúc. Mục Táp tò mò mở “Nhật ký tình yêu” của họ, thấy trang đầu tiên ghi lại cảnh tượng hai người lần đầu quen nhau.

Vào một ngày mùa xuân mơn mớn, lúc hoa tươi liễn thắm, chim hót líu lo, “Tổng tiên sinh” và “Tổng phu nhân” đã có duyên gặp gỡ tại một vườn hoa nhỏ. “Tổng phu nhân” đang thư thả ngồi trên xích đu, đang đưa qua lại. Ngay lúc xích đu tung lên điểm cao nhất, thì bất ngờ “Tổng tiên sinh” xuất hiện đầy ngoạn mục, oai phong cuội mây đạp gió, từ trên trời giáng xuống, chặn ngang vòng di chuyển của xích đu.

Mục Táp đọc trường đoạn này liền cảm thấy hơi quen quen, suy ngẫm một hồi, cô nhớ ra đây là cảnh tượng được phác họa dưới ngòi bút của Kim lão gia*, kể về cuộc gặp gỡ của hai nhân vật Hạ Tuyết Nghi và Ôn Nghi. Tổng Vực khá khôn ngoan khi khéo léo thổi cái hồn lãng mạn của tiểu thuyết võ hiệp vào trò chơi hiện đại.

*Kim lão gia là nhà văn nổi tiếng Kim Dung – người chuyên viết tiểu thuyết võ hiệp. Hạ Tuyết Nghi và Ôn Nghi là hai nhân vật phụ của bộ tiểu thuyết Bích Huyết Kiếm.

Mục Táp hí hửng ngồi chơi thật lâu, nhưng thao tác đôi tay còn rất trúc trắc, vừa di chuyển chưa được bao xa đã bị mấy cửa ải gây khó dễ. Cô trở nên luống cuống, vội vàng nhờ Tống Vực giúp đỡ. Anh cầm tay cô, hướng dẫn cô cách thức vượt qua những trở ngại. Dưới sự trợ giúp của anh, thao tác của cô càng lúc càng nhuần nhuyễn, chơi lên tay thấy rõ.

Vừa đầu chơi hơn nửa tháng, Mục Táp đau khổ phát giác thân hình “Tổng phu nhân” ngày càng đầy đặn, múp míp lên trông thấy, vòng bụng đã xuất hiện nhiều ngấn mỡ. Cô bực bội phàn nàn: “Tại sao càng ngày em càng béo?”

Tống Vực nhấp chuột vào “tủ lạnh” của nhà họ, đá lông nheo bảo cô xem. Cô ngó vào mới vỡ lẽ, tối nào “Tổng phu nhân” cũng nhiệt tình đánh chén, nào là sữa chua, chocolate, bánh bao thịt cừu, vịt nướng Bắc Kinh, sushi Nhật Bản, thịt nước Brazil, mì Ý... Từ món ngọt tới món mặn, từ món Á tới món Âu, cứ món nào hợp khẩu vị là “Tổng phu nhân” xơi tất. Mỗi khi được “Tổng tiên sinh” dắt tay dẫn đi dạo, “Tổng phu nhân” lại bắt đầu thực hiện sứ mệnh thu thập món ăn ngon, hề thấy món nào vừa mắt là yêu cầu “Tổng tiên sinh” đóng gói mang về nhà.

Mục Táp vò đầu, rất chi là tức giận.

“Ôi dào, phỏng chừng ‘Tổng phu nhân’ nên thực hiện chế độ ăn kiêng đi, nhất là buổi tối đừng ăn đồ ngọt nữa.” Nói đoạn, Tống Vực nhấp chuột vào dấu X trên hai biểu tượng chocolate và bánh ngọt, rồi hỏi: “Tiếp theo em muốn đi đâu?”

“Đi tới chỗ chúng ta đã nghỉ tuần trăng mật.”

Màn hình lập tức chuyển cảnh, đưa hai nhân vật bay đến hòn đảo Santorini. Nơi cảnh biển bao la hùng vĩ, những nhà thờ cổ kính trang nghiêm, cảnh hoàng hôn ấm áp giao thoa, hài hòa cùng đại dương mênh mông xanh biếc. Tất cả đều được mô phỏng y như thật, kết hợp công nghệ full HD đánh mạnh vào thị giác người chơi, khiến Mục Táp như trở về khoảng thời gian ngọt ngào của tuần trăng mật.

...

Mục Táp đếm từng ngày, mong ngóng tới lúc trò chơi chính thức tung ra thị trường. Cô đặt nhiều kì vọng vào mức độ thành công của nó. Theo cô nhận xét, trò chơi này phù hợp với nữ giới, đặc biệt là nữ sinh viên. Nó đáp ứng đủ hai tiêu chí lãng mạn và thú vị, khiến người chơi yêu thích không rời tay. Do đó, hiện tại vừa đi làm về, cô liền mở máy, đăng nhập tài khoản, thích thú theo dõi cuộc sống của “Tổng tiên sinh” và “Tổng phu nhân”. Có đôi khi họ cùng nấu cơm trong bếp, có lúc cùng chăm sóc hoa ngoài vườn, chồng bón phân, còn vợ tưới nước...Thi thoảng họ cũng đôi co, cự cãi ngay tại ven đường, rồi đột nhiên trời thoát đổ cơn mưa, anh chồng liền hấp tấp bung dù che chắn cho cô vợ.....

Đây là thế giới thu nhỏ của hai vợ chồng cô – một thế giới tràn ngập tình yêu và hạnh phúc.

Hôm ấy, Mục Táp tới công ty tìm Tống Vực, trùng hợp gặp anh chàng Thượng Minh. Hai người bèn hàn huyên dăm ba câu. Nói qua nói lại, họ bắt giác bàn về buổi ra mắt trò chơi sắp tới. Thượng Minh tỏ vẻ rất tin tưởng sản phẩm lần này của công ty. Tuy nhiên, anh chàng cũng tình cờ tiết lộ: “Lần này chúng ta đụng độ trực tiếp với GET, hai công ty cùng lúc tung ra trò chơi mới.”

“Tung ra cùng lúc? Vậy là phải cạnh tranh sao?” Mục Táp hỏi.

Thượng Minh bình thản gật đầu: “Mọi người vốn lên kế hoạch dời lại ngày ra mắt, nhưng sếp tổng không đồng ý. Anh ấy bảo, đã gia nhập thị trường thì phải chấp nhận cạnh tranh. Tuy nhiên, mọi người không cần đặt nặng hai chữ ‘cạnh tranh’ đó, cứ cố gắng làm hết khả năng của mình, để tạo ra sản phẩm tối ưu nhất. Còn những việc khác.... thuận theo ý trời vậy.”

Tuy nói thế, song Mục Táp nhận thấy ánh mắt Thượng Minh đầy vẻ nghiêm túc và cẩn trọng, hoàn toàn khác xa một Thượng Minh hay tí tởn cười đùa, trêu hoa ghẹo nguyệt của ngày thường.

Buổi tối, đợi Tống Vực đi tắm, Mục Táp tranh thủ lên baidu tra thông tin về công ty GET, và phát hiện một trong những lãnh đạo đương nhiệm của công ty đó tên là Đinh Triệt.

Đình Triệt, chính là gã tiểu nhân bị Ngu Nhiên chửi mắng thậm tệ vì đã phản bội Tống Vực.

Mục Táp dĩ nhiên vẫn nhớ rõ, Tống Vực và gã ta là bạn thời đại học, thân nhau tới mức chia chung giường ngủ. Thời thanh xuân của hai người luôn gắn liền bên nhau.

Tống Vực chưa bao giờ nhắc cái tên ‘Đình Triệt’, Mục Táp cũng chưa từng dă động.

Cô cho rằng, không phải Tống Vực muốn trốn tránh sự tổn thương và thất bại năm đó, cũng không phải là không dám đối mặt, anh chỉ không hứng thú luận bàn chuyện quá khứ. Hoặc có lẽ, anh cảm thấy tự anh thừa nhận, tự anh chữa trị vết thương ỉn là tốt nhất, không cần chia sẻ, tìm kiếm cảm thông từ người khác, dù là người thân cũng vậy.

Mục Táp tắt trang web, ngồi dựa lưng vào thành ghế, thần sắc thoáng tư lự.

Tống Vực tắm xong đi ra, lớn tiếng gọi cô sấy tóc giùm.

Cô đứng dậy, đi lấy máy sấy, kêu anh ngồi xuống, còn cô thì đứng sấy tóc cho anh. Mái tóc anh đen bóng, chất tóc mềm mượt, sờ lên rất thoải mái. Những giọt nước trong suốt trượt dọc theo sợi tóc, ma sát trên chiếc gáy rồi biến mất sau cổ áo tắm, nhìn tương đối hấp dẫn. Anh thả lỏng toàn thân, đôi mắt khép chặt, tựa hồ đã đi vào giấc ngủ.

Cô cảm thấy lúc này, nhìn anh giống một cậu bé to xác, hay nói đúng lớn, anh giống con trai cô quá.

Sấy tóc xong, anh nằm kê đầu trên đùi cô, nhờ cô mát xa da đầu.

“Đợt này...công ty anh và GET cùng ra mắt trò chơi mới hả?”

“Ồ.” Tống Vực hờ hững đáp một tiếng, hồ như không xem trọng việc đó, thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của cô.

“Thế có gặp trở ngại không anh?”

“Chẳng sao cả.” Anh lại nhắm mắt, “Thương trường chính là nơi diễn ra những sự cạnh tranh khốc liệt. Giải pháp hay nhất là chúng ta cứ cố gắng hoàn thành thật tốt những kế hoạch đã đề ra, đừng để bị ảnh hưởng bởi mấy yếu tố bên ngoài.”

“Anh thật sự không bị áp lực?”

Anh nghe ra ý tại ngôn ngoại, liền mở to mắt, nhìn vào đôi mắt đong đầy vẻ quan tâm của cô: “Áp lực đương nhiên sẽ có, nhưng luôn nằm trong phạm vi kiểm soát của anh.”

Mục Táp gật gù, mỉm cười véo lỗ tai anh.

Anh cầm cổ tay cô, kéo xuống bên môi, hôn một cái thật kêu: “Em lo lắng cho anh?”

“Tất nhiên phải lo rồi. Anh đấy, hề gặp chuyện là cứ giấu kín trong lòng, chả bao giờ chịu tâm sự cùng em. Gớm, làm như vàng bạc châu báu không bằng, giấu cho lắm vào, coi chừng có ngày bị nội thương đấy nhé.”

“Tâm sự cùng em?”

“Ồ, em là vợ anh, là người có quan hệ thân mật nhất với anh. Anh có thể nói em nghe tất cả, bao gồm niềm vui nỗi buồn, cũng như những băn khoăn, trăn trở của anh.” Mục Táp cúi đầu, nhìn anh trìu mến: “Em luôn sẵn sàng chia sẻ cùng anh, hiểu không?”

“Anh đoán em muốn hỏi chuyện liên quan đến Đình Triệt?”

“Anh bằng lòng kể không?”

“Đình Triệt từng là người anh em tốt nhất của anh. Tư tưởng và chí hướng của bọn anh khá hợp, cùng ôm hoài bão tương đồng, đều có nhận định và tác phong khá giống. Vậy nên, vào năm ba đại học, bọn anh quyết định cùng bắt tay gây dựng sự nghiệp. Thời gian đầu dĩ nhiên gặp rất nhiều khó khăn, lúc ấy bọn anh tự an ủi, động viên lẫn nhau, cùng kề vai sát cánh, chạy vạy đi tìm nhà đầu tư, tự lên ý tưởng quảng cáo, thuê luôn khâu marketing...Nói chung, mỗi ngày đều như được “tiêm doping”, nên tinh lực bọn anh tràn đầy, không bao giờ cạn kiệt.”

“Sau đó thì sao?” Mục Táp chăm chú lắng nghe.

“Sau đó ư? Giống như những câu chuyện trên phim ấy, vì bất đồng trong việc chia chác lợi nhuận, nên tan đàn xẻ nghé thôi.”

“Đơn giản thế thôi à?” Mục Táp nài nỉ: “Anh kể cụ thể tí đi.”

“Cụ thể tí hả?” Tống Vực bắt đầu thừa nước đục thả câu, “Chuyện đã khá lâu, anh cần chút thời gian để hồi tưởng.”

Mục Táp gật đầu lia lịa. Anh vươn tay, dè gáy cô xuống, ngón ngón đôi môi đỏ: “Trong lúc anh hồi tưởng, chúng ta tranh thủ làm việc chính của buổi tối ngày hôm nay đi.”

Mục Táp đang đắm chìm trong nụ hôn, mơ màng chưa hiểu hết ý anh. Đợi cô lấy lại phản ứng, tay anh đã thám hiểm “lãnh địa” bên dưới lớp váy ngủ, chậm chạp đi từ vòng eo chuyển lên nơi đầy đà. Cô thấp giọng than phiền: “Cả tuần nay anh sao thế. Ngày nào cũng hành hạ em đến chết đi sống lại, bộ anh uống thuốc hồi xuân hả?”

Anh lật người, đặt cô dưới thân mình, vùi đầu vào cấn cổ cô: “Đàn ông ba mươi như sói, phụ nữ bốn mươi như hổ. Bây giờ em chịu khó phối hợp với anh đi. Anh hứa mười năm nữa, anh sẽ dốc lòng dốc sức hầu hạ em, đến chết cũng không sờn.”

Mục Táp toan lên tiếng phản bác, nhưng đã bị môi anh ngăn cản. Anh bắt đầu triển khai những kỹ xảo cao siêu....

Hôm sau tỉnh dậy, Mục Táp cảm thấy phần eo vừa đau vừa mỏi, hai chân bủn nhũn chẳng tí tẹo sức lực. Tống Vực đang ngồi trên sofa đánh máy, nghe tiếng động từ phía cô, anh ngẩng đầu, cười vô cùng nham nhở: “Em dậy đánh răng rửa mặt đi, anh xuống dưới nấu bữa sáng.”

Mục Táp trợn mắt lườm anh, ráng lết xuống giường đi đánh răng rửa mặt. Lúc ra ngoài, cô nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ laptop của anh. Cô tò mò ghé mắt nhìn, thấy anh đang đánh dở một bức email, và định gửi tới địa chỉ email cô.

Cô ngồi xuống, đặt laptop lên đùi, đọc ‘tâm thư’ anh gửi.

Anh ghi lại câu chuyện ngày xưa của mình và Đinh Triệt.

Anh dùng những câu văn trần thuật đơn điệu và trực tiếp, không chứa đựng nhiều cảm xúc cá nhân, kể lại mối quan hệ của mình và Đinh Triệt, đồng thời đề cập nguyên nhân khiến anh phải vào tù.

Nội dung email tương đối trùng khớp với lời kể của Ngu Nhiên: Vào đại học, Tống Vực và Đinh Triệt chung phòng kí túc xá, cùng ngủ trên chiếc giường có hai tầng. Bọn họ đều là những nam sinh viên tài hoa bậc nhất, song tính cách hơi trái ngược: Tống Vực cao ngạo, Đinh Triệt thì luôn tỏ vẻ khiêm nhường, nhưng vừa vặn có thể bổ sung khiếm khuyết cho nhau. Hai người nhanh chóng kết bạn và trở nên thân thiết. Qua nhiều lần tán gẫu, họ phát hiện cả hai đều có những mục tiêu phấn đấu, định hướng tương lai, tầm nhìn chiến lược khá giống. Và thế là, họ cùng hun đúc lên những hoài bão, ước mơ to lớn. Do đó ngay năm thứ ba đại học, họ đã chung tay gây dựng sự nghiệp. Đương nhiên họ không thể thoát khỏi cái dớp của câu ‘Vạn sự khởi đầu nan’. Thế nhưng, những gian khổ, thử thách ấy không thể đánh gục hai anh chàng thanh niên đang trong thời kì sôi nổi nhiệt huyết thanh xuân. Văn phòng đầu tiên của họ đặt tại một tiểu khu hẻo lánh, vốn vẹn với năm nhân viên. Khi đó, Tống Vực chủ yếu phụ trách nghiên cứu phát triển trò chơi, còn Đinh Triệt chịu trách nhiệm các khâu tiếp thị đưa sản phẩm gia nhập thị trường. Người bên ngoài khó tưởng tượng nổi, công ty internet AME lấy lừng một thời được thành lập trên nền tảng vô cùng đơn giản, thậm chí là sơ sài.

Năm đó trò chơi lấy bối cảnh chiến tranh thế giới tương lai do Tống Vực sáng chế đã thành công vang dội trên thị trường game. AME chuyển trụ sở chính về khu CBD. Các trò chơi của công ty dần phổ biến rộng rãi, được đón nhận nhiệt liệt. AME cũng từng bước thu tóm các thị phần béo bở trên thị trường game. Trong vòng hai năm ngắn ngủi, AME liên tiếp lập được các thành tích đáng nể, nhanh chóng trở thành một trong những ‘đầu tàu’ của ngành, và tạo dựng kì tích khó tin.

Hai anh em cùng chia sẻ thành công vui sướng. Nhưng trong thế giới xa hoa, phù phiếm ấy, nhân sinh quan và giá trị quan của con người càng dễ dàng bộc lộ rõ rệt. Trong mắt đa số người ngoài, đặc biệt là nhân viên công ty, thì vai trò và vị trí của hai vị lãnh đạo được xác định rất rõ ràng. Nếu Tống Vực là vị vua quyết đoán, có dã tâm rất lớn, thì Đinh Triệt là đại công thần tận tụy vì AME. Song tất cả chỉ là bề nổi của tảng băng, Đinh Triệt luôn khéo léo dùng cái vỏ bọc khiêm tốn, ôn hòa để che giấu lòng tham không đáy, che giấu niềm ham mê tột độ với tiền tài và quyền lực của gã. Gã vừa làm việc ở AME, vừa tích cực kết giao cùng những nhân vật quyền thế trong thương giới, cốt mở rộng mạng lưới quan hệ của bản thân, tìm cách thò chân vào nhiều dự án đầu tư béo bở.

Ở dự án đầu tiên, Đinh Triệt thu được khoản lợi kếch sù. Gã mừng rỡ như điên, rồi bắt đầu bỏ thời gian tìm tòi, nghiên cứu lĩnh vực này. Dần dà, gã lơ là công việc, dẫn đến sai sót liên tục xuất hiện, ảnh hưởng toàn bộ kế hoạch của công ty. Tống Vực nhiều lần tìm gã nói chuyện, thậm chí xảy ra cự cãi. Lần nào cũng kết thúc bằng việc gã cúi đầu nhận sai, mở miệng thì thốt sẽ từ bỏ lối làm ăn tắc trách, nhưng gã chỉ toàn hứa suông.

Từ đấy, tình bạn của họ xuất hiện vết rạn đầu tiên.

Theo thời gian, Đinh Triệt càng lúc càng đam mê cuồng nhiệt với đầu tư tài chính. Nhưng gã lại không thể bỏ công nghiên cứu cặn kẽ, sâu xa về lĩnh vực này. Thậm chí có nhiều dự án gã chưa kịp tìm hiểu, đánh giá tổng quát mức độ rủi ro mà đã hấp tấp đem tiền đổ vào, chỉ vì nghe lời xúi giục, thổi phồng của người xung quanh. Hành vi của gã chẳng khác nào con nghiện cờ bạc.

Gã nghiện cờ bạc, song chẳng phải là Đồ Thần (Thần cờ bạc, đánh đâu trúng đó), nên rất nhanh, gã thua tan tác.

Đinh Triệt lâm vào tình cảnh tán gia bại sản, còn ôm thêm các khoản nợ có lãi suất cao ngất ngưỡng của ngân hàng ngầm*. Gã bị vây khốn trong nỗi tuyệt vọng cùng cực, thần trí trở nên hoảng loạn. Cuối cùng, gã hành động như một thằng điên, quyết định cầm dao, chạy đi tìm tên bằng hữu đã xúi giục gã đổ tiền vào dự án khốn nạn đó, hòng đòi bồi thường. Trước suy nghĩ ‘ngây thơ’ của gã, tên bạn chỉ cười lạnh và nói: Mày điên à, tao chỉ giữ vai trò tham vấn, chính mày mới là người quyết định cuối cùng. Giờ mày thua lỗ, lại đùn đẩy trách nhiệm lên đầu tao? Đinh Triệt, mày có phải là thằng đàn ông không thể? Dám chơi lại không dám chịu, nhục quá con à!

*“Ngân hàng trong bóng tối” hay “ngân hàng ngầm” được nói đến là các tổ chức tín dụng không trực thuộc hệ thống ngân hàng truyền thống, nhưng giao dịch mọi hoạt động tài chính từ tài khoản bảo đảm ở các ngân hàng đến thị trường trái phiếu và cả dịch vụ cầm đồ. Sự hoạt động của hệ thống ngân hàng ngầm này bùng nổ ở Trung Quốc trong những năm gần đây

Đinh Triệt bị thái độ của đối phương chọc giận, cũng không sợ bên kia người đông thế mạnh, gã điên tiết đá đổ cái bàn, vung dao loạn xạ, tuyên bố muốn cùng tên bằng hữu ‘đồng quy vu tận’. Hiển nhiên một mình gã chả làm nên trò trống gì. Gã bị đám người kia đánh hội đồng tới tấp một trận. Sau đó, bọn chúng trói hai tay gã ra sau lưng, quăng xuống tầng hầm, tiếp tục đánh gã bầm dập.

Lúc Tống Vực cầm tiền đuổi đến, chính mắt anh nhìn thấy cảnh tượng bọn chúng thay phiên tra tấn, nhục nhã Đinh Triệt. Thân dưới của Đinh Triệt lỏa lồ, không một mảnh vải. Gã đơ mình nằm trên đất, bất lực chịu đựng tràng cười khả ố của lũ người vô lương tâm. Tống Vực sa sầm mặt, lửa giận bốc lên ngàn ngút. Mặc dù trước giờ, tính cách của anh chẳng mấy tốt đẹp, nhưng lí trí của anh khá vững. Đây là lần đầu tiên trong đời, anh phần nộ đến nỗi mất hẳn lí trí.

Mạc Tử Tuyên và Ngu Nhiên – hai người phụ nữ từng tiếp xúc thời gian dài với Tống Vực, đều có chung nhận xét, anh là người đàn ông sẵn sàng bảo vệ, che chở cho người thân và bạn bè. Sở dĩ họ kết luận như vậy là có căn cứ hẳn hoi.

Một phút anh nông nổi đã để lại hậu quả nhớ đời. Sau khi anh xuất hiện, hiện trường trở nên hỗn loạn. Trong vài giây ngắn ngủi, tất cả bọn chúng đều không biết chuyện gì đang xảy ra. Đợi đến khi lấy lại thần hồn, bọn chúng đồng loạt nhìn thấy, tay Tống Vực cầm cây cốt thép, giáng thẳng xuống trán của tên đang tra tấn Đinh Triệt. Máu tươi ào ạt tuôn trào, tên đó ngã quỵ dưới chân anh.

Dòng máu đỏ sẫm đánh mạnh vào thị giác Tống Vực, đồng thời kéo lí trí của anh quay về. Rốt cuộc anh

cũng nhận ra, mình đã phạm phải sai lầm quá đỗi nghiêm trọng. Nhưng tay anh vẫn nắm chặt cây cốt thép, thần sắc hết sức bình tĩnh. Tận tới khi cảnh sát xông vào tầng hầm, anh xoay người, dùng đôi mắt thâm trầm xoáy thẳng bộ đồng phục cảnh sát màu xanh đen.

Tổng Vực phải trả giá cho sai lầm của mình. Người bên ngoài bắt đầu bàn tán, đồn thổi vô số phiên bản liên quan đến việc anh ngồi tù. Đinh Triệt lên lút ăn cắp mật mã của trò chơi mới, đem bán cho công ty đối thủ, chiếm dụng toàn bộ số tiền, nhằm đổ vào canh bạc lớn cuối cùng của đời gã.

Nhờ canh bạc đó, gã đã may mắn có cú lội ngược dòng ngoạn mục, tìm được cơ hội sống quý báu giữa con đường chết âm u đen tối. Qua sự việc ấy, gã vừa áy náy vừa sợ sệt, nên không còn mặt mũi đối diện Tổng Vực. Cuối cùng, gã lựa chọn lãng quên người bạn từng đồng cam cộng khổ với gã.

Thời gian Tổng Vực ngồi tù, Đinh Triệt không một lần vào thăm hỏi. Sau này, Tổng Vực biết được chân tướng, anh cũng không bao giờ nhắc tên gã nữa.

Mục Táp đọc đến dòng cuối cùng, hốc mắt đã cay xè, chớp mũi đỏ ửng. Cô đặt laptop về chỗ cũ, ngồi một chỗ trầm ngâm tư lự. Lúc cô ngẩng đầu, nhìn thấy Tổng Vực đang đứng trước mặt, ánh mắt anh hướng về phía khay thức ăn trên bàn: “Ăn nhanh lên kẻo nguội.”

Cô duỗi tay lấy cái bánh mì, từ tốn nhai nuốt, vừa ăn vừa hỏi: “Sao anh lại viết email, không thể trực tiếp nói với em ư?”

“Anh đã nói rồi mà, anh không có thói quen trút bầu tâm sự cùng người khác, kể cả người thân cũng vậy.” Anh ngồi xuống, “Thành ra trước mặt em, anh không biết nên nói thế nào.”

“Thế khi anh viết email ấy, trong lòng có khó chịu không?”

Anh xắn miếng trứng, nhét vào ổ bánh mì, rồi đưa cô: “Không hề.”

“Có hối hận không?”

“Hối hận.” Đôi mắt anh trong suốt, phẳng lặng không gợn chút cảm xúc, “Hối hận vì khi còn trẻ, anh quá xúc nổi, thiếu chín chắn, dẫn tới hành động sai lầm, làm lãng phí rất nhiều thời gian.”

Mục Táp nhìn anh đắm đắm.

“Kì thực, cuộc sống hai năm trong tù của anh cũng không tới nỗi tệ hại. Từ nhỏ anh luôn vượt trội, đi trước đám bạn đồng trang lứa. Mười lăm tuổi, anh bước chân vô giảng đường đại học, nhận được sự tán phục, khen ngợi của rất nhiều người. Từ đó anh nhanh chóng chạm tay đến hai chữ ‘thành công’. Trong khi đám bạn tiêu xài dè sẻn, tích cóp từng đồng, thậm chí có đứa còn phải gặm mì gói suốt cả tháng trời, thì anh đã có khả năng sắm siêu xe đắt tiền. Người xung quanh đều nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng anh chưa hề ngưỡng mộ bản thân mình. Trong tiềm thức, anh cho rằng những chuyện ấy đều thuận theo lẽ thường. Anh tài giỏi hơn họ thì hiển nhiên, anh sẽ thành công hơn họ.” Nói đoạn, anh mỉm cười nhìn cô: “Mãi đến khi thất thế, anh mới muộn màng phát hiện, chạy nhanh quá ắt sẽ té nhào đầu. Thành công quá sớm chưa hẳn là chuyện tốt. Vượt qua khoảng thời gian đầu đầy chán nản, thống khổ và không cam lòng, anh dần làm quen với nếp sống trong đó, mỗi ngày đều ăn cơm, tập thể dục buổi sáng, đi lao động công ích, đọc sách rồi ngủ. Cứ thế, sinh hoạt của anh trong hai năm ấy chẳng khác gì người bình thường. Nhưng chính cuộc sống đơn điệu và nhàm chán ấy đã giúp anh tìm lại được sự thanh thản cho tâm hồn, giúp anh có cơ hội nâng cao nhận thức, thay đổi một số quan niệm lệch lạc trước kia.”

Mục Táp lặng lẽ nghe anh bày tỏ.

“Hóa ra Tổng Vực anh cũng chẳng có gì tài giỏi. Tuy anh có thể làm được những việc khiến người khác trầm trồ, tán tụng. Nhưng đồng thời, anh cũng ngu ngốc gây ra những sai lầm mà người bình thường rất hiếm khi phạm phải.”

“Bây giờ anh đã thật sự buông bỏ được quá khứ?”

“Anh từng đọc tự truyện của Nelson Mandela* vô số lần, và đặc biệt thích câu nói ‘Khi tôi bước đến cánh cửa của sự tự do, tôi biết nếu mình vẫn còn để lại sự đau khổ và hận thù phía sau, tôi vẫn còn ở trong tù.’

Anh nghĩ một vĩ nhân như ông ấy, sẽ luôn có nhận định đúng đắn.”

*Nelson Mandela: là tổng thống Nam Phi đầu tiên được bầu cử dân chủ theo phương thức phổ thông đầu phiếu. Xem thêm cuộc đời ông tại đây.

“Em nghĩ gì mà đắm chiêu thế?” Anh phì cười trước bộ điệu ngây ngốc của cô.

Mục Táp thả miếng bánh mì xuống bàn, lấy khăn lau sạch miệng, rồi nhẹ giọng: “Ôm em đi?”

“Rất sẵn lòng.” Anh kéo cô vào vòng ôm ấm áp.

Mục Táp dùng sức ôm chặt anh, đặt cằm trên bờ vai anh, qua một lúc lâu, cô mới cất tiếng: “Bây giờ anh đã có em.”

Anh nghe xong, trầm mặc trong chốc lát, sau vỗ nhẹ lưng cô, khoe miệng giương nét cười: “Đúng, bây giờ anh có em, những bất hạnh khi xưa sẽ tan thành mây khói.”

“Tuy anh từng phạm sai lầm, nhưng em vẫn thích anh lắm.” Mục Táp thốt lời tận đáy lòng, “Rất, rất, rất thích anh.”

“Em nói gì cơ? Anh nghe không rõ.”

“Em nói, em rất thích, rất thích anh.” Mục Táp khẽ đẩy anh ra, nhìn sâu vào mắt anh, “Anh thì sao?”

“Anh?” Tổng Vực nghiêm túc nhìn cô, sau đó vùi đầu vào cổ cô, thì thầm to nhỏ bên tai cô.

Không chờ tia kinh ngạc trong ánh mắt Mục Táp tan đi, anh đã vội vàng ngấu nghiến môi cô, thuần thục lách đầu lưỡi qua hàm răng trắng: “Bảo bối, phối hợp cùng anh đi.”

Mục Táp rũ mắt, mơ hồ cảm thấy hàng lông mi của họ đan xen, ve vuốt lẫn nhau. Bên tai cô là âm thanh trầm thấp, ẩn chứa sự kiêu ngạo nhưng không thiếu vẻ dịu dàng. Cô duỗi tay, vòng qua lưng anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn. Ánh nắng len qua cửa sổ miêu tả sự ngọt ngào bên trong. Đôi tay cô từ lưng anh chuyển dần lên trên, một tay dùng sau gáy, tay kia lùa vào mái tóc anh. Anh đáp lại bằng cách siết chặt eo cô, thuận đà nghiêng người tới trước, đè cô nằm xuống sofa. Đầu gối cô không cẩn thận đụng trúng cạnh bàn, làm thức ăn rơi vung vãi xuống tấm thảm trải sàn.

Nụ hôn dài như thể hút cạn hơi thở của họ. Lát sau anh ngẩng mặt, từ trên cao nhìn cô tha thiết: “Nhớ kỹ, em là của anh, của riêng mình anh thôi.”

Trái tim Mục Táp sa vào đôi mắt anh, thần trí tựa hồ đã bị anh bắt làm tù binh, nên vô thức gật đầu.

Anh ra chiều hài lòng, cúi xuống tiếp tục việc đang dở.

“Khoan đã.” Cô đột nhiên bịt miệng anh lại.

“Hửm?”

“Anh cứ chần chừ, không chịu nói em nghe sự việc trước kia, có phải là sợ mất hình tượng trước mặt em không... ?” Mục Táp cảm thấy khả năng này tương đối lớn. Vì bản tính của Tổng tiên sinh quá ưa kiêu ngạo.

Môi Tổng Vực chuyển hướng, gặm cắn chóp mũi cô: “Thế giờ trong mắt em, anh có bị mất hình tượng hay không?”

Mục Táp nhún cười, cất giọng êm ái: “Một chút cũng không. Tổng tiên sinh, anh đừng lo sợ nhé.”

“Tốt, vậy chúng ta tiếp tục.” Anh cúi xuống, cắn nhẹ môi cô.

51. Chương 52

Mục Táp những tưởng thời gian này, Tổng Vực sẽ bận rộn để chuẩn bị cho buổi ra mắt trò chơi sắp tới. Nào ngờ, anh khá nhàn rỗi, ngày chủ nhật còn ngủ tới trưa trời trưa trập. Sau đó, anh thức dậy ăn qua loa bữa sáng muộn, rồi thủng thẳng cầm cái siêu đi tưới nước cho vườn hoa.

Mục Táp tỏ vẻ nghi hoặc: “Hôm nay anh không đến công ty sao?”

“Đến công ty làm gì?”

“Thì kiểm tra, xem xét việc chuẩn bị ra mắt trò chơi mới, thử nghiệm chương trình, hoàn thiện các khâu quảng cáo và marketing...Cả khối việc để làm đấy chứ.”

“Mấy việc đó thì giao cho các bộ phận chuyên môn phụ trách. Mỗi người đều có chức trách của riêng mình. Nhiệm vụ của anh đã hoàn tất. Hôm nay lại là chủ nhật, anh có quyền được nghỉ xả hơi.”

“Nghĩa là hôm nay anh rảnh nguyên ngày?”

“Ừm, cả ngày hôm nay dành trọn cho em đấy.” Tống Vực xoay người về phía cô, phẩy phẩy hai tay vào nhau.

Mục Táp lại gần anh, ôm lấy cổ anh: “Vậy hôm nay chúng ta đi đâu chơi? Xem phim, đánh tennis, chạy xe quanh hồ, dạo phố....chẳng gì mới mẻ cả! À, chúng ta ghé nhà sách đi. Dạo gần đây, em quên bằng luôn việc đọc sách.”

Tống Vực véo nhẹ đôi má hồng, cất giọng lười nhác: “Ok.”

Hai vợ chồng lái xe đi đến hiệu sách lớn nhất nằm ở phía Đông thành phố H, Tống Vực chọn sách tham khảo ở lầu một, Mục Táp thì lên lầu hai – nơi bày bán đủ loại tiểu thuyết.

Cô đứng trong góc khuất, chăm chú xem quyển tiểu thuyết tình cảm. Mãi đến khi bên tai vang lên giọng nói quen thuộc, cô choàng tỉnh, đặt quyển sách vào kệ, tiến lên trước hai bước. Thông qua khoảng cách giữa các kệ sách, cô nhìn thấy bóng dáng Cảnh Chí Sâm.

Đứng cạnh anh ta là cô gái trẻ xinh đẹp có nụ cười tươi tắn, mái tóc xõa ngang vai. Cô gái cầm một quyển sách, nhìn anh ta và nói: “Truyện này hay lắm, em đề cử anh nên xem.”

“Anh không thích xem tiểu thuyết tình cảm.” Cảnh Chí Sâm từ chối nhã nhặn.

“Quyển sách này không đơn giản chỉ viết về chuyện tình cảm nam nữ. Ừm...biết nói sao cho đúng nhỉ. Đại khái, nó giống như một cuốn cẩm nang tình yêu, phân tích rất cặn kẽ diễn biến tâm lý của những người đang rơi vào vòng xoáy tình yêu. Theo em thấy, sách này rất đáng đọc.” Cô gái nhiệt tình đề cử.

Xem ra là bạn gái mới của Cảnh Chí sâm. Mục Táp ý thức được điều ấy, liền theo phản xạ lui bước trở về vị trí cũ. Song, phía bên kia, Cảnh Chí Sâm dường như xuất hiện linh cảm, tầm mắt anh ta vô thức lia về phía cô.

“Táp Táp?” Cảnh Chí Sâm hạ giọng gọi tên cô, đôi chân tự động vòng qua kệ sách, hướng tới chỗ cô.

Quả nhiên không nhìn lầm, xác định người đứng đối diện chính xác là Mục Táp, thâm tâm Cảnh Chí Sâm dội lên niềm phấn chấn, anh ta chủ động chào hỏi: “Táp Táp, đã lâu không gặp.”

Cô gái kia theo sát gót Cảnh Chí Sâm, đoạn mỉm cười hỏi anh ta: “Bạn anh à?”

Cảnh Chí Sâm không trực tiếp trả lời câu hỏi, mà yêu cầu cô gái: “Uyển Uyển, anh cảm thấy hơi khát, em giúp anh đi mua ly cà phê được không?”

Cô gái tên Uyển Uyển thoáng lưỡng lự rồi mới miễn cưỡng gật đầu: “Được ạ, anh uống đắng hay ngọt?”

“Sao cũng được.”

Sau khi Uyển Uyển rời đi, đôi mắt Cảnh Chí Sâm bèn dán chặt trên người Mục Táp: “Dạo này em khỏe không?”

Mục Táp không có hứng tán gẫu cùng anh ta, chỉ gật đầu chiếu lệ, xoay người, toan bỏ đi.

“Táp Táp.” Cảnh Chí Sâm hấp tấp bước lên, ngữ điệu hơi dồn dập, “Anh muốn xin lỗi em một tiếng. Lần trước, việc liên quan đến mấy tấm ảnh là lỗi của anh, chính anh đã kéo em vào những phiền phức không đáng.”

Mục Táp chẳng còn để bụng sự việc đó nữa, cô thản nhiên nói: “Tôi đã sớm quên rồi.”

Mấy chữ ngắn gọn phát ra từ miệng cô khiến Cảnh Chí Sâm vô cùng thất vọng. Mục Táp thật sự đã thay đổi, không còn là cô gái từng yêu anh ta say đắm. Lúc này, trong mắt cô, anh ta chẳng khác gì chậu hoa ven đường, bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Nhận rõ được điều ấy, trái tim anh ta như bị ai bóp chặt....đau đấy chứ.

“Táp Táp...” Cảnh Chí Sâm vẫn cố gắng níu kéo.

Đúng lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Mục Táp. Cô không cần quay đầu cũng thừa sức đoán biết, ai đang đứng phía sau.

“Chọn xong chưa em?” Tống Vực cúi đầu, cất giọng vô cùng thân thiết.

Mục Táp gật đầu: “Vốn dĩ em định mua một quyển. Nhưng đọc lướt đến hai phần ba truyện, cảm thấy ‘cẩu huyết’ quá. Thôi khỏi mua nữa.”

“Vậy chúng ta về thôi.” Tống Vực ôm Mục Táp bước đi, coi Cảnh Chí Sâm như bầu không khí loãng.

“Vâng.”

Bọn họ đi lướt qua Uyển Uyển, nhìn thấy trên tay cô ta cầm hai ly cà phê, hối hả chạy về phía Cảnh Chí Sâm. Phỏng chừng cô ta không yên tâm để bạn trai một mình hàn huyên với người phụ nữ khác.

Thông qua bộ điệu của Uyển Uyển, Mục Táp tựa hồ thấy lại hình ảnh ngày xưa của mình: ngây thơ, nồng nhiệt, cố chấp đâm đầu thích một người, chấp nhận để người ấy chi phối mọi cảm xúc của mình....

Không cho cô có thời gian cảm khái nhiều, Tống Vực thu hẹp cánh tay, ôm sát cô trong ngực, rảo bước nhanh đến chỗ thang máy.

Cảnh Chí Sâm cầm ly cà phê, rề rà nháp một ngụm. Vị đắng tức thì lan tràn khắp khoang miệng, truyền thẳng xuống đáy lòng anh ta. Lúc ngẩng đầu, anh ta trông thấy Uyển Uyển đang nhìn mình bằng cặp mắt đong đầy cảm xúc yêu thương. Nhưng thâm tâm anh ta không chút xao động trước đôi mắt ấy. Không thể phủ nhận, Uyển Uyển là cô gái đẹp có tính cách đáng yêu, nói chuyện lúc nào cũng ôn nhu nhỏ nhẹ, lại tốt nghiệp đại học danh tiếng, gia thế thì khỏi chê. Xét trên mọi phương diện, Uyển Uyển là đối tượng kết giao vô cùng tương xứng với anh ta. Và trên hết, anh ta dễ dàng nhận thấy, Uyển Uyển luôn nhìn anh ta bằng ánh mắt chan chứa vẻ si mê. Nếu là lúc trước, có lẽ anh ta sẽ cực kỳ thích thú, chỉ ít lòng hư vinh của anh ta sẽ được thỏa mãn. Nhưng hiện tại, anh ta cảm thấy hết sức vô vị.

Nguyên nhân thay đổi là do đâu? Rất đơn giản, chỉ vì anh ta không thích Uyển Uyển. Lần đầu tiên anh ta thấu suốt, người anh ta thật sự thích chính là.....Mà thôi! Đã quá muộn màng.

Lúc thang máy đi xuống, Mục Táp chăm chú ngắm nghía thần sắc Tống Vực, phát hiện vẻ mặt anh tương đối phức tạp, tựa hồ mất hứng, lại dường như khá bình thường. Cô ngắm nghĩ một hồi, lấy tay chọc nhẹ người anh: “Đang nghĩ gì thế?”

Tống tiên sinh ném cho cô ‘quả bơ’ to tướng.

“Anh tức giận hả?” Cô thử thăm dò.

“Tại sao phải tức giận?” Ngữ khí nhẹ nhàng như mây bay gió thổi, anh khẽ nhướn mắt nhìn cô, “Bởi vì bà xã anh hàn huyên vài câu với người tình cũ ư? Ha ha, việc này đâu có gì to tát.”

“...” Bây giờ thì Mục Táp đã hiểu, Tống tiên sinh nhà cô quá sức nhỏ nhen.

Thẳng đến khi ra khỏi hiệu sách, Tống Vực vẫn giữ nguyên vẻ mặt không tí biểu cảm, trên trán hồ như viết dòng chữ to thật to: “TÂM TRẠNG ĐANG KHÔNG TỐT, AI TỐI GẦN, CHẾT RÁNG CHỊU.”

Mục Táp đột nhiên chỉ tay về phía bầu trời xa xa: “Tống Vực, anh xem cái kia là gì vậy?”

Thừa lúc Tống Vực chuyển dời tầm mắt, cô nhanh chóng nhón mũi chân, hôn chụt lên má phải của anh.

Tống Vực nghiêng đầu nhìn cô, Mục Táp tỉnh bơ nhìn lại anh.

“Tống phu nhân ơi!” Anh cất giọng nghiêm nghị.

“Chuyện gì thế, Tống tiên sinh?”

“Em có mang khăn giấy không? Vừa nãy có con muỗi chích lên lên mặt anh. Chẳng biết có độc không nữa?”

“Tổng Vực, mồm anh là độc nhất đấy.”

Anh rút cuộc nở nụ cười tươi rói, véo mạnh má cô: “Lá gan em cũng lớn lắm đấy.”

“Là lớn gan hôn trộm anh, hay lớn gan nói chuyện với người tình cũ?” Cô hỏi lại.

“Em tự suy ngẫm đi.” Một tay anh rút chìa khóa, tay kia siết chặt eo cô: “Anh đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Hai người dùng cơm xong, lúc đi ra sảnh nhà hàng, Mục Táp trông thấy nơi đó có bán kem tươi. Cô tí tởn lao đến mua hộp kem sầu riêng, sau đó ngồi trên xe ăn lấy ăn để. Tổng Vực ngồi bên cạnh ngó cô ăn, bất chợt cảm thấy cô chẳng khác gì con gái anh. (hai vợ chồng này vui tính ghê, hết vợ xem chồng như con trai, đến lượt chồng xem vợ như con gái mình.)

Ăn kem giữa trời đông giá lạnh, Mục Táp lập tức ‘trúng độc đắc’. Tối hôm đó, cô nháy mũi liên tục, nước mắt chảy dài chạy ngấn, uể oải nằm đờ người trên giường. Tổng Vực tự mình giúp cô uống thuốc, rồi kê trán anh lên trán cô: “Người em hơi nóng.”

Phối hợp với câu nói của anh là tràng ho sù sụ của cô. Tổng Vực lắc đầu phê bình: “Thấy hậu quả của việc cãi lời anh chưa, có ai ngược đời như em không, lại thích ăn kem vào mùa đông?”

Mục Táp nhú mồm, cố gắng nuốt viên thuốc đắng nghét xuống cổ họng. Thấy cô nhăn mặt nhú mồm, Tổng Vực liền nhét viên kẹo ngậm vô miệng cô.

Anh giúp cô nằm xuống giường, đắp chăn cẩn thận cho cô, dặn dò cô hãy ngủ ngoan. Mục Táp giơ tay kéo áo anh: “Anh không ngủ với em hả?”

“Anh cần xem một bản báo cáo.” Anh nắm ngược tay cô, bỏ lại vào chăn.

Mục Táp khịt khịt mũi, mới nói được vài câu đã ho sù sụ, ho đến nổi nước mắt chảy dài, cô thều thào: “Giờ trễ rồi. Anh ngủ với em đi, mai hẵng xem báo cáo.”

Dáng vẻ cô yếu ớt kết hợp cùng biểu cảm đáng thương khiến lòng anh trào dâng nỗi xót xa. Tổng Vực gạt đầu, đi vào phòng tắm rửa mặt, đoạn vén chăn lên giường, nằm nghiêng người, ôm cô sát sao. Mục Táp cảm thấy mãn nguyện khôn cùng, đang định ‘tức cảnh sinh tình’ thì nước mũi lại ào ạt chảy xuống. Anh vội vàng đi lấy khăn giấy, giúp cô chùi mũi.

Anh cầm khăn giấy che mũi cô, khẽ bóp nhẹ, bảo cô hỉ mạnh. Mục Táp nghe theo lời anh, hỉ mạnh một phát, cả người dễ chịu hơn đôi chút.

“Nói xem, sau này em còn dám ăn kem vào mùa đông nữa không?”

“Thôi em xin chừa.” Mục Táp khàn giọng, “Nhưng lạ nhỉ, thân thể em hình như càng ngày càng yếu. Em nhớ mùa đông hai năm trước lạnh hơn năm nay nhiều, lúc ấy em bận vầy ngấn, hết ăn kem rồi uống nước lạnh có gas, mà người vẫn khỏe re.”

Tổng Vực đưa ra nhận xét khách quan: “Xin thưa với em, đó là chuyện của hai năm trước, lúc em hai mươi bảy tuổi...”

“Anh mơ à? Hai mươi bảy đâu mà hai mươi bảy. Lúc ấy em mới hai mươi bốn tuổi rưỡi thôi nhé.”

“Ồ thì hai mươi bốn tuổi rưỡi. Nhưng con người khi bước qua tuổi hai mươi lăm, thể chất sẽ suy yếu dần.” Tổng Vực chuyển sang phân tích khách quan: “Huống hồ, em là chúa lười vận động, tốc độ suy yếu sẽ càng nhanh hơn, đã vậy còn phung phí sức lực, nên người mới ẻo lợt như cọng bún đây này. Mai mốt em phải dậy sớm, năng tập thể dục, rèn luyện tăng cường sức khỏe. Còn nữa, vào mùa đông, em không được ăn kem, không được mặc vầy ngấn, trước khi ra ngoài phải mang áo khoác, đeo bao tay, đội mũ ki càng cho anh.”

Giờ ạ, y như dạy dỗ đứa con nít sáu tuổi.

Cô bĩu môi, ầm ức gật đầu: “Em hiểu rồi, cụ Tổng ạ.”

“Ngủ đi.” Tay anh vỗ vỗ lưng cô, “Anh ôm em ngủ, em hãy ngủ ngoan.”

Cô nhắm mắt.

Vài phút sau, cô mở to mắt, cười e thẹn với anh.

“Em không ngủ được.” = ! !

Tổng Vực: “...”

“Hay anh kể chuyện cho em nghe đi.” Mục Táp giở tính vởi vĩnh, “Hồi nhỏ những khi em không ngủ được, mẹ đều kể chuyện cho em nghe.”

“Mẹ kể em nghe chuyện gì?” Tổng Vực hỏi lại.

“Ngụ ngôn Aesop, thần thoại Hy Lạp, thần thoại Trung Quốc, truyện cổ Grimm.”

Anh cúi thấp đầu, dùng tay vén gọn mái tóc rối bù cho cô, hơi nhịu mảy: “Thôi anh kể em nghe đồng thoại về Tổng Vực nhé.”

“Nghe qua có vẻ rất hấp dẫn”

“Hồi nhỏ, Tổng Vực và anh trai sống ở nông thôn. Mỗi buổi chiều, hai anh em thường ra sông bắt cá, chui bụi cỏ đâm rắn.” Anh nói, “Muốn nghe nữa không?”

“Em muốn nghe từ đầu.”

“Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé vô cùng điển trai lại rất thông minh, cậu bé và người anh trai...” Tổng Vực kiên nhẫn kể câu chuyện đời anh, nhằm ru vợ ngủ.

Giọng anh du dương, trầm bổng, êm ái như một khúc hát ru, khiến Mục Táp dần dần mơ màng. Cô nằm gọn trong lòng anh, kê chân trên đùi anh, một tay ôm sát eo anh, tay còn lại co thành nắm đấm đặt ngay ngực anh. Cơn buồn ngủ chầm chậm kéo tới, cô bắt đầu thêm thiếp, một lát sau thì đã ngủ say.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, Tổng Vực vói tay, tắt ngọn đèn ngủ. Sau, anh vòng tay qua thắt lưng cô, khẽ nhắm mắt, cùng cô tiến vào giấc ngủ. Trong bóng đêm, thân thể cô thoáng ngọ nguậy, hô hấp dường như hơi nặng nề. Anh lập tức mở mắt, dịu dàng xoa xoa eo cô. Đôi chân mày cô từ từ giãn ra, hô hấp cũng nhẹ nhàng hơn, cuối cùng đi vào giấc mộng đẹp.

Hôm sau tỉnh dậy, Mục Táp cảm thấy cả người khoan khoái, khỏe hơn tối qua rất nhiều, chỉ còn hơi chóng mặt. Tổng Vực kiên quyết ép cô uống thêm một cử thuốc, nhằm trị dứt cơn bệnh, rồi anh lấy khăn lau mồ hôi trên trán cô.

“Em đói bụng quá.”

“Anh xuống nấu cháo cho em.” Tổng Vực cầm theo cốc nước, xoay người xuống bếp.

“Tổng Vực.” Cô kêu anh.

“Sao em?”

Mục Táp ngồi co gối trên giường, đôi mắt cô trong veo, lóng lánh tia sáng ngày mới, trên gò má trắng ửng lên màu hồng phấn. Cô chậm rãi nói: “Anh thật tốt.”

Tổng Vực lắc lắc cái cốc trong tay, cười rất dỗi dằn: “Vậy anh vượt qua kì quan sát chưa?”

“Vấn đề này...chờ em ăn cháo xong hẵng bàn tiếp.”

“Anh chờ em.” Dứt lời, Tổng Vực mở cửa, đi ra ngoài.

*

Thêm một tuần trôi qua, cả thành phố bước qua mùa đông giá lạnh, bắt đầu nhộn nhịp đón chào xuân mới. Chọn ngày lành tháng tốt, chị họ của Lục Tây Dao – Lục Đông Triết khai trương thêm cửa hàng trang sức ở phía Tây thành phố, Lục Tây Dao rủ Mục Táp đến ủng hộ buổi khai trương.

Lần này, Mục Táp nhìn trúng chiếc vòng đeo tay bằng chuỗi dành cho nam giới. Lục Đông Triết cầm vòng tay đưa cô xem thử. Cô thích thú ngắm nghía thật lâu, quanh chớp mũi thoang thoang mùi hương dịu dịu, thanh thanh man mát.

“Hạt châu này đẹp quá.” Mục Táp xuýt xoa: “Lại còn tỏa hương thơm thanh dịu, ngửi thoải mái lắm.”

Lục Đông Triết theo thói quen giới thiệu sản phẩm: “Hạt châu này làm từ gỗ trầm hương ở đảo Kalimantan* của Indonesia. Loại gỗ trầm hương này rất thơm và rất quý. Chiếc vòng có tổng cộng 108 hạt châu, mỗi hạt có đường kính 5mm.”

*Kalimantan là phần lãnh thổ thuộc chủ quyền của Indonesia trên đảo Borneo. Cái tên Kalimantan còn đồng thời là cách gọi ở Indonesia dành cho đảo Borneo.

Mục Táp vừa ngắm soi chiếc vòng, vừa tưởng tượng hình ảnh chiếc vòng đeo trên tay Tống Vực.

“Trầm hương có công dụng làm sạch không khí, trị chứng buồn nôn, giúp lưu thông máu.” Lục Đông Triết mỉm cười, giọng nói không nóng cũng chẳng vội, “Hạt châu còn có thể phù hộ bình an, cầu tai qua nạn khỏi cho người đeo.”

Mục Táp cân nhắc một hồi, quyết định bỏ tiền mua.

“Nếu em thích, hôm nay hãy đặt hàng trước, chị sẽ giao hàng sau.” Lục Đông Triết nói, “Cái này là sản phẩm để trưng bày, không thể bán.”

“Vậy à.” Mục Táp thoáng thất vọng. Chẳng hiểu vì sao, cô đặc biệt cảm thấy mình có duyên với chiếc vòng đang cầm trên tay. Hồi nãy, ngón tay cô vừa chạm vào hạt châu, cả trái tim hồ như bình yên lạ. Do đó, cô háo hức muốn mua tặng Tống Vực.

Có điều, chị Lục Đông Triết đã nói như vậy, cô cũng không thể cưỡng cầu, đành gật đầu đáp ứng, nhẩn nại chờ thêm nửa tháng, mới được cầm trên tay chiếc vòng cùng mẫu mã.

Lục Tây Dao trêu ghẹo cô: “Cậu định mua tặng ông xã?”

Mục Táp thành thật gật đầu.

“Cậu hào phóng quá nhỉ. Nói cậu biết nhé, chiếc vòng này đắt gấp mười lần toàn bộ trang phục và trang sức trên người cậu gộp lại đấy.”

“Quần áo, trang sức bình thường sao có thể so sánh với chiếc vòng này được. Chiếc vòng này giúp anh ấy cầu bình an, tránh khỏi tai họa, rất quý giá.” Mục Táp phản bác lại.

“Cậu cũng tin mấy thứ dị đoan đấy hả?” Lục Tây Dao áp sát người cô, hạ giọng hỏi nhỏ. Dù sao Lục Tây Dao cũng không muốn làm bê mặt chị họ của mình.

“Tin chứ.” Mục Táp điềm đạm đáp: “Tin ắt linh. Vì sao không tin tưởng những điều tốt đẹp, may mắn?”

Mục Táp và Lục Tây Dao tham quan cửa hàng thêm một lúc thì cáo từ ra về. Lục Đông Triết đích thân tiễn họ ra cửa.

Cách đó không xa, một chiếc ô tô sang trọng đang đậu trên phần đường được bóng râm che mát, bằng số xe đặc thù khiến ai nhìn cũng biết, chủ nhân chiếc xe là người quyền cao chức trọng. Lục Đông Triết nhìn chằm chằm vào chiếc xe ấy. Trong xe, một người đàn ông đang ngồi thẳng lưng, bật lên khi chất trầm tĩnh đỉnh đặc. Anh ta ngồi nghiêm tại chỗ, tầm mắt chiếu thẳng phía trước. Qua hồi lâu sau, khi bóng dáng thanh thoát, trắng ngần phản vào đôi mắt, anh ta liền nhanh nhẹn xuống xe, đi vòng qua bên kia mở cửa hộ cô gái. Bọn họ chui vào xe, thân mật tựa đầu bên nhau.

Lục Đông Triết lặng thinh quan sát họ hơn một phút đồng hồ. Sau đó, chị quay về quầy hàng, kéo nhẹ tấm kính, lấy ra chiếc vòng vừa nãy. Ngón tay chị khều khều hạt châu. Mỗi hạt châu đều đặn lướt qua ngón tay chị, tựa như từng dòng kí ức đã trôi theo năm tháng.

Lục Đông Triết thất thần hồi lâu. Cuối cùng, chị đặt vòng tay về chỗ cũ, cầm điện thoại gọi vào số Mục Táp.

“Nếu em thật lòng thích chiếc vòng hạt châu đó, vậy chị sẽ bán ngay cho em.” Lục Đông Triết cười nói, “Không cần phải quay xe lại. Ngày mai em hãy ghé lấy.”

Ngày hôm sau, Mục Táp cầm chiếc vòng chạy một mạch về nhà, đích thân đeo lên tay Tống Vực. Anh hỏi cô giá cả bao nhiêu, cô bịa đại cái giá bình thường. Cô không dám nói thật, chiếc vòng này đã ngốn hết số tiền tiết kiệm gần cả năm của cô.

“Đẹp không?” Mục Táp hỏi.

“Đẹp lắm. Nhưng anh không quen đeo trang sức.” Anh đáp.

“Vậy khi lái xe, anh hãy nhớ đeo vào.” Mục Táp cười chân thành, “Chiếc vòng này có thể cầu bình an, giúp anh tránh khỏi tai họa.”

Anh ôm cô ngồi trên đùi mình, hôn khắp khuôn mặt cô: “Vậy em thích quà gì?”

“Hừ, em không thèm lấy vật đổi vật. Em không thích gì hết, chỉ thích anh đeo chiếc vòng này, anh không được ngại vướng víu mà vứt lung tung đâu đấy.” Mục Táp dặn dò.

Nhìn vẻ khấn khoản hiện lên trên khuôn mặt cô, trống ngực Tống Vực đập nhanh một nhịp. Anh trịnh trọng gật đầu: “Ừ, anh sẽ luôn đeo nó.”

Buổi đêm trước ngày công ty Tống Vực chính thức tung ra thị trường trò chơi mới, Mục Táp căng thẳng, hồi hộp hơn cả anh. Suốt đêm cô nằm thao thức, lăn qua lộn lại không biết bao nhiêu lần. Ngược lại, Tống Vực ngủ rất ngon, hô hấp phát ra đều đều. Hôm sau thức dậy, nhìn thấy hai quầng thâm dưới mắt cô, anh vừa buồn cười vừa thương xót.

Mục Táp phát hiện càng gần đến ngày trọng đại, Tống Vực càng bình thản, thoải mái hơn ngày thường. Anh ăn ngon ngủ kỹ, tâm trạng đặc biệt tốt, nên tăng hẳn hai cân. Anh cười vui vẻ, khen tay nghề nấu nướng của cô ngày càng tiến bộ, hại anh sắp mất đi thân hình chuẩn tỷ lệ vàng, kiểu này chắc phải tăng cường vận động nhiều hơn.

Mục Táp thật sự nghiêng mình ngả mũ trước tố chất tâm lý khác người của anh.

Ăn sáng xong, Tống Vực ngược nhìn đồng hồ treo tường, đề nghị: “Anh chở em đi làm trước, rồi đến công ty sau.”

“Anh nhắm tới kịp không đấy?” Mục Táp hỏi.

“Yên tâm, anh canh giờ rất chuẩn.”

Tống Vực chở Mục Táp đến trước cửa công ty. Cô xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt anh, đoạn xoay người, bước lên bậc thềm đá. Tống Vực đứng một chỗ dõi theo bóng lưng cô, bàn tay anh theo thói quen mò tìm gói thuốc lá trong túi.

Mục Táp đột nhiên dừng bước, xoay người bật giọng thét lớn: “Này anh.”

“Hả? Em nói gì?” Tống Vực cười tươi rói.

“Tống đại thần, anh nhớ nhé, Mục Táp mãi là fan trung thành của anh, cô ấy vĩnh viễn luôn ủng hộ anh!”

Cô không ngại ánh mắt của những người xung quanh, hồn nhiên thốt lời ngây thơ, hết như mấy cô nàng thiếu nữ tuổi mười sáu.

Trong lúc Tống Vực đang ngêch mặt, thần thờ, cô đã xoay gót bỏ chạy trốn về công ty.

Tống Vực nhét lại gói thuốc lá vào túi, đăm chiêu nhìn về hướng cô vừa khuất bóng. Sau đó, anh cúi đầu, bật tiếng cười giòn giã, rồi mở cửa xe, ngồi vào vị trí lái.

Khóe mắt anh bắt chợt liếc qua tờ giấy nhỏ nằm ngay ghé pho lái. Anh cầm lên nhìn, mở ra thì thấy.

Là chữ viết của cô. Nét chữ mềm mại và tinh tế, hết như tính cách con người cô.

Là câu nói khá quen thuộc.

“Mỗi một vết thương đều là chiến tích của sự vinh quang.”

Anh chăm chú nhìn dòng chữ ấy, qua hồi lâu sau, anh gấp gọn tờ giấy, bỏ vào túi áo âu phục.

Kỳ thật cô đã quá lo lắng. Tổng Vực anh hiện giờ không quá khát khao sự thành công, cũng không hề sợ hãi sự thất bại, mặc dù anh từng ném trái nõi tuyệt vọng khôn cùng.

Trong ba mươi năm cuộc đời, anh từng đứng trên đỉnh cao nhất của nấc thang danh vọng, khiến người người phải ngược nhìn thán phục. Anh cũng đồng thời té oạch một cú, từ trên cao rơi xuống dưới đáy xã hội, để rồi chịu đựng biết bao ánh mắt rẻ rúng lẫn trào phúng. Đích thân thể nghiệm hai thái cực trái ngược của cuộc sống đã giúp anh tự đúc kết nhiều bài học quý giá. Nếu giờ đây, anh vẫn khăng khăng giữ cái suy nghĩ: “Tổng Vực nhất quyết phải giành lại sự thành công rực rỡ, để những kẻ từng đánh giá thấp anh phải trắng mắt ra”, thì anh thật sự quá thất bại.

Cuộc sống hai năm buồn chán trong ngục tù giúp anh tỏ tường một đạo lý, thế giới này tuy không công bằng, nhưng sự không công bằng sẽ không bao giờ trường tồn vĩnh viễn. “Ác giả ác báo, thiện giả thiện lai”, anh tin tưởng, con người sẽ phải trả giá cho những hành động của mình. Từ lâu, anh đã không còn lãng phí cảm xúc của bản thân cho những kẻ từng phản bội anh, từng tổn thương anh. Bởi chẳng chóng thì chầy, rồi cũng có ngày, những kẻ đó sẽ nhận được hình phạt thích đáng.

Quãng đời còn lại, anh chỉ sống vì bản thân mình.

Sẽ thắng một cách xứng đáng. Mà nhờ thua, sẽ thua trong tư thế tự hào ngẩng cao đầu.

Sống ngay thẳng, chân chính, không e ngại bất kì điều gì.

Do không đặt nặng vấn đề thắng thua, nên anh chẳng hề sợ hãi thất bại. Anh cam đoan mình đã làm tốt nhất, đã tạo ra sản phẩm hoàn mỹ nhất trong khả năng của mình. Về phần kết quả chung cuộc... thuận theo ý trời vậy.

Thế nhưng ngay tại khoảnh khắc này, anh đột nhiên ý thức, hóa ra Mục Táp đã hiểu sâu sắc con người chân thật của anh, hoàn toàn vượt xa sự mong đợi của anh.

Ban nãy, hành động ngây ngô của cô đã khiến anh sững sờ, không thốt nên lời. Không phải anh sững sờ vì hành động của cô, mà sững sờ vì thâm tâm anh đột ngột dội lên những đợt sóng chấn động dồn dập.

Chưa từng có người nào khuấy động được nơi sâu thẳm ấy.

Đó là cảm giác gì? Tương đối khó để hình dung chính xác.

Tóm lại...trong lúc anh lơ là phòng bị, trong tình cảnh không thể tưởng tượng nổi, phản ứng hóa học kì diệu đã xảy ra, tia lửa điện cứ thế bắn tung tóe..... It's so amazing!... Tụu trung, cảm giác ấy phức tạp đến mức không bút nào tả xiết.

Với anh mà nói, là trăm năm khó gặp.

Trái tim anh rung động, réo lên âm thanh thành thịch...thành thịch... liên miên không dứt, tựa như chú tiểu ngây ngô lần đầu xuống núi lại bất giờ chạm mặt tuyệt thế mỹ nhân, đáy lòng liền cuộn cuộn, chênh vênh trước từng đợt sóng vỗ.

Anh càng nghĩ càng trầm ngâm, tư lự.

Lúc chạy ngang qua đoạn đường ùn tắc giao thông, anh tạm dừng xe, móc điện thoại gọi cho cô.

“Táp Táp.”

“Dạ?”

“Anh nhìn thấy tờ giấy em viết rồi. Cảm ơn em nhé.” Những hạt châu nhẩn nhụi, óng ánh phản vào đôi mắt anh, “Còn nữa, anh đã thông suốt tất cả, anh không tin số mệnh, nhưng sẽ tin em, và.....anh rất yêu em.”

Đầu bên kia, cô im lặng thật lâu, cuối cùng lên tiếng: “Hả?”

“Em chắc chắn đã nghe thấy, đừng giả bộ hồ đồ?” Anh cất tiếng cười trầm ấm.

Gác máy, anh phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài gió xuân thổi nhẹ hây hây, tô điểm nét trong lành của ngày xuân phơi phới. Cảnh đẹp đi cùng ý vui trực tiếp tác động đến tâm trạng con người.

Đồng tàn rồi xuân đến, thấp sáng niềm tin cùng hi vọng khắp nơi nơi.

Kì thực, anh vẫn luôn giấu cô một chuyện. Năm anh đón sinh nhật tuổi mười tám, cũng giống như đại đa số những cậu thanh niên khác, anh đã nguyện ước một điều tương đối ngây thơ và ấu trĩ. Anh ước mình có thể nhanh chóng thực hiện hoàn tất những mục tiêu đã đề ra...và....mau mau gặp được cô gái định mệnh của đời anh, hai người sẽ tay trong tay, hạnh phúc suốt đời.

Bởi anh biết ở đâu đó trên thế giới này, chắc chắn hiện hữu một cô gái vừa xinh đẹp vừa tốt bụng chỉ thuộc về riêng anh. Và anh sẽ không bao giờ phụ lòng cô ấy.

HOÀN CHÍNH VĂN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-co-duoc-tinh-yeu-tron-ven>